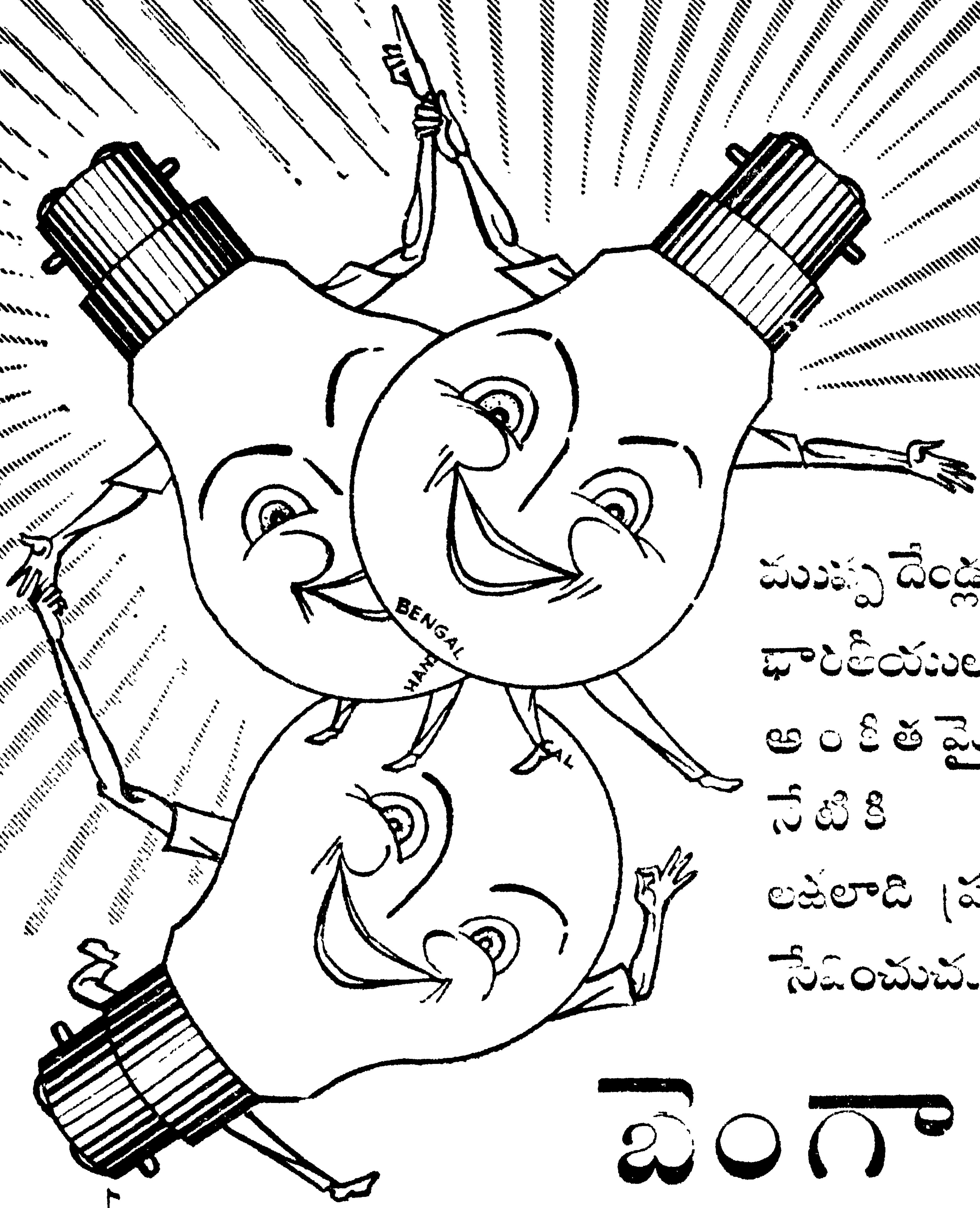
1598 x

ముప్పదేండ్లకుముందు
భారతీయుల సేవకు
అంకితమై
నేటికి
లక్షలాది ప్రజలను
సేవించుచున్న...

బెంగాల్
లాంపులు

1932 తొలి భారతీయ లాంపు
నేడు అన్నింటికన్న మిన్న

బెంగాల్ 'హంస' మీకు
చల్లని, నిండు వెలుగునిచ్చును

ఆధునిక సాంకేతిక చేర్పులతోను, శ్రేష్టతకు ప్రాధాన్యత గల పర్యవేక్షణతోను తయారైన "బెంగాల్" లాంపు పొదుపు, మన్నిక, ప్రకాశవంతమైన నిండు వెలుగును యిచ్చుటలో యితర లాంపులలో దేనికన్న తీసిపోదు.

ఆంధ్రప్రదేశ్‌కు సోల్ సెల్లింగ్ ఏజెంటు : జి. ఏ. పరశురామ్ & కంపెనీ,
11-4-658/2, లక్డీకాపూల్, హైదరాబాద్-4 (ఆ.ప్ర.)

Chari

STUDIO Roopkala
కౌముదీ ఫిలిమ్స్
కోటపిల్ల
(ఈస్ట్‌మన్ కలర్)
నిర్మాత
M.S. రెడ్డి
దర్శకత్వం
రామన్న
సంగీతం
M.S. విశ్వనాథం
విజయ రిలీజ్
VIJAYA

శ్రీ నాగేశ్వర శతజయంతి సంచిక

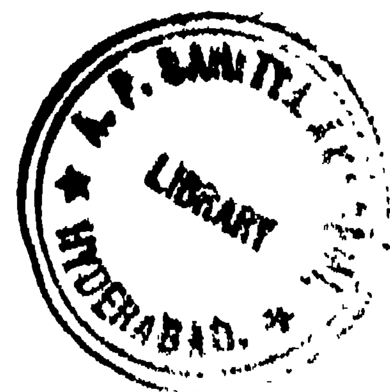
ఆంధ్రపత్రిక

[ప్లవంగ సంవత్సరాది సంచిక]

ఏబదియేడవ సంచిక

[1967-68]

సంపాదకుడు:

శివలెంక శంభుప్రసాద్

వెల రూ. 5

ఆంధ్రపత్రికా కార్యాలయమున ముద్రితము.

Suppliment to Anghra Patrika (Regd. No. M 1118.)

ADVERTISERS INDEX

సంచిక 57	శ్రీ నాగేశ్వర శత జయంతి సంచిక	సంవత్సరం 1967—68

విషయానుక్రమణిక

త్రివర్ణ చిత్రములు : ప్రాణప్రవాహములు, షట్చక్రములు
ముఖచిత్రం : శ్రీ నాగేశ్వరరావు పంతులుగారు

శ్రీ నాగేశ్వర
శతజయంతి సంచిక

ప్రస్తావన

మామూలుగా సంవత్సరాది సంచిక బహువ్యాస కర్తల వ్యాసాలతో వచ్చేవి. ఈ ప్లవంగ సంవత్సరం సంచికమాత్రం ప్రధానంగా దేశోద్ధారకులు, విశ్వదాతలు, కళాప్రపూర్ణులు, ఆంధ్రపత్రిక వ్యవస్థాపకులు అయిన శ్రీ కాశీనాథుని నాగేశ్వరరావు పంతులుగారి రచనలతో మాత్రమే వెలువడుతున్నది.

ఈ సంచికలో మరి ముగ్గురు శ్రీ పంతులుగారిని గురించి చెప్పిన, వ్రాసినవానిని కూడా ప్రచురించాము. మహాత్మాగాంధి, మహాదేవ దేశాయి శ్రీ పంతులుగారిని గురించి చెప్పిన విషయములు ఒక కోవవి. శ్రీ నోరి నరసింహ శాస్త్రిగారి సుదీర్ఘవ్యాసము ఇంకొక కోవది.

ఈ సంచికను ఈ విధంగా కూర్చడానికి, ఇది శ్రీ పంతులుగారి శతజయంతి సంవత్సరం కావడమే కారణం. వారినిగూర్చి చెప్పడంకంటే, వారు చెప్పినది ప్రజలకు నివేదించడమే మంచిదని సంచికను కూర్చే సమయంలో మాకు హఠాత్తుగా తట్టింది. అందువల్ల వారిని గురించిన వ్యాసాలతో కూరుద్దాము అని అనుకున్న సంచికను అప్పుడు ఇట్లా వారి వ్యాసాలతోనే కూర్చడమైనది.

శ్రీ పంతులుగారు బహుముఖ మనీషి; మహోద్యమము. బహుముఖమైనవారి ఉద్యమం తెలిసినంతగా దేశానికి వారి వైదుష్యము తెలియలేదు. ముఖ్యంగా ఈ తరంవారికి తెలియదు.

వారి ఆ వైదుష్యం ఇట్టిదని చెప్పడంకోసమే ఈ వ్యాస సంకలనం ఉద్దిష్టమైంది.

ఇందువల్ల తెలియదగు విషయం ఒకటి వుంది. ఆ కాలంలో నాయకులకు వైదుష్యంగూడా ఒక పరికరం.

శ్రీ పంతులుగారి రచనలు అనేకం. వ్రాసిన విషయములు అనేకమే.

కాని లక్ష్యం ఒక్కటే.

అది మానవాభ్యుదయ సాధనం.

ఎడతెగని అన్వేషణ.

ఈ రచనలు శ్రీ పంతులుగారి వ్యక్తిత్వాన్ని అర్థంచేసుకొనడానికి, ఆకళింపు చేసుకొనడానికి ఉపకరిస్తాయి.

శ్రీ పంతులుగారి రచనలు అనంతంగా వున్నాయి. అవి అన్నీ కూరిస్తే అనేక సంపుటాలు అవుతాయి.

శ్రీ పంతులుగారు తమ రచనలను కూడబెట్టడం గాని, ప్రచురణకోసం అట్టేపెట్టడంగాని చేయలేదు.

ఇందులోగూడా వారి వ్యక్తిత్వమే ప్రస్ఫుటం అవుతున్నది.

అసలు శ్రీ పంతులుగారిని చాలామంది వారి ఆత్మకథను వ్రాయమన్నారు. "వ్రాయడానికి ఏమివుంది నా జీవితంలో" అని పంతులుగారు సమాధానం ఇచ్చేవారు.

ఇది పంతులుగారి తత్వం.

ఇప్పుడు ఈ సంచికలో ప్రచురించిన వ్యాసాలలో శ్రీ పంతులుగారి వైదుష్యాన్ని, వారి ధార్మికజీవనపద్ధతిని దిఙ్మాత్రంగా ప్రజలముందు వుంచడమే మా లక్ష్యం.

శ్రీ పంతులుగారి వైదుష్య వైవిధ్యాన్ని గురించి శ్రీ నోరి నరసింహశాస్త్రిగారు వ్రాసిన వ్యాసాన్ని ఈ సంచికలో ప్రచురించాము. ఆ వ్యాసంలో శ్రీ పంతులుగారి వైదుష్యజీవనము, సాహిత్య సిద్ధాంతాలు చక్కగా చూపబడినాయి.

వ్యాసాన్ని వ్రాయవలసిందిగా కోరినవెంటనే శ్రీ శాస్త్రిగారు అంగీకరించి, వ్రాసిపంపించారు. అందుకు వారికి అభివందనలు.

దేశోద్ధారక, విశ్వదాత, శ్రీ కాశీనాథుని నాగేశ్వరరావు పంతులుగారు
జననం: 1-5-1867 నిర్యాణం: 11-4-1938

దేశోద్ధారకుడు

దేశభక్తునిగూర్చి వ్రాయడంలో దేశోద్ధారకుని విషయం నేను తలపెట్టకపోవడం అసంభవం. "ఒక క్రొత్త అంజనం కల్పించి దానికి ఆకర్షకమయిన పేరు పెట్టి ధనం ఆర్జిస్తున్నారు" అని నేను ఎల్లప్పుడూ దేశోద్ధారకుని పరిహసిస్తూనే వుంటాను. "అది నిజమే. అది అనుచితమేగాని నే నేమి చేయగలను? అది నిరపాయకరమైన అంజనం. దానివలన వచ్చే ధనాన్ని దేశ సేవ కోసం వ్యయపరచడానికే నేను ప్రయత్నిస్తుంటాను" అని అతడు ఎప్పుడూ చిరునవ్వు నవ్వుతూ నాకు సమాధానం చెబుతుంటారు. స్వచ్ఛమయిన ఆ అంజనం గూర్చి నేనెంతటి ఉపేక్షతో పరిహాసం చేస్తుంటానో అంతటి ఉపేక్షతోనే దానిని గూర్చి దేశోద్ధారకుడు ఇచ్చిన సమాధానాన్ని కూడా నేను గ్రహించేవాడిని. ఆ కారణంవల్ల దేశోద్ధారకుడు ఈ అంజనం ద్వారా లభించిన ధనాన్ని బహుజనులకు ఉపకారం చేస్తున్నాడనే విషయంతో నాకు అదివరకు ఎట్టి నమ్మకమూ కలుగలేదు. కాని ఆయన ఆంధ్రదేశంలో ప్రజాహితకరమయిన పెక్కు ఉద్యమాలకు అపరిమితంగా ధనసహాయం చేస్తున్నాడని యీసారి ఆంధ్రదేశ సంచారంలో నేను గ్రహించ గలిగినపుడు నాకు మిక్కుటమయిన ఆశ్చర్యమే కలిగింది.

దానితోపాటు యీసారి అతనిదగ్గరగ వెళ్లి యోచించిన పిమ్మట తిరస్కృతుడై ఆయన నన్ను ఎన్నడూ విడచిపోలేదు. ఆంధ్రదేశంలో ప్రతిచోటా నాకు సమర్పింపబడిన సన్మానపత్రాలలో దేశోద్ధారకుని ధర్మాలను గూర్చిన ప్రశంస పేర్కొనబడుతూనే వచ్చింది. అస్పృశ్యుల కొరకేర్పరుచబడిన ఆనందాశ్రమంలో శాశ్వతభవనాలను నిర్మించి యిచ్చినవాడు దేశోద్ధారకుడే. ఒక పాఠశాలకు ధనసహాయం కావలసి వచ్చినప్పుడు తోడ్పడినవాడును దేశోద్ధారకుడే. సీతానగరంలో డాక్టరు సుబ్రహ్మణ్యంగారేర్పరచిన ఆశ్రమానికి ముద్రాశాలోపకరణాలు కావలసి వచ్చినప్పుడు వాని నన్నిటిని సమకూర్చినవాడును మన నాగేశ్వరరావే.

పరోపకారం ఒనరిస్తున్నప్పుడు కలిగే ఆనందం నాగేశ్వరరావును మరెప్పుడునుగూడ కలుగదు. నాకు తెలిసినంతవరకు ఆయన నెరదాతలలో అగ్రగణ్యుడు. అతని దాతృత్వం అపారమే అయినప్పటికీ కేవల నిరాడంబరం. అతని కుడిచేయి యిచ్చిన దానము అతని యెడమచేతికే తెలియబడనప్పుడు యితరులకు అసలే తెలియదని వేరుగా వ్రాయవలెనా? ఈ సంచారంలో నేనొకచోట యీ అమృతాంజనం దోపిడినిగూర్చి ఛలోక్తిగా ప్రస్తావించినప్పుడు ఒక దేశారాధకుడు ఇట్లా అన్నారు: "నాగేశ్వరరావుగారు యింకా హెచ్చుగా దోపిడి చేయవలెననే నేను కోరుతాను. ఎందుకనగా ఆయన దోచుకొనిన ధనమంతా దేశసేవకే వినియోగింపబడుతుందని నేను రూఢిగా చెప్పగలను".

ఆంధ్రదేశమందలి రాజకీయ నాయకులకు ప్రజలు విచక్షణలేకుండా విచ్చలవిడిగా బిరుదాలు ఇస్తుంటారని నేను రహస్యంగా విమర్శిస్తుంటాను. నాగేశ్వరరావుకు ఇవ్వబడిన 'దేశోద్ధారక' బిరుదము అతనిపట్ల సార్థకమే అని నాకిప్పుడు బాగుగా నమ్మకం కలిగింది.

[గాంధీజీ ఎంగుఇండియాలో 30—5—29న వ్రాసిన వ్యాసం భాగం]

భోగి, త్యాగి - మహాత్ముని ప్రశంస

మీ సమక్షంలో ఇరువురు నాగేశ్వరరావులు వున్నారు. ఒకరు సజీవులు. వారు విశ్రమిస్తూ నేలమీద కూర్చుని వున్నారు. రెండవ నాగేశ్వరరావుగారు కాగితంపై వున్నారు. జీవంతో వుండే చిత్తరువును బహిర్గతం వివరించడానికి నాకు సామర్థ్యం లేదు.

"తన్ను తాను తెలిసికొన్నవాడే ఉత్తముడు" అని జ్ఞానులు చెప్పివున్నారు. ఆత్మసహితుడైన పురుషుని నిజ స్వరూపాన్ని పరు లెవ్వరును సరిగా గ్రహించజాలరు. అట్టి పురుషునికి గూడా తన ఆత్మయొక్క యదార్థస్వరూపం పరిపూర్ణంగా గ్రహించ గల్గడం దుర్లభం.

సత్యాన్వేషకుడైన ఒక మహాత్ముని ఈ విషయమై ఇలా చెప్పారు: "తన్ను తాను తెలిసికొనడం కంటె మానవుని జీవితంలో మహోత్కృష్టమైన కార్యం వేరే ఏమీ లేదు. నిన్ను నువ్వు తెలుసుకో." ఇలా అన్న జ్ఞాని ఒక ఆంగ్లపండితుడు. సంస్కృత భాషలో దీనికి సామ్యం మరొకటి వుంది. "ఆత్మ దర్శనమంటే పరమ పురుషార్థం." కోటి కొక్కరైనా అట్టి స్థితిని అందుకోలేరు. శ్రీ నాగేశ్వరరావు పంతులుగారట్టి ఉన్నస్థితిని ఇప్పుడు అందుకొన్నా, లేక ఈవరకే అందుకొనివున్నా, వారి అంతస్స్వరూపాన్ని బాహాటంగా వ్యక్తీకరించగలుగుతుంది. మన మీ చిత్రాన్ని ఎట్లా అవలోకించి వారి మూర్తిని తెలుసుకొంటున్నామో వారి ఆంతరమూర్తిని గూడ మనం అప్పుడు ప్రత్యక్షం చేసికోగల్గుతున్నాం.

చిత్రగతులై వున్న నాగేశ్వరరావుగారు వేరు. చైతన్య స్వరూపులైన నాగేశ్వరరావుగారు వేరు. చైతన్య రూపంలో వారు అనుదినం అభ్యుదయం పొందుతూ వుండవచ్చు. లేదా క్రమశఃపతనం పొందుతూ వుండవచ్చును. చిత్రమూర్తులైన నాగేశ్వరరావుగారు నిశ్చలంగా స్తంభితు లవుతారు. ఈ మూర్తిగల మహాపురుషునికి మనం కొన్ని సద్గుణాలను ఆరోపించి ఉపలక్షిస్తున్నందువల్ల వారి మూర్తిని ప్రదర్శించే చిత్రంపైనకూడా ఆదరాభిమానాలను ప్రకాశింపజేస్తున్నాము.

అచలమయిన ఆ మూర్తి ఎటువంటిదో నేనిప్పుడు ఇంచుక వివరిస్తాను. నాగేశ్వరరావుపంతులుగారిని నే నెరిగిన దాదిగా వారియం దొక విశిష్టలక్షణం నా మనస్సును మారగొనివుంది. అదేమనగా నాదినిగాని వారి సహకారాన్ని అవసరంగా అపేక్షించేవారికి వారు నిశ్శంకంగా ఆత్మార్పణం కావిస్తూంటారు. నేను వారితో ఒకమారు ఛలోక్తిగా ఇట్లాఅన్నాను: "అమృతాంజనం పేరుతో ప్రజలను మీరు వంచన చేస్తున్నారు" అని. నాగేశ్వరరావు గారు 'సరే. నేను మీ మాట కాదనను. అది వంచన అయినా, నిరుపద్రవకరమైన వంచన. అది ఎవ్వరికిని మేలుచేయునట్టిది కాకున్నా చెరుపును మాత్రం చేయదు. అమృతాంజనం వాడేవారు దాని నివారణశక్తితో విశ్వాసం కలిగి దానిని కొంటున్నారు. ఆ నమ్మకమే వారికి గుణం ఇస్తుంది. ఇది నేను నిశ్చయంగా చెప్పగలను. అమృతాంజనం వలన నాకు వస్తూవున్న లాభంలో అధిక భాగం ప్రజలయొక్క కష్టాల నివారణకే వినియోగింపబడుతూవున్నది. ఈ నా వ్యాపారానికి ఇదే పరమప్రయోజనం" అని అన్నారు.

"ఈయన నాకు నచ్చిన మనిషి" అని తక్షణం అనుకున్నాను. అతని ఆ ప్రత్యుత్తరంలో సంపూర్ణమయిన త్రికరణశుద్ధీ, వినమ్రతా ప్రకాశించాయి. "అతడు ప్రజలను వంచిస్తూ వున్నట్లయితే అంతకంటె ఎక్కువగా వారిచే వంచింపబడడానికి ప్రజలు ఒప్పుకొన్నారు" అని నేను గ్రహించాను. అర్థిజనులు ఎవరైనా కన్నీరు పెట్టి 'దేహి!' అని కోరితే, "లేదు" అనేమాట వారి నాల్కకు రాదు. ఎన్నోమార్లు నాకు ఈ విషయం రుజువుపరచి వున్నారు. చిన్నలకేకాక పెద్దలకూ వారి యీవి సోకుతూనే వున్నది. నావంటివారం కూడా వారిని ఆశ్రయించి రిక్తహస్తాలతో మరలిరాము. నాగేశ్వరరావుగారి మేడలు ఒక వంక మహారాజులకూ వేరొక వంక నాబోటి రిక్తులకూ నివాసం ఒసంగుతూ వున్నాయని ఒకానొకమిత్రుడు అన్నాడు. మేడలు అందగొనగల్గడం నాబోంట్లకు భాగ్యమే.

చాలాకాలం నాగేశ్వరరావుగారు ఆంధ్రులన్న సంగతే నేను ఎరుగను. మదరాసులో వారిని కలుసుకొన్నప్పుడు తమిళులనే భావించేవాణ్ణి. సంపూర్ణ వ్యక్తిత్వంగల ఆంధ్ర ప్రముఖు లొకరు ఈ విధంగా తమిళుడైనట్లు భావింపబడడం విశేషమే. నేను కార్యభారంతో క్రుంగిపోతున్నాను. వీరి చిత్రపటావిష్కరణకు ఎందుకు ఒప్పుకున్నానో మీ రిపుడు గ్రహించేవుంటారు. చిత్రగతులైవున్న నాగేశ్వరరావుగారు అచంచలు లయినప్పటికీ, జీవమూర్తులయిన రావుగారు మాత్రం ఇతోధికాభివృద్ధి పొందుతూ, దీనజనవత్సలులై విరాజిల్లుతారుగాక అని మీరు కూడా నాతోపాటుఈశ్వరుణ్ణి ప్రార్థించాలని కోరుతున్నాను. కాబట్టి ఈ చిత్రపటావిష్కరణ సందర్భానికి వచ్చినవాళ్ళు గాని దీనిని ఆయత్తపరచిన ఉత్సాహులుగాని నాగేశ్వరరావుగారి చిత్రపటం లభ్యమయింది గదా అని సంతృప్తిపొంది, మిన్నకవుండే పక్షంలో ఆత్మవంచన గావించుకొన్నవాళ్ళవుతారు. అది నాగేశ్వరరావుగారికి నాకు కూడా అన్యాయం చేయడం అవుతుంది. వారి సహవాసాన్ని సహాయకత్వాన్ని నేనెందుకు విశేషంగా భావిస్తున్నానో మీకు చెప్పనే చెప్పాను. నాకూ మీకూ వ్యామోహం కొల్పిన సద్గుణ విశేషాదులు వారియందు ఇంకా ఎన్నో వుండవచ్చు. ఉన్నవనడం నిస్సంశయం. ఈ కార్యారంభాన్ని మీరు నిజంగా గొప్పగా తలుస్తూవున్న పక్షంలో వారిలో మీరు గమనించిన సద్గుణజాలాన్ని, లేక భావించిన దొడ్డతనాన్ని మీ మీ జీవితాలలోను అనుష్ఠేయం చేయవలసివుంది. మహాపురుషుల చిత్రసంపత్తికి ఇదే విశిష్టప్రయోజనం. ఇది మీరు గ్రహించలేకపోతే మీ యీ కార్యం ఉత్తవికారం మాత్రమే అవుతుంది.

(1936 లో గాంధిజీ చెన్నపురి ఆంధ్రమహాసభలో శ్రీ నాగేశ్వరరావు పంతులుగారి చిత్రపటం ఆవిష్కరించి నప్పుడు చేసిన ప్రసంగం ఇది.)

విశ్వదాత

ఆంధ్రులు తమ నాయకుని విశ్వదాతఅని గౌరవించారు. ఆయన చేసిన దానధర్మాలు ఆంధ్రులకు తెలిసినట్లు ఇతరులకు తెలియవు. నేడు ఆంధ్రులందరూ విశ్వదాత పోయారే అని విలపిస్తున్నారు.

గుప్తదానాలు

ఆయన చేసిన ధర్మకార్యాలు అందరికీ తెలిసేనా? ఆయన కుడిచేతితో ఏమిచ్చారో ఎడమచేతికి తెలియదు. ఎంతమంది విద్యార్థులకో, ఆతురులకో గుప్తదానాలు చేశారు.

హరిజనసేవ

కాంగ్రెసు ఉద్యమం, హరిజనోద్యమం రెండూ వారికి చాల ప్రియమైనవి. ఆ రెండుఉద్యమాలకు ఆయన మిక్కిలి ఉదారభావంతో సాయం చేశారు. ఆయన ఎన్నో సంవత్సరాలుగా ఆంధ్ర హరిజనసేవక సంఘాధ్యక్షులుగా ఉన్నారు. తమ జమీందారీలో హరిజనులకు ఎన్నో నివాస స్థలాలు దానం చేశారు.

దరిద్రనారాయణసేవ

దమ్మిడీ ఖర్చులేకుండ రహస్యంగా ఔషధాలు తయారుచేసి వేలకొలది రూపాయలు సంపాదించినవా రెందరో ఉన్నారు. శ్రీ నాగేశ్వరరావు తమ 'అమృతాంజనం' మందు చేయడానికి ఖరీదు బహుస్వల్పమనే విషయాన్ని రహస్యంగా ఉంచలేదు. కాని, ఆయన సంపాదించిన దంతా దరిద్రనారాయణులకే అర్పణ చేశారు. ఆయన సాక్షాత్తు వ్యాపారస్థులు అయినా అత్యంత దేశభక్తులు. 63 వ యేట కారాగారానికి వెళ్ళారు; తరువాత మళ్ళీ రెండుసార్లు వెళ్ళారు.

ఆంధ్రపత్రిక

ఆంధ్రులసేవ, ఆంధ్రభాషా సేవ—ఇవే ఆయనకు పరమధ్యేయాలు. లోకమాన్యతిలక్ 'కేసరి' పత్రికను ఏవిధంగా పెంచారో ఆ విధంగానే శ్రీ నాగేశ్వరరావు ఆంధ్రపత్రికను పెంచారు. మహారాష్ట్రులకు 'కేసరి' చేసినంత సేవను యీ ఆంధ్రపత్రిక ప్రజల విజ్ఞానాన్ని అభివృద్ధి చేయడంలో చేసింది.

[నాగేశ్వరరావు పంతులుగారు నిర్యాణం చెందినప్పుడు శ్రీ మహాదేవదేశాయి 'హరిజన్' పత్రికలో వ్రాసినవి.]

Dear Sir, 11/7/1920

I am enjoying good health here and believe you are all enjoying good health. Please convey my good wishes and thanks to all our friends there. Kindly remove from the label the words Desodharaka & Veswadaata from the announcement & also add a note as request that no body should add those epithets in their letters to me. It is quite improper to have such high sounding epithets and makes my position quite ridiculous. I am sorry for all the trouble caused to you and others on my account.

May God protect [illegible] the labour and help you all,

Yours truly,

[illegible]

విశ్వదాత వినయసంపత్తి

[శ్రీ నాగేశ్వరరావు పంతులుగారు వినయ భూషితులు. నిగర్వ శిఖామణులు. నిరాడంబరులు. పెక్కండ్రు పెక్కు రీతుల వారిని సత్కరించినను వా రుప్పొంగెడివారు కారు. "విశ్వదాత, దేశోద్ధారక" బిరుదములను సైతము వాడవలదని శ్రీ పంతులుగారు తిరుచినాపల్లి జయిలునుండి ఆంధ్రపత్రికా కార్యాలయమునకు స్వహస్తముతో వ్రాసిన లేఖను, దాని తర్జుమాను ప్రకటించుచున్నాము.]

తిరుచినాపల్లి, 11—1—1930.

నే నిచ్చట చాల ఆరోగ్యముగనే యున్నాను. మీ రందరును ఆరోగ్యముగా నున్నారనియే నమ్ముచున్నాను. మన మిత్రుల కందరికిని నమస్కృతుల నందజేయగోరెదను. వారినందరిని చాలా చాలా అడిగితినని తెలుపగోరెదను.

పత్రికలోని ప్రకటనలో నా పేరుకు ముందు చేర్చబడుచున్న "దేశోద్ధారక—విశ్వదాత" అను పదములను తీసివేయగోరెదను. నాకు ఉత్తరములను వ్రాయువా రెవరును గూడ నిటుపైని యీ పదములను వాడవలదని నేను ప్రార్థించితినని గూడ పత్రికలో స్పష్టముగా ప్రకటన చేయగోరెదను. ఇట్టి పెద్దబిరుదులను వాడుట యెంత మాత్రమును సముచితము కాదు. ఈ పదములను వాడుట వలన నా స్థితి చాల హాస్యాస్పదమగుచున్నది. నా నిమిత్తమున మీకును, నితరులకును చాల యిబ్బందులు కలిగినందులకు నేను చింతిల్లుచున్నాను. భగవంతుడు పత్రికను, మిమ్ముల నందరిని కాపాడునుగాక!

(సం.) కా. నాగేశ్వరరావు

STUDIO Roopkala
SC
సురేష్ కంబైన్స్
దర్శకత్వం. K.S. ప్రకాశరావు. నిర్మాత: D. రామానాయుడు. విజయ రిలీజ్.

శ్రీమద్భగవద్గీత

[భగవద్గీతల కాంధ్ర వ్యాఖ్యానాది వివరణములను శ్రీ కాశీనాథుని నాగేశ్వరరావు పంతులుగారు చిరకాలము క్రిందటనే, వారు జెయిలులో నున్నపుడు రచించినారు. వాని ముద్రణము వా రారోగ్య దశయం దున్నప్పుడే పూర్తి యయినది. కాని వారు సంకల్పించుకొన్న ఉపోద్ఘాతమును దురదృష్టవశమున వారు వ్యాధిగ్రస్తు లగుట మూలమున అనుకొన్న విధముగా ముగించ లేకపోయినారు. చిత్తుప్రతియైనను పూర్తి కాకముందే వారు లింగైక్యమును పొందినారు. ఆ యేకదేశమునే ఆంధ్రగ్రంథమాలవారు ఆ గ్రంథమునకు ఉపోద్ఘాతముగా ప్రచురించినారు. ప్రకటితమైన యీ భాగమునుబట్టి చూచినచో ఆ ఉపోద్ఘాతమునే ఒక మహాగ్రంథముగా శ్రీ పంతులుగారు వ్రాయ బూనినట్లు స్పష్టము కాగలదు. ఏమయిన నేమి? వారి సంకల్పము కొనసాగదయ్యెను. "భగవద్భక్తులకు గీతా ప్రచారము చేయుట ధర్మము" అని వేయివిధములుగా నమ్మిన శ్రీ పంతులుగారి ఆత్మకు తృప్తికరముగా, శ్రీవారి శాశ్వత మహత్తర రూపమయిన ఆ కృతిని ఆంధ్రమహాజనులకు ఆదరపూర్వకముగా ఆంధ్రగ్రంథమాలవారు సమర్పించినారు. ఆ ఉపోద్ఘాత భాగమును, శ్రీ పంతులుగారు ప్రత్యధ్యాయారంభ సమాప్తులలో వ్రాసిన ప్రవేశికా సారాంశములను, కొన్ని ముఖ్యమైన పట్టులలో వారు వ్రాసిన వివరణములను పొందుపరచి ఇచ్చట ప్రకటించుచున్నాము. ఈ బృహద్వ్యాసము భగవద్గీతలకు నికషమైన సారాంశముగా నుండగలదని మా నమ్మిక.]

శ్రీమద్భగవద్గీతలు భగవద్విషయము నైన గీతలు, భగవంతుడు చెప్పినగీతలు. భగవద్గీతలు హిందువుల మత గ్రంథములయందు విశేషవ్యాపకమును, పండిత పామరాదరణమును గల ప్రమాణ గ్రంథము. ప్రస్థానత్రయమునందును గీతాశాస్త్రము త్రిమతస్థులకును సమాదరణీయమయిన యోగశాస్త్రము. త్రిమత స్థాపకులును, వారి శిష్య ప్రశిష్యులును, దార్శనికులు, తత్త్వజ్ఞులు, యోగులు, భోగులు, నైతికులు, రాజనీతిజ్ఞులు మొదలగు మహాప్రభావులను గీతాశాస్త్రమునకు వ్యాఖ్యానములను వ్రాసి గీతాపాఠమును సుగమము చేసిరి. వర్తమాన కాలమునందును స్వామి వివేకానందుడు, లోకమాన్యతిలకు, అరవిందఘోషు, గాంధి మహాత్ముడు మొదలగు నాయకులును, పండితులును గీతలకు వ్యాఖ్యానములను వ్రాసి గీతాపాఠమును జనరంజకము చేసిరి. పాశ్చాత్య పండితులును భగవద్గీతలకు వ్యాఖ్యానములను వ్రాసి గీతాశాస్త్ర మహాత్మ్యమును వ్యాపకము చేసిరి.

కురుక్షేత్రమునందు గీతామందిరము నిర్మింపబడినది. లక్షలకొలది గీతాశాస్త్రప్రతులు లోకమునం దంతటను వెదజల్లబడినవి, పడుచున్నవి. ఆంధ్రమునందును వావిళ్ల వేంకటేశ్వర శాస్త్రులుగారును, రాజమహేంద్రవరమునందు న్యాపతి సుబ్బారావుగారి యాజమాన్యమున హిందూ సమాజమువారును, ఆనంద ముద్రాశాలాధిపతులును, ఇతరులును గీతను ప్రచురించి ప్రచారము చేయుచున్నారు. చదంవాడ సుందరరామశాస్త్రిగారు తొమ్మిది సుప్రసిద్ధ వ్యాఖ్యానములతో నాంధ్రమునందు పెద్ద గ్రంథమును ప్రచురించి ఆంధ్రులకు మేలొనర్చిరి. భగవద్గీతల కాంధ్ర పద్యానువాదములును చేయబడినవి.

సామాన్యముగా నీ వ్యాఖ్యానము లన్నియు ప్రాచీనసంప్రదాయానుసారముగా వ్రాయబడినవి. [illegible] తిలకు కర్మయోగపరముగను, గాంధిమహాత్ముడు నాసక్తియోగపరముగను వ్యాఖ్యానములను వ్రాసిరి. వర్తమాన సంఘ పరిస్థితులయందు గీతా తత్త్వగ్రహణము ప్రత్యక్ష నిర్వహణమునకు సాధకము కాగలదు.

విశ్వకల్యాణమార్గప్రదము నైన భగవద్గీతల కింకను విశేషముల నెందరు వ్యాఖ్యానములను వ్రాసి ప్రకటించినను ఉపనిషత్తులయందు ప్రవచింపబడినట్లు ఉపనిషద్వాక్యములు "పూర్ణమదః......" పూర్ణమే [illegible]యుండును. అనంతమునైన వ్యాఖ్యానములును లోకసంగ్రహమునకు సాధనములు కాగలవు. గీతోపదేశాంతమునందు శ్రీ కృష్ణపరమాత్ముడు చెప్పినట్లు భగవద్భక్తులకు గీతాప్రచారము చేయుట ధర్మము. క్రైస్తవ మతస్థులు చేయుచున్న బైబిలు ప్రచారము హిందువులకు గీతా ప్రచారమునకు పూనుకొనవలసిన మార్గావసరములను నిరూపించుచున్నది:

> "య ఇదం పరమం గుహ్యం మద్భక్తే ష్వభిధాస్యతి,
> భక్తిం మయి పరాం కృత్వా మా మేవైష్య త్యసంశయః."
> అ. 18., శ్లో. 68.

భగవద్భక్తులకు భక్తితత్పరులై గీతాప్రదానము చేయుట మోక్షసాధనము.

విశ్వవికాసమునందు మానవాభ్యుదయ మొక యద్భుతాధ్యాయము. హిందూ సిద్ధాంతులు సృష్ట్యాదినుండియును 195, 58, 85, 032 సౌరాబ్దములు గతించినటులు గణించిరి. ఈ కాలపరిగణనము భూగోళోత్పత్తికి గాకను జీవోత్పత్తికి సంబంధించినటు లూహింప దగియున్నది. భూగోళమునందు మానవ

జన్మ సంభవ మెప్పుడు జరిగినదియును నిర్ణయించుట దుష్కరము. జ్యోతిశ్శాస్త్రజ్ఞులును, భూగోళ ఖగోళ భౌతికాది శాస్త్రజ్ఞులును భూగోళమున 200 కోట్ల జీవములు, 30 కోట్ల సంవత్సరములకు పూర్వము సృష్టింపబడినట్లు నిర్ణయించియున్నారు. మానవుడు 3,00,000 సంవత్సరములనుండియును భూగోళమునందు నివసించుచున్నట్లు శాస్త్రపరిశోధనలు నిర్ణయించుచున్నవి.

స్థల పరిమితియందు భూగోళము బ్రహ్మాండమునం దొక రేణువునకును సాటి రాకున్నది. సూర్యగోళము భూగోళముకంటె 12,50,000 రెట్లు పెద్దది. బ్రహ్మాండమునం దెన్నియో సూర్యమండలములును, సూర్యగోళమునకన్న పెద్దవైన నక్షత్ర గోళములును గలవు. దిక్కాలము లనంతములై దురవగాహములుగ నున్నవి.

దురవగాహమైన విశ్వతత్త్వమును గ్రహించుటకు మానవులాదినుండియును చేసిన ప్రయత్నములను ప్రపంచేతిహాసము అనంత ముఖములను బోధించుచున్నవి. ఆ ప్రయత్నముల ఫల మిదమిత్థమని నిర్ణయించుట దుష్కరమని ప్రపంచ పరిస్థితులు విస్పష్టము చేయుచున్నను విజ్ఞానసాగరమున నుండి అమృతమును గ్రోలుటకు మానవు లందఱును ప్రయత్నములను జేయుట ధర్మము. ఆ ప్రయత్నముల ఫలము గీతయం దిట్లు వర్ణింపబడినది:

"ఆశ్చర్యవ త్పశ్యతి కశ్చి దేన
మాశ్చర్యవ ద్వదతి తథైవ చాన్యః,
ఆశ్చర్యవ చ్చైన మన్య శ్శృణోతి
శ్రుత్వాఽ ప్యేనం వేద న చైవ కశ్చిత్."

అ. 2., శ్లో. 29.

ఒకానొక డాత్మయోగమును ఆశ్చర్యముగను చూచినను, తెలిపినను, వినినను ఆత్మతత్త్వము నెవ్వడును ఎఱుగడు.

మానవాభ్యుదయమునకు వినియోగపడిన విజ్ఞానములయందు వైదికవిజ్ఞానము అతిప్రాచీనమును, అతివిశాలమును. వేదకాల నిర్ణయమునందు భేదాభిప్రాయములు లేవు. జీవయాత్రకు మూలాధారమైన కర్మ సంస్కారము జ్ఞానసంస్కారముగను పరిణమించిన విధమును వైదిక విజ్ఞానము విశదము చేయుచున్నది. ఆదిమ మానవులు ప్రకృతి పరిసరములను జయించి సుఖసంపాదనమున కాధిపత్యమును బడయుటకు చేసిన కర్మానుష్ఠానము జ్ఞానయోగమునందు విచిత్రమైన దుఃఖాధ్యాయము. శాస్త్రజ్ఞాన వికాసము కర్మకాండకు ప్రాధాన్యమును తగ్గించి జ్ఞానయోగమునకు ప్రముఖతను గలుగజేసిన విధమును మతములు, శాస్త్రములు, సాంఘికవ్యవస్థలు, ప్రభుత్వములు, ప్రపంచేతిహాసాదులును విశదము చేయుచున్నవి. మానవాభ్యుదయమునం దనవరతమును కర్మసంస్కారమునకును, జ్ఞానసంస్కారమునకును ప్రవర్ధమానం బయ్యెడి సంరంభమునకు వైదికమత పరిణామము పరమప్రమాణముగ నున్నది. కర్మపరమైన పూర్వమీమాంస జ్ఞానపరమైన ఉత్తరమీమాంసారూపమును దాల్చుటయందు మానవాభ్యుదయమునకు సహజములైన ఘటనాఘటనములు ప్రత్యక్షము లగుచున్నవి. వైదిక మత పరిణామమునందు కర్మయోగమునకును, జ్ఞానయోగమునకును గలిగిన ఘటనాఘటనములు వివిధములైన మతములయందును, శాస్త్రములయందును, కళలయందును, కావ్యములయందును, లోకవ్యవహారముల యందును, నిత్యజీవితమునందును ప్రత్యక్ష మగుచున్నవి. సనాతనమైన యీ ఘటనాఘటనములు వ్యక్తులయందును, కుటుంబములయందును, కులములయందును సంఘములయందును, జాతులయందును సుఖదుఃఖములకు మూలబీజములై, మహాసంక్షోభమునకు మూలముగ నున్నవి. మానవాభ్యుదయమునకును, విశ్వ శ్రేయస్సునకును కర్మ సంస్కారమును, జ్ఞానసంస్కారమును సమన్వయము చేయుట తత్త్వములకు, మతములకు, శాస్త్రములకు, కళలకు, పరిశ్రమలకు, వృత్తులకు, ధర్మములకు, రాజ్యాంగములకును పరమార్థము. ఆ పరమార్థమును 700 శ్లోకములయందు భగవద్గీతలు సకల జనులకును సులభగ్రాహ్యము చేయుచున్నవి. పదుమూడవ అధ్యాయమునందలి మొదటి శ్లోకము ప్రక్షిప్తమని కొందఱి మతము. ఆ శ్లోకమును జేర్చినచో 701 శ్లోకములు. కొందఱు హిందూసమాజము ప్రచురించిన ప్రతియందు 11—వ అధ్యాయమునందలి 45— వ శ్లోకము ప్రక్షిప్తము చేయుట యుక్తమని తెలిపియుండిరి. శ్రీకృష్ణుడు చతుర్భుజుడని కనుపట్టెడి విరోధ మీ శ్లోకము ప్రక్షిప్తము చేయుటవలనను పోవు నని సూచించిరి. శ్రీ కృష్ణుడు చతుర్భుజుడో, ద్విభుజుడో నిర్ణయించుట కాధారములు గనుపట్టవు. అర్జునుని సంబోధనము వలనను చతుర్భుజు డనియే నిర్ణయింపదగి యున్నది.

విశ్వ శ్రేయస్సునకు వినియోగపడిన సంస్కారములయందు భారతీయార్య వైదిక సంస్కార మొక దివ్యపర్వము. నాలుగు వేదములు, వైదికమతసారము లైన బ్రహ్మసూత్రములు, ఉపనిషత్తులు కర్మ ధర్మ బ్రహ్మజిజ్ఞాసాంబుధులు. కర్మ ధర్మ బ్రహ్మజిజ్ఞాసకు నాలుగు వేదములు, శిక్ష, వ్యాకరణము, నిరుక్తి, ఛందస్సు, జ్యోతిషము, కల్పము, మీమాంసా శాస్త్రము, న్యాయవిస్తరము, పురాణము, ధర్మ శాస్త్రములు ప్రఖ్యాత సాధనములు. జిజ్ఞాసాశ్రయులాభమునకును వైదికమత సంప్రదాయసిద్ధమైన విజ్ఞానము నంతయును చదివి, తరిచి, విజ్ఞానామృతము ననుభవించుట మహాపండితులకును అసాధ్యమైన విషయము.

సంస్కృత విజ్ఞానము సజీవముగను, పూర్ణముగను వ్యాపకమునం దున్న కాలమునందే వేదవ్యాసునికి బ్రహ్మ విద్యాపరమైన యోగశాస్త్రమును భగవద్గీతారూపమునను సువ్యక్తము చేయవలసిన యవసరము గలిగినపుడు వర్తమాన కాలమునందు దాని యవసరమును సమర్థించుట యనవసరము. ముఖ్యముగను సంస్కృత భాషా పాండిత్యము దుర్లభమును, దురారాధ్యమును నైన వర్తమాన కాలమునందు సంస్కృత భాషాధారమైన విజ్ఞానము యొక్క విమర్శన సమన్వయములు పండితులకు సాధ్యమైనను సామాన్యులకు దుర్లభము. సనాతనమును, అపారమును అసాధ్యమును నైన వైదికమత సంస్కారతత్త్వములను గీతాశాస్త్రము

సకల జనులకు కరతలామలకము చేయుచున్నది. ఈ పరమార్థమునే భగవద్గీతల యందలి అధ్యాయాంతము నందలి గద్య మిట్లు తెలుపుచున్నది: "ఇతి శ్రీ కృష్ణార్జున సంవాదమును, యోగశాస్త్రమును, బ్రహ్మవిద్యయును, ఉపనిషత్తులను నైన భగవద్గీతలయందు అర్జున విషాదయోగ మను మొదటి యధ్యాయము."

భగవద్గీతలు ప్రత్యేక పరిస్థితుల కేర్పడిన మతగ్రంథము గాక మానవాభ్యుదయమున కనుకూలమైన పూర్ణయోగశాస్త్రము. వేదశాస్త్రము లనంతములు. అనంతమైన వేదశాస్త్రముల సారమును గీతాశాస్త్ర మువదేశించు చున్నది. మానవాభ్యుదయమునకు మానవ విజ్ఞానము మూలాధారము. సకల శాస్త్రముల విజ్ఞానమును మానవాభ్యుదయమునకును, విశ్వకల్యాణమునకును వినియోగించుట విజ్ఞానమునకు పరమార్థము. ఆ పరమార్థమును గీతాశాస్త్ర మనుగ్రహించు చున్నది :

"సర్వోపనిషదో గావో దోగ్ధా గోపాలనందనః,
పార్థో వత్స స్సుధీ ర్భోక్తా దుగ్ధం గీతామృతం మహత్."

గీతాశాస్త్ర కథనమునకు భారత యుద్ధము, అర్జునుడును నిమిత్త కారణములు. గీతాశాస్త్రము సకలజనులకును గీతామృతమును ప్రసాదించు చున్నది. జీవ పరిణామమునందు కర్మానుష్ఠానము ధర్మానుష్ఠానముగను, ధర్మానుష్ఠానము జ్ఞానానుష్ఠానముగను పరిణామముగాగల విధమును ప్రపంచేతిహాసమునందు కర్మశాస్త్రము, జీవశాస్త్రము, ధర్మశాస్త్రము, మనశ్శాస్త్రము మొదలగు శాస్త్రములు నిరూపించుచున్నవి. వైదికమత పరిణామమీ పరమార్థమును వేదాంతశాస్త్ర పరమైన గీతాశాస్త్రరూపమునను నిరూపించుచున్నది. వైదికమత పరమార్థమును పురాణేతిహాసములు దృష్టాంత రూపమునను పండిత పామరులకు సుబోధితము చేయుచున్నవి. మహాభారతము, ప్రపంచేతిహాసములయందు మహాధర్మేతిహాసము. గీతాశాస్త్రము హిందువుల యందు జాతి మత కులభేదమును, పండిత పామరభేదమును లేకను సకల జనులకును పురుషార్థసిద్ధికి సాధన భూతముగ నున్నది.

"త్రైగుణ్య విషయా వేదా నిస్త్రైగుణ్యో భవార్జున!
నిర్ద్వన్ద్వో నిత్యసత్త్వస్థో నిర్యోగక్షేమ ఆత్మవాన్."
అ. 2., శ్లో. 45.

ప్రపంచమునందు గల 190 కోట్ల ప్రజలందును హిందువులు, బౌద్ధులు, క్రైస్తవులు, మహమ్మదీయులు, ఇతర మతస్థులును కలరు. ఈ మతస్థు లందఱకును ఆత్మయందును, పరలోకమునందును, దైవమునందును విశ్వాసము గలదు. హిందూమతమును, బౌద్ధమతమును హిందూదేశజన్యములై కర్మ ధర్మ సంస్కారములయందు సామ్యమును గలిగియున్నవి. ఆర్య సంస్కార ఫలమైన ఈ మతము లార్యేతర జాతులందును వ్యాపకమును గాంచినవి. సెమిటికు సంస్కార సంజాతములైన క్రైస్తవ మహమ్మదీయ మత సంస్కార మార్గములయందు వ్యాపకమును గాంచినది. మతము మానవాభ్యుదయమునకును, శాంతికిని వినియోగపడిన విషయములయందు ప్రధానముగ నున్నది.

మతములకు అర్థము, కర్మపరమైన కామము, స్వార్థము హింస, భయము, భిన్నత్వము, భోగము, పశుత్వము మూలాంకురము లైనను అభయము, అహింస, శాంతి, సత్యము, త్యాగము, నిత్యత్వము, బ్రహ్మత్వము పరిణామము లైనవి. ఆత్మ పోషణము, ఆత్మ రక్షణము, ఆత్మ సౌఖ్యము ఇహమున నుండి పరమునకును, దేహమునుండి ధర్మమునకును, ధర్మమునుండి దైవమునకును దైవమునుండి ఆత్మకును, భోగమున నుండి త్యాగమునకును పరిణమించిన విధమును మతముల పరిణామము విశదము చేయుచున్నది. జీవత్వము మానవత్వమును, మానవత్వము బ్రహ్మత్వమును పొందగల విధమును వేదాంతసారమైన భగవద్గీతలు సులభగ్రాహ్యము చేయుచున్నవి. మానవతత్త్వ పరిణామములను సులభముగను బోధించెడి గీతాశాస్త్రము హిందూమతస్థులకువలెను ఇతర మతస్థులకును, తత్త్వాన్వేషులకును సమాదరణీయము. సుకృతులైన భగవద్భక్తులు నాలుగు విధములుగ నున్నారు : 1. దాన ధర్మ పరాయణులైన ఆర్తత్రాణపరాయణులు, 2. మానవాభ్యుదయమును సమకూర్చెడి శాస్త్రజ్ఞులు, 3. యంత్రాద్యుపకరణ నిర్మాతలు, 4. తత్త్వజ్ఞులు. ఈ పరమార్థమే భగవద్గీతయందిట్లు తెలుపబడినది :

"చతుర్విధా భజంతే మాం జనా స్సుకృతినోఽర్జున!
ఆర్తో జిజ్ఞాసు రర్థార్థీ జ్ఞానీ చ భరతర్షభ!"
అ. 7., శ్లో. 16.

క్రైస్తవ మతమునందును, మహమ్మదీయ మతమునందును భగవదారాధనమునకు మొదటి మూడు విధములును ప్రధానములు. హిందూమత పరిణామమునందు నాల్గవ విధమైన జ్ఞానము ప్రధానము. ఆర్తులు, జిజ్ఞాసులు, అర్థార్థులును భగవదారాధనను చేయుటకు యజ్ఞము, దానము, తపస్సు సాధనములు.

"బహూనాం జన్మనా మంతే జ్ఞానవా న్మాం ప్రపద్యతే,
వాసుదేవ స్సర్వ మితి స మహాత్మా సుదుర్లభః."
అ. 7., శ్లో. 19.

సర్వమును బ్రహ్మమే యను పూర్ణయోగ జ్ఞానమును భగవద్గీత సంగ్రహము చేయుచున్నది.

జీవయాత్రకు పరమార్థము సుఖప్రాప్తి, దుఃఖనివృత్తి. పిపీలికాది బ్రహ్మపర్యంతముగల జీవజాలము ఈ పరమార్థ సిద్ధికనవరతమును కర్మమును చేయుచున్న విధమును విశ్వప్రవృత్తి విశదము చేయుచున్నది. భూతభావోద్భవకరమైన విసర్గము కర్మ మనబడుచున్నది. విశ్వమునందు చరాచరములు స్వధర్మారాధనమును చేయుచు, ధర్మారాధనమున కనురూపమైన కర్మఫలము ననుభవించుచున్నవి. సుఖప్రాప్తికిని, దుఃఖనివృత్తికిని, సామాన్యముగను కర్మ సాధ్యములైన అర్థకామములు సాధనములుగ నున్నవి.

అర్థకామములు ధర్మాధీనములు, కర్మాధీనములైన ధర్మార్థకామములకు శరీరము మూలాధారము. శరీరమున కన్న మాధారము. అన్నము కర్మాధీనము. కర్మ బ్రహ్మోద్భవము. ఈ జగచ్చక్రమునందు స్వప్రయోజనపరాయణత్వము సకలానర్థములకును మూలముగ నున్నది. జగచ్చక్రమునందు బ్రహ్మకర్మల సంబంధము నిత్యము. జగత్తునందు సర్వమును కర్మప్రవృత్తియందు ప్రవర్తించుచున్నది. సకలభూతములును స్వకర్మానుసారముగ తమ రూపమైన ఫలము ననుభవించుచున్నవి. ఎవరికిని అకర్మస్థితిగాని, పూర్ణకర్మస్థితిగాని సాధ్యము గాదు. సంకల్ప మనోవాక్కాయరూపమైన కర్మలను అవశముగను సకల జనులును ఆచరించుచున్నారు.

అన్నమయమైన జగచ్చక్రమునందు సకల భూతములును స్వీయ ప్రాణరక్షణమునకై నిరంతరముగ కర్మమును చేయుచున్నవి. అన్న నిమిత్త మారంభమైన కర్మము బ్రహ్మార్పణమునకు సాధనముగ నున్నది. ఆహార నిద్రా భయ సంగమాది కర్మలు సకల జంతువులకును సమానములు. మానవులకు ధర్మ మోక్షములు విశేషములు. పురుషార్థములందు విషయ లాభ సాధ్యములైన అర్థకామము లనిత్యములును, దుఃఖదాయకములును. అర్థకామములు పురుషార్థ సిద్ధికి వినియోగించుటయే కర్మ యోగమునకు సాధనము.

కర్మయోగ సాధనమునకు యజ్ఞము ప్రధాన సాధనము. యజ్ఞము కర్మ సముద్భవము. యజ్ఞార్థములగు కర్మలు మోక్ష సాధకములు, స్వార్థభోగార్థములగు కర్మలు బంధహేతుకములు. ఒక్క క్షణమైనను కర్మ చేయకుండుట అసాధ్యము. జనకాదులు కర్మచేతనే సంసిద్ధిని పొందిరి. లోక సంగ్రహపరులకును కర్మ సన్న్యాసము చేయుటకన్నను కర్మయోగమును పూనుటయే శ్రేయస్కరము. కర్మలను యజ్ఞార్థము ఫలాపేక్ష లేకను చేయుటయే కర్మయోగము.

వైదికమత పరిణామమునందు యజ్ఞపరిణామము మానవాభ్యుదయమునకు ప్రమాణము. కర్మోద్భవమైన యజ్ఞము బహువిధ రూపములను జ్ఞానయోగమునకు సాధనమైనది. యజ్ఞమునకు బలిదానము బీజము. అనిష్టములు లేకుండుటకును, ఇష్టములు కలుగుటకును భూతబలిని చేయుట ప్రాచీనాచారము. మానవుని కాత్మ విశ్వాసము కలుగుట కనంతమైన కర్మ సంస్కారము సాధనము. జంతు సంస్కారము మానవ సంస్కారముగను, మానవ సంస్కారము దైవ సంస్కారముగను పరిణమించుటకు కొన్ని యుగములు పట్టిన విధమును యజ్ఞపరిణామము విశదము చేయుచున్నది. దేవ యజ్ఞము, బ్రహ్మయజ్ఞము, ద్రవ్యయజ్ఞము, తపోయజ్ఞము, యోగయజ్ఞము, స్వాధ్యాయ జ్ఞానయజ్ఞములు, ఆత్మసంయమయజ్ఞము మొదలగు బహువిధములైన యజ్ఞములు మానవాభ్యుదయము. భూతములకు సంతృప్తి చేయుటకును, పిండప్రదానము సేయుటకును భూతబలి ప్రాచీన కాలమునందు సామాన్య విషయము. భూతబలి నరబలిగను పరిణమించుట సామాన్య విషయము. ప్రాచీన సమాధులు ఘోరమైన బలి స్వభావమును విస్పష్టము చేయుచున్నవి. హింసామూలము, కర్మపరము నైన భూతబలి అహింసామూలమును, జ్ఞానపరమును నైన విధమున విశ్వకల్యాణమునందు మహోధ్యాయము...........

ప్రజోత్పత్తి }
1931 }

కా. నాగేశ్వరరావు.

అర్జున విషాదయోగ వివరణము

శ్రీమద్భగవద్గీతయందు అర్జున విషాదయోగము ప్రథమాధ్యాయము. పుత్త్రాంధుడైన ధృతరాష్ట్రుడు పృచ్ఛకుడు. దివ్యదృష్టిగల సంజయుడు బోధకుడు. ధృతరాష్ట్రుడు బుద్ధి, అజ్ఞాని, మమకారాధికార ప్రేరితుడు, ప్రవృత్తిమయుడు, సంశయాత్ముడు. సంజయుడు దివ్యదృష్టి, ధర్మజ్ఞుడు, ఆత్మసంయతుడు, యోగీశ్వరుడు. ధర్మక్షేత్రమైన కురుక్షేత్రమునందు యుద్ధమునకై కూడిన నావారును పాండవులును ఏమి చేసిరని ధృతరాష్ట్రుడు సంజయు నడిగెను.

ధృతరాష్ట్రుని ప్రశ్న స్వార్థప్రేరితమైన సామాన్య సంశయాత్ముని ప్రశ్నయైనను సదుపాయప్రేరితమైన జిజ్ఞాసుని ప్రశ్న కాదనియును మహాభారతేతిహాసము తెలుపుచున్నది. మహాభారత సంగ్రామమునకు దుర్యోధనుని వలెనే ధృతరాష్ట్రుడును కారకుడు. ధృతరాష్ట్రుని ప్రశ్నయును సంశయాత్మ్యమును వెల్లడి చేయుచున్నటులు ధర్మజిజ్ఞాసను వెల్లడి చేయుట లేదు.

అజ్ఞాన లాలసాపూరితమైన అభ్యాసమును, జిజ్ఞాసువులు ధర్మమును పురుషార్థము కొరకు భజింతురు. పురుషార్థము పురుషుని శ్రద్ధానురూపముగను సఫలమగుచున్నది. ధర్మజిజ్ఞాస కర్తవ్యాకర్తవ్య నిర్ణయమునకును, సర్వహితమునకును సాధనము. ప్రవృత్తియందు సుఖదుఃఖములకు వైషమ్యసంపదలు నిమిత్తములు. కురుక్షేత్రమునందు కౌరవ పాండవ సైన్యములు యుద్ధము చేయుటకు కూడినపుడు దుర్యోధనార్జునులకు కలిగిన భావ ప్రవృత్తులు ప్రపంచమునందు సామాన్యముగను కలిగెడు ఆసురదైవ ప్రవృత్తులకు లక్ష్యములు. రెండు పక్షములందును గల శూర నాయకానుచరులు కర్తవ్యాకర్తవ్య విచారముతో నిమిత్తము లేకుండా సంగ్రామ ముఖ్యులైన శంఖాదులను యుద్ధోత్సాహమునకై మోగించిరనిన సామాన్యులు వారి నాయకుల ననువర్తింతురు.

దుర్యోధనుడు కౌరవ పాండవులకు గురువైన ద్రోణాచార్యుని సమీపించి, అపారమైన తన బలమును, భీష్మాచార్యుని నాయకత్వమును ప్రశంసించుచు స్వధర్మానుకూలముగా స్వపక్ష బలమును, విజయమును కోరియున్నాడు. దుర్యోధనుని గుణములు 16 -- వ అధ్యాయమునందు వర్ణింపబడిన అసుర సంపద లక్షణములు. దుర్యోధనుడు ద్రోణాచార్యులను శిష్యుడు వలెగను రాజువలెను సంబోధించెను. ద్రోణాచార్యులు, దుర్యో

ధనుడు తన శిష్యుడైనను దురభిమానముగల వాని వాక్యములను విని యూరకుండెను.

అర్జునుడు రెండుసేనల నడుమను రథమును నిలుపుటకు శ్రీకృష్ణుని గోరెను. శ్రీకృష్ణుడు రథమును నిలుపగా యుద్ధము చేయుటకు సమాగతులైన ఆచార్య బంధు మిత్ర పుత్త్రాదులను జూచి అర్జునుడు పరమకృపాయత్తచిత్తుడై ధర్మజిజ్ఞాసువుడై పాపభీతి కలిగి శ్రీకృష్ణపరమాత్ముని శిష్యుడు వలెను ధర్మోపదేశమును వేడెను. శ్రీకృష్ణుడు దైవ సంపత్సంపన్నుడైన విజయుని కభయము నొసంగి (మా శుచ స్సంపదం దైవీ మభిజాతోఽసి పాండవ!— అ. 16. శ్లో. 5) కర్తవ్యాకర్తవ్యముల నుపదేశించి కృతార్థుని జేసెను. అర్జునుడు మనోవాక్కాయముల ద్వారా సాత్త్వికములైన యజ్ఞ దాన తపఃకర్మాదుల సాధనమునను యోగశాస్త్రోక్తమైన బ్రహ్మవిద్యయం దధికారమును బడసెను.

ధీరుడు, ధీమంతుడు, దైవసంపత్సంపన్నుడు సాత్త్వికుడును అయిన అర్జునునకే స్వధర్మ నిర్వహణ మందు విషాదయోగము సంభవించినపుడు విషాదావస్థయందు సామాన్యుం విషయమై యోచించుట నిరర్థకము.

ధర్మక్షేత్రమైన కురుక్షేత్రమున యుద్ధసమయమునందు దుర్యోధనార్జునులకు గలిగిన యుభయవిధ ధర్మ సందేహములు మానవులకు సందిగ్ధసమయములందు సహజముగను గలిగెడి విషాదయోగమునకు ప్రమాణములు. ధర్మజిజ్ఞాస పురుషార్థమునకు సాధనమైన ఆత్మజ్ఞాన ప్రాప్యమైన చతుర్విధపురుషార్థములకును మూలాధారము. ఆత్మజ్ఞానమునకు సాధనమయిన పూర్ణయోగమును అష్టాదశయోగముల సాధనములను గీతాశాస్త్రము బోధించు చున్నది.

మహాభారతేతిహాసము. ధర్మక్షేత్రమైన కురుక్షేత్రమునం దాసుర బల సంపన్నులయిన కౌరవులు పరాజయమును, దైవబల సంపన్నులయిన పాండవులు ధర్మ విజయమును పొందిన విధమును వ్యక్తము చేయుచున్నది. ఘోరమైన మహాభారతయుద్ధపు దృష్టాంతమునను సర్వమునందును, ప్రత్యక్షముగను, ధర్మక్షేత్రమైన దేహక్షేత్రమునందును దైవాసుర సంపదలకును, ఆత్మానాత్మలకును, పుణ్యపాపములకును, కర్మాకర్మలకును, ధర్మాధర్మములకును జరిగెడి సమరమును భగవద్గీత బోధించుచున్నది. మహాభారతమునకు హృదయమైన గీతాశాస్త్రమువలెను సకలమయిన గీతలు, సాహిత్యములు, కళలు, శాస్త్రములు, సంగ్రామయోగములు, పురాణేతిహాసములు, సాంఖ్యయోగములు ధర్మజిజ్ఞాసకు ఫలమైన బ్రహ్మవిద్యకు సాధనములు. బ్రహ్మవిద్య మోక్షమునకు వలెను ధర్మార్థకామములకును మూలాధారము.

భగవద్గీతకు బీజమైన "అశోచ్యా నన్వశోచ స్త్వం ప్రజ్ఞావాదాంశ్చ భాషసే" యనెడి ధర్మజిజ్ఞాసార్థము సకల సంసార ప్రవృత్తికిని బీజము. ఈ ధర్మజిజ్ఞాసార్థమును పూర్ణయోగ శాస్త్రసాధనను సుగమము చేయుట శ్రీమద్భగవద్గీతకు పరమార్థము.

అంధుడయిన ధృతరాష్ట్రుడు ధర్మ సంస్మరణమును చేయుచు "కి మకుర్వత— ఏమి చేసిరి?" అని సంజయుని చేసిన ప్రశ్నకు సమాధానము,

"యత్ర యోగేశ్వరః కృష్ణో యత్ర పార్థో ధనుర్ధరః,
తత్ర శ్రీ ర్విజయో భూతి ర్ధ్రువా నీతి ర్మతి ర్మమ."
అ. 18., శ్లో. 70

అను శ్లోకమునందు కలదు. మొదటి చివర శ్లోకములందు గల "అకుర్వత, యోగేశ్వరః, ధనుర్ధరః" లనుపదములు గీతాశాస్త్రమునకు కర్మయోగహృదయమును ప్రతిపాదించుచున్నవి. ధర్మసంస్మరణము, ధర్మ సంకీర్తనము, ధర్మజిజ్ఞాసయు ఆత్మసంయమన యోగమునకు సాధనములు. నిరపేక్షమైన సర్వాత్మత్వమునందు సాపేక్షములైన సర్వధర్మములు, కర్మములు శరణమును పొందుటవలన పూర్ణయోగము సిద్ధించుచున్నది. ఆత్మయందు సర్వభూతములను, సర్వ భూతములందు ఆత్మను, సర్వత్ర భగవంతుని, భగవంతునియందు సర్వమును చూచునపుడు పూర్ణయోగసిద్ధి గలుగుచున్నది. పూర్ణయోగాభ్యాసమునకు గీతార్థమునకు శక్తియైన "సర్వధర్మాన్ పరిత్యజ్య మా మేకం శరణం వ్రజ", కీలకమైన "అహం త్వా సర్వ పాపేభ్యో మోక్షయిష్యామి మా శుచః"— అను ఈ రెండింటి యొక్క పరమార్థము స్వాత్మానుభవలబ్ధమైన పురుషార్థమును సులభము చేయుచున్నది. సర్వగతమైన బ్రహ్మము నిత్యముగా యజ్ఞమునందు గలదు. బ్రహ్మోద్భవ బ్రహ్మ ప్రతిష్ఠితములైన యజ్ఞకర్మలు బ్రహ్మవిద్యకు నియతసాధనములు. బ్రహ్మవిద్య కేవలము మోక్షమునకే కాక ధర్మార్థ కామములకును సాధనము, సాధ్యము.

బ్రహ్మవిద్యయందు విషాదయోగము పోయి ఆత్మయోగ స్థితి గలుగుటకు, కర్మసన్న్యాస కర్మయోగములందు, కర్మయోగ విశేషమును, గీతాశాస్త్రము బోధించుచున్నది.

ఆత్మయోగస్థితికి బాహ్యాభ్యంతరములం దాత్మ సందర్శనము సాధనము. ప్రకృతియందు జననము సంతోషమును, మరణము శోక దుఃఖములను గలుగజేయును. నిత్యమైన ఆత్మయోగమున అనిత్యములైన దేహేంద్రియాదుల సంరక్షణమువలెను నాశనమును నిర్ధ్యక్ష్య సాధనము. జీవపరిణామమునకును దేహేంద్రియాదుల లయనిర్మాణములవలెను, ఆత్మ పరిణామమునకును స్వజనమైన దేహేంద్రియాదుల రక్షణమువలెను వినాశమును నవసరము. ప్రకృతి సిద్ధమైన ధర్మమునకు విషాదమును బొందుట యవివేకము. అర్జునుడు స్వధర్మనిర్వహణమునకు బుద్ధియోగపరమును గనుగొనజాలకను చిత్త వైకల్యమును, నిర్విణ్ణతను, వైరాగ్యమును బూనుట హృదయదౌర్బల్యమును విశదము చేయుచున్నది, జ్ఞానయోగము విశదము చేయుట లేదు.

సారాంశము

సంస్కృత భాషయందు వేదాంతాంతరార్థమును ప్రతి పదమునందును, పాదమునందును, శ్లోకమునందును సమర్థించుట

సాధ్యము. సహజానందోపాధ్యాయులు మొదలగు పండితు లిట్టి గూఢాంతరార్థములను యుద్ధమునందు చేరిన వీరుల పేరులకును భావములకును వ్రాసిరి. "ఆచార్య = కామము, భీష్మః = క్రోధము, కర్ణః = లోభము, కృపః = మోహము, సమితింజయః = మదము, అశ్వత్థామా = మాత్సర్యము, వికర్ణః = దంభము, సోమదత్తి = హింస, సంజయః = బుద్ధిః. భీమః = దమము, యుధిష్ఠిరః = వివేకము. కృష్ణః = పరమాత్మ స్వరూపుడు, సఖాయః = ప్రియవృత్తులు. ఇత్యాదులు. గూఢార్థ ప్రదీపికలు పండితులకు ప్రయోజనకరములైనను సామాన్యులకు సందేహములకు కారణము లగుచుండును. అంతరార్థమును ప్రతి పదమునకుగాక తాత్పర్యగ్రహణమునకు గనుగొనుటయే గీతాశాస్త్ర ప్రయోజనమును గ్రహించుటకు సరళమైన సాధనము.

ప్రథమాధ్యాయమైన అర్జున విషాదయోగాధ్యాయము సమాప్తమైనను అర్జునవిషాద మంత మొందలేదు. అర్జునుడు యుద్ధము చేయుటకు కృతనిశ్చయుడై సార్థిసారథితో కురుక్షేత్రమునందు ప్రవేశించెను. తదనంతరము యుద్ధము చేయుటకు కూడినవారలను జూడగోరెను. చూచిన తరువాత యుద్ధము విషయమై ధర్మసందేహములు గలిగి శ్రీకృష్ణునితో నిట్లు పలికెను:—

"యుద్ధసన్నద్ధులైన బంధుమిత్రాదులను జూచినపుడు స్వధర్మమును విడిచి పరధర్మానుష్ఠానము చేయుట శ్రేయస్కరమని తోచుచున్నది. రాజ్య భోగ సుఖముల నర్థించెడి స్వజనులను యుద్ధమునందు చంపినచో వీనిని కోరెడివారు లేయుందురు. యుద్ధపు ప్రయోజనమే పోవుచున్నది. యుద్ధమువలనను ప్రయోజనము లేకపోగా హానియుగూడ గలుగుచున్నది. మరియును అధర్మము పెరిగి జాతి కులధర్మములు చెడిపోయి వర్ణసంకరమును, ...ము పతనమును, ఆత్మోద్ధారము నాశనమును గలుగుచున్నవి. లోభోపహత చేతస్కులైన ... తెలియక పోయినను తెలిసి నేనీ పాపమునుండి ... తప్పించుకొనగూడదో తెలియుచున్నది. శస్త్రమును విడిచి, యుద్ధమును మానిన నన్ను ... రణమునందు చంపినను నాకు మిక్కిలి మంచిది."

అర్జును డీ రీతిని విలపించుచు చేతినుండి జారిపోవుచున్న గాండీవమును విడిచిపెట్టి శోక మోహావశుడై రథము మీదను కూర్చుండెను. శ్రీకృష్ణు డర్జునుని విషాదమును పోగొట్టుటకు "కశ్మలమును, క్లైబ్యమును, హృదయ దౌర్బల్యమును విడిచి లెమ్ము" అని పరంతపుని సామాన్యముగను హెచ్చరించినను ప్రయోజనము గలుగలేదు. విషాదము పెరిగి తుద కర్జునుడు "యుద్ధము చేయను" అని యూరకుండెను. అర్జునుని విషాదము పోగొట్టుటకు గీతాశాస్త్ర మంతయును నిమిత్తమైనది. అర్జునుడు 18-వ అధ్యాయాంతమునందు గీతాయోగ శాస్త్రమును గ్రహించిన పిమ్మటను తిరిగి ఇట్లు ప్రతిజ్ఞను జేయగలిగెను:—

'నష్టో మోహః స్మృతిర్లబ్ధా త్వత్ప్రసాదా న్మయాఽచ్యుత!
స్థితోఽస్మి గతసందేహః కరిష్యే వచనం తవ.'

... ప్రవృత్తియందు యుద్ధము చేయుటకు సంసిద్ధుడై యుద్ధసంస్కారమును పొందిన కర్మేంద్రియములు, జ్ఞానేంద్రియములు, మనోబుద్ధి చిత్తాహంకారములు క్షేత్రాధిష్ఠానము వహించి యుద్ధము చేయుటకు నిరాకరించినపుడు క్షేత్రమునకు విశ్లేష్టత గలిగినది. బుద్ధియోగము క్షేత్రము నుండి క్షేత్రజ్ఞపరమైనవు డాత్మయోగ పూర్వకమైన బ్రహ్మనిష్ఠయును, తన్మూలమునను శత్రుసంహారమును సంభవము గయినవి. గీతాయోగశాస్త్ర మీ పరమార్థమునే ప్రతిపాదించుచున్నది. బాహ్య శత్రువులపైనను, అంతశ్శత్రువులను జయించుట కాత్మయోగమునకు మూలము.

'ఏవం బుద్ధేః పరం బుద్ధ్వా సంస్తభ్యాత్మాన మాత్మనా,
జహి శత్రుం మహాబాహో! కామరూపం దురాసదమ్.'

యుద్ధప్రవృత్తియందు సమితింజయునకు గలిగిన విషాదపరమైన సంశయాత్మత్వము వివిధ ప్రవృత్తులందును సకల జనులకును గలుగుచున్నది. సంశయాత్మత్వము భయమును, పరమును, సుఖమును, ... దుర్లభము చేసి ఆత్మనాశనమును ...చున్నది. అర్జునుడు విషాదయోగమునందు ... ... ప్రబోధమును ... ధనుర్ధరుడై విజయమును ... సకల జనులు విషాదయోగము ... ఆత్మయోగసాధనాభ్యాసము ... ...

... ... అర్జును ... గీతాశాస్త్రమునకు ... బ్రహ్మవిద్యా ... మహాధారము. బ్రహ్మవిద్యా ... ... రమునందు వేదార్థమును ప్రతిపాదించుచున్నది.

... దేహక్షేత్రమునందు యోగేశ్వరుడు ధనుర్ధరుడు ప్రత్యక్షమైనపు డాత్మవిజయము సాధ్యమై సకలార్థములును సిద్ధించుచున్నవి. బ్రహ్మవిద్యకు ధర్మార్థకామములు ప్రతిబంధకములు కావనియును, సాధకము లనియును సంజయుడు గీతాంతమునందు ప్రతిపాదించిన మాటలు తెలుపుచున్నవి. శ్రీకృష్ణ పరమాత్ముని చరమోపదేశమైన "సర్వధర్మాన్ పరిత్యజ్య మామేకం శరణం వ్రజ" భావమును ఆత్మయోగపరమార్థమునే ప్రతిపాదించుచున్నది. ధృతరాష్ట్రుని ప్రశ్నయును సంజయుని సమాధానమును శ్రీకృష్ణుని పరమార్థోపదేశమును సంసార ప్రవృత్తియందు సకలజనులకును విషాదమును విడిచి స్వధర్మ నిర్వహణమును జేయుటకు సాధనములను దెలుపుచున్నవి.

'యత్ర యోగేశ్వరః కృష్ణో యత్ర పార్థో ధనుర్ధరః,
తత్ర శ్రీ ర్విజయో భూతి ర్ధ్రువా నీతి ర్మతి ర్మమ.'

సాంఖ్యయోగ వివరణము

భగవద్గీతయందలి ద్వితీయాధ్యాయము బ్రహ్మవిద్యాపరమైన యోగశాస్త్రమునకు హృదయము. అర్జునునకు గలిగిన

విషాదయోగమును, శ్రీకృష్ణపరమాత్ముడు తత్త్వమును, కర్తవ్యాకర్తవ్యములను, సంసారధర్మమును, వానపధర్మమును, కులధర్మమును, క్షాత్రధర్మమును, స్వధర్మమును బోధించి పోగొట్టుచున్నది. సుఖదుఃఖపరమైన విషయభ్రాంతి పోయి స్వధర్మనిర్వహణమును జేయుటకు జిజ్ఞాసువులు కర్మస్వభావమును, ధర్మస్వభావమును, బ్రహ్మస్వభావమును, ఆత్మస్వరూపమును తెలుసుకొనవలయును. నిత్యానిత్య వస్తువివేకము శోకమోహములను బోగొట్టి తత్త్వజ్ఞానమును గలుగజేయుచున్నది. వేదములు, ఉపనిషత్తులు, దర్శనములు, శాస్త్రములు, పురాణములు తత్పదార్థ త్వంపదార్థపరమైన తత్త్వనిరూపణమును చేయుచున్నవి. ప్రవృత్తినివృత్తి మార్గములయందు కర్మయోగ సాంఖ్యయోగములకవినాభావసంబంధము గలదు. గీతాశాస్త్రమునందలి సాంఖ్యయోగము, కర్మయోగమునకును, జ్ఞానయోగమునకు గల అవినాభావసంబంధమును యోగశాస్త్రరూపమునను నిరూపించుచున్నది.

సాంఖ్యము, యోగము, న్యాయము, వైశేషికము, మీమాంస, వేదాంతము తత్త్వసందర్శన యోగములు. ఈయోగములు ప్రకృతి పురుషుడు భగవంతుడు, జ్ఞానము జ్ఞాత జ్ఞేయము, కర్మ కర్త కార్యము మొదలగునవైన త్రిపుటిని భిన్నవిధములను నిరూపించుచు ఆత్మసిద్ధికై సాధన, సాధక, సాధ్యములయందు సమన్వయములను [illegible]చుచున్నవి. అనంతములైన యుపదేశములను [illegible] సాధనములను పూర్ణశాస్త్రమునను గీతాశాస్త్రము సమన్వయము చేయుచున్నది. పూర్ణయోగము ప్రధానమైన ఆత్మయోగమునందు సాధ్యమగుచున్నది.

సాంఖ్యయోగ నామము కపిలకృతమైన సాంఖ్యశాస్త్రమువలన నేర్పడినది. సాంఖ్యము 25 తత్త్వములను నిరూపించుచున్నవి. పూర్ణయోగశాస్త్రము తత్త్వముల కతీతమైన పరమాత్మను నిరూపించుచున్నది. కాని భగవద్గీత యందు సాంఖ్యయోగము జ్ఞానయోగమునకు పర్యాయపదముగ వాడబడినది.

రెండవ అధ్యాయములో తొమ్మిదవ శ్లోకములో నర్జున విషాదయోగ మంతయు ముగియుచున్నది. పదునొకండవ శ్లోకము గీతాశాస్త్రమునకు పూర్ణయోగ జ్ఞానమునకు బీజము. "అశోచ్యానన్వశోచస్త్వం ప్రజ్ఞావాదాంశ్చ భాషసే" యని శ్రీకృష్ణుడు విషాదమగ్నుడై యున్న యర్జునునకు వినియోగించిన సంబోధనమే సంసార ప్రవృత్తియందున్న జనకోటి కంతకును వినియోగపడుచున్నది. నిరర్థకములైన స్వభావాన మమకారాహంకార సంజాతములైన శోకమోహములు, వానివెంటనే ప్రజ్ఞావాదములును మానవులను సంసారప్రవృత్తియందు స్వధర్మస్వకర్మ విముఖులను, విమూఢులను జేయుచున్నవి. శోకమోహములు పోవుటకు నిత్యానిత్యవస్తువివేకసాధ్యమైన బ్రహ్మజ్ఞానము, ఆత్మజ్ఞానము, కర్మజ్ఞానము, ధర్మజ్ఞానము సాధనములు. ఆధ్యాత్మికపరమైన కర్మయోగము (నిష్కామకర్మయోగము) బ్రాహ్మీస్థితికిని బ్రహ్మనిర్వాణమునకును సాధనము గాగల విధానమును రెండవ అధ్యాయము తెలుపుచున్నది. పురుషార్థసాధనములైన సకల కర్మలును అనంతమైన ఆత్మయోగపరము లైనప్పుడు శాంతిని, అంతవంతములైన విషయభోగపరమైనప్పుడు విషాదశోకములను గలుగజేయుగలవు.

సారాంశము

రెండవ అధ్యాయమునందు భగవద్గీతాశాస్త్రమునకు పరమార్థమైన బ్రహ్మవిద్యాప్రవృత్తికి ఆత్మయోగతత్త్వసాధనము సంక్షేపముగ నుపదేశింపబడినది. తత్, త్వంపదార్థములు నాశరహితములు. దేహము లంతవంతములు. నిత్యానిత్యవస్తువివేకము గల స్థితప్రజ్ఞులు సత్యమైన ఆత్మవిషయమునను, అనిత్యమైన దేహవిషయమునను శోకమోహములను పొందరు. స్వధర్మారాధనము వలనను సర్వకామములు లభించుచున్నవి. మోహమును బూని స్వధర్మపరిత్యాగమును జేయుటవలన నపకీర్తియును, నపకీర్తి వలనను దుఃఖమును గలుగుచున్నవి. శోకమోహములవలనను స్వధర్మ పరిత్యాగమును జేయుట యవివేకము. ఈ యవివేకము పోవుటకు జ్ఞాననిష్ఠను, ధర్మనిష్ఠను, యోగనిష్ఠను సంక్షేపముగను ద్వితీయాధ్యాయము సాంఖ్య బుద్ధి, కర్మబుద్ధి, యోగబుద్ధి రూపమునను తెలుపుచున్నది.

కర్మనిష్ఠయందును జ్ఞాననిష్ఠయందును సమత్వ బుద్ధి గల యోగి బ్రాహ్మీస్థితిని పొందగల విధము వివరింపబడినది. బుద్ధియోగముకన్నను నితరకర్మములు మిగుల హేయములు. సాంఖ్యయోగాధ్యాయము నందలి 46 వ శ్లోకమునందీ పరమార్థము విస్పష్టము చేయబడినది. ఈ పరమార్థమునకు సాధనము స్థితప్రజ్ఞుని లక్షణములను దింద్రియ నిగ్రహపరమైన ఆత్మయోగ రూపమున వివరింపబడినది. ప్రవృత్తిమార్గము విషయము లింద్రియములను నాకర్షించుచున్నవి. విషయాసక్తములైన ఇంద్రియములు సమ్మోహమును పొంది బుద్ధియోగమును ఆత్మయోగమును పొందజాలకున్నవి. బుద్ధియోగపరాయణములైన ఇంద్రియములు విషయములందు చరించుచున్నను ఆత్మయోగారూఢమైన శాంతి బ్రాహ్మీస్థితిని గలుగజేయుచున్నది. యోగసంసిద్ధికి కర్మయోగము రాజయోగము. సకలకర్మలును జ్ఞానమునందు పరిసమాప్తిని పొందుచుండుటచే సకలజ్ఞానమును కర్మయోగమునందు పరిసమాప్తిని పొందుచున్నది. సాధకునియందు యోగము స్థిరపడుటకు మూడవ అధ్యాయము కర్మయోగమునకు నారంభమగుచున్నది.

కర్మయోగవివరణము

పురుషార్థమునకు జ్ఞానకర్మలలో నేది యుత్తమమని సంశయ[illegible]ర్తు డర్జునుడు మరల శ్రీకృష్ణుని యడుగుచున్నాడు. కర్మయోగమును తెలిపెడి మూడవ అధ్యాయమునందు గల జ్ఞానయోగ ప్రశంస, కర్మయోగమునకును జ్ఞానయోగమునకును గల యవ్యవహిత సంబంధమును తెలుపుచున్నది. ఈ యధ్యాయ హృదయమును గ్రహించుటకు మూడునాలు గధ్యాయములయందలి కర్మయజ్ఞపరముల యర్థగ్రహణ మత్యవసరము. జగచ్చక్రమునందు కర్మము బ్రహ్మోద్భవమని నిరూపింపబడినది. అక్షరపరబ్రహ్మయోగాధ్యాయమునందు 'భూత

భావోద్భవకరో విసర్గః కర్మసంజ్ఞితః' (8—3) అని చెప్పబడినది. నిర్వికల్పము పరబ్రహ్మమునకు సవికల్పము కర్మమునకు మూలము. సకలభూతములయొక్క భావమును ఉద్భవమును నైన విసర్గము కర్మ పరిణామమును పొందుచున్నది. కర్మము బ్రహ్మోద్భవము. ఆత్మ బుద్ధియోగమువలనను కర్మచక్రమునందు ప్రవేశించుచున్నది.

బ్రహ్మమయ మైన జగత్తు కర్మమయము. కర్మమయ మైన జగత్తునందు బ్రాహ్మీస్థితిని బడయుటకు కర్మస్వభావము సమగ్రముగను తెలిసికొనవలయును. కర్మసంబంధమైన సందేహ మును నివృత్తి చేసికొనుటకు కర్మయోగ బుద్ధియోగములయం దే యోగము శ్రేయస్కరమో నిశ్చయించి చెప్పవలయునని పార్థుడు పార్థసారథిని ప్రశ్నించుచున్నాడు. సాంఖ్యయోగాధ్యాయమునందు శ్రీకృష్ణుడు బుద్ధియోగమును బోధించినప్పుడు నిష్కామ కర్మయోగమును ప్రతిపాదించినను అర్జునుడు భేదములేని విషయమునందు భేదబుద్ధిని మరల ప్రశ్నను జేయుచున్నాడు. శ్రీకృష్ణుడు గహనమైన కర్మగతిని బోధించి విజయుని కర్మ ప్రవర్తకునిగా జేయుచున్నాడు.

గీతాశాస్త్రమునందలి 18 అధ్యాయములందును బ్రహ్మసూత్ర మునకు సహజమైన కర్మప్రసంగము గలదు. కర్మ, అకర్మ, వికర్మ, యజ్ఞకర్మ, బ్రహ్మకర్మ, నిత్యకర్మాదివిభాగములు కర్మస్వరూప స్వభావములను దెలుపుచున్నవి. దేహము కర్మక్షేత్రము, ధర్మ క్షేత్రము, బ్రహ్మక్షేత్రము. కర్మ విసర్గమునతో నారంభ మగు చున్నది. దేహాంగములు కర్మసంభవములు. ప్రకృతి గుణసంజాతము లైన కర్మప్రవాహమునను ధర్మసాధనమునను బ్రహ్మత్వము నందు (ఆత్మత్వమునందె) లయము చేయుట కర్మయోగము.

బ్రహ్మజ్ఞానమువలెను బ్రహ్మోద్భవమైన కర్మజ్ఞానమును గహనము. సర్వగతమైన బ్రహ్మము సర్వగతమైన కర్మయందు ప్రతిష్ఠితము. కర్మజీవజాలములకు సాధనము. విశ్వప్రవృత్తి యంతయును కర్మబద్ధము. సనాతన వైదికధర్మ పరమార్థము నకు దివ్యవ్యాఖ్యానము. విశాలమైన, నిరపేక్షమైన కర్మయోగము కాలాంతరమునను సాపేక్షమై సంకుచితమైనది. వైదికకర్మలు కర్మపదము నధిష్ఠించినవి. సన్న్యాసము నిష్కామకర్మయోగమునకు లక్ష్యమైనది. సన్న్యాసమునకు నంతర్లక్ష్యము క్షీణించి బాహ్య లక్ష్యము ప్రధానమైనది. ఆత్మయోగ సాధ్యమైన కర్మయోగ స్థానమును కాషాయాంబరములును బాహ్యచిహ్నములును నాక్ర మించి విశ్వవ్యాప్తమైన కర్మ సంకుచితమైనది. గీతాశాస్త్రము సమగ్రమైన కర్మయోగశాస్త్రమును శ్రీకృష్ణార్జున సంవాద రూపమున పునరుద్ధరణమును జేయుచున్నది. రెండవ అధ్యాయము నందు సాంఖ్యయోగ విషయమునను చేసిన యుపదేశమునే మూడవ యధ్యాయము వివరించుచున్నది.

'తస్మాద్యోగాయ యుజ్యస్వ యోగః కర్మసు కౌశలం' కర్మ కౌశలమే యోగ మనియును, యోగమును నారాధించుట బ్రహ్మ విద్యకు సాధన మనియును గీతాశాస్త్రము ప్రతిపాదించుచున్నది. ప్రపంచ పరిణామమునందు అక్షరమును నుండి బ్రహ్మమును, బ్రహ్మమునుండి కర్మయును నుద్భవించిన విధమును సకల ప్రవృత్తియును విస్పష్టము చేయుచున్నది. సర్వగతమైన కర్మ యోగమునకువలెను సర్వగతమైన బ్రహ్మవిద్యకు సాధనముగ నున్నది. కర్మయోగాభావమైన జ్ఞానయోగమును, జ్ఞానయోగా భావమైన కర్మయోగమును నసంభవములు. పండితపామర జనులకు సులభగ్రాహ్యమైన కర్మయోగము కర్మసన్న్యాసము కన్నను విశేషమైనను కర్మసన్న్యాసము ప్రశస్తము బడసినది. కర్మయోగమునకు మానవస్వాతంత్ర్యధర్మ పరిణామమునందుగల ప్రశస్తము నుద్ధరించవలె విధమును కర్మయోగశాస్త్రము, ముఖ్యముగను కర్మయోగాధ్యాయము సువ్యక్తము చేయుచున్నది. గీతాశాస్త్రపాఠకులు మూడవ యధ్యాయమునందుగల గహనమైన కర్మయోగ రహస్యమును గ్రహించుట బ్రహ్మవిద్యాప్రాప్తి సాధనము గాగలదు.

ప్రవృత్తియందు కర్మాచరణము పండితులకును వ్యామోహ మును గలుగజేయుచున్నది. ఒక కర్మయే దేశకాలపాత్రావరణముల యందు బాహ్యలక్ష్యానుసారముగ విషాదానందములను గలుగజేయు చున్నది. పురుషార్థసిద్ధికి సకలకర్మలును సమానప్రయోజనములు. స్వభావసిద్ధమైన కర్మాచరణము నిఃశ్రేయసకరము. యుద్ధ కర్మవలెను కర్షక కర్మయును శ్రేయోదాయకము. యజ్ఞ దాన తపములు, నిత్యకర్మలు, నైమిత్తికకర్మలు, వృత్తికర్మలు శారీరకకర్మలు, ప్రకృతిసిద్ధములు. ప్రకృతిసిద్ధమైన కర్మా చరణమునందు వ్యామోహము నిరర్థకము.

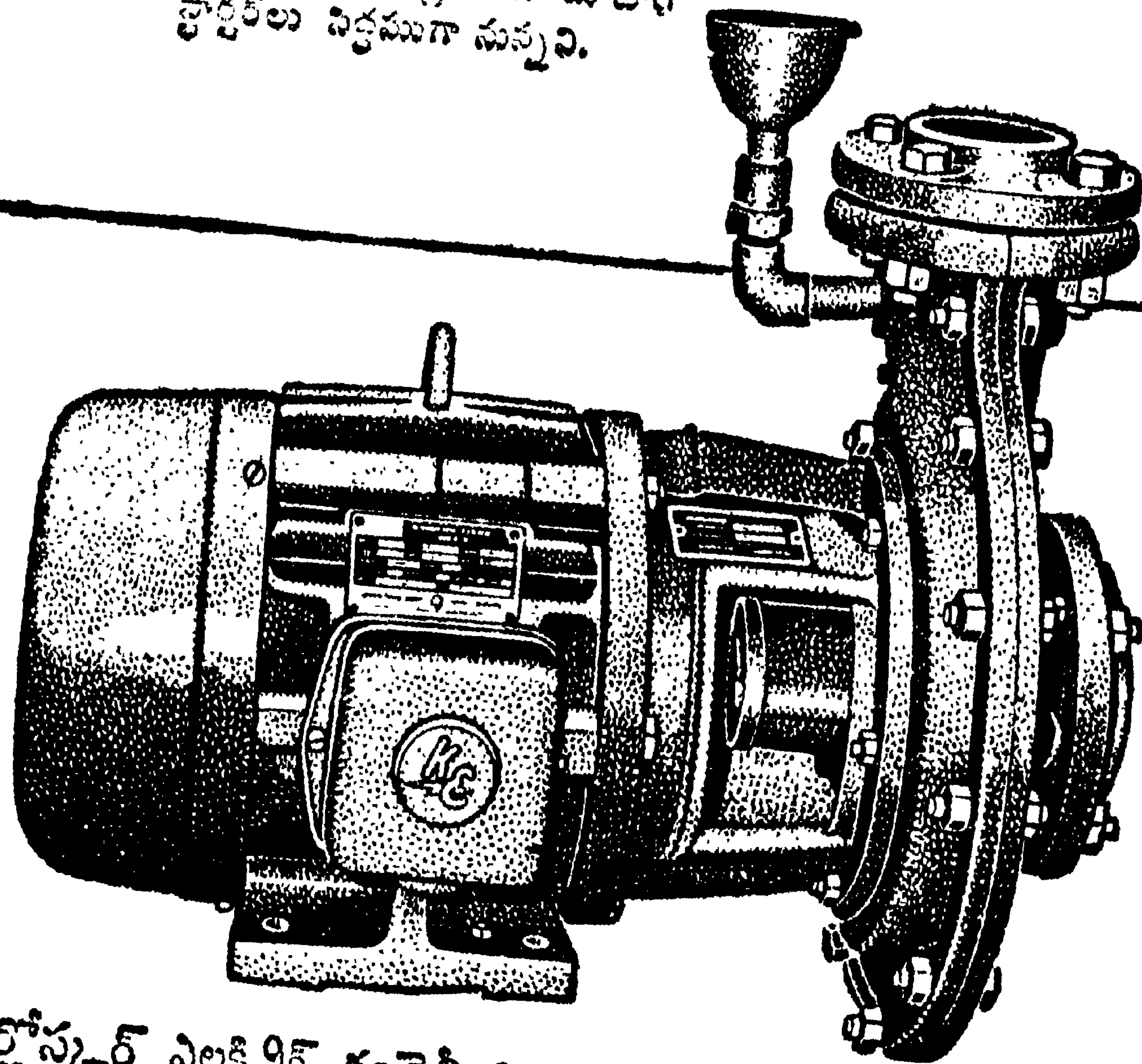
కర్మాచరణమునందు విజయునకు గలిగిన వ్యామోహము సకలజనులకును గలుగుచున్నది. అట్టి వ్యామోహమును తొలగి సకల జనులను కర్మయోగపరాయణులను చేయుట గీతాశాస్త్రము నకు పరమార్థము. అర్జునుడు యోగశాస్త్రమును విని తరు వాతను కర్మయోగియైన విధమునను సకలజనులును కర్మయోగు లగుట కర్మయోగాధ్యాయమునకు పరమార్థము.

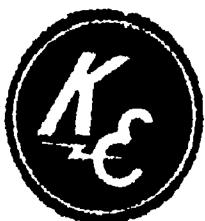
శ్లో. నష్టో మోహః స్మృతిర్లబ్ధా త్వత్ప్రసాదాన్మయాఽచ్యుత!
స్థితోఽస్మి గతసందేహః కరిష్యే వచనం తవ.—

అ. 18., శ్లో. 73.

సారాంశము

కర్మయోగాభ్యసమే జ్ఞానయోగసాధనము. ఎవ రెట్టి కర్మ లను చేయుదురో వారి కట్టి ఫలము గలుగుచున్నది. బ్రహ్మ యజ్ఞములను ప్రజలను సృజించి సర్వమునకును పురుషార్థ సాధనమును నిరూపించెను. ఎవ రేరీతిని పురుషార్థములను సేవించె దరో వారల కావిధమైన పురుషార్థము కలుగుచున్నది. ఇంద్రియ విషయారాధనము కామమును దైవారాధనము పరమశ్రేయస్సును గలుగజేయుచున్నవి. కర్మలను విడుచుట జీవి కసాధ్యము. శరీర యాత్రకును కర్మనియతము. నియతకర్మానుష్ఠానము యజ్ఞార్థము చేయుటయే కర్మయోగము. కర్మ మూలమునసే జనకాదులు సిద్ధిని పొందిరి. స్వధర్మ నిర్వహణార్థము, యజ్ఞార్థము, లోక సంగ్రహణార్థము, ఆత్మార్థము నియతకర్మారాధనమును చేయుట కర్మయోగము. కర్మప్రవర్తకులై ఇంద్రియములను, మనస్సును,

బుద్ధిని నిగ్రహించి, ఆత్మయోగసాధనము అనుట కర్మయోగము. కర్మను విడుచుట యోగము కాదు. బుద్ధియోగమునకు విరుద్ధమైన ఆత్మయోగ సాధనములయొక్క సామాన్యమైన విధమును జ్ఞానయోగము వివరము చేయుచున్నది.

జ్ఞానయోగ అధ్యాయము తెలుపునది కర్మ సాధ్యమైన యోగసాధనము సమన్వయించుటయును ప్రకారము. ప్రత్యక్షసిద్ధమైన కర్మ సద్వ్యక్తాభ్యాసితో చేయుట యోగ సాధనము. అనాత్మాత్మవివేకము జ్ఞాన కర్మయోగములకు పరమార్థము. అనిత్యమైన దేహేంద్రియ మనోబుద్ధి వ్యాపారములు నిత్యమైన ఆత్మయోగమునందు సమాప్తి పొందినపుడు జ్ఞానయోగము సిద్ధమగుచున్నది. ఆత్మరతులు, ఆత్మతృప్తులు, ఆత్మసంతుష్టులు జన్మజయమునందును ప్రశాంతిని, ఆనందమైన పదమును పొందుచున్నారు. అజ్ఞానులు ఫలాపేక్షతో కర్మలను చేయుచుండుట జ్ఞానులు ఫలాపేక్ష లేకను లోకసంగ్రహార్థము కర్మలను చేయుదురు.

సంచయభావముల చేత విశ్వమునందు సర్వ సృష్టి రూపములు కర్మేంద్రియములైన వాక్కు పాణి పాదముల వ్యాపారము ద్వారా, జ్ఞానేంద్రియములైన శ్రోత్ర త్వక్ చక్షుర్జిహ్వా ఘ్రాణేంద్రియముల ద్వారా ఆత్మ భావమునకు వినియోగమగుచున్నది. ఇంద్రియవ్యాపారమును నిగ్రహించుట యోగమునకు సంబంధము కాదు. ఈ యంత్రమందు నిలుచు ధ్యానాభ్యాసమును చేయుట కర్మేంద్రియములను జ్ఞానేంద్రియములం జేయు, జ్ఞానేంద్రియములను మనస్సు చేయు, మనస్సును బుద్ధి చేయు, బుద్ధిని ఆత్మయందు నిలువరించి చేసిన నిష్కామకర్మములు యథార్థమైన కర్మయోగము.

జ్ఞానయోగ వివరణము

"నహి జ్ఞానేన సదృశం పవిత్ర మిహ విద్యతే,
తత్స్వయం యోగసంసిద్ధః కాలే నాత్మని విందతి"
అ. 4. శ్లో. 38.

ఈ యధ్యాయమునకు జ్ఞానయోగము నామధేయమైనను కర్మయోగ అధ్యాయమునందలి కర్మయోగప్రసంగ ఈ యధ్యాయము నందును విస్తృతముగ గలదు. జ్ఞానయోగమునకును కర్మయోగమునకును గల అవినాభావ సంబంధమును ఈ యధ్యాయమున నిరూపించెను. ఈ యధ్యాయము కొన్ని ప్రతులందు జ్ఞానకర్మసన్న్యాసయోగమని పిలువబడుచున్నది.

[illegible] పరబ్రహ్మయందు సమస్తమును జీవాంతరాత్మ ధ్యానించుటకును [illegible] సాధనము. [illegible] ప్రసిద్ధమైన దేహయాత్ర ప్రసిద్ధములైన కర్మేంద్రియ జ్ఞానేంద్రియ యాత్రకును, ప్రసిద్ధమైన [illegible] మనోబుద్ధియాత్ర బుద్ధియోగమునకును, బుద్ధియోగము [illegible] యోగమునకును [illegible]. [illegible] ప్రవృత్తియును సాపేక్షము [illegible] సమస్తకర్మలను నిరపేక్షమైన

జ్ఞానము ప్రధానము. జ్ఞానము యోగసంబద్ధమై నిరపేక్షమైన ఆత్మయోగసిద్ధిని పొందుచున్నది. అప్రమేయమైన దేహేంద్రియాది కర్మ లాత్మయోగమునకు చేయుగల సాధనములు జ్ఞానయోగమునందు వివరింపబడినవి.

నిరపేక్షమైన ఆత్మయోగసిద్ధికి సాపేక్షములైన కర్మలు యోగములు యజ్ఞములు సాధనములు నానా విధములను జ్ఞానయోగము వివరించుచున్నది.

చతుర్విధ పురుషార్థములకును యోగసంసిద్ధి సాధనము. బహువిధకర్మలు యజ్ఞార్థము చేసినచో యోగసిద్ధిని పొందుచున్నవి. బహువిధయజ్ఞములు ఫలాపేక్షాపరులకై సకామ సక్తము చేసినచో దుఃఖభాజనములును, ఫలాపేక్షారహితులకై అర్పితము చేసినచో సుఖప్రదములును అగుచున్నవి. మానవ ధర్మశాస్త్రమునందు ధర్మార్థకామములు చాతుర్వర్ణ్య యాగారాధనము నందే ఆత్మయోగమును శ్రుతులు గీతాశాస్త్ర ప్రతిపాదితమైన యోగసంసిద్ధి సాధ్యమగుచున్నవి. సంతమహాత్ముల [illegible]. ఇందుకు గ్రంథము 20 శ్లోకములు ప్రత్యేకాధికారు లగుచున్నారు. బ్రహ్మచర్యాశ్రమాదులు కర్మయోగులు, జ్ఞానయోగులు, ఆత్మయోగులు.

సాపేక్షమైన కర్మయోగములు నిరపేక్షమైన జ్ఞానయోగము [illegible] పొందుచున్నవి. [illegible] కర్మలు. [illegible] మైన [illegible] జ్ఞానయజ్ఞము శ్రేయోదాయకము. సకలకర్మములును జ్ఞానపరిసమాప్తమును బ్రహ్మవిద్యాసాధనమును పొందుచున్నవి. నిష్కామకర్మలను ఆత్మయందును భగవంతునియందును ప్రతిష్ఠిత రూపమునను [illegible], సేవాభావమునను [illegible] చేయు నిశ్చలము యోగము.

వి. గీతాశాస్త్రార్థమును గ్రహించుటకు కర్మతత్త్వమును గ్రహించుట సాధనము. వ్యాఖ్యాతలు వైదికమతి సంప్రదాయమును పొరసు సెనవాన్యముగను 'కర్మకు' [illegible] కర్మగను, 'అకర్మకు' సన్న్యాసముగను వ్యాఖ్యానములను చేసిరి. గీతా వ్యాఖ్యాతలు చాలమంది సన్న్యాసులగుటచేత సన్న్యాసార్థము ప్రాబల్యమును గాంచినది. ఈ ప్రవచనము బ్రహ్మార్థపరమైన 'కర్మకు' విశ్వవ్యాప్తిని గలుగజేయుచున్నది. శాస్త్రములుము కర్మకు విశ్వవ్యాప్తిని గలుగజేసినను బ్రహ్మాధారములేకను నిష్క్రియమైనది. గీతశాస్త్రము కర్మకు బ్రహ్మాధారమైన విశ్వవ్యాప్తిని ప్రతిపాదించినది.

తిలకు:—ఈ (18వ) శ్లోకమునందును, దీనితర్వాతనున్న యయిదు శ్లోకములయందును కర్మయు, అకర్మయు, వికర్మయు స్పష్టపరుపబడినవి. వీనిని గురించియు చెప్పదగిన వానిలో మిగిలిన విషయములు ముందు పదునెనిమిదవ యధ్యాయమున, కర్మత్యాగము, కర్త, కర్మ యను త్రివిధముగ భేదములు చెప్పునప్పుడు పూర్తిగా చెప్పబడినవి. (గీ. 18. 4–7; 18. 23–25; 18. 16–28).

ఈ రెండు స్థలముల యందును నున్న యీ కర్మవివేచనను బట్టి కర్మాకర్మ వికర్మల విషయమున గీతయందు జెప్పబడిన సిద్ధాంత మిచ్చట సంక్షేపముగ స్పష్టపరచుట యావశ్యకము. కారణమేమన: ఈ విషయమై టీకాకారులు మిక్కిలి గందరగోళమును జేసి యున్నారు. సన్న్యాస మార్గీయులకు సర్వ కర్మలను స్వరూపముతో త్యజించుట యిష్టము. కాన వారు గీతయందున్న కర్మపదమునే కొట్టుట్టులనో తమ కనుకూలమగు నర్థమును చెప్పవలయునని ప్రయత్నించుచున్నారు. మరియు మీమాంసలకు యజ్ఞయాగాది కామ్య కర్మ లిష్టము లయినందున నవి దప్ప నితరములగు కర్మ లన్నియును వికర్మలని తోచును. ఇంతియగాక మీమాంసకులయొక్క నిత్యనైమిత్తికాది భేదములును కర్మలందె యంతర్భూతము లగును. ధర్మశాస్త్రజ్ఞులు మీమాంసకుల మతముననే తమ మతమును చొప్పించ జూచుచుందురు. సర్వప్రక్కలనుండియు నలువురును బలవంతముగ తమతమ మతముల కనుగుణమగు నర్థమును జెప్పుటచే గీత నిజముగ దేని నకర్మయని చెప్పుచున్నదో, దేనిని కర్మ యని యున్నదో, తుదకు తెలియుటలేని విధానము. కాన గీతయందు నిష్పక్షపాత బుద్ధితో నీ కర్మాకర్మ వికర్మల విషయమును విచారించు వాడు, కర్మలను జేయు కర్మయోగియే యనియు, కామ్యకర్మను మాత్రమే చేయు మీమాంసకుడుగాని కర్మలను వదలు సన్న్యాస మార్గీయుడుగాని కాడనియు మొదట గుర్తుంచుకొనవలెను. గీతయందలి యీ మధ్యస్థయమును బట్టి విచారించినచో 'కర్మ శూన్యత' యను నర్థమున 'అకర్మ' శబ్దము జగత్తునం దెక్కడను నుండుటయే లేదని, అనగా: ఏ మనుష్యుడైనను, ఎప్పుడును కర్మశూన్యుడగుట శక్యముకాదని మొదటనే సిద్ధమగును. (గీ. 3. 5; 18. 11); కారణమేమన: శయనించుటగాని, కూర్చుండుట గాని, వేయేల ? జీవించియుండుట యయినను నెవ్వనిని వదలి పెట్టదు. కాన కర్మశూన్యత యనుట సంభవింపనియెడల నకర్మ యన నేమియో నిశ్చయింపవలసి వచ్చును. కావున, కర్మ యన నేదియో యొక పని కాదనియు, ఆ కర్మవలన గలుగబోవు శుభాశుభ పరిణామమునుబట్టి కర్మత్వమును, అకర్మత్వమును నిశ్చయింప వలయు ననియు, సృష్టియున్నదే కర్మ గాన, మనుష్యుడు సృష్టి యందున్నంతవరకును నతడు కర్మ వదలిపెట్టనేరడనియు, కాన కర్మాకర్మలను విచారింపవలె నా కర్మ యెంతవరకు బాధించునను విషయమును మాత్రము విచారించి వేయవలయు ననియు, ఏ కర్మ చేసిన తన్ను బాధింపదో దానికి కర్మత్వము, అనగా: బంధకత్వము పోయినదనియే చెప్పవలయు ననియు గీత సమాధానము చెప్పుచున్నది. మరియు నే కర్మయొక్క కర్మత్వము, అనగా: బంధకత్వము ఈ విధమున నశించెనేని యా కర్మ యకర్మయే యగును. అకర్మ యనగా కర్మ శూన్యత యని లౌకికార్థ మను మాట సత్యమే; కాని శాస్త్రీయ దృష్టిచే విచారించిన నది యిచ్చోట పనికిరాదు. కారణ మేమన: స్వస్థముగ గూర్చుండుట, అనగా కర్మను జేయకుండుటయు అనేక సమయముల కర్మయగుచుండుటట్లు కాన్పించుచున్నది. ఉదాహరణము—తన తల్లిదండ్రుల నెవరైనను చంపుచుండునపుడు విచారింపక స్వస్థముగ గూర్చుండుట అట్టికాలమందు లౌకికదృష్టిచే నకర్మ యన కర్మ శూన్యత్వ మయినను నది కర్మయే,—వేయేల? అది వికర్మయు—అగును గాన, కర్మ విపాక శాస్త్రమును బట్టి దాని యొక్క యశుభము పరిణామము తనచే భోగింపబడక తప్పదు. కావున నీ గీతాశ్లోకమందు విరోధాభాసముచే మిక్కిలి సుందర ముగ జెప్పిన దేమన: అకర్మ సంయుతము (అప్పుడప్పుడు భయంకర మైన) కర్మ యగును. మరియు కర్మ యైనను కర్మవిపాక శాస్త్ర దృష్టిచే నా కర్మ చప్పుడానివలె (అనగా : అకర్మ) యగును. దీనిని తెలిసికొనినవాడు జ్ఞాని. ఈ విషయమే ముందు శ్లోకములందు వర్ణింపు విధముల జెప్పబడినది. కర్మ ఫలముల యొక్క బంధనము కలుగక పోవుట కా కర్మను నిస్సంగ బుద్ధితో, అనగా : ఫలాశను వదలి నిష్కామబుద్ధితో చేయుట యనునదియే గీతాశాస్త్రానుసార ముగ నొక నిజమగు ముఖ్యోపాయము(గీ. ర. ప్ర. 5. పు. 148—154; ప్ర. 10. పు. 39? చూడ). కావున నీ సాధనము నుపయోగించి (అనగా : నిస్సంగ బుద్ధితో) చేయబడిన కర్మయే గీతానుసారముగ ప్రశస్తము. అనగా : సాత్త్వికమగు కర్మయగును. (గీ. 18. 9.); గీతానుసారముగ నదియే సత్యమైన 'అకర్మ'. కారణ మేమన: దాని యొక్క కర్మత్వము, అనగా: కర్మవిపాక శాస్త్రానుసారముగ బంధకత్వము నశించును. మనుష్యులు చేయునట్టి ('చేయునట్టి' యను పదమునందు స్వస్థముగ గూర్చుండుటయును చేరును.) కర్మ నుండి పైన చెప్పిన విధమున 'సాత్త్వికమగు కర్మను', లేక గీతానుసారముగ 'అకర్మ' యను దానిని దీసివైచి నచో మిగిలినట్టి కర్మలను రెండు వర్గములుగ జేయవచ్చును. ఒకటి రాజసము, రెండవది తామసము. వీనిలో తామస కర్మలు మోహముచేతను, అజ్ఞానముచేతను చేయుట సంభవించును. కావున నా కర్మలు వికర్మలగును. మరియు మోహముచే కర్మలను వదలి నను అది వికర్మయే యగును. అకర్మ కాదు (గీ. 18. 7.). ఇక మిగిలినవి రాజసకర్మలు. ఈ కర్మలు మొదటి వర్గములోనివి కావు. అనగా : సాత్త్వికములు కావు. లేక గీత వీనిని నిజముగ 'అకర్మ' యని చెప్పుచున్నదో యవి కావు. గీత వీనిని రాజస కర్మ లని చెప్పుచున్నది. కాని యిష్టమైనచో నిట్టి రాజస కర్మలను కేవల 'కర్మ' లని చెప్పవచ్చును. ఇది కర్మయో, యకర్మయో యీ కర్మయొక్క బంధకత్వమునుబట్టి నిర్ణయింపవలయును గాని, క్రియాత్మకమగు స్వరూపమును బట్టి కాని, కేవల ధర్మశాస్త్ర మునుబట్టి కాని నిర్ణయించుటకు వీలులేదని యిందలి తాత్పర్యము. అష్టావక్ర గీత సన్న్యాస మార్గమును బోధించునది యయినను దానియందు సైతము—

'నివృత్తి రపి మూఢస్య ప్రవృత్తి రుపజాయతే,
ప్రవృత్తి రపి ధీరస్య నివృత్తి ఫలభాగినీ.'

అనగా మూర్ఖుల యొక్క నివృత్తియు, లేక, హఠముచే గాని, మోహముచేగాని కర్మలకు పరాఙ్ముఖు లగుటయు నిజముగ జూచిన ప్రవృత్తియే యగును. అనగా : కర్మయగును. బుద్ధిమంతుల యొక్క ప్రవృత్తియు, అనగా : నిష్కామ కర్మము నివృత్తియే అనగా : కర్మ త్యాగమువలన కలుగు ఫలమునిచ్చునదియే యనుచు చెప్పబడినది. (గీత 18. 61. గీతారహస్యము)

సారాంశము

వైదికవిజ్ఞాన పరిణామమునందు వేదాంతవిజ్ఞానము పూర్ణవిజ్ఞానము. కర్మపరమైన వైదికవిజ్ఞానము యజ్ఞరూపము నను బ్రహ్మపరమై జ్ఞానయోగ పరిణామమును పొందినది. అనంతములైన కర్మ యజ్ఞములైన యజ్ఞపరిణామమును పొందినవి. దేహక్షేత్రము ధర్మక్షేత్ర పరిణామమును పొందుట కనంతములైన యజ్ఞములు నిర్మింపబడినవి. ధర్మార్థకామ మోక్షములకు మూలాధారమైన దేహక్షేత్రరక్షణ పోషణము కనంతములైన బాహ్యయజ్ఞములు విధింపబడినవి. క్షేత్రా ధారములైన పంచభూతములు, పంచతన్మాత్రలు, జ్ఞానేంద్రియములు, కర్మేంద్రియములు, మహోబుద్ధి చిత్తాహంకారములు ప్రకృతియందు వినిమయ విన్యాసరూపములు వైదికమతమునం దనంతములైన యజ్ఞపరిణామమును పొందినవి. నిత్యమైన ఆత్మతత్వసిద్ధికి సకలకర్మలును యజ్ఞసంస్కారమును పొందినవి కర్మపరమైన ప్రవృత్తిమార్గము, జ్ఞానపరమైన నివృత్తిమార్గము నందు యజ్ఞరూపమునను పరిసమాప్తిని పొందుచున్నది.

కర్మజములును, సాపేక్షములును, ప్రకృతిపరములు నైన స్థూల సూక్ష్మభూత యజ్ఞములు, శ్రోత్రత్వక్చక్షుర్జిహ్వా ఘ్రాణ యజ్ఞములు, కర్మేంద్రియ యజ్ఞములు, ప్రాణా యామము, స్వాధ్యాయయజ్ఞము, దేవయజ్ఞము, బ్రహ్మ యజ్ఞము మొదలగు బహువిధయజ్ఞములు నిరపేక్షమైన ఆత్మజ్ఞాన యజ్ఞమునందు పరిసమాప్తిని పొందుచున్నవి. సాపేక్షము లైన యజ్ఞములు నిరపేక్షమైన ఆత్మయోగ పరిణామమును పొందుచున్నవి. దేహధారులకు అకర్మస్థితి అశక్యము; అకర్మస్థితి శరీరయాత్రకును అప్రసిద్ధము; యజ్ఞాన కిహలోకమే ప్రసి ద్ధము గానపుడు పరలోకమసలే లేదు. అజ్ఞానసంజాతమైన సంశయములు పోవు జ్ఞానయోగసిద్ధి గలుగుటకు యోగము కీలకము. యోగ మనగా కర్మయోగము. కర్మయోగ నిరాలంబన యోగమునందు పూర్ణయోగపరిణామమును పొందగల విధమును కర్మసన్న్యాసయోగము ప్రతిపాదించుచున్నది.

శ్లో॥ తస్మా దజ్ఞానసంభూతం హృత్స్థం జ్ఞానాసి నాత్మనః,
ఛిత్త్వైనం సంశయం యోగ మాతిష్ఠోత్తిష్ఠ భారత!

కర్మసన్న్యాసయోగ వివరణము

జ్ఞానయోగపరమైన నాల్గవయధ్యాయము ''యోగ మాతిష్ఠోత్తిష్ఠ'' యను ఆదేశముతో సంతమును పొందు చున్నది. గీతాప్రయోజనము బ్రహ్మవిద్యోపదేశము. ఈ యుప దేశము శ్రీకృష్ణార్జున సంవాద రూపమునను పరిపరివిధములను వరిస్ఫుటము చేయుటయే శాస్త్రమునకు ప్రయోజనము. జ్ఞానయోగాధ్యాయము నందు యోగిని కర్మలు బంధింప వని తెలుపబడినది. కర్మ చేయుటయే జ్ఞానసాధనము, యోగసాధనము, పురుషార్థము, పరమార్థము.

జ్ఞానయోగాధ్యాయము ''సన్న్యాసయోగమును'' ''కర్మ యోగమును'' మోక్షసాధనములుగను నుపదేశించుచున్నది. ఆత్మ సంతులకీ రెండు యోగములయందును భేదము కానరాక పోయినను సామాన్యులైన జిజ్ఞాసువులకు సంశయమును నివా రించుటకై కర్మసన్న్యాసయోగాధ్యాయమునందు పూర్ణయోగ తత్త్వము తిరిగి బోధింపబడు చున్నది. కర్మసన్న్యాసమునందు సామాన్యబుద్ధిగల పార్థునకు కర్మసన్న్యాసయోగమునకు పర మార్థమును దెలిసికొనక మోహము పోదు. కర్మయోగాధ్యాయము నందు సకలభూతములును సవశముగను కర్మప్రవృత్తియందు న్నవమయిన విధము తెలుపబడినది. ముముక్షువు కర్మబంధము నుండి విముక్తుడగుటకు, దేహధారులకు సాధ్యమైన ఫలత్యాగము సాధ్యముగాని, యసాధ్యమైన కర్మత్యాగము సాధ్యము గాదు. కామ్య కర్మలను విడుచుటయే సన్న్యాస మనియును, పావనకరము లయిన ''యజ్ఞదానతపః కర్మలను'' విడువక చేయవలయు ననియును 18 వ అధ్యాయమునందు తెలుపబడినది. ''ఆత్మసంయమ యోగమునందు'' ఫలాపేక్షను విడిచి నియతకర్మలను చేయుట ''సన్న్యాసము''ను ''యోగము'' ననియును, అక్రియత్వమును నిరగ్నిత్వమును యోగము గా దనియును తెలుపబడినది. దేహ యాత్ర కొరకును, ఆత్మశుద్ధి కొరకును యజ్ఞార్థముగను సంగమును ఫలమును విడిచి, కర్మలను జేయు టయే కర్మసన్న్యాసము. నిస్సంగులయిన ఆత్మయోగులు దేహేంద్రియమనోబుద్ధులచేత నాత్మశుద్ధి కొరకు కర్మలను జేయుచున్నను బాధకము గాదు. కర్మయోగముచేతను ధర్మక్షేత్రమైన దేహక్షేత్రమునందు నిస్సంగ కర్ములు జీవన్ముక్తులు గాగలవిధ మీ యధ్యాయమునందు సూచింపబడినది.

దేహక్షేత్రమునందు ఆజ్ఞాచక్రస్థానమైన భ్రూమధ్య స్థానము జ్ఞానస్థానము. జ్ఞానస్థానమునందు సూర్యచంద్ర, నాడులను, పురుష ప్రకృతులను, భావరూపములను, జ్ఞానకర్మలను సాంఖ్యయోగములను, పరమాత్మ ప్రత్యగాత్మలను సుషుమ్నా ముఖమునను నియమించి, యోగి, ద్వంద్వాతీతుడై శాంతిని పొందుచున్నాడు. ఈ స్థితియే పూర్ణయోగము. అభ్యాసవైరాగ్య ములచేతను సర్వసమత్వ బుద్ధిగలిగి పూర్ణయోగమును పొందగల విధ మాత్మసంయమయోగమునందు వివరింపబడినది.

కర్మయోగము సకలకర్మము బ్రహ్మోద్భవ మనియును, కర్మసన్న్యాసయోగము కర్మజములైన యజ్ఞములందు బ్రహ్మము ప్రతిష్ఠిత మనియును, జ్ఞానయోగము సకలకర్మలును జ్ఞానము నందు పరిసమాప్తిని పొందుచు జ్ఞానము స్వసాధన లబ్ధమైన ఆత్మయందు గలుగుననియును ప్రతిపాదించినవి. ఆత్మసంయమ యోగము అనేకములును, అనిత్యములును, సాపేక్షములు నైన యజ్ఞములు ఏకమును, నిత్యమును, నిరపేక్షమునైన ఆత్మ యోగమునందు (బ్రహ్మమందు) పరిసమాప్తిని పొందుచున్న విధమును వివరించుచున్నవి.

వైదికమత పరిణామమునందు వర్ణాశ్రమధర్మములు విమిశ్రిత ధర్మపరిణామములు. ఆశ్రమస్వీకారము త్యాగధర్మాధ్యాయము నందు మనోహరఘట్టము. జననము నుండియును దేహేంద్రి

యజ్ఞాదుల కభ్యాసమైన సంసారసౌఖ్యములను, భాగ్యభోగములను; విషయారాధనమును విసర్జించి సన్న్యాసమును స్వీకరించుట యసాధ్యవిషయము. సర్వసంగపరిత్యాగమును జేసిన వ్యాసుడు, శుకుడు, గౌతమబుద్ధుడు, శంకర రామానుజాదులు మొదలగు మహానుభావులు పూజాపీఠముల నధిష్ఠించి సన్న్యాసమునకు ప్రజాహృదయమున నపారమైన గౌరవ ప్రతిష్ఠలను గలుగజేసిరి. సన్న్యాసము వర్తమానకాలమునందును సమ్మోహమును గలుగజేయుచున్నది. సన్న్యాసమునకు పరమార్థమంతర్గానమై, బాహ్యచిహ్నములు మాత్రము శేషించియున్నవి. సన్న్యాసము కామ్యకర్మల న్యాసము కేర్పడినను, సంసారత్యాగము, ముండన కాషాయాంబరములు, భిక్షాటనము మాత్రము శేషించియున్నవి. భగవద్గీత "సన్న్యాసయోగము"కు శ్రీకృష్ణార్జున సంవాద రూపమున యథార్థమైన స్థానమును నిరూపించుటకు ప్రయత్నించినది.

యోగీశ్వరుడైన శ్రీకృష్ణుడు, ధనుర్ధరుడైన పార్థునకు ఘోరమైన మహాభారతయుద్ధమునందు గీతోపదేశ సాధనమును ప్రవర్తింప జేయుచున్నాడు. హిందూసమాజమునందు సన్న్యాసాశ్రమము పట్ల గల గౌరవ మపారము. సన్న్యాసమార్గీయులు ప్రస్థానత్రయము మీదను, ముఖ్యముగను భగవద్గీతా శాస్త్రము మీదను వ్రాసిన వ్యాఖ్యానములు సన్న్యాసగౌరవమును బలపరచుటయే గాకను, సన్న్యాసమునకు సంకుచితార్థమును ప్రతిపాదించినవి. భగవద్గీత "సన్న్యాసము" 'కర్మయోగము'ల రెండింటిని శ్రేయస్కర మని ప్రతిపాదించునదియును నిర్ణయించుట కీ శ్లోకము (రెండవ శ్లోకము) ప్రమాణముగనున్నది. సన్న్యాసమార్గీయుల వ్యాఖ్యానసారమును తెలుపుట కొక యుదాహరణమును, కర్మయోగపరముగను తిలకు మహాశయుని వ్యాఖ్యానమును సవిస్తరముగను పైని ఉదాహరింపబడినవి. పాఠకులు కర్మయోగ, సాంఖ్యయోగ పరమార్థమును గ్రహించి గీతాప్రయోజనమును, జీవిత పరమార్థమును సాధింతురు గాక!

ప్రవృత్తి నివృత్తి మార్గములు సాపేక్షములు. దేహధారులకు పూర్ణమైన ప్రవృత్తిస్థితియును, పూర్ణమైన నివృత్తిస్థితియును దుర్లభములు. కర్మయోగసంసిద్ధి లేకను జ్ఞానయోగమును, జ్ఞానయోగసంసిద్ధి లేకను కర్మయోగమును అసాధ్యములు. సంసారమును పరిత్యజించి సన్న్యాసమును స్వీకరించినను జీవయాత్రకు కర్మ లవసరములు. షోడశకర్మలను పరిత్యజించిన మాత్రమునను కర్మసన్న్యాససిద్ధి గలుగదు. ప్రాణమున్నంతవరకును అకర్మత్వ మసంభవము. కర్మఫలత్యాగమునందే సన్న్యాససిద్ధి సాధ్యము. ఈ స్థితి సన్న్యాసమునకును, కర్మయోగమునకును సమానము. కాని రెండు యోగములందును కర్మయోగధర్మము సన్న్యాసులకును నవసరమును, విశేషవ్యాపకము గలదియును, ప్రత్యవాయము లేనిదియును గాన విశిష్టమై యున్నది. భిన్నాధికారులకు భిన్నములయిన రెండు ధర్మములను నిరూపింపబడిన వనుటకు గీతాశాస్త్రమున నాధారములు లేవు. సాపేక్షములైన, అన్యోన్యాధారములయిన రెండు యోగములను నిరపేక్షమైన ఆత్మజ్ఞానమునందు సంసిద్ధిని పొందుచున్నవి.

సారాంశము

కర్మసన్న్యాసయోగాధ్యాయమును సాంఖ్యకర్మజ్ఞాన యోగాధ్యాయములు వివరించిన విధమునను కర్మయోగ విశేషమును "తయోస్తు కర్మసన్న్యాసాత్కర్మయోగో విశిష్యతే" అని ప్రస్తుతించినది. కర్మయోగియైన అర్జునునకు కర్మయోగవిషయమున గలిగిన సంశయము పోవుట కాత్మజ్ఞాన మవసర మగుచున్నది. ఆత్మజ్ఞానమునకు యోగము పరమార్థసాధనము. రెండవ అధ్యాయము సాంఖ్యయోగాధ్యాయము దేహ మనిత్య మనియును, దేహి నిత్యుడనియును, అనిత్యమైన దేహముయొక్క నాశనమునకు దుఃఖించుట నిరర్థక మనియును, నిత్యమైన ఆత్మజ్ఞానమునకు యోగము సాధన మనియును బోధించినది. మూడవ యధ్యాయము కర్మయోగాధ్యాయము నిత్యమైన ఆత్మజ్ఞానమునకువలెను దేహధారణమునకును కర్మయోగావసరమును వివరించినది. నాల్గవ అధ్యాయము జ్ఞానయోగాధ్యాయము బ్రహ్మవిద్యకు హృదయమైన ఆత్మజ్ఞానమునకు స్వానుభవసిద్ధమైన యోగసంసిద్ధి సాధన మని ప్రతిపాదించినది. అయిదవ అధ్యాయము కర్మసన్న్యాసయోగము కర్మఫలమును, కామ్యకర్మలను విడుచుట కర్మసన్న్యాస మనియును, బ్రహ్మనిర్వాణమునకు సాధన మనియును, కర్మలను విడుచుట సాధనము గాదనియు ప్రస్తుతించినది.

ఆత్మను బాహ్యవిషయారాధనమునుండి అంతర్ముఖము చేయుట యోగము. ఆత్మయోగము, సకల పదార్థములయందును ఆత్మసందర్శనమునకు సాధనముగ నున్నది. సర్వత్ర ఆత్మను, సర్వమును ఆత్మయందును సందర్శించుట ఆత్మయోగము. ఆత్మయోగి యజ్ఞదాన తపఃఫలములకు భోక్తయై బ్రహ్మవిద్యాధికారియై శాంతిని పొందగల విధమును కర్మసన్న్యాసయోగాధ్యాయము వివరించుచున్నది.

వైదికవిజ్ఞానమునకు పరమార్థము బ్రహ్మవిద్య. బ్రహ్మవిద్యకు పరమార్థ మాత్మయోగము. ఆత్మయోగము 'తత్త్వమసి' అను మహావాక్యమునందు పరిపూర్ణతను పొందుచున్నది. పూర్ణయోగము "సర్వంఖల్విదం బ్రహ్మ" "సోఽహం బ్రహ్మాస్మి" అను పరమార్థము నాత్మయోగసాధనమునను నిరూపించుచున్నది. మొదటి అయిదధ్యాయములును ప్రతిపాదించిన కర్మయోగము నాత్మసంయమయోగాధ్యాయము తిరిగి వివరించుచున్నది.

ఆత్మ సంయమయోగ వివరణము

ఆరవ యధ్యాయముతో నొకవిధముగ గీతావిషయ మంతము నొందుచున్నది. జ్ఞానయోగము కర్మయోగము మోక్షసాధనములని గతించిన యధ్యాయములందు చెప్పబడినది. సన్న్యాసము జ్ఞానయోగమునకు సాధన మని వైదికమతము ప్రతిపాదించుచున్నది. వర్ణాశ్రమధర్మ ప్రతిపాదితమైన సన్న్యాసము జ్ఞానయోగమునకు లక్ష్యముగను బరిణమించినది. ఈ సంకుచిత సన్న్యాస లక్ష్యమును విశాలము చేయుటే గీతాశాస్త్రమునకు ప్రయోజనము. ఆత్మసంయమయోగ మీ ప్రయోజనమును సమకూర్చుచున్న విధమును మొదట శ్లోకము విశదము చేయుచున్నది. కర్మఫలము

నాశ్రయింపకను నియతకర్మానుష్ఠానమును చేయువాడు యోగి, సన్న్యాసి. అగ్నిహోత్రమును కర్మలను విడిచినవాడు మాత్రము కాడు. ఈ పరమార్థమునే ఆత్మసంయమయోగము విస్పష్టము చేయుచున్నది. ఆత్మపదార్థమును గ్రహించుట గీతాశాస్త్రార్థమును గ్రహించుటకు సాధనముగ నున్నది.

ఆత్మపదము దేహేంద్రియప్రాణములకును మనోబుద్ధిచిత్తాహంకారములకును పరమాత్మకును నుపయోగింపబడుచున్నది. దేహభ్రాంతిని పోగొట్టి ఆత్మజ్ఞానము సాక్షాత్కారము చేయుట బ్రహ్మవిద్యాప్రాప్తికిని గీతాశాస్త్రమునకును ప్రయోజనము. బ్రహ్మవిద్యాప్రాప్యమైన ఆత్మయోగమును గీతాశాస్త్రము పూర్ణయోగరూపమునను బోధించుచున్నది. ఆపూర్ణయోగాభ్యాసము ఆత్మసంయమ యోగరూపమున సాధకుల సంశయములను నివారించుటకై యోగసాధనములను దెలుపుచున్నది. కొన్ని ప్రతులయం దారవ యధ్యాయము ధ్యానయోగ మనియును చెప్పబడినది. ఈ యధ్యాయమునం దాత్మధ్యానమును జెప్పెడి విధ ముపదేశింపబడినది.

అర్జునుడు రణరంగమునందు "నేను, నా వారు" అను భ్రాంతిచేతను నియతకర్మానుష్ఠానమును విసర్జించి అకర్తృత్వమును బూని కర్మసన్న్యాసమును సేవించుటకు తలంచెను. మొదటి ఆరధ్యాయముల యందును శాశ్వతమైన "నేను" నిత్యమైన ఆత్మపదార్థమనియును నిత్యమైన ఆత్మకు జననమరణములు సుఖదుఃఖములు జయాపజయములు చావుపుట్టుకలు లేని విధమును సాంఖ్య కర్మ జ్ఞాన సన్న్యాసయోగములు విశదము చేసినవి. చతుర్విధ పురుషార్థములకును ఆత్మజ్ఞానము మూలము.

మొదటి ఆరధ్యాయములను కర్మషట్కమనియును, రెండవ ఆరధ్యాయములను జ్ఞానషట్కమనియును శేషించిన ఆరధ్యాయములను మోక్షషట్కమనియును సుప్రసిద్ధ వ్యాఖ్యాతలు నిర్ధారణ చేసిరి. ఆత్మసంయమయోగముతో కర్మషట్కము ముగియుచున్నది. మొదటి ఆరధ్యాయములను "త్వం" పదార్థమును తెలుపుచున్నవను భావమును నీ విషయమునే వివరము చేయుచున్నది. "నేను" పదార్థ మనిత్యములైన ఇంద్రియాదులును కర్మములును కావనియును, నిత్యమైన ఆత్మ యనియును, ఆత్మయే బ్రహ్మ మనియును మొదటి ఆరధ్యాయములందును వివరింపబడినది. ఆత్మసంయమ యోగాధ్యాయ మాత్మజ్ఞాన సాధనమును తిరిగి ప్రతిపాదించుచున్నది.

సారాంశము

మొదటి ఆరధ్యాయములయందును బ్రహ్మవిద్యాప్రాప్తికి త్వం పదార్థజ్ఞానమును, ఆ జ్ఞానమునకు కర్మయోగసాధనమును శ్రీకృష్ణు డుపదేశించెను. కర్మజ్ఞానములకు గల యవ్యవహిత సంబంధమును ఆరధ్యాయములును విస్పష్టము చేసినవి. రెండవ షట్కమునందును పరమాత్మను భక్తి జ్ఞానమార్గముల ద్వారా ఉపాసన చేయగలవిధము తెలుపబడినది. ప్రకృతి స్వరూపముల దృష్టాంతముల మూలమున నాత్మానాత్మల భేదమును ఆత్మయోగము నుపాసన చేయగలవిధము నీ యధ్యాయములందు వివరింపబడుచున్నది. ఈ యారధ్యాయములను పరతత్త్వషట్కమనియును పిలువబడుచున్నవి. తత్ పదార్థమునకును త్వం పదార్థమునకును గల యవ్యవహితత్వము ద్వితీయ షట్కమునందు వ్యక్తము చేయబడినది. క్షేత్రజ్ఞ పరమేశ్వరుల యభేదమును విజ్ఞాన యోగము, విశ్వరూప సందర్శన యోగము మొదలగు యోగముల సాధనములను ఈ యధ్యాయములందు తెలుపబడినవి. త్వంపదార్థము తత్పదార్థజ్ఞానమును బడయుటకు ద్వితీయ షట్కము విజ్ఞానయోగాధ్యాయముతో నారంభ మగుచున్నది. యోగసంసిద్ధమైన ఆత్మజ్ఞానము విజ్ఞానము.

విజ్ఞానయోగ వివరణము

మొదటి ఆరధ్యాయముల యందును కర్మయోగ స్వభావ స్వరూపములు వివరింపబడినవి. కర్మయోగమునకు [illegible] బ్రహ్మజ్ఞానపరమైన ఆత్మజ్ఞానము. కర్మలు నిష్కామారాధన పరాయణములు గాను, యజ్ఞార్థము లైనపుడు, ఆత్మజ్ఞానము నకు సాధనములు. కర్మేంద్రియ, జ్ఞానేంద్రియ జన్యస్థితులైన జ్ఞానము విజ్ఞానము. ఆ విజ్ఞానము ప్రకృతి దృష్టి [illegible]మును విజ్ఞానయోగము విశదము చేయుచున్నది. [illegible] నారంభమైన సృష్టి పరిణామమునందు సర్వమును బ్రహ్మము, బ్రహ్మాంతర్గతము. బ్రహ్మవిద్యాసాధ్యమైన సర్వాత్మత్వ ప్రత్యగ్జ్ఞానము విజ్ఞానయోగము

సారాంశము

శ్లో. చతుర్విధా భజంతే మాం జనా స్సుకృతినోఽర్జున!
ఆర్తో జిజ్ఞాసు రర్థార్థీ జ్ఞానీ చ భరతర్షభ!

అహంపదార్థజిజ్ఞాస విజ్ఞానమునకు మూలము—అష్టప్రకృతులు నేను, నాది యను మమకారమును ప్రకృతియందు [illegible] కలుగజేయుచున్నవి. అష్టప్రకృతుల కతీతమైన పరాప్రకృతి, జిజ్ఞాసకు కీలకము. సర్వాధారమైన పరాప్రకృతి జగత్తునకు ఆధారము. పరాప్రకృతి జలములందు రసము, చంద్రసూర్యుల యందు కాంతి, వేదములందు ప్రణవము, పురుషులందు పౌరుషము మొదలగు రూపములను ప్రత్యక్ష మగుచున్నది. అహంపదార్థము పరాపర ప్రకృతులను తెలుసుకొనుటకు మూలాధారము. సుకృతులైన ఆర్తులు, జిజ్ఞాసులు, అర్థార్థులు, జ్ఞానులు ఆత్మజ్ఞాన పరాయణులు. ఆత్మజ్ఞానసాధకుల యందు జ్ఞాని ఉత్తమ సాధకుడు. బ్రహ్మాత్మలైన ఆత్మజ్ఞులు విజ్ఞానులు. జలపదార్థ జిజ్ఞాస, ప్రకృతి విలసితమైన జలమును, జలశీలమైన రసమును, జలాధారమైన పరాశక్తిని స్మరింపజేయుచున్నవి. 'నేను, నాది' పరమైన ఆత్మానాత్మ వివేకము విజ్ఞానము. ఈ యధ్యాయమునందు విజ్ఞానము విశదీకరింపబడినది.

అక్షర పరబ్రహ్మయోగ వివరణము

ఏడవ యధ్యాయమునందు యోగమునకు సాధనభూత మైన ఆత్మతత్త్వసాధన ముపదేశింపబడినది. ఆత్మయోగము బ్రహ్మవిద్యా ముఖాలముననే సాధ్యమగుచున్నది. విజ్ఞానయోగము నందు బ్రహ్మజ్ఞానము బ్రహ్మప్రాప్తికి సాధనముగ నుపయోగింప బడినది. ఏడవ యధ్యాయాంతమునందు తెలుపబడిన అధ్యాత్మము, అధిభూతము, అధిదైవము, అధియజ్ఞము, బ్రహ్మము, కర్మము మొదలగు బ్రహ్మ విద్యాసాధనము లీ యధ్యాయమునందు తిరిగియు విపులరూపమునను బోధింపబడుచున్నవి. అర్జునున కీ బ్రహ్మ విద్యాంగము లన్నియును నిశ్చయాత్మక జ్ఞానమును గలుగ జేయుటకును, సమ్మోహమును బోగొట్టుటకును వినియోగ పడుచున్నవి. శ్రీకృష్ణు డర్జునునకు నిశ్చయాత్మకమైన బ్రహ్మ జ్ఞానమును అక్షర పరబ్రహ్మయోగ రూపమున నీ యధ్యాయము నందు తెలుపుచున్నాడు.

హిందువులసారమైన భగవద్గీతా సిద్ధాంతములకు పునర్జన్మము కీలకము. జననమరణమయుమైన సంసారమున కాద్యంతములు కనుపడవు. కర్మము జన్మమునకు మూలము. కర్మ త్యాగము మోక్షమునకు సాధనము. నిరంతరమును కర్మనిమగ్నుడైన మనుజుడు కర్మత్యాగమెటులు సాధ్యమో గ్రహించుట దుష్కరము. సుప్రసిద్ధ వ్యాఖ్యాత లందరును ఏదోవిధముగ వారి సిద్ధాంతానుసారముగ నీ విషయమును సమన్వయము చేసిరి. ఏడవ అధ్యాయాంతమందు "ప్రయాణకాలేఽపిచ మాం తే విదు ర్యుక్తచేతసః" అని గీతాశాస్త్రము బోధించుచున్నది. అవసానకాలము కర్మ లంటని వాడు మరణకాలమందు ఆత్మయోగియై మోక్షము నెట్లు పొందుట సాధ్యమో యనియెడి సందేహము పండితులను సైతము బాధించుచుండును. కర్మబంధము నశించుటకు ఏదో కొంతకాలము కావలసియున్నది. ఎప్పుడు యోగి ఆత్మయోగి యగుచున్నాడో యప్పుడే కర్మబంధము నశించిపోవుచున్నది. ఈ అధ్యాయమునందు ఆత్మయోగ లక్షణము తిరిగియు వివరింప బడినది.

సారాంశము

ఎనిమిదవ అధ్యాయమునం దుపాస్యమైన అక్షరపరబ్రహ్మ విషయము తెలుపబడినది. ఈ యధ్యాయమునందు సంశయ రహితముగ మరల చెప్పబడుచున్నది. విద్యలయందు బ్రహ్మవిద్య ఉత్తమ విద్య. ఆ యుత్తమవిద్యయే భగవద్గీతకు ప్రధానవిషయము. యోగశాస్త్రసాధనమునను పొందగలవిధ మీ యధ్యాయము నందు మరల తెలుపబడినది. బ్రహ్మవిద్యయే రాజవిద్య.

దేహమునందలి సహస్రారమునందు ప్రణవసాధనమునను ఆత్మయోగ మభ్యసింపవలసిన విధము తెలుపబడినది. విషయానుగుణమైన అధ్యాత్మము, కర్మ, అధిభూతము, అధియజ్ఞము, మోక్షమార్గములును తెలుపబడినవి. ప్రధానవిషయమైన బ్రహ్మవిద్యా విషయమును అక్షరపరబ్రహ్మయోగము వేదాంతవిజ్ఞానమునందు గుహ్యమైన యోగము. అక్షరము శబ్దరూపమున సమస్త ప్రపంచ మును వ్యక్తము చేయుచున్నది. పూర్వమీమాంసకులు శబ్ద ప్రమాణములు వేదవేదాంగములయందు గల ప్రమాణముల ననుసరించి సకల కర్మలను ఆచరించెడివారు. కాని కాలక్రమమున అనంతమైన శబ్దబ్రహ్మమును అతిక్రమించి అక్షరపరబ్రహ్మయోగ ధ్యానమును చేయుట కుపక్రమించిరి.

రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగ వివరణము

రాజవిద్యా రాజగుహ్యయోగరూపమునను తిరిగియు నాత్మ జ్ఞానము ఉపదేశింపబడుచున్నది. రాజవిద్యా రాజగుహ్య యోగాధ్యాయమునందు ఆత్మజ్ఞానము సర్వత్ర ప్రత్యక్షముగ నున్న ప్రకృతి దృష్టాంతములచేత నాత్మజ్ఞాన ముపదేశింపబడుచున్నది.

సర్వవ్యాపకమైన వాయువు ఆకాశమునందు నిలిచియున్నట్లు విశ్వమంతయును భగవదాధారమునందు నిలిచియున్నది. సర్వభూతములును కల్పాదిని పుట్టుచు, కల్పాంతమందు నశించుచున్నవి. భగవంతుడు మాత్రమే నిత్యుడు. భగవద్జ్ఞానమునకు యజ్ఞ యోగాది రూపములను భక్తిజ్ఞాన వైరాగ్యమార్గములను మానవులు జగదంతుని నారాధించుచున్నారు. ఆరాధకులకు సేవానురూపమైన ఫలము కలుగుచున్నది. భక్తులు జాతివివక్ష లేక మోక్షమును పొందుచున్నారు. ఆత్మజ్ఞాను లనిత్యములైన దేహేంద్రియాది విషయ సాధనలను విసర్జించి నిత్యమైన ఆత్మయోగమునందు పరాయణులై ఆత్మయోగు లగుచున్నారు.

సారాంశము

ఈ యధ్యాయారంభమునం దీ విషయము కొంతవరకు వివరింపబడినది. సదాచారాసక్తుడైనను యోగయుక్తాత్ముడు ధర్మాత్ముడై ఆత్మయోగపరాయణుడై బ్రహ్మత్వమును పొందు చున్నాడు.

ప్రవృత్తియందు నిరంతరము నిమగ్నులైన మనుజులకు ప్రవృత్తి స్వరూపము సర్వకాలసర్వావస్థలయందును సమ్మోహమును గలుగజేయుట సహజము. విషయారాధనమునందు గల భ్రాంతి ఆత్మారాధనమునందు గలుగకున్నది. భగవంతుడు సర్వత్ర ప్రత్యక్షముగ ప్రకృతి కాధారభూతుడుగ నున్నను సంకుచితమైన ప్రకృతిస్వరూపములు చిత్తము నాకర్షించుచున్నవి. చిత్తాకర్షణ కరములైన ప్రకృతి స్వరూపముల నారాధించుచు ఆత్మారాధన మును చేయుగల విధము నీ యోగము తెలుపుచున్నది. యజ్ఞ దాన ధర్మములను చేయుచున్నను, ఆత్మార్పణము చేసినచో కర్మప్రతిబంధకము కలుగదు. సకలజనులును జాతి, లింగ, మత, కులభేదములు లేక మోక్షార్హులు. ఈ విధముగ ఏ భక్తుడు భగవంతుని ఏ విధముగ నారాధించునో తదనురూపమైన ఫలమును పొందుచున్నాడు. పాపపుణ్యభేదము లేక భక్తునకు భగవదనుగ్రహము గలుగుచున్నది. భగవదనుగ్రహము గల భక్తులకు ఆత్మజ్ఞానము గలుగుచున్నది.

విభూతి యోగ వివరణము

జగత్తునం దనంతములైన విభూతులు జనుల నాకర్షించు చున్నవి. జగత్తు వ్యష్టిసమష్టిరూపముల ననంతముగ గనుపట్టు చున్నను అనిత్యమని తెలుపబడినది. సర్వభూతముల యందును సమమై యున్న ఆత్మ నిత్యమనియును తెలుపబడినది. ఆత్మయోగి లక్షణములు, ఆత్మయోగ విధానము, ఆత్మయోగఫలము వివరింపబడినవి. ఆత్మయోగులు, బ్రహ్మనిర్వాణమును బ్రహ్మత్వమును పొందగల విధము తెలుపబడినది. ఈశ్వరవిభూతులు, 7, 9- అధ్యాయములందు తెలుపబడినను, పది యందున్న సిద్ధయోగి ప్రవృత్తి గలుగుటకు విభూతియోగాధ్యాయముద్వారా ఆత్మయోగమహత్త్వము—అష్టసిద్ధులు, మహావిభూతులు వీనిద్వారా భగవద్యోగమును గ్రహించగల విధ మీ యధ్యాయమునందు వివరింపబడినది. ఆత్మయోగానుభవము నందే విభూతియోగానుభవమును సాధ్యము అని విస్పష్టము చేయబడుచున్నది.

భగవద్విభూతులను శ్రీ వేదవ్యాసభగవానుడు వేదవేదాంగము లందును, అష్టాదశపురాణములందును, అనంతనామరూప విభూతి రూపములను వివరించెను. అయినను తృప్తిని జెందక సంశయాత్ముడై నారదునను భగవద్విభూతులను వర్ణించుటకు ప్రాసినాడను ఇతిహాసము గలదు. శ్రీకృష్ణుడు ప్రత్యక్షముగ నగ్గరనుండి తన విభూతులను చెప్పుచున్నను అర్జునునకు తృప్తి గలుగకయు ఆత్మవిభూతులను తిరిగి చెప్పుమని కోరుచున్నాడు. భగవద్విభూతులు స్వానుభవమువలన జ్ఞేయములు. అయినను బాహ్యములును, సుగుణములు నైన మహావిభూతుల సాధనముచేతను పరమాత్మను గ్రహింపగల విధమును అర్జునునకు విభూతియోగ రూపమునను శ్రీకృష్ణు డుపదేశించుచున్నాడు.

సారాంశము

భౌతిక సామర్థ్యమున వైన సృష్టియందు భౌతిక పదార్థములు యోగసాధనములు. భౌతికపదార్థములు విభూతియోగ రూపమునను భగవదంశమునను శోభించుచున్నవి. దేహము నందు ఆత్మవిభూతి విభూతియోగ పరిణామమును, భౌతికవిభూతి భౌతికపరిణామమును పొందుచున్నవి.

పురుషార్థమునకు సాధనమైన దేహమునందు నైన విభూతిని సంపన్నించుటకు నిత్యమైన ఆత్మయోగము సాధనము. సకలవిభూతులకును భగవంతుడు ఆధారభూతుడైనను, ఆ విభూతులు భగవంతుని కాధారములు కావు. ఈ రీతిగ విభూతులను, భగవంతుని యధార్థముగ తెలిసికొనినవాడు యోగి యగుచున్నాడు. విభూతియోగ రహస్యమును తెలిసికొనిన కర్మయోగులు ప్రకృతి యందు ప్రవర్తించుచున్నను, ఆత్మయోగపరాయణులగుచున్నారు.

విశ్వరూప సందర్శన యోగ వివరణము

బ్రహ్మవిద్యోపదేశము పదవ యధ్యాయమునందు విభూతి యోగము సమాప్తము జేయబడినది. అధ్యాయాంతమునందు "విష్టభ్యాహ మిదం కృత్స్న మేకాంశేన స్థితో జగత్" అని వివరింపబడెను. సకలభూతములకును "అహ మాత్మా" యనియును, విద్యలలో "అధ్యాత్మ విద్యా" యనియును సకల విభూతులయందును ఆత్మ యోగస్థితి సువ్యక్తము చేయబడినది. ఈ యుపదేశాంతము నందు "మోహోఽయం విగతో మమ" యని అర్జునుడు చెప్పుచును "ద్రష్టు మిచ్ఛామి తే రూప మైశ్వరం పురుషోత్తమ!" యని మరల నడుగుచున్నాడు. పరమేశ్వర విభూతులందు ఆత్మ విభూతులను జూడగల ఆత్మయోగజ్ఞాన మర్జునునకు గలుగలేదని అర్జునుని ప్రశ్న తెలుపుచున్నది. వ్యష్టిరూపమునను జూడగలిగినియు శ్రీకృష్ణుడు తెలిపినవియు నగు భగవద్విభూతులను (ఆత్మవిభూతులను) అర్జునుడు సమష్టిరూపమునను జూచి సంశయనివారణమును, నిశ్చయమును బడయ గోరుచున్నాడు. అర్జునునకు ఆత్మేతరములైన విభూతులయందు గల ఆసక్తి వశాత్మయోగమునందు గలుగుటకు విశ్వరూప సందర్శన యోగసాధనమునను సమష్టి రూపమునను ఆత్మయోగరహస్యము సువ్యక్తము చేయబడుచున్నది. విశ్వరూపమున నేకత్వమునందు నానాత్వమును, నానాత్వమునం దేకత్వమును ప్రత్యక్షమగుచున్నది.

విశ్వమునం దనుక్షణమును జనన మరణరూపము లైన సర్గ ప్రళయములు సంప్రాప్తము లగుచున్నవి. ఉత్క్రాంతియందు విశ్వమునందు గలుగుచున్న విషయములు వర్ణనాతీతములు. విశ్వరూప సందర్శనము జననమరణాతీతము నైన మోహమును అంతరించుటకును, నిశ్చలతత్త్వజ్ఞానము గలుగుటకును సాధనము.

విశ్వరూపమును చూచిన అర్జునునకు విశ్వరూప సందర్శనము భయసంభ్రమములను గలుగజేసినది. తిరిగియు సౌమ్యరూప సందర్శనమే మనశ్శాంతిని గలుగజేసినది. విశ్వరూప సందర్శన యోగము సామాన్య కర్మయోగములును ఆత్మయోగ సాధనము లని విశదము చేయుచున్నది.

సారాంశము

అర్జునునకు విరాట్స్వరూప సందర్శనము విశ్వరూప సందర్శనమువలనను గలిగినది. విరాట్స్వరూప సందర్శనము భయభ్రాంతులను కలుగజేసినది. మహాతేజోవంతములు సర్గ ప్రళయములు, కర్ణార్జునుల సామ్యభయంకరరూపములు, దైవ రాక్షసరూపములు, పంచభూతములు, త్రిమూర్తులు మొదలగు సమస్త విశ్వమును విరాట్ స్వరూపమునం దేకస్థానమునందు గోచర మైనది. అర్జునునకు దివ్యదృష్టి యున్నను, వీనిని చూచుటకు సాధ్యము కాలేదు. అర్జునుడు శ్రీకృష్ణపరమాత్మ తన కలవాటైన సౌమ్యరూపమును తిరిగి చూపింప ప్రార్థించి చూచి శాంతిని పొందెను. ప్రకృతియందు భగవద్విభూతులను పరమాణువు నుండి పరబ్రహ్మము వరకును వ్యాప్తమైన విశ్వ మంతయును ప్రత్యక్షము చేయుచున్నది. మహాయోగులు సకలమునందును భగవద్విభూతులను సందర్శించుచున్నారు. విశ్వరూపసందర్శనము ద్వారమున జిజ్ఞాసువులు ఆత్మయోగులు గాగల విధము తిరిగియు భక్తి యోగాధ్యాయమునందు వివరింపబడినది.

ప్రకృతియందు భక్తి పురుషార్థమునకు సాధనము. భక్తి శ్రద్ధలు లేని కార్యములు నిష్ఫలములు. అనుపమమైన విశ్వరూప సందర్శనము కూడ్యమైన భక్తి సాధనము. అనన్యమైన భక్తి యోగమున కనన్య యోగము మహాంతము

భక్తియోగ వివరణము

భక్తియోగాఖ్యాలమను పన్నెండవ అధ్యాయము. విశ్వరూప సందర్శన యోగాఖ్యాయమునందు చివర శ్లోకమునందు భక్తి మార్గము చక్కగ తెలుపబడినది. దానికి వివరణ మీ యధ్యాయము తెలుపుచున్నది.

శ్లో. మత్కర్మకృ న్మత్పరమో మద్భక్త స్సంగవర్జితః,
నిర్వైర స్సర్వభూతేషు య స్స మా మేతి పాండవ.

భగవద్భక్తులు భగవత్ కైంకర్యమును చేయవలె నిది మొదలు భగవత్ భక్తిపరాయణులకు భక్తి సాధనము, నిష్కామ కర్మయోగ సాధనమును ఎట్టివారలుండిరి యనుట్ల చెప్పి భగవ న్మార్గము అన్నియు తెరిచిన విధానమునేనిని. అనన్య మైన భక్తిస్వరూప స్వభావములను యథార్థముగ భక్తులు తెలుపవలె విధములు ఈ అధ్యాయమునందు చెప్పబడెను తెలుప బడెను. భక్తులు జ్ఞానేంద్రియ కర్మేంద్రియ ములను, మనో బుద్ధి చిత్తాహంకారములను కర్మజ్ఞాన యోగసాధనములను, ఆత్మయోగమునందు సంయోగము చేయవలె యోగమార్గమును భక్తియోగము నిరూపించుచున్నది.

అర్జునుడు పరమేశ్వరుని సాక్షాత్తునా విరాదిగను సంశయ నివారణము నాటేని. అనన్యమైన భక్తియే "పరమాత్మని తెలి సుకుటకును, చూచుటకును, చేరుటకును" సాధనమని 11 వ అధ్యాయ మంతమునందు ఎవరించబడినది.

అర్జునుడు నిర్గుణోపాసకులయందును, సగుణోపాసకుల యందును, భక్తులందును శ్రేష్ఠు లెవరని శ్రీకృష్ణుని ప్రశ్నించు చున్నాడు. శ్రీకృష్ణుడు కర్మయోగము ద్వారా అవ్యక్తమైన పరమాత్మని సందర్శించెడివారును శ్రేష్ఠులేయని సమాధాన ము చెప్పుచున్నాడు. అయినను కర్మేంద్రియ జ్ఞానేంద్రియములకు సులభసాధ్యమైన నిష్కామ కర్మ ద్వారా భగవంతుని సేవించుట సులభసాధ్య మని చెప్పుచున్నాడు.

సారాంశము

భగవద్గీత బహువిధ యోగసాధనములను బ్రహ్మవిద్యోపదేశ మును జేయుచున్నది. పదకొండవ అధ్యాయము విశ్వరూప సంద ర్శన యోగమునను, పదుమూడవ అధ్యాయము క్షేత్రక్షేత్రజ్ఞ జ్ఞాన యోగసాధనమునను బ్రహ్మజ్ఞానమును, ఆత్మజ్ఞానమును నిరూపించుచున్నవి. నిర్గుణుడైన పరబ్రహ్మమునకు నిర్గుణు డైన ఆత్మను గ్రహించుట కష్టము. సగుణమైన భక్తియోగము నిర్గుణమైన ఆత్మజ్ఞానమునకు సాధనముగ నున్నది.

ధర్మము సగుణమైనను ధర్మసాధనమునను గ్రాహ్య మగు చున్నది. "ధర్మం చర, సత్యం వద" అని ధర్మోపదేశములు చేయు చుండినను ఆ ధర్మములు తద్ధర్మ సమ్యపాలనమునవే బోధపడు చున్నవి. ధర్మము నిత్యము సంతయు ధర్మస్వరూప స్వభావమును ధరించుచున్నది. జీవయాత్రయందు అనంతమైన ధర్మములు సంచేహమును కలుగజేయుచుండును. ఆ ధర్మములను ధర్మజ్ఞాన ముతో చేయుట యోగసాధనము. ఇది అనన్యమైన భక్తిమూలము గను సాధ్య మగుచున్నది. సత్యాగము, సమత్వము, భూతదయ, స్వధర్మనిర్వహణము మొదలగు ధర్మములను శ్రద్ధతో సమ్యపాలన చేసి భక్తులు పరమార్థమును పొందుచున్నారు.

క్షేత్ర క్షేత్రజ్ఞ విభాగయోగ వివరణము

పదమూడవ యధ్యాయమునందు ధర్మాచరణమును ధర్మ నిష్ఠులు శ్రద్ధాయుతులై ధర్మపరాయణులై, ఉపాసించి విరతి యను ఫలమును పొందగలరనియు వివరించబడినది. భగవద్గీత అర్జునునకు కర్తృత్వాభిమానములనెడు గలిగిన విషాదయోగ ముతో ప్రారంభ మగుచున్నది. గీతాశాస్త్రము ధర్మక్షేత్రముతో ప్రారంభ మగుచున్నను మొదటి అరధ్యాయములయందును ధర్మ జిజ్ఞాసయు, రెండవ ఆరధ్యాయములయందును ధర్మవిజ్ఞాన ము నను గీతను. మూడవ ఆరధ్యాయములయందును కర్మ విజ్ఞాన నిరూపణము. పదుమూడవ అధ్యాయము క్షేత్రక్షేత్రజ్ఞ విభాగమైన ధర్మవిజ్ఞానతో ప్రారంభ మగుచున్నది. జ్ఞాత, జ్ఞేయము, జ్ఞానము; ధ్యాత, ధ్యేయము, ధ్యానము; కర్త, కార్యము, కర్మ; ధర్మి, ధర్మ్యము, ధర్మము అను త్రిపుటియందు సాధకుడు. సాధనము, సాధ్యము మొదలగు త్రిపుట లనంతముగ గలవైనను ప్రకృతియందు భిన్నవిధములను తెలియబడుచున్నవి. ఆవిధము నను పరమార్థమైన బ్రహ్మవిద్యపూర్వ యోగశాస్త్ర రూపమునను గీతాశాస్త్రమునందు వివరించబడినది.

ప్రాచీన వ్యాఖ్యాతలు, త్రిమతస్థాపకులు, వారి శిష్య ప్రశి ష్యులును మొదటి షట్కము "త్వం" పదార్థమును, ద్వితీయ షట్కము "తత్" పదార్థమును, తృతీయ షట్కము 'అసి' పదార్థమును తెలుపుచున్నట్లు తీవిమర్శనమునే వివరించిరి. కాని భావసంబంధము గల జ్ఞాత, జ్ఞేయ, జ్ఞానపదార్థముల జిజ్ఞాస యుండి విటిని ప్రత్యేకించుట యసంభవము. మొదటి యారు ధ్యాయముల యందును కథించిన 12 అధ్యాయముల యందలి విషయములును, ద్వితీయ షట్కమునందు ప్రథమ తృతీయ షట్కములయందలి విషయములును, తృతీయషట్కమునందు ప్రథమ ద్వితీయషట్కములయందలి విషయములును ఎవ యము నను పునఃప్రతిపాదనము త్రయము పురుషార్థ భేదము లేదు. మూడవ షట్కము ఎడుము గ్రహించిన కొలనాలు ప్రథమ ద్వితీయ షట్కముల యందుల సంపూర్ణగ్రాహ్యముగ నుండును. ప్రకృతి యందు తత్త్వ విచారణం పరమార్థమును బోధించుట కర్మ యోగమే సాధనము. పదునొకండవ యధ్యాయమున శ్లోకముల విశదముగ నుండు. విశ్వరూప సందర్శన యోగము పరమాత్మ విష

ఉపన్యా చేసిన వివరణ ఈ యధ్యాయమునందు క్షేత్రజ్ఞని విశదము చేయబడినది.

సారాంశము

బ్రహ్మవిద్యకు క్షేత్ర క్షేత్రజ్ఞ విభాగయోగజ్ఞానము పరమావశ్యకము. బ్రహ్మము నిత్యము, క్షేత్రము అనిత్యములు. క్షేత్రజ్ఞుడు నిత్యుడు, క్షేత్రము అనిత్యములు. సాంఖ్యయోగాధ్యాయమునందు దేహి నిత్యుడనియు, దేహ మనిత్య మనియును బోధింపబడినది. బ్రహ్మసూత్రములు, తత్త్వశాస్త్రములు సహేతుకముగ క్షేత్ర క్షేత్రజ్ఞ జ్ఞానమును నిర్ణయించినవి.

ప్రకృతియందు దేహము క్షేత్రము. క్షేత్రమును తెలిసినవాడు క్షేత్రజ్ఞుడు. సకల క్షేత్రములయందును, సర్వవ్యాపియైన పరబ్రహ్మము క్షేత్రజ్ఞుడు. క్షేత్రజ్ఞుని జ్ఞానము జ్ఞేయము సకల హృదయములందును నిస్థితుడు, సమస్తభూతములయందును సమముగ నుండును. పురుషుడు ప్రకృతియందు గుణముల ననుభవించు చుండినను, బ్రహ్మజ్ఞాని బంధములకు లోను గాడు. సకలక్షేత్రములయందును ఆత్మ క్షేత్రజ్ఞుడు. సకలక్షేత్రములను క్షేత్రి, పరబ్రహ్మము ప్రకాశించుచు, ప్రకాశకుడై యున్నాడు. జ్ఞానులు ధ్యానము, యోగము సాంఖ్యము, ఉపదేశము మొదలగు సాధనములచేతను క్షేత్రక్షేత్రజ్ఞ జ్ఞానమును పొంది, పురుషార్థమును పొందుచున్నారు.

గుణత్రయ విభాగయోగ వివరణము

ఈ అధ్యాయమునందు నిర్గుణుడైన బ్రహ్మమును, ఆత్మను సత్త్వరజస్తమోగుణములు గుణసంగులను చేయుచున్న విధము తెలుపబడుచున్నది. సకలక్షేత్రములయందును క్షేత్రజ్ఞుడు గుణబద్ధుడై సుఖదుఃఖములను అనుభవించుచుండును. యోగులు క్షేత్రములందు ప్రకృతిగుణములను అనుభవించుచున్నను గుణబద్ధులు గారు.

త్రిగుణాత్మకమైన ప్రకృతియందు గుణాతీతుడైన పరమేశ్వరుడు భూతాసక్తుడు కాకుండ భూతములను భరించుచున్నాడు. క్షేత్రజ్ఞుడు త్రిగుణాత్మకమైన క్షేత్రము ననాసక్త యోగియై భరించుచున్నాడు. నిర్ద్వంద్వుడు, నిత్యసత్త్వస్థుడు బ్రహ్మవిద్యాధికారి యగుచున్నాడు. అనన్యమైన భక్తియోగము బ్రహ్మవిద్యాప్రాప్తికి సాధనము. త్రిగుణాతీతమైన ఆత్మసాక్షాత్కారమునందు బ్రహ్మత్వము సాధ్యమగుచున్నది. సకలభూతముల హృదయములందును ఆత్మ రూపమునను సముపస్థితుడైన పరమేశ్వరుని యనుభవము బ్రహ్మవిద్యకు ఫలము.

సారాంశము

ఏకము, అద్వితీయము, అవ్యక్తము నగు బ్రహ్మము ప్రకృతియందు దాగియున్నదైన నానా రూపములను వ్యక్తము చేయుచున్నది. ఈశ్వరుడు సర్వక్షేత్రములయందును సమముగ నున్నాడు. నిర్గుణుడైన పరమేశ్వరుడు గుణసంగుడై ప్రపంచ నాటకమును నడుపుచున్నాడు.

ప్రకృతి సంభవము లయిన సత్త్వ రజ స్తమోగుణములు క్షేత్రములయందు అనంతములైన రూపగుణభేదములను కల్పించుచున్నవి. నిర్మలమైన సత్త్వగుణము సుఖమునకు, జ్ఞానమునకు, ప్రకాశమునకును సాధనము. రజోగుణము రాగమునకు, తృష్ణకు, కర్మాసక్తికిని కారణము. తమోగుణము అజ్ఞానమునకు, మోహమునకును మూలము. సత్త్వరజస్తమోగుణములు పరస్పర సంఘర్షణ వినిమయరూపమునను వృద్ధిక్షయ పతనములకు సాధనము లగుచున్నవి. సర్వమునందును సమత్వ బుద్ధి గల ఆత్మయోగులు గుణబద్ధులు గాకను సర్వ ద్వారములయందును ప్రకాశము గలిగి సత్త్వసంపన్ను లగుచున్నారు. సత్త్వసంపన్నులు బ్రహ్మవిద్యకధికారులు. సకలక్షేత్రములయందును సమముగ నున్న ఆత్మ ధర్మమునకు, సుఖమునకు, నిరతిశయానందమునకును ప్రతిష్ఠ.

పురుషోత్తమ ప్రాప్తియోగ వివరణము

"ఊర్ధ్వమూల మధశ్శాఖ మశ్వత్థం ప్రాహు రవ్యయమ్,
ఛందాంసి యస్య పర్ణాని యస్తం వేద స వేదవిత్."

ఈ యధ్యాయము పై శ్లోకముతో ఆరంభ మగుచున్నది. "అశ్వత్థ" శబ్దము సామాన్యముగ వాడుకలో నుండు దున్న అశ్వత్థ వృక్షమును స్ఫురింపజేయును. గీతయందు "అశ్వత్థ స్సర్వవృక్షాణాం" అని వ్రాయుట కిదే కారణమై యుండును. వేదములను అశ్వత్థవృక్ష దృష్టాంతమునను పత్రములుగను సాధ్యము కాదు. పురుషోత్తముడు దిక్కాలాద్యనవచ్ఛిన్నుడు. కాలాతీతుడైన పురుషోత్తముని నిత్యముగ వర్ణించుట సమంజసము. అందువలన అశ్వత్థమునకు అశ్వత్థవృక్షత్వమును కల్పించుట కన్నను కాలాతీతార్థమును గ్రహించుటయే యుక్తము. "అశ్వత్థః" తేపుంచనిది.

సృష్టిక్రమము ఆకాశమునుండి వాయువు, వాయువు నుండి అగ్ని, ఈ విధముగ ప్రపంచము పరిణమించినట్లు గీతయందే తెలుపబడినది. ఆకాశమునకంటెను అతీతమైన పరబ్రహ్మము పురుషోత్తముడు. వేదములు ఆకాశమునగూడ వ్యాపించి అతిక్రమించియున్న పురుషుని తెలుసుకొనవలసిన మార్గము ఈ యధ్యాయమునందు తెలుపబడినది. మొకటి అధ్యాయమునందు తెలిపినమార్గమే ఇందును తెలుపబడును.

మానవదేహమునందు ఊర్ధ్వమూలమున నుండు సహస్రారము బ్రహ్మస్థానమని పరిగణింపబడుచున్నది. ఆ మూలస్థానమునుండి సకలేంద్రియములును గుణప్రవృద్ధములై శాఖోపశాఖలుగను విలసిల్లుచున్నవి. ఈ రహస్యమును తెలిసిన యోగులు ప్రవృత్తియందు ప్రవర్తించుచుండినను నిస్సంగులై బ్రహ్మవిద్యాధికారు లగుచున్నారు.

సారాంశము

పదునైదవ యధ్యాయమునందు గీతాప్రయోజనమైన గుహ్యతమ శాస్త్రము తెలుపబడినది. పరమేశ్వరుడు సర్వహృదయ

యు-ఫోమ్ బంబీనా మీ పాపకు రక్షణ యిస్తుంది.

చాలా మెత్తనిది: తల్లి
యొడికి దీటైనది

శుభ్రమైనది.
శుభ్రపరచటం చాలా తేలిక
నిమిషాలలో, కడిగి,
ఎండబెట్టి వాడవచ్చును.
మరుగుతున్న నీటిలోవేసి
శుభ్రపరచవచ్చును.

అనేక సౌకర్యములు గలది.
గలేబు అక్కరలేకుండానే రెండు
వైపులా వాడవచ్చును. నీరు, నూనె,
పెట్రోల్, గ్రీస్,
క్రిమినాశనులు తగిలినా
చెక్కు చెదరదు.

తేలికైనది- బిడ్డలు ఇట్టే ఎత్తగలరు
చాలా చౌక- ఇతర
రబ్బర్ ఫోమ్
పరుపులకంటే
చాలా చౌక.

బేబి పరుపులు.
బేబి దిండ్లు
బేబి ఆనుడు దిండ్లు
లాప్ పాడ్స్, ఆట బొమ్మలు
అందమైన రంగులలో లభించును.

యు-ఫోమ్

సాటిలేనిది, బహుళ ప్రయోజనకారి అయిన యురిథేన్ ఫోమ్

U-FOAM

తయారు చేయువారు.
యు-ఫోమ్ ప్రైవేట్ లి.
సనత్ నగర్ హైదరాబాద్-18

FDS-UF-466 TE A

డిస్ట్రిబ్యూటర్లు: ఇండస్ట్రియల్ సర్వీసెస్ కంబైన్స్, 125, మహాత్మా గాంధి రోడ్, సికింద్రాబాద్ (ఫోన్: 75312)

ములయందు నుండి భూతజాలములకు జ్ఞానము, సమ్మోహ మును గలుగజేయుచున్నాడు. నిత్యుడైన జీవుడు కర్మానుభవ మును, వాయువు గంధమునువలె తోనితీసికొనిపోవుచున్నాడు. లోకము నందు క్షరాక్షరులు నిరువురు. క్షరములైన భూతములు నశించు నవి. అక్షరుడు జన్మవాసనలను కొనిపోవుచున్నాడు. సర్వ వ్యాపకమైన ఆత్మను, పరమాత్ముడైన పురుషోత్తముడు అధి ష్ఠించి పురుషోత్తమనామాభిఖ్యుడగుచున్నాడు. జగత్తునందు త్రిగుణ ములు ఆద్యంతములు లేక, చెప్పని కర్మచక్రమును జేయుచున్నవి. వేదవిదులు అసంగశస్త్రముచేత త్రిగుణసంజాతములైన విషయ వాసనలను ఛేదించి, మోక్షమార్గము నన్వేషించుచున్నారు. మోక్షమార్గాన్వేషణమునకు నిష్కామకర్మయోగము సాధనమై ఆత్మదర్శనమును సాధ్యము చేయుచున్నది. ఆత్మయోగమునకు దైవసంపద సాధనముగ నున్నది. దైవసంపద కధికారిలక్షణము 16 వ అధ్యాయమునందు సువ్యక్తము చేయబడినది.

దైవాసుర సంపద్విభాగయోగ వివరణము

ప్రవృత్తియందు పురుషులకు సుఖదుఃఖములు, లాభ నష్టములు, జయాపజయములును వారి కర్మానురూపముగ కలుగు చుండును. అభయము, సత్త్వసంశుద్ధి, జ్ఞానయోగము, దానము, స్వాధ్యాయము, అహింస, సత్యము, భూతదయ, క్షమ మొదలగు గుణములు గల దైవసంపన్నులు సుఖమును, మోక్షమును పొందుచున్నారు. అసురసంపన్నులు దుష్పూరమైన కామము నాశ్ర యించి, కామభోగపరాయణులై, దంభాహంకారములను, స్వాభి మానపరాయణత్వమును బూని, పరపీడనమును చేయుచు దుఃఖ మును, అధోగతిని పొందుచున్నారు. వారు చేయు దానములు యజ్ఞములును దంభాహంకార సంయుక్తములై నిరర్థకము లగుచున్నవి. అసురసంపన్నులకు కామ, క్రోధ, లోభముల వివేచన గల యజ్ఞానము ఆత్మయందు గలుగదు.

పురుషులకు కార్యములను చేయుటయందును, విడుచుట యందును శాస్త్రప్రమాణము ననుసరించుట ధర్మము. ఈ అధ్యా యమునందు మానవుల సుకృతదుష్కృత స్వభావములు తెలుప బడినవి. ధీరులు, త్యాగులు, జ్ఞానులు, తత్త్వజ్ఞానులును ప్రవృత్తి యందు తాము దైవసంపదల నారాధించుచు నితరులకు మార్గ దర్శకులుగ నున్నారు. ధనాధికారాభిమానులు కామక్రోధ లోభ ముల నారాధించుచు నితరులకు దుఃఖమును గలుగజేయుచు తాము దుఃఖము ననుభవించుచున్నారు. దైవసంపదల నారాధింప గల విధము శ్రద్ధాత్రయ విభాగయోగమునందు వివరింపబడినది.

సారాంశము

ప్రవృత్తియందు పుణ్యపాపములు, సౌందర్య వికారములు సౌమ్యరౌద్రములు, సత్యాసత్యములు, ధర్మాధర్మములును మానవ స్వభావములయందు సహజముగను గలుగుచున్నవి. ఈ స్వభావము లకు కారణములు సత్త్వరజస్తమోగుణములు. సత్త్వగుణము గల వారు దైవసంపన్నులై సుఖమునకు, మోక్షమునకు అధికారు లగుచున్నారు. సత్త్వసంపన్నులు దైవసంపదలను జీవయాత్ర యందు ననుసరించుచు, స్వకర్మ స్వధర్మారాధనమును చేయు చుందురు.

అసురసంపన్నులు తమదేహమునే ప్రధానముగ జూచు కొనుచు, దేహారాధనమునకై, తమ యావచ్ఛక్తిని వినియోగించు చున్నారు. దుష్పూరమైన కామము నాశ్రయించిన పిదప కామ క్రోధ లోభారాధనము చేయుట సహజముగ సంభవించుచున్నది. ఆద్యంతములులేని విషయభోగములు సుఖసాధనములుగ కనుపడి నను, దుఃఖభాజనము లగుచున్నవి. అసురసంపన్నులు విషయ సమ్మోహితులై, ఆత్మపీడనమును, పరపీడనమును చేయుచు తమ్మును, లోకమును నధోగతిపాలు చేయుచున్నారు. ఈ అధ్యా యమునందు సుకృతులు శాస్త్రవిధానము ననుసరించి, స్వకర్మ స్వధర్మారాధనము చేయుచు కృతార్థులు కాగల విధము తెలుప బడినది.

శ్రద్ధాత్రయ విభాగయోగ వివరణము

క్షేత్రక్షేత్రజ్ఞ విభాగ యోగముతో ప్రారంభింపబడిన బ్రహ్మవిద్యాప్రాప్తికి సాధన మీ అధ్యాయమునందు పూర్తి చేయ బడినది. దేహాభిమానమునకు [illegible] దేహవాసన లాత్మజ్ఞానమునకు ప్రతిబంధకములుగ నున్న విధము 13, 14, 15, 16 అధ్యాయములందు సువ్యక్తము చేయ బడినది. గుణత్రయ విభాగయోగమునందు సత్త్వరజస్తమోగుణ ములు సకల ప్రాణులకును దుఃఖనిమిత్తము లగుచున్న విధము తెలుపబడెను. దేహవాసనలకు మూలబీజములైన కామ క్రోధ లోభములను జయించి శాస్త్రప్రమాణము ననుసరించి కర్మలను చేయుట యోగశాస్త్ర మూలమునను బ్రహ్మవిద్యాప్రాప్తికి సాధనము.

కామక్రోధలోభములను జయించుటకు శ్రద్ధ నెవిధముగ నుపయుక్త మగునో అర్జునుడు వినగోరుచున్నాడు. అశ్రద్ధతోను, శాస్త్ర విధానము ననుసరించకను చేసెడి కార్యములు దంభా హంకార సంయుక్తములై స్వాభిమానమునకే విఘాతము కలుగ జేయుచున్నవి.

సారాంశము

పురుషుడు శ్రద్ధామయుడు. ఎవ రెట్టి శ్రద్ధ గలవారో వారు అట్టివారే అగుచున్నారు. శ్రద్ధ సకలజనులకును సత్త్వమున కనురూపముగ గలుగుచున్నది. సకలకార్యములందును సత్‌స్థితి సత్త్వమునకు సాధన మగుచున్నది. సత్త్వస్థితిని బడయుటకు సాత్త్విక ప్రవృత్తిని నభ్యాసము చేయుట అవసరము. సాత్త్వి కాహారము వలనను శరీరమును సత్త్వానురూపముగ నుంచ వలయును. వాక్కును మనస్సును సాత్త్వికస్థితియం దుంచ వలయును. సకలకర్మలను ఫలాపేక్ష లేక భగవదర్పణముగ చేయవలయును. సాత్త్వికు లాహారవిహారాదులయందు దేహారాధన మును పరిగణింపక ఆత్మారాధనము చేయుచు కృతార్థు లగు చున్నారు.

సాత్త్వికులు గానివారలు శాస్త్రప్రమాణము విడిచి, దంభాహంకారయుక్తులై, యథేష్టము ప్రవర్తింతురు. కొందరు శరీరమునకు పీడను గలుగజేయుచు, శరీరస్థుడనైన నాకును, భూతగ్రామమునకును పీడను గలుగజేయుదురు. ఇతరులకు పీడను గలుగజేయవలయునన్న యుద్దేశములో చేసెడి తపస్సు ఆత్మహింసకే మూలమగుచున్నది. నీవు చేసెడి యజ్ఞ దాన తపస్సులు అశ్రద్ధతో కూడినవై, ఇహమునకును, పరమునకును నిరర్థకములగుచున్నవి.

మోక్షసన్న్యాసయోగ వివరణము

అర్జునుడు యుద్ధారంభమునందు గలిగిన సందేహమునే ఇప్పుడును నివృత్తిని జేయగోరుచున్నాడు. సన్న్యాసాశ్రమస్వీకారము జేసిచే మోక్షము లేదని పండితాభిప్రాయము. అందువలన సన్న్యాస తత్త్వము ఎంత వినినను సందేహము పోలేదు. అర్జునుడు సన్న్యాస తత్త్వమును, త్యాగతత్త్వమును శ్రీకృష్ణునివలన మరల వినగోరుచున్నాడు. కామ్యకర్మలను విడుచుట సన్న్యాస మనియును, కర్మఫలత్యాగము త్యాగ మనియును శ్రీకృష్ణుడు సమాధానము చెప్పెను. దేహధారులకు కర్మలను పూర్తిగ విడుచుట శక్యము గాదు. ఫలత్యాగమే త్యాగమని చెప్పబడుచున్నది. ఆత్మశుద్ధి కొరకు సంగమును విడిచి కర్మలను చేయుట జనులకును నియత ధర్మము. ప్రతిమనుజుడును స్వకర్మను భగవదర్పితముగ జేయుచు తరించుచున్నాడు. కర్మలయందు ఉచ్చనీచభావములు లేవు. ప్రతి మనుజుడును స్వధర్మాచరణమును మమకారాహంకారములు లేకను చేయుట పురుషార్థమునకు సాధనము. తా నేకర్మము చేసినను ఈశ్వరకైంకర్యముగ భక్తితో చేసినచో భగవంతుడు వానిని పాపముల నుండి రక్షించును.

౨. (66 వ శ్లో.) అర్జునుడు యుద్ధారంభమునందు ధర్మవిచారణను జేయుచు యుద్ధము చేయుటకు విచారమును తెలుపుచు నిరాకరించెను. ధర్మసమ్మూఢచేతస్కుడైన విజయునకు శ్రీకృష్ణుడు గీతాశాస్త్రమునందు ధర్మ స్వరూపస్వభావములను ఉపదేశించెను. ప్రపంచమునందు వైదికధర్మములు, లౌకికధర్మములు, రాజకీయ ధర్మములు, సాంఘిక ధర్మములు మొదలగు ధర్మములు జిజ్ఞాసువులకు నిరంతరము సందేహమునకు హేతుభూతములు.

అర్జునునకు గీతాశాస్త్రమునందు శ్రీకృష్ణుడు క్షాత్ర ధర్మమును మాత్రమే బోధించియుండలేదు. సకల జనులకును

వారి వారి ధర్మములను ఆచరించుచు తరింపగల విధము గూడను బోధించియుండెను. స్త్రీలు, వైశ్యులు, శూద్రులు మొదలగు వారందరును జాతి వివక్ష అక్కరలేకుండను, భగవద్భక్తులై తరింపగల విధమును గీతాశాస్త్రము తెలుపుచున్నది. ధర్మము అనంతరూపములను ప్రవృత్తియందు పొందుచున్నది. యజ్ఞములు, యాగములు, దానములు, తపస్సులు, శ్రౌతస్మార్త కర్మలు మొదలగు అనంతములైన ధర్మములయందు యథార్థమైన ధర్మమును నిర్ణయించుట దుష్కరము, ధర్మాచరణము వలన మానవులు సందేహములు పొందుచున్నారు. చిత్తశుద్ధితో ధర్మాచరణమును చేసెడి భక్తుల విషయమున శ్రీకృష్ణుడు విశేషముగ కొనియాడియున్నాడు. ఎన్ని ధర్మములు చేసినను ఏదియో యొకటి మిగిలియుండి ముక్తికి ప్రతిబంధకము కావచ్చును. ఇట్టి సందేహనివారణార్థము భక్తుల యుద్ధరణార్థము పై శ్లోకమునందు "సకల ధర్మములను విడిచి, నన్నే శరణు పొందుము" "నేను నిన్ను సకలపాపముల నుండియును రక్షింతును." ఈ రీతిగనే వరాహపురాణము(?) "అంతకాలమందైనను నన్నే స్మరించి దేహమును విడిచినచో, నన్నే పొందుదురు.", "అందరి [illegible] మోక్షము నకు నన్ను శరణు పొందుము." "నన్ను భజింపుము" అనుట పాఠకులకు సందియమును గలుగజేయుచున్నది.

భగవద్గీత నిర్గుణపరబ్రహ్మమును గూర్చి తెలిపెడి యోగశాస్త్రము. ఆ యోగశాస్త్రమునందు ఈ రెండు శ్లోకములును సగుణబ్రహ్మమునకు సంబంధించిన భక్తిని గురించి తెలుపుచున్న [illegible] వ్యాఖ్యానము వ్రాసెను. "శాస్త్రములయందు, వేదములయందు(?) చెప్పబడిన ధర్మమార్గములు పరమేశ్వర ప్రాప్త్యర్థము చెప్పబడినవో, ఆ ధర్మముల కోలాహలముతో కూడక "నన్నే భజింపుము, నిన్ను నేను తరింపజేయుదును." అని సకల ధర్మములను నాచరించినవారికి [illegible] మోహంగు నున్నాడు." అని తిలకుగారు వ్రాసిరి.

(శం) "కర్మయోగము, జ్ఞానయోగము, భక్తియోగము, సన్న్యాసయోగము మొదలగు సమస్త ధర్మముల రూపమును సన్న్యసించి(?), నీవు కర్మత్యాగరూపమును విడిచి నన్నే శరణు పొందిన నిన్ను రక్షింతును." ఈ భావము పండితారాధ్య ప్రాభవమునకు తగియున్నది. తిలకుగారు పై శ్లోకము సర్వజన సామాన్యముగ సామాన్యులను మోక్షకాములను చేయుటకు శ్రీకృష్ణుడు అనుగ్రహించినట్లు తలచుచున్నారు. నిర్గుణ పరబ్రహ్మమును గురించి వ్రాసిన శాస్త్ర గ్రంథములయందు సగుణ పరబ్రహ్మమును గురించి వ్రాయుట సంభవము గాదు. అనంతమైన ప్రవృత్తియందు భక్తులు అనంతమైన ధర్మములను వారి సంస్కారానుసారముగ సందర్శించి, సేవించుట సహజము. సన్న్యాసధర్మము శ్రేష్ఠ మని కొందరు తలచుచుందురు. కాని ఈ సందేహనివారణమునందు పడి కొట్టుకొనుట కంటెను; భగవంతుని శరణుపొందుట వలనను సందియము పోయి జ్ఞానోదయము కలుగును. ఈ ధర్మరహస్యము మహాత్ములకే కాకను సామాన్యధర్మముల నాచరించెడి సకలజనులును నాచరించి కృతార్థు లగుదురు. మానవులు తాము చేసెడి సకల కర్మలను నిష్కామ బుద్ధితో, ఆత్మార్పణము చేసి, ఆత్మనే శరణు పొంది కృతార్థు లగుచున్నారు.

గీతాయోగశాస్త్రమున ఈ శ్లోకము 'శక్తి'; సకల జీవరాసులకును ఉపాయములకు "కీలకము"; మానవాభ్యుదయమునకు నిరపాయమైన యుపాయము.

వి. (78 వ శ్లో) ధృతరాష్ట్రుడు గీతారంభమునందు తనవారును, పాండవులును కురుక్షేత్రమునందు ఏమి చేసిరి? అని చేసిన ప్రశ్నకు సంజయుని సమాధానము యుక్తముగ నున్నది. ఈ సమాధానము ప్రవృత్తియందు సర్వకాలములయందును సన్నిహితముగ నున్నది. మనుజులు తమ కార్యములందు జయప్రదముగ సాధించుటకు, కర్మేంద్రియములు ధనుర్ధరునందు ప్రవీణులు పొందవలయును. క్షత్రియులకు ధనుర్ధరణమువలె, ఇతరులును వారివారి స్వకర్మలయందు ప్రవీణులు కావలయును. విజయదశమియందు ప్రజలు ఆయుధపూజను చేయుట దీనికి నిదర్శనము. ప్రజలు కర్మప్రవీణులే కాకను, యోగేశ్వరులుగ కూడ కార్యసిద్ధికి కావలయును. సంకల్పసిద్ధికి క్రియాశక్తియును, జ్ఞానశక్తియును సాధనములని సంజయుడు తెలిపెను.

ఇతి శ్రీ భగవద్గీతా సూపనిషత్సు బ్రహ్మవిద్యాయాం యోగ
శాస్త్రే శ్రీకృష్ణార్జున సంవాదే మోక్షసన్న్యాస యోగో
నామ అష్టాదశోఽధ్యాయః.

కావ్యము - కావ్య ప్రయోజనము

అవ్యక్త వ్యక్తముల స్వభావ స్వరూప సత్యానుభూతి యోగము, పరమార్థము, పురుషార్థము, రసానందము, బ్రహ్మానందము. అవ్యక్తము — నిర్గుణము, నిరాకారము, నిరంజనము—పంచవింశతి తత్త్వాధారమున సువ్యక్త మగుచున్నది. అఖండమైన యవ్యక్తము అనంతములై శాంత శివ సుందరరూపములం సువ్యక్తమై సుఖదుఃఖ సాధనం బగుచున్నది. పృథివ్యప్తేజో వాయ్వాకాశములు, పంచతన్మాత్రలు, శ్రోత్రత్వక్చక్షుర్జిహ్వా ఘ్రాణేంద్రియములు, వాక్పాణిపాదపాయూపస్థములు, మనోబుద్ధి చిత్తాహంకారములు, మహత్తు — ఇవి పరస్పర సంయోగ వియోగముల విపరిణామములను పొందుచున్నవి. పరమాణువు మొదలు పరబ్రహ్మము వరకును వ్యాప్తమైన చరాచర ప్రపంచ మంతయు సద్యోగాశ్రయ మై జీవితపరమార్థ మైన పురుషార్థము నభిలషించుచున్నది. సద్యోగము వియోగభావము, సద్యోగానంద యోగభావపరిణామములను, విశ్వశ్రేయస్సునకు సాధనములు నున్నవి. సచ్చిదానంద శ్రుతిబద్ధమును, శాంత శివసుందరాంగబద్ధమును, నాదబిందుకళానుసంధానమును, ఇచ్ఛాజ్ఞాన క్రియాశక్తిరూపమును, సత్త్వరజస్తమోగుణాన్వితమును నైన భక్తియోగము బ్రహ్మాండధారణము చేయుచున్నది. పిపీలికాది బ్రహ్మపర్యంతము గల బ్రహ్మాండము అల్పధర్మోద్ధరణసాధనమున బ్రహ్మాండోద్ధరణమును చేయుచు నాల్గుసోపానములను బడయుచున్నది.

దేహధర్మక్షేత్రమునందు పరిమితముగ నున్న శక్తి నపరిమితముగ జేసి సర్వాత్మకత్వమును పరిస్ఫుటము చేయుట సకలయోగములకును కావ్యములకును ధర్మములకును పరమార్థము. సకల సాధనములు నీ పరమార్థమునకు వినియోగపడుచున్నవి. శక్తి సృష్టిపరిణామము నందు క్షేత్రధర్మముల కనురూపముగ పరిమితవికాసమును బొందు చున్నది. ఆకాశతత్త్వమునం దనంతకాంతులు గలిగియున్న పరాశక్తి, సహస్రారమునందు సహస్రసరోజకాంతులను, పృథ్వీతత్త్వము నందు పరిమితము లైన రేఖాకాంతులను గలిగి, పరిమిత మైన శక్తిని గలిగియున్నది. పరిమిత మై స్థితస్వర్ణముగను ప్రచ్ఛన్నముగను నున్న శక్తి నపరిమిత మైన శక్తిగ పరిణమింపజేయుట సకల యోగసాధనములకును ప్రయోజనము. ఊర్ధ్వముఖము లై వికసితము లైన శక్తులు సృష్టిపరిణామమునం దధోముఖము లై ముకుళితము లగుచున్న విధమును కుండలినీశక్తి విశదము చేయు చున్నది. బ్రహ్మాండమునందును పిండాండమునందును అధోముఖ ములును ముకుళితములును నైన శక్తికమలస్థానము లూర్ధ్వముఖ ములును వికసితములును నగునపు డనంత మైన శక్తికి సర్వవ్యాప కత్వము గలిగి సకలాభీష్టములను సిద్ధించుచున్నవి. పృథివ్యప్తేజో వాయ్వాకాశతన్మాత్ర లంతర్లయమును బొందునపు డఖండ మైన కుండలినీశక్తి ఆకాశతత్త్వస్థాన మైన సహస్రారమునందువలె, పృథ్వీ తత్త్వస్థానమైన మూలాధార స్థానమునందును యథార్థముగ ప్రజ్వలనమును పొంది, పృథ్వీబీజ మైన 'లం' కారమునందును, ఆకాశబీజ మైన ఓంకారమునందును పరిస్ఫుట మగుచున్నది.

నాదస్వరూప మైన ఓంకారము సప్త కమలసంస్థిత మైన చిచ్ఛక్తి నేకత్రుటియందు మేళవించి ఆత్మానందమును సమకూర్చు చున్నది. నిగమాగమములకును సర్వతంత్రములకును మంత్రములకును శాస్త్రములకును కావ్యములకును యోగములకును కళలకును మూలాధార మైన ఓంకారము కుండలినీశక్తి యోగసిద్ధికి సాధనభూత మగ నున్నది.

విశ్వము ధర్మయోగబద్ధ మై పురుషార్థసిద్ధికి కర్మధర్మబ్రహ్మానుష్ఠానములను చేయుచున్నది. చతుర్విధ పురుషార్థములందును ధర్మము కీలకము; అర్థకామములు ధర్మాధీనములు. ధర్మ మర్థకామాతీతము. ధర్మము విశ్వమును ప్రకృతిపరిణామానుబద్ధముగ ధరించుచు, విశ్వ శ్రేయస్సునకు సాధనముగ నున్నది. వేదములు వేదాంగములు శాస్త్రములు కావ్యములు పురాణేతిహాసములు కళలు యోగములు కర్మధర్మ బ్రహ్మస్వభావ స్వరూపపరిణామములు. వేదాంతము యోగము కావ్యములు కళలు కర్మకాండములు విశ్వసాహిత్యాంగములు. విశ్వసాహిత్యాంగములు భిన్నము లైనను, సకలాంగములకును లక్ష్యము పురుషార్థము. పురుషార్థమునకు ధర్మార్థకామమోక్షము లంగోపాంగాశ్రయము లై, ఆత్మానందమునకు సాధనముగ నున్నవి. అనంత మైన విశ్వసాహిత్య మును సాహిత్యోపాసకులు స్వసంకల్పసంస్కారానురూపముగ ధ్యానించి కీర్తించి దర్శించి చిత్రించి, ఆత్మానందానుభవమున కధికారు లగుచున్నారు.

ప్రకృతి పురుషుల విలాసవైభవముల సంభాషణ సంవేదన వర్ణన సాధ్య మైన రసానందానుభవమునకు కావ్యము లుత్తమసాధనములు. జీవజాలములకు జీవయాత్రయందు సహజము లైన సుఖదుఃఖములు ప్రేమానురాగములు రాగద్వేషములు జయాపజయములు త్యాగభోగ ములు వీరశృంగారములు సౌందర్యవిలాసములు రసానందమును గలుగ జేయుటకు, కావ్యములు మనోహరసాధనములు. మహాకవులు రసోపా సకులు, రససిద్ధులు; భావసామ్రాజ్యమునకు సార్వభౌములు; విశ్వ కావ్య నిర్మాణమునకు బ్రహ్మలు; విశ్వమును నాదగీతముల లాగ రూపగతుల సంకల్పించుటకును నాడించుటకును పాడించుటకును సమర్థులు.

కావ్యములు కవుల సంకల్పసంస్కారానురూపములు. శ్రీమ ద్భాగవత భారత రామాయణాదులు వ్యాస వాల్మీకి పోతన తిక్క నాదులయు, మనుచరిత్ర రసికాభిలాషములు పెద్దన శ్రీనాథులయు, వేమన భాస్కర శతకములు వేమన వెంకనలయు సంకల్పసంస్కార ముల కనురూపములు. సాహిత్యక్షీరార్ణవమునందు కావ్యామృత ముత్పన్న మయి కావ్యానందానుభవమునకు సాధనం బగుచున్నది.

సాహిత్యార్ణవమునం దుత్పన్న మైన యనంతకావ్యములలో గుణ దోషములు సహజములు. గుణగ్రహణపారీణు లనందగు వారైన కావ్య ములందు రసానందము ననుభవింపగలరు. విశ్వనిర్మాణమునకు మూలమైన యీశ్వరునకును ఇచ్ఛాశక్తి బీజము, జ్ఞానశక్తి శక్తి, క్రియాశక్తి కీలకము. సౌందర్యమంజరీకావ్యమునందు కృతికర్త సంకల్పించి వినిర్మించిన ఇచ్ఛాజ్ఞానక్రియాశక్తిత్రయ మీ తత్త్వమును కావ్యపరిశీల నము వ్యక్తము చేయుచున్నది. కావ్యమునందు ఏడాశ్వాసములు గలవు — I సంకల్పము, II శక్త్యుపాసన, III భావోపాసన, IV రసోపాసన, V మన్మథోపాసన, VI మధుర స్వప్నము, VII కృతి సమర్పణము.

I సంకల్పము

సౌందర్యమంజరీ కృతికర్త శ్రీ కాళ్ళకూరి గోపాలరావు గారాంధ్రసాహిత్యోపాసకులు, విద్వద్వరేణ్యులు. కావ్యము దేశీయ మైన ప్రాచీన మైన శ్రావ్య మైన మధురాక్కరలు మైన మంజరీచ్ఛందమునందు భావసౌందర్యరసప్లావితముగా రచియింపబడినది. రచనాసంకల్పచాతుర్యమును భావిభావుకులు తెలుపుచున్నవి. రసోపాసకుడైన కవిగోపాలుడు సకలపదార్థముల శృంగారభావరూపము లను కామధేనువును పోషించి కవనవసామ్రాజ్యవస్త్రనమును బడయుచున్నాడు. కవుల సంభావనాశక్తి కావ్యసృష్టికి కీలకము. ధ్వనిగుణబద్ధ మైన యీ కావ్యము నవభావరసానందము గలుగ జేయుచున్నది.

కవిగోపుండు ప్రవిపక మహేశువును
శృంగారరసధురంధరియను గ్రహించి
యఖిలపదార్థంబు లను వేల్పు మేపి
ధ్వనిగుణబద్ధగా పాలించి పితికి
రసమహావృష్టి వహానసభాండమందుం
దను పాత్రనము లహోస్విత్పాత్రం బోసర్చి
యింబారం గ్రమ్మగిరచిం బేరణోట్టి
భావమంథానమ్ముం బట్టి మధింప,
నవనవ కావ్యార్థ నవనీత మొదవి
యమృతతుల్యం బయి యులరారుచుండు! I, 29-38

* * *

పరిభాష మాయ యాస్తరూపస్వరూపమో
నా మాయ యను పటము బట్టు త్రోచివైచి,
కావ్యభాష, నఖండసన్మత మెఱయ,
విశ్వరూపంబుం జూపెడివాఁడె సుకవి! I, 49-52

వివరాలానుగుణము లైన కావ్య సంప్రదాయ సంకేతములు విశ్వ సాహిత్య రచనకును సందర్శనమునకును రసానందమునకును ప్రతిబంధకము లైనవి. మాయావరిభాషాసంప్రదాయములను త్రోచివైచి, విశ్వకావ్యరసానందమును సామ్యరూపమునం గలుగ జేయుట కావ్య ప్రయోజనము. శక్తివిలాసములై సృష్టి స్థితిలయములు పరిణామచిత్రము పరమకావ్యము. శక్తిసంభవమైన సంయోగవిభావానందమునకు మన్మథరసోదయము సామాన్య ప్రమా ణము. రసానందము, కామయోగము నదరినకొలఁదని, భావయోగ సమునాదు ప్రబలుచున్నది. రసానందమునకు దేహాత్మ లవ్యాప్తి యములు. రసానంద మొకచోట తగ్గిన, మఱొకచోట హెచ్చును. సౌందర్యమంజరి శృంగార రసానందమును రసోపాసకులకు గలుగ జేయుగల విధమును కావ్యార్థము బోధించుచున్నది. రసానందమున కభినవ సృష్టి మూలముగ నున్నది. అపారశృంఖలములు, ప్రపంచ పరిణామములం దిదరరంగములలోవలె, కావ్యరంగమునందును ప్రతి బంధకములు స్థితిరసవిలాసంబుల సంయోగము పరమార్థము. మహాకవు లీ పరమార్థమును బోధించుట కధికారులు.

సకలతంత్రస్వతంత్రకవులం గూర్చి
తచ్చక్రవర్తిత్వ మిచ్చ నూహించి,
సర్వతోముఖరసాస్వాద చమత్కార
నవరసజావు లడ్డెయుకవిత నర్తింతు. I, 57—60

* * *

సృష్టిస్థితిలయంబు లెట్లు భిన్నములు?
ఒకదాని పరిణామ మొకటె యూహింప!
ఈ పరిణామలీలాపరమాణు
పరిణామచిత్రంబె పరమకావ్యంబు! IV, 149-152

* * *

స్థితి విలాసంబు భాతి విలాసంబు
రసవిలాసంబు తర్పకవిలాసంబు
జోడింతు, నానందశోభ పెంపొంద;
నా రచియించు సౌందర్యమంజరికి
సర్వాంగసౌష్ఠవసంపదం గూర్చి,
యిది పరమార్థసంహిత లగుంగాత! I, 69- 74

సౌందర్యమంజరి యపూర్వ మైన భావకావ్యము. పింగళి సూరనార్యుఁడు కళాపూర్ణోదయమునందు భావానుభూతికిని రూపాను భూతికిని గల సంయోగవియోగముల పరమార్థమును మనోహర మైన కావ్యరూపమున సృజించెను. ఆత్మసాక్షాత్కారసాధ్య మైన రసానందమునకు స్థానము హృదయము. హృదయమే కారణము సకలార్థసాధనము. హృదయాధిష్ఠిత మైన సచ్ఛక్తి, సత్త్వము సత్యము మమత్వము సమరసము సంభవము మున్నగు నామరూపముల విశ్వపరిణామమును బొందుచు, రసానందమునకు సాధనం బగుచున్నది. ఈశ్వరుఁడు హృదయస్థుఁడై సకలభూతములను రసభోగమార్గ మున నడుపుచున్నాఁడు. కావ్య మీ పరమార్థమును మనోహరముగ నాత్మగతము చేయుచున్నది.

ఈశ్వర స్సర్వభూతానాం హృద్దేశేఽర్జున! తిష్ఠతి
భ్రామయన్ సర్వభూతాని యంత్రారూఢాని మాయయా.
గీత 18, శ్లో. 61

సత్పదార్థము పరమాణువు మొదలు పరబ్రహ్మమువఱకును వ్యాప్తమైన బ్రహ్మాండమును ధర్మరసమాత్రమున ధరించుచున్నది.

దేశోద్ధారక కాశీనాథుని

నాగేశ్వరరావు పంతులు

గారికి

పుష్పాంజలి

ప్రసాద్ ప్రాసెస్ ప్రైవేట్ లిమిటెడ్
మద్రాసు - 26.

VIJAYA

విశ్వవిలాసములు సచ్ఛక్తి చిచ్ఛక్తి క్రియాశక్తి పరిణామములు; రసానంద సాధనములు.

కావ్యము విశ్వాధార మైన సర్వతోముఖరసానందసిద్ధి కాశ్రయము. సౌందర్యమంజరియం దీ పరమార్థమును కృతికర్త నవీన విధానమున నిర్వహించిన విధమును కావ్యర్థము వివిధసందర్భములందును సువ్యక్తము చేయుచున్నది.

II శక్త్యుపాసన

బ్రహ్మాండవ్యాప్త మైన చైతన్య శక్తి పిండాండములందు తత్త్వానురూపముగ గోచరం బగుచున్నది. ప్రపంచభూతపంచీకరణమునందు చైతన్యశక్తి కారణసూక్ష్మస్థూలావస్థలతో ప్రపంచపరిణామమును బొందుచు పురుషార్థమునకు సాధనంబుగ నున్నది. సూక్ష్మకారణావరణములందు వ్యాప్త మైన శక్తిని స్థూలావరణములందు ప్రసరింపజేయుట విజ్ఞానము, యోగము. ఆకాశతత్త్వమునందు వ్యాపకముగనున్న చైతన్యశక్తి వ్యక్తిత్వమునందు పరిమితమగుచున్నది. అఖండమైన చైతన్యశక్తికి బ్రహ్మాండఖండ బిందువులన్నియు శక్తిస్థానములు. చైతన్యశక్తి బాహ్యాభ్యంతరములం దేక ప్రకృతిగ లాగి లయబద్ధమై ప్రకాశించుచున్నది. బాహ్యాభ్యంతర శక్తుల సంయోగము రసయోగము, పరమార్థము, పురుషార్థము. చైతన్యశక్తి ప్రభావమును వేదాంతము వైరాగ్యమునను, ఆగమములు యోగమునను, కావ్యములు రసమునను, శాస్త్రములు సిద్ధాంతమునను, కళలు క్రియాకారమునను సువ్యక్తము చేయుచున్నవి. యోగములయం దాగమశాస్త్రసిద్ధ మైన కుండలినీయోగము శక్త్యుపాసనకు ప్రాచీన సంప్రదాయసిద్ధము. అఖండమైన విశ్వవ్యాప్త మైన చైతన్యశక్తి నాత్మయం దావాహనము చేసి, శక్తి నేకముఖముగ చేయుట కుండలినీయోగము. కుండలినీ యోగము (నామరూపవిలసితము లైన భిన్నశక్తులకు మహాశక్తి స్వరూపమును) గర్పించి ఆనందరసమును గలుగజేయుచున్నది.

వరదాయిని యైన శక్తిని ప్రాచ్యు లాభ్యంతరసాధనలను పాశ్చాత్త్యులు బాహ్యసాధనములను నుపాసనఁ జేయుచు, సుఖదుఃఖములను వైరాగ్యభాగ్యములను సిద్ధియంత్రములను పుణ్యపాపములను సృష్టి సంహారములను ప్రపంచపరిణామార్గము నడయుచున్నారు.

చరాచరప్రపంచ మంతయు చైతన్యశక్తి మూలమున జీవయాత్ర చేయుచున్నది. జీవజాలములు శక్తిని స్వాధీనము చేసికొనుటకు చేయుచున్న ప్రయత్నములను ప్రపంచపరిణామము విశదము చేయుచున్నది. వర్తమానకాలమునందు ప్రకృతిశాస్త్రజ్ఞులు వ్యక్తము చేసిన సిద్ధాంతములును నిర్మాణములును కుండలినీశక్తి యోగపరిణామములనే నిర్ణయించుచున్నవి. జీవశాస్త్రము భౌతికశాస్త్రము రసాయనశాస్త్రము జ్యోతిశ్శాస్త్రము గణితశాస్త్రము వేదాంతశాస్త్రము యంత్రశాస్త్రము శిల్పశాస్త్రము మొదలగు శాస్త్రములు చేసిన సిద్ధాంతము ప్రాచీనవైదిక విజ్ఞాననిర్ణయములను సమర్థించుచున్నవి. వర్తమాన - భౌతికశాస్త్రసిద్ధాంతములు నిర్మాణవిమర్శనములు ప్రాచీనాధ్యాత్మిక సిద్ధాంతమార్గములను సమర్థింపఁగల విధమును పరిశోధనలు విశదముచేయుచున్నవి.

ఆదికాలమున భయభ్రాంతులకు మూలము లైన ప్రకృతిశక్తులు (ఆత్మశక్తి యంత్రశక్తి) కాలక్రమమున వశవర్తులై మానవధర్మాభ్యుదయమునకు వినియోగపడుచున్నవి. ఆవిరిశక్తి విద్యుచ్ఛక్తి తేజశ్శక్తి రేడియోశక్తి ఓజశ్శక్తి బాహ్యయంత్ర సాధనముల మానవ సౌఖ్యమునకు వినియోగపడఁగల విధమును పాశ్చాత్త్యవిజ్ఞానము విశదముచేయుచున్నది. భావయంత్రసాధనమున నీ పరమార్థమును ప్రాచ్యులు సాధించిన విధము, సౌందర్యమంజరిలోని శక్త్యుపాసనాశ్వాసమునందు మనోజ్ఞ మైన యోగశాస్త్రకళారసభరితభావములచే సంభావితము. ఆ శక్తి నుపాసించి ధ్యానించి తన చిత్తమున స్ఫురించిన రీతిని గోపాలరావు గారు సౌందర్యమంజరిని రచియింప సంకల్పించిరి. ఆ మహాసంకల్పము కావ్యరసానందమును గలుగఁజేయుటయందుఁ గల సాధ్యాసాధ్యములకు సౌందర్యమంజరి ప్రమాణము. వైరాగ్యభాగ్యములకును త్యాగభోగములకును భావకాయములకును గల సంబంధము నానందోపాసనయందు సమన్వయము చేయుటకు కవి పాడిన యానంద గీతము ప్రపంచనాటకమున కనురూపముగ నున్నది.

అఖండ మైన శక్తి ఖండరూపములందు సూక్ష్మస్థూలరూపమునను, బాహ్యాభ్యంతరములందు సుప్రతిష్ఠ మైనప్పుడు ప్రపంచస్థితికిని రసానుభవమునకును, అప్రతిష్ఠ మగునప్పుడు దుఃఖానుభవమునకును విలయమునకును, సాధనభూతముగ నున్నది.

ప్రకృతిశక్తి యనెడి పాలసంద్రంబు
ప్రాచ్యులు పాశ్చాత్త్య లమృతంబు దరిసి
భావయంత్రంబులు బాహ్యయంత్రములు
వా సౌఖ్య కన్యముల్ పూని మథింప,
వైరాగ్యభాగ్యరూపములు ధరించి
యుద్భవించిన లక్ష్మి! యుత్సాహజనని!
ఒక్క మా తీరు చూడుము, మ్రొక్కు వేఁడెదను;
వైరాగ్య, మదియును భాగ్యంబె యైన,
భాగ్యసంగతినె సంభావ్య మై యొప్పు;
ఉభయభాగ్యంబుల విభవంబు నిమ్మ!

* * *

తేజనశక్తి! నాదబ్రహ్మమూర్తి!
ప్రకృతిస్వరూపిణీ! ప్రత్యక్షశక్తి!
అత్యంతభక్తిమై ధ్యానింతు నిన్ను;
చల్లఁగా మెల్లఁగా, నుల్లాస మొలయ
దయ మీఱ, నాదు చిత్తమున స్ఫురించి
పరమార్థశబ్దప్రభలు గూర్పు మమ్మ!
సౌందర్యమంజరీసౌమ్యరూపమున,
నా కాంచన తెలుంగు నమఁ జూపనిమ్మ! II,81—98

శక్త్యుపాసన యోగసిద్ధికిని యంత్రరచనలకును వలె కావ్యరచనలకును సాధన మైన విధమును, నాదోపాసనసాధ్య మైన సకలవిజ్ఞానములకును మూల మైన భాషోపాసన పరిస్ఫుటము చేయుచున్నది.

III భాషోపాసన

అవ్యక్తమైన శక్తికి నాదము ప్రథమవ్యక్త స్వరూపము. నాదము శబ్దరూపమున బ్రహ్మాండావృతమై భాషాధారమున బ్రహ్మాండమును గ్రాహ్యము చేయుచున్నది. శబ్దము భావదశయందు 1 పరారూపమును, భావము సూక్ష్మదశయందు 2 పశ్యంతీరూపమును, భావము శబ్దరూపమున 3 మధ్యమారూపమును, వాగ్రూపమున 4 వైఖరీరూపమును దాల్చుచున్నది. భావము ఇచ్ఛాజ్ఞాన క్రియాశక్తుల సంయోగవియోగములచే ప్రపంచ పరిణామమును పొందుచున్నది. సకలశబ్దార్థములకును అక్షరామ్నాయము స్థూలరూపమున మూలాధారము. వేదములు వేదాంగములు కావ్యములు కళలు మంత్రములు యంత్రములు భావశబ్దార్థపరిణామమైన పురుషార్థమునకు సాధనములు.

పరా వాఙ్మూలచక్రస్థా పశ్యంతీ నాభిసంస్థితా
హృదిస్థా మధ్యమా జ్ఞేయా వైఖరీ కంఠదేశగా.

చైతన్యశక్తి బ్రహ్మాండాంతర్గతమైన పిండాండమునకు అవాహన కాఁగల విధమును కుండలినీయోగము విశదము చేయుచున్నది. చైతన్యశక్తి హంసరూపమున ఉచ్ఛ్వాసనిశ్వాసములను గలుగఁజేయుచు, పిండాండములందు శివశక్తుల సంయోగమును గలుగఁజేయుచున్నది. బ్రహ్మాండమునందు మాయాశక్తి వలె, పిండాండమునందు మనశ్శక్తిని స్వాధీనము చేయఁగల విధము కుండలినీయోగము. బ్రహ్మాండమునందు నాదబిందుకళాపరిణామము లైన వర్ణమాలాక్షరములు దేహమునందును వర్ణమాలాక్షరశక్తుల రూపమున నంతర్వ్యాప్తములై యున్నవి. బ్రహ్మాండాంతర్గతము లైన భూలోకము భువర్లోకము సువర్లోకము మహర్లోకము జన లోకము తపోలోకము సత్యలోకము పరమైన శక్తులు, పిండాండమైన దేహమునందును అక్షరరూపమున నంతర్గతము లై, షట్చక్రములరూపమున ప్రతిష్ఠితము లై యున్నవి. హిరణ్యగర్భ శక్తి విద్యుత్ప్రాణమయ మైన సూర్యరూపమున లోకవికాసమును జేయుచున్నది. రేడియోశక్తి యంత్రముఖమున పరిస్ఫుట మగు విధమున, చైతన్యశక్తి కుండలినీప్రబోధమున పరిస్ఫుటమగు విధమును కుండలినీయోగము బోధించుచున్నది. గళయంత్రవర్ణన యీ పరమార్థమును మనోహరముగ మనోగతము చేయుచున్నది.

అవ్యక్తశక్తి సువ్యక్త స్వరనాదరూపమునను అక్షరామ్నాయమునను గ్రాహ్య మగుచున్నది. అకారము మొదలు హకారమువఱకును గల యక్షరములు శబ్దములనుపదములను ప్రత్యయములను వాక్యములను సమకూర్చుచున్నవి. "అహమ్" పదార్థము "అహంకారము" గ వ్యక్తమై జగద్రూపముగ పరిణమించుచున్నది.

భాషల స్వరూపస్వభావములు ప్రజల స్వరూపస్వభావములకు ప్రమాణములు. ఆంధ్రాక్షరామ్నాయము భాషాస్వరూపస్వభావములు సంగీత సాహిత్య శాస్త్ర కళాది నిర్మాణములందు చైతన్యశక్తిని ప్రజ్వలింపఁజేయఁ జాలియున్నవి. భాషోపాసకులు కావ్యములందు భాషాశక్తి నుపాసించి కృతార్థులు కాఁగల విధమును భాషోపాసనా శాస్త్రము విశదము చేయుచున్నది. చైతన్యశక్తి భాషాశక్తిసాధనమున సకలార్థసిద్ధికిని సాధనంబుగ నున్నది. మాటలు మణిమంత్రము లగుచున్నవి. ఆ మహాశక్తి దేహక్షేత్రమునందు ముకుళితము లైన షట్కమలములను వికసింపఁజేసి చిదంబరక్షేత్రమునందు దివ్యకాంతుల నానందతాండవము నానందగానమును జేయుచు, నాత్మానందమును గలుగఁజేయుచున్నది. వికసించిన కుండలినీశక్తి విశ్వగీతమును పాడుచు, విశ్వరూపమును సందర్శించుచు, విశ్వావలోకనమును జేయుచు, విశ్వరసానందమును ప్రత్యక్షము చేయుచున్నది.

గళయంత్రోపమానమున శబ్దశక్తిస్వరూపస్వభావము లీ క్రింది పాటములందు సుబోధములు. విశ్వశక్తి శబ్దకాంతుల భావరూపము లను దాల్చుచు భాషామహాశక్తియోగమునందు రసకలాసానందమును గలుగఁజేయుచున్నది. పదములు భావములు భాషాశక్తి పరిణామములు. పరమార్థగ్రహణమునకును పరమార్థసాధనమునకును భాషామహాశక్తి మూలాధారము. ఆ శక్తి సహస్రారమునందు భాసిల్లుచు భాషాస్వరూపమున సకలాంతరములందును ప్రశస్తముగ నున్న విధమును గళయంత్రోపమానము (త్రొక్కుడు హార్మోనియము) వ్యక్తము చేయుచున్నది. భాషావికాసము సంగీతసాహిత్యవికాసములకును జీవనాధారమునకును మూలము.

అఖిలార్థదాయిని యగు కల్పవల్లి
భాషామతల్లియే ప్రతిజాతి తల్లి;
ప్రపంచకు నేకోటంప్రభిలఁ గూర్చి,
జాతికుటుంబముల్ వసరించుచుండు!

* * *

జ్ఞానతీర్థంబులన్ దంకంబు లార్చి,
సంగీతసాహిత్యస్తన్యం బొసఁగి,
నాదంబు భూలోక మేకం బొనర్చు
కల్పవల్లీపోలికఁ బండఁబెట్టి,
భావహస్తములతోఁ బ్రేమయు సూఁచి,
పరమార్థములు పోలపాటలు పాడి,
ప్రస్తుతివినోదముల్ పరికింపఁజేసి,
ముద్దుబిడ్డలఁ బెంచి మురియుచుండు.
భాష పెంపకయున్నఁ, బసులము గామె?
భాషపెంపే మానసప్రాభవంబు! III. 1—14

* * *

మదాంబురుహాక్షి! నాదస్వరూప!
వాయుచాలన మృదుసాహోపహతుల
లలి శ్వాసకోశభస్త్రుల నొత్తికొనుచు,
భావహస్తంబులు పైపైకిఁ జాచి
సప్తస్వరయుపవర్ణఫలకముల్ మీటి,
పివ్వు శ్రుతుల్ దీర్చి నియుత వాయించు
గళయంత్ర మఖిలమంగళకరం బంబ!
వేదవేదాంగముల్ వేదాంతములును
సాహిత్యగ్రంథముల్ సంభాషణములు

నీ గానమహిమమున్ ; నిత్యంబు నీవు
లోకయాత్ర సమస్త మేకగీతముగ
పాడుచుందువు తల్లి ! స్వరకల్పవల్లి ! III.35-46

ఆ శక్తి ప్రభావము పేరొక విధమున వీణోపమానమున వ్యక్తము చేయబడినది. దేహాధార మైన బ్రహ్మదండి వీణాదండము. వీణాదండము భిన్నస్థానములందు సప్తస్వరములను కల్పించుచున్నది. బ్రహ్మదండ శక్తి మూలాధార స్వాధిష్ఠాన మణిపూరక అనాహత విశుద్ధ ఆజ్ఞా సహస్రార చక్రస్థానములందు శక్తిరూప మైన స్వర శక్తుల నుత్పత్తి చేయుచున్నది. కపాలకచ్ఛపీవీణ సరస్వతీశక్తిని ప్రజ్వలింపజేయుచున్నది. బ్రహ్మాండవీణారూప మైన బ్రహ్మదండ వీణ సహస్రారమునుండి మూలాధార స్థానమువఱకును వ్యాప్తము లైన శక్తిస్థానములందు శక్తుల నాడించుచు రసానందమును గలుగ జేయుచున్నది. భాస్వరస్వరవీణ దివ్యనాదమును ఆజ్ఞావీణ ఆజ్ఞాశక్తిని ఇతరనాదస్థానము లితర శక్తులను ప్రసాదించుచున్నవి. ఆ శక్తి ప్రత్యక్షమై విశ్వకావ్యరచనకు వినియోగపడుటకై గోపాలరావుగారు చేసిన యుపాసనావిధానము గంభీరముగ నున్నది.

బ్రహ్మదండపు వీణ, బ్రహ్మాండవీణ,
క్రమవీణ, కపాలకచ్ఛపీవీణ,
దేవతయాత్మకత్రిగ్రంథివీణ,
నాడులే తంత్రులై నటియించు వీణ,
అఖిలశక్తులకు మూలాధార మైన
గణపతిపూజలోఁ దొరఁగెడి వీణ,
త్రిజగజ్జనకము స్వాధిష్ఠాన మైన
యోగాగ్నికుండమం దుదయించు వీణ,
మణిపూరతేజంబు మహిమంబు నెఱపఁ
గనులకు మిఱుమిట్లు గలిగించు వీణ,
అద్భుతరీతి ననాహతస్థితినె
ప్రణవశబ్దంబులం బలికించు వీణ,
కల రూపుల విశుద్ధకలకంఠగతుల
వాఁగెడి భాస్వరస్వరపూరవీణ,
మానసహంసంబు లీన నహో లీల
నాజ్ఞానువర్తి యై యలరారు వీణ,
బ్రహ్మరంధ్రము సహస్రారంబు దాఁకి
యమృతంబు వర్షించి యలరించు వీణ,
సూక్ష్మాతిసూక్ష్మతేజోరేఖఁ బోని
కుండలి నాడించు సుప్తార్థవీణ,
అమ్మ! మా యమ్మ! నా కిమ్ము నీ వీణ ;
దానిఁ బల్కించెడి తలఁపు జనించె! III. 47-68

అవ్యక్త మైన సచ్ఛక్తి చైతన్యప్రపంచభావరూపమున వ్యక్త మగుచున్నది. చైతన్యశక్తి సంభావనయందు నిత్యప్రవృత్తి కను రూపముగ శబ్దశక్తి పరిణామమును పొందుచున్నది. శబ్దశక్తి

వాగర్థాధారమున భాషాపరిణామమును పొందుచు, పురుషార్థములకును రసానందమునకును సాధన మగుచున్నది. శక్తిస్వరూపములును భావార్థములును సిద్ధ్యుద్యమా క్రియలును సాంఖ్యయోగములును నీవునేనులును వేరువేరుపుట మహాయోగానందము. రసోపాసనయందు ప్రవృత్తిపర మైన యోగానందము సాధ్యము. హృద్య కావ్యములు హృదయాహ్లాదకర మైన రసోపాసనకు సాధనములు.

నీవె నేనును నేనె నీవు నద్వైతము,
ఉను సముచ్చయ మదే యోగకారణము;
ఒడియు నుభయ మధ్యమందు అయిన,
నీవు నే నేక మై భాసించె మనము!
ఆ యైక్యమంచె దా నాస్వదించు
సృష్టికిం బ్రతిసృష్టి హృద్యకావ్యంబు!

* * *

శక్తివై ప్రణయిని ప్రాత్రింపుమామ,
బాల్యంబునుండి నీ భక్తుండ నంచు!
దయ మీఱ నాయం దుదయ మందవమ్మ,
సౌందర్యమంజరీ సామరూపిణి! III, 79-88

సకల పదార్థములందును బ్రహ్మ చైతన్య [illegible] వ్యాపకమై యున్నను, భూతసంఘాతములందు స్థూలరూపమున నాకాశ తత్త్వము క్షీణించుటయు పృథ్వీతత్త్వము ప్రబలుటయు సంభవించుచున్నది. పంచభూతములును సమలోమ విలోమ మార్గమున ప్రపంచకారణములు నగుచున్న విధమున భూతములు యుత్పత్తిస్థితి లయములను సంపూర్ణ మార్గమును తెలుపుచున్నవి. సృష్టిపతనాముఖమున నాకాశపరమాణువు పృథ్వీపరమాణువు పతనమించుచు, స్త్రీపుంస కసంతము లైన క్షేత్రములు కల్పించబడుచున్నవి. ఆకాశ పరమాణువునందు పరిపూర్ణముగ వ్యాప్తమై యున్న చైతన్యశక్తి పృథ్వీపరమాణువునందు నిక్షేపించబడి నిమితులతో స్తంభించి ప్రతిష్ఠించుచున్నది. పృథ్వ్యాది తత్త్వములం దంతర్గతమై యున్న చైతన్యశక్తిని ప్రవర్తింపజేసి పరమార్థమును బడయుటయే ఇతర యోగములకు వలె కుండలినీ యోగమునకును పరమార్థము. శ్రీ శంకరాచార్యులు సౌందర్యలహరియం దుపాసించిన త్రిపురసుందరిని శ్రీ గోపాలకృష్ణ గారు సౌందర్యమంజరియందు ప్రేయసీస్వరూపమున సంస్కృత రసోపాసనా రూపమున నుపాసించి కృతార్థు లయిరి.

IV రసోపాసన

కవి భాషామహాశక్తి తనయం దుదయించి నటియించుటకు చేసిన యుపాసన కనురూపముగ, భాషాశక్తి యుపాసకుల కుపాసనానురూపమైన కావ్యరసానందమును గలుగజేయుచున్నది. రసోపాసనాశ్వాసము విశ్వాత్మక మైన రసస్వభావ స్వరూపనిర్ణయము లను చేయుచున్నది. కావ్యములందు నవరసములు నుపాస్యము లైనను, శృంగార వీరశాంత రసములుమాత్రమే ఉపాసనానురూపముగ ప్రయోగయోగ్యములు; సచ్చిదానంద ప్రాప్తికి సాధనములు.

ప్రత్యేక భావశూన్యములైన బీభత్సకరుణభయానక హాస్యాద్భుత రసములు రససిద్ధికి నిరర్థకములు. రసత్రయమునందు కావ్యముల కాంతరస ప్రదర్శన మసంగతము. శాంతరసము నిద్రావస్థయందు గోచరం బగుచున్నది; జాగరావస్థయం దనుభవయోగ్యము గాదు; బ్రహ్మోపాసనకు లక్షణమైనను, ప్రవృత్తియందు దురారాధ్యము. ప్రవృత్తియందు, కావ్యములలో ప్రేమమూలమైన శృంగార రసము సమాశ్రయము.

నిద్రలో శాంతంబు నెగడు నద్వైతమౌ
అవ్యక్తసౌఖ్యస్వాహానందకరము!
కర్త లయించుటం గర్మంబు నుడుగు
శాంతరసము ప్రదర్శనయోగ్య మగునె?
VI, 17—20

* * *

శృంగార వీరంబులం గెల్వనట్టి
మరణంబులం గాని స్మరణకు రాని
శాంతరసంపు బ్రహ్మానంద మేమి?
ఆ ప్రవృత్తిని దుర్లభార్థము గాదె?
లయసృష్టి సాధ్యంబులం బ్రవర్తిల్ల
బ్రహ్మోపాసనమై [illegible]?

* * *

స్థాయి [illegible]
[illegible] యానంద మిడునె?
VI, 29—36

కావ్యములకు ప్రధానమైన రెండవ రసము వీరరసము. రణవీరము రౌద్రము; రక్త[illegible]; [illegible] భయదము.

ప్రేమైకవిజయము శృంగారరసము,
ప్రే[illegible] బగునే [illegible]!

* * *

క్రౌర్యంబు హింస శోకంబు జనించు
భయము నై వీరంబు పాలింపం దగునె?
సంపాదనమునకు సంరక్షణమున
కాధార మగుటచే నారాధ్యమైన,
గుణవిశేషములతో గూడినం గాని
వీరంబు సంతోష మే రీతి నూర్చు?
ఉక్కియుద్ధంబులు రక్తి గొల్పినను,
రక్తపాతంబు లాసక్తి గొల్పెడినె?
ధర్మకాంతులను సంస్థాపించు టనిన,
ఈ వీరము నణంచు టే యర్థ మగును
గణుతింపంగ ననాదికాలంబునుండి
వీరంబు నణచుటే విశ్వోద్యమంబు;
వీరంబునం గాని వీరం బణంగ

దనుమ వీరంబునే యరిగించు జగము.
ఇది యెన్నఁ డణఁగునో యెఱుఁగరాదు,
ఇందన్న నణఁగని దీక నణంగెడినె? IV, 85—102

శృంగారరసము సృష్టిస్థితులం కాధారము, ప్రేమమూలము, హృదయానిర్భూతము, విశ్వాత్మకము, ఆనందకరము, కావ్యసాధనము, రసరాజము. విషయాసక్త మైన శృంగారము భయంకర మైన హింసాద్రోహములను గలుగఁజేయుచున్నది. విషయారాధ్యము లైన భాగ్యభోగములు పరిమితములు. త్యాగాసక్త మైన శృంగారము ప్రేమైకపూత మైనది, మైన లత్యాగమును గలుగఁజేయుచున్నది. శాశ్వతానందమునకు స్త్రీపురుషైక్యోపాసన మనస్థిరకముతీయ మైన సాహిత్యసంస్కారఫలము. శ్రీకృష్ణుని శృంగారలీలలందువలె, శంకరుని ప్రళయతాండవమునందును బ్రహ్మానందము గలుగుచున్నది. కురుక్షేత్రరణరంగమునందు విజయునివలె గోపాలరావు గారును సౌమ్యరూపమును జూడఁగోరుట సంస్కారఫలము, ప్రకృతిధర్మము.

శృంగారవిభూతులు భావములు. సాత్త్విక శృంగారము భక్తిప్రేమపరిణామము, ఆధ్యాత్మికము. రాజసతామస శృంగారము కామపరిణామము, ఆధిభౌతికము. సృష్టిస్థితిలయావస్థలం దాధారము లైన రసములును సాపేక్షములు. ప్రకృతియందు రసానందమునకు జ్ఞానేంద్రియ కర్మేంద్రియములును మనోబుద్ధిచిత్తాహంకారములును సాధనములు. ఇంద్రియములును ఇంద్రియార్థములును మనోబుద్ధిచిత్తాహంకార సంస్కారములును పరిమితములు. ఇంద్రియారాధ్య మైన రసానందమును పరిమితము, సాంతము, సమస్యాజనకము. అంతఃకరణసంజాత మైన రసానందము, రాగద్వేషయుక్త మై విషయాసక్త మై శ్రోత్ర త్వక్ చక్షు ర్జిహ్వా ఘ్రాణేంద్రియసంజాత మై శబ్ద స్పర్శ రూప రస గంధాత్మక మైన పరిమితరసానందమును, రాగద్వేషవియుక్త మై ఆత్మాసక్త మై నిరతిశయరసానందమును గలుగఁజేయుచున్నది.

ఏ విధిఁ జూచినన్, శృంగారరసమె
రసరాజ మనఁజాలి రంజించు హృదిని !
శుచియు సుజ్జ్వలము నై సుశ్లోక మగును ;
అది యొక్కటియె రసం బన్నింటు దుదకు !
స్త్రీపురుషైక్యంబు జీవేశ్వరైక్య
తుల్య మై యానందదుగ్ధాబ్ధిఁ దేల్చు ;
తాత్కాలికానంద ధన్యతవలన
శాశ్వతానందసాక్షాత్కార మొసఁగు !
IV, 103—110

* * *

రసమె యానందంబు, రసమె బ్రహ్మంబు ;
అఖిలరసంబులు నానందగతులు !
విశ్వలిపిలిఖిత విశ్వకావ్యమున
నానందరసముల కైక్య మ్మెసఁగు!
తత్త్వావనానంద ధన్యత యొసఁగు
సృష్టిస్థితులకు విశ్వైకలయంబు !
అభినవసృష్టి మహానందకరము ;
దానికిం దా విప్పు ధర్మంబె లయము !
IV, 141—148

* * *

రసమహాశక్తి ! మానవగతరక్తి !
ప్రార్థించువాఁడ నాయం దుదయించి,
సౌందర్యమంజరీసౌమ్యరూపమున
నటియింపఁగదవమ్మ, నను జూడనిమ్మ !
IV, 163 · 166

విశ్వపరిణామమునందు పరిణామసాధనము లైన సృష్టిస్థితిలయములు సాపేక్షములు. సృష్టియందు లయము, లయమునందు సృష్టి, సృష్టిలయములందు స్థితియు ప్రకృతిపరిణామసిద్ధములు. అనంతము లైన ప్రకృతిస్వభావ స్వరూపములందు రసయోగములు రసానందమును గలుగఁజేయుచున్నవి. రసము లన్యోన్యాశ్రయము లై ఆనందసిద్ధికి సాధనము లైనను, సౌమ్య మైన ప్రేమగీతము సౌందర్యసంకీర్తనోపాసనకు సరసముగ నున్నది. సౌందర్యమంజరి సౌమ్యసుందర మైన ప్రేమగీతమును పాడుచున్నది.

మోహశృంగారసానందమును మోహినీరూపసౌందర్య రసానందమును పరిమితములు, సాంతములు. శృంగారరసము కామపర మై విషయానందమును, త్యాగపర మై ఆత్మానందమును గలుగఁజేయుచున్నది. బాలకృష్ణుఁడు మోహనకృష్ణుఁడు శృంగారకృష్ణుఁడు మురళీకృష్ణుఁడు గోపాలకృష్ణుఁడు రాధాకృష్ణుఁడు గోపికాకృష్ణుఁడు వీరకృష్ణుఁడు ధర్మకృష్ణుఁడు మాయాకృష్ణుఁడు భక్తకృష్ణుఁడు భాగవతకృష్ణుఁడు శ్రీకృష్ణదివ్యవిభూతులు. రసానందమునకు స్థాయిభావము కీలకము. వీరశాంత సంస్కారాభావ మైన శృంగారమును ప్రవృత్తియం దసాధ్యము. వీరము లేని శృంగారము జడప్రాయము. శాంతము లేని శృంగారము కామపరాయణము. శ్రీరామకృష్ణుల వీరశృంగారము గంభీరము. ప్రహ్లాద ధర్మరాజ బలిచక్రవర్తుల శాంతశృంగారము రసానందపరాయణము. విషయాసక్త మైన తాత్కాలికానందము ఆనందమునకు లక్షణ మైనను, శాశ్వతానందమునకు ప్రతిబంధక మగుచున్నది. వీరశాంతరసానందమువలె శృంగారరసానందమును సాపేక్షము. శృంగారరసోపాసనకు ప్రకృతిసిద్ధ మైన మన్మథోపాసన సాపేక్షసాధనము. సాపేక్షసాధనములు నిరపేక్షరసానందమునకు సాధనములు గావు. నిరపేక్షరసానంద మాత్మానందపర మైన "ఓం శాంతి శ్శాంతి శ్శాంతిః" తదాశ్రయము. తదాశ్రయ మైన రసోపాసన ద్వంద్వాతీతము. పురుష ప్రకృతియోగమాయాతీత మైన సౌందర్యవిలాసము అభేద్యము లై యేకస్థాయియందు నిరపేక్షరసానందానుభవయోగమునకు సాధనములు. "ఏక మేవాఽద్వితీయం బ్రహ్మ" ఉపాసనయు, మహాశక్త్యుపాసనయు రసానందమునకు సమానసాధనములు. మన్మథోపాసనాభ్యాస మీ ప్రకృతిపర మైన రసాపేక్షాసాధనమును సంభావించుచున్నది.

హనుమకొండ వేయిస్తంభాల గుడి ముందు నంది

"లేపాక్షి బసవయ్యా లేచి రావయ్యా"

అనాది కాలంనుండి ప్రకృతి, పశువు - ఈ రెండూ మానవుడికి ముఖ్య సహచరులు. ప్రకృతిని వశం చేసుకొని సంపదను సృష్టించడంలో పశుసంతతి చేసిన సహాయం అమూల్యం. ఆదిమానవుడు వ్యవసాయ నాగరికతకు అలవాటు పడిన నాటినుండి నేటివరకు పశుసంపదను వృద్ధి చేసుకోడానికి తీవ్రంగా ప్రయత్నాలు జరుగుతూనే వున్నవి. "గో బ్రాహ్మణేభ్య శ్శుభమస్తు నిత్యం" అనే ఆర్యోక్తిలో మనిషి కంటె ముందుగా పశుజాతిని పేర్కొనడం గమనార్హం. అందుకనే మనం మహాదేవుణ్ణి పశుపతి అని పేర్కొనడమూ, ఆలయంముందు మన పురాతన శిల్పకళాసంపద కనుపోసినట్లు నందీశ్వరుని ప్రతిష్ఠించుకొనడమూ, భూమాత అన్నట్లు మనం పశువును "గోమాత" అని సగౌరవంగా పిలుచుకుంటాం.

భారత దేశానికి అన్నపూర్ణ, దక్షిణ భారతానికి ధాన్యాగారం మన ఆంధ్రదేశం. ఈ కీర్తి మనకు దక్కడానికి మన అభ్యుదయ రైతాంగమూ, మన పశుగణమేగదా కారణం! మన ఒంగోలు జాతి కోడెలు దేశదేశాలలో కీర్తి పతాకాలు ప్రతిష్ఠించుకున్నవి.

అలాగని మనం మురిసిపోకూడదు సుమా. పశుసంపద వృద్ధిచెందాలంటే ముందుగా నాసిరకం పశువులను రంగమునుండి తొలగించుకోవాలి. ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రభుత్వ పశుసంవర్ధక శాఖ ఇందుకై అనేక ప్రయోజనకరమైన పథకాలు అమలుపరుస్తున్నది. నాలుగో పంచవర్ష ప్రణాళిక కాలంలో యీ కృషి ఉద్యమ స్థాయిలో జరుగుతుంది.

శ్రీశైలం, తిరుపతి వంటి పుణ్యక్షేత్రాలకూ, 'నాగార్జునసాగర్' వంటి ఆధునిక దేవాలయాలకూ, అమరావతి వంటి పురాతన శిల్పారామాలకూ నిలయమైన తెలుగుదేశం పశుసంవర్ధనలో కూడా ముందడుగు వేస్తున్నది.

'లేపాక్షి బసవయ్యా లేచి రావయ్యా!' అని మన కవులు గానంచేశారు. కేవలం శిల్పదృష్టి మాత్రమే కాదు, ఆధునిక పశుసంపద అభివృద్ధి కాంక్ష కూడా యిందులో ప్రతిధ్వనిస్తున్నది.

బి. ఆర్. కె. శాస్త్రి, ఎం.ఎ., ఐ.ఎ.ఎస్.,
డైరెక్టర్,
సమాచార పౌరసంబంధ శాఖ, ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రభుత్వం,
హైదరాబాదు.

V మన్మథోపాసన

శక్త్యుపాసన జ్ఞానశక్తిరూపమున భాషోపాసనను రసోపాసనను, క్రియాశక్తి రూపమున మన్మథోపాసనను జేయుచు, కుమారీ స్వయంవరమునకై సౌందర్యసుందరీకావ్యము సార్థకమగుచున్నది. చతుర్విధపురుషార్థములందును అర్థకామములు ప్రకృతి విలసితవిభవములు. ప్రకృతిసంపదలు కావ్యాంగములై కావ్యప్రకాశమునకు వినియోగపడుచున్నవి. యోగశాస్త్రమునందు ధర్మమోక్షములకు ప్రతిబంధకమైన కామము. కామశాస్త్రపరమైన కావ్యమందు పురుషార్థములకు సాధనమగుచున్నది. శృంగారరసము కామారాధనానుసంధానముగా కావ్యపరిణామమును పొందుచున్నది. భావజుడైన కామదేవుడు, కావ్యములందు విభవరూపవిలాసభావ సౌందర్యానుభవమునందు ఉపలబ్ధుడగుచున్నాడు. నిత్యయాత్రలయందు అనంతమైన శృంగారతరంగములు రూపభావ సౌందర్యయోగబద్ధములై పురుషార్థములకు వినియోగపడుచున్నవి. పూర్వాంశమున పూజ్యమైన కామము ఉత్తరాంశమున దశావస్థలను గల్పించుచున్నది. నిరపేక్షశృంగారారాధనమునకు శాంతమూర్తియు మైనను, సాపేక్ష శృంగారవిభూతులు కావ్యాలంకారమునకు సాధనములగుచున్నవి. ఈ క్రిందిపాదములలోని గుణోపమానమును సాంఖ్యశాస్త్రసిద్ధాంతమును మన్మథప్రవృత్తిని మనోహరముగ తెలుపుచున్నవి.

కర్మగుణాధీనకాయధర్మమున
జ్ఞానాంబక ప్రయోగానూన మహిమ
సంచితంబుగఁ జూపు పంచబాణుఁడవు,
ఇంద్రియరూప! యతీంద్రియాటోప!
V, 91–94

* * *

ఆద్యంత రహితనిరంతర ప్రకృతి
చందంబు కామంబు బిందురూపంబు!
ఆత్మసంకలనంబు వ్యవకలనంబు
గుణకంబు భాగహారణము — నిం చెదియు
బిందుతత్త్వంబును భేదింపలేదు!
పూర్వాంశమం దిది పూజ్యమై తోఁచు,
ఉత్తరాంశమున నద్వ్యదశకముల
సృష్టియించు; నిది సాంఖ్యసిద్ధమతంబు!
V, 41–48

* * *

శంకరేడు జగములం దే రీతిఁ గనిన,
నీ ధాటి కెదు రొడ్డి నిలువలే రెవరు;
పరిమితిభేదంబు పరఁగడింగాక,
నీ విజయం బదే విక్రమంబు తుదకు!
V. 175–178

శృంగారమదనుండె చింతింప బ్రహ్మ;
వీరమన్మథుఁడె యా విష్ణుదేవుండు;
శాంతకాముఁడె మహేశ్వరుఁడు యోచింప;
ఆ త్రిమూర్త్యుల మూర్తి యతనుండు నిజము!

* * *

కేవలశృంగార భావజుం డైన
మన్మథు సేవయే మధుర మౌ సేవ!
అరయ భక్తికిని బ్రహ్మానందమునకు
స్మరతంత్రజాతముల్ నిరుపమోపమలు;
ఉపమేయముల మించు నుపమానములుగ
పొడకట్టు నొక్కొక్కప్పుడు తలపోయ!
V, 81–90

* * *

ఇంద్రియానందంబు నెనకొల్పికొనుచు
నున్నంతసే పూరకుండువే కాని,
తరుణంబు పక్వమై దర్పించి మించి
భావంబునను మహాబలుఁడ వయ్యెదవు;
స్వాంతంబునను ప్రభంజనుఁడ వయ్యెదవు;
శరపరంపరల నూపిరి సల్పనీక
వడి వడి వర్షించి నడి నడ్డు లేక,
యుల్లకల్లోల మౌన ట్లొనర్చెదవు!
V, 161–168

* * *

ఎంత పోకిరివయ్య? యింతలో జనుల
మన్మత్తులం జేసి, యుల్లసిల్లెదవు!
ఏకత్వమందే యనేకత్వ మొలయు,
ఆ యనేకత్వమం దైక్యంబు గనుట
పరమార్థ మార్గంబు; ప్రాచ్యపాశ్చాత్య
సుగుణమేళన మెన్న జగదుత్సవంబు!
భావమేళన మెన్నఁ బరమోత్సవంబు!
మేళనమందె సమ్మేళన సుఖము!
V, 209–216

* * *

నీ ప్రభావాణువు నెపముగా నిపుడు
సౌందర్యసుందరీసత్ప్రధాన
శృంగారకృతిని సృజించినవాఁడు
అనుకంప నా కృతియం దావహించి
స్థిరముగాఁ, గాంచుమా దివ్యబలము!
V, 228–232

VI కుమారీ స్వయంవరము

గోపాలరావుగారు బాల్యమునుండియు కావ్యరసోపాసకులు; చిరకాలపోషనఫలముగ 'సౌందర్యసుందరి' సరసప్రధాన శృంగార కావ్యకన్యకను గనిరి. ఆ కావ్యకన్యక 'అక్షరరూపచిత్రాంచిత మైనను, సేవలానంగయు భావసంజాతయు'.

నిత్యసౌభాగ్యయు నిత్యయౌవనయు
నిత్యప్రసన్నయు నిత్యానుభోగ్య
కావ్యనాయికవోలె, రమణి యిక్ష్వాకువ
నాయిక యానందదాయిక!... VI, 77–80

ఆఱవ యాశ్వాసమునందు సౌందర్యమంజరీ కుమారి స్వయంవరమున కనుకూలమైన వరాన్వేషణము, రాయబారములు, సామాన్య వి. సౌందర్యమునకు వరాన్వేషణమునందుఁ గల సంశయవిశ్వాసములు, కష్టనిష్ఠురములు సరసముగ వర్ణింపఁబడినవి. ఆ విభావవిలాసచతుర కావ్యకళావతి సకలకళానికాస్త్రక్రియాధురీణుని భావగుణోపేతన విలాసుని సరసుని చతురుని విక్రమదేవుని వరించి భావానుకూల దాంపత్యమును బడసినది.

VII కృతిసమర్పణము

సప్తమాశ్వాసము కృతిసమర్పణముతో ముగిసినది. కృతిపతి యైన వరుఁడు స్వయంవరమునందు వరణీయ యైన కావ్యకన్యను వరించి కృతార్థుఁ డయ్యెను. శ్రీ విక్రమదేవవర్మగారి సాహిత్యోపాసనానురక్తి ప్రఖ్యాతవిషయము:

శ్రీమన్మహారాజ ! శ్రీకల్పపాద !
శ్రీభోగవర్మ ! విక్రమదేవవర్మ !
రాజకార్యముల శోభిత నాయికలు
భోగమ్ములు మున్నులు శ్రీభూసిరి లట్లు
వామాంకమునందు పేర్మియందుఁ జేరి
దీనులను సుమపోష్యమ్ము నదును,
చిరుననవ్వమోములు సిగ్గుమై వ్రాలి,
శోభావిశేషధారాభరమ్ములై
సభిషేక మొనరింప— సాత్వాంశభవుని
సింహాసన ప్రతిష్ఠితుని నిన్ జూచి,
ఈమఁ బ్రామహోసులట్లు తనిసి యుప్పొంగు
ప్రేమావిష్టు వాగ్రీతకల్పశాఖి
యాయురారోగ్యంబు లైశ్వర్య మెల్ల
పసిఁడికంబుగ నీకు సమకూర్పుగాక !
VII, 1–14

* * *

రాజ్యంబు రుక్మిణి, రాధ యుశముగ
ఈ కావ్యకన్యయే. సత్యభామ !
మన్మన శ్శక్తిస్వయంవరణిని
భావావిలాసై కవిరసాన్వపనము,
నియమహేమం బగు గుణభక్తి మెలఁగుఁ,
గావ్యగా నీ కీర్తికిగిరి; నింక
నీ కృష్ణలీలలు నిత్యహర్షమ్ముగఁ
గల్పవృక్షంబులం గైసేయుమయ్య !
VII, 19–26

* * *

రాజ్యలక్ష్మి యుమేయరాగంబు మెఱయఁ
దడవిన కీర్తిచందనచర్చ గొలయఁ,
బరిమళించెడి శివంకరకరాబ్జమునఁ
గర మనుగ్రహ ముంచి గ్రహియింపుమయ్య,
వైభవోద్యద్విజయాభివాదకము
సహృదయాశీర్వాదపారపూరకము
సౌందర్యమంజరీసరసనాయకము
పట్టాభిషేకాంకపారితోషికము! VII, 41–48

* * *

నవనవార్థంబుల్ నవరసామోద
నటన చూపెడి సుమనః ప్రపంచమున,
లలితవర్ణ్యస్వరాలంకృతి గనుము
లాక్షరభోగ దసంగ నధినుతిం గొనుము!
VII, 37–40

ఉపసంహారము

సౌందర్యమంజరి గంభీరమైన భావకావ్యము. విశ్వకళాసౌందర్యవిలాసము లనంతములు, వాఙ్మనసగోచరములు, దురారాధ్యములు ఉపాసకులు సంకల్పసంస్కారానురూపమైన ఫలమును బడయుదురు. పాశ్చాత్యులు రూపసౌందర్యమును బాహ్యనియమముల నుపాసించుచు బాహ్యగాంభీర్యఫలము ననుభవింతురు. ప్రాచ్యులు భావసౌందర్యము నాభ్యంతరనియమముల నుపాసించుచు భావదాంపత్యఫలము ననుభవింతురు. ప్రాచ్యసంస్కారము వైరాగ్యమును పాశ్చాత్యసంస్కారము రాగభోగములను సమకూర్చినవి. ఉభయ సంస్కారములందును సౌందర్యసంయోగము కావ్యప్రయోజనము.

సృష్టికిం దల్లి ప్రాచీమహాదేవి,
స్థితికుమారి విలాసగతియొ ప్రతీచి
ఉభయకల్యాణగుణోపేత గాన,
నా కృతినుతి యుదయానందస్వరూప! VI, 1–4

సౌందర్యమంజరి విశ్వసౌందర్యధ్వనిగుణబద్ధమైన కావ్యము. సౌందర్యమంజరిలో పాదపాదమునందును ధ్వనియుక్తమైన భావభాషారసవిలాసానందము ప్రతిధ్వనించుచున్నది. గోపాలరావుగారు ప్రాచ్యపాశ్చాత్యసంస్కారమును రూపభావదాంపత్యమును దేహాత్మకల్యాణమును బాహ్యాభ్యంతరయంత్రప్రయోగమును శక్తిపరమేశ్వరసంయోగమును ప్రకృతిపురుషవిలాసమును శృంగారానందయోగరూపమైన సౌందర్యమంజరీకావ్యమునందు సార్థకము చేయుటకు చేసిన సంకల్పోపాసనములు నిరుపమములు. కావ్యరచనయందు వేదాంతమంత్రయోగశాస్త్రములు కావ్యాలంకారశాస్త్రములు ప్రకృతిశాస్త్రములు మొదలగు శాస్త్రములు రససమ్మేళనమును బొందిన విధము ప్రశంసనీయము.

లలితకళలు దైవతము వేదాంతము శాక్తేయము ప్రకృతిసౌందర్యవిలాసములు మొదలగు విద్యలు కళలు కావ్యరససిద్ధికి

వినియోగపడుట దుర్లభము. ఆదికాలమునుండియు విశ్వకల్యాణ సాధనములైన వేదములకును కావ్యములకును మతములకును శాస్త్రములకును తత్త్వములకును కళాసౌందర్యములకును ఆధ్యాత్మికసాధనములకును భౌతికసాధనములకును సంయోగసాహచర్యములు దుర్లభములగుటయు, ప్రతిఘటనము ప్రబలుటయు దురదృష్టము. విశ్వమంతయు నేకశ్రుతిలయరాగరసబద్ధమై విశ్వపరిణామమును విశ్వకల్యాణమును బొందుటకు మహాత్ములు తమ శక్తిని వినియోగించుచున్నారు. మతాచారములు శృంగారవిలాసములు విశ్వేశ్వరారాధనమునందు మేళగించుట ప్రకృతిధర్మమైనను, ప్రతిఘటనము ప్రకృతిధర్మముగ నున్నది. గోపాలరావుగారు ప్రాచ్య పాశ్చాత్య సంస్కారములం దనుభవజ్ఞులు, పండితకవులు, రసజ్ఞులు; కావ్యమున ఉభయసంస్కారములను రసయోగానందమునందు లగ్నము చేసిరి.

సౌందర్యమంజరి హృద్యమైన భావమంజరి. గంభీరభావ కాంతులు భావాంబరమునందు ప్రకాశించుచు భావకావ్యప్రకాశమును రంజింపజేయుచున్నవి. కావ్యలక్ష్యము సాత్త్విక శృంగారరసపరమైన భావసౌందర్యసాధనము. అయినను, ప్రపంచవాసనలు పాశ్చాత్య సంస్కారము రాజసతామస రూపసౌందర్యధ్వనులు శృంగారపరమైన రూపసౌందర్యము నారాధ్యము చేసినవి.

> కవికర్తకుండు పోషక ప్రకర్షకుండు —
> ఉభయులున్ సంపద్గుణోదారఘనులు ;
> పతిపత్నిసువర్ణవృష్టిలబ్ధంబు
> ప్రకృతిచిత్రసమానకృతిఫలంబు !
> రసికకవివరారాధనలందు
> వారి నామంబులు వందనీయములు !
>
> IV, 157–162

కావ్యము సరళమైన మంజరీద్విపదయందు రచియింపబడినది. శైలి మంజులారామమును గలిగి శ్రావ్యముగ నున్నది; భావానురూపముగ సంస్కృతప్రాయముగ నున్నను, సహజమాధుర్యమును గలిగియున్నది. భావకావ్యము భాషామార్దవమునకు కొంతవఱకు ప్రతిబంధకముగ నేర్పడియుండును. కావ్యము గోపాలరావు గారి చిరకాలసాహిత్యోపాసనమునకు సత్ఫలము. సంకల్పానురూపమైన శక్తి, శక్తికిఁ దగిన భాష, భాషకుఁ దగిన రసము, రససాధనమైన కావ్యము, కావ్యమునకుఁ దగిన కృతిపతి. సౌందర్యమంజరి కావ్యప్రపంచమునందు నవరసానందానుభవమునకు సాధనముగ నున్నది.

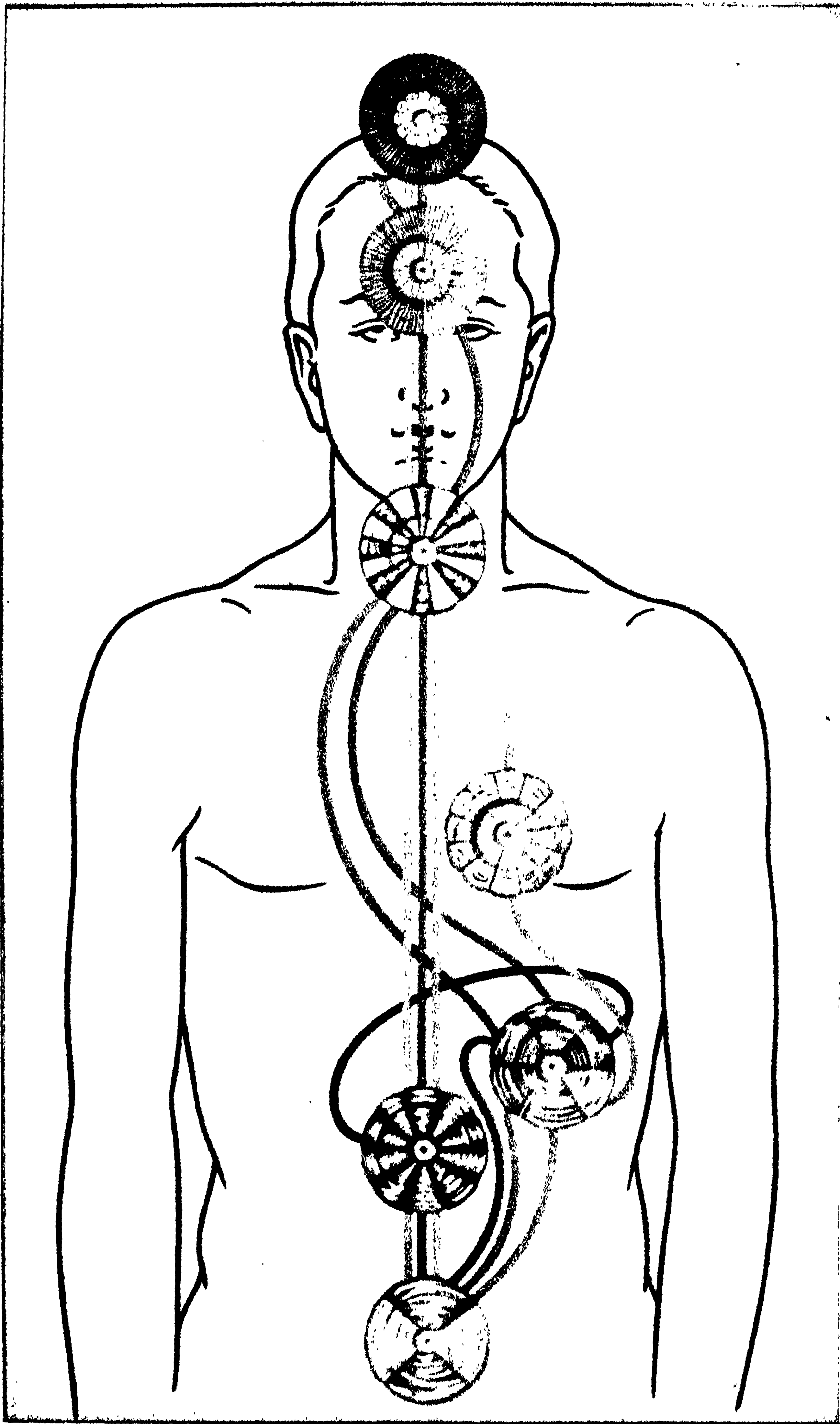
పరమార్థము

ప్రపంచపరిణామమందు పురుషార్థము పరమార్థము. పురుషార్థమునకు సంకల్పము సాధనము; పురుషార్థసాధనములైన విశ్వవిలాసములు సంకల్పప్రభావములు. సంకల్పశక్తి శాంతశివసుందరవిలాసముల నుపాసకుల ననుగ్రహించుచున్నది. సంకల్పము శక్తిపరిణామమును, శక్తి భాషాపరిణామమును, భాష రసపరిణామమును, రస మనురాగపరిణామమును, అనురాగము సౌందర్యపరిణామమును, సౌందర్యము కావ్యకళాపరిణామమును పొందుచు, పురుషార్థమునకు సాధనముగ నున్నది. సౌందర్యము వాగర్థజ్ఞేయమైన శక్తి, భావార్థయోగము. కావ్యమునకు శక్తివిలాసములైన భావార్థములు భావరూపములు, దేహాత్మలు. భావగుణరూపానుభూతుల వైభవవిలాసవైచిత్ర్యములు యోగశాస్త్రకళాకావ్యములు. కావ్యరసానందమునకు యోగ శాస్త్ర కళాకావ్యము లన్యోన్యాశ్రయములై విధమునకు హృద్యకావ్యమైన సౌందర్యమంజరి నిదర్శనము. కావ్యకళారచనయందు రూపసౌందర్యరసానందము సామాన్యము; భావసౌందర్యరసానంద మసామాన్యము. ద్వివిధరసానందముల సంయోగము పురుషార్థము. సౌందర్యమంజరి సామాన్యాసామాన్యములైన రూపభావముల యోగమున శృంగారప్రేమగానమును మనోహరముగ జేయుచున్నది. గోపాలరాయకవి గారి భావకావ్యరచనాదక్షత్వము కావ్యమునందు సర్వత్ర ప్రత్యక్షమగుచు, కావ్యమీమాంసకు పాత్రముగ నున్నది. ఆంధ్ర సారస్వతపరిషత్తు గోపాలరాయకవి గారి భావకావ్యరచనాదక్షత్వమున కొసంగిన "కవిశేఖర" బిరుదము, కృతిపతి శ్రీ విక్రమదేవవర్మ గారి ధన్యవాదములను బడసి, సార్థకమైనది.

ఈభావకావ్యమునకు పరిచయవాక్యములను వ్రాయఁదగిన సంస్కారము పాండిత్యము వాసనలు లేకపోయినను, సాహిత్యమునకు సాహసించినందులకు గుణగ్రహణపరాయణులు మన్నింతురు గాత !

రసహృదయోపాసకులైన ఆంధ్రసాహిత్యోపాసకులు సౌందర్యమంజరికి స్వాగతంబు నొసంగి ఆదరింతురుగాత! శృంగారరసవిలాసచతురమైన సౌందర్యమంజరికి జనకుఁడు గోపాలరావుగారు విద్వత్కవీంద్రుఁడు; వరుఁడు విక్రమదేవవర్మమహారాజా విద్వత్కవీశ్వరవిభుఁడు. కృతికర్తృకృతిపతులు, తరుణభావోపాసకసాధకులు. పరమేశ్వరానుగ్రహమును ఆంధ్రసాహిత్య లోకాదరణమును ఉభయులును బడయుదురుగాత !

[సౌందర్యమంజరి - కావ్యపరిచయము : 1934]

అనాహతము

ఆకాశము సకల బ్రహ్మాండములకును నాధారము. శబ్దమాకాశ మునకు వ్యక్తగుణము. విశ్వమునకు ఆకాశము వలెను, శబ్ద మును విశ్వమున కాధారము. శబ్దము అనాహతము, ఆహతము అని ద్వివిధము.

> 'అనాహతం తు యచ్ఛబ్దం తస్య శబ్దస్య యత్పరమ్,
> తత్పరం విందతే యస్తు స యోగీ ఛిన్నసంశయః'
>
> —ధ్యానబిందూపనిషత్తు.

అనాహతశబ్దమునకంటె పరమగు (శ్రేష్ఠమగు) దానిని బ్రహ్మమును బొందినయతడే సంశయరహితుఁడైన యోగి.

> 'అనాహత మతిక్రమ్య విశుద్ధే ప్రాణాన్నిరుధ్యాఽఽజ్ఞా మను ధ్యాయన్ బ్రహ్మరంధ్రం ధ్యాయన్ త్రిమాత్రోఽహ మిత్యేవం సర్వదా ధ్యాయన్ పశ్య త్యనాకార శ్చ భవతి'
>
> —హంసోపనిషత్తు

అనాహత చక్రము నతిక్రమించి విశుద్ధచక్రమునందు ప్రాణముల నిరోధించి ఆజ్ఞాచక్రము ద్వారా బ్రహ్మరంధ్రమును జేరి జ్ఞానపరుఁడై హంకారము నే నని సర్వదా ధ్యానించు పురుషుఁడు పరమును వీక్షించి యనాకారుఁ డగును.

విశ్వమయమైన మహానాదము ఆహతమగునపుడు శివ బిందువులయొక్క, లేక శబ్దపరమాణువులయొక్క సంయోగము వలనను ధ్వనులును, వర్ణములును గలుగుచున్నవి. బిందువుల సంయోగము ఆకాశతత్త్వమునందు శబ్దస్వరూపమునను, అగ్ని తత్త్వమునందు రేఖామండల రూపమునను, వాయుతత్త్వము నందు స్పర్శరూపమునను, జలతత్త్వమునందు రసరూపమునను పృథ్వీతత్త్వమునందు గంధరూపమునను, గ్రాహ్యము అగుచున్నది.

> శ్లో. శబ్దో ధ్వనిశ్చ వర్ణశ్చ మృదంగాదిభవో ధ్వనిః,
> కంఠసంయోగజన్మావర్ణాద్యాః కాదయో మతాః.

మృదంగాదులు గలుగఁజేసెడి శబ్దములు ధ్వనులు. కంఠాది సంయోగములవలనను గలిగెడి శబ్దములు వర్ణములు. వైదిక మత పరిణామమునందు పురుషసూక్తమువలె శ్రీసూక్తమును పురుషార్థమునకు సాధనముగను సనాతన హిందూవిజ్ఞానము నిర్ణయించుచున్నది. వేదములందు ఆదికాలమునందు దేవారాధనము సామాన్యముగ పురుషపరముగ నున్నవిధమును ఋక్కులు, మంత్రములును విశదము చేయుచున్నవి.

> 'దేవో వరుణః ప్రజాపతిః'
> 'జ్ఞాత్వా దేవం ముచ్యతే సర్వపాశైః'
> 'యో దేవో అగ్నౌ, యో దేవో అప్సు .....
> తస్మై దేవాయ నమోనమః'
> 'విశ్వ మాదౌ స దేవః'
> 'బ్రహ్మా దేవానాం ప్రథమః సంబభూవ'
> 'భర్గో దేవస్య ధీమహి'

ఇత్యాదిఋక్కులు, బ్రహ్మసూత్రములు, ఉపనిషత్తులు, భగవద్గీతాదులును సామాన్యముగ జగత్కారణము నీశ్వరుఁడైన దేవునిగ నిరూపించుచున్నవి. మహానారాయణము, బిందు, నాదబిందు, యోగశిఖ, హంస మొదలగు నుపనిషత్తులు జగత్కారణమును విశ్వరూపుఁడైన దేవునిగ నిరూపించుచున్నవి. ఇతర దర్శనాదులు మతములును జగత్కారణమును పురుషునిగ నిరూపించుచున్న విధమును వారివారి సిద్ధాంతములు, దేవారాధన విధానములు, సంప్రదాయాచారములు వ్యక్తము చేయుచున్నవి. సెమెటిక్కు జాతుల మతములును జగత్కారణమును పురుషునిగ నిరూపించుచున్నవి. సింగళజాతుల మతము జగత్కారణమును పురుషునిగ నిరూపించుచున్నది. యూదు, క్రైస్తవ, మహమ్మదీయ మతములు దేవుఁడు, తండ్రి, అల్లా మొదలగు పురుష నామములను జగత్కారణమునకు సంబోధించుచున్నవి. వేదాంతము జగత్కారణమును నిర్గుణమైన పరబ్రహ్మముగ నిరూపించుచున్నది.

వైదికమతవికాసమునందు క్రమముగ జగత్తునకు పురుషుఁడును, శక్తియును కారణములుగ నిరూపింపఁబడినవి. దేవీభాగవతమువలె దేవీభాగవతమును, పురుషసూక్తమువలె శ్రీ సూక్తమును, వైదికుల సంప్రదాయసాధనాచారములందు పరిపాటి యైనవి. ఆదికాలమునందు పురుషప్రధానములగు వేదములు ప్రమాణము లైనట్లు కాలక్రమమున నాగమములును వైదికసదాచారములందు ప్రమాణములైనవి. ఉపదేశాదులు పూజలవలె కాళీ, లక్ష్మి, సరస్వతి, గౌర్యాది దేవీపూజలును వైదికమతమునకు పరిపాటియైనవి. దేవపూజలందు శక్తిపూజ ప్రధానస్థానమును బొందెను. పూజాకల్పవిధానమునందు దాక్షిణాత్య విజ్ఞానుల శోధనార్థమున్నది. శాక్తేయుల అద్వైతమతసంప్రదాయము సాధించుట, సనాతనవైదికమత పరిశోధనము విమర్శనములను నవకరించుచున్నది. శక్తిపరమైన ఆగమములును, లలితాసహస్రనామాదిస్తోత్రములును ఈ విషయమును స్పష్టముచేయుచున్నవి.

యజుర్వేదీయ పురుషసూక్తమునందు 'సహస్రశీర్షా పురుషః సహస్రాక్షః సహస్రపాత్, స భూమిం విశ్వతో వృత్వా అత్యతిష్ఠ ద్దశాంగులమ్. పురుష ఏవేదగ్ం సర్వమ్, యద్భూతం యచ్చ భవ్యమ్' అనియును, నారాయణసూక్తమునందు 'సహస్రశీర్షం దేవం, విశ్వాక్షం, విశ్వశంభువం, విశ్వం నారాయణం దేవ మక్షరం పరమం పదమ్.........స బ్రహ్మ స శివః స హరిః స ఇంద్రః సోఽక్షరః పరమః స్వరాట్' అని వర్ణింపఁబడిన నారాయణము శ్రీసూక్తమునందు 'ఈశ్వరీగ్ం సర్వభూతానాం త్వా మిహోపహ్వయే శ్రియమ్' అని దేవీపరముగ వర్ణింపఁబడినది. శ్రీవిద్యాపరమైన ఆగమములందును స్తోత్రములందును దేవీవర్ణనలు అద్వైతసంప్రదాయము ననుసరింపఁజేయుచున్నవి, లలితాసహస్రనామావళియందుఁ గల

మలయాచలనివాసిని, వింధ్యాచలనివాసిని, మాతంగకన్య మొదలగు నామములు భావార్థములు శాక్తేయమునకు అద్వైతసంప్రదాయమును నిరూపించుచున్నవి. వర్తమానకాలమునను దేవీపూజాపరమైన ఆగమముల వ్యాసనాభ్యాసములును, దేవీపూజయును విశేషముగ వంగదేశమునందును, కేరళయాళ ద్రవిడాంధ్రదేశములందును వ్యాపించియుండుట అద్వైతసంప్రదాయమునకు నిదర్శనము. అద్వైతసంప్రదాయాగతమైన పురుషద్వైతారాధనము అద్వైతసంప్రదాయాగతమైన దేవీదేవతారాధనముతో సమ్మేళనము పొందినవిధము హిందూమతసమ్మేళనము విశదము చేయుచున్నది. హిందూమతోద్ధారము చేసిన ఆదిశంకరస్వాములకృతమైన శివానందలహరీ సౌందర్యలహరీస్తోత్రము హిందూమతవ్యాపకమునందు శాక్తమతమున నిగమాగమములకు కలిగిన సంయోగమును విశదము చేయుచున్నది.

ఆదికాలమునందు బాహ్యదేవతారాధనములతో నారంభమైన వైదికసంప్రదాయములు కాలక్రమమున ఆత్మారాధనమునందు సమన్వయము పొందినవిధమును వేదాంతశాస్త్రము వివరముచేయుచున్నది. సృష్టివికాసమునకు సాధనభూతమైన బ్రాహ్మశక్తిని ఆత్మగతము చేసికొనుటకు ఆగమాంగములైన మంత్ర, యంత్ర, తంత్ర శాస్త్రములు శ్రీవిద్యారూపమున వికాసమును పొందినవి. బ్రహ్మాండగతమైన చిచ్ఛక్తి పరమాణువునందును, పరబ్రహ్మమునందును వ్యాపించియున్నవిధమును సాధనరూపమున సాధ్యము చేయుటకు శ్రీవిద్యోపాసనము పిండాండబ్రహ్మాండమునందు వ్యాప్తి గాంచినది. సర్వవ్యాపకమైన చిచ్ఛక్తి బ్రహ్మాండమునందువలె పిండాండమునందును గలదు. మహాశక్తి నిత్యసాధారణరూపమునందు జగత్తుగ పరిణమించుచున్నది. చిద్విలాసిని, మాయాశక్తిరూపిణి యైన శివశక్తి ఇచ్ఛా క్రియాజ్ఞానశక్తుల సంగమమున శక్తిత్రయాత్మకమై జగద్రూపమునను వెలయుచున్నది. బ్రహ్మాండమునందు మాయాశక్తివలె పిండాండమునందు కుండలి త్రిగుణాత్మకమై దేహపాశములందు జగత్తును సృష్టించుచున్నది. అనాహతశబ్దరూపమైన జగత్తు అనాహత శబ్దరూపమైన శక్తిమహిమచే వశమగుట ఆగమశాస్త్రములకు ప్రయోజనము. చిచ్ఛక్తి త్రిగుణాశ్రయమై నాదబిందుకళారూపమున కారణసూక్ష్మస్థూలరూపప్రపంచముగ పరిణమించుచున్నది. సచ్చిదానందపరమైన శివతత్త్వమువలన శక్తితత్త్వము కలుగుచున్నది. శక్తితత్త్వమునుండి సదాఖ్యతత్త్వమైన నాదమును, నాదమునుండి ఈశ్వర తత్త్వమైన బిందువును కలుగుచున్నవి. ఈ పరాబిందువునుండి మహాశక్తియును, మహాశక్తినుండి త్రిపురసుందరీస్వరూపమైన విశ్వమును గలుగుచున్నవి. త్రిబిందుస్వరూపమైన ప్రపంచము పరా, సూక్ష్మ, స్థూల, రూపముల విభజింపబడుచున్నది. శివశక్త్యుల సంయోగము నాదరూపమున పరిణామమై సృష్టి గలుగుచున్నది. కారణబిందువు మూలప్రకృతి నిర్గుణముగను, సగుణప్రకృతిస్వరూపమునందు త్రిగుణాత్మకముగను గోచరమగుచున్నది. ఇచ్ఛాక్రియాజ్ఞాన శక్తులు, సత్త్వరజస్తమోగుణములు మూలశక్తి గుణవిభాగములు. జ్ఞానేచ్ఛాక్రియాశక్తులు, సూర్యచంద్రాగ్నులు, రుద్రబ్రహ్మవిష్ణులు, వామాది [illegible] మహత్తులు బిందునాదకళాశక్తుల పరిణామములు.

బిందువుయొక్క యుత్పత్తి:— సర్వవ్యాపకమైన చిచ్ఛక్తి విస్ఫూర్తిరూపమున బిందురూపమును దాల్చుచున్నది. శివశక్తి విస్ఫూర్తిప్రకాశము బిందువునకు నాదరూపపరిణామమును గలిగించుచున్నది. శివశక్తిస్వరూపమైన బిందువు శక్తిశివసంజాతమైన నాదము మహాయోగరూపమున కళాసంభవ మగుచున్నది. బిందునాదకళారూపమైన మూలప్రకృతి కామకళారూపమున, ప్రపంచరూపమున పరిణమించుచున్నది. పంచవింశతితత్త్వమయమైన ప్రపంచము శక్తిమయమై శక్తియోగసాధనమున పురుషార్థసిద్ధికి సాధనభూతముగ నున్నది. ప్రకృతి, మహత్తు, బుద్ధిచిత్తాహంకారములు, పంచభూతములు (పృథివ్యప్తేజోవాయ్వాకాశములు), పంచతన్మాత్రలు, కర్మేంద్రియములు (వాక్పాదపాణిపాయూపస్థములు), జ్ఞానేంద్రియములు (శ్రోత్రత్వక్చక్షుర్జిహ్వాఘ్రాణేంద్రియములు)—25 తత్త్వములు.

శక్తి—శబ్దము :— అవ్యక్తమైన శక్తికి ప్రథమవ్యక్తరూపము నాదము. నాదము శబ్దస్వరూపమున బ్రహ్మాండావృతమై బ్రహ్మాండమును శబ్దాధారమున గ్రాహ్యము చేయుచున్నది. విశ్వకారణమును గ్రహించుటకు శబ్దము మూలాధారము. వేదములందు శబ్దబ్రహ్మము విశ్వమునకు మూలాధారముగ ప్రతిపాదింపబడినది. ఋగ్వేదమునందు శబ్దబ్రహ్మమంత్రమునందు "చత్వారి శృంగాః త్రయోఽస్యపాదాః........" అను మంత్రార్థము శక్తిసంజాతమైన శబ్దప్రపంచమును వివరము చేయుచున్నది. పరబ్రహ్మవాచ్యము, ఉపనిషద్వాచ్యము, సకలమంత్రాత్మకమైన ఓంకారప్రణవమును, నాదము శబ్దార్థభావరూపమును ప్రపంచపరిణామమును బొందిన విధమును స్పష్టము చేయుచున్నది. శబ్దము ప్రథమావస్థయందు భావమయముగ (1) పరారూపమునను, నాదము సూక్ష్మదశయందు (2) పశ్యంతీరూపమునను, భావము స్థూలరూపమున (3) మధ్యమారూపమున వాగ్రూపమును, (4) వైఖరీరూపమును దాల్చుచున్నది. ఇది ఇచ్ఛాశక్తి, క్రియాశక్తి, జ్ఞానశక్తుల సంయోగమువలన ప్రకృష్టమైన ప్రపంచార్థమును గ్రాహ్యము చేయుచున్నది. సకల శబ్దార్థములకును స్థూలరూపమున మూలాధారమైన అక్షరామ్నాయము ప్రపంచార్థమును గ్రహించుటకును, పురుషార్థమును సాధించుటకును సాధనభూతముగ నున్నది. సకలశాస్త్రములు, సకలతంత్రములు, సకల, మంత్రములు, సకలకళలు, సకలయోగములు, సకలవేదములు భావశబ్దార్థపరిణామమైన పురుషార్థసాధనమునకు వినియోగపడుచున్నవి. వైదికవిజ్ఞానపరిణామమునందు మంత్రతంత్రయోగశాస్త్రములు పురుషార్థసిద్ధికి వినియోగపడినవిధము జిజ్ఞాసువులకు విచారయోగ్యముగ నున్నది.

శబ్దము — శబ్దము అర్థముగను, అర్థము ప్రత్యయముగను, ప్రత్యయము స్పందనముగను ప్రపంచపరిణామమును బొందుచున్నది. సమష్టియందేకమైన దశాభేదములు వ్యష్టియందు భిన్నములుగా గనుపడినను ఏకముగ నున్నవి. అవ్యక్తనాదము సువ్యక్తనాదరూపమును దాల్చగల విధమును అక్షరామ్నాయము తెలుపుచున్నది. అక్షరామ్నాయము సకలశబ్దార్థములను సువ్యక్తము చేయగలవిధమునకు సంస్కృతాక్షరామ్నాయము నిదర్శనముగ నున్నది. సంస్కృతభాషయందు అక్షరామ్నాయము అకారముతో నారంభమై

హకారములో నంత మొందుచున్నది. అకారమునుండి హకారము వఱకును గల అక్షరములు శబ్దములను, పదములను, ప్రత్యయములను, పదార్థములను సమకూర్చుచున్నవి. అహమ్ శబ్దము ఆద్యంత వర్ణమాలాంతర్గతమైన సకల ప్రపంచమును నిరూపించుటకు సాధనముగ నున్నది. ఆదివర్ణమైన అకారమునకును, అంత్యవర్ణమైన హకారమునకును నడుమ గల వర్ణసముదాయము విద్యలకును, మంత్రములకును కళలకును మూలాధారమై సకల పదార్థములకు చిహ్నముగ నున్నది. అహమ్‌శబ్దము పరా పశ్యంతీ మధ్యమా వైఖరీ రూపమైన సకల ప్రపంచమును వ్యక్తము చేయునట్లు హిందూ విజ్ఞానము మంత్రతంత్ర శాస్త్రరూపమున నిరూపించుచున్నది.

అకారము శివస్వరూపము, నిర్గుణము; హకారము శక్తిస్వరూపము, సగుణము. నిర్గుణ సగుణస్వరూపమును శివశక్తిస్వరూపమును నైన అహంకారము కామకళాస్వరూపమున జగద్రూపముగ పరిణమించుచున్నది. మహత్తత్త్వము చంద్రసూర్యవహ్ని బిందురూపమై వెలయుచున్నది. త్రిగుణాత్మకము లైన చంద్ర సూర్యవహ్ని బీజములు ప్రకాశ విమర్శ మిశ్రబిందువులై పురుష ప్రకృతి సంయోగరూపమైన హంసఃరూపమును దాల్చుచున్నవి. హంసః వర్ణములు నాదకళాత్మకమైన త్రికోణరూపమునందు వ్యక్తము లగుచున్నవి. కామకళారూపమైన త్రికోణశీర్షమునందు హకారమును, మిగిలిన కోణములందు సకారవిసర్గలును ప్రతిపాదితములు. శబ్దబ్రహ్మము త్రిగుణాత్మకమై [illegible] యోనిపీఠాకృతిని ఇచ్ఛా క్రియా జ్ఞానశక్తులను వ్యక్తము చేయుచున్నది.

బిందుసంజాతమైన త్రికోణరేఖలు (అ,క,థ) వర్ణరూపమున వ్యక్తమైన (48) నలువదియెనిమిదివర్ణములచే నిర్మిత మగుచున్నవి. అకారము మొదలు పదునాఱు వర్ణములు (అచ్చులు) ఒకరేఖయును, కకారము మొదలుకొని తకారమువఱకు నొకరేఖయును, థకారమునుండిహకారమువఱకు మూడవరేఖయును త్రికోణరేఖలు. పరాశక్తియైన బిందువు నాదబిందుకళారూపమును, సూర్యచంద్రాగ్నిరూపమునను హంసఃయోగమున పురుష ప్రకృతిసంయోగముగ ప్రపంచ రూపమున వ్యవహరింపబడుచున్నది. బ్రహ్మాండభాసురమైన అఖిలామ్నాయము పిండాండమునందును శక్తిరూపమున జీవపరిణామము నందు వినియోగపడుచున్నది. బ్రహ్మాండావృతములైన సప్తలోకములు, సప్తస్వరములు, సప్తచ్ఛాయలు పిండాండమునందు సప్తకమలరూపమున జీవయాత్రకు వినియోగపడుచున్నవి.

చరాచరప్రపంచ మంతయును చైతన్యశక్తిమూలమున జీవయాత్ర చేయుచున్నది. జీవజాలములు శక్తిని స్వాధీనముచేసికొనుటకు చేయుచున్న ప్రయత్నములను ప్రపంచపరిణామము విశదము చేయుచున్నది. వర్తమానకాలమునందు ప్రకృతిశాస్త్రజ్ఞులు వ్యక్తముచేసిన సిద్ధాంతములును, నిర్మాణములును ఈపరిణామములనే నిర్ణయించుచున్నవి. జీవశాస్త్రము, భౌతికశాస్త్రము, రసాయనశాస్త్రము, జ్యోతిశ్శాస్త్రము, గణితశాస్త్రము. వేదాంతశాస్త్రము, యంత్రశాస్త్రము మొదలగు శాస్త్రములు చేసిననిర్ధారణలు ప్రాచీనవైదికవిజ్ఞాన నిర్ణయములను సమర్థించుచున్నవి. వర్తమాన భౌతికశాస్త్ర సిద్ధాంతములు, నిర్మాణనిరూపణములు ప్రాచీనాధ్యాత్మిక సిద్ధాంతమార్గములను సమర్థింపగలవిధమును పరిశోధనలు విశదము చేయుచున్నవి. ఆదికాలమున భయభ్రాంతులకు మూలములైన ప్రకృతిశక్తులు క్రమముగ వశవర్తులై మానవధర్మాభ్యుదయమునకు వినియోగపడుచున్నవి.

అఖండమైనశక్తి ఖండరూపములందు సూక్ష్మాతి సూక్ష్మరూపమునను, బాహ్యాభ్యంతరములం దేకత్రబద్ధమైనపుడు ప్రపంచస్థితికిని, అప్రతిబద్ధ మగునపుడు విలయమునకును సాధనభూతముగ నున్నది. నాదబిందువులు రేఖాకారమునను సూక్ష్మరూపమునను ప్రపంచీకరణమును జేయుచున్న విధమును చిచ్ఛక్తి విశదము చేయుచున్నది. శ్రీ చక్రమును షట్చక్రనిరూపణమును నాదము రూపరేఖావిలాసమున వ్యక్తముగాగల విధమును నిరూపించుచున్నవి. చిచ్ఛక్తినుండి ఆకాశము, ఆకాశమునుండి వాయువు, వాయువునుండి అగ్ని, అగ్నినుండి జలము, జలమునుండి పృథ్వి, పృథ్వినుండి చరాచర ప్రపంచము కలుగుచున్నది. చిచ్ఛక్తి పృథ్వీతత్త్వమునందు ఆకాశతత్త్వమునందువలె వ్యక్త మగుచున్నను జీవజాలములకు పృథ్వీతత్త్వము గోచరించినట్లు ఆకాశతత్త్వము గోచరము గాకున్నది. సర్వవ్యాపకమైన చిచ్ఛక్తిని అనుభవవేద్యము చేయుటయే సకలయోగములకును సకలశాస్త్రములకును, మంత్రములకును తంత్రములకును, కావ్యములకును కళలకును ప్రయోజనము.

శ్లో. శ్రుతివిప్రతిపన్నా తే యదా స్థాస్యతి నిశ్చలా,
సమాధా వచలా బుద్ధి స్తదా యోగ మవాప్స్యసి.

అవ్యక్తమైన చిచ్ఛక్తిని సువ్యక్తమైన ఉపాధివిశేషమున గ్రహించుట పురుషార్థమునకు ప్రయోజనము. అవ్యక్తమైన చిచ్ఛక్తి నాదరూపమున సుశ్రుతోపేతముగ విశ్వస్థితికి ఆధారభూతము. విశ్వవ్యాప్తమైన నాదము కళారూపమున విశ్వస్థితికి వినియోగపడుచున్న విధము 'రేడియో' శక్తి విశదము చేయుచున్నది. కళారూపమైన 'రేడియో' శక్తి శబ్దరూపమునను, శబ్దము అక్షరరూపమునను, అక్షరము పదరూపమునను, పదము అర్థరూపమునను పరిణామమును బొందినవిధము బ్రహ్మాండమునందువలె పిండాండమునందును గ్రాహ్య మగుచున్నది. హిందూవిజ్ఞాన ప్రతిపాదితమైన మంత్ర తంత్ర యోగశాస్త్రములు పిండాండమునందు శ్రీ విద్యారూపమున నీ పరమార్థమును సాధించుటకు వినియోగపడుచున్నవి.

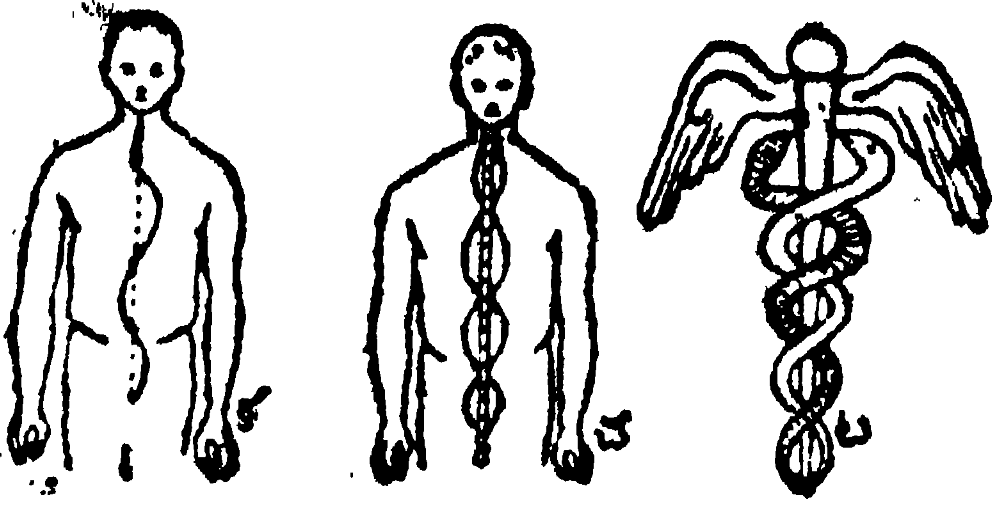
ప్రపంచపరిణామమునందు మానవదేహము బ్రహ్మాండాంతర్గతమైన పిండాండమునకు లక్ష్యముగ నున్నది. విశ్వవ్యాప్తమైన రేడియోశక్తిని యంత్రసాధనమున శబ్దరూపమున ప్రత్యక్షము చేయగలవిధమున బ్రహ్మాండవ్యాప్తమైన చైతన్యశక్తిని మంత్రరూపమున దేహమునందు ప్రత్యక్షము చేయుట మంత్రశాస్త్రమునకు ప్రయోజనము. మంత్రశాస్త్రము బీజాక్షరరూపమైన చైతన్య శక్తి నావాహనము చేయుచున్నది. అక్షరమునందు మంత్ర బీజాక్షరములు ప్రపంచసాధనములైన ఇచ్ఛాజ్ఞాన క్రియాశక్తులకు సంచలనము గలుగజేయుచు సాధకుల సంకల్పముల కావరణ విక్షేపశక్తులఁ గలుగఁజేయుచున్నవి. మంత్రబీజాక్షరములు బీజ, శక్తి, కీలకరూపమున సంకల్పిత దేవతావాహనమును సాధకుని దేహమునందుఁ జేయుచు బ్రహ్మాండశక్తులను పిండాండమునందు ప్రజ్వలింప జేయుచున్నవి. మంత్ర శాస్త్రమునందు పురుషవిద్య,

శ్రీవిద్య, కామవిద్య, ఘోరవిద్యాదుల ఉపాసన సాధ్యము. పురుషార్థమునందు ప్రధానమైన మోక్షమునకు సాధనభూతము కాని మంత్రోపాసనము ఇతర యోగవిద్యాభ్యాసమువలెనే పరిత్యాజ్యము. పురుషార్థములకు సాధనములైన అర్థకామములను ధర్మవిరుద్ధములు కాకుండుట మంత్రోపాసనమునకును యోగవిద్యాభ్యాసమునకు వలెనే పరమార్థము. మంత్రశాస్త్రమందు ధర్మయుక్తమైన అర్థకామసిద్ధికి కామేశ్వరీ రాజరాజేశ్వరీ త్రిపురసుందరీ దేవీపరమైన శ్రీవిద్యోపాసన సాధనముగ నిగమాగమములు నిరూపించుచున్నవి. శ్రీవిద్యోపాసనాంతర్గతమైన కుండలినీ యోగము మంత్రసిద్ధికిని అష్టసిద్ధులకును మోక్షమునకును సాధనముగానుండు విధమును షట్చక్రనిరూపణము విశదము చేయుచున్నది.

కుండలినీయోగము:— 'పరా వాఙ్మూలచక్రస్థా పశ్యంతీ నాభి సంస్థితా, హృదిస్థా మధ్యమా జ్ఞేయా వైఖరీ కంఠదేశగా'. చైతన్యశక్తి బ్రహ్మాండాంతర్గతమైన పిండాండమునకు అవాహనాదుల విధమును కుండలినీయోగము విశదము చేయుచున్నది. చైతన్యశక్తి హంసః సః రూపమున ఉచ్ఛ్వాస, నిశ్వాసములను గలుగజేయుచు పిండాండమునందు శివశక్తుల సంయోగమును కలుగజేయుచున్నది. బ్రహ్మాండమునందు మూలశక్తియైన పిండాండమునందు మనశ్శక్తిని స్వాధీనము చేయుటగు విధమును కుండలినీయోగము విశదము చేయుచున్నది. బ్రహ్మాండమునందు నాద బిందు కళా పరిణామములైన వర్ణమాలాక్షరములు దేహమునందు వర్ణమాలాక్షర శక్తులరూపమున నంతర్గతములైయున్నవి. బ్రహ్మాండాంతర్గతములైన భూలోకము, భువర్లోకము, సువర్లోకము, మహర్లోకము, జనలోకము, తపోలోకము, సత్యలోకము పరమైన శక్తులు పిండాండమునందు దేహమునందును అక్షరరూపమున నంతర్గతములై సప్తచక్రరూపమున ప్రతిష్ఠితములైయున్నవి. శివయోగశక్తి తంత్రముఖమున పరిస్ఫుటమగువిధమున, కుండలినీశక్తి కుండలినీ ప్రబోధమున పరిస్ఫుటమగువిధమును కుండలినీయోగము బోధించుచున్నది.

[illegible] దేహము కాకను దేహాధిష్ఠితమైన దేహి. మానవశరీరము విచిత్ర నిర్మాణము. జీవశాస్త్రము, జంతుశాస్త్రము, శారీరక శాస్త్రము, భౌతికశాస్త్రము, రసాయనశాస్త్రము, జీవవికాసమునకు దేహాంగవికాసము వినియోగపడిన విధమును విశదము చేయుచున్నవి. చైతన్యశక్తి భౌతిక స్వరూపమునందు స్వయంప్రకాశమును, స్వయంవ్యక్తిత్వమును వెలయించు విధమునకు మానవ దేహాంగములు ప్రమాణములు. స్థూల సూక్ష్మ కారణదేహములందు స్థాపితమైన చిచ్ఛక్తి స్వయం ప్రకాశమానమైనను త్రిపురాపరణ బద్ధమై అప్రత్యక్షముగ నున్నది. మానవ దేహములందును, సకల పిండాండములందును బ్రహ్మాండమునందువలె చిచ్ఛక్తి పూర్ణవ్యాపకమును గలిగియున్నది. పిండాండములందు పూర్ణవ్యాపకమును గలిగినను అప్రత్యక్షముగ నున్న చిచ్ఛక్తిని స్వాధీనము చేసుకొనుట శ్రీవిద్యకును, తదంగమైన కుండలినీయోగమునకును ప్రయోజనము.

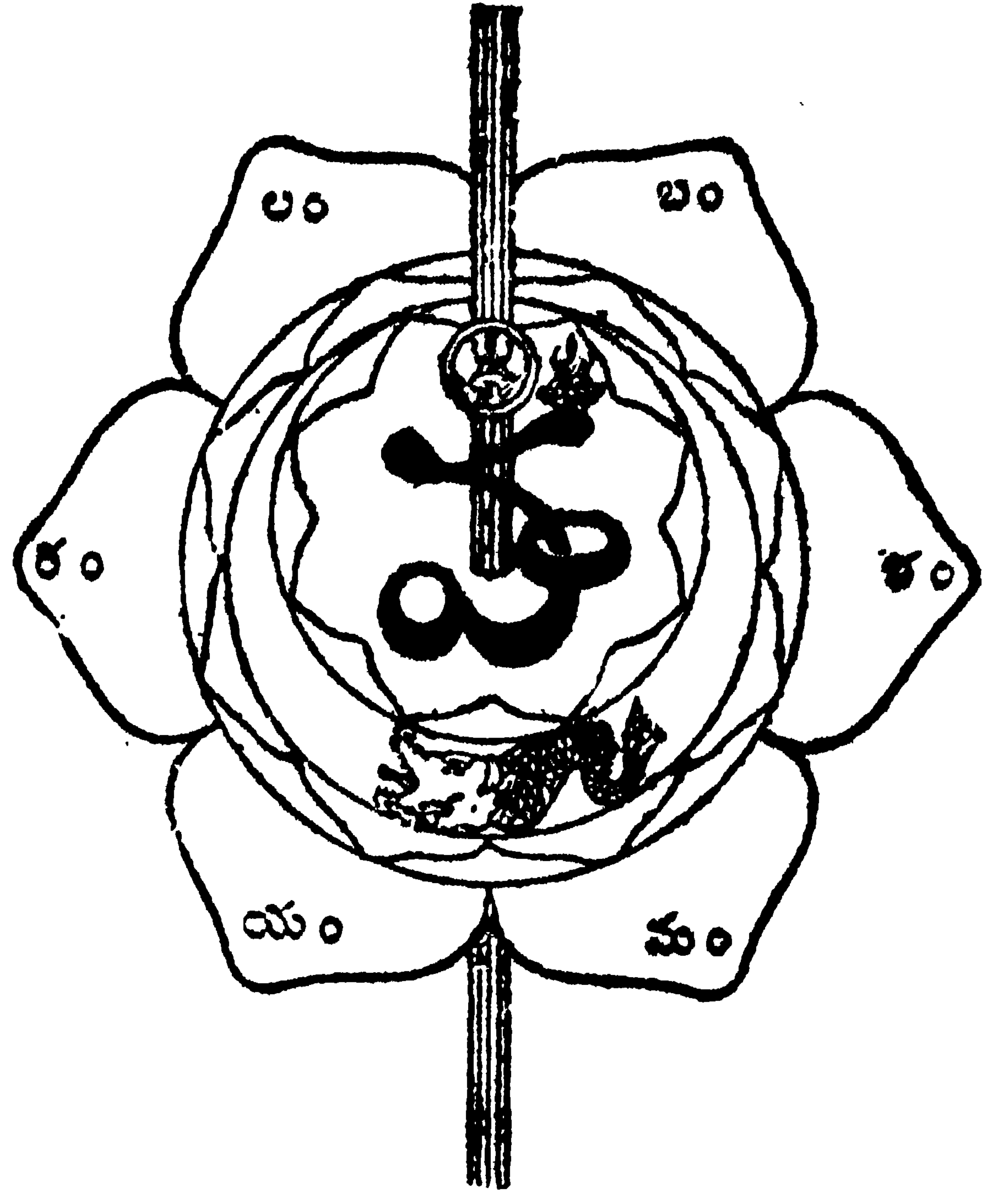
కుండలినీశక్తి:—బ్రహ్మదండి దేహమునందు బ్రహ్మరంధ్రము మొదలు ముడ్డిపూస (Coccyx) వరకును వ్యాపించియున్నది. సుషుమ్నానాడి బ్రహ్మదండినడుమగ బిసతంతురూపమున వ్యాపించియున్నది. ఇడాపింగళానాడులు, చంద్రసూర్యనాడులు మూలాధారస్థానమునుండి వెడలుచు భ్రూమధ్యస్థానమునందు సుషుమ్నానాడితో సంయోగమును పొందుచున్నవి. సుషుమ్నానాడి శుద్ధచిచ్ఛక్తికిని, ఇడాపింగళలు చంద్రసూర్యశక్తులకును చిహ్నములు. ఇడ సుషుమ్నకు ఎడమభాగమునందును పింగళ కుడిభాగమునందును మూలాధారస్థానమునుండి బయలుదేరి చక్రస్థానములందు సుషుమ్నను కలిసికొనుచు ఆజ్ఞాస్థానమునందు సుషుమ్నతో సంయోగమును పొందుచున్నవి. ఇడాపింగళానాడులు సుషుమ్నానాడికి ఎడమ కుడి వైపులనుండి ప్రదక్షిణముచేయుచు చక్రస్థానములందు కలిసికొనుచున్నవి. ఈ కూటస్థానములు, చక్రస్థానములు, గ్రంథిస్థానములు. పిండదేహమునందు గ్రంథిస్థానములందు దేహమునందు వ్యాపకమైయున్న ఇడాపింగళల సంయోగస్థానములు శక్తిస్థానములై బ్రహ్మాండమునందలి శక్తుల నాకర్షించుచున్నవి. బాహ్యాభ్యంతర శక్తులు చక్రస్థానములందు యోగయుక్తములై పంచప్రాణవాహినులను దేహమునందు ప్రసరింపజేయుచు జీవయాత్రకు వినియోగపడుచున్నవి. ఇడాపింగళానాడులు మూలాధారమునుండి ఆజ్ఞాస్థానమువరకును చక్రభ్రమణము విధమునను (Spiral) సుషుమ్నకు ప్రదక్షిణము చేయుచు చక్రస్థానములందు కలిసికొనుచు సోహం హంసారోహణమును చేయుచు ప్రాణప్రవాహమును క్షేత్రమునందు ప్రవహింపజేయుచున్నవి. నాగబంధమువిధమున ఇడా, పింగళా, సుషుమ్నానాడులు సామాన్యముగ ప్రకృతి సిద్ధముగను స్వయముగను ప్రాణప్రవాహమును ప్రవహింపజేయుచున్నను, యోగధారణము ప్రాణప్రవాహమును స్వాధీనము చేసికొని దేహద్వారములందును, దేహగ్రంథులందును 72,000 నాడులందును ప్రాణశక్తులను యోగిసంకల్పానురూపముగ ప్రవహింపజేయుచున్నది. సకల పదార్థములందును పూర్ణ చైతన్య మేకముఖమున వ్యాపకమైయున్నను భూతపంచీకరణమునందు స్థూలస్వరూపములం దాకాశతత్త్వము క్షీణించుటయును, పృథ్వీతత్త్వము ప్రబలుటయును సంభవించుచున్నది. పంచభూతములను అనులోమ విలోమమార్గమున ప్రపంచీకరణమును బడయుచున్న విధమును భూతములయుత్పత్తి స్థితిలయములను పంచీకరణమార్గమును తెలుపుచున్నవి. సృష్టిపరిణామమునం దాకాశపరమాణువు పృథ్వీ పరమాణువుగ పరిణమించుచు క్షేత్రజ్ఞాన కనంతములైన క్షేత్రములు కల్పింపబడుచున్నవి. ఆకాశపరమాణువునందు పరిపూర్ణముగ వ్యాప్తమైయున్న చైతన్యశక్తి పృథ్వీపరమాణువునందు విక్షేపావరణములందు స్తంభించి ప్రక్షిప్తమగుచున్నది. పృథ్వీజలతేజో వాయుతత్త్వములం దంతర్గతమైయున్న చైతన్యశక్తిని ప్రజ్వలింపజేసి పరమార్థమును బడయుటయే ఇతరయోగములకువలె కుండలినీయోగమునకును పరమార్థము. చంద్రసూర్యనాడులు చక్రభ్రమణవిధమున గ్రంథిస్థానములందు కలసికొనుచున్న విధ

చిత్రము 1

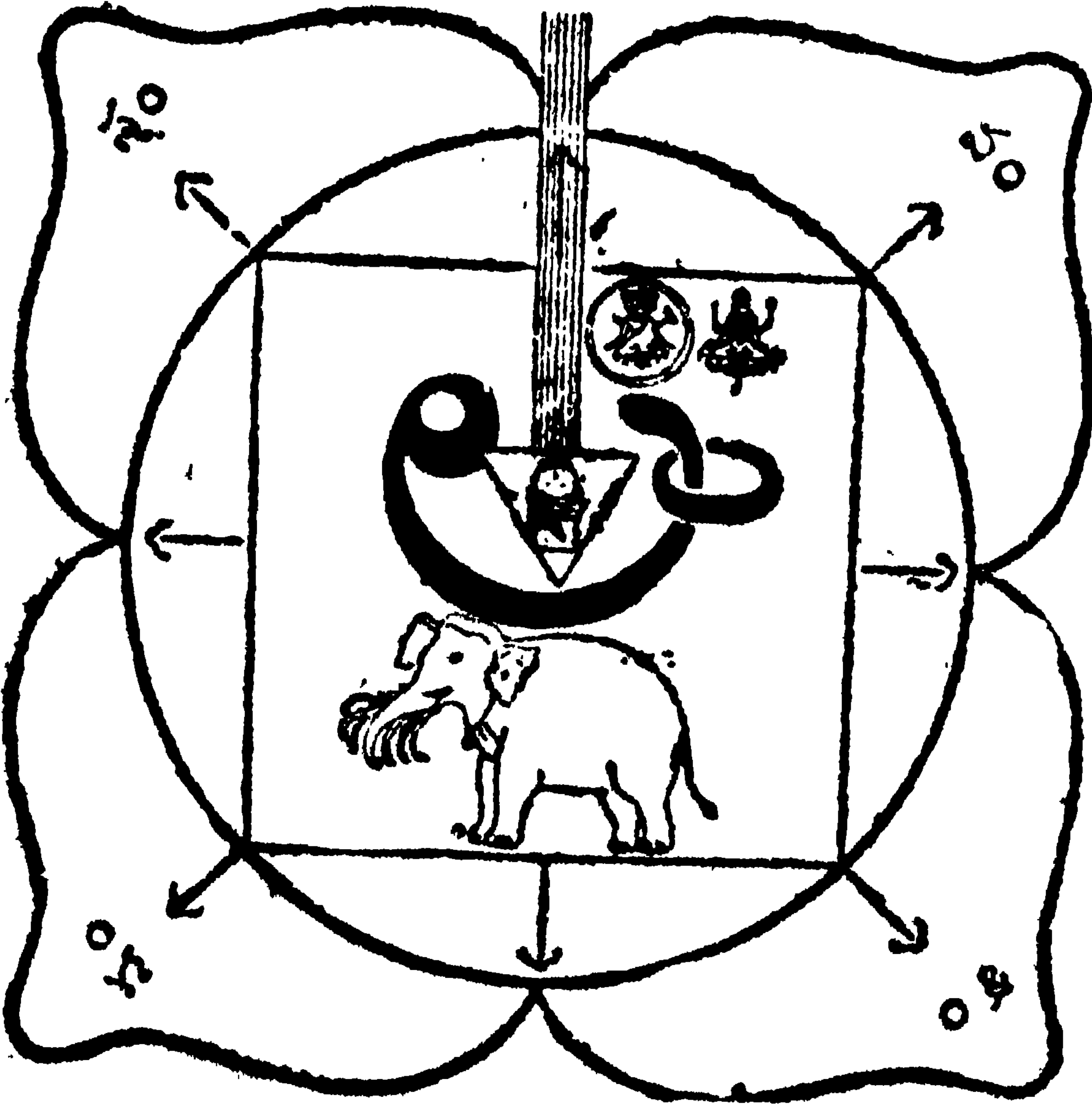
మీను 1 వ చిత్రపటమునందలి మూడు చిత్రములు తెలుపుచున్నవి. విషయధ్యానము బాహ్యసాధనములమీఁద నాత్మశక్తిని లగ్నము చేయుచు నాత్మవికాసమును దుర్లభము చేయుచున్నది.

కుండలినీశక్తి—సప్తకమలములు:—1. మూలాధారము, 2. స్వాధిష్ఠానము, 3. మణిపూరకము, 4. అనాహతము, 5 విశుద్ధము, 6. ఆజ్ఞాస్థానము, 7. సహస్రారము—సప్తకమలములు. ఆగమశాస్త్రము లీ సప్తకమలములను విశేషముగ వర్ణించుచున్నవి. సనకుఁడు, సనందనుడు, సనత్కుమారుఁడు, వసిష్ఠుఁడు, శంకరుఁడు, అప్పయ్య దీక్షితులు మొదలగు నాగమశాస్త్రజ్ఞులు కుండలినీయోగమును వర్ణించిరి. ఆగమములకు సన్నిహిత సంబంధముగల మంత్ర యంత్ర తంత్రశాస్త్రములును నీయోగమునకు ప్రాముఖ్యము నొసంగుచున్నవి. ఆగమశాస్త్రములకు ప్రధానమైన శ్రీవిద్యకు కుండలినీయోగము హృదయముగ నున్నది.

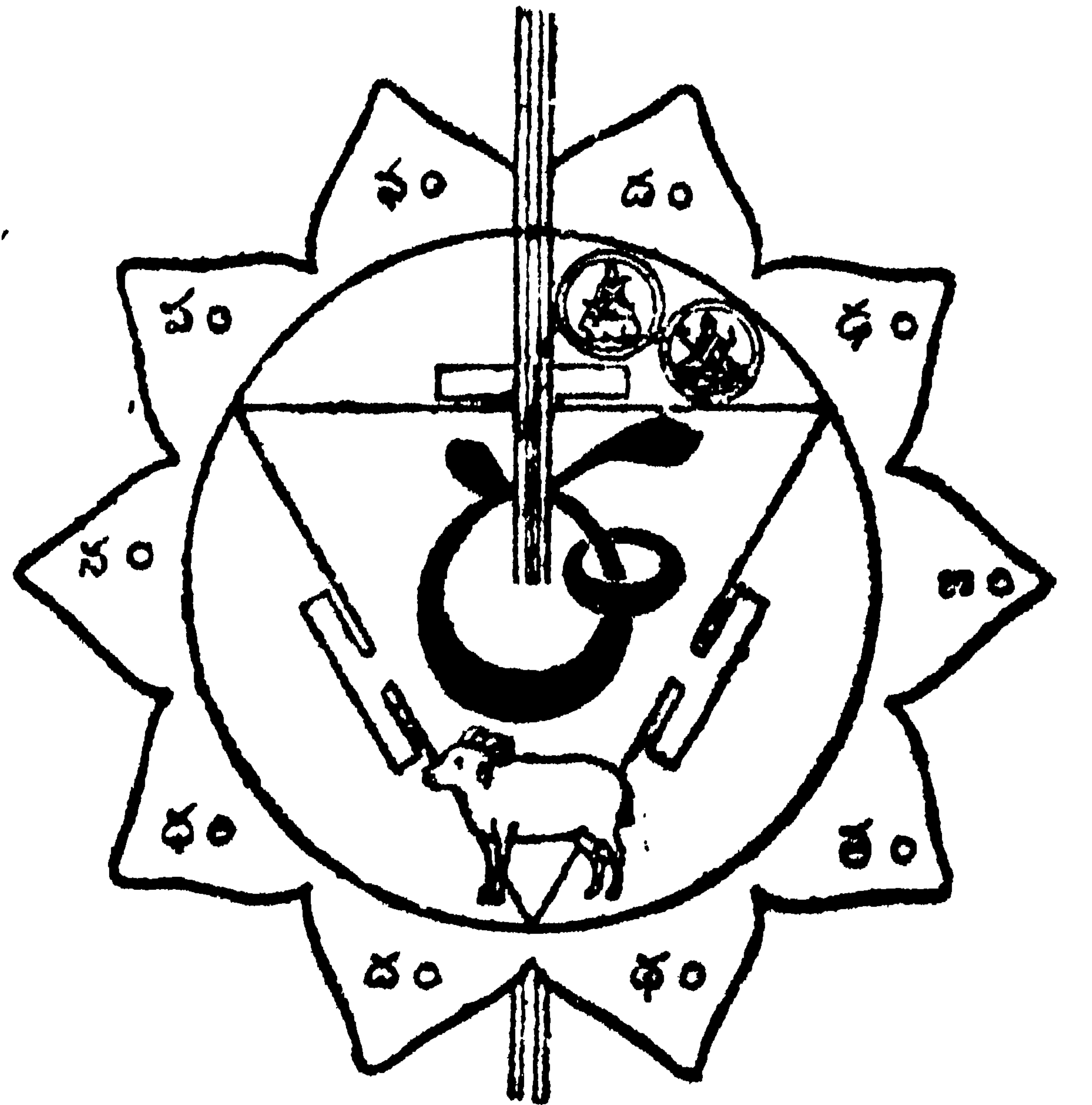
చిత్రము, 3 : స్వాధిష్ఠానము

లింగస్థానము : అప్తత్త్వము

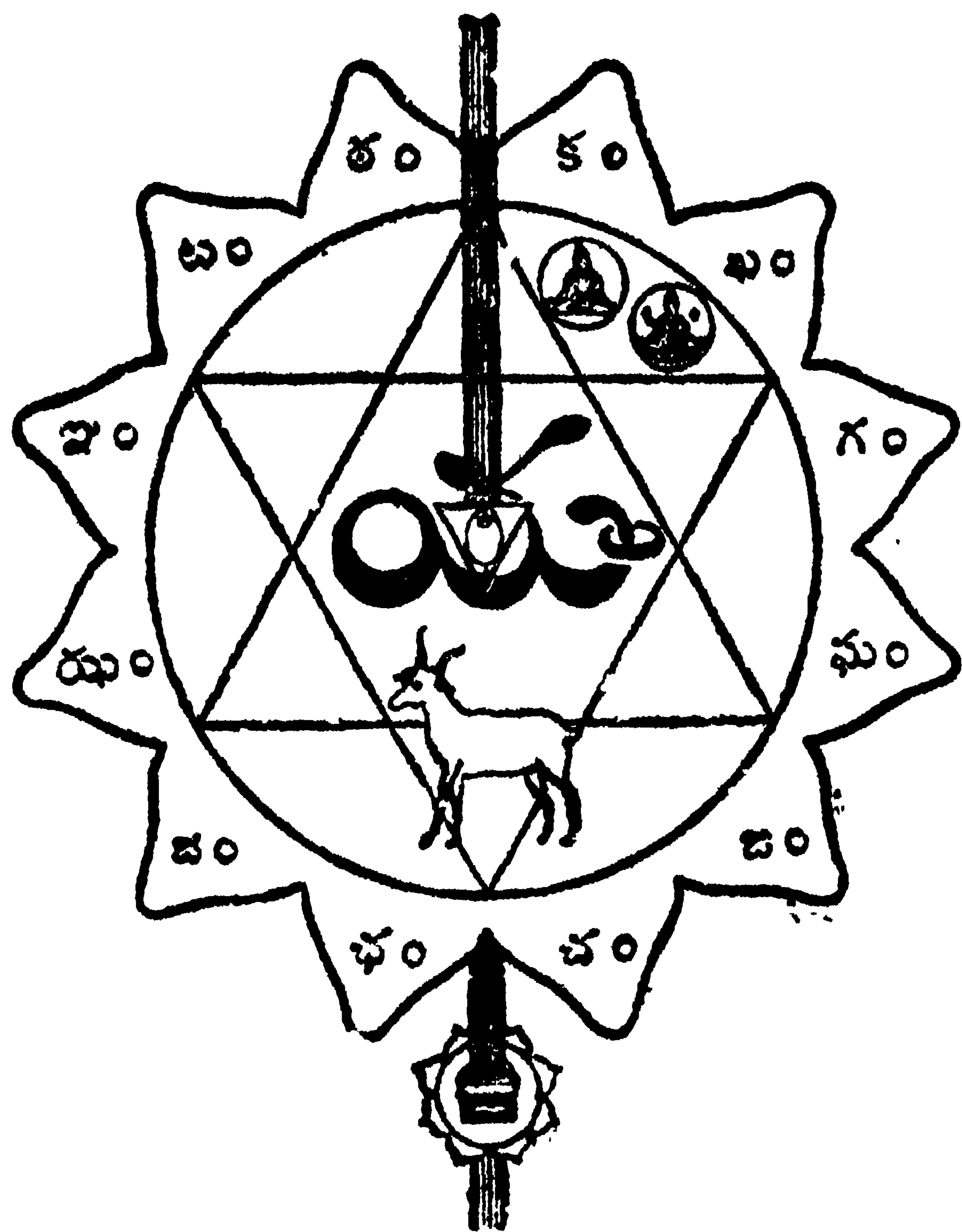
చిత్రము, 2 : మూలాధారము

గుదస్థానము : పృథ్వీతత్త్వము

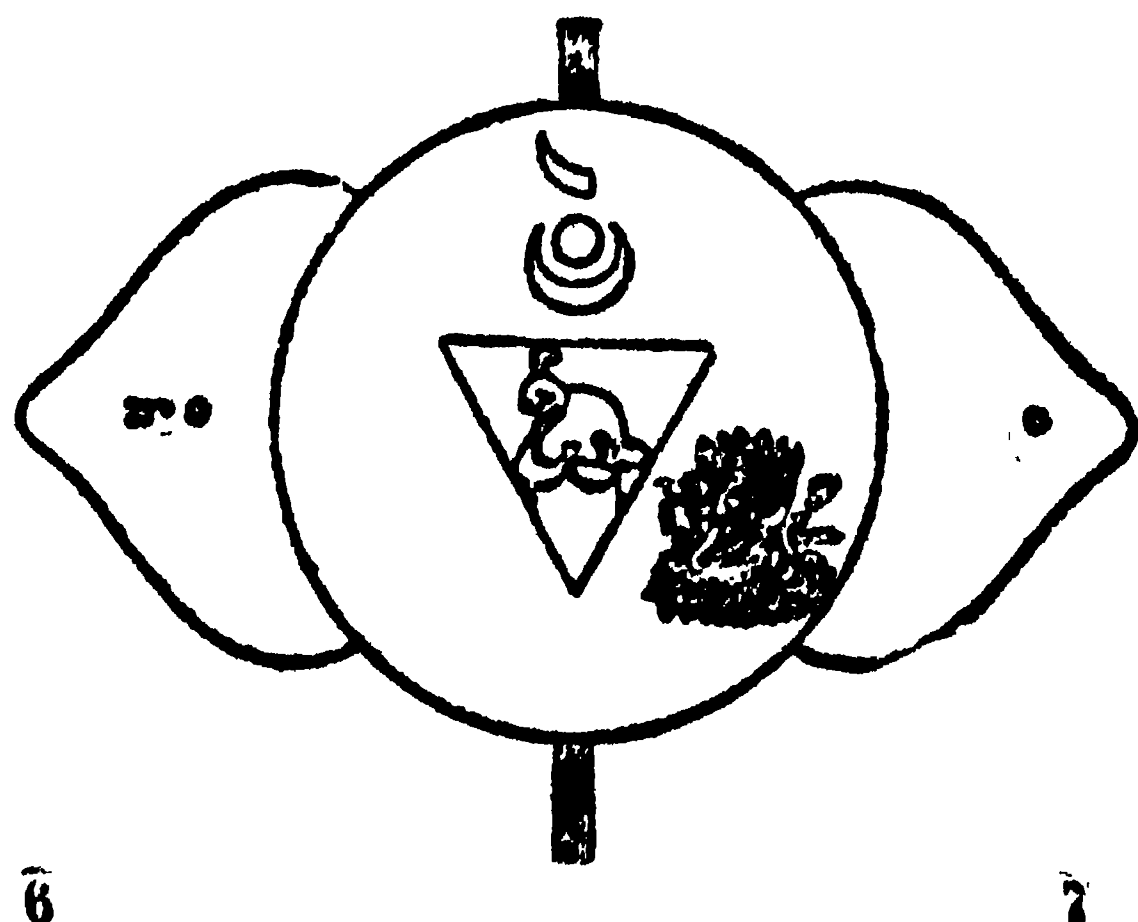
చిత్రము, 4 : మణిపూరకము

నాభిస్థానము : తేజస్తత్త్వము

4 చిత్రము, 5 : అనాహతము 5

హృదయస్థానము : వాయుతత్త్వము

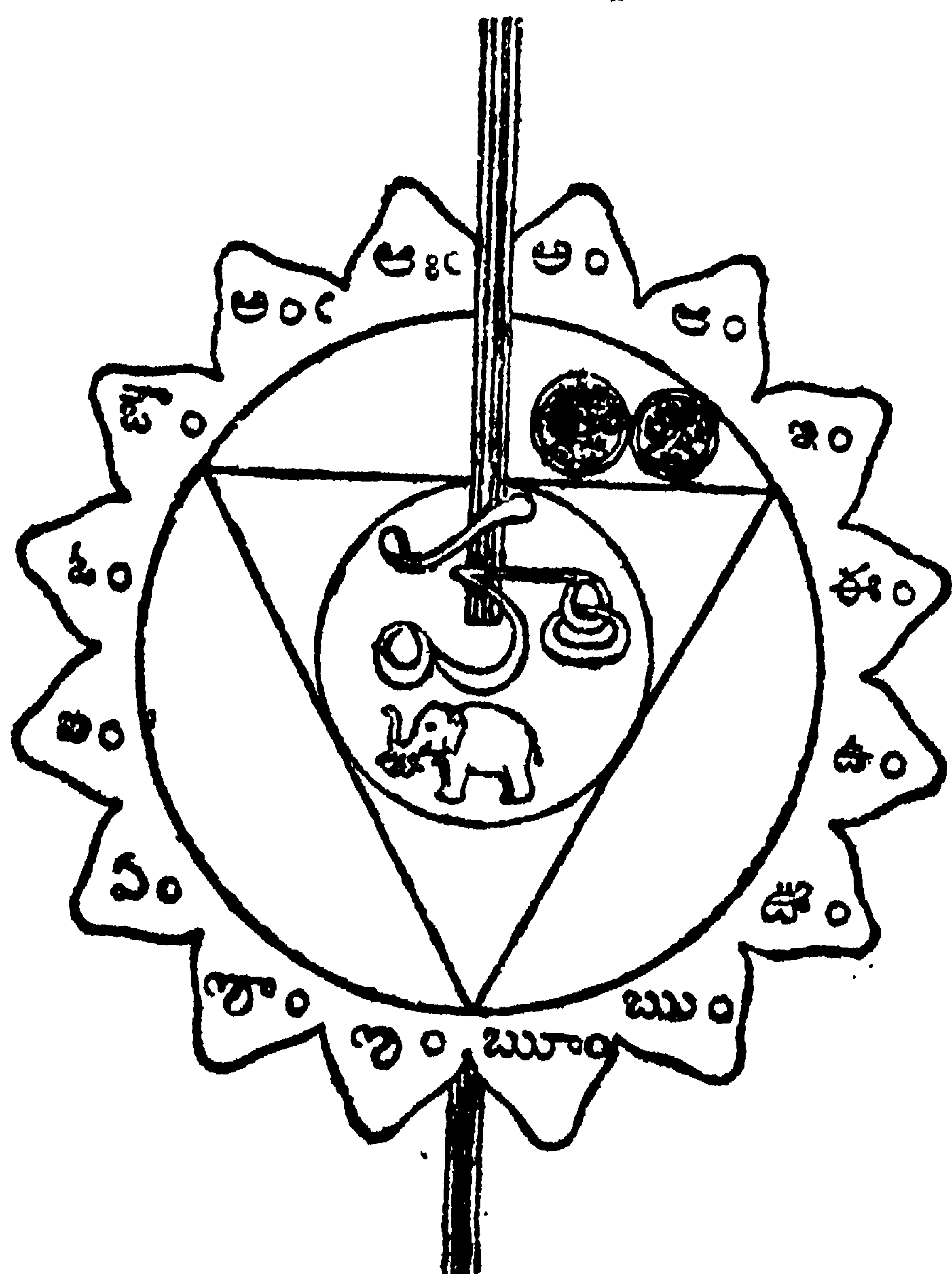
6 7

చిత్రము, 7 :

ఆజ్ఞాచక్రము

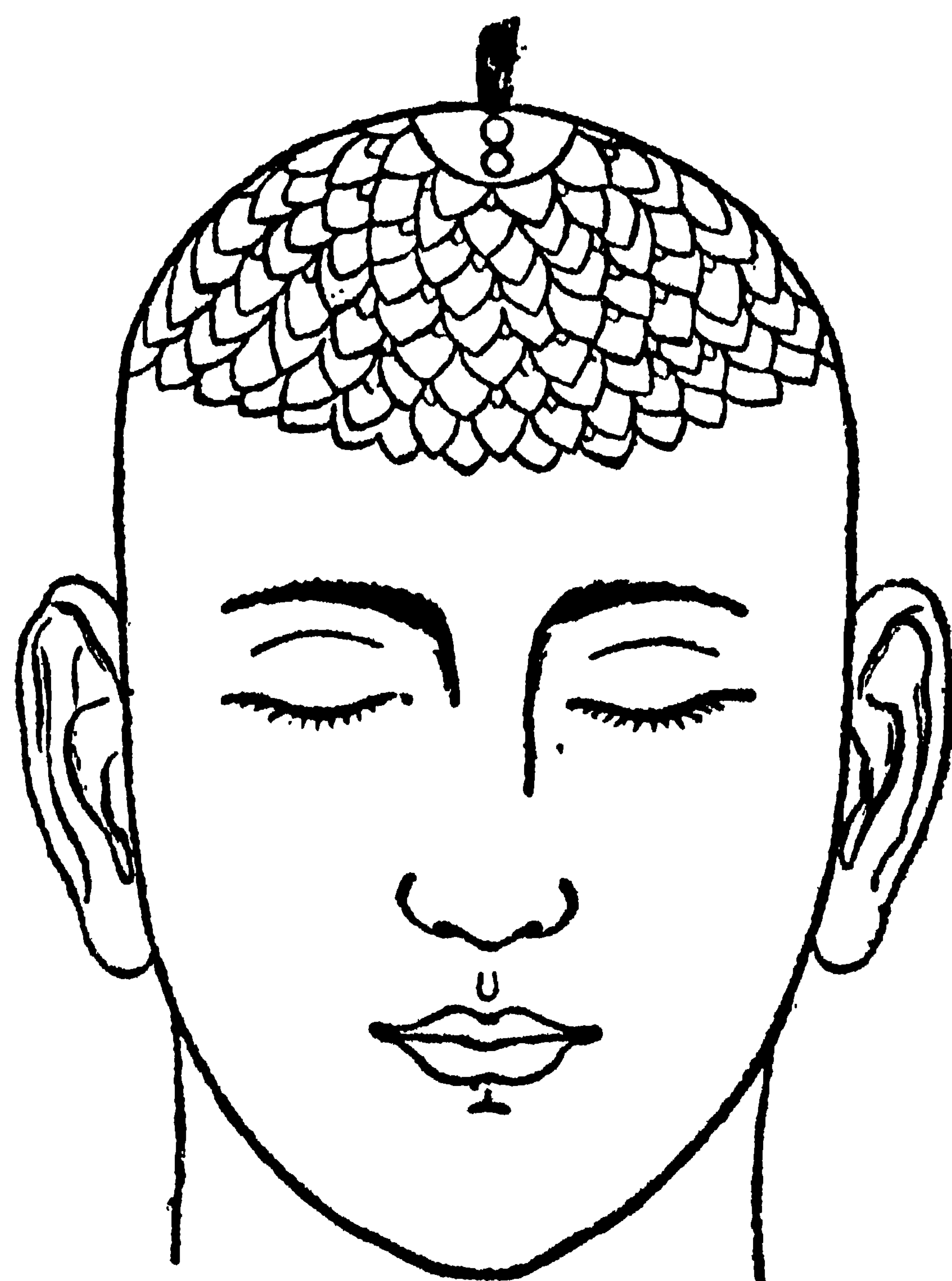
భ్రూమధ్యస్థానము :

మనస్తత్త్వము

5 చిత్రము, 6 : విశుద్ధము 6

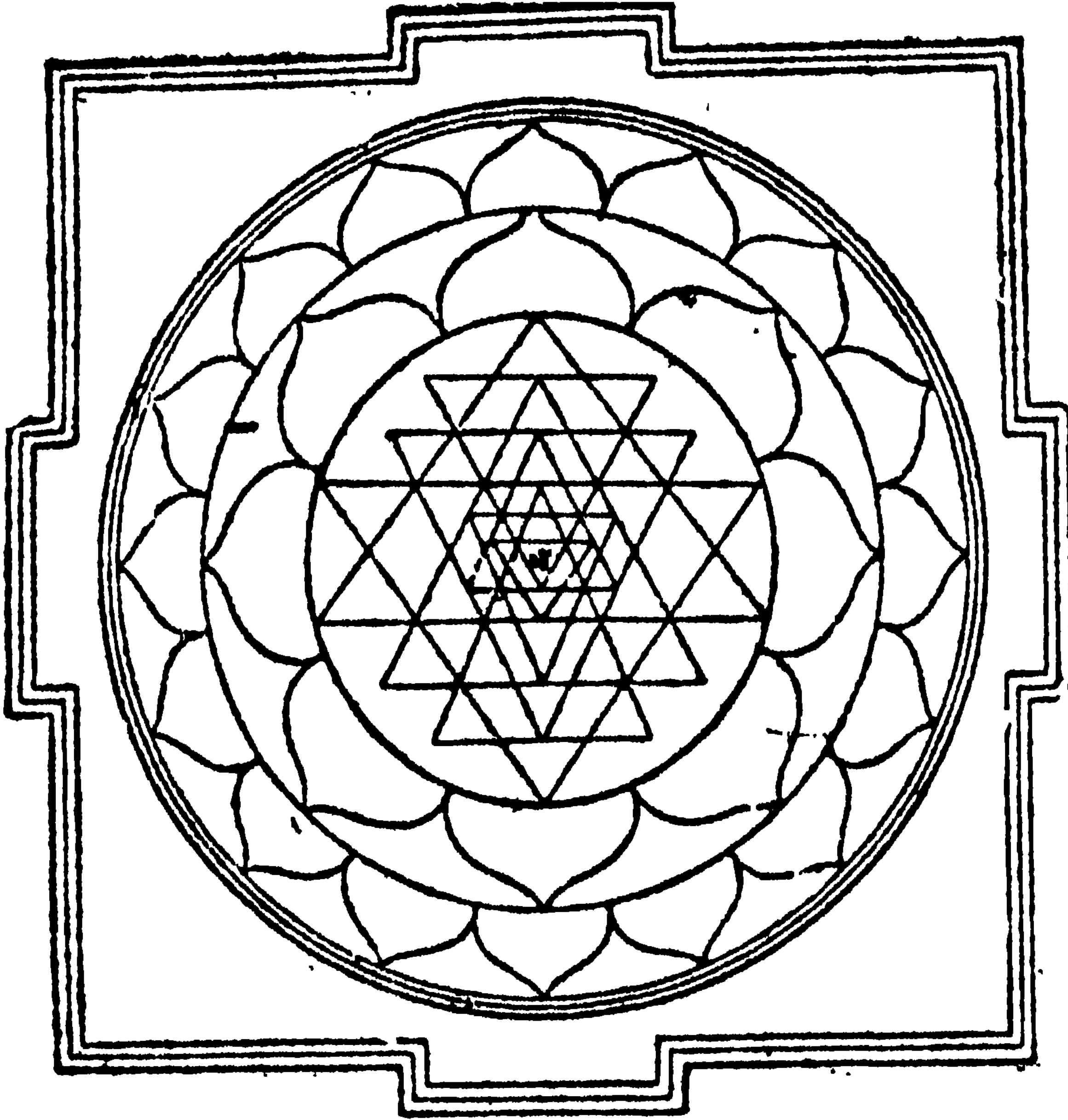
కంఠస్థానము : ఆకాశతత్త్వము

7 8

చిత్రము, 8 : సహస్రారము

శిరస్సు : ఆత్మస్థానము

శ్రీ చక్రము

శ్లో. చతుర్భి శ్శ్రీకణ్ఠైః శ్శివయువతిభిః పఞ్చభి రపి
ప్రభిన్నాభి శ్శంభో ర్నవభి రపి మూలప్రకృతిభిః,
చతుశ్చత్వారింశ ద్వసుదళకలా శ్రత్రివలయ
త్రిరేఖాభి స్సార్ధం తవ శరణకోణాః పరిణతాః.

— సౌందర్యలహరి.

తా. తల్లీ! నలువురు రుద్రులచేతను, శివునికంటె వేఱయిన యేవురు శివశక్తులచేతను, తొమ్మిది మూలప్రకృతుం చేతను, అష్టదళ, షోడశదళ, త్రివలయరేఖలచేతను నీకు నిలయ మయిన శ్రీచక్రము నలువదినాలు గంచులు గలది. శ్రీచక్రము త్రికోణాష్టకోణ దశకోణద్వయ చతుర్దశకోణము లనియెడు నయిదు శక్తిచక్రములచేతను, బిందువు, అష్టదళము, షోడశ దళము, చతురశ్రము అను నాలుగు శివచక్రములతోడను గూడి నవచక్రాత్మక మయి శివశక్త్యుభయరూపముగా వెలయుచుండును.

శ్లో. సమున్మీలత్సంవిత్కమలమకరన్దైకరసికం
భజే హంసద్వన్ద్వం కిమపి మహతాం మానసచరమ్,
యదాలాపా దష్టాదశ గుణిత విద్యా పరిణతి
ర్య దాదత్తే దోషా ద్గుణ మఖిల మద్భ్యః పయ ఇవ.

—సౌందర్యలహరి.

తా. తల్లీ! ఏమిథునము పలికినపలుకు లన్నియు నష్టాదశ విద్యలుగా మాఱుచున్నవో, ఏజంట దోషములనుండి గుణమును నీటినుండి పాలనువలె గ్రహించునో, వికసించినజ్ఞాన మనెడి కమల మందలి మకరందమును గ్రోలి మైమఱచియున్న యోగుల హృదయ మను మానససరస్సున నున్న యనిర్వాచ్యమహిమగల శివశివాత్మక మనెడు హంసమిథునమును నే సేవింతును.

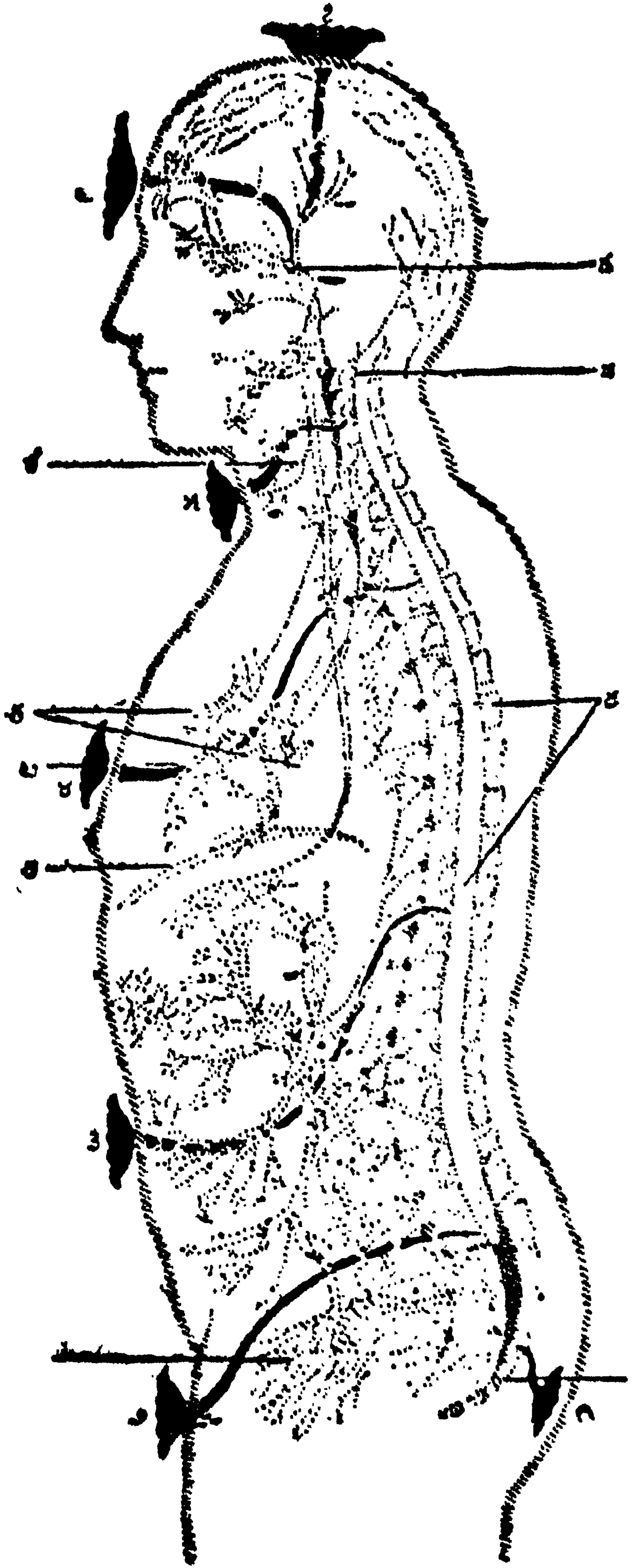
మానవ శరీరమునం దూర్ధ్వకాయము ప్రాణ ప్రవాహమున కాధారభూతముగ నున్నది. బ్రహ్మదండియందలి సుషుమ్నానాడి ప్రాణరక్షణమునకును ప్రాణపోషణమునకును మూలాధారముగనున్నది. శరీరమునందలి గ్రంథి మర్మస్థానములందు ప్రాణప్రవాహము యథోచితముగ జరగునపు డాయురారోగ్యములు సహజ మార్గమున నడచుచుండును. నరముల శక్తియును నాడులశక్తియును ప్రాణ ప్రవాహముమీఁద నాధారపడియున్నది. ప్రాణప్రవాహమున కభ్యంతరము గలుగునపు డభ్యంతరములను తొలగించుటకు యోగము సాధనముగా నున్నది. పై పటమునందలి కమలస్థానములును, మర్మస్థానములును సాధకులకు ప్రాణప్రవాహమును జేయుట కభ్యాసముచేయుట కుపకరింపఁగలవు.

బ్రహ్మాండమునందు పరిపూర్ణమును నేకమునునైన చిచ్ఛక్తి క్షేత్రమునందు (పిండాండమునందు) ఖండమును భిన్నమునునైన చిచ్ఛక్తి పూర్ణప్రయోజనములను సమకూర్చుటకు పూర్ణత్వమును బొందవలసియున్నది. మహాశక్తి ఉపాసకులకు వారి సంకల్పమున కును, నుపాసనమునకును ననురూపమైన ఫలమును గలుగఁజేయు చున్నది. భగవద్గీతయును నీయర్థమునే బోధించుచున్నది.

శ్లో. యే యథా మాం ప్రపద్యంతే తాం స్తథైవ భజా మ్యహమ్,
మమ వర్త్మా నువర్తంతే మనుష్యాః పార్థ! సర్వశః.

పురుషార్థము:— హిందూమత ధర్మసిద్ధాంతములకు ధర్మార్థ కామ మోక్షరూపములైన చతుర్విధ పురుషార్థములందును మోక్షము పరమార్థము. ఇతర యోగములవలె కుండలినీయోగపర మైన లయయోగమును నీ పరమార్థమునకు వినియోగపడు చున్నది. సృష్టి పరిణామమునందు చిచ్ఛక్తి ఆకాశతత్త్వమునుండి వాయుతత్త్వమునందును, వాయుతత్త్వమునుండి అగ్నితత్త్వము నందును, అగ్నితత్త్వమునుండి అప్తత్త్వమునందును, అప్తత్త్వము నుండి పృథ్వీతత్త్వమునందును నధోమార్గమునను వైఖరీరూపము నను వికారమును పొందుచున్నది. అధోగతిని సవికారముగ నున్న చిచ్ఛక్తికి ఊర్ధ్వగతిని నిర్వికారత్వమును సమకూర్చుట యోగము. లయయోగము పృథివ్యప్తేజోవాయుతత్త్వములను క్రమముగ ఆకాశ తత్త్వమునందు లయము చేయుచు చిచ్ఛక్తిని ప్రజ్వలింపఁజేయు చున్నది. పృథ్వీతత్త్వమునందు పరిమితమై ప్రక్షిప్తముగ నున్న చిచ్ఛక్తి ఆకాశతత్త్వ యోగమువలన నపరిమిత మగుచున్నది. చిచ్ఛక్తి ఊర్ధ్వగమనమునందు మూతపడియున్న ద్వారములను తెఱచుచు శక్తిప్రవాహమున కాటంకములను తొలఁగించుచున్నది. తేజస్సు కట్టెలమంటయందును, మట్టినూనెదీపమునందును, విద్యుత్తునందును, రేడియమునందును ప్రకాశమాన మైయున్నను జడపదార్థములందు కంటె నిర్మల స్వచ్ఛపదార్థములందు (Transparent) విశుద్ధముగను, వ్యాప్తముగను, ప్రబలము గను, సుందరముగను గోచర మగుచున్నది. ఊదాకిరణ ములు, రేడియముకిరణములు కాంతిప్రభావమును విశదము చేయు చున్నవి. రేడియోయంత్రములు విశ్వవ్యాపకమైన నాదప్రభావ మును తెలుపుచున్నవి. దూరశ్రవణ, దూరదర్శనయంత్రములు

వాతకాంతుల సర్వవ్యాపకత్వమును వెల్లడిచేయుచున్నవి. మానవ దేహాంతస్థములైన సప్త కమలస్థానములును విశ్వవ్యాప్తములైన

7. బ్రహ్మరంధ్రస్థానము. 6. ఆజ్ఞాచక్రస్థానము. 5. విశుద్ధచక్రస్థానము. 4. అనాహతచక్రస్థానము. 3. మణిపూరక చక్రస్థానము. 2. స్వాధిష్ఠాన చక్రస్థానము. 1. మూలాధార చక్రస్థానము. క. వస్తి గ్రంథి. ద. బ్రహ్మదండి చివరభాగము. చ. మహాప్రాచీర. ట. హృదయగ్రంథి. త. శ్వాసకోశ గ్రంథి. వ. కంఠగ్రంథి. గ. భ్రూమధ్య స్థానము. జ. సుషుమ్న. డ. బ్రహ్మదండి.

శక్తిస్థానములుగ నున్నవి. ఆ స్థానములందు సహస్రారస్థానము—సకల ప్రపంచమునకును నాలయము—వర్ణనాతీతము. సహస్రారప్రభావము శబ్దగ్రహణ, రూపగ్రహణ, దూరదర్శన, దూరశ్రవణ, నాదశ్రవణ దర్శన యంత్రాదుల కతీతమైన సూక్ష్మాతిసూక్ష్మమైన శక్త్యాలయము. ఆత్మనాదానుసంధానము వైఖరీ, మధ్యమా, పశ్యన్తీ శక్తులకు మూలమైన పరాశక్తిని సహస్రారమునందు సాక్షాత్కారము చేయుచు బ్రహ్మానందమును గలుగజేయుచున్నది.

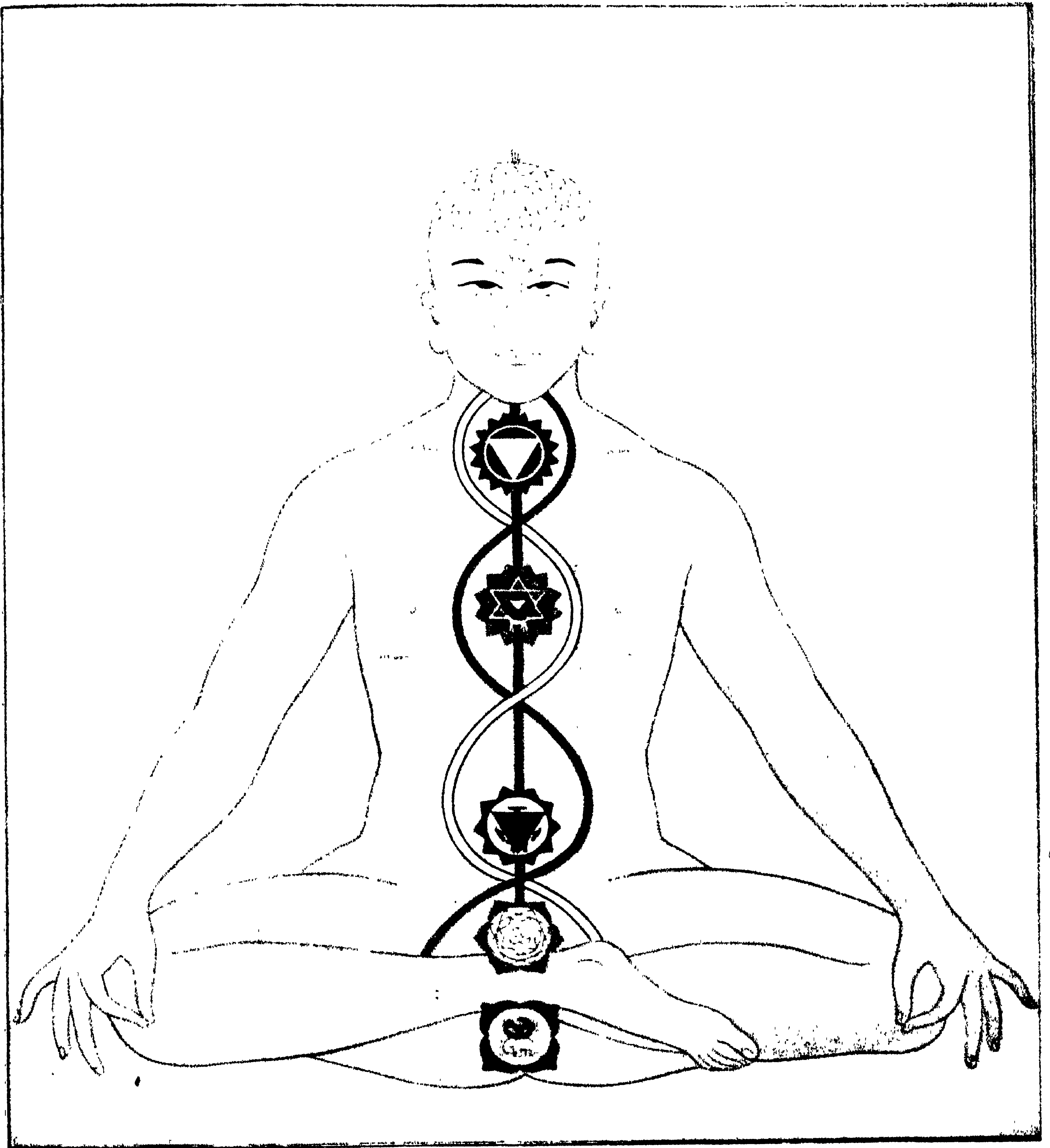
విద్యుచ్ఛక్తి యంత్రాలయము శక్తిభరితమై యున్నను తంతులతో నియతరీతిని ననుసంధానము గలుగునపుడే విద్యుచ్ఛక్తి వ్యాపించి నియతకార్యములు నిర్వర్తింపబడుచున్నవి. విశ్వవ్యాపకమైన చిచ్ఛక్తి నాత్మానుసంధానము చేయుటవలన సర్వత్ర వ్యాపించి పురుషార్థము సిద్ధించుచున్నది. బ్రాహ్మీస్థితి బ్రహ్మరంధ్రముఖమున చిచ్ఛక్తి నాత్మానుసంధానము చేయుచున్నది. పురుషార్థసిద్ధి కర్థకామములు సామాన్యముగ ప్రతిబంధకములుగ నున్నవి. పురుషార్థమునం దర్థకామారాధనము సాధకుని లక్ష్యము నాత్మేతరమునందు లగ్నముచేయుచు పతనమునకు మూల మగుచున్నది. ధర్మావిరుద్ధమైన యర్థకామారాధనము ప్రకృతిసిద్ధమై పురుషార్థసిద్ధికి ప్రతిబంధము గాదు. ధర్మవిరుద్ధమైన యర్థకామారాధనము ప్రకృతి విరుద్ధమై పురుషార్థసిద్ధికి ప్రతిబంధకముగ నున్నది. మానవులకు పురుషార్థసిద్ధి కఖండమైన యభ్యంతరసాధనము సిద్ధముగ నున్నను వారిలక్ష్యము ఖండములైన బాహ్యసాధనములందు లగ్నమగుచు ధర్మానుసంధానము దుర్లభ మగుచున్నది. కుండలినీయోగమును బాహ్యాచారసాధనములందు లగ్నమైనపుడు వామాచారములు సంభవించుచున్నవి. సమయాచారులైన కుండలినీయోగోపాసకులు త్రిపురసుందరి నాత్మానుసంధానము చేయుచు మూలాధారమునందు కుమారిని, అనాహతమునందు యోషిని, సహస్రారమునందు పతివ్రతను నావాహనము చేయుచు శుద్ధ సచ్చిద్యోగసంజాతమైన బ్రహ్మానందమును బొందుచున్నారు. కౌలాచారులైన శాక్తేయులు, కాపాలికులు వామాచారులై రూపానుసంధానమునందు స్థూలప్రపంచమునం దజ్ఞానసంజాతమైన విషయానందము ననుభవించుచు కుండలినీయోగమునకు ఫలములైన కామాక్షి బైందవశక్తుల కపార్థములను గల్పించి రాక్షస కర్మముల నాచరించుచున్నారు. సహస్రారచక్రమునందు 26—వ తత్త్వముగ విలసిల్లుచున్న బైందవశక్తికిని, మద్యమునకును సంబంధమును గల్పించుట రహస్యసాధనల గలుగజేసెడి పరమానర్థములకు నిదర్శనము. కన్యాపూజయును, నితరవామాచారములును ఆచారపిశాచముల దుష్పరిపాకములు. సప్త కమలముల సామాన్యవివరములను వివ్యాసమునందుగల పటములు కొంతవరకు తెలుపుచున్నవి.

నామము	స్థానము	తత్త్వము	తత్త్వ కాంతులు	దళములు	వర్ణములు	జ్ఞానేంద్రియములు	రంగు	మండలాకారము
7. సహస్రారము	శిరస్సు	ఆత్మ	అనంతము	1000	1000			
6. ఆజ్ఞాచక్రము	భ్రూమధ్యము	మనస్సు	64	2	హం, క్షం	చిత్తము మనస్సు		బిందువు
5. విశుద్ధము	కంఠము	ఆకాశము	72	16	అచ్చులు (16)	వికసనము శ్రవణము శ్రోత్రము	తెలుపు	చక్రము
4. అనాహతము	హృదయము	వాయువు	54	12	క, ఖ, గ, ఘ, ఙ, చ, ఛ, జ, ఝ ఞ,ట,ఠ,	సంచలనము స్పర్శము త్వక్కు	ధూమ్రము	షట్కోణము
3. మణిపూరము	నాభి	అగ్ని	52	10	డ, ఢ, ణ, త, థ, ద, ధ, న, ప, ఫ	వ్యాపనము రూపము చక్షువు	ఎరుపు	త్రికోణము
2. స్వాధిష్ఠానము	లింగస్థానము	అప్పు	62	6	బ, భ, మ, య, ర, ల	సంకోచనము రుచి జిహ్వ	తెలుపు	అర్ధచంద్రము
1. మూలాధారము	గుదస్థానము	భూమి	56	4	వ, శ, ష, స	సంయోగము గంధము ఘ్రాణేంద్రియము	పసుపు	చతుష్కోణము

మూలాధారాది కమలములకు సంబంధించిన సామాన్య విషయ గ్రహణమునకు వలయుటకై సప్తకమలముల చిత్రములును నిందు ప్రచురింపబడినవి. అనాహతచక్రస్వరూప స్వభావములు నిచట సవిస్తరముగా దెలుపబడినవి. కుండలినీయోగచిత్రపటమును (9–వ చిత్రము), అనాహతచక్రపటమును (10—వ చిత్రము) సప్తకమలములను ఆగమశాస్త్రానుసారముగ వివరించుచున్నవి.

అనాహతము :— హృదయస్థానము. బన్ధూకపుష్పకాంతివలె ప్రకాశమానము ; క, ఖ,గ,ఘ,ఙ ; చ,ఛ,జ,ఝ,ఞ ; ట,ఠ అనెడి ద్వాదశవర్ణయుక్తమైన ద్వాదశదళయుక్తము ; షట్కోణాకారము, వాయుమండలము, ధూమాభముగల కర్ణికాయుతము ; కర్ణికోపరి భాగమున సూర్యమండలయుతము ; కర్ణికామధ్యమున విద్యుత్కోటి విభాసమాన త్రికోణము. దాని కూర్ధ్వమున కృష్ణసారాధిరూఢమును, ధూమ్రవర్ణాసనాభమును, చతుర్భుజమును, అంకుశహస్తమును నైన వాయుబీజము ; దాని(క్రోడమున) సమీపమున ద్విభుజుడును, వరాభయ కరుడును, త్రినేత్రుడును. హంసవర్ణుడైన ఈశ్వరుడు. ఈ కర్ణికయందు రక్తపద్మముమీదను పీతవర్ణయును, చతుర్భుజయును, పాశకపాలవరాభయకరయును, పీతవస్త్రయును, సర్వాలంకరణాన్వితయును, సుధార్ద్రహృదయయును, కఙ్కాలమాలాధరయును నైన కాకినీ శక్తియు ; మధ్యత్రికోణమునందు అర్ధచంద్రబిందురూపమస్తకుడును, స్వర్ణవర్ణుడును, కామోద్గమోల్లసితుడును నైన బాణలింగశివుడు ; దానిక్రిందను స్థిరతరదీపకలికాకార హంసరూపియైన జీవాత్మయు, ఈకర్ణిక క్రిందను రక్తవర్ణమును, ఊర్ధ్వముఖమును గల అష్టదళపద్మమును ; ఇయ్యది కల్పవృక్ష రత్నవేదీచన్ద్రాతపపతాకాద్యలంకృతమైన మానసపూజాస్థానము.కమలస్థానములందు అక్షమాలాధారమునను పరమాత్మస్వరూపమును పొందగల విధమును అనాహతపూజావిధాన ముదాహరింపబడినది.

సుషుమ్నానాడీమార్గేణ అనాహత చక్రస్థిత పార్వతీసహిత శివాయ నమః. అనాహతస్య శబ్దస్య తస్య శబ్దస్య యో ధ్వనిః, ధ్వనే రంతర్గతం జ్యోతి ర్జ్యోతిరంతర్గతం మనః, తన్మనో విలయం యాతి తద్విష్ణోః పరమం పదమ్, కం నమః— హంస శ్శివ స్సోహం

షట్చక్రములు

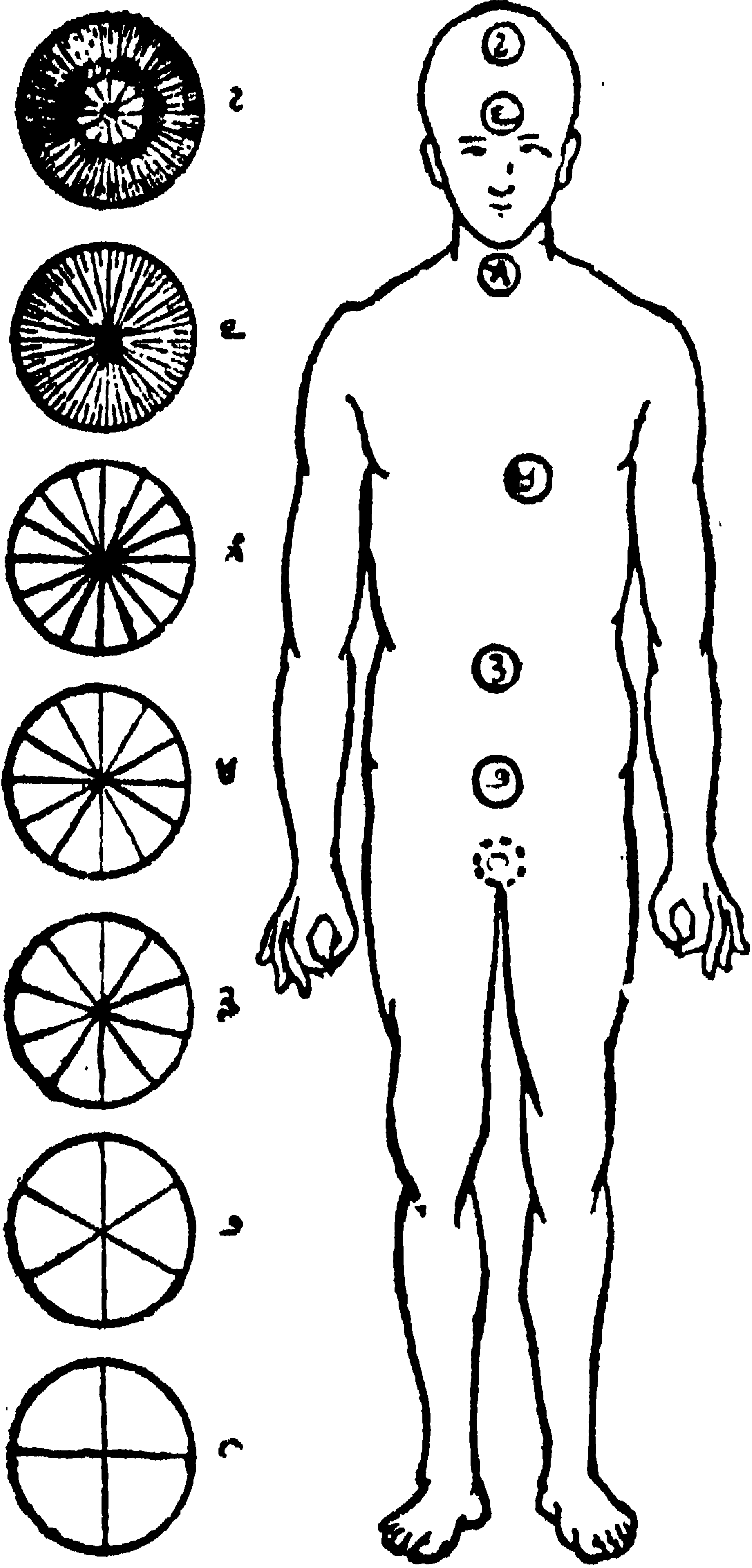
బీజము వాహనము	దేవత వాహనము	ధాతు శక్తి	లింగ యోని	ఇతర తత్త్వ సంయోగము	గ్రంథులు	లోకములు	గుణము	అధిష్ఠాన శక్తి
						సత్యలోకము	సత్త్వము	చంద్రుడు
ఓం	శంభువు	హాకిని	ఇతర త్రికోణము	మహత్తు సూక్ష్మప్రకృతి హిరణ్యగర్భుడు	రుద్రగ్రంథి	తపోలోకము	సత్త్వము	చంద్రుడు
హం: శ్వేతగజము	సదాశివుడు	శాకిని	త్రికోణము	శబ్ద తన్మాత్ర శ్రోత్రేంద్రియము వాగింద్రియము		జనలోకము	రజస్సు	రవి
యం; కృష్ణమృగము	ఈశుడు	కాకిని	బాణ త్రికోణము	స్పర్శతన్మాత్ర త్వగింద్రియము గుహ్యకర్మేంద్రియము	విష్ణుగ్రంథి	మహర్లోకము	రజస్సు	రవి
రం; మేషము	వృషభ వాహన రుద్రుడు	లాకిని	త్రికోణము	రూపతన్మాత్ర చక్షురింద్రియము గుదకర్మేంద్రియము		స్వర్లోకము	తమస్సు	అగ్ని
వం; మకరము	గరుడవాహన విష్ణువు	రాకిణి	లింగ త్రికోణము	రసతన్మాత్ర జిహ్వేంద్రియము హస్తకర్మేంద్రియము	బ్రహ్మగ్రంథి	భువర్లోకము	తమస్సు	అగ్ని
లం; ఐరావతము	హంసవాహన బ్రహ్మ	డాకిని	స్వయంభువు త్రికోణము	గంధతన్మాత్ర ఘ్రాణేంద్రియము పాదకర్మేంద్రియము		భూలోకము	తమస్సు	అగ్ని

హంసః. ఖం నమః— హంస శ్శివ స్సోహం హంసః. గం నమః— హంస శ్శివ స్సోహం హంసః. ఘం నమః —హంస శ్శివ స్సోహం హంసః. ఙం నమః—హంస శ్శివ స్సోహం హంసః. చం నమః— హంస శ్శివ స్సోహం హంసః. ఛం నమః — హంస శ్శివ స్సోహం హంసః. జం నమః— హంస శ్శివ స్సోహం హంసః. ఝం నమః—హంస శ్శివ స్సోహం హంసః. ఞం నమః— హంస శ్శివ స్సోహం హంసః. టం నమః—హంస శ్శివ స్సోహం హంసః. ఠం నమః—హంస శ్శివ స్సోహం హంసః. ద్వాదశదళసహిత అనాహత చక్రస్థిత పార్వతీసహిత శివాయ నమః.

అనాహత చక్రము సప్తకమలములందును మధ్యస్థానమునం దుండుటవలన కుండలినీశక్తి ప్రబోధమునకు విశేషోపయోగముగ నున్నది. అనాహతమునకు క్రిందను మూలాధార, స్వాధిష్ఠాన, మణిపూరక చక్రములును, పైని విశుద్ధ, ఆజ్ఞా, సహస్రార చక్రములును గలవు. హృదయస్థానము జీవాత్మస్థానము. జీవాత్మ ప్రాణశక్తులను భూలోకవిషయ వాసనలకు వినియోగించునది యును, సత్యలోకారోహణమునకు వినియోగించునదియును అనాహత శక్తి నిర్ణయింపగలదు. అనాహతమునకువలె నితరచక్రములకును దళములు వర్ణములు గల్పింపబడినవి. పటము 9యందు [illegible]పత్త్రము నందు వివరములు చూడనగును.

దళములు:— దళములు చక్రస్థానములందు వ్యక్తమగుచుండెడు శక్తులకు నిదర్శనము లైయుండును. మూలాధారము 4 దళము లను, సహస్రారము 1,000 దళములను గలిగియున్నవి. అనాహత మునకు దళములు 12.

వర్ణములు:— సృష్టియందు నాదము శబ్దముగను, శబ్దము రూపముగను పరిణామమును బొందుచున్నది. అవ్యక్తమైన నాదము వ్యక్తమై ధ్వనిశబ్దరూపములను దాల్చునపుడు వర్ణోచ్చారణ

మంగములందు సంచలనమును గలుగఁజేయుచున్నది. మూలాధారము వ శ ష స వర్ణములను, అనాహతము క నుండి ఠ వఱకుఁగల వర్ణములను గలిగియున్నవి. సహస్రారము 20× 50= 1,000 వర్ణములను గలిగియున్నది. వర్ణోచ్చారణము సంచలింపఁ జేయఁగల శక్తులను వర్ణములు నిర్ణయించుచుండును. అక్షమాలను అంనుండి క్షం వఱకును అనులోమ విలోమమార్గమున నుచ్చరించుట చిత్తవృత్తినిరోధమునకు సాధనముగ నుండును. అక్షమాలాజప మజపాక్షరానుభవమునకు సాధనముగ నున్నది.

మండలములు:— రూపకల్పనయందు రేఖలు ప్రముఖములు. రేఖావికాసవిన్యాసములు రూపవికాస పరిణామములకు ప్రమాణములు. కమలమండలములు పంచభూతశక్తి స్వరూపములను మండలకోణాకృతులను వవగతము చేయుచున్నవి. పృథ్వీతత్త్వము చతుష్కోణము ; అప్తత్త్వము బాలచంద్రాకారము ; తేజస్తత్త్వము త్రికోణము ; వాయుతత్త్వము రెండు త్రికోణములు కలసిన షట్కోణము ; ఆకాశతత్త్వము మండలాకారము ; అనాహతము షట్కోణమును వాయుబీజములు గలిగియున్నది. యంత్రములు రేఖావిన్యాసమున బీజాక్షరములను గలిగి శక్తివశీకరణసాధనమును తెలుపుచున్నవి.

వాహనములు:— మూలాధారమునకు ఐరావతము, స్వాధిష్ఠానమునకు మకరము, మణిపూరమునకు మేషము, అనాహతమునకు కృష్ణసారము, విశుద్ధమునకు శ్వేతగజము, ఆజ్ఞాచక్రమునకు ఓంకారమును వాహనములు. కమలస్థానముల గుణస్వభావములకు వాహనములు చిహ్నములు. వాయుబీజస్థానమైన అనాహతమునకు కృష్ణసారము చిహ్నము.

అధిదేవతలు: — మంత్రశాస్త్రమునందు మహర్షులు మంత్రద్రష్టలు; అధిదేవతలు వరదాతలు. మంత్రములు కామితార్థఫలసాధనములు, మోక్షసాధనములు. మంత్రదేవతలు ఫలానురూపముగను ధ్యాన జపావాహనము చేయఁబడుదురు. సూర్యనమస్కారము లందు అగ్ని బీజమైన 'రం' వర్ణ ముచ్చరింపఁబడుచున్నది. హ్రామ్, హ్రీమ్, హ్రూమ్, హ్రైమ్ మొదలగు బీజాక్షరములు పిండాండ బ్రహ్మాండము లందుఁగల తేజశ్శక్తుల కావాహన విసర్జనములను గలుగఁజేయుచున్నవి. అంగన్యాస, కరన్యాసములం దుపయోగించెడి బీజాక్షరములు మంత్రార్థమున కనురూపముగ నుండును. అంగన్యాస, కరన్యాసములు అం, ఈం, ఊం, ఐం, ఔం, అః బీజాక్షరములతోను, రాం, రీం, రూం, రైం, రౌం, రః బీజాక్షరములతోను, హ్రాం, హ్రీం, హ్రూం, హ్రైం, హ్రౌం, హ్రః బీజాక్షరములతోను వివిధముగ నితరబీజాక్షరములతోను మంత్రశక్తి కనురూపముగఁ జేయఁబడుచున్నవి. బీజాక్షరసంయోగము సూక్ష్మస్థూలశక్తుల నావాహనము చేయుటకు సాధనములుగ నున్నవి.

ధ్యానశ్లోకము దేవతాస్వరూపఫలములను వర్ణించుచున్నది. మంత్రద్రష్టలాదికాలమునుండియును క్షుద్రమంత్రములను నిరసించి సౌమ్యమంత్రముల నుపాసించిన విధమును మంత్రశాస్త్రము తెలుపుచున్నది. సకలమంత్రముల బీజాక్షరములును మంత్రములకు శీర్షమైన ఓంకారమునందు లయమును పొందుచున్నవి. శ్రీవిద్యకును పురుషవిద్యకును ప్రణవము ప్రధానము. ఆకాశమునందు సమస్తభూతములును లీనమైనట్లు ప్రణవమునందు సకలమంత్రాక్షరములును లీనము లగుచున్నవి. నిత్యకర్మానుష్ఠానమునందు నియత కర్మముగ నిర్ణయింపఁబడిన గాయత్రీ మంత్రము భూతశుద్ధికిని, సాయుజ్యమునకును వినియోగపడుచున్నది. ప్రణవబీజ సాధనమును ఓం భూః, ఓం భువః, ఓగ్ం సువః, ఓమ్ మహః, ఓమ్ జనః, ఓం తపః, ఓగ్ం సత్యం అని సప్తకమలాంతర్వ్యాప్తమైన కుండలినీశక్తి స్వాధీనమగుటకు గాయత్రీ మంత్రము సులభసాధనముగ నున్నది. నిగమాగమములకు, కళాశాస్త్రములకు, మంత్రతంత్రములకు, సాంఖ్యయోగములకు, పురుష శ్రీవిద్యలకు ప్రయోజనము పురుషార్థము. పురుషార్థమున కాత్మజ్ఞానము సాధనము గాని బాహ్యవిషయోపభోగము సాధనము గాదు. హిందూ

మతశాస్త్ర కళావిజ్ఞానమునందు 'ఓమిత్యేకాక్షరం బ్రహ్మ, ఓమిత్యేకాక్షరం శక్తిః' పరమార్థములు.

కుండలినీయోగము సగుణములైన దళములు, వర్ణములు, యంత్రములు, వాహనములు, దేవతలు, బీజాక్షరములు మొదలగు సాధనములద్వారా నిర్గుణమైన పరాశక్తి నారాధింపగల విధమును షట్చక్రములయొక్క పరిజ్ఞానము సుగమము చేయుచున్నది.

శ్లో. శివశక్తి ర్యదా వాసం కురుతే దేవి! సర్వదా,
రోగాదీం శ్చ హరే త్తస్య స్వదేహేన చ సిధ్యతి.

—ఆనందలహరి.

తా. ఓ దేవి! శివశక్తి యెప్పుడు ఎచ్చట వాసము చేయుచున్నదో, అప్పుడా శక్తి వానిరోగాదులను హరించును. అప్పుడా జీవునికి స్వదేహముచేతనే సిద్ధి గలుగును.

శ్లో. అత్రాస్తే శిశుసూర్యసోదరకలా చంద్రస్య యా షోడశీ
శుద్ధా నీరజ సూక్ష్మతంతుశతధాభాగైకరూపా పరా,
విద్యుత్కోటి సమాన కోమలతనూ ర్విద్యోతితాऽధోముఖీ
పూర్ణానన్దపరమ్పరాతివిగళ త్పీయూషధారాధరా.

—షట్చక్రనిరూపణము.

తా. ఈ సహస్రదళపద్మమునందు 'అమ' అను చంద్రుని పదునారవకళ యున్నది. ఆ కళ బాలసూర్యునితో సమానముగా ప్రకాశించునది; ఏ వికారము లేనిది గనుక నిర్మలమైనది. పద్మనాళమునందలి సూక్ష్మమైన దారమును నూఱుభాగములు చేయగా నందలి యొకభాగమువలె సూక్ష్మమైనది. శ్రేష్ఠమైనది లేక, పశ్యన్తిమధ్యమావైఖరీ సమష్టిరూప. కోట్లకొలది మెఱపుతీగలవలె కోమలమయిన యాకృతి గలది. నిత్యప్రకాశమానమైనది. అధోముఖము గలది. పూర్ణానందపరంపరనుండి యధికముగ స్రవించుచుండెడి యమృతధారను ధరించుచున్నది.

శ్లో. ఏతస్యా మధ్యదేశే విలసతి పరమాపూర్వనిర్వాణశక్తిః
కోట్యాదిత్య ప్రకాశా త్రిభువన జననీ కోటిభాగైకరూపా,
కేశాగ్రస్యాతిగూహ్యా నిరవధి విగళ త్ప్రేమధారాధరా సా
సర్వేషాం జీవభూతా మునిమనసి ముదా తత్త్వబోధం వహన్తీ.

తా. ఈ నిర్వాణ కళయొక్క మధ్యప్రదేశమందు శ్రేష్ఠమైనదియు, సృష్టికిముందే ఆవిర్భవించుటవలన దనకంటె ముందుగ నేమియు లేనిదియునగు నిర్వాణశక్తి ప్రకాశించుచున్నది. అది కోటి సూర్యుల ప్రకాశమువంటి ప్రకాశము గలది. మూడు లోకములకును తల్లి. ఒక తలవెంట్రుకకొన కోటిభాగములు చేయగా నందొక భాగమునంత ప్రమాణము గలది. మిగుల సూక్ష్మమయినది. పరిమితి లేకుండ స్రవించుచుండెడి ప్రేమధారను ధరించునది; మఱియు నది యెల్లరకు జీవభూత యగుచు మునుల మనస్సులందు సంతోషముచేతను తత్త్వజ్ఞానమును కలిగించుచుండును.

శ్లో. తస్యా మధ్యాన్తరాళే శివపద మమలం శాశ్వతం యోగిగమ్యం
నిత్యానందాభిధానం సకలసుఖమయం శుద్ధబోధస్వరూపమ్,
కేచి ద్బ్రహ్మాభిధానం పద మితి సుధియో వైష్ణవం తల్లపన్తి
కేచి ద్ధంసాఖ్య మేత త్కిమపి సుకృతినో మోక్ష మాత్మప్రబోధమ్.

తా. ఆ నిత్యానందశక్తియొక్క మధ్యనున్న శూన్యమందు నిర్మలము, శాశ్వతము, యోగులకు జ్ఞానమాత్రగమ్యము నగు శివపద మున్నదని తత్త్వజ్ఞులు చెప్పెదురు. అది నిత్యానంద మను పేరు గలది. శుద్ధమయిన జ్ఞానమే స్వరూపముగా గలది. ఆ పదమును కొందఱు విద్వాంసులు బ్రహ్మపదమునుగాను, కొందఱు బుద్ధిమంతులు వైష్ణవపదమునుగాను, మఱికొందఱు హంసమను పేరుగల మోక్షస్థానమునుగాను, కొందఱు అనిర్వచనీయమయిన ఆత్మసాక్షాత్కార స్థానమునుగాను చెప్పెదురు.

శ్లో. యా నిశా సర్వభూతానాం తస్యాం జాగర్తి సంయమీ,
యస్యాం జాగ్రతి భూతాని సా నిశా పశ్యతో మునేః.
—గీత. అ, 2.

ఏకమును, పరిపూర్ణమును, జ్యోతిర్మయమును, నిర్గుణమును, సర్వవ్యాపకమునునైన చిచ్ఛక్తి సృష్టిపరిణామమునందు ఖండమును, పరిమితమును, జ్యోతిర్విహీనమును, సగుణమును, కూటస్థమును నగుచు సదాత్మకమున కసత్కల్పనను గలుగఁజేయుచున్నది. అఖండమైనశక్తి నవావరణములందు విష్టపావరణ కల్పితములైన ఖండరూపములను గనుపడుచున్నది. చరాచరాత్మక ప్రపంచము అవ్యక్తము, పురుషుఁడు, చంద్రుఁడు, సూర్యుఁడు, ఆకాశము వాయువు, తేజస్సు, జలము, పృథివ్యాది నవావరణములందు భాసిల్లుచున్నది. శ్రీవిద్య నవావరణములందును సూక్ష్మాతి సూక్ష్మమైన పరాశక్తి స్థూలస్వరూపములందు పరిణామము నొందుచున్న విధమును స్ఫుటము చేయుచున్నది. శ్రీచక్ర మీభావమును రేఖాబీజాక్షరరూపమునను వ్యక్తము చేయుచున్నది. అవ్యక్తమైన శక్తికి నాద మాదిమవ్యక్తస్వరూపము. బ్రహ్మాండమయమైన నాద శక్తి రేఖాబీజాక్షరరూపములను పిండాండములందు గోచర మగుచున్న విధమును శాస్త్రములు విశదము చేయుచున్నవి. ఆకాశ తత్త్వమున నపరిమితముగ నున్న నాదశక్తి పృథ్వీతత్త్వమునందు పరిమిత మగుచున్నది. పరిమితమైనశక్తి ఆత్మసాక్షాత్కారమును దుర్లభము చేయుచున్నది. పరిమితమైనశక్తి నపరిమితముచేసి సర్వాత్మత్వమును పరిస్ఫుటము చేయుట సకలయోగములకును పరమార్థము. సకలసాధనములును నీ పరమార్థమునకు వినియోగపడుచున్నవి. శక్తి సృష్టిపరిణామమునందు క్షేత్రధర్మముల కనురూపముగ పరిమితవికాసములను బొందుచున్నది. ఆకాశతత్త్వమున ననంతకాంతులను గలిగియున్న పరాశక్తి సహస్రారమునందు సహస్రరేఖాకాంతులను, పృథ్వీతత్త్వమునందు పరిమితములైన రేఖాకాంతులను గలిగి పరిమితమైన శక్తిని గలిగియున్నది. పరిమితమైన శక్తిని స్వతస్సిద్ధముగను ప్రక్షిప్తముగ నున్న యపరిమితమైన శక్తినిగ పరిణమింపఁజేయుట సకలయోగ సాధనములకును ప్రయోజనము. ఊర్ధ్వముఖములై వికసితములైన శక్తులు సృష్టిపరిణామమున నధోముఖములై ముకుళితము లగుచున్న విధమును కుండలినీశక్తి విశదము చేయుచున్నది. అధోముఖములును ముకుళితములును నైన శక్తికమలస్థానము లూర్ధ్వముఖములును వికసితములును నగునపు డనంతమైన శక్తికి సర్వవ్యాపకత్వము గలిగి సకలాభీష్టములను సిద్ధించుచున్నవి. పృథివ్యప్తేజో వాయ్వాకాశ తన్మాత్ర లంతర్లయమును బొందునపు డఖండమైన కుండలినీ శక్తి ఆకాశతత్త్వస్థానమైన సహస్రారమునందువలె పృథ్వీతత్త్వ స్థానమైన మూలాధారస్థానమునందు సమముగను ప్రజ్వలనమును గలిగియుండి, పృథ్వీబీజమైన లంకార మాకాశబీజమైన హంకారము నందు లయమును బొందును. హృదయస్థమైన జీవాత్మ విషయేంద్రియపరమైన అధోగమనమును విడిచి ఆత్మజ్ఞానపరమైన ఊర్ధ్వగమనమును చేయుచున్నది. సూక్ష్మమైన ఆకాశతన్మాత్ర సర్వగతమై యితర భూతములను లయము చేయఁగల విధమున కూటస్థములైన స్థూలభూత తన్మాత్రలు సర్వగతమైన ఆకాశ తన్మాత్రను లయము చేయఁజాలవు. నాదస్వరూపమైన ఓంకారము సమస్తభువనసంస్థితమైన చిచ్ఛక్తిని విశ్వవ్యాప్తమైన చిచ్ఛక్తిని నేకత్రితయందు మేళగించి ఆత్మజ్ఞానమును సమకూర్చుచున్నది. సకలమంత్రములకును, తంత్రములకును, శాస్త్రములకును, యోగములకును మూలమైన ఓంకారము కుండలినీయోగసిద్ధికి సాధనభూతముగ నున్నది.

శ్లో. యదా భూతపృథగ్భావ మేకస్థ మనుపశ్యతి,
తత ఏవచ విస్తారం బ్రహ్మ సంపద్యతే తదా.

పృథగ్భావమున బాహ్యాభ్యంతరములందు వ్యాప్తమైయున్న పరాశక్తిని నేకరూపమునఁ గనుఁగొనినపుడు బ్రహ్మసంపద ప్రాప్తమగుచున్నది. సకలయోగములకును పరమార్థ మాత్మజ్ఞానము. ఆత్మజ్ఞానమునకు సకలజనులకును ప్రత్యేకయోగములు సాధనములుగ నున్నను సకలజనులకును సులభసాధ్యమైన రాజయోగము సమాదరణీయముగ నున్నది. సమస్త విజ్ఞానమునందును నఖండ పాండిత్యానుభవములను గలిగిన శ్రీ శంకరాచార్య అపరోక్షానుభూతి యందు తెలిపిన ఆత్మజ్ఞానానుభవభావము ప్రాజ్ఞులకు సమాదరణీయము.

ఒక కాలమునందు వ్యాస, శంకరాదుల యాదరణమును బడసిన కుండలినీయోగము వర్తమానకాలమున నపార్థములకును, దుర్నయములకును పాలైనది. ధీమంతు లీ యోగ రహస్యములను, గుణదోషములను వర్తమానపరిస్థితుల కనురూపముగ పరిశీలించి నిర్ణయించుట విజ్ఞానసంరక్షణ వ్యాసములకు ప్రయోజనకరము.

[ఆంధ్ర విజ్ఞాన సర్వస్వము ద్వితీయ సంపుటము - 1934]

వీరశైవ సిద్ధాంత సారము

ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు బసవపురాణము సుప్రసిద్ధమైన ప్రాచీన కావ్యము. బసవపురాణము జానుదెనుగు కావ్యములందు రసవత్కావ్యమై, లింగధారులకు పవిత్రమైన పురాణముగ నున్నది. సోమనాథుడు తనరచనకు పురాణ నామకరణము చేసినను బసవపురాణము కావ్యరూపమును దాల్చినది. ఆంధ్రవాఙ్మయ పరిశోధనలకు బసవపురాణము పెన్నిధిగా నున్నవిధమును మూలము సువ్యక్తము చేయుచున్నది. గ్రంథమునకు గీలకమైన వీరశైవమత విషయమై పరిశోధనలు చేయవలసిన యవసరమును వర్తమాన కాలమునందు వీరశైవమునకు బట్టిన దుస్థితి తెలియజేయుచున్నది. వీరశైవమునకును, వైదికమతములకును గల సంబంధ బాంధవ్యములను పరిశోధకులు విమర్శించి వివిధమతములకును గల సమానధర్మములను నిరూపించుట శ్రేయస్కరము.

వైదికమతము

వేదయుగమునందు గర్మపరమైన వైదికమతము క్రమక్రమమున జ్ఞానపరమై పరివర్తనమును బొందినది. మర్త్యమనిత్యము లైన యజ్ఞయాగాదుల ఫలములనుండి నిత్యమైన మోక్షమునకు మరలినది. కర్మకాండకును, జ్ఞానకాండకును సంఘర్షణము గలిగినది. వేదసూక్తములందలి మంత్రములకును, బ్రాహ్మణములకును సమన్వయములేక కర్మలు పరివిస్మృతములైనవి. జ్ఞానప్రధానము లైన జైనబౌద్ధాదిమతములు ప్రబలినవి. కర్మదీక్షాపరాయణులైన బ్రాహ్మణులకును, బ్రాహ్మణేతరవర్ణస్థులకును వైదిక మతలక్ష్యమునందు భేదదృష్టి గలిగినది. జైనబౌద్ధమతములు ప్రబల బ్రాహ్మణ ప్రాబల్యమును తగ్గించినవి. జైనబౌద్ధమతములు బ్రాహ్మణ్యమును ప్రతిఘటించినను బ్రాహ్మణులపట్ల శత్రుత్వమును బూనలేదు. బౌద్ధధర్మములు బ్రాహ్మణకర్మలను ఖండించినను బ్రాహ్మణధర్మమును గౌరవించినవి. ధమ్మపదమునందు బ్రాహ్మణవర్గ మను నధ్యాయము గలదు. ఆ వర్గమునందు బ్రాహ్మణ ధర్మములు నిర్దేశింపబడినవి. వైదిక మతపరిణామమునందు గర్మయోగమును, జ్ఞానయోగమును భక్తిమార్గము జీవయాత్రయందు సమన్వయమును చేరకుచున్నది. కర్మమార్గము జ్ఞానమార్గమునకు సాధనమైనను బ్రాహ్మణాధీనమైన నిత్యకర్మానుష్ఠానము ప్రాణకళను గోల్పోయి ప్రజల నిత్యజీవయాత్రకు నిరర్థకమైనది. కర్మాధికారులుగాని ప్రజలు జీవయాత్రయందు దారి తెన్ను తెలియక పరితపించుచుండిరి. తత్త్వజ్ఞాన సిద్ధాంతములును అందరానిఫలములై, ప్రజ అజ్ఞానాంధకారమునందు మునిగియుండిరి. ఇట్టి విషమదశయందు వర్ధమానుడు, సిద్ధార్థుడు మొదలగు క్షత్రియవీరులు బ్రాహ్మణాధికారమును ప్రతిఘటించి జైనబౌద్ధాదిమతములను స్థాపించి, ప్రజలయందు నూతనమైన ప్రాణకళను ప్రతిష్ఠించిరి.

జైన బౌద్ధమతములు

సిద్ధార్థవర్ధమానులు నిర్జీవమై క్రూరమైన కర్మకాండను, దుర్గ్రాహ్యమైన జ్ఞానమార్గమును నిరసించి ప్రజాజీవనమునందు ధర్మమార్గమును ప్రతిష్ఠించిరి. బుద్ధదేవుడు సంకుచితమైన బ్రాహ్మణ కర్మానుష్ఠానమును నిరాకరించినను విశాలమైన కర్మ సిద్ధాంతమును ప్రతిష్ఠించెను. యజ్ఞయాగాదిపరమైన కర్మ విశ్వ వ్యాపకమైన కర్మభావమును బొందినది. వైదికమతమునందు మంత్రోద్దిష్టమై యిష్టదేవతాపరమైన కర్మ బౌద్ధమతమునందు సర్వవ్యాపకత్వమును బొందినది. వైదికమతమునం దప్రధానముగ నున్న కర్మ బౌద్ధమతమునందు ప్రధానస్థానము నాక్రమించినది. జాతిమతకులభేదములు లేక, శుభాశుభకర్మఫలము "అవశ్య మను భోక్తవ్యం" అను సిద్ధాంతము హిందూమతమునందు సుప్రతిష్ఠితమైనది. కర్మసిద్ధాంతము పునర్జన్మసిద్ధాంతమును బరిపాటిచేసినది. కర్మసిద్ధాంతము, పునర్జన్మసిద్ధాంతము హిందూబౌద్ధమతములందు సమానప్రతిష్ఠను బడసినవి. జైనబౌద్ధమతములు 1000 ఏండ్లు భరతఖండమునందు ప్రబలినవి. దేశమునందంతటను మఠములు, విహారములు, స్తూపములు వెలసినవి. సన్యాసులు, ప్రచారకులు వేనవేలు దేశమునం దంతటను వ్యాపించిరి. దైవభావనలేని బౌద్ధమతము సంకరమై, ప్రాణప్రతిష్ఠలేక, ప్రజాజీవనమునకు నిరర్థకమైనది. శంకరాచార్యులు జైనబౌద్ధమతములను ఖండించి వైదికమతమును బునరుద్ధరణచేసెను. శంకరాచార్యులు జైనబౌద్ధమతములను ఖండనముచేయుచు శైవవైష్ణవాది షణ్మతముల నారాధించెను. శంకరాచార్యులు కర్మసిద్ధాంతమును, పునర్జన్మ సిద్ధాంతమును సర్వాత్మత్వసిద్ధాంతముతోను, సర్వబ్రహ్మసిద్ధాంతముతోను మేళవించి, వైదికమతపరిణామమును వేదాంతమునందు సార్థకము చేసెను. వైదికమత సంప్రదాయములైన ద్వైతాద్వైత విశిష్టాద్వైతమతములు స్థాపితములై, వైదికకర్మలు, జాతికులభేదములు పుష్టిని బొందినవి. ప్రాకృతజనులు జీవయాత్రయందు గడతేరుటకు వైదికకర్మల కనధికారులు; జ్ఞానమార్గము దుర్గమము. ఈ విషమదశయందు రామానుజుడు, చైతన్యుడు, బసవేశ్వరుడు మొదలగు మహాభక్తులు ప్రజాజీవనమును సుఖప్రదము చేయుటకు బూనుకొనిరి.

భక్తిమార్గము

వ్యక్తావ్యక్తములకును, కర్మజ్ఞానమార్గములకును, సగుణనిర్గుణోపాసనములకును మానవహృదయమునందు భక్తిమార్గము సంధిబంధముగ నున్నది. రుద్రేంద్రవరుణాగ్ని దేవతార్చనలో నారంభమైన వైదికమతము "సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ" యను తత్త్వజ్ఞానపరిణామమును బొందినది. ఈ పరిణామాంకుర

ములు ద్వైతాద్వైతములందును, శైవ వైష్ణవములందును, నిర్గుణసగుణోపాసనలందును, కర్మభక్తిజ్ఞాన యోగములందును, నిగమాగమ పురాణములందును జిజ్ఞాసువులకు గోచరంబగుచున్నవి. మానవుని నిత్యజీవితమునందు దుఃఖనివృత్తికిని, సుఖప్రాప్తికిని దైవసందర్శనము పరమసాధనముగ నున్నది. జైన బౌద్ధమతములు సంసారము దుఃఖసాగరమనియును, సన్న్యాసము సుఖసాధనమని యును నుపదేశించినవి. అద్వైతము సంసారము మాయాకల్పితమని యుపదేశించినది. పండితులు, బ్రాహ్మణులు కర్మంతోను, సిద్ధాంతములతోను, సన్న్యాసాశ్రయములతోను గాలయాపనము చేయుచున్నను ప్రజ లజ్ఞానాంధకారమగ్నులై దుఃఖవేదన ననుభవించు చుండిరి. వైరాగ్యము, నిర్లిప్తత్వము, నిర్లక్ష్యము, నిస్పృహ, నిస్సహాయత్వము పరిపాటియై, భారతీయ చైతన్యము నిర్వీర్యమైనది. ఈ విషమావస్థయందు బసవేశ్వరో పదిష్టమైన వీరశైవము మతధర్మములందును, లక్ష్యములందును, సాంఘికార్థిక పరిస్థితులందును మహాపరివర్తనమును గలుగజేసినది.

శైవము

శైవమత పరిణామము వైదికమత పరిణామమునకు ప్రత్యక్షప్రమాణముగ నున్నది. వైదిక మంత్రద్రష్టయైన రుద్రుడు వేదాంతమునందు శివరూపపరిణామమును పొందుచు "శివోఽహం" అను తత్త్వమును సువ్యక్తము చేయుచున్నాడు. శివుడు యజ్ఞపురుషుడు. శివుడు సగుణనిర్గుణ పరబ్రహ్మ. శివుడు హిమాచలమునందు గౌరీశంకరుడు; రామేశ్వరమునందు రామలింగేశ్వరుడు; కాశ్మీరమునందు మహాదేవుడు; మధురయందు సుందరేశ్వరుడు; కాశియందు విశ్వేశ్వరుడు; సౌరాష్ట్రమునందు సోమనాథుడు; శ్రీశైలమునందు మల్లికార్జునుడు. శివాలయములు దేశావ్యాప్తములై శైవమతవ్యాప్తిని దెలియజేయుచున్నవి. పాశుపతులు, కాలాముఖులు శివపూజాపరాయణులు. శైవులు లింగరూపమునను శివుని బూజించుచు శివోత్కర్షను జేయుచున్నారు. అథర్వశిఖయందలి "ఈశ్వరః శివ ఏవకో......శివ ఏకో ధ్యేయః శివఙ్కరః", స్కందోపనిషత్తునందలి "జీవశ్శివ శ్శివో జీవః స జీవః కేవల శ్శివః", మొదలగు వాక్యములు శివోత్కర్షను దెలుపుచున్నవి. శైవులు శివాలయములయందును, పీఠములయందును, స్వాంగములయందును లింగమును ప్రతిష్ఠించి పూజించుచున్నారు. శివలింగార్చనమును అద్వైతమత స్థాపకులు శ్రీ శంకరాచార్యులవారి పీఠమునందు ప్రతిష్ఠించిరి.

శివలింగము

అవ్యక్తము నిర్గుణము, నిరాకారము, నిరహంకారము, నిరవద్యము. అవ్యక్తమును వ్యక్తమైన విశ్వమంతయును అనంతములైన నానారూపములను సేవించుచు ప్రదర్శించుచున్నది. అవ్యక్తము లింగాకృతిని విశ్వవ్యాప్తమై యొప్పుచున్నది. ఆకాశలింగము, వాయులింగము, తేజోలింగము, ఆపోలింగము, పృథ్వీలింగము అవ్యక్తమునకు వ్యక్తస్వరూపములు. అవ్యక్తలింగస్వరూపములందు పార్థివలింగము సగుణనిర్గుణ స్వరూపములను గలిగి పూజాపాత్రమైనది. పార్థివలింగమును స్త్రీపుంసంయోగ చిహ్నముగను పండితులు కొందరు నిర్ణయించినను, మహాత్ములకు బీజచిహ్నముగ నున్న లింగమున కీలక్షణము ప్రధానము. లింగము షడక్షరీమంత్రరూపమని శైవాగమములు విశదము చేయుచున్నవి. ఈ లింగ మాకాశాది పంచభూతములందును గోచరం బగుచున్నవి.

శివలింగమును వర్ణవివక్షతలేక సకలవర్ణములవారును పూజించుచున్నారు. బ్రాహ్మణులు దేవతార్చనలందును, సకలవర్ణములవారును దేవళములందును శివలింగమును బూజించుచున్నారు. లింగధారులు లింగమును స్వీయాంగములందు ధరించుచు శైవులును, వీరశైవులును నగుచున్నారు. లింగధారణము గార్హస్థ్యమును, బాహ్యర్థమును గలిగి, వీరశైవమున కపూర్వమైన వ్యక్తిత్వమును గలుగజేయుచున్నది.

వీరశైవము

వీరశైవము వైదికమతమును, జైన బౌద్ధమతములను ప్రతిఘటించుటకేర్పడిన శైవమతము. శైవమతము భరతఖండమునందు—ముఖ్యముగ దక్షిణ ప్రాంతములందు—వ్యాపకమును బొందిన ప్రాచీన మతమని శైవాచార్యుల చరిత్రలు తెలుపుచున్నవి. ద్రవిడాంధ్రకర్ణాటక దేశమునందు శైవము వ్యాపించినవిధమును భక్తుల చరిత్రములు విశదము చేయుచున్నవి. శంకరాచార్యులు జైన బౌద్ధమతములను నిర్వీర్యములను జేసినను ప్రజాసామాన్యమునందు మతములు వ్యాప్తిని గాంచియున్నవి. అద్వైత సిద్ధాంతములు ప్రజలకు దుర్బోధ్యములు. జైన బౌద్ధమతములు నాస్తిక మతములు. అద్వైత సిద్ధాంతములు, జైనబౌద్ధమతములు వైదిక కర్మల ప్రతిభను తగ్గించినవి. ప్రజాహృదయమునందు భక్తిమార్గము ప్రబలి నూతనవికాసము గలిగినది. ప్రజాహృదయమునందు గలిగిన నూతనోత్సాహమును వీరశైవము పల్లవింపజేసిన విధమును బసవేశ్వరచరిత్రము తెల్లము చేయుచున్నది. బసవేశ్వరుడు బ్రాహ్మణకులమునందు జన్మించినను ఉపనయనమును నిరాకరించి వీరశైవదీక్షను బూనిన పరమశివభక్తుడు. వీరశైవము కర్మమార్గమును నిరసించుచున్న విధమును వీరశైవసిద్ధాంతములు వెల్లడిచేయుచున్నవి. బసవేశ్వరుడు వడుగును నిరాకరించుచు దండ్రికి జెప్పిన సమాధానము కర్మనిరసనమును జేయుచున్నది.

శూలి భక్తుల కెత్తుకే అది ప్రాత
మాలల కెత్తుట మఱి తప్పగాదె?
కర్మపాశంబు లొక్కటం దెగ నీల్గి
కర్మంబు ప్రాశ్న దాఁ గట్టుకోదగునె?
రుద్రాక్షభసితాదిముద్రలు దాల్చి
క్షుద్రముద్రలు దాల్పఁగూడునే చెపుమ?
యహారీతి ప్రాటికి దూరమై యున్న

అఖిల
భారతావని
కళాసమ్మానం
శ్రీ ప్రకాష్ పిక్చర్స్ వారి
విజయభట్ సమర్పించు
రామరాజ్య
ఈస్ట్‌మన్ కలర్ చిత్రం
నిర్మాతలు: శంకర్‌భాయిభట్- విజయభట్
సంగీతం: వసంత దేశాయి

వీరమాహేశ్వరాచారదీక్షితుని
విర్మితోభయకర్మనిర్మూలు నన్నుఁ
గర్మాబ్ధి ముంచుట ధర్మమే నీకుఁ?
గ్రచ్చుఅఁ గన్నులఁ గానవు గాక
నచ్చు నే బసవని వడుగు సేయంగ .
బ్రహ్మశిరోహరుఁ బ్రమథైకవంద్యు
బ్రహ్మవంశ్యుం డని భావించె దెట్లు?
జాతిగోత్రాతీతు సద్గురుజాతు
జాతిగోత్రక్రియాశ్రయుఁ జేసె దెట్టు?
అకులస్థుఁడై యున్న యభవుని భక్తు
నికి నేకులం బని నిర్ణయించెదవు?

జీవయాత్రను దేవయాత్రను జేయగలవిధమును వైదికమత ధర్మములు అనంతవిధములను నిర్దేశించుచున్నవి. దేహధారుల కవ్యక్తమును గ్రహించుట దుస్తరము. అవ్యక్తము వ్యక్తముద్వారా గ్రాహ్యమగుచున్నది :

శ్లో. క్లేశో ఒధికతర స్తేషా మవ్యక్తాసక్తచేతసామ్,
అవ్యక్తా హి గతి ర్దుఃఖం దేహవద్భి రవాప్యతే.

జీవయాత్రను, విషయయాత్రను జేయక శివయాత్రను జేయుటకు సర్వకాల సర్వావస్థలయందును శివసందర్శన సంస్మరణ సంకీర్తనములు సాధనములుగ నున్నవి. జీవయాత్రను శివయాత్రను జేయుటకు జ్ఞానేంద్రియ కర్మేంద్రియములు గురులింగజంగమార్చనలందు భక్తిపరవశములు కావలయును. జీవయాత్రను దేహయాత్రార్థము గాక ఆత్మయాత్రార్థము చేయవలసిన విధమును సాధకునకు వీరశైవము వివరము చేయుచున్నది.

సాధకుఁడు

మానవశరీర మద్భుతమైన నిర్మాణము. ఆ నిర్మాణము నందలి కీలులను గనుఁగొనుటకు మహానుభావులు యత్నించిరి. దేహేంద్రియాదుల కీలులను ప్రకృతిశాస్త్రజ్ఞులు నిర్ణయించినను అతీంద్రియ రహస్యములను నిర్ణయించుటకు మహాయోగులు సమర్థులు. తత్త్వజ్ఞులు దేహమునందుఁగల తత్త్వములను భిన్నవిధములను నిర్ణయించుచున్నారు. సాంఖ్యులు, యోగులు 5 తత్త్వములను, వీరశైవులు 36 తత్త్వములను నిర్ణయించుచున్నారు. సృష్టిక్రమమున ననులోమవిధాన మాకాశజన్యమైన శబ్దముతో నారంభమగుచున్నది. పంచభూతములు స్థూలసూక్ష్మములు పది, దశేంద్రియములు, మనోబుద్ధి చిత్తాహంకారములు, జీవుఁడు ఇరువదియైదు తత్త్వములు. స్థూలమైన శబ్దమునకు నాదము లింగరూపము. అవ్యక్తమున కాదిమవ్యక్తస్వరూపము నాదము. ఆ నాద మంతర్లింగరూపమున విశ్వమునం దంతటను విలసిల్లుచున్నది. మానవదేహమున సహస్రారమునందు దేదీప్యమానముగ ప్రకాశించుచున్నది. బుద్ధ క్రీస్తు కృష్ణావతారములం దీ దివ్యతేజము భక్తులు సందర్శించి చిత్రించిరి. సకలమానవులయందును సహస్రారమున తేజము ప్రత్యక్షముగ నున్నది. నాదసంజాతమైన లింగశరీరము సకలదేహాంతర్యామియై జీవయాత్రను మోక్షయాత్రను జేయుటకు సాధనంబుగ నున్నది. జీవయాత్రను కైవల్యయాత్రను జేయుటకు బాహ్యలింగధారణమును, నంతర్లింగధారణమును నుపయోగపడఁగల విధమును వీరశైవాగమములు వివరించుచున్నవి. ఈ రహస్యమునే అపరోక్షానుభూతియందు శంకరాచార్యులు విశదము చేయుచున్నారు.

శ్లో. యత్ర యత్ర మనో యాతి బ్రహ్మణ స్తత్ర దర్శనాత్,
మనసో ధారణం చైవ ధారణా సా పరా మతా.

—అపరోక్షానుభూతి.

శ్రీ గురుకటాక్షము అధికారియైన భక్తునకు వీరశైవ దీక్ష నొసంగి కృతార్థుని జేయుచున్నది. వీరశైవదీక్ష కధికారి లక్షణములను బసవపురాణము, వీరశైవదీక్షాబోధ ఇతులు వివరించుచున్నవి :

తగనివారికి దీక్షఁ దగఁ జేయుగురున
కగుఁ బ్రమాదంబు మహాదేవుచేత
గురువులు శిష్యునిగుణవిశేషముల
నరయక దీక్షఁ జేయఁగ నెట్లు వచ్చు
బొంకరకును మద్యపాయికి దుర్యాత
శీలికి మాంసభక్షికి నజ్ఞానకును
ఆతురునకు వేశ్య కంగహీనునకు
నీతి గారట వ్యసనికి శిక్షఁజేయు
నిని దెలియక దీక్ష లిచ్చినగురున
కిపు నరకంబని హరువాక్యమనఁడు.

* * *

గురునాథుఁడతనిఁ గన్గొని వత్స! వినుము
హరదీక్ష నిమ్మన్న నా పట్టువనుచు
శిష్యునిశక్తియు శిష్యునిభక్తి
శిష్యభావముఁ బరీక్షింప కేఁదగునె
యామముముక్షుఁడు దీక్ష యగుటయే చాలు
నావిహాద నాచరణంబు దుర్ఘటము
మొదలు సర్వద్వంద్వములఁ బాయఁవలయు
మదము గర్వముఁ బొదువక యుండవలయు
కుత్సితనిష్ఠుర కోపమాలిన్య
మాత్సర్యశాఠ్యడంబము లుండఁదగదు
కష్టలోభజ్ఞాన కామమోహాది
దుష్టగుణంబులు దొలఁగంగవలయు
గుదపాదపాణివాగ్బాహ్యసౌఖ్యములు
గదిసిన వశవర్తి గాకుండవలయు
శాంతంబు ముఖవికాసంబు సద్వృత్తి
దాంతి నీతియు దెల్వి దయయును వలయు
సంతోషమును గతస్పర్ధయు ధర్మ
చింతయు సద్గుణశీలంబు వలయు

మొగమోటయును దానమును వినయంబు
తగవు ధర్మార్థ సాధకబుద్ధి వలయు
నుచితజ్ఞతయు నర్థిక్రియోద్యోగధర్మ
రచన పరోపకారంబును వలయు
శివుఁడె దైవంబని చేపట్టవలయు
శివమహోత్సవములు సేయంగవలయు
నిత్యశివార్చనాన్వితుఁడు గావలయు
సత్యంబు గురుపరిచర్యయు వలయు
భయభక్తియును శివపరతంత్రవృత్తియు
నియమవ్రతంబులు నిష్ఠయు వలయు
నీగుణంబులు గల్గ కెట్లియ్యవచ్చు
నామహోత్కృష్టంబగు పరభక్తి దీక్ష

—వీ. దీ. బో. 13- పుట.

* * *

శత్రులైనను లింగసహితులై యున్న
మిత్రులఁ గాఁ జూడుమీ బసవన్న!
పట్టినవ్రతములు ప్రాణంబుపోఁద
మెట్టిన విడువకుమీ బసవన్న!
హేయభక్తులజాతి వెదకకుండుటయె
వీరశివపథము సుమీ బసవన్న!
చిత్తజాంతకుభక్తిఁ జెడనాడుఖలుల
మృత్యువుగతిఁ ద్రుంపుమీ బసవన్న!
వేదశాస్త్రార్థ సంపాదితభక్తి
మేదిని దెలియింపుమీ బసవన్న!
తిట్టిన, భక్తులు కొట్టినఁ, గాల
మెట్టిన, శరణనుమీ బసవన్న!
ఏఁ దప్పుపట్టుదు నిలఁ బరస్త్రీల
నేకాఁడఁ గన్నార్పకుమీ బసవన్న!
సాధ్యమౌ భక్తప్రసాదేతరం బ
మేధ్యంబుగాఁ జూడుమీ బసవన్న!
నిష్కాంపుభక్తికి నిర్వంచకంబు
మిక్కిలి గుణము సుమీ బసవన్న!
ఏప్రొద్దు జంగమం బేనకాఁ జూడు
మీ ప్రసాదముఁ గొనుమీ బసవన్న!
వాలుక కింపుగా శూలిభక్తులను
మేలకా నుతియింపుమీ బసవన్న!
యేమైన వలసిన యెడరైనఁ దలఁపు
మీ మమ్ము మఱవకుమీ బసవన్న!

—బసవపురాణము, ప్రథమాశ్వాసము—25.

గురువు శిష్యునకుఁ జిన్మయదీక్ష నొసంగి హస్తమస్తకసంయోగమును, పంచాక్షరీ మంత్రోపదేశమును జేసి, లింగమునకుఁ బ్రాణకళాన్యాసము చేసి లింగాంగసంయోగమును జేయుచున్నాఁడు. జ్ఞానేంద్రియ కర్మేంద్రియములవలనఁ గలుగుచున్న జ్ఞానమారూఢము గాక చంచలమగుచున్నది. దశేంద్రియములు సామాన్యముగ దేహయాత్రయందు లగ్నమగుచు దుఃఖహేతుకంబగుచున్నవి. జీవయాత్రయందు జీవున కారూఢ జ్ఞానము గలుగుట కాత్మావలోకనము సాధనముగ నున్నది. ఆత్మావలోకనము బాహ్యాభ్యంతరములందు లింగ నిరీక్షణమూలమున సాధ్యమగుచున్నది.

కాన నీయిష్టలింగము భావగమ్యుఁ
డై విన్నుఁ బ్రేరేప నలరింతు క్రియలు

* * *

తనివి లింగముఁ జూడఁ దాఁ జూచు రూపు
వివరించి లింగంబు విన విను ధ్వనులు
సొరిది లింగము సోఁక సోఁకు స్పర్శనముఁ
జరమలింగము భుజింప భుజించు నవియు
నోడి లింగంబు ఘ్రాణింప ఘ్రాణించుఁ
దగ లింగదృష్టిచేఁ దా ద్రష్టయగును
సరి నిట్లు ప్రాణైక సహచరుండగుచుఁ
జరియించు భక్తుండు సర్వాంగలింగి
ప్రాణాంగములు దనప్రాణలింగంబు
ప్రాణాంగములు గాఁగ నమరించి చేష్ట
లును లింగమందుఁ గీల్కొలిపి తా నంత
యును లింగమయమయి యుండు నాశరణు
నేనుని మది నిర యింతుఁ గీర్తింతు
నామహాత్ముని యుపమాతీతమూర్తిఁ
జడబుద్బుదము నీట నడగినయట్లు
వడగండ్లు నీటిలో వర్తించునట్లు
కాకల నింగిలికము రసమైన
జోకఁ గాష్ఠము లగ్గి సోఁకి తా నగ్ని
యైనట్లు లింగంబునం దైనతనువుఁ
దాను లింగక్రియఁ దగ లింగమయ్యె
మది నెవ్వఁ డెయ్యది మరిగి ధ్యానించు
నదియై వాక్కున నెళ్ళ వాడుచునుండు
నదియు కర్మంబుచే నలరింపుచుండు
విదితంబుగా నిది వేదవాక్యంబు.

—వీరశైవ దీక్షాబోధ 88; 90—పుటలు

లింగనిరీక్షణ మతీంద్రియజ్ఞానమును బ్రసాదింపఁగల విధము నకు సిద్ధపురుషుల యనుభవము ప్రసిద్ధముగ నున్నది. దివ్యదృష్టులు, దూరశ్రవణము, దివ్యజ్ఞానము, అష్టసిద్ధులు, శివత్వము గలుగుచున్నవి. స్థూలశరీరము సూక్ష్మశరీరమునందును, సూక్ష్మశరీరము లింగశరీరమునందును, లింగశరీర మాత్మయందును, ఆత్మ పరశివునందును లీనమై, శివసాయుజ్యము గలుగుచున్నది. సాధకుఁడు పరశివుఁడైనను దేహభ్రాంతిని దనదృష్టిని దేహయాత్రయందు లగ్నము చేయుచున్నాఁడు. సాధకునిదృష్టి దేహ

యాత్రనుండి శైవయాత్రయందు లగ్నమగుటకు మలత్రయమును విడువవలయును.

ఆణవమలమును బాయుటకు మాతాపితసుతాదుల భ్రాంతిని వదలి తాను శివాంశమైన చైతన్యస్వరూపమని కనుగొనవలయును.

సకలంబుఁ దానయై సర్వేశ్వరుండు
సకలంబు నాడించు చైతన్యమూర్తి
శివుఁ డట్టి చైతన్య చేతనాత్మకుఁడు
తవిలి ప్రేరేపంగఁ దానాడు జగము
తల్లి పార్వతియును దండ్రి శివుండు
నెల్ల భక్తులు తన హితబంధుజనులు
ననుచు నానాపురాణాగమార్థములు
మను జెప్పెఁ గావున ముందుండి నీవు
వాది నీశ్వరబీజమం దైతిగాన
భేదంబులెల్లఁ గల్పితముగా నాత్మఁ
జింతించి తెలియుచు స్థిరవౌట నీవు
అంతవ పాయు నీకాణవమలము.

—వీరశైవ దీక్షాబోధ 32—పుట.

మాయామలంబు తొలంగుటకుఁ గులభ్రాంతిని, స్త్రీపురుష భ్రాంతిని విడిచి, సర్వత్ర ఆత్మసందర్శనంబును జేయవలయును.

శిలలోపలఁ జనించిననేమి పసిడి
శిలయుఁ దానగునయ్య! చింతింపనట్లు
మానవులందు సంభవులైననేమి
మానవులగుదురె మాభక్తవరులు
పూరుషులైన నపుంసకులైన
నారులైనను బ్రాహ్మణకులీనులయినఁ
జండాలులైనను శంభుఁ బూజింప
నొండేమి రుద్రసామ్యులు విచారింప
నదిగాక నీవు నీయాత్మను గాంచి
వదలకుండినఁ గులవ్యామోహ ముడుగుఁ
మఱిదాని తొలఁగు నీమాయామలంబు
తొరలు సహంకృతి దోడ్తోన యడఁగు.

—వీరశైవ దీక్షాబోధ 39—పుట

కార్మికమలమును బోనాడుటకు యథాలాభ సంతుష్టుఁ డగుచుఁ దన సంపదలను గురులింగ జంగమములకు సమర్పించి వారి తీర్థప్రసాదములను స్వీకరింపవలయును.

ప్రాణేశ్వరునకుఁ బ్రాణార్థంబులొసఁగు
జాణవై ధనమిమ్ము సద్భక్తులకును
వినుము వెండియు నొక్క విత్తమే కాదు
తనుమనోధనములు దగఁ గురులింగ

* * *

"ధర సర్వదేవతాస్మరణ మాత్రమున
నిరువదెనిమ్మిదికోట్ల నరకంబు లొందు"
నన శ్రుతు లందును వినరె బాపనికి
దినకరపావక దిక్పాలకులను
హరివిరించ్యాదుల నఖిలదేవతల
ధర మూఁడుసంధ్యలఁ దాఁ గొల్వవలయుఁ
గొలువక తక్కినఁ గొఱసె బ్రాహ్మణ్యంబు
కొఱచెవేనియు భక్తి గొఱసెఁ గావునను
బ్రాహ్మణుఁడేనియు భక్తుఁ డెట్లగును ?
బ్రాహ్మణుఁడెట్లగు భక్తుఁడేనియును ?
మావిడిబీజంబు మహిమీఁద విత్తఁ
గా వేమ గునె పెక్కు గథలేమి చెప్ప ?
సహజలింగైక్యనిష్ఠయుక్తి భక్తి !
బహుదేవతాసేవ బ్రాహ్మణపథము !

* * *

కర్మమార్గం బగుఁగాక బ్రాహ్మణ్యంబు
నిర్మల శివభక్తి నిశ్చితం బగునె ?

—బ. పు. 19, 21—పుటలు.

వీరశైవమునకుఁ బ్రథమదీక్ష లింగధారణము. లింగధారణమునకుఁ గక్ష, కరము, ఫాలము, కంఠము, శిరస్సు, వక్షఃస్థలము ముఖ్యస్థానములు. లింగధారు లందఱు జాతిమత కులభేదములు లేని శివభక్తులు. బ్రాహ్మణులు, వైశ్యులు, శూద్రులు, మాలలు మొదలగు అష్టాదశ వర్ణములవారును వీరశైవులై కులభేదములను నిరసించిన విధమును బసవచరిత్రము విశదము చేయుచున్నది. బిజ్జలునకు బ్రాహ్మణులు బసవేశ్వరుఁడు వర్ణసంకరము చేయుచున్న విధమును దెలిపినపుడు బసవేశ్వరుఁ డొసఁగిన ప్రత్యుత్తరము భక్తితత్త్వమును విశదము చేయుచున్నది.—

వేదము లాదియో విధికల్పితంబు
లాదియో జాతుల కది యెట్లు లనినఁ
జను వేదచోదితజాతులు రెండు
వినుము ప్రవర్తకంబును నివర్తకము
భవకర్మసంస్కారి భువిఁ బ్రవర్తకుఁడు
శివకర్మసంస్కారి భువి నివర్తకుఁడు
సన్నుత వేదార్థ చరితంబు లుండ
మొన్నఁ బుట్టినకులమ్ము లమాట లేల
ప్రష్టుక్తమగునట్టి జాతులు గావె
యష్టాదశంబులు నవి యేల చెప్ప
మిక్కిలి పదునెనిమిది వర్ణములకు
చిక్క మారయ భక్తనిచయంబు కులము
భాగ్యహీనుండు దాఁ బసిఁడిఁ బట్టిన న
యోగ్యంపులోష్టమై యున్నట్లు శివుని
ప్రతిబింబమూర్తి యా భక్తుఁడు భవిక
మఱిఁ జూడ మానవాకృతి మందు ధరణిఁ

గావున శివభక్తగణముల మహిమ
భావింపఁదలప నీప్రాప్తియే చెప్పుము.

బ. పు. 209 పుట

వర్తమానకాలము నందువలెనె జాతిమతకుల వైషమ్యములతో నిండి నిర్వీర్యమైన సంఘమును వీరశైవము భక్తిపాశబద్ధముచేసి వీర్యవంతము చేసినవిధ మాశ్చర్యమును గలుగఁ జేయఁగలదు. వీరశైవులు లింగవసాయిత శస్త్రములను బూని శివద్రోహులను, జైనులను జంపుట ఘోరకార్యమైనను వీరశైవ ప్రభావమును విశదము చేయుచున్నది. జగదేవుఁడు వీరతాంబూలంబును గొని బిజ్జలుని సంహరించి, ఆత్మహత్యను జేసికొనెను. నాచిదేవయ్యయును, పండ్రెండువేల శివభక్తులును జైనులను సంహరించినవిధము భయంకరమై వీరశైవదీక్షా ప్రభావమును విశదము చేయుచున్నది. వీరశైవ మచిరకాలముననే కర్ణాటాంధ్ర ద్రావిడ దేశములందు వ్యాపించి ప్రజాహృదయము నాకర్షించుటకు వీరమాహేశ్వర శక్తియును, సాంఘికవ్యవస్థలును గారణంబులు.

వీరశైవ సంఘము

వీరశైవమునకు శివభక్తి, లింగధారణము, విభూతిరుద్రాక్షధారణము, పంచాక్షరీమంత్రము, లింగవసాయిత శస్త్రధారణము ప్రధానలక్షణములు. వీరశైవమునందు శివభక్తి వీరస్వరూపమును దెల్పుచున్నది. శివభక్తిపరవశులైన భక్తులు తమ తనువులను, దారాపుత్రాదులను, ప్రాణములను శివార్పణముచేసి కైవల్యమును బొందిన విధమును భక్తులకథలు దెలుపుచున్నవి. కన్నప్ప, సిరియాళుఁడు, నిమ్మవ్వ, కుమ్మరగుండయ్య, చోడయ్య, బొమ్మయ్య, వైజవ్వ, దూడయ్య, శ్వపదయ్య, కక్కయ్య, గుడ్డవ్వ, మొదలగు భక్తులకథ లత్యద్భుతమైన వీరభక్తిని దెలుపుచున్నవి. భక్తుల ప్రాకృతనామములె పత్తపరివర్తనమును దెలుపుచున్నవి. వీరశైవ ధర్మము సాంఘిక పరివర్తనమును, మతపరివర్తనమును ప్రతిపాదించినది. వీరశైవసంఘమునకు బసవేశ్వరుఁడు దండనాయకుఁడు; మాహేశ్వరులు సేనాపతులు; భక్తులు సైనికులు. భక్తసైన్యము శత్రుమిత్రాభిమానమును, ప్రాణమానధనాభిమానమును లేక శైవ ధర్మ నిర్వహణమును జేయఁబూనినది. జంగములైన శివభక్తులందరును శివస్వరూపులు. వీరశైవులు బ్రాహ్మణులు—మాలలు, పండితులు—పామరులు, ప్రభువులు—ప్రజలు, స్త్రీలు—పురుషులు, దొంగలు—దొరలు మొదలగు భేదావరణము లేని శివభక్తులు. శివభక్తులు వారి సర్వస్వమును జంగముల కర్పించి శివానందమును బడయుదురు. వీరశైవము జంగమభక్తిని, భవివిరసనమును బోధించినది. లింగధారణము లేని వారందఱును భవులు. భవులు విరసింపఁబడిన విధమును బసవపురాణము, వీరశైవాగమములు విశదము చేయుచున్నవి. వీరశైవము బ్రాహ్మణ్యమును, యజ్ఞయాగాదులను, కర్మలను విరసించి నిందించుచున్నది. పాల్కురికి సోమనాథాది బ్రాహ్మణులు కొందఱు కులగోత్రములను విసర్జించి వీరశైవదీక్షను స్వీకరించి కృతార్థులైరి.

మల్లికార్జున పండితారాధ్యులు మొదలగువారు వీరశైవదీక్షను బూనియును గులముతో బొత్తును విడువఁజాలక, వీరశైవ సంఘమునందుఁ జేరఁజాలకపోయిరి. "శక్తివిహీనదివిజవిప్ర బ్రాహ్మణ్యంబుతోఁ బొత్తుఁ—బాయ లేను నేను బసవలింగ" యనుచు మల్లికార్జునపండితుఁ డాక్రోశమును జేయుట లింగధారణ స్వీకారమును బసవమత స్వీకారాభిలాషను సూచించుచున్నది. లింగధారణ స్వీకారము కాక కేవలము శైవమత స్వీకారమునే తెలిపిన యెడలను బసవలింగ నామసంస్మరణమునకును, భక్తివిలపునకును అర్థము గనుపడదు. పితృమేధాదికర్మల విసర్జనమే లింగధారణమునకు నిదర్శనముగనున్నది. ప్రస్తుతము లింగధారి బ్రాహ్మణులందు వాదప్రతివాదములకు మూలమైన ఖననసంస్కారమును లింగధారణమును సూచించుచున్నది! బసవేశ్వరుని కాలమునందును, సన్నిహిత కాలమునందును శివభక్తిపరవశులై అష్టాదశకులములవారును లింగధారణను గొందఱు, వీరశైవదీక్షను గొందఱును గైకొనిరి. లింగధారణదీక్షను గైకొనినవారియందుఁ గొందఱు సంబంధ బాంధవ్యములను విచ్ఛిన్నింపఁజాలక కులాచారముల నవలంబించుచుండిరి. లింగధారులయ్యును వీరశైవాచారపరాయణులుగాని బ్రాహ్మణ వైశ్యాదు లుండుట కిదియే కారణమై యుండవలయును. వీరశైవ ప్రతిభ తగ్గిన తరువాతను బ్రాహ్మణులు, వైశ్యులు లింగధారణ దీక్షను బొందుట యసంభవము. ఆంధ్రదేశమునందు లింగధారి బ్రాహ్మణులకుఁ బీఠము లేకుండుటకుఁ గారణము మతత్రయ బ్రాహ్మణుల ప్రాబల్యమును, వీరశైవప్రాబల్యమును, బ్రాహ్మణ లింగధారుల ప్రాబల్యమును నవి యూహింపఁదగియున్నది. పండిత త్రయవంశజులు (శ్రీపతిపండిత శివలెంక మంచెన పండిత మల్లికార్జున పండిత వంశజులు) పీఠస్థులనియే వ్యవహరింపఁబడుచున్నారు. లింగధారి బ్రాహ్మణులు వీరశైవ నామము నెపుడు స్వీకరించినను భిన్నమతములవారును, భిన్నవర్ణములవారును వీరశైవులై, వర్ణాశ్రమధర్మములను బారఁద్రోలుటకుఁ జేసిన మహాప్రయత్నములను వీరశైవ మతచరిత్రము విశదము చేయుచున్నది. వీరశైవమతమునకు నేఁటికినిగల ప్రాబల్యమును గర్ణాటక దేశమునందుగల వీరశైవమఠములు విశదము చేయుచున్నవి. వీరశైవమఠాధిపతు లితరమఠాధిపతులవలె సకలగౌరవములను బొందుచున్నారు. వీరశైవము తలపెట్టిన కులావరణ నిర్మూలనము దుస్తరమైనది. లింగాయతులు, జంగములు, సాలెలు, జాండ్రలు ప్రత్యేక కులములవారై, మఱికొన్ని కులము లేర్పడినవి. వైదికధర్మ ప్రాబల్యము తిరిగి తలయెత్తినది. భక్తిప్రధానమైన వీరశైవము నిర్దుష్టమైన యాచార సంప్రదాయబద్ధమై సాంఘిక ప్రయోజనములకును, మానవకల్యాణమునకును నిరుపయోగమైనది.

వీరశైవ తత్త్వము

వీరశైవతత్త్వార్థము నిగూఢముగ నున్నది. వీరశైవమునకు బాహ్యమునందువలె నంతరంగమునందును లింగధారణము బీజముగ నున్నది. వైదికమతమునందలి దేవతార్చనము, వేదాంతమునందలి తత్త్వార్థము, జైన బౌద్ధమతములందలి సంఘారాధనము, వివిధమతములందలి కర్మారాధనము వీరశైవభక్తియందు సంయోగ

మును బొందినవి. లింగార్చనము, లింగైక్యము, జంగమభక్తి, వీరదీక్ష వీరశైవమునందు సంయోగమును బొందినవి. వీర శైవులు జైనబౌద్ధమతములను ఖండించి ఆ మతస్థులను హింసించినను, ఆ మతధర్మములు వీరశైవమునందుఁ బ్రతిష్ఠను బడసినవి. బౌద్ధమతమునకు మూలస్తంభములైన, "1, బుద్ధం శరణం గచ్ఛ, 2. ధర్మం శరణం గచ్ఛ, 3. సంఘం శరణం గచ్ఛ" యను మూఁడుధర్మములును గురులింగజంగమశరణు రూపములను దాల్చినవి. ఏతద్ధర్మానుష్ఠానము వ్యక్తికైవల్యమునకును, మానవకల్యాణమునకును సాధనంబుగ నున్న విధమును నిగమాగమాచారములు తెల్లము చేయుచున్నవి. వీరశైవులు జాతికుల భేదములు లేక జంగమలింగములకు శరణాగతు లగుచుందురు.

గురులింగజంగమాకుంఠితభక్తి
దొరిది సుజ్ఞానంబు వ్యాప్తిసోపానములు
సరిఁ గణములుఁ బ్రాణంబులు సుమ్ముఁ
దుస్సంగ దేహచైతన్యము లగుచుఁ
గ్రమమున నెలకొన్నఁ గడుసంతసిల్లి
భ్రమలేక పొడమిన ప్రజ్ఞచే నంత
గురుఁడు లింగంబని గుఱుతుగా నెఱిఁగి
యరయ లింగము గురుండనియు నెఱింగి
గరిమ జంగమము లింగంబుగా నెఱిఁ
మరలి లింగము జంగమంబుగా నెఱిఁగి
చను జంగమము గురుస్వామిగా నెఱిఁగి
ఘనగురువరుని జంగమముగా నెఱిఁగి
యొకరొక రొకరందు నుండుట నెఱిఁగి
యొకరీతి మువ్వురు నొకటిగా నెఱిఁగి
యిట్టి విజ్ఞానమహిష్ఠుఁడై మనసు
ముట్టి మూర్తిత్రయంబును భజింపుచును
నిత్యసదానంద భరితాత్ముఁడగుచు
పరమైన గురుకరుణాబ్ధిఁ దేలుచును.

— దీక్షాబోధ 74 — పుట.

జీవయాత్ర

జీవయాత్రకుఁ బరమప్రయోజనము బ్రహ్మానంద మైన విశ్వకల్యాణము. జీవుఁడు జీవయాత్రను జేయుటకు విశ్వ మంతయును స్థానం బొసఁగుచున్నది. జీవుఁడు జీవయాత్రను జేయుటకు విశ్వమందిరమును విశ్వేశ్వర జీవ విశ్వభావములను, జ్ఞేయజ్ఞాతృజ్ఞానభావములను, కార్యకర్తృకారణభావములను, గురు లింగజంగమరూపములను, సాధ్యసాధకసాధనభావములను సంభవ మగుచున్నది. అవ్యక్తమైన పరమాత్మకును, వ్యక్తమైన విశ్వమున కును వ్యక్తావ్యక్తమైన జీవునియందు ధర్మప్రతిష్ఠ గలుగు చున్నది. జీవుఁడు సహజముగ వ్యక్తమైన విశ్వమునందు దేహ భ్రాంతిని బొంది సుఖప్రాప్తికి దూరస్థుఁ డగుచున్నాఁడు. అవ్యక్త మును గనుఁగొనుటకు సాధనమైన వ్యక్తము ప్రియముగను ప్రతి బంధకమగుచున్నది. జీవయాత్రయందు వ్యక్తావ్యక్తముల సం జ్ఞానము మతములకు, ధర్మములకు, కర్మలకు, సాహిత్యములకు, కళలకు, శాస్త్రములకుఁ బరమఫలము. అవతారమూర్తులు, మహర్షులు, తత్త్వజ్ఞులు, జ్ఞానులు, యోగులు, త్యాగులు, శాస్త్రజ్ఞులు, ధర్మజ్ఞులు, కర్మజ్ఞులు, భక్తులు జీవయాత్రా ఫల మును సాధించుటకుఁ జేసిన తపఃఫలమును ప్రపంచవిజ్ఞాన మనంతముగ బోధించుచున్నది. నిగమాగమములు, దర్శనములు, గీతలు, ధర్మశాస్త్రములు, పురాణములు, కావ్యములు, నాటక ములు, కళలు సువ్యక్తము చేయుచున్న ఈ యనంతవిజ్ఞానము జీవయాత్రకు సాధనంబైనను, జనసామాన్యంబునకు దుర్గ్రాహ్య ముగ నున్నది. జీవక్షేత్రమునందు వ్యక్తావ్యక్తములకు ధర్మ ప్రతిష్ఠను సమకూర్చుటకు భగవద్భక్తి పరమసాధనముగ నున్నది.

జంగమావళి వినిశ్చయ మెట్టులనిన
సంగతలింగదీక్షాకాలములను
త్రివిధమూర్తులకును శ్రీ గురుస్వామి
త్రివిధ మిమ్మనియె వా త్రివిధ మెట్లనిన
తను వొయ్యడును గురునాత్మమునకు మనముఁ
దనర లింగమునకు ధనము భక్తులకు
ఘనమనోవాక్కాయకర్మప్రక్రియలఁ
దన గురుని యనుజ్ఞఁ దప్ప కిచ్చినను
ఘనములకెల్లను ఘనమైనలింగ
మును శ్రీగురుండును మునుమార నిచ్చు
నటుగాక దీక్ష నీ వాసించినపుడు
తలఁకొనఁ దను మహోదనముఁ ద్రిమూర్తు
లకు సమర్పణ వాలాయంబుగాన
నొకటియు లేదుగా నుండుటఁ దెంపి
త్రివిధమూర్తులకును త్రివిధవస్తువుల
నవిరళప్రీతి నీ వర్పించితేనిఁ
బట్టించు సద్భక్తి భావ మంతటను
గిట్టిగాఁ బొంగు నీ కార్మికమలము.

— వీరశైవదీక్షాబోధ, 42 పుట

ఆణవమలమును, మాయామలమును, కార్మికమలమును బాసిన సాధకుఁడు ధర్మసంపన్నుఁడై, శ్రీ గురుకటాక్షమునకుఁ బాత్రుఁడై, లింగధారణరూపమైన చిన్మయదీక్షను బొంది శివస్వరూపుఁ డగుచున్నాఁడు.

శివలింగస్వరూపుఁడైన సాధకుఁడు శివలింగస్వరూపుడైన జంగమభక్తి తీర్థప్రసాదములను గైకొని ప్రకృతి కల్పితములైన భేదాభిమానములను విడిచి గురులింగైక్యమును బొందుచున్నాఁడు.

సకలమతములకును లక్ష్యము జంగమసేవ. ప్రాణహింస చేయక ప్రాణులకు సంతోషమును గలుగఁజేయుటయే ఈశ్వర పూజాఫలమని మతములన్నియును జాటుచున్నవి. బసవేశ్వరుఁడు లింగనాథుఁడైన భక్తులను జాతిమతభేదములను విసర్జించి పూజించి, మానవసోదరత్వమును జంగమరూపమునను స్థాపించిన విధమును బసవచరిత్ర రమ్యముగను బోధించుచున్నది.

సాధన

సాధకునకు దుఃఖనివృత్తిని, సుఖప్రాప్తిని గలుగజేయుటకు శివాత్మకమైన విశ్వమంతయును సంసిద్ధముగ నున్నది. దేశకాలపాత్రల సంస్కారముల కనురూపముగ బహువిధములైన సాధనములను మహానుభావులు కల్పించి సాధకులకుం దరుణోపాయము విశదము చేయుచున్నారు. వైదిక, బౌద్ధ, జైన, శైవ, వైష్ణవ, శాక్తేయాది భారతీయమతములును, యూదు, క్రైస్తవ, మహమ్మదీయాది మతములును, షడ్దర్శనములును, కర్మజ్ఞాన భక్తి హఠ సన్న్యాసాదియోగములును కైవల్య ప్రాప్తికి సాధనంబులుగ నున్నవి. సాధకునకు సకలసాధనములును ధర్మక్షేత్రమైన శరీరమునందుం బ్రత్యక్షముగ నున్నవి. దేహేంద్రియ వశీకరణము సాధనలకు మూలము. సాధకుండు జీవయాత్రయందు దేహేంద్రియాది సాధనలను దేహయాత్రకు వినియోగించిన దుఃఖమును, ఆత్మయాత్రకు వినియోగించిన సుఖమును గలుగుచున్నవి. శ్రీకృష్ణుండు భగవద్గీతయందు జీవయాత్రను ఆత్మయాత్రను జేయంగలవిధమును జక్కంగా బోధించెను.

శ్లో. యజ్ఞార్థాత్కర్మణోఽన్యత్ర లోకోఽయం కర్మబన్ధనః,
తదర్థం కర్మ కౌంతేయ, ముక్తసఙ్గః సమాచర.
యజ్ఞశిష్టాశినస్సంతో ముచ్యన్తే సర్వకిల్బిషైః,
తే త్వఘం భుఞ్జతే పాపాః యే పచన్త్యాత్మకారణాత్.
— భగవద్గీత, అ. 3—8,13.

మానవులు యజ్ఞములను ఆత్మార్థము చేయునపుడు, పుణ్యమును దేహార్థము చేయునపుడు పాపమును బొందుచున్నారు. మానవులు కర్మలను పరహితార్థము చేయునపుడు మోక్షమును, స్వకామ్యార్థము చేయునపుడు బంధమును బడయుచున్నారు. గీతాశాస్త్రము బోధించుచున్న ఈ పవిత్రభావమునే వీరశైవము గురు లింగ జంగమసాధన రూపమున సార్థకము చేయుచున్నది. సాధకుండు సకల ప్రపంచమును లింగరూపమునను నారాధించునపుడు దేహభ్రాంతి పోయి పరశివధ్యాన గలుగుచున్నది. దేహమునందుం గర్మేంద్రియములు, జ్ఞానేంద్రియములు పంచభూతములను వాశ్రయించి విషయములను భోగించుచు జీవ స్వరూపమును విస్మరింపం జేయుచున్నవి. జీవ స్వరూపమును గనుంగొనుటకు, నిరంతరమును విషయవాసనలను ఆత్మార్పణము చేయుటకు మహానిగ్రహము పరమసాధనమని మహానుభావులు బోధించుచున్నారు. వేదాంతులు వేదములందును, యోగులు యోగములందును, కర్మోపాసకులు యజ్ఞములందును, ఆగమజ్ఞులు ఆగమములందును నీ పరమరహస్యమును బోధించుచున్నారు. సాధకులు ఇంద్రియములను మనస్సునందును, మనస్సును చిత్తమునందును, చిత్తమును బుద్ధియందును, బుద్ధి సహంకారమునందును లయముచేసి బ్రహ్మానందమును అనుభవించుటకు లింగ నిరీక్షణము పరమసాధనమని వీరశైవము బోధించుచున్నది.

సహస్రారమునందుం బరంజ్యోతియై ప్రకాశించుచున్న పరబ్రహ్మమును సందర్శించుటకు దేహేంద్రియ ములు జ్యోతిస్స్వరూపమును బొందవలయును. ఇంద్రియాదులను వేధించి ఆత్మప్రసాదమును బడయుటకు దేహము మంత్రపూతమై చిన్మయము కావలయును. శివభూతశుద్ధి యోగము ప్రతిపాదించిన షట్చక్ర నిరూపణమును వీరశైవము షట్స్థలపూజ, షల్లింగ సందర్శనము రూపమున భక్తుల నిత్యజీవనమునందు సమన్వయము చేయుచున్నది. వైదికమతమునందుం గామ్యార్థములకును, మోక్షమునకును మంత్రోపాసన ప్రాముఖ్యమును బడసిన విధమును వేదములు, వేదాంగములు విశదము చేయుచున్నవి. భూతశుద్ధికిని, కైవల్యమునకును పంచాక్షరీమంత్రము ప్రధానసాధనమని వీరశైవము వ్యక్తము చేయుచున్నది. ఆ మహామంత్రము షట్చక్రములను షట్స్థలములను వేధించి నాదరూపమున సహస్రారమునందు సదాశివరూపమునను వెలుంగుచున్న విధమును శ్రీమచ్ఛంకరాచార్యులు సౌందర్యలహరియందు మనోహరముగను వర్ణించియున్నారు.

శ్లో. క్షితౌ షట్పఞ్చాశద్ ద్విసమధికపఞ్చాశదుదకే
హుతాశే ద్వాషష్టిశ్చతురధికపఞ్చాశదనిలే,
దివి ద్విష్షట్త్రింశన్మనసి చ చతుష్షష్టిరితి యే
మయూఖాస్తేషామప్యుపరి తవ పాదాంబుజయుగమ్.
— సౌందర్యలహరి — 14

శ్లో. మనస్త్వం వ్యోమత్వం మరుదసి మరుత్సారథిరసి
త్వమాపస్త్వం భూమిస్త్వయి పరిణతాయాం నహి పరమ్,
త్వమేవ స్వాత్మానం పరిణమయితుం విశ్వవపుషా
చిదానన్దాకారం శివయువతి భావేన బిభృషే.
— సౌందర్యలహరి — 45

శ్లో. సహయజ్ఞాః ప్రజాః సృష్ట్వా పురోవాచ ప్రజాపతిః,
అనేన ప్రసవిష్యధ్వ మేష వోఽస్త్విష్టకామధుక్.
దేవాన్ భావయతానేన తే దేవా భావయన్తు వః,
పరస్పరం భావయన్తః శ్రేయః పరమవాప్స్యథ.
— భ. 3 అ. 10-11.

మానవుల పురోవృద్ధికి కర్మలను సాధనంబులుగ భగవంతుండు నిర్మించెను. ఆకర్మలు దేవతారాధనమునకు వినియోగపడునపుడు శ్రేయఃప్రాప్తికి సాధనంబు లగుచున్నవి.

సహస్రారము

ఓమ్ సత్యమ్

షల్లింగములు	షట్స్థలములు	షడక్షరి	షట్చక్రములు	వ్యాహృతులు
మహాలింగము	ఐక్య	ఓమ్	ఆజ్ఞా	ఓమ్ తపః
ప్రసాదలింగము	శరణ	య	విశుద్ధ	ఓమ్ జనః
చరలింగము	ప్రాణ	వా	అనాహత	ఓమ్ మహః
శివలింగము	ప్రసాది	శి	మణిపూరక	ఓమ్ సువః
గురులింగము	మాహేశ్వర	మః	స్వాధిష్ఠాన	ఓమ్ భువః
ఆచారలింగము	భక్తి	న	మూలాధార	ఓమ్ భూః

సాధకుండు ఆజ్ఞాచక్రవర్తియై తపోలోకమునందు దివ్యదృష్టిని గలిగి మహా శివలింగమును గాంచునపుడు ఓంకారాతీతమై

సదాశివైక్యమయమైన సాయుజ్యము గలుగుచున్నది. సహస్రారము లింగైక్యమునకు ముఖముగ నున్నది.

వీరశైవాగమములందు వేదాంత మంత్రశాస్త్రముల రహస్యములు భిన్నరూపములను సమన్వయమునుబొంది, భక్తియోగ ప్రభావమును నిత్యజీవనమునందు విస్తరింపజేసినవి. ఆత్మవికాసమునకును, సంఘజీవమునకును, భక్తప్రసాదమునకును, శివసాయుజ్యమునకును వీరశైవము పరమసాధనముగ నేర్పడినది.

పరమాత్మనిఁ గనుఁగొనుటకు భక్తి పరమసాధనమని అన్ని మతములును దెలుపుచున్నవి. విశ్వరూప సందర్శనమునకు భక్తి పరమసాధనమని శ్రీకృష్ణుఁడు పరమభక్తుఁడైన విజయున కుపదేశించినవిధము భక్తిప్రభావమునకు నిదర్శనము.

శ్లో. భక్త్యా త్వనన్యయా శక్య అహ మేవంవిధోఽర్జున,
జ్ఞాతుం ద్రష్టుం చ తత్త్వేన ప్రవేష్టుం చ పరన్తప!
మత్కర్మకృ న్మత్పరమో మద్భక్త స్సంగవర్జితః,
నిర్వైర స్సర్వభూతేషు యః స్స మా మేతి పాండవ!
భగ. 11 – అధ్యా. 54—55.

హితసదాచారవృత్తి సద్భక్తి
సహజజంగమలింగ సద్భక్తి గలిగి
విను శివలాంఛన విశ్వాసియైన
ఘనుఁడు భక్తుం డనఁగా నుతికెక్కు
పరధనంబును బరభామలఁ గోర
కరయు లింగైకనిష్ఠాత్ముఁడై పేర్చి
భావశుద్ధియు దృఢభక్తియుఁ గలుగ
మావారు భక్తుని మాహేశుఁడండ్రు
ప్రేమ లింగమున కర్పింపని ద్రవ్య
మేమియు నంటక నిష్టలింగప్ర
సాదంబు భోగింప సావధానమున
నాదట వర్తించు నతఁడు ప్రసాది
యనురక్తి లింగంబుఁ బ్రాణంబుఁ గూర్చి
ఘనతర ప్రాణలింగ శరీరి యగుచు
నేసుఖదుఃఖము లెఱుఁగక శివుని
దాసుఁడై కొలుచు నాతఁడు ప్రాణలింగి
తనకు లింగము పతి దాను సతియని
సని నమ్మి పంచేంద్రియములు సౌఖ్యంబు
దా నెఱుంగక లింగతత్పరుం డగుచు
జా నొంద శివుఁ గొల్వ శరణుఁడౌ నతఁడు
ఒలసి షడ్వర్గ షడూర్మిషడ్భ్రమల
సలర కష్టవిధార్పనంబును లేక
శర్వునకుఁ దనకు సందింతలేక
నిర్వాణపద మంది నిర్వాపుఁడగుచు
ఒగి శిఖికర్పూరయోగంబుభంగిఁ
దగిలి వర్తించువాఁడు శివైక్యుండు.
—దీక్షాబోధ 81—85

శ్రీకృష్ణపరమాత్ముఁడు ఉపదేశించిన భక్తిమార్గమునే లింగధారణరూపమున వీరశైవము వ్యక్తము చేయుచున్నది. సాధకుఁడు చిత్తమును శివునియందు లయముచేయుటకు నిరంతరమైన శివధ్యాన సాధనముగ నున్నది. అభ్యాసమువలన ధ్యాన కల్గుచున్నది, జంగమార్చనలవలనను అభ్యాసమును, కర్మఫలత్యాగమును, శివసందర్శనమును గలుగుచున్నవి. బాహ్యాభ్యంతరముల గురులింగ జంగమలింగార్చనలందు సాధకునకు భక్తి స్వరూపము గోచరంబగుచున్నది. బసవచరిత్రయందు సామాన్యజనులు మహాభక్తులై శివసాయుజ్యమును బొందినవిధము మనోహరముగ వివరింపఁబడినది. బసవమతము వైదికమతమును ప్రతిఘటించినను నిగమాగమ పురాణాదులందుఁ బ్రతిపాదితములైన సాధనలను స్వీకరించి లింగధారణకుఁ బ్రముఖతను గల్పించినది. వీరశైవము కొంతకాలము మహావ్యాపకత నొందినది. కాలక్రమమునఁ జిన్మయదీక్ష, లింగధారణము కులాచారములై, భేదాచరణమును గల్పించి, వ్యక్తి వికాసములకును, సంఘజీవనమునకును, మానవకల్యాణమునకును నిరర్థకములై, వీరశైవప్రతిభను తగ్గించినవి.

సాధ్యము

జీవుఁడు జీవయాత్రయందు శివస్వరూపమును బొందుటయే జీవయాత్రకుఁ బరమ ప్రయోజనము. "అహం బ్రహ్మాస్మి," "తత్త్వమసి," "శివోఽహం" ఇత్యాది మహావాక్యార్థములను జీవయాత్రయందు సార్థకము చేయుటకు వీరశైవము తలపెట్టినది. లింగధారణము శివభక్తులందు ద్వైతభావమును బోఁగొట్టి అద్వైతభావమును వ్యక్తము చేయుచున్నది. పరమశివుఁడు, జీవుఁడు, ప్రకృతి; ఆత్మ, జీవుఁడు, దేహము; గురువు, లింగము, జంగము; భావలింగము, ప్రాణలింగము, ఇష్టలింగము; లింగశరీరము, సూక్ష్మశరీరము, స్థూలశరీరము; నాదము, బిందు, కళ; ఇత్యాది త్రివిధ భావరూపములను విశ్వమంతయును గోచరం బగుచున్నది. సృష్టికి వ్యక్తరూపమైన నాదము విశ్వమును లింగరూపమున నావరించి కళారూపమునను సువ్యక్త మగుచున్నది. నాదము చైతన్యకళారూపమున సహస్రారమునందు విలసిల్లుచుఁ బ్రాణకళల నాకర్షించుచున్నది. ప్రపంచమంతయును చైతన్యాధిష్ఠితమైన జంగమస్థావర రూపములను బ్రభవించుచు శ్రేయఃప్రాప్తికి సాధనంబుగ నున్నది. బాహ్యాంతరములందు లింగధారణము పంచభూతములను, దశేంద్రియములను, అంతఃకరణచతుష్టయమును వేధించి సాధ్యమును జేరుటకుఁ బరమసాధన మని వీరశైవము బోధించుచున్నది. లింగాంగి జంగమలింగ ప్రసాదమునందు ఇష్టార్థసిద్ధిని, గురులింగప్రసాదమునందు భావార్థసిద్ధిని గలిగి, నైష్కర్మ్యఫలసిద్ధిని బొందుచు, శివకైవల్యమును బొందుచున్నాఁడు. సాధకుఁడు లింగాంగ సంయోగమును బొంది ద్వైతభావమును విడిచి, గురులింగజంగముల తీర్థప్రసాదములను సేవించి, అద్వైతసిద్ధిని బొందుచున్నాఁడు. వీరశైవమత సంప్రదాయములు తీర్థప్రసాదముల మహిమను విశేషముగ బోధించుచున్నవి. శ్రీ గురుప్రసాదము స్థూలరూపమునను, భావరూపమునను సాధకునిఁ జిన్మయునిఁజేసి, శివభక్తగణమునందుఁ జేర్చుచున్నది. జంగమార్పితములైన యిష్టపదార్థములు శివా[...] ములై మహాప్రసాదభావమున సాధకునకు శివప్రసాదమును గ[...] జేయుచున్నవి. మానవుల సుఖదుఃఖములకు కోపప్రసాదములు [...] ణంబులుగ నున్నవి. కోపము పశులక్షణమై దుఃఖమును, ప్ర[...] మీశ్వరలక్షణమై సుఖమును గలుగఁజేయుచున్నవి. భక్తియు[...] మైన శ్రీ గురు లింగ జంగమ ప్రసాదము శివసాయుజ్యము[...] సాధనమై యున్నది. భావప్రాణేష్టలింగపరమైన శ్రీ గురులింగజ[...] మైక్యాత్మకమైన వీరశైవతత్త్వము, వీరశైవమునకు శివాద్వై[...] మును బ్రతిపాదించుచున్నది. శైవసిద్ధాంతములు ద్వైతప్రతి[...] కము లనియును, ద్వైతాద్వైత ప్రతిపాదకము లనియును భిన్న[...] ప్రాయములు ప్రచలియున్నను, వీరశైవము శివాద్వైతము[...] బ్రతిపాదించుచున్నదని పండితాభిప్రాయము.

ఆలింగమునకుఁ బంచామృతస్నపన
సేవఁ గావించి సర్వోపచారముల
నర్పించి ధూపదీపాదు లర్పించి
చర్చింప సూక్ష్మమై సకలదిక్కులను
బరమసత్కళ మున్న భరితమై యున్కి
నరయు శిష్యుని శిరంబం దున్న కళను
గని గురుమూర్తి యాకర్షించి లింగ
మునయందు మంత్రోక్తముగఁ బ్రతిష్ఠించి
యాలింగమును శిష్యహస్తాంబుజమునఁ
గీలించి నీవిందుఁ గృపతోడ నుండు
మని దేవుఁ బ్రార్థించి యతని కర్పించి
వినయస్థుఁడగు శిష్యు వీక్షించి నీకుఁ
బ్రాణలింగ మితండు భావించి యెపుడుఁ
బ్రాణపదంబుగ భజియింపుమందు
ధరియింపు మేప్రమాదము లేకయుండ
ధరియింపఁగాఁ బ్రమాదము వచ్చెనేని
ప్రాణపరిత్యాగ మర్హంబు సుమ్ము
ప్రాణలింగుల కని పదిలంబు పరచి
సహితాంగలింగైక్య శోభనక్రియల
సహజైక్యసత్యప్రసాదాంగుఁ జేసి
సహజనాయుప్రాణ సంబంధ మొనరించి
విహితలింగ ప్రాణవిశ్వాసుఁ జేసి
యమలాత్మఁ జిజ్జ్యోతియందు సంధించి
విమలతత్త్వార్థ వివేకంబు నొసఁగి
యుద్ధజీవన్ముక్తి హేతువై తనరు
శుద్ధశైవ రహస్యసూక్తులఁ దెలిపి
స్వాదుస్వకీయ ప్రసాదంబు నొసఁగి
వేదోక్తసద్భక్తివేత్తఁ గావింప
నూహించి గురువాక్యమోలి శిష్యుండు
దేహభావములఁ దద్దేవు ధరించి
ఘనుని నిత్యుని సర్వగతుని నిఃకేవలుని
యనుపమశివుని జ్ఞానానందమయుని

నాదాత్ము నీశ్వరు నైర్గుణ్యమూర్తి
నాదిమధ్యరహితు ననుపము సూక్ష్మ
తనుని షట్త్రింశదుత్తరతత్త్వవర్తి
బనుఁ బరాత్పరతరుఁ బ్రహ్మస్వరూపు
నిట్టిలింగముఁ దన కిచ్చి రక్షించి
నట్టి శ్రీగురునాథు నంఘ్రిపద్మములు
తనశిరంబున నిరంతరమును బాదు
కొనియుండ భావించికొనుచు శిష్యుండు
నాగురునాథుని నాలింగమూర్తి
నాగురుప్రతిబింబ మగుజంగమంబు
వరుసతో నేకభావంబుగాఁ దెలిసి
స్థిరభక్తియుక్తిఁ బూజింపుచునుండె.

—వీ. దీ. బో. 46—47.

వీరశైవమునకు లింగధారణము బీజము; లింగనిష్ఠ శక్తి; గురులింగ జంగమప్రసాదము కీలకము. శైవము ప్రాచీనవైదిక మార్గమునఁ గర్మలను, వర్ణాచారములను నాశ్రయించుచు వృద్ధిని బొందినది. వీరశైవము కర్మసంస్కారములను, జాతిభేదములను నిరసించుచు, లింగధారణనిష్ఠను శాసించుచు, శైవమునకు నూతన చైతన్యమును గలుగఁజేసినది. ఇష్టలింగారాధనము కైవల్యమునకు సాధనము కాఁగల విధమును వీరశైవ ముపదేశించుచున్నది.

పరికింప నీరీతిఁ బరమేశుఁ డింద్రుఁడు
గరిమతో నాదాత్మకం బండ్రు దీని
నదియె సో పరశివుండన్న యతఁడు
నదియె మహాలింగ మనుచున్న యాతఁ
డతనికి నెల్లద్రవ్యము నర్పించి
నతుల ప్రసాదసౌఖ్యము గల్గ ననుచుఁ
గౌరికి శంభుఁడీ క్రమ మానతిచ్చె
నీరీతి వర్ణింప నెఱుఁగ రెవ్వారు.

* * *

నీకాయమందును నీప్రాణమందు
నీకరణములందు నిండెడు నెద్ది
యది యనాద్యంతంబు నప్రమేయంబు
సదసదుత్తరము నక్షయము నసాధ్య
పదమనియును జెప్పఁ బడు పరశివుని
సదమలకళ శిరఃస్థానమం దుండి
యిది యిట్టిదని వచియింప వర్ణింప
గదిరి పేర్కొన నశక్యం బెవ్వరికిని
దగు మనోజ్ఞానచింతం గందరాని
దగు నిర్మలంబు నిత్యము నిరంజనము
నరసిచూడఁగఁ దాన యత్యంత సూక్ష్మ
తరమగు పరకళ దానకాదెట్లు
శశికళ దాన కాదే గురునాథుఁ
డాకర్షణముఁజేసి యట లింగమందుఁ

జెట్టిశిష్యనికరపేటిక నిలువ
గట్టిగా ప్రాణలింగం బయ్యెఁ దెలియ.

*   *   *

అంగంబునను లింగ మధివసించుటను
లింగాంగి కంగంబు లేదని తెలిపి
యంగంబు లింగమం దణఁగుటఁజేసి
లింగాంగములు రెండు లేకుంట దెలిపె
మునుప లింగము ప్రాణములయందు వెలవు
గొనఁ బ్రాణగుణ మణంగుట నెఱిఁగించె
కళయందుఁ బ్రాణంబుఁ గళ ప్రాణమందు
నిల రెండుఁ గలిపియుండెడికీలుఁ దెలిపె
నదిగానఁ గళతోడఁ బ్రాణంబుతోడఁ
బొదలిన లింగంబు పూజ్యలింగంబు.

—వీ. దీక్షాబోధ 94—95.

బసవేశ్వరుని కాలమునందు వైదికాద్వైతమతము ప్రతిభ తగ్గినది. శ్రీ శంకరాచార్యులు వైదికమత ప్రతిభను బునరుద్ధరించినను, ప్రజాసామాన్యమునకు నిరుపయోగమయినది. శైవాచార్యులు శివలింగార్చనరూపమున శైవమును గాపాడుచున్నను, శైవమునకు నిస్తేజస్త్వము గలిగినది. ఆళ్వారులు, రామానుజాచార్యులు వైష్ణవ మతవ్యాపనమునకుఁ బూనుకొనిరి. ప్రాచీనాచార ధర్మములు వికలత్వమును బొందినవి. నవీనాచార ధర్మములు వ్యాపకమును బడయలేదు. కులభేదములు, జాతిభేదములు, మతాచారభేదములు ప్రజాహృదయమును నిర్వీర్యము చేసి, నిర్జీవత్వముఁ బ్రబలఁజేసినవి. ఇట్టి విషాదస్థితియందు సంఘమునందు వీరశైవము చైతన్యశ్వాసమునుజేసి మహోపరివర్తనమును గలుగఁజేసినది, శివభక్తి చిహ్నమైన లింగధారణము వీరశైవమును వీర్యవంతము చేసినది. వీరశైవమునందు గురుప్రసాదితములైన భక్తిభావనలు జంగమార్చనలందు సార్థకములై భక్తిరసావేశమును గలుగఁజేసినవి. వీరశైవులైన లింగాంగులందఱు నగ్రజాంత్యజ కులభేదములు లేక తీర్థప్రసాదములను గ్రహించుచు, శివస్వరూపులై శివసాయుజ్యమును బొందుచున్నారు. వీరశైవమునందు సిద్ధాంతమైన శివభక్తి ప్రసాదము జంగమార్చనలందుఁ గ్రియారూపమున సార్థకమగుచున్నది. బసవపురాణమునందు మనోహరముగ వర్ణింపఁబడిన ప్రాకృతభక్తుల దివ్యచరితములు వీరశైవ మతప్రతిభను విశదము చేయుచున్నది.

బ స వే శ్వ రుఁ డు

బసవేశ్వరుఁ డొక మహావ్యక్తి. బ్రాహ్మణకులజాఁడైన బసవేశ్వరుఁడు బ్రాహ్మణకులమును విడుచుట బసవేశ్వరుని దృఢసంకల్పమును వెల్లడి చేయుచున్నది. బసవేశ్వరుఁడు పరమశివభక్తుఁడయ్యును, బిజ్జలునకు మంత్రిత్వమును, దండనాయకత్వము వహించి రాజ్యభారమును నిర్వహించెను. బసవేశ్వరుఁడు తన సర్వస్వమును, రాజ్యాదాయమును, రామదాసు శ్రీరామమూర్తికి కైంకర్యము చేసినరీతిని జంగమార్చనలకు సమర్పించుచుండెను. శివానుగ్రహమువలన బిజ్జలుని కోశమునందు ద్రవ్యమునకు లోటు లేకుండెడిది. ఆతఁడుఁ భక్తులకుఁ దనభార్యనగలను, వలువలను సమర్పించి జంగమార్చనలం దిష్టలింగార్చనలను జేయుచుండెను. బసవేశ్వరుఁడు తాను మంత్రియను నహంకారములేక జంగమకోటులకు సముచితార్చనలను సలుపుచుండెను. అనన్యమైన జంగమభక్తి బసవేశ్వరుని త్యాగశీలమును విశదము చేయుచు బసవేశ్వరభక్తిని విస్తరింపఁజేసినది. వైరాగ్య సన్న్యాసావహులై జడమయమైన సంఘమునందు బసవేశ్వరుఁడు చైతన్యశ్వాసమును జేసి కర్మయోగ ప్రవృత్తి నుద్బోధించెను.

జైనబౌద్ధులు కర్మసన్న్యాసులై సంఘమునందు వైరాగ్యమును వ్యాపింపఁజేసిరి. భక్తికి, ప్రజాగౌరవమునకు కాషాయాంబరములు చిహ్నములైనవి. భిక్షాటనము పూజ్యమైన వృత్తియైనది. గృహస్థాశ్రమమునందు విరక్తి ప్రబలించినది. ప్రజలు నిరాశయులై, సంఘశక్తి క్షీణించినది. బలములేని సంఘము స్వధర్మనిర్వహణమునకు నిరుపయోగమైనది. భగవద్భక్తిని సార్థకము చేయుటకు మానవసేవయే పరమసాధనముగ నున్నది. బసవేశ్వరుఁడు నిత్యజంగమార్చనలందు ఆత్మపూజను, శివపూజను, సంఘపూజను సాధ్యముచేసి, సంకుచితమైన భక్తిమార్గమును సంఘజీవనమును విస్తరింపఁజేసి వీరశైవమును వీర్యవంతముఁజేసెను. బసవేశ్వరుని రాజ్యాధికారము, దృఢసంకల్పము, పరమశివభక్తి, త్యాగశీలము, కులనిరసనము, జంగమభక్తి, మాహాత్మ్యము వీరశైవవ్యాపనమునకు సాధకంబులై, బసవావతారము ప్రసిద్ధిని బడసెనది. వీరశైవచరిత్ర బసవేశ్వరుని మహిమను వెల్లడి చేయుచున్నది.

కర్ణాటకాంధ్ర భాషలందుఁగల వీరశైవ వాఙ్మయమును పండితులు పరిశోధించి వీరశైవతత్త్వమును వ్యక్తము చేయుదురుగాక!

[బసవపురాణము, ప్రస్తావన - 1926]

ఆంధ్రవాఙ్మయ చరిత్ర

ఆంధ్రవాఙ్మయము చిరకాలసంవర్ధితమై సువిస్తృతముగ వర్ధిల్లుచున్నది. వాఙ్మయ వికాసపరిణామములకు ప్రజాజీవనవికాసపరిణామము లాధారములుగనున్నవి. ప్రజాజీవనమునందు గోచరమగు వృద్ధిక్షయములు వాఙ్మయ చరిత్రమునందు గోచరించుచుండును. రాజకీయవిజయములు, సాంఘిక పరివర్తనములు, మతమీమాంసలు, ప్రకృతిసంపదలు వాఙ్మయ స్వరూపములందు ప్రత్యక్షమగుచుండును. అనేకశతాబ్దములందు వృద్ధిక్షయములకు లోనగుచు వచ్చి నేటికిని జీవకళలతో విలసిల్లుచున్న ఆంధ్రవాఙ్మయపరిణామము ప్రజాహృదయక్షేత్రములందును, వాఙ్మయస్వరూపములందును ప్రత్యక్షముగ గోచరమగుచున్నది. ప్రత్యక్షముగఁ గనుపడుచున్న వాఙ్మయపరిశీలనము వాఙ్మయ హృదయ గ్రహణమునకును, భావివికాసమునకును ధనము గాగలదు.

ఆంధ్రులు ద్రవిడశాఖకుఁ జెందినవారను సిద్ధాంతము సామాన్యముగ నంగీకరింపఁబడుచున్నది. బ్రాహ్మణులందు ఆంధ్రులు, తమిళులు, కర్ణాటకులు, ఘూర్జరులు, మహారాష్ట్రులు పంచద్రావిడబ్రాహ్మణులు. వింధ్యాద్రికి దక్షిణభాగములు వీరికి నివాసస్థలములు. ద్రవిడు లార్యులకుఁ బూర్వము పశ్చిమోత్తరమార్గమున భరతఖండమునందుఁ బ్రవేశించిన పరదేశీయులను సిద్ధాంతమును పండితులు ప్రతిపాదించుచున్నారు. దక్షిణదేశ ప్రాంతవాసులు —ముఖ్యముగఁ దమిళులు— ఆర్యులు రాకపూర్వము దక్షిణదేశమునందు స్థిరవాసముల నేర్పరచుకొని శాస్త్రకళాకోవిదులై వర్ధిల్లుచుండిరి. పి.టి. శ్రీనివాసయ్యంగారు ద్రవిడు లాదిమనివాసులని సిద్ధాంతమును జేసినారు. ద్రావిడు లాదిమనివాసులైన యాటవికజాతులవలె ననాగరికులు గారని వారి ప్రాచీన సభ్యత విశదము చేయుచున్నది. బెలూచిస్థానమునందుఁగల బ్రాహూయీభాషకును, ద్రవిడభాషలకునుగల పోలికలనుబట్టి ద్రవిడులకును, బ్రాహూయీలకును సంబంధము గలదనికాని, ద్రవిడులు వాయవ్యదిశనుండి వచ్చినవారని కాని నిర్ణయించుట యసమంజసము. రామాయణము లంకయందు నాగరికత ప్రబలియున్నటులు తెలుపుచున్నది. లంకాపుర వర్ణన మహాకావ్యపు నగరవర్ణనలను స్మరింపజేయుచున్నది. రామాయణ కాలమునందు దక్షిణదేశము నాగరికతను గలిగియున్న విధమును రామాయణము తెలుపుచున్నది. ఆర్యశాఖకు చెందినవారు ప్రపంచమునందంతటను గనుపడుచున్నారు. ద్రవిడశాఖకు చెందినవారు ఇతరప్రాంతములందు గనుపించుటలేదు. ద్రవిడు లార్యులు రాకపూర్వమే దక్షిణభాగమునందు ప్రబలమైన నాగరికతను గలిగియుండిరి. లంకకును, దక్షిణదేశమునకును సంబంధ ముండియుండుట సహజము. సంబంధము లేనియెడల లంకస్థితియే వారికి తెలిసియుండదు. లంకాద్వీపవాసులును, ద్రవిడులును మహాప్రళయమునందు మునిఁగిపోయిన సుమేరియా ఖండవాసులై యుందురేమో విమర్శింపఁదగిన విషయముగనున్నది. ద్రవిడులకును, ద్రూయిడులకును సంబంధమేమైనను గలదేమో పరిశీలింపదగినవిషయము. అస్సీరియనులకును, ద్రవిడులకును సంబంధము గలదని ద్రవిడ పండితులు కొందరు ప్రతిపాదించుచున్నారు. హిందూపత్రికయందు రామస్వామిఅయ్యరుగారు బైబిలునందలిహీబ్రూపదములకును, తమిళపదములకును జూపిన పోలికలు విచారయోగ్యములుగ నున్నవి. ఆర్యుల సంపర్కమువలనను గాలక్రమమునను ద్రావిడసభ్యతయందు మార్పులు గలిగినను ద్రవిడుల ప్రాచీనత, సభ్యత నిర్వివాదాంశములు. పండితులు విషయవిమర్శనమును ద్రావిడార్యాభిమానదృష్టితోఁగాక సత్యాన్వేషణాభిలాషతో జేయుట సమంజసము.

ఆంధ్రులు

తెలుఁగు, తెనుఁగు, ఆంధ్ర శబ్దములు సమానార్థములుగాఁ నిపుడు వాడుకయందున్నవి. ఈపదములం దాంధ్రపదమే ప్రాచీనము. ఈపదములు దేశమునకును, ప్రజలకును, భాషకును సమానార్థకములుగ వాడుకయందున్నవి. ఈపదముల వ్యుత్పత్తిని నిర్ణయించుటకుఁ బండితు లింతవరకును జేసిన ప్రయత్నములు సంతృప్తికరంగా గనుపడవు. ఆంధ్రు లార్యులా, ఆర్యేతరులా యను విషయమై వాద ప్రతివాదములు జరుగుచున్నవి. ఆంధ్రుల చరిత్రను వ్రాసిన శ్రీయుత చిలుకూరి వీరభద్రరావుగారు మొదలగువా రాంధ్రు లార్యులని నిర్ణయించియున్నారు. ప్రజలవలన దేశభాషార్థము రూఢియైనదియు, దేశమువలన ప్రజాభాషార్థము రూఢియైనదియు నిర్ణయించుట దుష్కరముగ నున్నది. ఆంగ్లప్రజలవలన నాంగ్లదేశభాషార్థములు రూఢియైనవి. మహారాష్ట్ర ఘూర్జర ప్రజలవలనను దేశభాషార్థములు రూఢియైనవి. పాంచాలదేశనామము ప్రజార్థమును రూఢి చేసినది. ఆంధ్రపదమునందును, తెలుఁగుపదమునందును నీరెండు భావములును నిమిడియున్నటు లూహింపదగియున్నది. తెలుఁగుపదము త్రిలింగ పద జన్యమైనను త్రికళింగ పద జన్యమైనను నాదిని దేశపదార్థ ప్రతిపాదకమై కాలక్రమమునఁ బ్రజాభాషాపరమైనటు లూహింప దగియున్నవి. తెనుఁగుపదమునకును, మాధుర్యమును సూచించెడు తేనెపదమునకును, తెన్, తిను, తెలుపు, తెలియు, తేట పదములకును గల సంబంధమెట్టిదో విచారయోగ్యము. ఆంధ్రనామ మాదిని ప్రజాపరమై కాలక్రమమున రాజప్రాబల్యమువలన దేశభాషాపరమైనటులు తోచుచున్నది. ఆంధ్రరాజుల ప్రాభవ మాంధ్రపదార్థమును స్ఫుటముచేసినది. ఆంధ్ర, తెలుఁగు పదముల వ్యుత్పత్త్యర్థమును, చరిత్రార్థమును దురవగాహములుగ నున్నవి. ఆంధ్రశబ్దమును, తెలుగుపదమును సంస్కృతప్రాకృత ద్రవిడసంస్కారములందే సంస్కారప్రాభవమును సూచించినను వర్తమానకాలమునందు సమానార్థమును దెలుపుచున్నవి. సమానార్థమును దెలిపెడి పదప్రయోగములందు విపరీతాభిమానమును వహించుట ధీమంతుల కనుచితము.

ఆంధ్రు లుత్తరదేశమునుండి వచ్చిన యార్యులని సంస్కృతగ్రంథములవలన దెలియుచున్నది. ఆంధ్రులు కృష్ణాతీరమునందుఁగల శ్రీకాకుళమునుండి గోదావరి తీరమునందుఁగల నాసికవఱకును వ్యాపించినటులు గాథలు గలవు. ఈగాథలను సమర్థించుటకు దగిన యాధారములు గనుపడవు. ఆంధ్రరాజులకు ప్రతిష్ఠానపురము చిరకాలము ప్రారంభమునందు రాజధానిగ నుండినటులు శాసనాదులు తెలుపుచున్నవి. అనంతరము ధాన్యకటకము రాజధానిగ వెలసినది.

ఆంధ్రరాజుల ప్రాభవమువలన దేశమునకును, భాషకును, ప్రజలకును ఆంధ్రనామము రూఢియైనది. ఆంధ్రప్రాభవము స్థిరపడని ఘూర్జర మహారాష్ట్రకర్ణాటకాది దేశములందు సహజములైన ప్రజాభాషాబలములు స్థిరపడినవి. పడుమటి కనుముల దాంధ్రలోయ యున్నను మహారాష్ట్ర వాసస్థానముగ నున్నది. నాసికా ప్రాంతమునందలి గుహ లాంధ్ర వైభవమునకు స్మరణ చిహ్నములుగ నున్నను మహారాష్ట్ర స్థానములుగ నున్నవి. ఆంధ్ర రాజుల ప్రాభవమును శిల్పములు, రాజ్యవిజయములు, దానధర్మములు మతాభినివేశమును చాటుచున్నను వారి ప్రతిభానురూపమైన వాఙ్మయ స్వరూపములు గోచరముగాకున్నవి. ఆకాలమునందు సంస్కృత ప్రాకృత భాషలకుఁగల ప్రముఖతయే యిందులకుఁ గారణమని యూహింపఁదగి యున్నది. గుప్తయుగము వఱకును సంస్కృత వాఙ్మయము ప్రముఖతను వడసినది. ఆ యుగమునందు ప్రాకృతభాషలకు గొంత ప్రముఖత యేర్పడినను సంస్కృత భాషాప్రాబల్యమునకుఁ బడవ్యతి గలుగలేదు.

ఆంధ్రరాజులు — వాఙ్మయము

ఆంధ్రరాజు లప్రతిహతముగ నాలుగువందల యేండ్లు భరతఖండమునందు విశేషభాగమును బాలించిరి. వారు నాసికనుండి మచిలీపట్టణమువఱకును, పాటలీపుత్రమునుండి కాంచీపురమువఱకునుగల దేశమును బాలించిరి; దిగ్విజయములను బడసిరి; కళలను బోషించిరి; పండితులను సన్మానించిరి; విహారములను,

స్తూపములను, ధర్మశాలలను గట్టించిరి. బ్రాహ్మణులను, సన్యాసులను, బౌద్ధులను నాదరించి వారికివసతులను గల్పించిరి; రాజ్యమును పోషించిరి. ఇప్పటికి 1848 సంవత్సరముల క్రిందట ప్రారంభమై యవిచ్ఛిన్నముగ సాగుచున్న శాలివాహనశక మాంధ్రరాజుల ప్రతిభను వేయినోళ్ల చాటుచున్నది.*

ఆంధ్ర రాజుల ప్రతిభ ప్రజాభ్యుదయక్షేత్రములం దాంధ్రవాఙ్మయమున కంకురారోపణములను చేసినను వారి కాలమునం దా యంకురములు పల్లవించి యుండలేదు. పాలకుల భాషలు సంస్కృతప్రాకృతములు. ప్రజల భాష దేశభాష. బౌద్ధసన్యాసులు దేశభాషలందు బౌద్ధధర్మములను ప్రజలకు బోధించినను, ప్రాకృతభాషలే విశేషమైన వ్యాపకమునుగలిగియుండినవి. అమరావతిస్తూపమునందును, నాసిక, కార్లిగుహలందును, ఇతర ప్రాంతములందును లభ్యములగు శాసనములు ప్రాకృతభాషయందు గలవు. హాలుడు రచించిన శాలివాహన సప్తశతియును, గుణాఢ్యుడు రచియించిన బృహత్కథయును ప్రాకృతపైశాచీ భాషలందుగలవు. శాసనము లశోకలిపియందుగలవు. రాజావలంబనముగల భాషకుగల ప్రముఖత ప్రజాసామాన్యమునందు వాడుకయందున్న దేశభాషకు గలుగలేదు. అశోకలిపి ఆంధ్ర అక్షరముల స్వరూపమును దాల్చుటకును, దేశభాషకు వాఙ్మయ స్వరూప మేర్పడుటకును చిరకాలము పట్టినది. ఆంధ్రరాజుల కాలమునందైనను తమిళదేశమునకు గలిగిన శాంతి తెలుగుదేశమునకు గలుగలేదు. ఉత్తరదేశాగతులైన శత్రువుల నెదిరింపవలసిన భారమంతయు నాంధ్రరాజులు వహించియుండిరి. దేశీయవాఙ్మయాభివృద్ధికి సంగ్రామ పరంపరలును ప్రతికూలమై యుండియుండును. తమిళ వాఙ్మయమునకు గల ప్రాచీనత యాంధ్రవాఙ్మయమునకు లేకుండుటకు పరదేశీయ సంస్కార ప్రాబల్యము ముఖ్యకారణమై యుండియుండును.

పల్లవులు - ఆంధ్రవాఙ్మయము

పల్లవులును ఆంధ్రరాజులవలె సంస్కృత ప్రాకృత భాషలను పోషించుచుండిరి. ప్రాచీనపల్లవరాజులు [illegible] మతావలంబనులు. ఆంధ్రదేశస్థములైన వేంగీపురము, కాంచీపురము వీరి రాజధానులుగ నుండినవి. వేంగీశాసనములను సామాన్యముగ సంస్కృతభాషయందు గనుపడుచున్నవి. వీరికాలపు శాసనములను ఆరంభమునందు ప్రాకృతమునం దున్నను దరువాతివి సంస్కృతభాషయందు గలవు. పల్లవరాజులుదాల్చిన ముక్కంటి మొదలగు నామములనుబట్టి వారికాలమున దేశభాషలయెడ నాదరణము ప్రబలినటు లూహింప దగియున్నది. వీ రాంధ్రదేశ గ్రామస్థులైన బ్రాహ్మణులకు వృత్తుల నొసగి పోషించుటకూడ వీరి ఆంధ్రాభిమానమునకు నిదర్శనము.

చాళుక్యులు - ఆంధ్రవాఙ్మయము

రాజరాజనరేంద్రుని కాలమునందు నన్నయభట్టారకుడు మహాభారతమును దెనిగించినను ఆకాలమునకు బూర్వమే యాంధ్రవాఙ్మయము వృద్ధిని బొందియుండవలయునని యందఱును నంగీకరించుచున్నారు. అప్పటి గ్రంథము లేవియును గనుపడకపోయినను నన్నయభట్టారక విరచితమైన మహాభారతమే ఆంధ్రవాఙ్మయము గలదని చాటుచున్నది. వాఙ్మయము లేనిది విలక్షణమైన మహాభారతమువంటి కావ్య మాకసమునుండి యుట్టిపడదు. తగినయాధారములు దొరకువఱకును నాకాలపు వాఙ్మయ స్వరూపమునకు సంబంధించిన యూహాపోహలు నిరర్థకములు. పల్లవులకాలమునందు పల్లవించుట కారంభించిన యాంధ్రవాఙ్మయము రాజనరేంద్రుని కాలమునందు వికసించుట కుపక్రమించినది. గద్యరూపమునగల యాంధ్రశాసనము లాంధ్రవాఙ్మయాంకురముల స్వరూపస్వభావములను విశదము చేయుచున్నవి. గుత్తి విప్పర్లలో దొరికినట్టి చాళుక్యశాసనములును, కడప చోళుల శాసనములును ఆంధ్రవాఙ్మయమున నింతవఱకు గానవచ్చు మొదటి గద్యశాసనములు. అద్దంకి ధర్మవరములలోని పాండురంగనిశాసనములును, విజయవాడయందలి యుద్ధమల్లుని శాసనమును ప్రాచీనాంధ్ర పద్యవాఙ్మయమునకు నిదర్శనములుగ నున్నవి. ఆపద్యములు మాత్రాగణబద్ధములై తరువోజాక్కరల రూపమున నున్నట్టులు పండితుల నిర్ణయము. ఇట్టి గద్యపద్యశాసనముల నేర్పరిచి ఆంధ్రవాఙ్మయారంభములను నిర్ణయించుట వాఙ్మయపరిశోధన కవసరము. వేంగీపుర జీర్ణములను, నితరజీర్ణములను, ప్రాచీనాంధ్ర శాసనములను బరిశోధించుటవలన నాంధ్రవాఙ్మయారంభములను నిరూపించుట కవకాశములు గలుగగలవు. భాషాపరిశోధకులును, శాసన పరిశోధకులును జేసెడి పరిశోధన లిట్టి ఫలసిద్ధికి దోడ్పడగలవు. బర్మాదేశమునందు గల తలైంగు (తెలుంగు) రాజుల ప్రాచీన శాసనములును ఆంధ్రవాఙ్మయారంభములను నిరూపించుటకు దోడ్పడవచ్చును. ఈ రాజులు క్రీస్తుశకమునకు పూర్వమే తెలుగుదేశమునుండి వలసపోయి బర్మాయందు రాజ్యములను స్థాపించిరి. వారి శాసనముల లిపి వేంగీచాళుక్య లిపిని బోలియున్నటులు పండితుల మతము.

ఆంధ్రవాఙ్మయ వికాసము

సకల వాఙ్మయముల వికాసమువలె వాఙ్మయ వికాసమునకును సహజ సత్త్వమును పరిసరములును సాధనములు. ప్రజాసత్త్వము ప్రకృతి పరిసరముల ననుసరించి భాషారూపమున సువ్యక్తమగుచుండును. అనుకూల పరిస్థితులు వృద్ధికిని, ప్రతికూల పరిస్థితులు క్షయమునకు కారణము లగుచుండును. సృష్టిక్షయావస్థలందు స్థితము మహాంతస్వరూపము గోచరమగుచుండును. ఆంధ్రభాషావాఙ్మయవికాసమునకు సంస్కృత ప్రాకృత ద్రావిడభాషా వాఙ్మయములు తోడ్పడినవి. ఆంధ్రప్రజా సత్త్వానురూపముగ భాషావాఙ్మయములు వికసించిన విధమును భాషా చరిత్రమును, వాఙ్మయ చరిత్రమును విశదము చేయుచున్నవి. ఆంధ్రభాష ద్రావిడభాషయని కొందరును, ప్రాకృతభాషయని కొందరును సిద్ధాంతమును జేయుచున్నారు. ఆంధ్రభాషకు ద్రావిడజన్యముగాని, ప్రాకృత బాంధవ్యముగాని గౌరవాగౌరవములకు గారణము గాజాలదు. తెలుగు తమిళ కర్ణాటక భాషలు ఏకజాల భాష లగుటవలన తెలుగుభాషకుగల గౌరవమునకు లోపము గలుగదు. తెలుగునకు సంస్కృతప్రాకృతభాషల బాంధవ్యమును ప్రతిపాదించుటవలన దానిగౌరవము హెచ్చదు. ఆంధ్రభాషావాఙ్మయముల యౌన్నత్యమునకు స్వకీయ ప్రతిభా సాధనముగాని పరకీయ సంబంధము కారణము గాజాలదు.

దక్షిణపీఠభూములందు ద్రవిడు లార్యుల రాకపూర్వము నివసించుచుండిరి. ద్రవిడులకు బూర్వము ముండ, కోయ, చెంచు మొదలగు నాటవిక జాతులు నివసించుచుండిరి. ఆదిమాంధ్రులును, నాగులును అనార్యులుగ పరిగణింపబడుచున్నారు. అనంతరము నాగు లీ పీఠభూముల నాక్రమించిరి. నాగులును దక్షిణపీఠభూముల కాదిమవాసులై యుండిరని కొందరు తలంచుచున్నారు. చిలుకూరి వీరభద్రరావు గా రాంధ్రదేశమునందును నాగులు నివసించినటుల చరిత్రయందు వ్రాసియుండిరి. నాగుల యనంతరము ద్రవిడులును, ఆర్యులును దక్షిణపీఠ భూముల నాక్రమించిరి.

తెలుగు తమిళ కన్నడములు ద్రవిడభాషలు. ఈభాష లేకకుటుంబమునకు జెందిన భాషలు. ఈభాషలకు సహజమైన సంబంధము గలదు. ఆంధ్రభాష ద్రావిడభాషాకుటుంబమునందు ప్రత్యేక కుటుంబముగ సర్ జార్జి గ్రియర్సనుగారు నిర్ణయించిరి. తెలుగునుండి అరవము పుట్టినదనుటగాని, యరవమునుండి తెలుగు పుట్టినదనుటగాని యసంగతము. ఏకమాతృభాషా జన్యములైన తెలుగు తమిళ భాషా వాఙ్మయములు స్వీయతత్త్వమునకును, పరిసరములకును ననురూపముగ వర్ధిల్లి వ్యక్తిత్వమును బడసినవి.

దక్షిణ పీఠభూమి ఆదికాలమునుండియును ఆంధ్రభాషకు నిలయము. కృష్ణా గోదావరినదుల నడుమ నుండెడి తెలుగు బాసకు 'దమిళ' భాషాసంపర్కము బొత్తుగలేదు. తెలుగునకు సంస్కృతప్రాకృతభాషల ప్రాభవము తమిళమునకంటె నధికతరముగ సంక్రమించినది. సంస్కృతభాషా సంక్రమణము తెలుగునకు సంస్కారము నొడగూర్చినను భాషాసంప్రదాయమునకు భంగము గలుగలేదు. తెలుగు

---

* అయినను ఫ్లీటు మొదలగువారు శకమును స్థాపించినవారు ఆంధ్రరాజులైన శాతవాహనులు కారని శంకించుచున్నారు. కొన్నికొన్ని ప్రాచీనశాసనములలో 'శకరాజ్యాభిషేక సంవత్సరములు' అనియు, 'శకనృపకాలాతీత సంవత్సరములు' అనియు నుండుటయే యట్టి శంకకు గారణము.

పదములు, పదవాక్యముల రీతులు, వ్యాకరణము, నేటివఱకున్న ఆంధ్రభాషాస్వరూపమును ప్రతిపాదించుచున్నవి.

సంస్కృతభాషా ప్రాభవము

వేద సూత్ర యుగములందే దక్షిణ పీఠభాగములం దార్యులు వాసస్థానములను గల్పించుకొనినటులు భారతీయేతిహాసములు తెలుపుచున్నవి. ఆంధ్రరాజు లార్యులు. అత్రి, అగస్త్యుడు, భరద్వాజుడు, గౌతముడు మొదలగు మహర్షులును, వారి శిష్యులును ప్రాచీనకాలమునందే దక్షిణదేశమునం దాశ్రమములను గల్పించుకొని యార్య సంస్కారమును వ్యాపింపజేయుచుండిరి. ఆర్యమహర్షులు విజ్ఞానవ్యాపనమున కనవరతము పాటుపడిరి. ఆంధ్రదేశమున కొక కేంద్రస్థానమైన శ్రీశైల మార్యులకు దక్షిణాపథమునం దొక కేంద్రముగ నేర్పడినది. నిత్య సంకల్పమునందు స్థలనిర్దేశమునకు శ్రీశైలము నేటికిని పేర్కొనబడుచున్నది. సూత్రయుగమునకు పూర్వమే బ్రాహ్మణసంస్కారములును, సంస్కృతవిజ్ఞానమును, నాంధ్రదేశమునందు ప్రతిష్ఠింపబడెనని. సంస్కృతభాషా వాఙ్మయము లాకాలమునుండి నేటివఱకును నాంధ్రభాషా వాఙ్మయ పరిణామమునకు దోడ్పడిన విధమును భాషా వాఙ్మయములు తెలుపుచున్నవి. ఆంధ్రభాష తత్సమ శబ్దములతో నిండియున్నది. ఆంధ్రవాఙ్మయము సంస్కృత గ్రంథముల యనువాదగ్రంథములతో నిండియున్నది. ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు సంస్కృత వాఙ్మయ ప్రాబల్య మధికముగనున్నను ఆంధ్రవాఙ్మయము తన వ్యక్తిత్వమును గలిగియే యున్నది. ఆంధ్రు లార్య సంస్కారమును, విజ్ఞానమును నిర్విఘ్నంతరముగ స్వీకరించిరి.

ప్రాకృతభాషా ప్రాబల్యము

బౌద్ధ యుగమునందు బ్రాహ్మణ ప్రాబల్యమునకు ప్రతిఘటనము బయలు వెడలెను. విజ్ఞానమంతయు బ్రాహ్మణాధీనమై సంస్కృతభాషయం దుండుట వలన జనసామాన్యమునకు దుర్లభముగ నుండెను. బుద్ధభగవానుడు ప్రజల యజ్ఞానమును బాపి వారి నుద్ధరించుటకు ధర్మబోధను ప్రాకృతభాషాముఖమున చేయుట కుపక్రమించెను. ఆయాచార్యుని మతానుయాయులును, ధరులును నవలంబించిరి. బౌద్ధ జైనమతములు ప్రాకృతభాషలకును, దేశభాషలకును నుత్తేజమును గలుగజేసెను. బుద్ధభగవానుడు, మహావీరుడు, వారి శిష్యులు బౌద్ధజైన మతబోధలను ప్రాకృతభాషలందును, దేశభాషలందును చేయుట కుపక్రమించిరి. ఆంధ్రదేశమునందు బౌద్ధజైనమతములు విశేషముగ వ్యాపించినవి. శాసనములు ప్రాకృతభాషయందు లిఖింపబడినవి. గ్రంథములు ప్రాకృతభాషలందు వ్రాయబడినవి.

ఆంధ్రభాషకు ప్రాకృతభాషా సాహచర్యము గలిగినది. పాళి పైశాచి మాగధి మహారాష్ట్రము మొదలగు ప్రాకృతభాషా పదములును, వాఙ్మయములును నాంధ్ర భాషా వాఙ్మయములను బెంపొందించినవి. ప్రాచీన జైనమత గ్రంథముల పరిశోధనమును, ఆంధ్రదేశస్థములైన బౌద్ధస్థానముల పరిశోధనలును నాంధ్ర భాషావాఙ్మయముల పరిణామ నిర్ణయముల కుపకరింపవలసియున్నవి. పరిశోధకు లీ మహాకార్యమునకు బూనుకొని భాషావాఙ్మయముల తత్త్వనిరూపణమునకు దోడ్పడుదురు గాక!

తమిళ కర్ణాటకభాషల సాహచర్యము

అల్లూరు, జగ్గయ్యపేట, అమరావతి శాసనములలోని బ్రాహ్మీలిపి యాంధ్రాక్షరామ్నాయమునకు మూలాధారమైనది. ఒకకుటుంబమునకు జెందినవియును, ఇరుగుపొరుగున నుండునవియును నగు తమిళ కర్ణాటభాషావాఙ్మయముల సాహచర్యము తెలుగుభాషకు సహజముగ గలిగినది. ఆంధ్రభాషా వాఙ్మయములకు సంస్కృత ప్రాకృతవాఙ్మయములవలన గలిగిన యుపకృతి తమిళ కర్ణాటక భాషల వలన ప్రారంభమునందు గలుగలేదు. ఆరంభమునందు తెలుగు తమిళ కర్ణాటకభాషా వాఙ్మయముల వికాసమున కార్యుల విజ్ఞానమును, నార్యభాషావాఙ్మయముల సంబంధమును నవసరముగ నుండినవి. ఈ భాషలయందు వాఙ్మయారంభములకు సంస్కృత కావ్యము లాధారభూతములుగానుండినవి. జైను లాంధ్ర కర్ణాటక తమిళ వాఙ్మయ వికాసమునకు దోడ్పడుచు ద్రావిడ వాఙ్మయముల సాహచర్యమును వృద్ధిచేయుచుండిరి. గోదావరీ కావేరీనదుల నడుమనున్న దేశమంతయు కర్ణాటకదేశమని కవిరాజమార్గమునందు దెలుపబడినది. జైనులు హనుమకొండనుండి హళేబీడు వరకును వ్యాపించి యుండిరి. తెలుగుదేశమునందు జైనుల ప్రాబల్యము తగ్గినను కన్నడదేశమునందు చిరకాలము నిలిచియున్న విధమును కన్నడ వాఙ్మయము తెలుపుచున్నది. కన్నడ వాఙ్మయమునం దాదికవులైన పంపయును, పొన్నయును వేంగిదేశబ్రాహ్మణులు. సుప్రసిద్ధమైన శ్రావణబెళగొళ ఆంధ్ర జైనుల నాకర్షించినది. వీరశైవ మతవ్యాపనకాలమునం దాంధ్ర కవులు కర్ణాటక భాషయందు గావ్యములను వ్రాసిరి. పాల్కురికి సోమనాథుడు కర్ణాటకాంధ్ర భాషలందు గావ్యములను రచించెను. సోమనాథుని వృషాధిపశతకమునందు బహుభాషాపద్యములు గలవు. ఆకాలమునందు కన్నడ తెలుగువాఙ్మయములకు వినిమయము గలుగుచుండెను.

విజయనగరరాజుల కాలమునందు— ముఖ్యముగ శ్రీ కృష్ణదేవరాయల కాలమునందు— ఉభయభాషలకును సాహచర్య మధికమయ్యెను. ఆంధ్రకర్ణాటక భాషల సాహచర్యము పరస్పర వికాసమున కుపకరించినది.

తమిళాంధ్రభాషా వాఙ్మయములు

తెలుగు తమిళ వాఙ్మయములకు తెలుగు కర్ణాటకభాషలకువలె విశేషమైన సంబంధ మేర్పడలేదు. కులోత్తుంగ చోడుడు (రాజరాజనరేంద్రుని పుత్రుడు) చోళదేశాధిపతియైన తరువాత నుభయభాషలకు సంబంధము హెచ్చినది. తమిళులు ద్రావిడాభిమానమును సంపూర్ణముగ గలిగియున్న విధమును తమిళభాషా వాఙ్మయములు విశదము చేయుచున్నవి. ఆ యభిమానమే వర్తమాన యుగమునందును ద్రావిడపరిశోధకుల నావహించుచున్నది. కనకసభాపతి పిళ్ల, కృష్ణస్వామి అయ్యంగారు, శ్రీనివాసఅయ్యంగారు, సూర్యనారాయణ, దామోదరంపిళ్ళగారు మొదలగువారు చేసిన పరిశోధన లీ యభిమానమును విశదము చేయుచున్నవి. దామోదరంపిళ్ళగారి మాతృభాషాభిమాన మవ్యక్తసిద్ధాంతములకు గారణమైనది. దామోదరంపిళ్లగారు తమిళవాఙ్మయారంభమును 1?,000 ఏండ్లకు పూర్వము నుంచుచున్నారు. వీరి నిర్ణయ మతిశయోక్తి దోషమునకు పాత్రమైనను క్రీస్తుశకము తరువాతను 300 ఏండ్లకే తమిళ వాఙ్మయమునందు స్వర్ణయుగ మేర్పడినదని పండితులు నిర్ణయించుచున్నారు. ఆంగ్లపండితులు తమిళవాఙ్మయము క్రీస్తుశకాబ్దముతో నారంభించినటులు సిద్ధాంతీకరించినను తమిళ పండితులు క్రీస్తుశకమునకుపూర్వము మూడవ శతాబ్దముతో నారంభించుచున్నారు. మాలవికాగ్నిమిత్రమునందు "పురాణమిత్యేవ న సాధు సర్వం, నచాపి కావ్యం నవమిత్యవద్యమ్, సంతః పరీక్ష్యాన్యతరద్భజంతే, మూఢః పరప్రత్యయనేయబుద్ధిః" అని కాళిదాసు తెలిపిన భావము ప్రాచీన విషయములందుగల గౌరవమును విశదము చేయుచున్నది. ద్రవిడశబ్దమునకు వ్యుత్పత్తిని పరిశోధకులు పలువిధముల వ్రాయుచున్నారు. ద్రవిడపదము ద్రు ధాతువునుండి పుట్టినటులు కొందరును, తమిళపదమునకు రూపాంతరమని కొందరును దలచుచున్నారు. ఆంధ్ర తెలుగుపదముల వ్యుత్పత్తివలె ద్రవిడ తమిళపదముల వ్యుత్పత్తియు దుర్వ్యాఖ్యేయముగ నున్నది.

ద్రవిడదేశమునం దాదిమవాసులు, నాగులు, తమిళులు, ఆర్యులనెడు నాలుగు తెగల ప్రజ లొకరితరువాత నొకరు చేరినటులు శ్రీనివాసయ్యంగారు మొదలగువా రభిప్రాయపడినారు. తోడాలు, వెళ్లాలు, కళ్ళ[illegible] మొదలగువారు. కాలక్రమమున భిన్నజాతుల సంయోగమువలన ప్రత్యేక లక్షణములను నిర్ణయించుట దుస్తరముగ నున్నది. ఆంధ్రబ్రాహ్మణులు తమిళ బ్రాహ్మణులతో నైక్యమును బొందక వ్యక్తిత్వమును గలిగియుండిరి. ఆంధ్రదేశమునందు తమిళబ్రాహ్మణులును, ద్రావిడ బ్రాహ్మణులును ప్రత్యేకాచారవ్యవహారములను గలిగి నివసించుచున్న విధమును వర్తమానకాలము నందుతము విశదము చేయుచున్నది. సంఘజీవనమునందు గలుగని సాహచర్యము భాషావాఙ్మయములందును గలుగలేదు.

తమిళభాషా వాఙ్మయములు

ద్రవిడభాషయందు తొల్‌కాప్యము క్రీ.పూ. మూడవశతాబ్దమునందును, కురళ్ క్రీ. శ. మొదటిశతాబ్దమునందును, 'సిలప్పదికారం', 'మణిమేకలై' మూడవ శతాబ్దమునందును వ్రాయబడినటులు తమిళపండితులు నమ్ముచున్నారు. ఆంధ్రవాఙ్మయమునం దట్టి ప్రాచీనవాఙ్మయము గనుపడదు. ఈ ప్రాచీన వాఙ్మయ నిర్మాణమునకు దమిళదేశమునందును జైనబౌద్ధమతబోధకులు గారణ భూతులని యూహింప దగియున్నది. బ్రాహ్మణశైవమతవ్యాపనము జైనబౌద్ధ మతవిజ్ఞానవ్యాపనమును స్తంభింపజేసినది. మూడవయుగమునందు శంకరరామాను జాది మతాచార్యులు తమిళవాఙ్మయవికాసమునకు దోడ్పడినటులు మొదటియుగ మునందును ఆర్యవిజ్ఞానప్రాబల్య మాంధ్రద్రావిడవాఙ్మయవికాసములకు దోడ్పడి నను నుభయవాఙ్మయములను భిన్నమార్గములను వికసించినవి. ఆంధ్రులు సంస్కృతాక్షరామ్నాయమును, సంస్కృతవిజ్ఞానమును స్వీకరించిరి. తమిళులు 'వట్టెళుత్తు' అక్షరామ్నాయమును చిరకాలము వాడుచుండిరి. గ్రంథాక్షరములు కాలాంతరమున 'వట్టెళుత్తు' అక్షరామ్నాయము నాక్రమించినవి. సంస్కృత విజ్ఞానము నారంభమునుండియును తమిళులు సంశయభావముతో బరిగ్రహించు చుండిరి. ద్రవిడవాఙ్మయప్రాబల్య మాంధ్రవాఙ్మయముమీద గోచరము గాకుండుట కిదియే కారణమై యుండును. ఆంధ్రు లార్యవిజ్ఞానమును కొసగిన స్వాగతము ద్రావిడవిజ్ఞానమున కొసంగియుండలేదు. తెలుగు తమిళభాషలకుగల సామాన్యబాంధవ్యము నిలిచియున్నను తమిళ వాఙ్మయ ప్రాబల్య మాంధ్రభాషయందు విశేషముగ గనుపడదు. వర్తమాన కాలము నందును ఆంధ్రవాఙ్మయముమీద దూరస్థమైన వంగీయవాఙ్మయ మునకుగల ప్రాబల్యము సమీపస్థమైన ద్రవిడ వాఙ్మయమునకు లేదు. శైవ వైష్ణవ మతములు వ్యాపించినకాలమునందు తమిళ వాఙ్మయ ప్రాబల్య మాంధ్రవాఙ్మయమునకు గొంతగలిగినది. నాయనారులచరితములును, ఆళ్వా రుల వాఙ్మయమును నీ విషయమును విశదము చేయుచున్నవి.

దేశము - వాఙ్మయము

దేశస్థితి శిల్పాభ్యుదయమునకు బరమప్రయోజనకరముగ నుండగలదు. దేశసౌందర్యము, దేశసౌభాగ్యము, దేశవైశాల్యము, దేశసంపదలు శిల్పవాఙ్మయ కళావికాసమున కనుకూలపరిస్థితులను సమకూర్పగలవు. గౌతమీ కృష్ణవేణీ తుంగ భద్రాది పావనస్రవంతులు, శ్రీగిరి భద్రగిరి సింహాద్రి శేషాద్రి వేదాద్రి మొదలగు పుణ్యగిరులు, సాగరసంగమములు, జలధారలు, ప్రకృతివైభవభాసమానములైన వనారామములు ప్రజాహృదయములను భక్త్యుత్సాహసమన్వితముల జేయుట కుపక రించినవి. దేశపరిమితియందు భిన్నకాలములందు హెచ్చుతగ్గు లేర్పడినను కేంద్ర స్థాన మాదికాలమునుండియు ఆంధ్రసీమయై యాంధ్రవ్యక్తిత్వమును గాపాడు చున్నది. ఆంధ్రరాజులకాలమునందు బడమటికనుమలనుండి తూర్పుసారమువర కును గృష్ణాగోదావరులనడుమ నాంధ్రావని వ్యాపించినది. శ్రీకృష్ణదేవరాయల కాలమునందు గటకమునుండి మధురవరకును ఆంధ్రరాజ్యము వ్యాపించినది. రాజ్య వ్యాపనముతో భాషా వాఙ్మయముల వ్యాపనమును నేర్పడినది. బ్రిటిషుయుగము నందు ఆంధ్రావని భిన్నరాష్ట్రములందు జీలికలై సహజబలమును గోల్పోయినను ఆంధ్రాభ్యుదయ మవిచ్ఛిన్నముగ జరుగుచున్నది. రాష్ట్రభేదము లున్నను మాతృ భాషాభిమానమును, వాఙ్మయాభిరుచియును సకలప్రదేశములందును నభివృద్ధిని బొందుచున్నది. మహారాష్ట్రదేశస్థములైన బొంబాయి, నాగపురము లందును, తమిళదేశస్థములైన దక్షిణాస్థానములందును, నిజాము రాష్ట్రాంతర్గత మైన యాంధ్రభాగమునందును, బర్మాయందును ఆంధ్రభాషాభిమానము వర్ధిల్లుచున్నది.

ప్రజలు - వాఙ్మయము

వాఙ్మయవికాసమునకు బ్రజాభ్యుదయములు సుక్షేత్రములు. ప్రజల వృద్ధిక్షయములందు వాఙ్మయముల వృద్ధిక్షయములు బ్రతిబింబించు చుండును. ప్రజలవిజయములు, ప్రజాభివృద్ధి, ప్రజావ్యాపనము వాఙ్మ యాభివృద్ధికిని, ప్రజాక్షయము, ప్రజాదౌర్బల్యము వాఙ్మయస్తంభన మునకును గారణము లగుచుండును. ప్రజలవిజయములు, సాహస పరాక్రమములు, మతావేశములు, శిల్పకళాకౌశలములు, విద్యావివేకములు, విజ్ఞాన సంపదలు, వ్యవసాయపరిశ్రమలవికాసము, ప్రశాంతవాతావరణము వాఙ్మయ వ్యాపనమున కనుగుణముగ నుండగలవు. పరరాజాక్రమణములు, మతకలహములు, దేశసంక్షోభము, నిస్సహాయస్థితి, అజ్ఞానావరణము, నిర్వ్యాపారత్వము వాఙ్మయ వికాసమునకు బ్రతికూలముగ నుండగలవు. ఆంధ్రదేశచరిత్రమును నితరదేశ చరిత్రమువలె నీవిషయమును సువ్యక్తము చేయుచున్నది. ఆదిని బ్రాహ్మణమత మును, అనంతరము బౌద్ధజైనమతములును, తదనంతరము బ్రాహ్మణశైవ వైష్ణవమతములును, పిమ్మట మహమ్మదీయ క్రైస్తవమతములును వాఙ్మయ మున కుత్తేజనావసములను గలుగజేసినవి. మతములవలె రాజవంశములును వాఙ్మయాభ్యుదయమునకు దోడ్పడినవి. చాళుక్యరాజుల కాలమునందు బల్లవిం చిన యాంధ్రభాషావాఙ్మయములు చోళ కాకతీయ రెడ్డి విజయనగరరాజులకాల మునందు బుష్పించి ఫలించినవి. ఆరాజ్యముల నిర్గమన మాంధ్రవాఙ్మయవికాస మును స్తంభింపజేసినది. ఆంగ్లవిద్యాభ్యాసము, క్రైస్తవమతము వాఙ్మ యమునకు నవీనవికాసము నొసగుచున్నను నాంధ్రసంస్కారము క్షీణించుచున్నది. వాఙ్మయవికాసమునకు సర్వతోముఖమైన ప్రజాభ్యుదయ వికాసమే మూలా ధారమని వాఙ్మయచరిత్రము విశదము చేయుచున్నది. వాఙ్మయాభివృద్ధికి బ్రజాభివృద్ధి, విద్యాభివృద్ధి నిదర్శనములుగ నుండగలవు.

ఆంధ్రమండలములందాంధ్రభాష మిశ్రమములేక వ్యాపించియున్నది. విశాఖపట్టణము, గోదావరి, కృష్ణ, గుంటూరు, నెల్లూరు మండలములందు 100 కి 90మంది తెలుగుభాషను మాటలాడుచున్నారు. పశ్చిమాంధ్ర మండలము లైన కడప, కర్నూలు, అనంతపురము, బళ్లారియందును, బనగానపల్లియందును 100 కి 80 మందికి దెలుగుభాషమాతృభాష. ఈమండలములందు దమిళులసంఖ్య స్వల్పముగ నున్నది. అరవమండలములందు సేలము, కోయంబత్తూరు, మధుర తిరుచినాపల్లి, రామనాథము, ఉత్తరఆర్కాడు, చెంగల్పట్టు, తిరునల్వేలి మండల ములం దాంధ్రభాషకు వ్యాపకము గలదు. చెన్నరాష్ట్రమునకు రాజధానియై ఆంధ్ర దేశమునకు దూరస్థముగనున్న మద్రాసునందును ఆంధ్రమునకు వ్యాపక మతిశ యిల్లుచున్నవిధమును జనాభాలెక్కలు తెల్లముచేయుచున్నవి.*

నిజాము రాష్ట్రము - ఆంధ్రులు

ఆదికాలమునుండియు నిజామురాష్ట్రప్రాంత మాంధ్రభాషకు నిలయము. కాకతీయ ప్రభువుల కాలమునం దోరుగల్లు తెలుగుభాషకు ముఖ్యస్థానముగ నుండెడిది. ప్రతాపరుద్రుడు, విద్యానాథుడు, పండితారాధ్యుడు, శివదేవయ్య సుప్ర సిద్ధులైన భాషాపోషకులు, పండితులు. పాల్కురికి సోమనాథుడు, పోతనామా త్యుడు కాకతీయరాజ్యవాసులు. నిజామురాష్ట్రమునం దాంధ్రభాషాభిమానము, వాఙ్మయాభిమానము వ్యాప్తినిగాంచుచున్న విధమును గ్రంథాలయములు, గ్రంథప్రచురణములు, పత్రికలు విశదము చేయుచున్నవి. ఆంధ్రప్రజ అధికముగ గల నిజామురాష్ట్రమునందు ఉస్మానియా విశ్వవిద్యాలయమువలె ఆంధ్రవిశ్వవిద్యా లయమునుగూడ స్థాపించుట ఆంధ్రభాషాభివృద్ధికిని, వాఙ్మయాభివృద్ధికిని, విద్యాభివృద్ధికిని, విజ్ఞానవ్యాపనమునకును నవసరము.

ఆంధ్రుల ప్రాభవము

ఆంధ్రుల ప్రాభవము భరతఖండమునందు చిరకాలమునుండియు బ్రతి ష్ఠను గలిగి యున్నది. ఒకకాలమునం దాంధ్రులు మగధరాజ్యసింహాసనము నధిష్ఠించి పాటలీపుత్రమునుండి కాంచీపురము వరకును, నాసికనుండి శ్రీకాకుళము వరకును బాలించిరి. విజయనగరరాజులు కటకమునుండి మధురవరకును బాలించిరి. ఆం ధ్రులు జావా, బర్మా, మొదలగు విదేశములందును నివాసముల నేర్పరచుకొని వృద్ధిని బొందుచున్నారు. వర్తమానకాలమున భరతఖండమునందు వివిధప్రాంతములం దును ఆంధ్రులు గలరు.

భరతఖండమునందు భిన్నభాషలను మాటలాడెడివారి సంఖ్యయం దాం ధ్రులు మూడవస్థానము నలంకరించుచున్నారు.

---

* 1921—వ సంవత్సరపు జనాభా లెక్కలు.

ప్రాచీనవైభవము, దేశవైశాల్యము, ప్రజాబాహుళ్యమును నాంధ్రవ్యక్తిత్వమును బరిస్ఫుటము చేయుచున్నను కేంద్రస్థానమును, ప్రజలసంయోగమును, ప్రభుత్వావలంబనమును, వ్యాపారసౌకర్యములును, ధనసమృద్ధియును, సహజావకాశములును గలుగక దేశవికాసము, భాషావికాసమును యథావిధిగా సంభవముగాకున్నవి. ఆంధ్రోద్యమముతో నారంభమైన మహాసంచలనము ఫలోన్ముఖ మగుచున్నది.

ఆంధ్రభాష - వాఙ్మయము

భగవద్దత్తములైన సృష్టి విశేషములందు మానవుని యౌన్నత్యమునకు భాష మూలాధారముగ నున్నది. భాషామూలమున విజ్ఞానసంరక్షణము, విజ్ఞానవ్యాపనము మానవులకు సాధ్యముగ నున్నది. చిరకాలము క్రితము మహర్షి ప్రోక్తమైన విజ్ఞానము సంస్కృతభాషామూలమున మనుజులకు లభ్యమై బ్రహ్మానందమును గలుగజేయుచున్నది. వివిధభాషలందు సంచితమైన విజ్ఞానము మానవజాతికి లభ్యమై ప్రకృతియందు పరమార్థతత్త్వము నుపదేశించుచున్నది. పశుపక్షి మృగాదుల అవ్యక్తధ్వనులను గుర్తించినను సువ్యక్తశబ్దములు భాషారూపమున మనుజులకు మాత్రము గ్రాహ్యములగుచున్నవి. అవ్యక్తమున కాదిమవ్యక్తస్వరూపము శబ్దము. నాదబిందుకళాస్వరూపమైన ఓంకార మవ్యక్తమును సూక్ష్మరూపమున వ్యక్తము చేయుచున్నది. ఓంకారము అక్షరామ్నాయమునకును, అక్షరామ్నాయము పదములకును, పదములు పదార్థములకును మూలాధారములు. ప్రజల సంస్కారమున కనురూపముగ అక్షరామ్నాయమును, పదములును, భాషామ్నాయమును నేర్పడి మానవాభ్యుదయము గలుగుచున్నది.

అక్షరామ్నాయమునందు వివిధభాషలకు భేదము గలదు. ఆంగ్లభాషకు 2[illegible] అక్షరములు. అరవమునకు 31 అక్షరములు. ఉర్దూభాషకు 32 అక్షరములు. సంస్కృతభాషకు 50 వర్ణములు. ఆంధ్రభాషకు 36 వర్ణములైనను వాడుకయందు 5[illegible] వర్ణములు గలవు. పరిమితములైన వర్ణములుగల భాష కధికమైన ధ్వనులను దెలుపుటయందు ద్విరుక్తి పునరుక్త్యాది దోషములు గలుగుచున్నవి. ఆంధ్రభాషయందలి అక్షరామ్నాయమున కట్టి లోపములు లేవు. ప్రత్యేక ధ్వనిని దెలుపుటకు ప్రత్యేకాక్షరములు గలవు. కొన్నిధ్వనులను దెలుపుట కక్షరములు లేకపోయినను నవి స్వల్పములు. సంస్కృతభాషా సంయోగ మాంధ్రభాష కిట్టి యమూల్యమైన ప్రయోజనమును సమకూర్చినది. అక్షరామ్నాయమునకువలె శబ్దామ్నాయమునకును సంస్కృతి మమూల్యప్రయోజనము నాంధ్రభాషకుఁ గలుగఁజేసినది.

సంస్కృతభాషాపదము లనంతము లాంధ్రభాషయందు దత్సమ తద్భవరూపముల ప్రవేశమును గాంచినవి. సంస్కృతపదజాల మాంధ్రభాషకు బలవీర్యముల నొసగినది. ఆంధ్రభాషయందలి సంస్కృత పదజాలము నిరసనామోదములకు గారణమైనది. సంస్కృతపదజాల మాంధ్రభాషకు సంస్కృతస్వరూపము నాపాదించినది. సంస్కృతసంస్కారము సహజమైన యాంధ్రభాషా వికాసమున కాటంకముగ బరిణమించినను సంస్కృతభాషా సాహచర్య మాంధ్రాభ్యుదయమునకు మహోపకార మొనర్చినది. ప్రజలకు, భాషకు, వాఙ్మయమునకు సంస్కృతము పరమోపకారము నొడగూర్చినది. భారత జాతీయ సంయోగమునకు కిట్టి సంస్కృతసంస్కారము సకలవిధములను వినియోగపడుచున్నది. ఉత్తరదక్షిణ దేశముల సంయోగసాహచర్యములకు సంస్కృతము వినియోగపడుచున్నది. ఆంధ్రభాషకు సంస్కృత సంస్కారము గలిగినను భాషా హృదయ మాంధ్రస్వరూపమును సంరక్షించుచు నాంధ్రభాషా వ్యక్తిత్వమును విశదము చేయుచున్నది.

ప్రాకృతభాషల సాహచర్య మాంధ్రభాష కనిర్వచనీయమైన మాధుర్యమును గలుగజేసినది. ఆంధ్రభాషకు 'దేశభాషలందు దెనుగు లెస్స' యను ప్రతీతి గలిగినది. ప్రాచ్యభాషలందు దెలుగుబాసమాధుర్యమునకును బేరొందినది. ఆంధ్రభాషయందు తమిళభాషాధ్వనులకుగల పారుష్యమును, సంస్కృతభాషా ధ్వనులకు గల కాఠిన్యమును బోయి సరళధ్వను లేర్పడినవి. తత్సమపదములందు వర్ణలోప వర్ణాగమ వర్ణవ్యత్యయములు గలిగి పరుషధ్వనులు సరళధ్వనులుగ మారి యాంధ్రభాషకు సహజమాధుర్య మలవడినది. 'యజ్ఞము—జన్నము, లక్ష్మి—లచ్చి, తాపు—తావు, ముఖము—మోము, అగ్ని—అగ్గి, మృగము—మెకము, భాష—బాస' మొదలగు పదములు తెలుగుబాసయొక్క సరళస్వరూపమును విశదము చేయుచున్నవి. వ్యాకరణవేత్తలు ఆంధ్రభాష వికృతి యనుట కిట్టి తత్సమరూపములు గారణములై యుండును. ఆంధ్రమునందు తత్సమ తద్భవ పదము లసంఖ్యాకములు చేరినను మూలప్రకృతి దేశ్యమై వెలయుచున్నది. తద్భవ తత్సమ పదములు దేశ్యభాషా సంస్కారమును బొంది ఆంధ్రభాషార్ణవమునందు సంగమించినవి. ఆంధ్రభాషకు పరిపాటియైనను తత్సమ తద్భవపదములకు సమానాదరణమును జూపుట భావ్యముగాని ప్రత్యేకభాషాపదములకు మాత్రము పక్షపాతమును బూనుట ప్రయోజనకరముగాదు.

భాషకు ప్రయోజనము భావప్రకాశనము గాని శబ్దనిర్ణయము గాదు. ప్రజలకు సులభగ్రాహ్యమైన భాషను వాడుటయే జ్ఞానవ్యాపనమునకు సాధనము. సులభగ్రాహ్యములు తత్సమములైనను దేశ్యములైనను నన్యభాషాపదములైనను సమానాదరణమును బొందదగియున్నవి. ఆంధ్రభాషా సాహచర్య మన్యభాషాపదములకును నాంధ్రసంస్కారమును గల్పించి యాంధ్రభాషాస్వరూపము నొడగూర్చుచున్నది. ప్రాచీనకాలమునందు సంస్కృతభాషాభిమానమును, వర్తమానకాలమునం దాంగ్లభాషాభిమానమును నాంధ్రభాషాభ్యుదయమునకు ప్రతిబంధకములుగ నేర్పడినవి. సంస్కృతాంగ్లభాష లాంధ్రభాషాభివృద్ధికి గొంత ప్రతిబంధకములైనను నాంధ్రభాషావికాసమునకు దోడ్పడినవి. వర్తమాన కాలమునందు ప్రజాస్వామ్యదయమునందు వర్ధిల్లుచున్న గాఢమైన మాతృభాషాభిమాన మాంధ్రభాషాభ్యుదయమునకు శుభసూచకముగ నున్నది.

ఆంధ్రభాష కొక విశిష్టలక్షణము గలదు. ఆ విశిష్టలక్షణ మాంధ్రభాషకు దేశభాషలందు ప్రతిష్ఠను గూర్చినది. ఆంధ్రభాష అజంతభాష. ప్రతిపదమును అచ్చుతో నంతము నొందుచున్నది. సంస్కృత ఆంగ్ల తమిళభాషలందు హలంత పదములు గూడ గలవు. ఆభాషలు హలంతములు. హలంతపదముల నుచ్చరించుట యందుగల శ్రమ యజంతపదముల నుచ్చరించుటయందు గలుగదు. అచ్చులు ప్రాణములు; హల్లులు ప్రాణులు. అచ్చు లన్యభాషాపదములకు ప్రాణము నొసగి వాని నాంధ్రభాషయందు గలుపుచున్నవి. స్వరాంతమైన ఆంధ్రభాష యుచ్చరించుటకు సుకరమై, సుశ్రావ్యమై, సరళమై, ప్రాణయుతమై వెలయుచున్నది. అన్యభాషాపదము లజంతసంస్కారమును బొంది సులభముగ నాంధ్రభాషాస్వరూపమును దాల్చుచున్నవి. ఆంధ్రభాష సంస్కృత ప్రాకృత ద్రవిడభాషల సహవాసమును గలిగియున్నను అన్యభాషాపదములకు స్వజాతీయసంస్కారమును గల్పించి స్వరాంతమై శ్రావ్యమై, స్వయంవ్యక్తిత్వమును గలిగి వాఙ్మయనిర్మాణావసరముల కనురూపముగ వర్ధిల్లి యపారమైన వాఙ్మయస్వరూపములను దాల్చి యాంధ్రాభ్యుదయమునకు దోడ్పడుచున్నది. ఆంగ్లభాషయందు లాటిను, గ్రీకు, ఫ్రెంచిపదము లనేకములు చేరినవి. పారసీక సంస్కృతాద్యన్యభాషా పదములును జేరి యాంగ్లభాషా మహత్త్వమునకు దోడ్పడినవి. అన్యభాషల సంయోగ మాంగ్లభాషాతత్త్వమునకును, మహత్త్వమునకును భంగమును గలుగజేయలేదు. ఆంధ్రభాషకును సంస్కృత ప్రాకృత తమిళ కర్ణాటాంగ్లాదిభాషల సాహచర్యము భాషాతత్త్వమునకు భంగమును గలుగజేయక మహత్త్వమును గల్పించినది. ఆంధ్రభాష మాధుర్యమును, గాంభీర్యమును, చైతన్యమును గలిగి బహువిధములైన వాఙ్మయరచనలకు సాధనమైన విధమును వాఙ్మయ పరిశీలనము విశదము చేయుచున్నది.

ఆంధ్రవాఙ్మయము

ఆంధ్రవాఙ్మయనిర్మాణమునకు దేశము, భాష, ప్రజలు, పరిసరములు దోడ్పడినవిధము సంక్షేపముగ దెలుపబడినవి. ఆంధ్రవాఙ్మయ చరిత్ర, ఆంధ్రుల చరిత్ర, ఆంధ్రభాషాచరిత్ర విషయాన్వేషణమును జేయుటకు సాధనములుగ నున్నవి.

ఆంధ్రవాఙ్మయము కాలమునుబట్టి 1. అజ్ఞాతయుగము, 2. ఆదియుగము, 3. మధ్యయుగము, 4. ఆధునికయుగము అని నాలుగు విభాగములుగ నేర్పరుపబడుచున్నది. నన్నయ్యకు బూర్వమునందలి వాఙ్మయ మజ్ఞాతయుగమునకు జెందియున్నది. అజ్ఞాతయుగవాఙ్మయమును దెలుపుటకు

గొన్ని శాసనములు మాత్రము గనుపడుచున్నవి. ఈయుగ మాంధ్రరాజుల కాలము నుండి 1050 వరకును వ్యాపించియున్నది. ఆదికాలమునం దాంధ్రపండితులు గ్రంథములను సంస్కృతభాషయందు రచియించిరి. ప్రభువులకును, పండితులకును ప్రజలభాషమీద నన్నయకాలమునందు గలిగిన యాదరణ మాకాలమునందు గలుగలేదు. ప్రభువులును, పండితులును నార్యులు, ఆర్యవిజ్ఞానసంపన్నులు. వారికి దేశభాషలు దూష్యములు, సారరహితములునైన పరభాషలు. ప్రజలు విద్యాసంపదలులేని పరాధీనులు. ఆంధ్రపండితులు వారి గ్రంథములను వారికభిమానము గల సంస్కృతప్రాకృత భాషలందు రచియించిరి.

ఆంధ్రులు రచియించిన కొన్ని సంస్కృత ప్రాకృత గ్రంథములు

శాతవాహనుని సభలో పలువురు కవు లుండిరి. వారి ప్రాకృతరచనముల నుండి యుద్ధృతములైన గాథ లతని సప్తశతిలో నున్నవి.

సంస్కృత కవులు—గ్రంథములు

సిద్ధనాగార్జునుడు— బౌద్ధ, తర్క, నీతి వైద్యగ్రంథము లనేకములు.
భవభూతి— ఉత్తరరామచరితాదులు
కుమారిలభట్టు—పూర్వమీమాంసా గ్రంథములు
మల్లికార్జున పండితారాధ్యుడు— శైవస్తోత్రములు
అగస్త్యుడు— బాలభారతాదులగు డెబ్బదినాల్గు గ్రంథములు
శాకల్యమల్లకవి— ఉదారరాఘవము
విద్యానాథుడు— ప్రతాపరుద్రీయాదులు
పాల్కురికిసోమన— సోమనాథభాష్యాదులు
నరసింహకవి— కాదంబరీనాటకము
గంగాధరకవి— భారతనాటకము
వాదిసహాచార్యుడు— గ్రౌతభాష్యము
కపర్ది— గ్రౌతభాష్యము
అమృతానందయోగి— అలంకారశాస్త్రము
కవిరాక్షసుడు— కవిరాక్షసీయము
కవిభల్లటుడు— భల్లటశతకము
వెన్నభట్టు— వెన్నుభట్టీయము (తర్కశాస్త్రము)
వసుపతి నాగనాథుడు— మదనవిలాసభాణము
సింగభూపతి— రసార్ణవసుధాకరము
విశ్వేశ్వరకవి— చమత్కారచంద్రిక
మల్లినాథుడు (కొలచెలమ)— కావ్యనాటకవ్యాఖ్యానాదులు
కుమారస్వామి సోమపీఠి(మల్లినాథుని కొడుకు)—ప్రతాపరుద్రీయవ్యాఖ్య
గౌరన— లక్షణదీపిక
పెదకోమటి వేమారెడ్డి— సాహిత్య, సంగీతచింతామణ్యాదులు
వామనభట్టబాణుడు— వేమభూపాలచరితము
కాటయవేముడు— శాకుంతలాదులకు వ్యాఖ్యలు
భాస్కరుడు— ఉన్మత్తరాఘవనాటకము
ఓరుగంటి సీతారామకవి— సీతారామ విహారకావ్యము
అనంతకవి— భారతచంపు
లొల్లవారు, లక్ష్మీధరుడు మొదలయినవారు— సరస్వతీవిలాసాదులు
హాహారకవి— రతిరహస్యము
అన్నంభట్టు— తర్కసంగ్రహాదులు
బండారు లక్ష్మీనారాయణకవి— సంగీత సూర్యోదయము
చెరకూరివారు, లక్ష్మణసూరి, కొండుభట్టు మొదలయినవారు — షడ్భాషా చంద్రికాదులు
కంచం ఎల్లయార్యుడు— దైవజ్ఞవిలాసాదులు (జ్యోతిషము)
లింగమగుంట రామకవి— భాణము.
వారణాశి ధర్మభట్టు —సాహిత్యరత్నాకరము
నవనమంత్రి— అభినవ భారతము
లక్ష్మణకవి— చంపూరామాయణము
అహోబలకవి— సంగీతపారిజాతము
కృష్ణాధ్వరి— రఘునాథ భూపాలీయాదులు
శేషవంశమువారు, కృష్ణకవ్యాదులు— పారిజాతాపహరణనాటకాదులు
శ్రీధరవేంకటేశార్యుడు— ఆఖ్యాషష్టి ప్రబంధము
నారాయణతీర్థులు— కృష్ణలీలాతరంగిణి
తంజావూరి రఘునాథరాయలు— సంగీతసుధ మొదలయినవి
మధురవాణి— రామాయణము
జగన్నాథ పండితరాయలు— రసగంగాధరాదులు
రామామాత్యుడు— స్వరమేళకళానిధి
వడిదండ్ల అయ్యన్నశాస్త్రి— వ్యాసతాత్పర్యనిర్ణయము
రామభద్రాంబ— రఘునాథభూపాలీయము
తిరుమలాంబ— వరదాంబికాపరిణయము
అనేపర్తి వేంకటశాస్త్రి— వేంకటాద్రి గుణరత్నావళి మొదలగునవి
మునర్తి బ్రహ్మన్నశాస్త్రి— స్తోత్రకదంబము
నడిమింటి మంగళేశ్వరశాస్త్రి— సమాసకుసుమావళ్యాదులు
పట్టాభిరామపండితుడు— పట్టాభిరామ పండితీయము
చిన్న కృష్ణమూర్తిశాస్త్రి— యక్షోల్లాసాదులు
పరవస్తు రంగాచార్యులు— మంజుభాషిణ్యాదులు

ఈ గ్రంథము లాంధ్రుల ప్రతిభకు నిదర్శనములైనను సంస్కృతప్రాకృత వాఙ్మయములకు సంబంధించినవి. ఆంధ్రవాఙ్మయ విమర్శమునందు వాని విచారణ నిరుపయోగము.

వర్తమానకాలమున నాంగ్లపరిపాలనమునం దీ విషయము మనకు నిత్యానుభవమునందు గలదు. ఆంగ్లేయులకు వారి భాషావాఙ్మయములపట్ల గల యభిమానము పూర్ణవికాసమును బొందిన సంస్కృతభాషా వాఙ్మయముల మీద గాని, దేశభాషలమీద గాని లేదు. విద్యాప్రవృత్తియందును, వ్యవహారములందును పాలకుల భాషకు గల యాదరణము పాలితుల భాషలకు లేదు. మహానుభావుడు మెకాలే ప్రభువు భారతవిద్యాప్రవృత్తియందు భారతీయ భాషలకు ప్రతిషేధమును గల్పించి తిలోదకములను జల్లెను. ఆ నిర్ణయము దేశభాషా వాఙ్మయముల వికాసమునకును, ప్రజలయందు విజ్ఞానవ్యాపనమునకును మహాపకారమును గావించినది. ఆకాలమునందు మన పండితుల నావహించిన సంస్కృతభాషాభిమాన స్వభావము నిప్పుడు మన యాంగ్లవిద్యావంతుల నావహించిన పరభాషాభిమానము సంస్కరించ జేయగలదు. పిల్లలను—పెద్దలను, స్త్రీలను—పురుషులను, పండితులను—పామరులను పరభాషావ్యామోహ మావహించుటచేత మాతృభాషాభిమాన మడుగంటినది. ఆంగ్లాక్షరములతో డొక్కశుద్ధియైనగాని పవిత్రత గలుగకున్నది. ప్రభుత్వమునను, విద్యావంతులందును సపరిచితమైన విజాతీయసంస్కారమునకు గల గౌరవాభిమానములు సపరిచితమైన స్వజాతీయ సంస్కారమునెడ గలుగకున్నవి. ఇది యిరువదవ శతాబ్దమునందలి నాగరికాగ్రణుల కథ. అజ్ఞాతమైన శాలివాహన శకారంభకథను వితర్కించుట యనవసరము. ఆ కాలమునందు దేశభాషలు బీజరూపమున నున్నవి: ఈకాలమున దేశభాషలు వికసించి యున్నవి. ఆకాలమునందు జనసామాన్యమునకు దేహబలములు లేవు: ఈకాలమునందు జనసామాన్యమునకు దేహబలములు గలవు. ఆకాలమునందు భాషా వాఙ్మయ వికాసములకుగల యవకాశము లతి స్వల్పములు: ఈకాలమునందు భాషా వాఙ్మయములకుగల యవకాశము లనేకములు. ఇట్టిపరిస్థితులందు సంస్కృతప్రాకృత భాషా వాఙ్మయములు ప్రబలుటయును, దేశభాషా వాఙ్మయములు ప్రబలకుండుటయును సహజము. ఆదియుగమున జైన బౌద్ధమతములు దేశభాషలందు వాఙ్మయాభ్యుదయమునకు సాధనభూతములైనవి.

బుద్ధభగవానునకు ప్రజోద్ధరణముపట్లగల గాఢానురాగమునకు గాంధి మహాత్ముడు ప్రత్యక్షప్రమాణముగ నున్నాడు. బుద్ధభగవానుడు సంసారమును బరిత్యజించి, సన్న్యాసమును స్వీకరించి ప్రేమాస్త్రమును సాధించి ప్రజోద్ధరణమునకు బూనుకొనెను. ప్రజలకు వారికి బరిచితమైన భాషలందు ధర్మోపదేశములను జేయుట కుపక్రమించెను. బౌద్ధభిక్షులును, జైనశ్రమ

గులనుజిరకాలము ప్రజలకు ధర్మోపదేశమునను చేయుటకై పాటు పడినవిధమును బౌద్ధజైనమతచరిత్రములు విశదము చేయుచున్నవి. ఆంధ్ర దేశమున కీ యుపకృతి సహజముగ దక్షిణాపథమునందలి దేశములలో మొదట గలిగినది. బీజరూపమున నున్న యాంధ్రభాషకు బౌద్ధజైన యుగములందే వాఙ్మయాంకురము లేర్పడినవి.

వర్తమానయుగమునందు క్రైస్తవమతబోధకు లవలంబించు చున్న మార్గము ప్రత్యక్షానుభవమును గలుగజేయుచున్నది. క్రైస్తవమత ప్రచారకులైన స్త్రీలును, పురుషులును తెలిసీ తెలియని దేశభాషలందు జేయు చున్న మతబోధలు మనకు నిత్యానుభవమునందు గలవు. క్రైస్తవుల బోధలు సామాన్య ప్రజలయందు విజ్ఞానాంకురముల నాటుచున్న విధమును క్రైస్తవమత వ్యాపనము విశదము చేయుచున్నది. క్రైస్తవ మత వ్యాపనము క్రైస్తవ వాఙ్మయమునకు గారణమైనది. ఆంధ్రవాఙ్మయమున నిపుడు వందల కొలది క్రైస్తవ మతగ్రంథములును, మతబోధకులు రచించిన యితర గ్రంథ ములును గలవు. ఈగ్రంథ జాల మాంధ్రవాఙ్మయాభ్యుదయమునకు విశేషోప కారమును జేయకపోయినను త్యాగమూర్తులైన మతాచార్యులు భాషావాఙ్మయ ములకును, దన్మూలమున ప్రజలకును జేయగల మహోపకారము విశదముగు చున్నది. ఆరణ్యక జాతులం దీకాలమున క్రైస్తవ మతబోధకులు చేయుచున్న ప్రబోధ మాకాలమునందు బౌద్ధజైనమతబోధకులు గలుగజేసిన ప్రబోధమున కనురూపముగ నున్నది. భిన్నసంస్కారముగల క్రైస్తవ మతబోధలు దేశీయ సంస్కారముతో నైక్యమును బొందజాలకున్నవి. ప్రాచీనభారత సంస్కార జన్యములైన జైన బౌద్ధధర్మబోధలు ప్రత్యేక రూపమును దాల్చినను దేశీయ సంస్కారముతో నైక్యమును బొందుటచే విజ్ఞానసంవర్ధనమునకు సంస్కార పారంపర్యము సాధ్యమయినది. అజ్ఞాతయుగమునందలి ఆంధ్రవాఙ్మయస్వరూ పము లగోచరములైనను ఆర్యజైనబౌద్ధమతబోధకులు నాటిన వాఙ్మయాం కురములు తరువాతి వాఙ్మయమున కాధారభూతములైనవని విశ్వసింపదగి యున్నది.

ఆ కాలపు శాసనములు సంస్కృత ప్రాకృతభాషలందు గలవు. తెలుగు శాసనములు కొన్ని క్రీ. శ. 700—1600 కాలమునందు గనుపడుచున్నవి. ఈ శాసనములు కొన్ని మాత్రాగణ బద్ధములైన మధ్యాక్కరలందున్నటులు పండితులు నిర్ణయించుచున్నారు. ఈ కాలపు శాసనముల సమగ్ర పరిశోధనము విషయ నిర్ణయమునకు దోడ్పడగలదు.

ఆదియుగము నన్నయకాలమునుండి తిక్కనాదుల కాలము వరకు వ్యాపించి యున్నది. ఈ యుగము క్రీ. శ 1050—1450 ప్రాంతము వరకును గలదు. ఈ యుగము పురాణయుగము. భారత రామాయణ భాగవతాది గ్రంథము లీ యుగమున నాంధ్రీకరింపబడినవి. తిక్కన, పాల్కురికి సోమ నాథుడు, ఎఱ్ఱాప్రెగ్గడ, మంత్రి భాస్కరుడు, నన్నిచోడడు, నాచనసోముడు, శ్రీనాథుడు, పోతరాజు మొదలగు మహాకవులు పురాణాదుల నాంధ్రీకరించినను నాంధ్రవాఙ్మయమునకు జీవకళల నుపపాదించి వ్యక్తిత్వమును గల్పించిరి.

మధ్యయుగము కృష్ణదేవరాయలకాలమునుండి కూకునూరి అప్పకవి కాలము వరకు గలదు. ఈ యుగము క్రీ. శ. 1500—1750 ప్రాంతము వరకు వ్యాపించినది. ఈ యుగము ప్రబంధయుగము. ఈ యుగమున నాంధ్ర కవులు స్వతంత్రకావ్యములను రచించి ఆంధ్రవాఙ్మయమునకు గళాన్యాసముచేసి ప్రతిష్ఠను జేసిరి. పెద్దన్న, శ్రీకృష్ణదేవరాయలు, రామరాజభూషణుడు, ముక్కు తిమ్మన్న, పింగళి సూరన్న, చేమకూర వెంకటకవి మొదలగు కవిశేఖరు లసదృశ వైభవముతో ప్రబంధయుగమును నిర్మించిరి. ఆంధ్ర వాఙ్మయ యుగములం దీయుగ ముత్తమయుగముగ నెన్నబడుచున్నది. విజయనగరసామ్రాజ్య విధ్వం సనము, మహమ్మదీయ రాజ్యముల స్థాపనము వాఙ్మయవికాసమునకు భంగమును గలుగజేసినవి. కవులు పోషణము లేక కృశించిరి. కావ్యములు రసజ్ఞులు లేక రసహీ నములైనవి. స్వతంత్రరచనలతో నారంభమైన ప్రబంధయుగము నిర్జీవ యుగమై యనుకరణయుగముగ బరిణమించినది.

ఆధునికయుగ మాంగ్లవిద్యా వ్యాపనముతో నారంభించినది. విద్యా వ్యాపనము, సీసాక్షరములు, ముద్రాశాలలు, ప్రజాదరణము వర్తమానయుగము నందు వాఙ్మయాభివృద్ధికి తోడ్పడుచున్నవి. ఈ యుగము క్రీ. శ. 1750 తరువాత నారంభమైనది. ఇది మిశ్రయుగము. బహువిషయవాఙ్మయరచన లీ యుగమందు బుట్టినవి. ఆధునికయుగమునందు వాఙ్నిర్మాతలలో కీ. శే. రావుబహదరు శ్రీ వీరేశలింగము పంతులుగారు సుప్రసిద్ధులు. ఆంధ్రవాఙ్మయ యుగమున నాధునికయుగము వచనయుగము. వీరేశలింగము పంతులుగారు వచనరచనకు జనకులు. ఆధునికయుగమునందు నాటకములు, నవలలు, శాస్త్ర ములు, చరిత్రములు, విమర్శనలు, భావగీతములు, పాటలు, పదములు వాఙ్మయ మును సారవంతము చేయుచున్నవి.

వాఙ్మయమునందు యుగవిభాగము విషయగ్రహణమునకు సాధన మైనను గాలపరిమితియందు ముందువెనుకలు గలుగుచుండును. పురాణ యుగమునందు ప్రబంధయుగారంభములు గోచరించు చుండును. ప్రబంధ యుగమునందును, వర్తమానయుగమునందును బురాణ ప్రబంధరచనలు గను పడుచుండును. శ్రీపాద కృష్ణమూర్తి శాస్త్రిగారు భారతమును, వావిలి కొలను సుబ్బారావుగారు రామాయణమును, జనమంచి శేషాద్రిశర్మగారు బ్రహ్మాండ పురాణమును, రామాయణమును నాంధ్రీకరించిరి. ప్రబంధకావ్యములు వర్త మానకాలమునందును బుట్టుచునే యున్నవి. విషయ విభాగమును, గాలనిర్ణయ మును యుగసామాన్యలక్షణమును గనుగొనుటకు మాత్రము సాధనములుగ నుండగలవు.

వాఙ్మయపరిణామమును భావవికాసము ననుసరించి పరిశీలించుట వాఙ్మయ హృదయమును గ్రహించుటకు సాధన మగును. భారత విజ్ఞానమంతయు మానవ లక్ష్యమును నాధ్యాత్మికసంపదయందు లగ్నముచేసినది. ఆదిమ గ్రంథమైన వేదమున నీ లక్ష్యమే సర్వత్ర ప్రత్యక్షమగుచున్నది. ప్రకృతిసంపదల నమ కూర్చిన యానంద సౌఖ్యములకు భూతాధిదేవత లభివాదనములను బడయు చున్నారు. వేదయుగమున నారంభమైన యాధ్యాత్మిక ప్రవృత్తియే ఉపనిష త్తులందును, దర్శనములందును, పురాణములందును, స్మృతులందును, కావ్యము లందును, శాస్త్రములందును, స్తోత్రములందును ప్రత్యక్ష మగుచున్నది. ఆర్యులు వారి వాఙ్మయ రచనలను దైవప్రార్థనలతో నారంభించుచుండిరి. ఆర్యవిజ్ఞానసంజాతమైన జైనబౌద్ధవిజ్ఞానములును మానవలక్ష్యము నైహికము నందే కాక యాముష్మికమునందును లగ్నముచేయుట కుపచరించినవి. శంకర విజయము జైనబౌద్ధ యుగమునందు సంకలితమైన యాధ్యాత్మిక ధర్మమునకు సర్వవ్యాపకత్వమును గలుగజేసినది. ఆంధ్రవిజ్ఞానలక్ష్యమును నాధ్యాత్మికపరముగ బరిణతి నొందినది. ఆంధ్రహృదయము పరమార్థమునందు లగ్నమైన విధమును హిందూ బౌద్ధజైన శిల్పములు విశదము చేయుచున్నవి. అమరావతి, సాంచి, కార్లి మున్నగు స్తూపములందలి శిల్పనైపుణ్యములు, అజంతా ఎల్లోరా విహారము లందలి చిత్రవైభవములు శిల్పమున నాంధ్రహృదయలక్ష్యమును సువ్యక్తము చేయుచున్నవి. రాజరాజ నరేంద్రుడు భారతము నాంధ్రీకరించుటకు దెలిపిన కారణములును బరమార్థలక్ష్యమును విశదము చేయుచున్నవి.

వ. ఇవి యేనును సతతంబు నాయెడ గరం బిష్టంబులై యుండు బా
యువు భూదేవకులాభితర్పణమహీయః ప్రీతియున్ భారత
శ్రవణాసక్తియు బార్వతీపతిపదాబ్జధ్యాన పూజా మహో
త్సవమున్ సంతతదానశీలతయు శశ్వత్సాధుసాంగత్యమున్.

చంద్రవంశజుడైన రాజరాజు భారతమునకు గృతిపతి. బ్రహ్మజ్ఞుడైన నన్నయభట్టు కృతికర్త. ఆర్యవిజ్ఞానాభిమాన ముభయులకును గాఢము. తిక్కన భారతమున నాధ్యాత్మిక విజ్ఞానమును గురిపించి యాంధ్రహృదయస్వరూప మును ప్రత్యక్షముచేసెను. పోతనామాత్యుడు భాగవతమునందు భక్తిరసమును గురిపించి జ్ఞానయోగమునకు, భక్తియోగమునకు నిరువమానమైన సంయోగ మును గలుగజేసెను. శంకర, రామానుజ, మధ్వాచార్యుల భాష్యములు, పండితా రాధ్య బసవేశ్వరాదుల మతసంస్కరణములు ప్రజాహృదమున నాధ్యాత్మిక లక్ష్యమును నెలకొల్పినవి. ప్రబంధరాజమైన పెద్దన మనుచరిత్రమునందు

శ్రోత్రియ బ్రాహ్మణుడు నాయకుడు. ఆంధ్రదేశ వ్యాప్తములైన పాటలు పద్యములు, శతకములు భక్తిజ్ఞానవైరాగ్యసమ్మిళితమైన యాంధ్రహృదయ మును విశదము చేయుచున్నవి. వర్తమానయుగమునందు దెలుగు దేశమున బ్రహ్మసమాజార్యసమాజ దివ్యజ్ఞానసమాజముల వ్యాపనము నాంధ్రుల భక్తిహృదయమును విశదము చేయుచున్నది.

పురాణ యుగమునందు వర్ధిల్లిన భక్తిహృదయము ప్రబంధయుగము నందు శృంగార హృదయముగ బరిణమించినది. విజయనగరరాజుల విజయ ములు, సామ్రాజ్య సంపదలు, యోధుల సాహస పరాక్రమములు, ప్రభువుల భోగపరాయణత్వము, ప్రజల విషయ వాంఛలు, కవుల రాజసప్రవృత్తి శృంగార రసవికాసమును గలుగజేసినవి. పెద్దన మనుచరిత్రయందు సూచించిన శృంగార విలాసములు కాలక్రమమున దారాశశాంకవిజయాదులందు శృంగార విహార మును బొంది వాఙ్మయలక్ష్యము కామపరాయణ మైనది. కవు లస్వతంత్రులై రాజాశ్రయజీవులై స్వీయప్రతిభను గోల్పోయిరి. శ్రీనాథుడు ధనార్జనమునకై కావ్యవిక్రయమును జేసినవిధము నాతని కావ్యములు తెలుపుచున్నవి. ఆ మహాకవి స్థితియే యిటులుండ సామాన్యకవుల విషయమై యోచింపవలసిన పనిలేదు. ధూర్జటికవి కాళహస్తీశ్వరశతకమునందును, రామభద్రుడు రఘువీరశతకము నందును, తిమ్మకవి కుక్కుటేశ్వరశతకమునందును, అడిదము సూరకవి రామ లింగేశ శతకమునందును రాజాశ్రయవిషయమున దెలిపిన భావములు సార్థక ములు. కాళహస్తీశ్వరశతకమునందలి "రాజాధమశ్రేణీద్వారము", "రాజన్ మత్తులు వారిసేవ నరకప్రాయంబు", "భూభృత్పుండాలురు", "లోకకంట కులు" మొదలగు ప్రయోగములు రాజాశ్రయనిరసనమును దెలుపుచున్నవి. రఘువీరశతకమునందలి "అడిగే విద్యకు లోసుజేసితివి న న్నావంత యూవంత లే కడియూసల్ గొనుచుం దురాత్మకుల నే నర్థించుచున్నాడ" నను ప్రయోగములును రాజాశ్రయనిరసనమును దెలుపుచున్నవి. భాగవతకృతియందు పోతనామాత్యుడు కృతిసమర్పణము విషయమై వ్రాసిన

ఉ. కాటుక కంటి నీరు చనుకట్టుపయిం బడ నేల యేడ్చెదో
కైటభదైత్యమర్దనుని గాదిలికోడల! యో మదంబ! యో
హాటక గర్భురాణి! నిను నాకటికిం గొనిపోయి యల్ల క
ర్ణాటకిరాటకీచకుల కమ్మ త్రిశుద్ధిగ నమ్ము భారతీ!

అను పద్యార్థము సార్థకమైనది. కవిబ్రహ్మ తిక్కన సోమయాజి, మహా మహుడు; రాజ్యచ్యుతుడైన మనుమసిద్ధికి రాజ్యమును గడించిన మహా వీరుడు. ఆ మహానుభావుడు సర్వస్వతంత్రుడై భారతమును రచియించి యా కృతిని హరిహరనాథునకు సమర్పించిన ధర్మజ్ఞుడు. పోతన భాగవతోత్తముడు; భాగవతమును శ్రీరామార్పణము చేసిన భక్తాగ్రేసరుడును. పెద్దన రాజాశ్ర యము గలిగినను ధర్మజ్ఞుడై స్వతంత్రమార్గము నవలంబించ గలిగెను. కాల క్రమమున రసజ్ఞులైన రాజు లంతరించిరి. స్వతంత్రులైన కవులు నిరాశ్ర యులై కృశించిరి. నిర్జీవమైన యనుకరణము కావ్యరచనకు లక్ష్యమై ఆంధ్ర వాఙ్మయము భావరహితమై కృశించినది. ద్వ్యర్థి, త్ర్యర్థి, గర్భకవిత్వాది కావ్యములు, శబ్దాలంకారములు కావ్యముల ప్రయోజనమును సంకుచితము చేసినవి.

ఆధునికయుగవాఙ్మయమునందు నవభావోదయము గలుగుచున్నది. ఆంగ్లవిద్యావ్యాపనము, పాశ్చాత్య సంస్కారము వాఙ్మయమునకు సంచలనము గలుగజేసినవి. ఆంగ్లవిద్యావంతులు గ్రంథరచనలకు బూనుకొనిరి. వారి రచనలం దాంగ్ల వాఙ్మయానుకరణములు, నూతన నిర్మాణములు గోచరమగుచున్నవి. నాటకములు, నవలలు, కథలు, భావగీతములు, విమర్శనగ్రంథములు, శాస్త్ర గ్రంథములు వర్తమానయుగ నిర్మాణములు. ఆంగ్లవిద్యాలయములం దాంగ్ల సాహిత్యాభ్యాసమునకుగల యవకాశము లాంధ్ర సాహిత్యాభ్యాసమునకు లేవు. నిత్యజీవనమున నాంధ్రసాహిత్యమునకు బోషణము లేదు. పండితకులము క్షీణించుచున్నది. ఆంగ్ల సంస్కారము వర్ధిల్లి మాతృభాషాపరిచయములేని గ్రంథకర్తల రచన లాంధ్రవాఙ్మయమునందు నూతన యుగ[illegible] దోచుచున్నవి. ఈ రచనల భావములు భాష, రీతి [illegible]మార్గము

వవలంబించుచున్నవి. వాడుకభాషకు, లోకవ్యవహారమునకు ప్రాబల్యము గలుగుచున్నది. ఈ ప్రాబల్యము సార్థకమగుటకు మాతృభాషాముఖమున విద్యాభ్యాసమవసరమగుచున్నది. మత వేదాంత గ్రంథము లాంధ్రహృదయమునకు సహజమైన యాధ్యాత్మిక సంస్కారమును దెలుపుచున్నవి. వర్తమాన యుగమునందు ప్రజలు వాఙ్మయపోషకులు. ప్రజలయందు విజ్ఞాన వ్యాపనమునకు సాధనమైన వాఙ్మయ మవసరమగుచున్నది. గ్రంథకర్త లాంధ్రహృదయమునకు సహజమైన యాధ్యాత్మిక లక్ష్యమును వారికవనలందు బోషించి యాంధ్రవాఙ్మయ హృదయమును గాపాడుట ధర్మము.

ఆంధ్రహృదయమునకు శ్రీరాముడు కులదేవత. ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు రామాయణగాథకు సంబంధించిన గ్రంథము లనేకములు గలవు. వాఙ్మయమునందు శ్రీరామవాఙ్మయము విశేషము గలదు. రామకీర్తనలు, రామశతకములు వాఙ్మయమునందు వ్యాప్తిని గాంచియున్నవి. రామభజనలు, రామాలయములు భక్తహృదయము శ్రీరామపరమని విశదము చేయుచున్నవి. ఆంధ్ర వాఙ్మయ నిర్మాణములందు గ్రంథకర్తల భావములు మారుచున్నను ప్రజాహృదయమునందు భక్తిజ్ఞానవైరాగ్యములు సుప్రతిష్ఠితములైయున్న విధమును శ్రీరామోత్సవములు, రామకీర్తనలు, రామభజనలు, రామాలయములు చాటుచున్నవి.

భావవ్యాపనము ననుసరించి వాఙ్మయమునందు నాలుగుయుగములను గ్రహించుట కవకాశములు గలవు. 1. జ్ఞానయుగము, 2. భక్తియుగము, 3. శృంగారయుగము 4. సంకరయుగము. ఈ విభాగములు సామాన్య లక్షణములను గ్రహించుట కుపయోగపడగలవు; కాని, విశిష్టలక్షణములను గ్రహించుట కుపయోగపడవు.

వాఙ్మయములు పద్యకావ్యములతో నారంభమగుట ప్రకృతి స్వభావము. మానవులకు వారి యానందమును, మహోత్సవమును నృత్యగానములతో దెలుపుట సహజము. పాటలతోను, కీర్తనలతోను నారంభమైన వాఙ్మయ మితివృత్త రూపములను దాల్చుచు వీర సంకీర్తనము జేయుట కుపయోగపడుచున్నది. ఇలియడు, ఏయునియడు, రామాయణము, భారతము వీరసంకీర్తనమును జేయుచు జాతీయజీవనాభ్యుదయమునకు వినియోగపడినవి. ఆంధ్ర వాఙ్మయమునందలి వీరచరితములును నీమార్గము నవలంబించినవి. ఆదియుగమునందలి వాఙ్మయము గేయములైన మధ్యాక్కర, రగడ, గీత, ద్విపద, పాటల రూపమును దాల్చినది. సోమనాథుడు పేర్కొన్న భ్రమరగేయాదులు మాత్రాగణబద్ధములు. కాలక్రమమున వానినుండి అక్షరగణబద్ధములైన రచనలు వెలువడి మాత్రాగణబద్ధములగు రచనలను వెనుకకు ద్రోక్కినవి. కాలక్రమమున సంస్కృత వృత్తములు చేరి దేశీయవృత్తముల వ్యాప్తి కభ్యంతరమును గలుగజేసినవి. దేశీయవృత్త స్వరూపమునే సంస్కృత ప్రాబల్యము మాటుపరచినది. ఆర్యవిజ్ఞానమునకు మూలాధారములైన వేదములు లోకోత్తరమార్గము నవలంబించినవి. వేదములందు వీరసంకీర్తన సూచన లున్నను దైవసంకీర్తన లక్ష్యము ప్రబలియున్నది. ఆ లక్ష్యమే సంస్కృతాంధ్ర వాఙ్మయములం దవిచ్ఛిన్నముగ బరిణతినొందినది. ఆంధ్రవాఙ్మయము నీ లక్ష్యముతో బరిశీలించినపుడు వాఙ్మయ హృదయము గ్రాహ్యము గాగలదు. సకల వాఙ్మయములందును పద్యకావ్యానంతరము గద్యకావ్యములు పుట్టుచున్నవి. ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు చిరకాలము పద్యయుగము ప్రబలినది. నేటికిని దేటతెలుగున గద్యములందు ప్రజాహితమునకై వ్రాయదగిన విషయములు పద్యములందు వ్రాయుట యాచారముగ నున్నది. ఆంధ్రుల సంభావనా ప్రవృత్తియు, నాంధ్రభాషా వైభవము నిందుకు గారణములై యుండును. ఆంధ్రవాఙ్మయమున నవయుగమునందు గద్యకావ్యము లనంతములు పుట్టుచున్నవి. ప్రజలయందు విజ్ఞాన వ్యాపనమునకు సర్వతోముఖమైన వచనవాఙ్మయ నిర్మాణము, వ్యాపనమును నత్యంతావసరములుగ నున్నవి.

ఆంధ్రవాఙ్మయమునం దనేకగ్రంథములు నశించినవి. గ్రంథములు నశించుటకు మతకలహములు, మతాభిమానము, ప్రజల యజ్ఞానము, రాజ్యవిప్లవములు కారణములై యుండును. వేంగీపురము, రాజమహేంద్రవరము, ఓరుగల్లు, విజయనగరము మొదలగు పట్టణములకు సంప్రాప్తమైన విప్లవములందు నెన్నియో గ్రంథములు నశించియుండును. [illegible]పెట్టెయందు బంధించి భద్రపరచిన గ్రంథములు వారి వంశజుల హస్తములందు శిథిలములైనవి. బ్రాహ్మణశైవ వైష్ణవమతాభిమానము బౌద్ధజైనగ్రంథముల విలయమునకు దోడ్పడినది. ప్రబంధరత్నావళియందును, లక్షణగ్రంథములందును, చాటుపద్యమణిమంజరియందును పేర్కొనబడిన గ్రంథము లనేకము లిపు డలభ్యముగ నున్నవి. నశించిన గ్రంథసముదాయమును నిర్ణయించుటకు సాధనములు గనబడవు. నన్నయకు బూర్వమును, నన్నయానంతరమును గల వాఙ్మయము కొంతవరకు నశించినదని స్పష్టముగ దేలుచున్నది. ఆ గ్రంథముల నాశన మాంధ్రవాఙ్మయమున కపారమైన నష్టమును గలుగజేసినది. శేషించిన గ్రంథములైనను జక్కని యక్కరములతో దాటాకులమీద వ్రాసి గ్రంథములను రక్షించిన లేఖకులు ప్రశంసార్హులు. ఈ గ్రంథసముదాయమును విశేషవ్యయప్రయాసముల కోర్చి సేకరించి సురక్షితము గావించిన బ్రౌనుదొరగా రాంధ్రప్రపంచము యొక్క కృతజ్ఞతకు బాత్రులు.

ఆంధ్రగ్రంథముల ముద్రణము సీసాక్షర నిర్మాణముతో నారంభమైనది. మొదట మిషనరీలు వారి బైబిలు ప్రచారమునకై సీసాక్షర నిర్మాణమునకును, గ్రంథముద్రణమునకును బూనుకొనిరి. ఆంధ్ర విజ్ఞాన సర్వస్వమునందు అక్షరవ్యాసమునం దీవిషయమును కొ. వెం. లక్ష్మణరావుగారు వ్యక్తముచేసిరి. ఆంధ్ర గ్రంథముల ముద్రణ మారంభమై నూరేండ్లయినది. క్రీ. శ. 1827 వ సంవత్సరమున 'శబ్దమంజరి' యను సంస్కృతబాలబోధ వ్యావహారికాంధ్ర వివరణముతో చెన్నపురియం దప్పుడుండిన కాలేజీ ముద్రాలయమున ముద్రితమయినది. ఆ పుస్తకమునందలి ముఖపత్ర మీ విషయమును దెలుపుచున్నది.* ఇంతకన్న బూర్వము ముద్రితములైన యాంధ్రగ్రంథము లిప్పుడు లభించుట లేదు. తరువాత, పరవస్తు చిన్నయసూరిగారు నీతిచంద్రికను, బాలవ్యాకరణమును క్రీ. శ. 18[illegible]0 యందు ముద్రించిరి. క్రైస్తుజీవితమును టి. బి. సొసైటీ క్రీ. శ. 1873 నందు ముద్రించినది. ఆంధ్రగ్రంథముల ముద్రణమునకు ప్రథమమున దోడ్పడినవారిలో బరవస్తు రంగాచార్యులుగారు, బహుజనపల్లి సీతారామాచార్యులుగారు మొదలయినవారు పేర్కొనదగియున్నారు. ఇప్పుడు దేశమునందంతటను ముద్రాశాలలు వెలసినవి. గ్రంథముద్రణము సుకరమయినది. ఆంధ్రదేశమునం దనేకగ్రంథమండలులు ప్రాచీన నవీన గ్రంథములను ముద్రించి వాఙ్మయాభివృద్ధికి దోడ్పడుచున్నవి. విజ్ఞాన చంద్రికాగ్రంథమండలి నారంభించి లక్ష్మణరావుపంతులుగా రితరులకు మార్గదర్శకులైరి. ఆంధ్రభాషయందు గ్రంథముద్రణమునకును, ప్రచురణమునకును నితర దేశభాషలయందువలె విశేషమైన వ్యాప్తి కనబడదు. శ్రీమంతుల సహాయమును, ప్రజల యాదరణమును గ్రంథప్రచురణమున కత్యంతావశ్యకములు. రాజులను, మహారాజులను, శ్రీమంతులును వాఙ్మయాభివృద్ధికి సహాయము చేయుట ధర్మము. శ్రీమంతుల సహాయముకంటెను వర్తమాన యుగమునందు ప్రజాదరణము వాఙ్మయాభివృద్ధికి సాధనముగ నున్నది. గ్రంథకర్తలు ప్రజాపోషణములేక కృశించుచున్నారు. ప్రజాపోషణము వలన వాఙ్మయాభివృద్ధి కవకాశములు గలుగగలవు. పఠనీయ గ్రంథములను నిర్ణయించుటయందు ప్రభుత్వమును, తాబేదారులును, విద్యాసంఘమును నవలంబించుచున్న మార్గము గర్హ్యముగ నున్నది. ఉత్తమ గ్రంథముల నాదరించుటకు బదులు పక్షపాతమును జూపుటయు, కారణాంతరములను గల్పించి పుస్తకములను నిరాకరించుటయు నన్యాయముగ నున్నది. వర్తమాన యుగమునందు గల ముద్రణసౌకర్యములు గ్రంథరచనలకు గ్రంథకర్తలను బురికొల్పుచున్నవి. గ్రంథకర్తలు జనాదరణమునకును, విజ్ఞానవ్యాపనమునకును సాధనములైన గ్రంథములను రచియించుట సంభావ్యము.

ఆంధ్రగ్రంథములందు భారత భాగవత రామాయణము లతివ్యాప్తిగల గ్రంథములుగ నున్నవి. భారత మెన్నియో ముద్రణములను బొంది లక్షలకొలది ప్రతులు గృహగృహమునందును వ్యాపించియున్నవి.

గ్రంథకర్తలు

శ్రీయుతులు గురజాడ శ్రీరామమూర్తి పంతులుగారు, రావుబహద్దరు వీరేశలింగము పంతులుగారు కవుల చరిత్రములందు ప్రఖ్యాత కవుల చరిత్రలను

* ఆ ముఖపత్ర చిత్రము ప్రక్కపుటలో ముద్రితమైయున్నది.

కాలీజికి సెక్రటేరియైన మహా రాజరాజశ్రీ

హెన్రి - హార్కినెస్సు దొరగారి సముఖమునకు

కాలీజిలో కార్యదర్శి సంస్కృత ప్రధానపండితులైన అహోబలాచార్యులున్ను - యోగ్యతాపత్రికను బొందిన - ముద్దురామశాస్త్రులున్ను - భీమసేనాచార్యులున్ను - ఆంధ్ర - ప్రధానపండితులైన - గురుమూర్తిశాస్త్రులున్ను - వ్రాశియిచ్చిన దేమంటే

తమరు - అబద్ధములు లేకుండా శోధించుమని మావద్దయిచ్చిన - శబ్దమంజరి యొక్క ప్రథమద్వితీయభాగములయిన - అక్షరగుచ్ఛము సంధివృంతము - ఈ రెంటినిన్ని - మేమునలుగురమున్ను - బాగా శోధించితిమి - ఇందులో మాకు చూడగా అబద్ధములు లేవనిన్ని యిది బాలులకు చదవను ఉపయోగించునదనిన్ని తోచుచున్నది ఈ ప్రకారముగా

౧౮౨౭ - సంవత్సరం ఆగష్టు నెల ౨౭ తేది

అహోబలాచార్యులు.
ముద్దురామశాస్త్రి.
భీమసేనాచార్యులు.
గురుమూర్తిశాస్త్రి.

వ్రాసిరి. ప్రఖ్యాత కవులైన నన్నయ, తిక్కన, పోతన, శ్రీనాథుడు, సూరన్న మొదలగు మహాకవుల విషయమై పండితులు ప్రత్యేక గ్రంథములను వ్రాసిరి. ప్రఖ్యాత గ్రంథముల పీఠికలయందు గావ్య కవి విమర్శనలు చేయబడినవి. ఆవిషయములనే తిరిగి తెలుపుట పాఠకులకు ప్రయోజనకరముగాదు. కొన్ని విశేషాంశములు మాత్ర మిచట బొందుపరుపబడును.

ఆదియుగ గ్రంథకర్తలు రచియించిన గ్రంథములు వర్తమానయుగ గ్రంథకర్తలు రచించిన గ్రంథములవలె బహుళములు గావు. నన్నయభట్టారక కృత గ్రంథము భారతము మాత్రము గలదు. తిక్కన సోమయాజి విరచిత గ్రంథములు భారతము, నిర్వచనోత్తర రామాయణము మాత్రము గలవు. పోతనామాత్య కృతములు భాగవతము, భోగినీదండకము, వీరభద్రవిజయము గలవు. పెద్దన్న కొక మనుచరిత్రము శాశ్వతమైన కీర్తిని గడించినది. పింగళి సూరన్నకు రాఘవపాండవీయము, ప్రభావతీ ప్రద్యుమ్నము, కళాపూర్ణోదయము నఖండకీర్తిని గడించినవి. పాల్కురికి సోమనాథునకు ద్విపదకావ్యములైన బసవపురాణము, పండితారాధ్య చరిత్రము ప్రతిభను గడించినవి. నాచనసోముని సత్కీర్తికి ఉత్తర హరివంశము చాలినది. శ్రీనాథుడు శివరాత్రి మాహాత్మ్యము, శృంగారనైషధము, కాశీఖండము, పల్నాటి వీరచరిత్రము, భీమేశ్వరపురాణము, వీధినాటకము, హరవిలాసము నను గ్రంథములను రచియించెను. గ్రంథకర్త ప్రతిభకును, గ్రంథ ప్రచారమునకును గ్రంథౌన్నత్యము సాధనముగాని గ్రంథ సముదాయము సాధనము గాదు. గ్రంథకర్తలు రచియించెడి గ్రంథములు వారి మనోభావములను వ్యక్తము చేయుటకు వ్రాయబడుచుండును. ఆ గ్రంథములు విజ్ఞాన వ్యాపనమునకు ప్రజాదరణ మెంతవరకు బడయుగలవో కాలము నిర్ణయించగలదు. గ్రంథమహత్త్వమునకు చిరంజీవిత్వము ప్రమాణము. గ్రంథరచన యందు నాటి కొక దానికైనను మహత్త్వముగలదని నిర్ణయించుట సాధ్యము గాదు. యథావాక్కుల అన్నమయ్య సర్వేశ్వర శతకమును, కంచర్ల గోపన్న దాశరథీశతకమును వ్రాయునపుడు వ్రాసిన ప్రతిపద్యమును నదీప్రవాహము నందు బడవేసిరనియు, ఎదురీదివచ్చిన పద్యములను మాత్రము వారు గ్రహించిరనియు ఒక గాథ కలదు. ఈగాథవలన గ్రంథరచనలందు గ్రంథకర్తల యుద్దేశ లక్ష్యము తెల్లమగుచున్నది. భవభూతి మాలతీమాధవరచనయందు దెల్పిన భావము యథార్థమును దెలుపుచున్నది.

శ్లో. యే నామ కేచి దిహ నః ప్రథయం త్యవజ్ఞాం
జానంతి తే కిమపి తాన్ ప్రతి నైష యత్నః,
ఉత్పత్స్యతే మమ తు కోఽపి సమానధర్మా
కాలో హ్యయం నిరవధి ర్విపులా చ పృథ్వీ.

విశాలమైన విశ్వమునందు దేశకాల పాత్రల పరిస్థితుల ననుసరించి గ్రంథరచన జేర్పడుచున్నవి. ఆ గ్రంథములను జదువుటకు బాఠకు లేర్పడుచునే యుందురు. సృష్టిరచనయందలి పదార్థములవలె వాఙ్మయ ప్రపంచమునందలి గ్రంథములును నేదో కొంత ప్రయోజనము నొడగూర్చుట నిశ్చయము. స్వల్ప ప్రయోజనములను సమకూర్చెడి గ్రంథములు చిరంజీవిత్వము లేక యంతరించుటయు, మహా ప్రయోజనము నొడగూర్చెడి గ్రంథములు చిరంజీవిత్వము కలిగి మనుటయు ప్రకృతిధర్మము. లాక్షణికులు కావ్యముల కున్నతఫలమును నిర్ణయించిరి.

కావ్యలక్షణము

"విశ్వశ్రేయః కావ్యమ్"—విశ్వమునకు శ్రేయస్సు నొడగూర్చెడి గ్రంథములు మాత్రము కావ్యనామమున కర్హములై చిరంజీవితమునకు దగియున్న వని లాక్షణికుల మతము. "వాక్యం రసాత్మకం కావ్యం" అను భావ మిప్పుడు వ్యాప్తిని బొందుచున్నది. సకల వాఙ్మయములందును చిరంజీవితముగల గ్రంథములు స్వల్పముగ నున్నవి. విశ్వముయొక్క శ్రేయస్సునకు సాధనములైన గ్రంథములు దేశకాలపాత్రానవచ్ఛిన్నములై లోకమునం దంతటను పూజ్యతను బడయుచున్నవి. కాళిదాసుని కావ్యములు దిగంతవ్యాప్తములై చిరంజీవులై యున్నవి. సంస్కృత కావ్యములవలె లేటిను, గ్రీకు భాషా కావ్యములును, ఆంగ్ల, ఫ్రెంచి, జర్మని, జపాను మొదలగు భాషల యందలి యుత్తమ కావ్యములును చిరంజీవులై ప్రజాదరణమును బడయుచున్నవి. ఆంధ్రవాఙ్మయమునందును భారత భాగవత రామాయణములు, మనుచరిత్ర కళాపూర్ణోదయాది ప్రబంధములు, పురాణములు, శతకములు మొదలగు నితరగ్రంథములు చిరంజీవులై ప్రజాదరణమును గలిగియున్నవి. రసహృదయము, భావౌన్నత్యము, భాషా మాధుర్యము కావ్యములను జిరంజీవులను జేయుచున్నవి. సుమతి వేమన భాస్కరాదిశతకములు చిన్నవయినను చిరంజీవులై ప్రజాదరణమును గలిగియున్నవి. పెద్ద గ్రంథములు పెక్కులు ప్రజాదరణము లేక పేటికలయందు నిద్రించుచున్నవి. వర్తమానకాలమున విద్యావ్యాపనము, ముద్రణాదిసౌకర్యములు గ్రంథరచనను సుకరము చేసినవి. అనుదినము క్రొత్తగ్రంథము లెన్నియో పుట్టుచున్నవి. ఆ గ్రంథములం దెన్నియో ప్రజాదరణము లేక కృశించుచున్నవి.

పూర్వకాలమునందు రాజాదరణము వాఙ్మయాభివృద్ధికి దోడ్పడిన విధమున వర్తమాన యుగమునందు ప్రజాదరణము వాఙ్మయ వికాసమునకు సాధనముగ నున్నది. రావుబహద్దరు వీరేశలింగము పంతులుగారు రచించిన 120 గ్రంథములు ప్రజాదరణమునకు పాత్రములై వాఙ్మయవికాసమునకు దోడ్పడినవి. ముద్రాక్షరశాలల పుణ్యమున వర్తమాన కాలమునందు గ్రంథకర్తలును, గ్రంథభర్తలును నగుట సులభసాధ్యమైనది. నిత్యమును వెలువడు చున్న గ్రంథము లీవిషయమును విశదము చేయుచున్నవి.

ఆంధ్రవాఙ్మయ వికాసమును యుగముల ననుసరించియు, ఛందస్సు ననుసరించియు, విషయవిభాగము ననుసరించియు, కావ్యవిభాగము ననుసరించియు నిర్ణయించుట కవకాశములు గలవు. కాని ఈ విభాగములు యుగభావ విభాగము వలె వాఙ్మయాభ్యుదయమును నిర్ణయించుటకు ప్రయోజనకరములు గావు. భిన్నయుగములందు భావవికాసము, భాషావికాసము ప్రజావికాసమునకును, దేశవికాసమునకును, ధర్మవికాసమునకును, రసోదయమునకును వినియోగపడిన విధమును వాఙ్మయములు విశదము చేయుచున్నవి. భిన్నయుగములం దాంధ్రాభ్యుదయము సంప్రాప్తమైన విధమును భావరూపమున ఆంధ్రవాఙ్మయము వ్యక్తముచేయుచున్నది. అవిచ్ఛిన్నముగ 2200 ఏండ్ల నుండియు చైతన్యము గలిగి వెలయుచున్న ఆంధ్ర సత్త్వస్వభావస్వరూపములను గనుకొనుట కాంధ్ర వాఙ్మయము పరమసాధనముగ నున్నది.

వాఙ్మయవికాసము

వాఙ్మయములు దేశకాలపాత్రల తత్త్వముల కనురూపముగ ప్రత్యేక భాషలందు ప్రత్యేక భావరూపములను భిన్నయుగములందు వికసించుచున్నవి. సకల సాహిత్యములకును విశ్వకల్యాణము ప్రయోజనము. విశ్వకల్యాణలక్ష్యము వివిధవాఙ్మయములందును ప్రజాభాషితత్త్వముల కనురూపముగ వివిధములైన భావరూపములను విశదమగుచున్నది. వీరలక్ష్యము, శృంగారలక్ష్యము, శాంతిలక్ష్యము, ధర్మలక్ష్యము మున్నగు లక్ష్యములు వాఙ్మయములకు భిన్నములైన స్వరూప స్వభావములను గలుగజేయుచున్నవి. వీర శాంతి శృంగారాదిలక్ష్యములను దేశకాలపాత్రావరణములందు నానావిధములైన వాఙ్మయములకు భిన్నరూపములను వ్యక్తిత్వమును గలుగజేయుచున్నవి. గ్రీకు, లేటిను వాఙ్మయములు సన్నిహిత సాహచర్యమును గలిగియున్నను ప్రత్యేకలక్షణములను గలిగి వృద్ధిపొందినవి. గ్రీకు సాహిత్యమునకు రూప సౌందర్యమును, లేటిను సాహిత్యమునకు శాసన సంధానమును హృదయములుగ నున్నవి. గ్రీకులేటిను వాఙ్మయములందలి కళాసౌందర్యము, శాసన సంధానము పాశ్చాత్య విజ్ఞానమునందు భిన్నములైన భావరూపములందు గోచరముగుచున్నవి.

ఆంధ్ర గీర్వాణవాఙ్మయములకును, ఆంధ్రద్రావిడ వాఙ్మయములకును సన్నిహితమైన సాహచర్య సంబంధము లున్నను ఆంధ్రవాఙ్మయము వ్యక్తిత్వము గలిగి వికసించినది. ఆంధ్ర భారతభాగవతములును, ప్రబంధాదిరచనలును నిందులకు నిదర్శనములుగ నున్నవి. ఆంధ్ర వాఙ్మయ వికాసమును బరిశీలించునప్పుడు సహజమైన తత్త్వాధారమున విమర్శించుట ప్రయోజనకరముగాని యన్య వాఙ్మయ తత్త్వాధారమున విమర్శించుట ప్రయోజనకరము కాదు. వర్తమాన

సమయమునందు పాశ్చాత్యసంస్కార మితర సంస్కారములకువలె వాఙ్మయ సంస్కారమునకును ప్రమాణముగ నాంగ్లవిద్యావంతులచేత పరిగణింపబడు చున్నది. ఆంధ్ర వాఙ్మయతత్త్వమునకు భిన్నమైన ప్రమాణము ననుసరించి ఆ వాఙ్మయమును పరిశీలించుట వాఙ్మయతత్త్వమును గ్రహించుటకు ప్రయోజనకరము గాజాలదు.

సంస్కృత వాఙ్మయాధారముల ననుసరించి వికసించిన యాంధ్ర వాఙ్మయమును సంస్కృత లక్ష్యలక్షణ ప్రమాణముల ననుసరించి పరిశీలించుట ప్రయోజనకరము. ఆంగ్లవాఙ్మయ ప్రమాణముల ననుసరించి విమర్శించుట విషయావగాహనమునకు సాధనము గాదు. సంస్కృత సాహిత్యమునకు లక్ష్య మాధ్యాత్మికము. ఆంగ్ల సాహిత్యమునకు లక్ష్య మాధిభౌతికము. విమర్శకులకు భారతీయ సాహిత్యలక్ష్యము భావమునందును, ఆంగ్లసాహిత్యలక్ష్యము రూపమునందును స్పష్టమగుచున్నవి. ఆరూఢమైన భారతీయ సాహిత్యసంస్కారముగల పండితులు భారతీయ సాహిత్యములను విమర్శించుట కర్హులుగ నున్నారు. అట్టి యధికారులుగాని స్వదేశ విదేశ పండితుల విమర్శనలు భారతీయ సాహిత్యహృదయమును గ్రహించుటకు సాధనములు గాజాలవు. ఆంధ్రవాఙ్మయవికాసమిా లక్ష్యములతో నిందు సింహావలోకనము చేయబడును.

సంస్కృత వాఙ్మయమునందు గావ్యమును వాఙ్మయమునకు హృదయముగ లాక్షణికులు పరిగణించిరి. కావ్యములు కాలాంతరమున భిన్నరూపములను దాల్చినను వాఙ్మయతత్త్వమును గ్రహించుటకు గావ్యతత్త్వమును గ్రహించుట పరమసాధనముగ నున్నది. వాఙ్మయపరిణామమును భాష, భావము, రచన, రూపము, రసము విశదము చేయుచున్నవి. కావ్యములందును, నితర రచనలందును నీ విభాగములు వాఙ్మయపరిణామమునకు వినియోగపడిన విధమును వాఙ్మయ పరిశీలనము తెలుపుచున్నది.

ఆంధ్రవాఙ్మయము భిన్న యుగములందు స్వజాతీయ విజాతీయ విజ్ఞానముల ప్రాబల్యముల ననురూపముగ వికసించిన విధమును వాఙ్మయ రచనలు విశదము చేయుచున్నవి. వేదములు, వేదాంగములు, పురాణేతిహాసములు నితర భారతీయవాఙ్మయములకు వలె ఆంధ్రవాఙ్మయమునకును మూలాధారములుగ నున్నవి.

ప్రాచ్య పండితులును, పాశ్చాత్యపండితులును కావ్యలక్ష్యమును, కావ్య ప్రయోజనమును భిన్నమార్గముల నిర్ణయించుచున్నారు. వేదము లపౌరుషేయములు. వేదాంగములు- శిక్ష, కల్పము, వ్యాకరణము,నిరుక్తము, జ్యోతిషము, ఛందస్సు వేదార్థనిర్ణయమున కేర్పడిన పౌరుషేయశాస్త్రములు. వైదికధర్మ తత్త్వములను వేదాంగములద్వారా పురాణములు వ్యక్తము చేయుచున్నవి. వేద మంత్రములందు గల గాథలు పురాణములందు విస్తృతములై ద్వైవిధ్యము నూతనత్వమునందును, అపౌరుషేయము పౌరుషేయమునందును ప్రత్యక్షము చేయు చేయుచున్నవి. వేదములం దాహూతులైన దేవతలకు పురాణములును, ఉపపురాణములును నేర్పడినవి. ఋగ్వేదమునందు వర్ణింపబడిన వసిష్ఠ విశ్వామిత్రులు, వినతాకద్రువలు, అశ్వినులు, దేవేంద్రాదులు, బ్రహ్మ విష్ణు రుద్రసోమాది దేవతలు పురాణములందు నూతన వికాసమును పొందిన విధమును పురాణ గాథలు వెల్లడి చేయుచున్నవి.

2

సంస్కృత వాఙ్మయము

సంస్కృత వాఙ్మయము ప్రపంచ వాఙ్మయములం దత్ప్రాచీనమైన వాఙ్మయము. లోకమాన్య బాలగంగాధర తిలకుగారు 'ఓరియను', 'ఆర్యుల ఉత్తర ధ్రువవాసము" అను గ్రంథములందు వేదకాలమును 8000 సంవత్సరములకు పూర్వముగ నిర్ణయించిరి. జేకోబీ పండితుడును తిలకుగారి సిద్ధాంతముల నంగీకరించి 6000 ఏండ్లకు పూర్వముగ సిద్ధాంతీకరించెను. ఆర్థరు మెక్డోనలుగారు 3500 సంవత్సరములుగ నిర్ధారణ చేసిరి. బైబిలు కాల ప్రణాళికయందును, గ్రీకువాఙ్మయాధిక్యమునందును విశ్వాసముగల పాశ్చాత్య పండితులు వేదకాల నిర్ణయమునందు సంకుచితాభిప్రాయములను గలిగి యుండుట సహజముగ నున్నది. ఈజిప్టు, అస్సీరియ, చాల్డియ, సింధు, గ్రీసు మొదలగు ప్రాచీన సామ్రాజ్యముల చరిత్రములు భారతీయ విజ్ఞానముయొక్క ప్రాచీనత్వమును విశదము చేయుచున్నవి. సింధులోయయందు బయల్పడిన మొహంజొదారో జీర్ణనగరములు 5300 ఏండ్లకు పూర్వము వర్ధిల్లినటులు సర్ జాన్ మార్షలుగారు నిర్ణయించుచున్నపుడు వేదయుగప్రాచీనత్వము స్థిరపడుచున్నది. వేదకాలము 10,000 ఏండ్లనుండి 4,000 ఏండ్లవరకును వైదిక విజ్ఞానము మానవధర్మవికాసమునందు నిరుపమానముగ నున్నది. వైదికవిజ్ఞానము వేదాంతమును, బౌద్ధమతమును, శైవ వైష్ణవభక్తిని లోకమునకు ప్రసాదించినది.

పురుష ప్రకృతిసంయోగవిలసితమైన విశ్వమునందు బ్రహ్మ వికాసమును, ప్రకృతివికాసమును విశ్వకల్యాణమునకు సాధనములుగ నున్నవి. ప్రకృతిసౌందర్యము, ప్రకృతిగాంభీర్యము, ప్రకృతి వైచిత్ర్యము, ప్రకృతి భీభత్సము మానవుల సుఖదుఃఖములకు గారణమగుచు జిజ్ఞాసకు సాధన మగుచున్నవి. మానవజిజ్ఞాస వేదవేదాంత పురాణేతిహాస కావ్యనాటక శాస్త్రకళాదుల భావరూపముల వాఙ్మయ నిర్మాణమునకు సాధనమగుచున్నది. లోకమునందలి వివిధములైన వాఙ్మయముల పరిశీలన మీ తత్త్వార్థమును వెల్లడి చేయుచున్నది. భారతదేశ భాషావాఙ్మయములకు సంస్కృతవాఙ్మయమే మూలాధారముగ నున్నది. ప్రాచీనకాలమునందలి ప్రాకృత వాఙ్మయములకును, వర్తమానకాలమునందలి దేశభాషా వాఙ్మయములకును సంస్కృత వాఙ్మయమే మూలాధారముగ నున్నది. సంస్కృతవాఙ్మయము దేశభాషా వాఙ్మయములకు సహోపకారమును జేసినటులు మహోపకారమును గూడ జేసినది.

చతుర్వేదములు క్రీస్తుశకమునకు 5000 ఏండ్లకు పూర్వమే పూర్ణస్వరూపమును బొందినవి. వేదాంగములు— శిక్ష, కల్పము, ఛందస్సు, నిరుక్తము, వ్యాకరణము,జ్యోతిషము—క్రీస్తుశకమునకు 1000 ఏండ్లకు పూర్వము రచింపబడినవి. పూర్వోత్తరమీమాంసలును నాకాలమునకే యేర్పడినవి. ధర్మశాస్త్రములు క్రీస్తుశకమునకు 400 ఏండ్లకు పూర్వమే రచింపబడినవి. అష్టాదశపురాణములు, కావ్యములు, నాటకములు, లక్షణగ్రంథములు క్రీ. శ. 100 ఏండ్లలోపల పరిపూర్ణతను బొందినవి. అపారమైన సంస్కృతవాఙ్మయము సారస్వతోపాసకులకు సిద్ధముగ నున్నను ప్రజాసామాన్యమునకు దురారాధ్యమైనది. చతుర్దశ విద్యలను బ్రాహ్మణాధీనమునం దుండినవి. బ్రాహ్మణేతరుల కీ విద్యలు నిషిద్ధములై దుర్లభములుగ నుండినవి. బ్రాహ్మణపోషకులైన క్షత్రియులకును నీవిద్యలు దుర్లభములై యుండెను. విశ్వామిత్రుడు బ్రహ్మర్షి యగుటకు పడిన పాట్లు విద్యోపార్జనమునందు బ్రాహ్మణేతరప్రజలకుగల ప్రతిబంధకములను విశదము చేయుచున్నవి.

వేదములు, వేదాంగములు కాలక్రమమున జ్ఞానప్రతిపాదకములైనను అవి కేవలము కర్మప్రతిపాదకములై జనసామాన్యమునకు నిరుపయోగములుగ నుండెను. కర్మాధికారము లేని ప్రజాసామాన్యమునకు గర్మకాండ యంతయు నయోమయముగ నుండెను. కర్మాధికారులైన బ్రాహ్మణులకును గర్మకాండ దురవగాహమై, దురారాధ్యమైనది. వైదికమతములందును, శ్రౌతమునందును శాఖాభేదము లేర్పడినవి. కర్మాధికారము గల క్షత్రియాదులకైనను బ్రాహ్మణ సహాయము లేక కర్మానుష్ఠానము జేయుట కవకాశములు లేక వారియందు ప్రతిఘటనము బయలుదేరినది. కర్మవేత్తలైన బ్రాహ్మణులకును వసంతమైన కర్మకాండ మయోమయమై పురుషార్థమునకు నిరర్థకమైనది. నిరుక్తకాలమునకే వేదచోదితమైన కర్మకాండ దుర్గమమైనది. వేదకాలాంతమునందు గర్మకాండ దుస్తరమై జ్ఞానమార్గ మారంభమైనది. వేదాంతములైన ఉపనిషత్తులు జ్ఞానమార్గమును ప్రతిపాదించినవి. క్షత్రియులైన జనకాదులు రాజయోగులై, బ్రాహ్మణోత్తములైన శుకాదులకు వేదాంత తత్త్వోపదేశములను జేయుటకు సమర్థులైరి. వైదికకర్మాధికారులైన బ్రాహ్మణులకును, వైదికకర్మాధికారములేని బ్రాహ్మణేతరులకును వేద వేదాంగములు పురుషార్థ

సిద్ధికిని, జీవయాత్రను సుఖప్రదము చేయుటకును నిరుపయోగములైనవి. బ్రాహ్మణపండితులకు ప్రజాహృదయమునందు ప్రవర్ధమానమగుచున్న జ్ఞానతృష్ణ నుపశమింప జేయుట యనివార్యమైనది. ఈ మార్గ మవలంబించనియెడల రాజ్యములేని రాజు వలె బ్రాహ్మణ మతము నిరర్థకము కాగలదు. ధర్మపరాయణులైన కొందరు బ్రాహ్మణులును, రాజులును స్వధర్మనిర్వహణమునకు బూనుకొనిరి.

పండితులు ప్రజలను జ్ఞానవంతులను జేయుటకు బురాణములను గల్పించిరి. భారతరామాయణములు ప్రజలను జ్ఞానవంతులను జేయుటకు రచింపబడినవి. వేదవ్యాస విరచితములైన పురాణాది గాథలను సూతుడు శౌనకాది మహామునులకు వినుపించుచుండెను. వైదిక పౌరాణికగాథలు కావ్యరూపములను దాల్చినవి. కావ్యరూపమున బ్రజలకు జ్ఞానోపదేశమును జేయుటకు పండితులు ప్రయత్నించుచుండిరి. వేదములు, పురాణములు, శాస్త్రములు, కావ్యములు విజ్ఞానవ్యాపనమునకు విద్వాంసులకు వినియోగపడినను ప్రజాసామాన్యమునకీ విజ్ఞానము దుర్లభముగనుండెను. వైదిక భాష, సూత్రభాష, పౌరాణికభాష, కావ్యభాష మహాపండితులకే దుర్గ్రాహ్యముగ నుండినప్పుడు సామాన్యులమాట విచారింప నవసరమే లేదు.

విజ్ఞానసంపాదనమునకును, విజ్ఞానవ్యాపనమునకును దీక్షను బూనిన మహర్షికులము క్షీణించినది. బ్రహ్మర్షులకు విజ్ఞానోపాసన దీక్ష నశించినది. బ్రహ్మర్షికులములు నామమాత్రావశిష్టములైనవి. ప్రజాహృదయమునందు విజ్ఞానతృష్ణ వర్ధిల్లినది. ప్రజల జ్ఞానతృష్ణను దీర్చుట కపారమైన సంస్కృత వాఙ్మయ మున్నను దానిని గ్రహించుటకు బండితులకును, ప్రజలకును సాధ్యము గాకుండెను. బ్రాహ్మణ పండితులు వేదవేదాంగములను గోప్యముగ నుంచిరి. ఇవి గురుముఖముననే యభ్యసింపదగినవి. వేదాధ్యయనము, వైదికకర్మలు బ్రాహ్మణులకు మాత్రమే సాధ్యములు. ఆరంభమునందు చైతన్యప్రదమైన వైదికకర్మకాండ సూత్రయుగమునాటికి నిశ్చేష్టతను వహించినది. పురుషార్థమునకు సాధనములైన వైదికకర్మలు ధర్మార్థకామములకు విముఖత్వమును బూనినవి. వేదాంతమునకు సాధనములైన వైదికకర్మలు జడములైనవి. జినబుద్ధాదులు కర్మకాండను ధర్మపరము చేసి ప్రజాహృదయమును చైతన్యోజ్జ్వలము చేయుటకు నడుకట్టిరి.

జినుడు, బుద్ధుడు పండితపామరులకు దుర్గమమైన సంస్కృత భాషను విడిచి సుగమమైన వాడుకభాషయందు వారి ధర్మోపదేశములను జేయుట కుపక్రమించిరి. దేశభాషయందు వాఙ్మయనిర్మాణ మారంభమై సంస్కృత వాఙ్మయ విజ్ఞానము నవరూప భావముల సులభముగ ప్రజాహృదయము నావహించినది. పాలీభాషయందు ధమ్మపదము, బుద్ధజాతకములు మొదలగు గ్రంథములు విరచితములై, ప్రజాసామాన్యమునకు ధర్మవిజ్ఞానము సుకరమైనది.

విక్రమార్క హర్షవర్ధన భోజరాజాదుల కాలమునందు సంస్కృత వాఙ్మయము పునరుద్ధృతమై ప్రాకృతవాఙ్మయమును గొంతవర కరికట్టినను జైనబౌద్ధ మతాచార్యు లవలంబించిన దేశభాషాదరణము వివిధ ప్రాంతములందును స్థిరపడినది. వివిధములైన దేశభాషలందు ప్రజావికాసమునకు సాధనములైన దేశభాషా వాఙ్మయనిర్మాణము లారంభములైనవి. ప్రభువులు, పండితులు, పామరులు దేశభాషల పట్ల యాదరణమును బూని సంస్కృత విజ్ఞానమును దేశీయవాఙ్మయస్వరూపమున బరివర్తనము చేయుట కుపక్రమించిరి. ఈ పరివర్తనమునందును వేదములు, వేదాంగములు దుర్గమములైన దుర్గములుగనే యుండెను. దేశభాషా వాఙ్మయము లన్నియు సామాన్యముగ బురాణేతిహాస కావ్యముల యనువాదములతో నారంభమైనవి. సంస్కృత వాఙ్మయము దేశభాషా వాఙ్మయములకు సిద్ధాన్నమును సమకూర్చి మహోపకారమును జేసినను వాని సహజవికాసమునకు గొంత ప్రతిబంధకముగ నేర్పడినది. పండితులును, ప్రజలును సహజమై సచేతనమైన దేశీయభాషా సంప్రదాయములను, ప్రజావాంఛలను ననుసరించుటకు బదులు పురాతనమై, చిరకాలప్రతిష్ఠితమైన, సంస్కృత వాఙ్మయము ననుసరించుచు నిర్మాణకౌశలమునకు భంగమును గలుగజేసిరి. ప్రాకృతవాఙ్మయములందును, ద్రవిడవాఙ్మయములందును భాషా, భావములు, ఛందస్సు, రచనలు తత్సమ తద్భవ ప్రాయములై ప్ర[illegible]వి. సంస్కృతమునకును, దేశభాషలకును జిరకాలమునుండియు గలుగుచున్న సంరంభమునందును, సంపర్కమునందును సంస్కృతభాషాప్రతిభయే దేశీయవాఙ్మయములం దెల్లెడలను గోచరమగుచున్నది. పండితులు సామాన్యముగ సంస్కృతభాషాప్రియులు; సంస్కృతవిజ్ఞానప్రియులు. సామాన్యప్రజలు సహజమైన దేశభాషాప్రియులు. ఇది ప్రకృతి ధర్మము; కాలప్రభావము. పండితులుగాని, ప్రజలుగాని నిందార్హులుగారు. భారతీయవిజ్ఞాన వాఙ్మయములందు సంస్కృత విజ్ఞాన వాఙ్మయముల ప్రతిభ భిన్నకాలములందు భిన్నరూపముల నెల్లప్పుడును వ్యక్తమగుచునే యున్నది. దేశభాషల వాఙ్మయవికాసమున కెన్ని యవాంతరములు, విఘ్నములు, విపత్తులు గలిగినవో దేవున కెరుక! అయినను సజీవములైన దేశభాషా వాఙ్మయములు స్వయంవ్యక్తిత్వమును గలిగి వర్ధిల్లుట ప్రకృతిధర్మము.

క్రీస్తు శకమునందలి ఏడెనిమిది శతాబ్దములకు సంస్కృత వాఙ్మయమునందు నిర్మాణదక్షత క్షీణించినది. జైన బౌద్ధమత బోధకులు 800 ఏండ్లు వారి బోధలను దేశభాషలందు జేయుచు దేశీయ వాఙ్మయరచనలను జేయుటకు దోడ్పడుచుండిరి. కుమారిలభట్టును, శ్రీశంకరాచార్యులును నేడెనిమిది శతాబ్దములందు జైనబౌద్ధమతములను శిథిలముచేసి వైదికమతమునకును, సంస్కృత సంస్కారమునకును తిరిగి యుత్తేజమును గలుగజేసిరి. వైదికమతప్రియులైన రాజులు శంకరదండయాత్రకు దోడ్పడి పడిపోవుచున్న వైదికమత ధ్వజమును దిరిగి ప్రతిష్ఠించిరి. కాని ఈ యుత్తేజము వైదికమతసంరక్షణమునకు గొంత వినియోగపడినను ప్రజాప్రయోజనములకు వాఙ్మయప్రయోజనమునకును విశేషముగ వినియోగపడలేదు. సంకుచితమైన వైదికకర్మమార్గము పండితపామరులకు జీవయాత్రయందు విముఖత్వమును గలుగజేసినది. దుర్గమమైన జైనబౌద్ధధర్మమార్గము పండితపామరులకు జీవయాత్రయందు విరక్తిని గలుగజేసినది. ప్రజలకు జీవయాత్రయందు గలిగిన విముఖత్వమును బోగొట్టి యనురక్తిని గలుగజేసి పురుషార్థసిద్ధిని బడయుటకు భక్తిమార్గము ప్రముఖమైనది.

శ్రీశంకరాచార్యులు వైదికధర్మప్రతిష్ఠాపనము జేసినను వారి రచనలు భక్తిమార్గ ప్రభావమును సువ్యక్తము చేయుచున్నవి. వేదోక్తమైన కర్మమార్గము దురారాధ్యమై నిరర్థకమైనది. జైనబౌద్ధమత ప్రతిపాదితమైన ధర్మమార్గము దురారాధ్యమై సంకరమైనది. కర్మమార్గము, జ్ఞానమార్గము, ధర్మమార్గము పండితులకు సుగమములైనను ప్రజాసామాన్యమునకు దుర్గమములై వారి హృదయానందరస ప్రవాహమును శుష్కింపజేసినవి. ప్రజాహృదయమునందానందరసోదయమై దేశము, ప్రజలు వర్ధిల్లుటకు ప్రజాహృదయమున కనుభవసిద్ధమైన దేశీయ భాషావాఙ్మయ నిర్మాణము లవసరములైనవి. ఈ నిర్మాణములకు జీవకళను సజీవమైన భక్తిమార్గము సమకూర్చినది. ఇది కాలప్రభావము. పండితులకును, ప్రభువులకును ప్రజాసంకల్పము నాపుట దుష్కరమై ప్రజాహితార్థము గాకపోయినను దమ కీర్తి కొరకైనను దేశీయవాఙ్మయ నిర్మాణమునకు బూనుకొనవలసిన యవసరము గలిగినది. ప్రపంచమునందు సర్వకాల సర్వావస్థలయందును స్వప్రయోజనపరాయణులవలె త్యాగశీలురును గలుగుచుందురు. అట్టి త్యాగమూర్తులే చిరంజీవులై ప్రజాదరణమునకు పాత్రులగుచున్నారు. క్రీస్తుశకము తొమ్మిది పదిశతాబ్దములందు భరతవర్షమున నవయుగ మారంభమాయెనట. దేశభాషావాఙ్మయములు పల్లవించుట కారంభించి క్రమవికాసమును బొందినవి. ఆంధ్ర కర్ణాటక మహారాష్ట్ర ఘూర్జర వంగ హిందీ వాఙ్మయములు సామాన్యముగ బదవశతాబ్దము తరువాతనే వృద్ధిబొందినవి. ఈ సంగతిసందర్భములను గనుకొనుట యితర దేశభాషావాఙ్మయముల చరిత్రలకువలె నాంధ్ర వాఙ్మయపు చరిత్రమునకును నత్యంతావశ్యకముగ నున్నది.

అజ్ఞాతయుగము

3

ఆంధ్రవాఙ్మయచరిత్రయం దజ్ఞాతయుగ మాంధ్రరాజుల కాలము నుండి నన్నయభట్టారకుని కాలమువరకును వ్యాపించియున్నది. ఆంధ్రరాజుల

శాసనములన్నియు ప్రాకృత భాషయందు గలవు. నాసిక, నానాఘాటు, అమరావతి, జగ్గయ్యపేట, నాగార్జునకొండ మొదలగు స్థలములలోని శాసనములు సామాన్యముగ ప్రాకృత భాషయందు గలవు. ఆశాసనములలోని విషయములు దానధర్మములకు సంబంధించి యున్నవి. ఈ శాసనము లాంధ్రావనికి సంబంధించినవైనను నాంధ్ర వాఙ్మయమునకు సంబంధించినవి గావు.

ప్రాకృత శాసనములు

ఈ శాసనము లాంధ్రప్రాదయ భావాంకురములను గమనించుటకు, మాత్రమే వినియోగపడగలవు. పల్లవుల శాసనములు సామాన్యముగ ప్రాకృత సంస్కృతములందుఁ గలవు. విష్ణుకుండి సంతజాల శాసనములు సంస్కృతమునం దున్నను తెలుగుపదములు గన్పడుచున్నవి. ఈ శాసనము లాంధ్రవాఙ్మయాంకురములు పొడగట్టుచున్నవి.* చాళుక్యరాజుల శాసనములు సంస్కృతాంధ్రములందు గలవు. ఆశాసనములందలి విషయములును దానధర్మములకు సంబంధించియున్నవి.

ఈశాసనములందు యాంధ్రదేశీయవాఙ్మయము బీజరూపమున గోచరమగు చున్నది. శాసనములందు బద్యగద్యరూపమున వాఙ్మయాంకురములు గమనపడు చున్నవి. రగడ, మధ్యాక్కర, సీసము మొదలగు పద్యములు నన్నయకుఁ బూర్వమే వాడుకయం దున్నటులు శాసనములు తెలుపుచున్నవి. కాని ఆ పద్యములనెవరు రచించిన గ్రంథము లేవియు గానరాకున్నవి. శ్రీయుత వంగూరి సుబ్బారావుగారు వారి యాంధ్రవాఙ్మయ చరిత్రమునందు నన్నయకు బూర్వమునందుండిన

* మచ్చునకు మూఁడు ప్రాకృత శాసనములు

1

నాసిక గుహలలోని శాసనము

[ఈ శాసనము నాసిక గుహలలో 3 వ గుహలోని వసారా తూర్పుగోడమీద ఉన్నది. ఈ నాసికగుహలలోని ఆంధ్రరాజుల ప్రాకృతశాసనములను 'సినార్టు' పండితుడు 'ఎపిగ్రాఫియా ఇండికా' ఎనిమిదవ సంపుటములో అర్థవివరణముల తోను, పాఠభేదములతోను ప్రకటించెను. అందుండియే ఈశాసన పాఠము గ్రైకొనబడినది.]

1. సిద్ధం సెనాయె వెజయంతియె విజయఖదావారా గొవధనస బెనాకటకస్వామి గొతమిపుతో సిరిసదకణి

2. ఆనపయతి గొవధనె అమచ విణ్హుపాలిత గామె అపరకఖడియె యం ఖేతం అజకాలకియం ఉసభదతెన భుతం నివతన

3. సతాని బె 200 ఎత అహ్మ ఖేత నివతణ సతాని బె 200 ఇమెస పవజితాన తెకిరసీ వితరామ ఎతస చ ఖేతస పరిహార

4. వితరామ అపావెస అనొమస అలొణఖాదక అరఠసవినయిక సవజాత పారిహారిక చ ఎతిహి నం పరిహారేహి పరిహర. హి

5. ఎత చ ఖేతపరిహార. చ ఎథ నిబధాపెహి అవియెన ఆణతం అమచ సివగుతెన ఛతో మహాసామియెహి ఉపరఖితో

6 దతా పటికా సవఛరె 18 వాసపఖ దవసె 1 తాపసెన కటా.

2

జగ్గయ్యపేట స్తూపశాసనము

[ఈ శాసనము జగ్గయ్యపేట స్తూపపు రాతిమీద చెక్కబడి యున్నది. దీనిని బూహ్లరుదొరగారు 'ఇండియన్ ఆంటిక్వెరీ' పత్రిక 11 సంపుటము (1882) లోఁ బ్రకటించిరి. బర్జెస్‌దొరగారు తమ 'అమరావతి, జగ్గయ్యపేట స్తూపములు' అను గ్రంథములో దీనిని దిరిగి ప్రకటించిరి. ఇక్కడఁ బొందుపఱచిన శాసనపాఠము బర్జెస్ దొరగా రిచ్చినది.]

1. సిధమ్ రాఞో మాఢరిపుతస ఇఖాకుణం సిరివిర పురిసదతస సంవఛర 20 వాసాపఖం 8 దివసం

2. 10 క (౦) మాకతె ణదతూరె ఆవెసిన నాకచందసపుతొ గామె మహాకాండురూరె ఆవెసని

3. సిధథ్ అపనొ మాతరం నాగిలనిం పురతొ ఘరణం ఘరనిం చ సముదనిం బాలకం చ మూలసిరిం

4. బాలికంచ నాకబుధనికం భతుక (౦) చ బుధనికం తస ఘరనిం చ బలికం బాలకా చ నాగసిరి చంద

5. సిరి బాలికం చ సిధథనిక (౦) ఎవ (౦) నాతిమిత సంబధిబాధవ సహ్ గామె వెలగిరియం భగవతొ

6. బుధస మహాచెతియపువాదరె ఆయక ఖంబె 5 సవనియుతె అపనొ దేయ ధమ్మం పతిఠాపిత త్తి

7. త సుభాయు పటిఠపిత తి

3

కృష్ణాజిల్లా అల్లూరిలోని శాసనము

[ఈ శాసనము కృష్ణాజిల్లా నందిగామతాలూకా అల్లూరులోని శిలా స్తంభముమీద చెక్కబడియున్నది. శాసనముయొక్క ఆద్యంతములు గల శిలా భాగము విరిగిపోయి కానరాలేదు. అక్షరములను బట్టి ఇది క్రీ. శ. రెండవ శతాబ్ది నాటిదిగ దోచును. మనకు దొరకిన శాసనభాగమున రాజు పేరు లేదు. ఇందు భార్యతోను, కొడుకితోను వచ్చి 'మహాతలవరు' డనునతడు చేసిన దానధర్మములు వర్ణితములైనవి. దీని ప్రతిబింబమును, ఇందలి సారాంశమును(ఇంగ్లీషున) చెన్నపురి శాసనశాఖవారు 1923—24 వ సాంవత్సరిక నివేదికలోఁ బ్రకటించి యున్నారు. శాసన పాఠము శ్రీ మల్లంపల్లి సోమశేఖర శర్మగా రిచ్చినది.]

1. ..బ (సే మట) వ (వస)
2. సరామొ విహారో దెయధమ పరివా
3. నిగంఠిమాయ వెతరకు తో వ
4. తిఖేత సారసపానికల సిమాయు
5. నివతనాని రాజదతిని వారకే మధ (?)
6. పటసిమాయ బతిస నివతనాని రా
7. . పురసిమాయ చవిసి నివతనా న
8. ట లస గావిన వచసతాని చాయకి బలివా .
9. సకటాని పెనరుపావి దాసిదాస పవరాల .
10. కుభికటాహా సచతరి లోహియెబి కటాహాని కంస (?)
11. నభాయనాని వతరి వడాలాభి కారో కరోడా యెయె
12. . క దివికాయెువ అతరగిరియపిద షొతెతకా
13. కాహాపనా నవ పురానం సహసం ఆఖయ నివ
14. ఎస మహాతలవరస దెయధమ పరివారో
15. అతపెటతరకాసె భావన నివతనాని
16. ఎతస ఖాతియస సపుతకస సవసభక
17. ఆయిరాన మహాసెలియాన విగా యున

బ్రాహ్మలిపి : ప్రాకృతభాషా శాసనము (అల్లూరు)

యాంధ్రవాఙ్మయము నశించుటకుగల కారణములు బ్రాహ్మణాభిమానము,మత కలహములు నని నిర్ణయించిరి. జైనులును, బౌద్ధులును వారి మతధర్మవ్యాపనము ప్రారంభమునందు పాలీతెలుగు భాషల ముఖమున జేసియుందురు. జైనబౌద్ధమత బోధకులు సామాన్యముగ సంస్కృతపండితులై యుందురు. వారు మతబోధను బోధరూపముననే శిష్యులకు జేయుచుండిరి. ఇదియే ప్రాచీన గురుకుల సంప్రదాయము. వారు తెలుగునందు మతబోధల జేసినను దెలుగుభాషయందు గొప్ప గ్రంథములను వ్రాయలేదనియే నమ్మదగియున్నది. అథర్వణాదులు వ్రాసిన వ్యాకరణగ్రంథ నామములను బట్టియు, నితరసాధనములను బట్టియు నాంధ్ర వాఙ్మయ మున్నటు లూహింపదగినను గ్రంథసముదాయములేని యాపర్యవలన ప్రయోజనము గలుగదు.

సంస్కృతపాండిత్యమే గౌరవప్రదమని తలంపబడు యుగము నందు దేశభాషావాఙ్మయము వర్ధిల్లుట కవకాశములు లేవు. సూత్రయుగము నుండి నేటి వరకును ఆంధ్రదేశమునందు సంస్కృతభాషా పాండిత్యమును, వైదిక మతాభిమానమును నవిచ్ఛిన్నముగ నిలిచియే యున్నవి. ఆంధ్రపండితులు వ్రాసిన కొన్ని సంస్కృత గ్రంథముల నామములు 73 వ పుటయందు బేర్కొనబడినవి. శ్రౌతసూత్రకారుడైన అశ్వలాయను డాంధ్రుడు. గృహ్యసూత్రములను, కల్పసూత్రములను, ధర్మసూత్రములను వ్రాసిన ఆపస్తంబు డాంధ్రుడు. పదునాల్గవ శతాబ్దమునందు ఋగ్వేదభాష్యమును రచించిన సాయనాచార్యుడును నాంధ్రబ్రాహ్మణు డను ప్రతీతి గలదు. సాంగోపాంగ వేదాధ్యయనసంపన్ను లాంధ్రదేశమునం దెందఱో నేడును గలరు. ఆంధ్రదేశమునందు జైనబౌద్ధ మతములు వ్యాపించినను వైదికమతముగూడ ప్రబలియున్నది. పండితుల దృష్టి సంస్కృతముమీద నిలిచినటులు తెనుగుమీద నిలువలేదు. నన్నయ కాలమునందైనను సంస్కృతపండితులకు గల గౌరవము తెనుగు పండితులకు లేదు. ఆంధ్రవాఙ్మయము వర్ధిల్లినతరువాత వర్తమాన కాలమునందును నస్థితియే కొంతవరకు నిలిచియున్నది. ప్రభువులకును, పండితులకును సంస్కృతముమీదగల గాఢాభిమానమే తెలుగువాఙ్మయ నిర్మాణమునకు బ్రతిబంధకమైనది.

తెనుఁగు శాసనములు

నన్నయకు బూర్వము తెలుగు వాఙ్మయ మెంతయున్నదో, ఏ స్వరూపమున నున్నదో, ఏల నశించినదో నిర్ణయించుటకు దగిన యాధారములు లేవు. ఇంతవరకును నుపలబ్ధములైన నన్నయకు వెనుకటి తెలుగు శాసనములవలన నీ విషయములు తెలియుచున్నవి. ఈ శాసనపరిష్కర్తలు శ్రీయుతులు జయంతి రామయ్యపంతులుగారు, కొమర్రాజు లక్ష్మణరావుగారు, మల్లంపల్లి సోమశేఖర శర్మగారు, వేటూరి ప్రభాకరశాస్త్రిగారు, తేకుమళ్ల రాజగోపాలరావుగారు మొదలగు పరిశోధకు లీవిషయములను వ్యక్తముచేసిరి. నన్నయకు బూర్వ మాంధ్రవాఙ్మయమునందు పద్యగద్యరచనలు గలవు. పద్యములు దేశీయ ఛ్ఛందను నందు వ్రాయబడినవి. రగడలు, మంజరి, ద్విపదలు, సీసములు, మధ్యాక్కరలు, గీతములు, తరువోజలు శాసనములందు వాడుకయందునవి. ఈ పద్యములందు యతిప్రాస నియమము లున్నవి. సంస్కృతమునందువలె యతిస్థానము కేవలము విరతిమాత్రమే యగొటకాక ఆంధ్రమునందు క్లిష్టరూపమును గలిగియున్నది. ఇది కర్ణాట తమిళ కావ్యములందువలె నాంధ్రకావ్యములందును సహజముగ నేర్పడినది. ఈ పద్యముల ఛందస్సు మాత్రాగణబద్ధమని పరిశోధకులు నిర్ణయించిరి. నన్నయ దేశీయ ఛ్ఛందస్సును సంస్కరించి యతిప్రాసలను స్థిరపఱచి ఆంధ్రవాఙ్మయ వృక్షమునకు దోహదము నొసగెను. అనాలపు వాఙ్మయస్వరూపము ప్రజలు నేటికిని బాడెడు తందానపదములందును, భ్రమరగీతములందును, పాటలందును గోచరమగుచున్నది.

నన్నయకుఁ బూర్వపు శాసనములు

(మచ్చునకు రెండు)

అద్దంకి శిలాశాసనము

1. ....(పుర ?)
2. ....భూపాలకుణ్డు (||*)
3. పట్టంబుగట్టిన ప్రథమంబునేణ్డు బలగర్వ్వ(మొ)ప్పంగ
4. నగ(బ)లేవి సేన (|*) పట్టంబు గట్టిత్చి ప్రథమం
5. బణ్డ్రరంగు(ం) బ(న్చి)న సామ(ం*)త్త పదువతో బోయ(|*)
6. కొట్టంబు ల్వణ్డెన్ణ్డుం గొణి వేంగినాణ్టిం గొఱల్పియ
7. త్రిభువనాంకుశబాణ నిల్పి (*) కట్టెపుదుగ్గ(ఱ)ంబు గడు
8. నయుల్లేసి కణ్డుకు బ్రోఽజవాఽ నాచెన్ఱొ నొచ్చి (*)
9. పణ్డరంగు పరమమహేస్వరుణ్డు అదిత్యబటరని
10. కి ఇచ్చిన భూమి ఏనుబొదివుట్ల, అద్దు పట్టునేల (|*) ద
11. ప్నవురంబున దమ్మువుల (|*)దిని రక్షిఞ్చువారికి అస్వ
12. మేధం (బు)న ఫలం (బు) (అ) గు (||*) *

సత్యాదిత్య చోళశాసనము*

(కడప మండలము)

1. స్వస్తిశ్రీ చోళమ
2. హారాజాధిరాజ స
3. (ర) మేశ్వర విక్రమాది
4. (త్య) శక్తికొమర వి
5. (క్ర) మాదితుల కొడు (కు)
6. (లో) కాశ్యపగోత్రు
7. (స్తు) సత్యాదితున్దు సిద్ధి (వే*)
8. యురేనాణ్డు ఏళు (నే*)
9. (యి) ఏళుచుస్ది కొ (ము)
10. (తో)పాళ రేప (క)
11. (మ్మ*) కాశ్యపగో
12. (త్రి) నికి ఇచ్చిన
13. చిఱుంబూరి ఉత్త
14. క తూర్పుఽనదిక
15. . దు జగ్గిపాలగ(రు)
16. ము ద(క్షి)ణదిక
18. ...పాళ (ము)

19. ఏనుమఖ్తు(గా)
20. నుతాగిరి జేని
21. నర్పినవానికి

---

* శ్రీ హెచ్. కృష్ణశాస్త్రిగారి పాఠము.

అద్దంకి శిలాశాసనము

22. (వే) గుళ్ళువు వేసె
23. ఋవుళ వేవా (న్థూ)
24. ఋ్య నిర్వినం పుణ్యా
25. (ంబు) దినికి వ్రకంబు
26. పచ్చువన్ను పుత్రవ
27. ద్య శ్రీవద్య గో(ప)
28. ద్య పశ్చు మహా
29. (పా) తక శ్వేసిన
30. వానిలోకంబు
31. (పుణ్ణు) వాన్ను.

భాష సంస్కృతపదములతో గూడినను దేశీయముగ వెలసినది. శాసనపు లందును, పాటలందును, పదములందును గొన్ని సంస్కృతపదములు దొర్లినను తెలుగుమాటలే అధికముగ వాడబడినవి. శాసనకర్తలకు గల సంస్కృతాభిమానము వారి వ్రాత లందలి వర్ణక్రమమునందు గనుపడుచున్నది. అనుస్వారమునకు బదులు వ్యాకరణయుక్తముగ ననునాసికముతే వాడబడినవి శాసనములు గ్రాంథిక భాషయందును, వాడుకభాషయందును గలవు. కొంతవరకు వ్యాకరణయుక్తము, గను మన్నవి; లిపి రేఖాకృతి నున్నది. వర్తులాకారమును దల్పదు. భావములు, శాసనములందు సర్వసామాన్యములు. శాసనములందు దానములు, భూములు హద్దులు, దానవస్తువులు మున్నగు సామాన్య విషయములు మాత్రము వివరింప బడినవి. విశేషణములు సంస్కృతపదములుగనే యున్నవి.

పదునొకండవ శతాబ్దికి పూర్వపు ఆంధ్రభాషా శాసనముల పట్టిక

జిల్లా	తాలూకా	గ్రామము	వంశము	రాజు పేరు	శాసనకాలము *
అనంతపురం	గుత్తి	కొండుపల్లి	బాదామిచాళుక్య	విజయాదిత్య సత్యాశ్రయ శ్రీపృథివీవల్లభ	క్రీ. శ. ఏడవ శతాబ్ది
,,	,,	దిమ్మగుడి	,,	విక్రమాదిత్య సత్యాశ్రయ శ్రీపృథివీవల్లభ	క్రీ. శ. ఏడవ శతాబ్ది
చిత్తూరు	మదనపల్లి	ముడివేడు	వైదుంబ (?)	......	క్రీ.శ. ఎనిమిదవ శతాబ్ది (?)
,,	,,	వెలిగల్లు	,,	గండత్రినేత్ర శ్రీ బియ్యుంబ మహారాజ	క్రీ.శ.ఎనిమిదవశతాబ్ద్యంతము(?)
గుంటూరు	బాపట్ల	పాలపల్లు	.....	......	,,
,,	ఒంగోలు	అద్దంకి	వేంగి చాళుక్య	[గుణగవిజయాదిత్య (?)]	క్రీ. శ. తొమ్మిదవ శతాబ్ది
నెల్లూరు	పొదిలి	బుడమగాయలపాడు	చాళుక్య (?)	విష్ణువర్ధన	,,
కడప	కమలాపురం	మాలెపాడు	చోళ	సత్యాదిత్య చోళమహారాజ	,,
గుంటూరు	ఒంగోలు	ధర్మవరం	చాళుక్య	విజయాదిత్య	,,
,,	,,	,,	,,	భీమమహారాజ	,,
,,	,,	మైలవరం	....	... ...	,,
నెల్లూరు	కందుకూరు	కందుకూరు	వేంగిచాళుక్య ?	... ...	,,
,,	,,	పెట్లూరు	....	... ...	క్రీ. శ. పదవ శతాబ్ది
,,	కనిగిరి	నలజనంపాడు	పల్లవ	బోదిరాజ	,,
,,	పొదిలి	కలుజవ్వలపాడు	చోళ	తొండయరాజ (?)	క్రీ. శ. పదవ శతాబ్ది
కడప	కమలాపురం	చిలమకూరు	చోళ	......	,,
,,	,,	మాలెపాడు	రాష్ట్రకూట	నిత్యవర్ష	క్రీ. శ. పదవ శతాబ్ది

* పై శాసనముల కాలము అక్షరస్వరూపము ననుసరించి నిర్ణయించినది.

నన్నయకు పూర్వమునందు గల తామ్రశాసనములను, శిలాశాసనములను సమగ్రముగ పరిశీలించుటవలన నజ్ఞాతయుగమునందలి ఆంధ్రభాషాస్వరూపమును నిర్ణయించుటకు కొంత వీలు గలుగగలదు. ఆంధ్రసాహిత్య పరిషత్తువారు, ఆంధ్రదేశీయేతిహాస పరిశోధక మండలివారు గిడుగు రామమూర్తి పంతులుగారు, మల్లంపల్లి సోమశేఖరశర్మగారు, వేటూరి ప్రభాకరశాస్త్రులుగారు మొదలయిన పరిశోధకులు చేసిన పరిశోధనము అమూల్యమైన ప్రయోజనమును సమకూర్చినవి. ఈపరిశోధన లంధకారబంధురమైన యుగమునందుఁ దమకాంతుల ప్రసరింపజేసి ఆంధ్రవాఙ్మయాంగములను సూక్ష్మరూపమున ద్యోతకము చేయుచున్నవి. సూక్ష్మాంగములు పరిశోధనలవలన స్థూలరూపముగా స్ఫుటము కాగలవు. ఆంధ్రశాసన పరిశోధనల విషయమై ప్రభుత్వ మవలంబించుచున్న యలసత్వము సారస్వతోపాసకుల కసహ్యమై నిరుత్సాహమును గలుగజేయుచున్నది. వందలకొలది శాసనములు శాసనపరిశోధక కార్యాలయమునందు చిరకాలమునుండి నిద్రించుచున్నవి. కళాధికారులు ఆ శాసనముల పరిశోధనకు వెంటనే యేర్పాటులను జేసి పరిశోధకుల ప్రయత్నములను సార్థకము చేయుట ధర్మము.

శాసనముల విషయమై ప్రజలు చూపుచున్న విముఖత్వమును నసహ్యముగ నున్నది. ప్రజలు తామ్రశిలాశాసనములను దుర్వినియోగము చేయుచు నపారమైన నష్టమును గలుగ జేయుచున్నారు. ప్రజలు శాసనములను గాపాడియు, నకలులను దీసియు పరిశోధకుల ప్రయత్నములను సఫలముచేయుట పరమధర్మము.

4

ఆదియుగము

క. మును మార్గకవిత లోకం
బున వెలయగ దేశికవితఁ బుట్టించి తెనుం
గును నిలిపి రంధ్రవిషయం
బునఁ జాళుక్యరాజు మొదలుగఁ బలువుర్.
(కుమారసంభవము)

ఆంధ్రవాఙ్మయచరిత్రయందు పదునొకండవ శతాబ్ద మొక పుణ్యఘట్టము. ఆంధ్రవాఙ్మయముయొక్క సువ్యక్తమైన యారంభము నన్నయ భారతముతో నారంభమైనది. నన్నచోడుని పద్య మీ విషయమునే ప్రకాశపరచుచున్నది. వేంగిదేశాధీశుడు రాజరాజ నరేంద్రుడు 1026 మొదలు 1063 వరకును రాజమహేంద్రవరము నందు రాజ్యముచేసెను. రాజరాజుకాలమునందు దేశము ప్రశాంత స్థితియం దుండినది. రాజేంద్రచోళుడు దిగ్విజయయాత్ర జేసి దక్షిణభాగమునందు శాంతిస్థాపన చేసెను. రాజేంద్రచోళుడు తన కుమార్తెను అంగమ్మదేవిని రాజరాజున కిచ్చి పెండ్లిచేసి చోళ చాళుక్య రాజ్యములకు మిత్రత్వమును బలపరచెను. రాజరాజుతల్లి కుందమాంబదేవి రాజేంద్ర చోళునకు తోడబుట్టువు. తూర్పు చాళుక్య వేంగిచోళరాజ్యములకు గల సంబంధబాంధవ్యములు రాజరాజు దృష్టిని భారతాంధ్రీకరణమునకు ప్రోత్సహించియుండును. తమిళ కర్ణాటక భాషలందు వాఙ్మయము లదివరకే వికసించుచుండెను. ఆంధ్ర పండితులు వేంగిరాజ్యమును విడిచి కర్ణాటక రాజ్యమునందు గౌరవ పోషణములను బడయుచుండిరి. పంపయ్య బ్రాహ్మణ్యమును, వేంగి దేశమును వదలి కర్ణాటకమునకు బోయి 941న సంవత్సరమునందు పంపభారతమును రచియించెను. రాజేంద్ర చోళుని కాలమునందు తమిళ శైవభక్తులు వాఙ్మయాభ్యుదయమును జేయుచుండిరి. భారతము తమిళసంఘములందు పారాయణగ్రంథముగ శ్రోతలను నియమించిరి. ఈ పరిస్థితులందు ధర్మదయార్ద్ర నిబద్ధబుద్ధిగల రాజరాజ నరేంద్రుడు నన్నపార్యునిఁ దెనుగుభారత రచన జేయఁగోరుట రాజప్రవృత్తికి దగియున్నది.

క. బహుభాషల బహువిధముల
బహుజనములవలన విను చు భారతబద్ధ
స్పృహ లగువారికి చెప్పుడు
బహుయాగంబులఫలంబు పరమార్థ మగున్.
(భార. ఆది. 1—17)

అందులకు నన్నయభట్టంగీకరించుచు సవినయముగఁ దెలిపిన భావమే లా కవివర్యుని వినయవిధేయతలకు నిదర్శనములుగ నున్నవి.

చ. అమలినతారకా సముదయంబుల నెన్నను సర్వవేదశా
స్త్రముల యశేషపారము ముదంబునఁ బొందను బుద్ధిబాహుని
క్రమమున దుర్గమార్థజల గౌరవభారతభారతీసము
ద్రముఁ దఱియంగ నీదను విధాతృనికైనను నేర బోలునే?
(భార. ఆది. 1—19.)

నన్నయభట్టు తన కాంధ్రభారతమును వ్రాయుటకుఁ గల ప్రతిభ నాతడే హృద్యముగనొక పద్యమునఁ దటస్థునివలె ప్రథమ పురుషమందు వివరించెను.

సీ. తన కులబ్రాహ్మణు ననురక్తు నవిరళజపహోమతత్పరు విపులశబ్ద
శాసను సంహితాభ్యాసు బ్రహ్మాండాది నానాపురాణ విజ్ఞాననిరతు
బాత్రు నాపస్తంబసూత్రు ముద్గలగోత్రజాతు సద్వినుతావదాతచరితు
లోకజ్ఞు నుభయభాషాకావ్య రచనాభిశోభితు సత్ప్రతిభాభియోగ్య
నిత్యసత్యవచను మత్యమరాధిపాచార్యు సుజను నన్నపార్యుఁ జూచి
పరమధర్మవిదుఁడు వరచళుక్యాన్వయాభరణుఁ డిట్టులనియెఁ గరుణతోడ.
(భార. ఆది. 1—9.)

నన్నయకు భారత కావ్యరచన కవసరమైన ప్రతిభయంతయు గలదు. ఆతఁడు జపహోమతత్పరుఁడు; విపులశబ్దశాసనుడు; వేదాధ్యయన నిరతుఁడు; పురాణవిజ్ఞాననిరతుఁడు; లోకజ్ఞుఁడు; ఉభయభాషాకావ్యరచనాభిశోభితుఁడు; నిత్య సత్యవచనుఁడు.

ఈపద్యమునందలి "తనకులబ్రాహ్మణున్" అను పదము వాదప్రతివాదములకు గారణమైనది. శ్రీయుతులు బుర్రా శేషగిరిరావుగారు, చిలుకూరి వీరభద్రరావుగారు, కాశీభట్ట బ్రహ్మయ్యశాస్త్రిగారు మొదలగువారు దానికి విచిత్రార్థములను గల్పించిరి. నన్నయ క్షత్రియ బ్రాహ్మణుడు, క్షత్రియనియోగి, వైదిక పురోహితుఁడు, నియోగిబ్రాహ్మణుడు మొదలగు సిద్ధాంతములు వెలువడినవి. ఈ సిద్ధాంతములను ఖండించుటయు, సమర్థించుటయును సాధ్యము. నిజస్థితి యేదో మాత్రము తెలియకున్నది. 'తన కులబ్రాహ్మణుడు' అను సమాసములో బ్రాహ్మణుడు ప్రధానపదము. నన్నయ బ్రాహ్మణుడనుట నిర్వివాదాంశము. ఆంధ్రమహాభారతము బ్రాహ్మణ ధర్మోద్ధరణమునకై పుట్టినది. పద్యమునందలి ఇతర గుణవర్ణనములును బ్రాహ్మణస్వభావమునే తెలుపుచున్నవి. రాజరాజు నన్నయ క్షత్రియ బ్రాహ్మణుడని చెప్పుటగాని, నన్నయ తన్ను గుఱించి యటుల వ్రాసికొనుటగాని యసంబద్ధము. క్షత్రియకులోద్భవు డెప్పుడును బ్రాహ్మణుడు కాజాలడు. నన్నయ రాజరాజునకుఁ గులబ్రాహ్మణుడు. రాజరాజు యొక్క సభయందు, "మంత్రి పురోహిత సేనాపతి దండనాయక దౌవారిక మహాప్రధానా నంత సామంత.........విద్వజ్జనంబులు" ఉన్నటులు వచనము తెలుపుచున్నది. కులబ్రాహ్మణుడు పై నుదాహరించిన వారిలోనివాడు గాక యన్యుడును, రాజునకు బూజ్యుడును నై యుండవలయును. అట్టి పూజ్యుడు కులగురువో, కులమున కారాధ్యుడో మాత్రమే యగును. కులశబ్దమున కర్థములు చాల యున్నవి. కాని కులదేవత, కులగురువు, కులపతి పదములందు వలెనే కులబ్రాహ్మణ పదమునందును గులపదము రూఢ్యర్థమును సూచించుచున్నదని తోచుచున్నది. నన్నయ రాజరాజునకు గులబ్రాహ్మణుడు. రాజకులారాధ్యుడైన బ్రాహ్మణుడు. ఆకాలమునందు జైనులు, బౌద్ధులు, పండారులు రాజులకు గురువులై యుండుట కలదు. వైదిక మతాసక్తియు, బ్రాహ్మణ భక్తియు గల రాజరాజునకు బ్రాహ్మణోత్తముడు కులగురువై యుండుట సహజము. గురువునకు భక్తితత్పరుడైన రాజరాజుమీద ననురక్తి యుండుట యును సహజము. 'మత్యమరాధిపాచార్యు' నను పదమును నీయర్థమునే స్ఫురింప జేయుచున్నది. భారతరచనయందు నన్నయకు నారాయణభట్టు చేసిన సహాయము నీతాత్పర్యమును బలపరచుచున్నది. తెలుగు భారతమును రచియించిన నన్నపార్యుడు బ్రాహ్మణుడే కాక రాజరాజునకు గులగురువును నై యుండును. నన్నయ యెవరైనను ఆంధ్రవాఙ్మయ నిర్మాతయై, వాగనుశాసను డను కీర్తిని బడసిన మహానుభావుడు. ఈ వితర్కములు నన్నయ ప్రతిభకుగాని, సత్కీర్తికిగాని గౌరవమునకుగాని ప్రతిబంధకములు గావు.

భారత మాంధ్రభాషయందు మొదటికావ్యమై వెలయుచున్నది. నన్నయ భట్టారకుడు భారతరచనకు గారణములను దెలిపియున్నాడు. భారతము బహుభాషలయందు గలదు. రాజరాజు బ్రాహ్మణభక్తుడు; శివభక్తుడు; పాండవోత్తమ కథాశ్రవణాసక్తుడు. భారతమహిమను పౌరాణికులు కొనియాడిన విధమును గథా ప్రస్తావనయందు నన్నయ తెలిపియున్నాడు.

సీ. ధర్మతత్త్వజ్ఞులు ధర్మశాస్త్రం బని యధ్యాత్మవిదులు వేదాంత మనియు
నీతివిచక్షణుల్ నీతిశాస్త్రం బని కవివృషభులు మహాకావ్య మనియు
లాక్షణికులు సర్వలక్ష్యసంగ్రహ మని యైతిహాసికు లితిహాస మనియుఁ
బరమపౌరాణికుల్ బహుపురాణసముచ్చయం బని మహిఁ గొనియాడుచుండ
వివిధవేదతత్త్వ వేది వేదవ్యాసు డాదిముని పరాశరాత్మజుండు
విష్ణుసన్నిభుండు విశ్వజనీన మై పరఁగుచుండఁ జేసె భారతంబు
(భార. ఆది. 1-31)

వివిధవేదతత్త్వవేదియైన వేదవ్యాసుడు భారతమును విశ్వజనీనమై పరఁగుచుండునటుల చేసెను. మహాభారతము ధర్మతత్త్వజ్ఞులకు ధర్మశాస్త్రము; అధ్యాత్మవిదులకు వేదాంతము; నీతివిచక్షణులకు నీతిశాస్త్రము; కవీంద్రులకు మహాకావ్యము; లాక్షణికులకు సర్వలక్ష్య సంగ్రహము; ఐతిహాసికుల కితిహాసము; పౌరాణికులకు బహుపురాణ సముచ్చయము. పరమార్థప్రదమైన భారతము సంక్షోభాయత్తమైన సమయమునందు నవయుగారంభమునకు ప్రజల సంస్కారమునకు ననురూపముగ వినియోగపడదగియున్నది. భారతమును వినుట వలన గలిగెడి ఫలమును బర్వానుక్రమణికయందు నన్నయ యొక సీసపద్యమున సంక్షేపముగ జెప్పియున్నాను.

సీ. ఆయురర్థులకు దీర్ఘాయురవాప్తియు నర్థార్థులకు విపులార్థములును
ధర్మార్థులకు నిత్యధర్మసంప్రాప్తియు విజయార్థులకు మహావిజయమతియుఁ
బుత్త్రార్థులకు బహుపుత్త్రసమృద్ధియు సంపదర్థుల కిష్టసంపదలును
గావించు నెప్పుడు భావించి వినుచుండునారల కిమ్మహాభారతంబు
భక్తియుక్తులైన భాగవతులకు శ్రీవల్లభుండు భక్తవత్సలుఁడు
భవభయంబులెల్ల బాపి యిష్టార్థ సంసిద్ధిఁ గరుణతోఁ జేయునట్లు.
(భార. ఆది. 1—32)

భారతమును భక్తితో నెప్పుడును వినుచుండెడి భక్తియుక్తులైన భాగవతులకు భక్తవత్సలుడైన శ్రీవల్లభుడు భవభయములను బాపి యిష్టార్థసిద్ధిని గరుణతోడ సమకూర్చును. ఆ సంకల్పము తోడనే నన్నయ భట్టారకు డాంధ్ర భారతమును జగద్ధితంబుగ రచియించెనని విశ్వసింపదగియున్నది.

ఉ. సారమతిం గవీంద్రులు ప్రసన్న కథాకవితార్థయుక్తి లో
నారసి మేలు నా నితరు లక్షరరమ్యత నాదరింప నా
నా రుచిరార్థసూక్తినిధి నన్నయభట్టు దెనుంగున న్మహా
భారతసంహితారచనబంధురుఁ డయ్యె జగద్ధితంబుగన్.
(భార. ఆది. 1—25)

ఆంధ్రభారతమునందలి ప్రస్తావనావతారికలందు నన్నయ తన కావ్య రచనకు బరమప్రయోజనమును సువ్యక్తము చేసెను. స్థూలదృష్టితో ప్రస్తావనావతారికలను బరిశీలించునపుడు వైదికమతాభిమానమును, బ్రాహ్మణాభిమానమును, వర్ణాభిమానమును ద్యోతకములగుచున్నను సూక్ష్మదృష్టితో నవలోకించునపుడు నన్నయ సంకల్ప ముదారమని ద్యోతకమగుచున్నది. వేదవ్యాస భారతమునందు వేదముల యాధిక్యము, బ్రాహ్మణ ప్రభావము, వర్ణాశ్రమ ధర్మముల ప్రాధాన్యము విశేషముగ గనుపడుచున్నది. భారతము నాంధ్రీకరించిన నన్నయ కీకథన మంతయు నవసరమయినది. కాని మహాకావ్యరచనకు బూనుకొనిన నన్నయ బ్రాహ్మణధర్మసంరక్షణముతోపాటు మహాకావ్యలక్ష్యమైన "విశ్వశ్రేయః కావ్యమ్" అను నుత్తమకావ్యధర్మమును బాటించిన విధము నవతారికా ప్రస్తావనలు, గ్రంథమును విశదము చేయుచున్నవి. మంగళాచరణ శ్లోకమునందు 'శ్రేయసే' పదమును వాడి కావ్యప్రయోజనమును దెలిపెను. ఆ కావ్యప్రయోజనమునే

"నానారుచిరార్థసూక్తినిధి నన్నయభట్టు దెనుంగున న్మహాభారత సంహితా రచనబంధురుఁ డయ్యె జగద్ధితంబుగన్"

కవీంద్రులు మేలనునట్లు ప్రసన్న కథను, అర్థగాంభీర్యమును, రమ్యమైన శైలిని గలిగియుండునటులు నన్నయ యాంధ్రభారతమును రచియించెను. నన్నయ కృతికి లక్ష్యము విశాలమైన విశ్వశ్రేయస్సుగాని సంకుచితమైన బ్రాహ్మణశ్రేయస్సు గాదు. అయినను ఆ సంకుచిత లక్ష్యము భారతమునందంతటను ముఖ్యముగ బ్రాహ్మణాభిమానమునందు ప్రత్యక్షమగుచున్నను జగద్ధితమే కావ్యరచనకు ముఖ్యకారణము.

కర్మమార్గము

ఈతత్త్వార్థమును వైదికవిజ్ఞాన పరిణామము పరిస్ఫుటము చేయుచున్నది. వైదిక మతమునకు కర్మప్రాధాన్యము, బ్రాహ్మణాధిక్యము కీలకములు. వీని దేశకాలపాత్రములు శిథిలము చేసినవి. విశాలమైన దేశమునందు దేశావసరముల కనురూపముగ కర్మములు భిన్నరూపములను దాల్చినవి. కాలక్రమమున కర్మస్వరూప స్వభావములు మారినవి. ప్రజాశయముల కనురూపముగ కర్మప్రయోజనములును మారినవి. వేదములందే కర్మప్రాధాన్యము పోయి వేదాంతము స్థిరపడినది. మత విప్లవములు, రాజ్యవిప్లవములు, సాంఘికవిప్లవములు వేదాంతమును స్థిరపరచినవి. జైనబౌద్ధమతములు వైదికమతమును శిథిలము చేసినవి. వైదికమతోద్ధరణమును జేయుటకు వైదిక మతప్రియు లెంత పాటు పడినను నది శిథిలమైన దనియే యొప్పుకొనవలయును. రాజులును, బ్రాహ్మణులును వైదిక మతసంరక్షణమును జేయుటకు దా మెంతపాటుపడినను నిర్జీవమైన కర్మకాండను, వర్ణాశ్రమధర్మమును బునరుద్ధరణముచేయుట దుస్తరమైనది. కర్మకాండ దురాచారమై నిరర్థకమైన విధమును జైనబౌద్ధమతములును, వేదాంతమును చెప్పక చెప్పుచున్నవి. వైరాగ్య ధర్మకాండపరములైన జైనబౌద్ధములు క్షీణించినను వైదికమత దుర్గమును శిథిలము చేసినవి. వైదిక మతమునకును, జైన బౌద్ధమతములకును వేదాంతము సామాన్య ధర్మమైనది. జైనబౌద్ధమతములవలె వేదాంతమును, కర్మకాండను, వర్ణాశ్రమ ధర్మములను నిరాకరించినది. వైదికమతస్థులందువలె జైన బౌద్ధమతస్థులందును, బ్రాహ్మణులందువలె బ్రాహ్మణేతరులందును వేదాంతులు బయలుదేరిరి. వారు సంకుచితమైన కర్మమార్గమును విడిచి విశాలమైన జ్ఞానమార్గము నవలంబించిరి. అద్వైత మతాచార్యులగు శ్రీ శంకరాచార్యులు వైదికమతోద్ధరణమును జేసిన రీతినే వైదికమతపతనమును గూడ జేసెను. ఇది కాల మహిమ: చిరకాలగతమైన వైదికమత సంఘర్షణమునకు బరిణామము.

అద్వైతము సకలభేదముల నంతరింపజేసి జ్ఞానమార్గమున నేకత్వమును బ్రతిపాదించినది. జ్ఞానమార్గమునఁ బురుషార్థమును బడయుటకుఁ గర్మమార్గము నిరుపయోగమై భక్తిమార్గ మేర్పడినది. కర్మమార్గము వైదిక మతాధికారులైన బ్రాహ్మణోత్తములకు ప్రయోజనకరమైనను అట్టి యధికారములేని తదితరులకు మార్గాంతరము లేక భక్తిమార్గము శరణ్యమైనది. "భక్తియుక్తులైన భాగవతులకు భక్తవత్సలుండు శ్రీవల్లభుండు పరమార్థమును దయచేయు"నని పర్వానుక్రమణికాంతమునందు నన్నయ తెలియఁజేసెను. మహాకావ్యనిర్మాత నన్నయ విశ్వశ్రేయస్సునకు సాధనమైన భక్తిమార్గము నాంధ్రభారతముఖమున నాంధ్రలోకమునకు వ్యక్తము చేసెను.

పదునొకొండవ శతాబ్దము

నన్నయ సంకల్పమును సఫలము చేయుటకుఁ గావ్యమును, గాలమును దగియున్నవి. భారతము పంచమ వేదము. వైదికమత పరిణామము సేతిహాస రూపమున భారతము వ్యక్తము చేయుచున్నది. భారతము వేదయుగాంతమునం దారంభమైనను వర్తమాన రూపమును బడయుటకుఁ గొన్ని శతాబ్దములు పట్టినవి. వైదికమతాచార్యుఁడు వేదవ్యాసుఁడే మహాభారతమును రచించి పండిత పామర హృదయములకు వైదికమతపరిణామమును సుగమము చేసెను. ధర్మాధర్మ సంఘర్షమునందు ధర్మవిజయమును మహాభారతేతిహాసము సహస్రముఖములఁ బ్రతిపాదించుచున్నది. కౌరవ పాండవ యుద్ధమునందుఁ బాండవ విజయము ధర్మవిజయము. రాజు లన్యోన్య కలహములతో మహాసంక్షోభమును గలుగజేయుచుండిరి. నిరంతర యుద్ధములచేత సంక్షుభితమైన కాలమునందు యుద్ధధర్మము నాంధ్ర భారతము వ్యక్తము చేసినది. జ్ఞానోపార్జనము వేదాధ్యయన మూలమున గాక ధర్మారాధన మూలముననే సాధ్యమని ధర్మవ్యాధోపాఖ్యానము మొదలగు ననంతములైన యితిహాసములు విశదము చేయుచున్నవి. మహాభారతము సాంఖ్యయోగమును, కర్మయోగమును, జ్ఞానయోగమును, భక్తియోగమును సమన్వయముచేసినది. వేదాంతము "తత్త్వమసి" ఇత్యాది మహావాక్యముఖమునఁ బ్రతిపాదించిన మోక్షమును మహాభారతము "సర్వధర్మాన్ పరిత్యజ్య మా మేకం శరణం వ్రజ" ఇత్యాది భక్తిసాధనముల మూలమునఁ బ్రతిపాదించినది. భక్తవత్సలుఁడైన శ్రీకృష్ణుఁడు భక్తులైన భీష్మార్జునులకుఁ బురుషార్థమును సాధ్యము చేసిన విధమును భారతమునందు సర్వత్ర గోచరమగుచున్నది. శ్రీకృష్ణ సారథ్యమే భక్తుడైన పార్థునకు విజయమును సమకూర్చినది. భగవద్భక్తిపరాయణులైన ధర్మరాజభీష్మప్రముఖ విదురాదులు కృతార్థులైరి.

చ. ప్రియహితసత్యవాక్య యరిభీషణ కృష్ణ భవన్నియోగసం
శ్రయమున నున్న మా కధికశత్రుజయం బగు టేమి పెద్ద ని
శ్చయముగ నింక మోక్షితుల సర్వమహీశులు నిమ్మహాధ్వర
క్రియయును సిద్ధిఁ బొందెన యకిల్బిషకీర్తి వెలుంగుచుండఁగన్.

క. ధరణీధర సర్వగుణాకర కరుణానిరత సర్వకార్యైక ధురం
ధర నిను బడసిన మాకును హరివిక్రమ పడయరాని యదియుం గలవే?
(భార. సభా. 1—165, 166.)

పదునొకండవ శతాబ్దమునం దారంభమైన భక్తిమార్గము కాలక్రమమున వికసించి వాఙ్మయాభ్యుదయమునకుఁ దోడ్పడినది. ఆంధ్రకర్ణాటమహారాష్ట్ర ఘూర్జర వంగ హిందీ వాఙ్మయము పదుమూడు పదునాలుగు శతాబ్దములందు భాగవత భక్తివిలసితమై వర్ధిల్లిన విధమును వాఙ్మయ చరిత్రలు విశదము చేయుచున్నవి. నన్నయ భారతభాగమునందు సూచితమైన భాగవతభక్తి తిక్కన కాలమునందు బరిస్ఫుటమైన విధమును భారతము విశదము చేయుచున్నది.

కాలమును భారత రచనకుఁ బరిపక్వముగనున్నది. కుమారిలభట్టు శంకరాచార్యాదులు వైదికమత ప్రతిష్ఠాపనను జేసినను భక్తిమార్గము ప్రజాహృదయము నాక్రమించినది. ప్రజలు భాగవత భక్తిపరాయణులై పాటలను బాడుచు, స్తవములను జేయుచు, భజనలను గావించుచు బ్రహ్మానందమును బొందుచుండిరి. తమిళ వాఙ్మయము భక్తిప్రభావమును విశదము చేయుచున్నది. క్రీస్తుశక మేడెనిమిది శతాబ్దములందే సంబందరు, అప్పర్‌స్వామి, సుందరమూర్తి, మాణిక్యవాచకరు మొదలగు శివభక్తులును తమిళభాషయందు శివస్తోత్రములను భక్త్యావేశముతో రచియించి భక్తిమార్గమును దక్షిణభాగమునందు వ్యాపింపజేసిరి. ఆ శైవస్తోత్రములు నేటికిని బ్రాహ్మణ బ్రాహ్మణేతరులకు బ్రహ్మానందదాయకములుగ నున్నవి. బ్రాహ్మణేతరులైన యీ శైవభక్తులు భక్తిభరితులై దేవాలయములందుఁ దంబూర శ్రుతితో మేళవించి రమ్యముగఁ బాటలను, పద్యములను బాడుచు భాగవతభక్తిని వ్యాపింపజేసిరి. చాళుక్యచోళ రాజ్యముల సంబంధ బాంధవ్యములతో రాజరాజు కాలమునకుఁ దెలుగు దేశమునందును శైవభక్తులు సహజముగ వ్యాపించి యుందురు. పదునొకండవ శతాబ్దారంభమునందుఁ గర్మ మార్గముకన్నను భక్తిమార్గమే ప్రబలముగనున్నదని యూహింపఁ దగియున్నది. ఆ పరిస్థితులందు వివిధమార్గములను సమన్వయము చేయఁగల భారత మాంధ్రానువాదమునకు సకలవిధములఁ దగియున్నది. ఆంధ్ర భాగవత రచన కింకను గాలము పరిపక్వము కాలేదు. రామాయణమునకు, పంచమవేదమైన భారతమునకుఁ గల ప్రతిభ వైదికమత పరిణామమును బ్రతిపాదించుటకు జాలదు.

భారతరచన 1050 ప్రాంతముల నారంభమైనను 1270 ప్రాంతములందు ముగిసినది. నన్నయభట్టారకుఁ డాదిసభాపర్వములును, అరణ్యపర్వములోని నాల్గవ యాశ్వాసమునందు మూడువంతులను దెలిగించెను. ఎఱ్ఱాప్రెగడ

భారతారణ్యపర్వ శేషమును దెనిఁగించెను. ఆయన 1280 లో జననమొంది 1350 వరకును జీవించియుండునని వీరేశలింగము పంతులుగారు ఆంధ్ర కవుల చరిత్రమునందు నిర్ణయించిరి. శేషించిన ఏదునైదుపర్వములను తిక్కన సోమయాజి తెనిఁగించెను. తిక్కన సోమయాజి 1220 ప్రాంతమునందు జనించి 1300 ప్రాంతములందు మృతినొందినటులు వీరేశలింగము పంతులుగారు నిర్ణయించిరి. ఆంధ్రభారత మారంభమైన తరువాత ముగియుటకు 220 ఏండ్లు పట్టినవి. ఆంధ్ర మహాభారతమును రచియించిన ముప్పురు కవులను 'కవిత్రయ' మని ప్రసిద్ధిగాంచిరి. ఆంధ్రవాఙ్మయ వ్యాపనమునం దాదియుగమునందుఁ బెంపగుమనము నీ మహాభారతరచన దెలుపుచున్నది. ఆ కవిత్రయము ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు వాగనుశాసనుఁడు, ప్రబంధ పరమేశ్వరుఁడు, శంభుదాసుఁడు అను సార్థక నామధేయములఁ విరాజిల్లుచున్నారు. భారతకావ్యమునకుఁ బరమేశ్వరుని బట్టభద్రుని జేసిన తిక్కన ఆంధ్రవాఙ్మయ సామ్రాజ్యమునకు బట్టభద్రుఁడుగ నున్నాఁడు. ఈ గ్రంథమునందుఁ గవిత్రయ తత్త్వ విచారణ కవకాశములేదు. అయినను వీరేశలింగము పంతులుగారు కవుల చరిత్రమునందు తిక్కనవిషయమై వ్రాసిన భావములను దెలుపుట ధర్మముగ నున్నది. ఈ భావముల సారమునే పేర్వెఱిఁగిన వారి సంస్కారమున కనురూపముగ విమర్శకులు, పండితులు సందర్భానుసారముగ దెలిపియున్నారు.

"తెలుఁగు భాషయం దెన్ని గ్రంథము లున్నను, తిక్కనసోమయాజి కవిత్వముతో సమానముగఁగాని, దానిని మించునట్లుగఁగాని కవిత్వము చెప్పఁగలిగినవారు నేఁటివఱకొక్కరును కనఁబడరేదు. తిక్కన కవిత్వము ద్రాక్షాపాకమై మిక్కిలి రసవంతముగా నుండును; ఈతని కవిత్వమునందు పాదపూరణమునకుఁ దెచ్చి పెట్టుకొనెడు వ్యర్థపదము లంతగా నుండవు; పదముల కూర్పు మాత్రమే కాక యర్థసందర్భమును మిక్కిలి పొందికగా నుండును విషయమును చెప్పినను యుక్తియుక్తముగాను; ప్రౌఢముగాను నుండును; ఎక్కడ నే విశేషణము లుంచవలెనో యేరీతి నేపదములు ప్రయోగించి రసము పుట్టింపవలయునో, యీ కవి దెలిసినట్లు మఱి యొకరికి తెలియదు; ఈయనకవిత్వము లోకోక్తులతోఁ గూడి జాతీయముగా నుండును; ఈయన పదలాలిత్యమును, యుక్తి బాహుళ్యమును, అర్థగౌరవమును, రచనాచమత్కృతియు, శయ్యావిశేషమును, సందర్భశుద్ధియు, కల్పనాకౌశలమును అన్యులకు రావు; ఈ కవిశిఖామణియొక్క కవిత్వమునం దొకవంతు సంస్కృతపదములును, రెండు వంతులు తెలుఁగుపదములు నుండును."

తిక్కన వాడుకయందున్న తెలుఁగుమాటలను దనకృతులయందు వాడి తెలుఁగుసొంపును జెంపొందఁజేసిన విధమును భారత నిర్వచనోత్తర రామాయణములు తెలుపుచున్నవి. ఇందులకు దృష్టాంతము లనంతములు గలవు.

సీ. అరుదారు మేలుక ట్టాయితం బై చూడ
  నొప్పారి తనుపగు చప్పరములుఁ
ఉరపైన చెలువంబు గరగరికయుఁ దియ్య
  తెలినిరుఁ గలిగిన దీర్ఘికలును
బొడవైన ముప్పంచఁ బొలుచునట్లుగ నేనుఁ
  గుఱుకు గుజ్జిములకుఁ గొట్టములును
ముందర బయలైన చందంబుఁ జతురాభి
  మతమైన యాస్థానమండపములు
వియ్యములును నేయుఁ బెరుఁగును గూరగా
యులును వంటగట్టియలును గడ్డి
కవణములును జెల్లుగాఁ నొడఁ గూర్చి వి
గూఢవృత్తిఁ దానుఁ గూడ నడచె.

(ఉద్యో. 1–93)

సీ. లలితంబు లగు మట్టియల చప్పు డింపార నంచకైవడి నడ వల్ల వచ్చి
యెడ మేనినెత్తావి నుడియంగఁ బయ్యెద నగము దూలించి పై మగుడఁ దిగిచి
వొలెదు నెలఁదీఁగెలీలఁ గ్రాలుచు నింత చెలువంబు దలకొనఁ జేరి నిలిచి
తెలిగన్నుఁగవకు వెచ్చేరియ్యైన లేత న వ్వొలయంగ నరసంపుఁ బలుకు పలికి
మెఱయు వెయ్యుల రాగంబు మెయికొనంగ
నెమ్మదిసొగయించు మాటల నెలమి మిగుల
నిన్ను ననురక్తిఁ గొలుచు నన్నెంత లుండ
నీరసాకార పైరంధి గోరఁ దగునె?

(విరా. 2–64)

ఈ పద్యమందు వాలునైదు సంస్కృతపు పదములు మాత్రమే వాడఁబడినవి. ఈ కారణమువలననే "తెన్నుబాస వినిర్మింపఁ దివురుటరయ భవ్యపురుషార్థతరుపక్వఫలము" అని తిక్కన సంభావించెను.

ఆంధ్రభారత రచన వాఙ్మయచరిత్రమునందుఁ గవిత్రయ కాలమునందుఁ గలిగిన పరిణామమును దెలుపుచున్నది. నన్నయ భారతమును దొలుదొలుత ప్రౌఢిగఁ దెనిఁగించెను. నన్నయ రెండు వంతులు సంస్కృత పదములను, ఒకవంతు తెనుఁగుపదములను వాడెను. నన్నయ శైలి సరళముగను, గంభీరముగను, ద్రాక్షాపాకముగా నున్నది. నన్నయరచన సంస్కృతసంస్కారమయముగ నున్నది. నన్నయ శివభక్తుఁడు; నన్నయకావ్యము ప్రథమాంధ్రకావ్యము. తిక్కన హరిహరులకుఁ గృతిగ భారతమును రచించెను తిక్కన రెండువంతులు తెలుఁగుపదములను, ఒకవంతు సంస్కృతపదములను వాడెను. తిక్కనరచన సంస్కృతాంధ్ర సంస్కారముల సమ్మేళమును బొంది ఆంధ్రహృదయమునకు లక్ష్యమైయున్నది. తిక్కన అద్వైతి. తిక్కన కావ్యము పరిపక్వమైన కావ్యము. తిక్కన భారతములోని పదునైదు పర్వములను "జనసంప్రార్థ్యంబునను" తెనుఁగుబాసను రచియించెను. భారత రచనయందు నన్నయకును, తిక్కనకును లక్ష్యములు భిన్నములుగ నున్నవి. నన్నయకు భారతరచనకు ప్రయోజనము రాజరాజాను గ్రహమును, దెనుగు కావ్యరచనయును. తిక్కనకు భారతరచనకు ప్రయోజనము తెనుఁగుబాస, తెనుఁగుజనులు, తెనుఁగుదేశము, జనతాసంస్కృతి, సంఘ ప్రశస్తి, మోక్షము, పరమేశ్వర సాక్షాత్కారము. నన్నయ భట్టారకుఁడు తన కృతిని రాజరాజున కంకితము చేసెను. తిక్కన సోమయాజి తన కృతిని ఆంధ్రజనులకును, పరమేశ్వరునకును సమర్పించెను.

క. పారాశర్యుని కృతి యయిన భారతి మను పేరఁ బరఁగు పంచమవేదం
బారాధ్యము జనులకుఁ ద ద్గౌరవ మూహించి నీ వఖండితభక్తిన్

(విరా. 1–17)

తే. తెనుఁగుబాస వినిర్మింపఁ దివురుటరయ భవ్యపురుషార్థతరుపక్వఫలము గావె
దీని కెడ నియ్యకొని వేడ్కనూని కృతిపతిత్వ మర్థించి వచ్చితిఁ దిక్కశర్మ.

(విరా. 1–1)

ఉ. కావున భారతామృతముఁ గర్ణపుటంబుల నారఁ గ్రోలి యుం
ధ్రావని మోదముం బొరయునట్లుగ సాత్యవతేయసంస్మృతి
శ్రీవిభవాస్పదం బయిన చిత్తముతోడ మహాకవిత్వదీ
క్షావిధి నొంది పద్యముల గద్యములన్ రచియించెదం గృతుల్.

(విరా. 1–31)

తిక్కన జనాభ్యర్థితమైన భారతమును దేవదేవున కర్పించి వాఙ్మయ భక్తకోటికి వరణీయుఁడై, పుణ్యచరిత్రుఁడై జన్మసాఫల్యము గాంచెను.

ఉ. కూర్చుట మాత్సరత్వమునకుం గనకంబునకుం దగున్ జనా
భ్యర్థితమైన భారత మహారకృపాపరతంత్ర వృత్తిమై
చేర్చిన దేవదేవునకుఁ బ్రీతిగ నిచ్చుట సర్వసిద్ధి నా
పేర్చినభంగిఁ జెప్పి వరణీయుఁడ నయ్యెద భక్తకోటికిన్.

(విరా. 1–28)

ఉ. ఇట్టిపదంబుఁ గాంచి పరమేశ్వరునిం గృతినాథుఁ జేసి యే
వట్టునఁ బూజ్యమూర్తియగు భారతసంహితఁ జెప్పఁ గంటె వా

పుట్టు గృతార్థతం బొరసెఁ బుణ్యచరిత్రుఁడ నైతి నవ్విభుం
గట్టెదఁ బట్టి మత్ప్రతిమ కారుణికత్వ మహావిభూతికిన్.

(విరా. 1—27)

పదుమూఁడవ శతాబ్దమునందు నన్నయకాలమునందుఁ బునరుద్ధృతమైన వైదికమార్గ నిష్ఠయును, పల్లవించిన భేదములేని భక్తిమార్గమును తిక్కన యందు బరిపక్వతను బొందినవి. తిక్కన నియోగి బ్రాహ్మణుఁడు; లోకవ్యవహారజ్ఞుఁడు; సంగ్రామదక్షుఁడు; సోమయాజి; కవిబ్రహ్మ; తత్త్వజ్ఞుఁడు; పరమేశ్వర భక్తుఁడు. తిక్కన సోమయాజి "విశ్వశ్రేయః కావ్యమ్" అను పరమార్థమును గర్జించిన మహానుభావుఁడు. ఆంధ్రప్రజాభ్యుదయము, ఆంధ్రభాషాభ్యుదయము, ఆంధ్రదేశాభ్యుదయము, పరమేశ్వరారాధనము కావ్యరచనకుఁ బరమప్రయోజనము లని తిక్కన వ్యక్తముచేసి ఆంధ్రవాఙ్మయమున కఖండమైన ప్రతిభను సమకూర్చెను.

ఉ. వైదికమార్గనిష్ఠ మగు వర్తనముం దగ నిర్వహించుచున్
భేదము లేని భక్తిమతి నిర్మలవృత్తిఁ జేయుచుండు మ
త్స్వాంత నిరంతరస్మరణ తత్పరభావము కర్మి నాత్మ స
మ్మోదము బొందఁ గావ్యరసముం గొనియాడుచు నుండు దెప్పుడున్.

(విరా. 1—15)

కావ్యప్రయోజనము విశ్వకల్యాణము. కావ్యము రసాత్మకము. విశ్వకల్యాణము రసోదయమువలననే కలుగుచున్నది. రసాత్మకమైన కావ్యము చిన్నదైనను, పెద్దదైనను కావ్య ప్రయోజనమును సమకూర్చుచున్నది. విశ్వమంతయు రసాత్మకమై వెలయుచున్నది. రసాన్వేషకులైన కావ్యతీర్థులు సర్వత్ర రస ప్రవాహమును గనుఁగొనుచున్నారు. విశ్వవ్యాప్తములైన భగవద్విభూతులు రసాత్మకములై పరమానందమును గలుగఁజేయుచున్నవి. దిగంత వ్యాప్తములైన దివ్యవిభూతులను గన్నులు చూచుచున్నవి: చెవులు వినుచున్నవి; బుద్ధి తెలిసికొనుచున్నది; ఇతరేంద్రియములు యథోచితముగ నింద్రియవ్యాపారములను నిర్వహించుచున్నవి. అయినను దివ్యవిభూతుల రసహృదయము విజ్ఞానసంపన్నులకు మాత్రము ప్రత్యక్షమగుచున్నది. సామాన్యులకు రసహృదయము గోచరము గాదు.

కర్మేంద్రియములు కార్యరూపమునను, జ్ఞానేంద్రియములు భావరూపమునను రసానందమును గలుగఁజేయుచున్నవి. కరచరణాది కర్మేంద్రియములకు విషయరస మానందకరము; చెవులకు శబ్దరస మానందకరము; కన్నులకు రూపరస మానందకరము; ముక్కునకు గంధరస మానందకరము. త్వక్కునకు స్పర్శరస మానందకరము; జిహ్వకు రుచ్యరస మానందకరము; కర్మేంద్రియ జ్ఞానేంద్రియాయుత్తమైన విషయవాంఛల రసానంద మారంభమునం దుత్కృష్టముగఁ గనుపడినను విషపరిణామమును బొందుచున్నది. విషయోపలాలితమైన రసానందము కావ్యమునకు క్షుద్ర ప్రయోజనముగాని యుత్తమప్రయోజనము గాదు. కావ్యమునకు బరమప్రయోజనము విషయాతీతమైన రసానందము వలననే గలుగుచున్నది. నవరసములు కలుగఁజేసెడి యానందము విషయోపభోగమువలననే కలుగుచున్నది. శృంగారము, హాస్యము, కరుణము, రౌద్రము, వీరము, భయానకము, బీభత్సము, అద్భుతము, శాంతము, వాత్సల్యము వలన గలిగెడి రసానందము విషయాసక్తముగాక విషయాతీతముగ నుండుట విశ్వశ్రేయస్సునకు సాధనము. విషయాసక్తమైన రసానందము తాత్కాలికము; పరిమితము; స్వార్థపరము; దుఃఖదాయకము; మానసికము.

విషయాతీతమైన రసానందము విశాలము; పరార్థపరము; సుఖదాయకము; ఆధ్యాత్మికము. విషయాసక్తమైన రసానంద ప్రాప్తికి సాధనము భోగము. విషయాతీతమైన ఆనంద ప్రాప్తికి సాధనము త్యాగము. కావ్యలక్ష్యము "యశసేఽర్థకృతే వ్యవహారవిదే శివేతరక్షతయే—సద్యః పరనిర్వృతయే కాంతాసమ్మిత

యోపదేశయుజే" అని మమ్మటాచార్యుడు చేసిన నిర్వచనమునకు విశ్వశ్రేయస్సు ప్రధాన లక్ష్యముగాక యప్రధానలక్ష్య మగుచున్నది. విన్నకోట పెద్దన్న కావ్యాలంకార చూడామణియందుఁ జేసిన భావనిర్వచనము నుత్తమకావ్యమునకుఁ దగియుండదు.

క. బహిరర్థాలంబనమై
విహరించు మనోవికార విలసితము సువి
హిత మగు భావ మగు; నది
మహి విజ్ఞానంబు నా సుమతులం బరగున్.

క. ఘనవిజ్ఞానం బాత్మకు
మనసుననే కలుగు నట్టి మనసున కబ్బున్
కనదింద్రియములచేతన్
వినఁగా వీనులకు నాఁడవు విషయప్రాప్తిన్.

మనోవికారవిలసితమైన భావము విషయరసానందమును గలుగఁజేసినను విజ్ఞానదాయకము, విషయాతీతము నైన రసానందమును గలుగఁజేయఁజాలదు.

విశ్వకల్యాణలక్ష్యము భక్తిరసమునందుఁ బ్రత్యక్షమగుచున్నది. అనన్యమైన భక్తిరసమునందు సకలరసములును నిమిడియున్నవి. శ్రీకృష్ణుని శృంగార విలాసములు, మురళీగానము, పార్వతీ పరమేశ్వరుల యఖండప్రేమ, సీతారాముల విలాసములు, పురాణేతిహాసములు, కావ్యనాటకములు, కీర్తనలు భక్తిరసావేశమును విశదము చేయుచున్నవి.

మహాదీక్షాపరాయణులు గానివారు మహాకావ్య నిర్మాణాధికారులు గాఁజాలరు. తిక్కన భారతరచనకు "శ్రీవిభవాస్పదం బయిన చిత్తముతోడ మహాకవిత్వ దీక్షావిధిని" బూనెను. తిక్కన పూనిన యజ్ఞదీక్ష సోమయాగదీక్ష మాత్రమే కాదు; ఆయన పూనినది మహాకవితా యజ్ఞదీక్ష. కావ్యదీక్షయు నితర యాగ దీక్షలవలె వానిఘాతికమై భోగపరమైనపుడు విషయాసక్తమై సామాన్య ప్రయోజనమును గలిగించుచున్నది. కావ్యదీక్ష యాధ్యాత్మికమైనపుడు విషయాతీతమై "భవ్యపురుషార్థ తరు పక్వఫలము" గలిగించుచున్నది. కావ్యయజ్ఞమునందు విశ్వాత్మకమైన కావ్యరసమే అధియజ్ఞము. విశ్వాత్మకమైన రసఫలమును సాధించుటకును, నిర్మించుటకును, ననుభవించుటకును సర్వసాక్షియైన ఆత్మకు సామర్థ్యము గలదు గాని దేహేంద్రియాదులకు సామర్థ్యము లేదు. మహాకవిత్వ దీక్షకు ఫలమైన కావ్యరసమును బొందుటకు వలయు సాధనములను బరమేశ్వరుఁడు సాక్షాత్కరించి తిక్కనకుఁ బ్రసాదించెను. ఆత్మానందమును బడయుగ కావ్యరసము భగవంతుని ప్రీతికి భాజనమగుచున్నది. ఇయ్యది వైదికమత పరమగు ప్రవర్తనమును గలిగి, చిత్తశుద్ధితోడను, భావసంశుద్ధితోడను జేసెడి పరమేశ్వర భక్తిప్రభావమునఁ గలుగుచున్నది. విశ్వశ్రేయస్సే భగవత్సంకల్పము; కావ్యమునకుఁ బ్రయోజనము; యజ్ఞమునకు ఫలము; పురుషార్థమునకుఁ బరిణామము; సకల మతములకు బరమార్థము. విశ్వశ్రేయస్సున కధికారులుగాని కవులు, యాజకులు, మతాచార్యులు మొదలగువారు చేసెడి ప్రయత్నములు విశ్వకల్యాణమునకును, నాత్మానందమునకును సాధనములు కావు.

తిక్కన సంస్కృతాంధ్రములందు మహాపండితుడు; వైదికమత పరిణామములైన కర్మజ్ఞాన వైరాగ్య భక్తిమార్గములం దప్రతిమానమైన ప్రజ్ఞ గల పరమవేదాంతి. ఆ మహానుభావుడు కావ్యదీక్షను బూని రచించిన యాంధ్ర కావ్య మాంధ్రవాఙ్మయమునందుఁ బరంజ్యోతివలె వెలుఁగుచున్నది; ఆంధ్ర రసహృదయమునందుఁ గావ్యరసామృతమును బ్రవహింపఁ జేయుచున్నది; ఆత్మానందమును గలుగఁ జేయుచున్నది; విశ్వకల్యాణమునకు సాధనముగనున్నది. తిక్కనామాత్యుఁడు భక్తిమయమైన జ్ఞానరసామృతమును గ్రోలి బ్రహ్మపదము నధిష్ఠించెను. పోతనామాత్యుఁడు జ్ఞానమయమైన భక్తిరసామృతమును గ్రోలి శ్రీకైవల్యపదము నధిష్ఠించెను. ఆంధ్రవాఙ్మయ పరిణామమునందు కర్మజ్ఞాన వైరాగ్య సంపర్కితములైన భక్తిఘట్టము లుత్తమఘట్టములుగ నున్నవి.

సంస్కృత వాఙ్మయమునందు వలెనే ఆంధ్రవాఙ్మయమునందును వాఙ్మయమునకు మతము ప్రధానవిషయముగ నున్నది. ఆదియుగపుఁ గవులు చాలమంది మత విషయిక కావ్యములను రచియించిరి. ముఖ్యముగాఁ బురాణేతిహాస కావ్యములనో, వానియందలి భాగములనో, ఉపాఖ్యానములనో తెనిఁగించిరి. ఆదియుగము పురాణయుగము. అయినను తెనుఁగురచనలు కేవల మనువాదములు గావు. కథా సందర్భములు, భావములు, వర్ణనలు, జాతీయములు, పద్యములు తెనుఁగు హృదయమున కనురూపముగ నాంధ్ర సంస్కారమును బొందినవి. భారత, భాగవత, రామాయణాది పురాణములు తెనుఁగు హృదయమును గలిగి స్వతంత్ర రచనలుగ నున్నవి. భారతము, భాగవతము, రామాయణము, నృసింహ పురాణము, ఉత్తర హరివంశము, పద్మపురాణము, మార్కండేయ పురాణము, వరాహ పురాణము, విష్ణు పురాణము మొదలగు పురాణేతిహాసములు పదునైదవ శతాబ్దాంతము లోపల తెనిఁగింపఁబడినవి. దశకుమార చరిత్రము, కేయూరబాహు చరిత్రము, భోజరాజీయము, కాదంబరి, విక్రమార్క చరిత్రము మొదలగు చరిత్రములును తెనిఁగింపఁబడినవి. అథర్వణ వ్యాకరణము, కావ్యాలంకారచూడామణి, అనంత ఛందస్సు మొదలగు లక్షణగ్రంథములు, కొన్ని ప్రబంధములు, ఉపాఖ్యానములు, మాహాత్మ్యములు, శాస్త్రములు, నీతిసార ముక్తావళి, సుమతి శతకము, పంచతంత్రము మొదలగు నీతిగ్రంథములును నీయుగమునకుఁ జెందినవే. వల్లభరాయవిరచితమైన క్రీడాభిరామ మను మొదటి ఆంధ్రనాటకమీ యుగమునకు జెందియున్నది. ఈయుగపు కవులందు నాచనసోముడు, పాల్కురికి సోమనాథుఁడు, వెన్నెలకంటి సూరన్న, పిల్లలమర్రి పినవీరన్న, శ్రీనాథుడు ప్రతిభాశాలురైన కవులు. ఆంధ్రవాఙ్మయ పరిణామమునం దాదియుగ మనువాదయుగమైనను వ్యక్తిత్వమును గలిగి ప్రతిభగల యుగముగ నున్నది. కారణము నన్నయ, తిక్కన, ఎఱ్ఱన, పోతనాదుల మహత్త్వము. భావికవులకీ మహాకవుల ప్రతిభయే కొంతవఱకు ప్రతిబంధకమైనది. కవిత్రయము నడిచిన మార్గమే ప్రమాణమై నేఁటికిని స్వతంత్రరచనలు దూష్యములుగఁ బరిగణింపఁబడుచున్నవి.

వాఙ్మయ స్వరూపములు

ఆంధ్ర కావ్యములు సామాన్యముగ సంస్కృత కావ్యముల మార్గము ననుసరించినవి. సంస్కృత వాఙ్మయము సామాన్యముగ గద్యపద్యాత్మకముగ నున్నది. వేదములు పద్యాత్మకములు; ఉపనిషత్తులు, పురాణములు, చంపూ కావ్యములు గద్యపద్యాత్మకములుగ నున్నవి. నన్నయ తిక్కనాదికవులు సంస్కృత వాఙ్మయమార్గమునే నడచిరి. నన్నయ భారత రచనయందు 100 పంక్తులలోఁ బద్యపంక్తులు 54 ను, గద్యపంక్తులు 46ను, తిక్కన భారత రచనయందు 100 పంక్తులలో బద్య పంక్తులు 67 ను, గద్యపంక్తులు 33 ను ఉన్నవి. తిక్కన నిర్వచనోత్తరరామాయణమును రచించినను నిది యసాధారణము. భాగవతమునందు 100 పంక్తులలో 65 పద్య పంక్తులును, 35 గద్యపంక్తులును గలవు. పదునేడవ శతాబ్దమునకుఁ గావ్యములందు గద్యరచన తగ్గినది. పురాణయుగమునందును, ప్రబంధ యుగమునందును చంపువులు ప్రధానములైనవి. చంపువులందు దేశికవితకు సహజమైన జాతుల పద్యముల వాడుక తగ్గి వృత్తముల వాడుక హెచ్చినది. ఆదియుగమునందు సామాన్యముగ గవులందఱును నన్నయ మార్గము నవలంబించినను ద్విపదకావ్యములను రచించిన మహాకవులును గలరు. ఆ కవులందుఁ బాల్కురికి సోమనాథుఁడు, గోరన, శ్రీనాథుఁడు, రంగనాథుఁడు సుప్రసిద్ధులు.

పండ్రెండు పదుమూఁడు శతాబ్దముల వాఙ్మయము

ఆంధ్రవాఙ్మయ చరిత్రమునందును, వైదిక మతపరిణామము నందును బండ్రెండవ శతాబ్దము ప్రముఖముగ నున్నది. రాజరాజ నరేంద్రుని కాలమునందు బునఃప్రతిపాదితమైన కర్మమార్గమునకుఁ బండ్రెండవ శతాబ్దమునందుఁ బ్రబలమయిన ప్రతిఘటనములు గలిగినవి. శ్రీరామానుజాచార్యులు, యామునాచార్యులు, దేశికాచార్యులు వైష్ణవమతమును వ్యాపింపజేసిరి. చోళ రాజులు వైష్ణవమతమును స్వీకరించి వైష్ణవమత వ్యాపనమునకుఁ దోడ్పడిరి. వైష్ణవభక్తులు భక్తిపరమయిన విశిష్టాద్వైతమును బోధించిరి. రామానుజాచార్యులు ప్రస్థానత్రయమునకును విశిష్టాద్వైత పరమైన భాష్యములను రచియించి భక్తిమార్గ వ్యాపనమునకు దోడ్పడెను. శంకరాచార్యులు రచియించిన

ఆదియుగమునందలి ప్రసిద్ధ కవులు, వారి కాలము, గ్రంథములు క్రీ. 11-వ శతాబ్దము మొదలు 15-వ శతాబ్దమువఱకు

క్రమ సంఖ్య	కవి పేరు	కవి కాలము	గ్రంథము పేరు	గ్రంథ వివరణము	విశేష విషయములు
1	నన్నయ	1022-1063	మహాభారతము	ఇతిహాసము	
2	తిక్కన	1230-1300	,,	,,	
	,,	,,	నిర్వచనోత్తర రామాయణము	పద్యకావ్యము	
3	ఎఱ్ఱాప్రగడ	1280-1350	మహాభారతము, నృసింహ పురాణము	ఇతిహాస పురాణములు	
4	నన్నెచోడుఁడు	1151-1170	కుమారసంభవము	కావ్యము (ప్రబంధము)	
5	పాల్కురికి సోమన	1170-1220	పండితారాధ్య చరిత్రము, బసవపురాణము	,,	
6	రంగనాథుఁడు	1200-1276	రంగనాథరామాయణము (ద్విపద)	ఇతిహాసము	
7	కేతన	1250-1270	దశకుమారచరిత్రము	కావ్యము (ప్రబంధము)	
8	బద్దెనకవి	1260-1300	నీతిశాస్త్రముక్తావళి	పద్యకావ్యము	నీతి
9	మంచెన	1300-	కేయూరబాహుచరిత్రము	ప్రబంధము	
10	అథర్వణాచార్యుఁడు	1240-1300	అథర్వణకారికలు	సూత్రగ్రంథము	వ్యాకరణము
11	కాచవిభుఁడు, విట్ఠలరాజు		రంగనాథోత్తరరామాయణము (ద్విపద)	ఇతిహాసము	
12	మారన	1250-1300	మార్కండేయపురాణము	పురాణము	
13	విన్నకోట పెద్దన్న	1300-	కావ్యాలంకారచూడామణి	పద్యకావ్యము	లక్షణగ్రంథము
14	చిమ్మపూడి అమరేశ్వరుఁడు		విక్రమసేనము	ప్రబంధము	
15	హుళక్కి భాస్కరుఁడు	1295-1360	భాస్కరరామాయణము	ఇతిహాసము	
16	నాచనసోముఁడు	1360-	ఉత్తరహరివంశము	,,	
	,,		వసంతవిలాసము	ప్రబంధము	
17	వేములవాడ భీమకవి	1400-	కవిజనాశ్రయము	పద్యకావ్యము	లక్షణగ్రంథము
18	మడికి సింగన	1420-	వాసిష్ఠరామాయణము, పద్మపురాణము, దశమ	ఇతిహాస పురాణములు	
19	జక్కయకవి	1406-1422	విక్రమార్కచరిత్రము [స్కంధము	ప్రబంధము	
20	అనంతామాత్యుఁడు	1430-	భోజరాజీయము	,,	
			రసాభరణము	అలంకారశాస్త్రము	
21	రావిపాటి తిప్పన	1380-	చంద్రతారావళి, మదనవిజయము, అంబికా శత		
22	వి. వల్లభరాయుఁడు	1420-	క్రీడాభిరామము [కము	పద్యకావ్యము	
23	శ్రీనాథుఁడు	1400-	హరవిలాసము మొదలయినవి	,,	
24	పోతన	1405-1470	భాగవతము, వీరభద్రవిజయము	పురాణము, పద్యకావ్యము	
25	నిశ్శంక కొమ్మన్న	1430-1470	శివలీలావిలాసము,	ప్రబంధము	
26	గౌరనమంత్రి	1440-	హరిశ్చంద్రోపాఖ్యానము, నవనాథచరిత్రము	ద్విపద	
27	దగ్గుపల్లి దుగ్గయ్య	1480-	నాచికేతోపాఖ్యానము	ప్రబంధము	
	,,		కాంచీపురమాహాత్మ్యము	,,	
28	భైరవ కవి	1460-	శ్రీరంగమాహాత్మ్యము	,,	క్షేత్రమాహాత్మ్యము
	,,		రత్నశాస్త్రము	పద్యకావ్యము	,,
	,,		కవిగజాంకుశము	,,	
29	పిల్లలమఱ్ఱి పినవీరన	1450-1480	జైమిని భారతాశ్వమేధపర్వము	,,	లక్షణగ్రంథము
30	నంది మల్లయ్య, ఘంట సిం	1480	ప్రబోధచంద్రోదయము	ప్రబంధము	
	,, (గయ్య		వరాహపురాణము	పురాణము	వేదాంతము
31	దూబగుంట నారాయణకవి	1480	పంచతంత్రము	ప్రబంధము	
32	వెన్నెలకంటి సూరన్న	1480	విష్ణుపురాణము	పురాణము	నీతి
33	ఫణిభట్టు		పరతత్త్వసారము	పద్యకావ్యము	
34	మనుమంచిభట్టు		హయలక్షణసారము	,,	వేదాంతము
35	కేతనమంత్రి		కాదంబరి	ప్రబంధము	అశ్వశాస్త్రము
36	కవిభల్లటుఁడు		విక్రమార్క చరిత్రము, లక్షణగ్రంథము,	ప్రబంధము,పద్యకావ్యములు	
37	కవిరాక్షసుఁడు		ఆదినారాయణచరిత్రము [నిఘంటువు	ప్రబంధము	

1. కుమారసంభవ కర్తయైన నన్నెచోడుఁడు నన్నయకు పూర్వుఁడని శ్రీ మానవల్లి రామకృష్ణ కవి గారును, నడకుదుటి వీరరాజు పంతులుగారును వ్రాసిరి. కాని శ్రీ వీరేశలింగము పంతులుగారును, శ్రీ జయంతి రామయ్య పంతులుగారును, వేటూరి ప్రభాకరశాస్త్రిగారును నన్నయకు నూరేండ్ల తరువాతి వాఁడని తేల్చియున్నారు.

2. వేములవాడ భీమకవి నన్నయకు పూర్వుఁడనియు, తిక్కనసోమయాజి నన్నయకు సమకాలీనుఁడనియు శ్రీ గురుజాడ శ్రీరామమూర్తిగారు వ్రాసియున్నారు. కాని శ్రీ వీరేశలింగము పంతులుగారు వీరి వాదములను నివారించి భీమన, తిక్కనలు నన్నయకు తరువాతివారని తేల్చిరి.

3. శ్రీనాథునికాలము శ్రీ కొమఱ్ఱాజు లక్ష్మణరావుగారు వ్రాసినదాని ననుసరించి క్రీ. శ. 1360 మొదలు 1440 వఱకు; బ్రహ్మశ్రీ వేటూరి ప్రభాకరశాస్త్రిగారి మతప్రకారము క్రీ. శ. 1385 మొదలు 1475 వఱకు.

4. శ్రీ గురుజాడ శ్రీరామమూర్తిగారు హుళక్కి భాస్కరుఁడు శా. శ. 950-1000 నాటివాఁడని వ్రాసియున్నారు.

పై పట్టికలోని కవుల కాలములు శ్రీ కందుకూరి వీరేశలింగము పంతులుగారి కవుల చరిత్రలోని నిర్ణయముల ననుసరించి యీయఁబడినవి.

అద్వైత పరములైన భాష్యములకును, రామానుజాచార్యులవారి భాష్యములకును ప్రతిఘటనము గలిగినది. మధ్వాచార్యులును నీకాలమునందు ద్వైతపరమైన భాష్యములను రచియించెను.

వీ ర శై వ ము

బసవేశ్వరుఁడు 1140—68 ప్రాంతములందు వీరశైవమతమును వ్యాపింపజేసెను. ఆంధ్రదేశమునుండి వెడలిపోయిన జైన బౌద్ధమతములకు బదకొండవ శతాబ్దములోఁ దమిళ కర్ణాటక దేశములందు స్థావరము లేర్పడినవి. శైవ వైష్ణవమతములు పండ్రెండవ శతాబ్దమునం దారంభములై క్రమ వికాసమును బొందినవి. వీరశైవము జైనబౌద్ధమతములను బదుమూఁడు పదునాలుగు శతాబ్దములందు కర్ణాటకదేశమునుండి వెడలఁగొట్టినది. ఆంధ్ర కర్ణాట వాఙ్మయములకు వీరశైవమత వ్యాపనము రెండుమూఁడు వందలేండ్ల ఉత్తేజమును కలుగజేసినది. భక్తిమార్గ ప్రతిపాదకములైన వీరశైవ వైష్ణవ మతములు పండ్రెండు పదుమూఁడు శతాబ్దములందును, తరువాతను నాంధ్ర వాఙ్మయాభ్యుదయమునకు విశేషముగ దోడ్పడినవి.

బసవేశ్వరుఁడు బ్రాహ్మణకులమునందుఁ బుట్టినను కర్మసంస్కారమును విడిచి భక్తిసంస్కారమును స్వీకరించెను. బసవేశ్వరుఁడు వీరశైవమును వ్యాపింప జేసినను, శైవము భిన్నరూపములను దేశమునం దంతటఁబూర్వమే వ్యాపించి యున్నది. వీరశైవమునందు దుఃఖనివృత్తికి అష్టావరణములును సాధనములు. గురు లింగ జంగమార్చనలు, విభూతి రుద్రాక్షధారణము, తీర్థ ప్రసాదములు, పంచాక్షరి దుఃఖనివృత్తికి సాధనములు. భక్త మాహేశ్వర ప్రసాద ప్రాణ శర ణైక్య స్థలములు ముక్తికి సోపానములు. ఆచారలింగ, గురులింగ, శివలింగ, చరలింగ, పత్య ప్రసాదలింగ, మహాలింగములు శివలింగ రూపములు.

శైవమతము భరతఖండమునందు ప్రాచీనమైన మతము. శైవమతము శివోత్కర్ష ప్రధానమైన మతము. ఆరంభమునందు వైదికమతమైన కర్మ మార్గము నవలంబించినను గాలక్రమమున భక్తిమార్గము ప్రధానమైనది. శైవము ప్రాచీన వైదికమార్గమునఁ గర్మలను, వర్ణాచారములను ఆశ్రయించుచు వృద్ధిని బొందినది. లింగధారణశైవము శైవముతోపాటు లింగధారణమును ప్రధానముగ స్వీకరించినది. వీరశైవము కర్మసంస్కారములను, జాతిభేదమును నిరసించుచు లింగధారణదీక్షను శాసించినది. వీరశైవమునకు లింగధారణము ఓజము, లింగభక్తి శక్తి, గురులింగ జంగమ ప్రసాదము కీలకము. జైనబౌద్ధ మతములు కర్మసన్న్యాసమును, జీవయాత్రయందు వైరాగ్యమును వ్యాపింపఁ జేసినవి. భక్తికి, ప్రజాగౌరవమునకు కాషాయాంబరములు చిహ్నములైనవి. భిక్షాటనము పూజ్యమైన వృత్తియైనది. గృహస్థాశ్రమమునందు విరక్తి ప్రబలినది. ప్రజలు నిరాశ్రయులైరి. సంఘశక్తి క్షీణించినది. వేదాంతమును పీమార్గమునే యవలంబించినది. వైదికమతప్రోక్తమైన కర్మానుష్ఠానము ప్రజాసామాన్యమునకు స్వధర్మనిర్వహణమునకు నిరుపయోగమైనది. భగ వద్భక్తిని సార్థకము చేయుటకు మానవసేవ యవసరమైనది. వీరశైవము నిత్యజంగమార్చనలందు ఆత్మానందమును, శివానందమును, విశ్వకల్యాణమును సాధ్యముచేసి వైదికమత పరిణామమును భక్తిమార్గరూపమున విస్తరింపఁ జేసినది. వీరశైవ ప్రభావము పండ్రెండు పదుమూఁడు శతాబ్దములందలి ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు గోచరమగుచున్నది. ముఖ్యముగ ద్విపద కావ్యము లందును, శతకము లందును, పాటలందును, కీర్తనలందును వీరశైవ ప్రాబల్యము గోచరమగుచున్నది. తిక్కన భారతమునందును, పోతన భాగవతమునందును పండ్రెండవ శతాబ్దమునందుఁ బ్రబలిన భక్తిమార్గ ప్రాభవము వారి భావము లందును, భాషయందును, రచనలయందును వ్యక్తమగుచున్నది.

తెనుఁగు స్వరూపము: ద్విపద కావ్యములు

ఆంధ్రవాఙ్మయ స్రవంతి రెండు ప్రధానములైన మహాప్రవాహములను గలిగి శోభిలుచున్నది. ఒకటి సంస్కృత సంస్కార ప్రవాహము; రెండవది తెనుఁగు సంస్కార ప్రవాహము. ఈ మహాస్రవంతియం దింకను నెన్నియో వదీనదం ములు సంగమించి జీవనదీ మహత్త్వమును వృద్ధిచేసినను సంస్కృతాంధ్ర ప్రవాహములు మాత్రమే ప్రధానములుగ నున్నవి. జీవనది కాధారభూతములైన రెండు ప్రవాహములందును మూలప్రవాహమును నిర్ణయించుట దుర్ఘటము. సంస్కృతవాహిని హిమసంజాతమైన నిర్మల జలపూరితమై ఋతుధర్మము ననుసరించుచు ప్రవహించుచున్నది. తెలుఁగు వాహిని నిర్ఝరసంజాతమైన సంకుల జలపూరితమై కాలధర్మము ననుసరించుచు ప్రవహించుచున్నది. రెండు వాహినులును గలిసి అన్యోన్యాశ్రయమును గలిగి ఆంధ్రస్రవంతిరూప మును బొంది ప్రవహించుచున్నను సంగమమునకుఁ బూర్వమును, సంగమా నంతరమును ప్రత్యేకముగఁ బ్రబలిన ఘట్టములు సంభవించినవి. రెండు వాహినులు నిండినపుడును, రెండు వాహినులు ఎండినప్పుడును, ఒకటి యెండి రెండవది నిండినపుడు ఆంధ్రవాఙ్మయ స్రవంతియందు రసప్రవాహము, రసశోషణము గలుగుచున్నవి. ఇందులకు గారణములు వాహినుల ప్రవృత్తులందే కలవు. ఒకటి పురాతనము, రెండవది నవీనము; ఒకటి వేదోక్తమైన కర్మ పరము, రెండవది భాగవతాయత్తమైన భక్తిరసము; ఒకటి గ్రంథస్థము, రెండవది ముఖస్థము; ఒకటి బ్రాహ్మణసాహిత్య సంవర్ధితము, రెండవది ప్రజా సాహిత్య సంవర్ధితము.

రెండు ప్రవాహములును ఆంధ్రముద్రాంకితములై కలిసి తెనుఁగు వాఙ్మయ ప్రవాహమునం దైక్యమును బొందినను రెంటికిని ప్రత్యేక లక్ష్య లక్షణములు గోచరమగుచున్నవి. ఒక వాహిని కూలంకషముగ వెల్లువలై పాఱు చున్నప్పుడు రెండవ వాహిని తగ్గియుండుట ప్రకృతిధర్మము. కాని వెల్లువ తగ్గిపోయిన తరువాత రెండు వాహినులు కలిసి యథాప్రకారము పాఱునపుడు రెండు వాహినులకుఁ గల యన్యోన్యాశ్రయము విశదమగుచున్నది.

ఆంధ్రవాఙ్మయ స్రవంతి యుపనదుల సంగమము వలన స్వరూప స్వభావములందు మార్పులను బొందుచున్నను నాంధ్రవాఙ్మయ ప్రవాహము జీవనదియై ప్రవహించుచున్నది. దేశకాలపాత్రల ననుసరించి వాఙ్మయ ప్రవాహము విశాలమైనను సంకుచితమైనను, నిర్మలమైనను కలుషితమైనను, పర్వతము లందు ప్రవహించినను బయళ్ళ యందు బాఱినను తెలుఁగు స్వభావము, తెలుఁగు స్వరూపము సర్వత్ర గనుపడుచుండును.

పదునొకండవ శతాబ్దమునందు నన్నయ భారత మాంధ్రవాఙ్మయము నందు సంస్కృత వాహినిని గూలంకషముగఁ బ్రవహింపఁజేసిన విధ మిదివఱకే సందర్భానుసారముగ దెలుపఁబడినది. నన్నయ భారతము దలపెట్టిన వైదిక మత వ్యాపనమునకును, సంస్కృత సంస్కార ప్రాబల్యమునకును వెంటనే ప్రతి రోధము గలిగినది. శైవ వైష్ణవమతములు వ్యాపించినవి. మహాభక్తులు, నాయ నారులు, ఆళ్వారులు ప్రజాహృదయము నాకర్షించిరి. ప్రజలకు భక్తిమార్గము నుపదేశించుటకు జానుదెను గవసరమైనది. పండ్రెండు పదుమూఁడు శతాబ్దము లందు బుట్టిన వాఙ్మయము ప్రజల మేలుకొలుపును దెలుపుచున్నది. ఈ కాలపు వాఙ్మయము భావమునందును, రూపమునందును, లక్ష్యమునందును దెనుఁగు హృదయమును దెలుపుచున్నది. నన్నయ విరచితమైన భారతభాగము 10·3 ప్రాంతములందు ముగిసినది. నన్నెచోడుఁడు 1151—1170 నడుమ కుమార సంభవమును రచించెను. పాల్కురికి సోమనాథుడు 1170—1220 నడుమ బసవపురాణమును, పండితారాధ్య చరిత్రమును జానుదెనుఁగున ద్విపదయందు రచించెను. రంగనాథరామాయణము, లేక బుద్ధరాజ రామాయణము ద్విపదయందు 1200—1276 నడుమ వ్రాయబడినది.

నన్నెచోడుఁడు క్షత్రియుఁడు. ఆయన కాళిదాసకృతమైన కుమార సంభవమునే కాక ఉద్భటకవికృతమైన కుమారసంభవమును గూడ మాతృ కనుగఁ గైకొనెను. నన్నెచోడు డు తన కుమారసంభవమును జంగమ మల్లికార్జున యోగి కంకితము చేసెను. ఆయనకుఁ గల గాఢమైన శైవభక్తిని కుమార సంభవము దెలుపుచున్నది.

గీ. మగువ జంగముమ్రొయు దగిలి చూచి
యుంద కన్నులు మనమును నంటియున్న

సకలభావన విశ్వోద్దానట్లు పరము
నభవుఁ గని జను లచలాత్ము లగుట యరుదే?

సోమనాథుఁడు బసవపురాణమునం దఖండముగ వర్ణించిన గురులింగ జంగమభక్తినే పన్నిద్దోడుఁడును వీపద్యమునందు సువ్యక్తము చేసెను. ఈ కవి తన కావ్యములందుఁ దెనుఁగు మాటల నధికముగ వాడియుండెను. దేశికవితఁ బుట్టించి తెనుఁగును నిల్పుటయం దీ కవి కత్యంతాదరము గలదు. ఈయన సంస్కృతకవులను స్మరించి తెలుఁగుకవుల పేరే యెత్తలేదు. ఈ సందర్భము లన్నియు వైదిక మత ప్రతిఘటనమునకును, తెనుఁగు ప్రీతికిని శివభక్తి పరత్వమునకును, ఆంధ్రవాహినీ వికాసమునకును నిదర్శనములుగ నున్నవి.

సోమనాథ కృతములైన బసవపురాణమును, పండితారాధ్య చరిత్రమును పీసందర్భములను బోషించుచున్నవి. సోమనాథుఁడు బ్రాహ్మణ్యమును విడిచి వీరశైవమును స్వీకరించెను. ఆయన శివకవులను మాత్రమే ప్రశంసించెను. సోమనాథుఁడు బసవపురాణమును, పండితారాధ్య చరిత్రమును తేటతెనుఁగున ద్విపదయందు రచియించెను.

అరూఢ గద్యపద్యాది ప్రబంధ పూరిత సంస్కృత భాషాయిష్ఠ రచన
మానుగా సర్వసామాన్యంబు గామి జాను దెనుగు విశేషము ప్రసన్నతకు.
(పండితారాధ్య చరిత్రము)

ఉరుతర గద్య పద్యోక్తులకంటె సరసమై పరగిన జానుఁదెనుంగు
చర్చింపఁగా సర్వసామాన్య మగుట గూర్చెద ద్విపదలు గోర్కి దైవారఁ
దెలుగుమాటలనంగవలదు; వేదములకొలఁదియ కాఁ జూడుఁ డిలనెట్లనిన
బాటి తూమునకును బాటి యగానేని బాటింప సోలయు. బాటియుఁ గాదె.
అల్పాక్షరముల ననల్పార్థరచన కల్పించుటయ కాదె కవివివేకంబు

అలరుచు బసవనిఁ దలఁచు తలంపు జలువునఁ గాఁజేసి భావమ్ము మెఱసి
యకలంక లింగ రహస్యసిద్ధాంత సకల వేదపురాణ సమ్మతంబైన
యాతత బసవపురాతనభక్త గీతార్థసమితియే మాతృక గాఁగ
బూరితంబై యొప్పు పూనలలోనఁ దారంబు క్రియ బురాతనభక్తవితతి
(బసవ పురాణము. పుట—5)

సోమనాథుఁడు నన్నయ ప్రారంభించిన సంస్కృత మార్గకవిత్వమును విడిచి దేశీయ కవిత్వమార్గమును సంపూర్ణముగ నవలంబించెను. గద్యపద్యాది సంస్కృత భూయిష్ఠమైన కావ్యరచనలు సర్వసామాన్యముగాఁ దెలియవనియు, జానుదెనుఁగు ప్రసన్నతకు సాధనమనియు సోమనాథుఁడు ద్విపదరచనకు గారణమును దెలియఁజేసెను. సోమనాథుఁడు తన కావ్యములందు దెనుగుమాటలను విచ్చలవిడిగ వాడి తెలుఁగుసొంపును బాడెను. సోమనాథుని ద్విపదలు తెనుగువాహినీ సౌందర్యమును దెలుపుచున్నవి. సోమనాథుఁడు ద్విపదరచనయందును నూతన మార్గము నవలంబించెను. ఆ కాలమునందు గర్ణాటకవాఙ్మయ వ్యాపనమునం దున్న వచనములు, రగడలు, త్రిపదులు, షట్పదులు సోమనాథుని ద్విపదలకుఁ బ్రోత్సాహ మొసఁగియుండును.

కర్ణాటక వాఙ్మయమునందును బన్ద్రెండవ శతాబ్దాంతమునందు జంపూరచనలను, సంస్కృత వృత్తములను వీరశైవకవులు నిరసించి దేశీయ రచనలకు బూనుకొనిరి. రైసుగారును, నరసింహాచార్యులుగారును గన్నడ వాఙ్మయ చరిత్రమునం దీ విషయమును సువ్యక్తము చేసిరి. ఆంధ్ర కర్ణాట దేశముల కూడలియందు నివసించిన సోమనాథుఁడు వీరశైవమత వ్యాపనమున గర్ణాటక కవుల మార్గము నవలంబించుటయు సహజము. కావ్యరసానందమును జనులందరు ననుభవించుటకు మాటలు, తలంపులు వారికి దెలిసినవై యుండవలయును. బసవపురాణమును, బండితారాధ్య చరిత్రమును వైదికమత భక్తిని

ప్రతిపాదించినను ప్రజల కనుభవసిద్ధమైన భక్తిమార్గమును జానుతెనుగున నుపదేశించినవి. వీరశైవ బృందావనమునందు గురులింగజంగము రూపమున సర్వసమానత్వమును బోధించినవి.

వేదంబు లాదియో విధికల్పితంబు
లాదియో జాతుల కది యెట్టు లనినఁ
జను వేదవాదితజాతులు రెండు
వినుము ప్రవర్తకంబును నివర్తకము
భవకర్మసంస్కారి భువిఁ ప్రవర్తకుడు
శివకర్మసంస్కారి భువి నివర్తకుడు
వస్తుత వేదగ్రచరితంబు లుండ
మొన్న బుట్టిన కులమ్ములమాట లేల
ప్రస్రష్టాక్తి మగునట్టి జాతులు గావె
యష్టాదశంబులు నవి యేల చెప్ప
మిక్కిలి పదునెనిమిదివర్ణములకు
విక్క మారయ భక్తనిచయంబు కులము
భాగ్యహీనుండు దా బసిడి బట్టిన న
యోగ్యంపులోష్టమై యున్నట్లు శివుని
ప్రతిబింబమూర్తి యా భక్తుడు భువికి
మతిఁ జూడ మానవాకృతి నుండు ధరణిఁ
గావున శివభక్తగణముల మహిమ
భావింపఁ దలప నీ ప్రాప్తియే చెపుమ

(బసవ పురాణము. పుట—209)

ఆంధ్రవాఙ్మయమునం దాదియుగమునందు నన్నయ యనుష్ఠుపముగఁ జేసిన "తెనుగు రచనయును, భక్తిమార్గమును" పండ్రెండవ శతాబ్దాంతమున ద్విపదకావ్యముల యందు పరిస్ఫుటమైన విధము నా కాలపు వాఙ్మయము విశదము చేయుచున్నది. పదుమూడవ శతాబ్దాంతమునందు భారత రచనను పూరించిన తిక్కనసోమయాజి పండ్రెండు పదుమూఁడు శతాబ్దములందు పరిస్ఫుటమైన తెనుఁగు వాహిని నాదరించి రెండువాహినుల సంయోగమును జేసిన విధమును తిక్కన కవిత్వ మహత్త్వము విశదము చేయుచున్నది.

పండ్రెండవ శతాబ్దమునందు ప్రజాహ్లాదయమున ప్రబలిన భక్తి మార్గము తెనుగు వాహినికి పోషణమును గలుగ జేసినది. ఆ పోషణమే తిక్కన రచించిన భారతమునందు ప్రత్యక్షమగుచున్నది. తిక్కన రచించిన భారతమునం దాంధ్రస్వరూపము భాషయందును, భావములందును, రూపములందును హృద్యముగ ప్రత్యక్షమగుచున్నది. పదునైదవ శతాబ్దారంభమునందు భాగవతమును రచించిన పోతనామాత్యుడు రెండు వాహినులను గలిపి గంభీరమైన భాగవత ప్రవాహములు విస్తరించి ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు వెలుగు మహిమను, భక్తిప్రభావమును పోషించి కావ్యరసానందమును వ్యక్తము చేసెను. పదునైదవ శతాబ్దమునందు గౌరనమంత్రి హరిశ్చంద్రోపాఖ్యానమును, నవనాథచరిత్రమును, శ్రీనాథుడు పల్నాటి వీరచరిత్రమును ద్విపదయందు హృద్యముగ రచించి ఆంధ్రవాఙ్మయ స్వభావమును, ద్విపదకావ్యముల ప్రతిష్ఠను గాపాడిరి.

ఆంధ్రవాఙ్మయ చరిత్రయందు ఆదియుగము ఆంధ్రభాగవత రచనతో నంతమందుచున్నది. ఆదియుగము వైదికమార్గయుగము; అనువాదయుగము; సంస్కృతమార్గ యుగము; పండితయుగము; పురాణయుగము. ఆ యుగమునందు కర్మమార్గమునకును భక్తిమార్గమునకును, సంస్కృత కావ్యములకును తెలుఁగు కబ్బములకును, పురాణేతిహాసములకును చంపువులకును, పండితులకును ప్రజలకును సంరంభసాహచర్యములు ప్రబలుచు ఆంధ్రవాఙ్మయ స్వరూప స్వభావములు పరిస్ఫుటములైనవి. నన్నయ్య సంస్కృత సాహిత్యమున కాంధ్ర సంస్కారము చేసి ఆంధ్రసాహిత్య నిర్మాణమును కుపక్రమించెను. తిక్కన దేశీయసాహిత్యమునకు సంస్కృత సంస్కారము చేసి ఆంధ్ర సాహిత్యస్వరూపమును పరిస్ఫుటము చేసెను. పోతన సంస్కృతాంధ్ర సాహిత్యములను మేళవించి ఆంధ్రసాహిత్య స్వరూపస్వభావములను పండితపామర హృదయములకు సన్నిగ్రహము చేసెను. నన్నయ ప్రారంభించిన సంస్కృతవాహిని పోతన హస్తమునందు తెలుగువాహిని అయినది. భారతము ప్రతిపాదించిన కర్మమార్గము భాగవతమునందు భక్తిస్వరూపమును దాల్చినది. భారత ముద్ధరించిన సంస్కృత పాండిత్యము భాగవతమునందు పండితపామరులకు గ్రాహ్యమయిన తెలుగు స్వరూపమును దాల్చినది. ఆంధ్రమహాభాగవతమునకు గల ప్రజాదరణ మీ విషయమును సువ్యక్తము చేయుచున్నది.

ఆంధ్ర మహాభాగవతము

బమ్మెర పోతరాజు భాగవతమును మహాకావ్యలక్ష్యముతో రచించెను. పోతన త్రిలింగదేశస్థమైన బమ్మెరయందు జనన మొందెను. బమ్మెర నిజాము రాష్ట్రమునందలి ఓరుగల్లు ప్రాంతములందు గలదు. సుప్రసిద్ధమైన ఏకశిలా నగరమే ఓరుగల్లు నామమున వన్నెకెక్కినది. పోతరాజు కాలమును నిర్ణయించుట యందు భేదాభిప్రాయములు గలవు. పోతరాజు పదునైదవ శతాబ్దారంభమున భాగవతమును రచించియుండును. పోతరాజు సహజపాండిత్యసంపన్నుఁడను ప్రతీతి గలదు. భాగవతరచన యీ ప్రతీతికి దగియున్నది. గ్రంథపాతము, గ్రంథపూరణము మొదలగు విషయముల విమర్శనలు ప్రస్తుత సందర్భములం దసాధ్యములు. పోతరాజామాత్యుని స్వతంత్ర ప్రవృత్తి నీపద్యము వెల్లడి చేయుచున్నది:

ఉ. ఇమ్మనుజేశ్వరాధముల కిచ్చి పురంబులు వాహనంబులున్
సొమ్ములు గొన్ని పుచ్చుకొని చొక్కి శరీరము వాసి కాలుచే
సమ్మెటవ్రేటులం బడక సమ్మతితో హరి కిచ్చి చెప్పె నీ
బమ్మెరపోతరా జొకఁడు భాగవతంబు జగద్ధితంబుగన్.

కృతిపతి నిర్ణయమునందు పోతరాజు వెలిపిన భావము లా మహానుభావుని యుదాత్తసంకల్పమును విశదము చేయుచున్నవి.

పోతరాజు శ్రీకైవల్యపదంబు జేరుటకునై భాగవతమును శ్రీరామభద్రున కంకితముచేసి జగద్ధితంబుగ రచియించి పరమార్థమును బడసెను. పోతరాజు సంస్కృతాంధ్రవాహినుల నాంధ్రవాహిని స్వరూపమున భాగవతమునందు ప్రవహింపజేసి ఆంధ్రవాఙ్మయ హృదయమును భావరూపములందు పరిస్ఫుటము చేసెను.

క. కొందఱకుఁ దెనుఁగు గుణమగుఁ
గొందఱకును సంస్కృతంబు గుణమగు రెండుం
గొందఱకు గుణములగు నే
నందఱ మెప్పింతు గృతుల నయ్యై యెడలన్.

పోతన భాగవతరచనయందు సంస్కృత పదముల నధికముగ వాడినను సంస్కృత పదజాలమున కాంధ్రసంస్కారమును జేసి తెలుఁగునం దైక్యమును బొందించెను. ఈ యైక్య మాంధ్రభాషామాధుర్యమును, నాంధ్రభాషాతత్త్వమును బరిస్ఫుటము చేసినది. తెనుగు బాసకు సహజమైన తియ్యదనము పోతరాజ త్యాగరాజ రచనలందు మనోహరముగ గోచరమగుచున్నది. భాగవతమునందలి పద్యములు కర్ణరసాయనములై పరమాహ్లాదమును గలుగజేయుచున్నవి. భాగవతరచనయం దాంధ్రహృదయము భాషయందును, భావమునందును, శైలియందును గోచరమగుచున్నది.

పదలాలిత్యము, భావలాలిత్యము భాగవతమునం దేకస్థాయిని బొంది ఆంధ్రసాహిత్య స్వరూపహృదయమును విశదము చేయుచున్నవి. సంస్కృతాంధ్రపదములు, భక్తిజ్ఞానమార్గములు, భాగవతమునం దేకస్థాయిని బొంది కావ్యమునకు పరమప్రయోజనమైన యానందమును ప్రత్యక్షము చేయుచున్నవి. వైదికమత ప్రతిపాదితమైన కర్మమార్గము భాగవతమునందు, భక్తిస్వరూపమును దాల్చినది. వేదవ్యాసుఁడు పంచమవేద మనబరగు భారతమును రచించియును మనశ్శాంతిని బొందలేదు.

. వ్రతధారి నై వేదవహ్ని గురుశ్రేణి మన్నింతు విహితకర్మములఁ గొఱఁత
వడకుండ నడుపుదు భారతమిషమునఁ జెప్పితి వేదార్థభావ మెల్ల
మునుకొని స్త్రీశూద్రాదిముఖ్యధర్మము లందుఁ దెలిపితి వేఁ జెల్ల దీక్షఁ జేసి
యాత్మ సంతస మంద దాత్మలో నీటుండు సంతసింపకయున్న జాడ దోఁచె.

ఆ. వారికి యోగివరుల కభిలషితంబైన
భాగవతవిధంబుఁ బలుక నైతి
హాస మయ్యెఁ దెలివి మోనయుదు మఱచితి
ననుచు వగచుచున్న యవసరమున.

మనశ్శాంతి లేక వగచుచున్న వేదవ్యాసునకు నారదుడు చేసిన హితోపదేశము, భాగవత కావ్యప్రయోజనమును విశదము చేయుచున్నది.

ఉ. అంచితమైన ధర్మచయ మంతయుఁ జెప్పితి వందులోన నిం
చించుక గాని విష్ణుకథ లేర్పడఁ జెప్పవు ధర్మముల్ ప్రపం
చించిన మెచ్చునే గుణవిశేషము లెన్నఁ గాక నీకు నీ
కొంచెము వచ్చు టెల్ల హరిఁ గోరి నుతింపమి నార్యపూజితా.

మ. హరినామస్తుతి సేయు కావ్యము సువర్ణాంభోజహంసావళీ
మరుచిభ్రాజితమైన మానస సరస్ఫూర్తిన్ వెలుంగొందు శ్రీ
హరినామస్తుతి లేనికావ్యము విచిత్రార్థాన్వితం బయ్యు శ్రీ
కరమై యుండ దయోగ్యదుర్మలినవత్కాకోల గర్తస్థలిన్.

మ. అపశబ్దంబులఁ గూడియున్ హరిచరిత్రాలాపముల్ సర్వపా
పపరిత్యాగము సేయుఁ గావున హరిన్ భావించుచుం బాడుచున్
జపముల్ సేయుచు వీనులన్ వినుచు నశ్రాంతంబుఁ గీర్తించుచుం
దపముల్ సాధులు ధన్యు లౌదురు గదా తత్త్వజ్ఞ చింతింపుమా.

నారదుని యుపదేశము ననుసరించి వేదవ్యాసుడు భాగవతమును, రచించి మోక్షమును బొందిన విధమున పోతరాజు శ్రీరామభద్రుని యాదేశము ననుసరించి భాగవతమును రచించి పునర్జన్మము లేకుండ దన జన్మమును సఫలము చేసికొనెను. మానవులు సంసార చక్రమునందు నిర్మవరతంత్రులై పరిభ్రమణము చేయుచున్నను భక్తిమార్గముల మోక్షమును బొందగల విధమును భాగవతము విశదము చేయుచున్నది.

క. విను మీసంసారం బను వననిధిలో మునిఁగి కర్మవాంఛలచే వే
దనఁ బొందెడువానికి విష్ణుని గుణవర్ణనము దెప్ప నెమ్మి మునీంద్రా.

ఉ. యమనియమాదియోగముల నాత్మ నియంత్రిత మయ్యుఁ గామరో
షములఁ బ్రచోదితంబ యగు శాంతి వహింపదు విష్ణుసేవనా
క్రమమున శాంతి గైకొనిన కైవడి నాదు శరీరజన్మక
ర్మముల రహస్య మెల్ల మునిమండన చెప్పితి నీవు కోరినన్.

క. నిగమములు వేయుఁ జదివిన సుగమంబులు గావు ముక్తిసుభగత్వంబుల్
సుగమంబు భాగవత మను నిగమంబు పఠింప ముక్తినివాసము బ.భా.

ఆంధ్రసాహిత్య రచన పురాణయుగమునందు భాగవత రచనయందు పరిపక్వము నొందినది. ఆంధ్రభాగవతమునకు సంస్కృత భాగవతము మాతృక యైనను వర్ణనలు, పద్యములు, శైలి, భావములు ప్రజాదరణమునకు పాత్రమైన తెలుగు స్వభావస్వరూపములను దాల్చినవి. సరళమైన పోతనఛందస సరళమైన ఆంధ్రహృదయమును విశదము చేయుచున్నది. భాగవతమునందు గల శబ్దాలంకారములును, అంత్యప్రాసలును తెలుగుబాసకు సహజాలంకారములు. ఆంధ్రభారతి కిట్టి సహజాలంకారములను సమకూర్చిన కవులయందు పోతనామాత్య డగ్రగణ్యుడు. భాగవత భక్తిపారవశ్యమును, కావ్యరసానందమును కలుగజేయుటయందు పోతనామాత్యుని ప్రతిభ యసామాన్యము. గజేంద్ర మోక్షము, రుక్మిణీకల్యాణము, ప్రహ్లాద చరిత్రము మున్నగు ఘట్టముల కాంధ్రసాహిత్యమునందు గల యాదరణము పోతనామాత్యుని ప్రతిభను విశదము చేయుచున్నది. భాగవత రచన సహజమై, రసవంతమై, భాగవత భక్తిభరితమై ఆంధ్రహృదయ స్వరూపమును సర్వత్ర ప్రత్యక్షము చేయుచున్నది.

మ. సిరికిం జెప్పడు శంఖచక్రయుగముం జేదోయి సంధింపఁ డే
పరివారంబును జీరఁ డభ్రగపతిం బన్నింప డాకర్ణికాం
తరధమ్మిల్లముఁ జక్క నొత్తఁ డు వివాదప్రోత్థిత శ్రీకుచో
పరిచేలాంచల మైన వీడఁడు గజప్రాణావనోత్సాహియై.

ఆంధ్రవాఙ్మయ పరిణామమున భారత రచనయందు నన్నయ యవలంబించిన సంస్కృతమార్గము భాగవత రచనమున పోతన రచనయందు దేశరూపమును బొందినది. వైదిక కర్మమార్గము భక్తిరూపమును దాల్చినది; పండితాశ్రయము ప్రజాశ్రయపరమైనది. కావ్యమునకు పరమప్రయోజనమైన విశ్వశ్రేయస్సు సార్థకమైనది. జీవయాత్రను, విశ్వశ్రేయస్సును సార్థకము చేయుటకు సాధనములైన నిర్గుణసగుణోపాసనలు భాగవతమునందు సమన్వయమును బొందినవి. సంసార యాత్రకు సహజములైన శృంగార వైరాగ్యములు, సుఖదుఃఖములు, కలిమిలేములు, నిరహంకార దురహంకారములు భాగవత భక్తియందు సమన్వయమును బొందగలవిధమును పోతనామాత్యుడు భాగవత ఘట్టములందు దివ్యతరముగ నిర్మించి కైవల్యమార్గము [illegible].

[illegible]యుగకవులందు నాచనసోముడు, భాస్కరకవులు, మడికి సింగన, వెల్లమజ్జి పినవీరన మొదలగు కవు లాంధ్రవాఙ్మయ విఖ్యాతులందు ప్రముఖులు. పదునాల్గవ శతాబ్దారంభమునందు నివసించిన నాచనసోము డాంధ్రవాఙ్మయమునకు సహజమైన స్వరూప స్వభావములను గల్పించిన కవిబృందమునకుఁ జెందిన మహానుభావుడు. కవిబ్రహ్మ తిక్కన సోమయాజివలె నీమహాకవి యాంధ్రవాఙ్మయమునకు, గళాన్యాసము చేసి మూర్తిమంతము చేసెను. నాడుకయందున్న తెలుగుభాష కంగన్యాస హృదయన్యాసములను జేసి కళాస్వరూపమును ప్రతిపాదించిన మహాకవి యితడు. నాడుకయందున్న తెలుగు సాహిత్యమునకు గావ్యసంస్కారము చేసి ఆంధ్ర సాహిత్యవాహిని వీర్యవంతము చేసిన సోమనాథ కవీంద్రుని ప్రతిభ ఆంధ్రవాఙ్మయ ప్రవాహమునం దఖండముగ వెలుగుచున్నది. ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు సంస్కృతాంధ్ర సాహిత్యముల సంయోగమును దిక్కన సోమయాజివలెనే సోమనాథుడును నిరుపమానముగఁ జేసి ఆంధ్రసాహిత్య హృదయమును విస్పష్టము చేసెను. ఉత్తర హరివంశము సోముని ప్రతిభను విశదము చేయుచున్నది.

ఉ. అలసి లతావితానముల నల్లక లేఁకులచాయ చల్లనై
తుల సెగొమ్మ లందికొనఁ దోరఁపుపువ్వులు పిక్కటిల్ల నై
చ్చెలులు చెలంగి మోవిరులు చెందొవ లయ్యె ననం దడంబడన్
దలిరులఁ గోయు రాచిలుక దాటులు దేఁటులు నాసచేయఁగన్.

ఉ. పడక తెఱంగు మాటలకు సహంగవిలాసమున్ మునుం
గడిన తెఱంగు ముద్దుమొగ మించుక వంచిన సిగ్గుఁ బార్వతిం
దడఁ బఱువంగ నొప్పెనఁగ దర్పకవైరికి నాసపాటుగా
నడరుమఁ జిత్రరేఖ యను సచ్చర నెచ్చెలు లిచ్చ మెచ్చఁగన్.

ఉ. తిరిపెమ కూడు దెచ్చి నలుదిక్కుల బోడలు తిండి పెట్టఁగాఁ
జెరిగిన పెట్టతోడ నొక కోటవసం దొరవోలె సవ్వరిన్
బరకుకొనండు పట్టుకొని చాఁగజకొన్న జరే యిఱుంగు డ
క్కరి బలు మోపు మోచు సయుగారితనం బఱ నుట్టి గట్టిగన్.
(హరివంశము)

ఉ. ఈ కొఱగానికార్య మిటు లెవ్వఁ డొకో యుమకు లక్షణుడై
పీఁకఁ బ్రదియంబునఁ బలికె నీపును విత్తఱఁ గాచరింపఁగా

తాళ తలంచిమూఁడ విధి రాక్షసవంశవినాశకాలమో
కా కటుగాన నీకొసనె కాదన కీర్తిక మెప్పఁ జేసియున్.

(భాస్కరుఁడు)

ఉ. చనదు మహద్విరోధ మని చక్కటి చెప్పిన వింతవ్వునన్
గనలితి నీతికూన్యులకుఁ గార్యము లేటికిఁ దోఁచు? నిప్పు డే
యును బనిలేదు; నీవలన నొప్పని నావచనంబు లెల్ల నీ
వనిమొన రాముచేఁ బడినయప్పు డెఱింగెదుగాక పోయెదన్.

(హుళక్కి భాస్కరుఁడు)

పురాణయుగము పోతనతో నంతము నొందినను శ్రీనాథునితో నీయుగము సహజముగ ముగియుచున్నది. శ్రీనాథుఁడు పదునైదవ శతాబ్దారంభమునందు నివసించియున్నటులు విమర్శకులు నిర్ణయించుచున్నారు. శ్రీనాథుఁడు పోతన సమకాలికుఁడనియు, బావమరది యనియు గాథలు గలవు. శ్రీనాథుడు సరస్వతీప్రసన్నుఁ డయ్యును లక్ష్మీప్రసాదమునకై తనకృతులను విక్రయము చేసెను. పోతన శ్రీనాథులకుఁ గావ్యరచనయందుఁ గల పరమప్రయోజనమున లక్ష్యభేదము నిక్రింది పోతనకృతమైన పద్యమును, శ్రీనాథకృతమైన పద్యమును విస్పష్టము చేయుచున్నవి:

ఉ. బాలరసాలసాల నవపల్లవ కోమల కావ్యకన్యకం
గూళల కిచ్చి యప్పడుపుఁ గూడు భుజించుటకంటె సత్కవుల్
హాలికులైన నేమి గహనాంతరసీమలఁ గందమూల కౌ
ద్దాలికులైన నేమి నిజదారసుతోదరపోషణార్థమై.

(పోతన)

సీ. దీనారటంకాల దీర్థ మాడించితి
దక్షిణాధీశు ముత్యాలశాలఁ
బలుకుఁ దోడై తాంధ్రభాషామహాకావ్య
నైషధగ్రంథ సందర్భమునకు
బుసల గొట్టించి యుద్భటవివాదప్రౌఢి
గౌడ డిండిమభట్టు కంచు ఢక్కఁ
జంద్రభూషక్రియాశక్తి రాయల యొద్దఁ
బాదుగొల్పితి సార్వభౌమ బిరుద

తే. నెటులు మెప్పించెదో నన్ను నింకమీఁద
రావుసింగమహీపాలు దీవిసీమ
నిండుకొలువున నెలకొనియుండి నీవు
సరససద్గుణనికురుంబ శారదాంబ.

(శ్రీనాథుఁడు)

శ్రీనాథుఁడు సంస్కృతాంధ్రములం దఖండమైన పాండిత్యము గల మహాకవి. ఆయన రచించిన శివరాత్రిమాహాత్మ్యము, శృంగార నైషధము, కాశీఖండము, పల్నాటి వీరచరిత్రము, భీమేశ్వరపురాణము, వీథినాటకము, హరవిలాసము అతని ప్రతిభాపాండిత్యములను వెల్లడి చేయుచున్నవి. "నైషధం విద్వదౌషధం" అను పండితాభిప్రాయము శ్రీనాథుని పాండిత్య ప్రకర్షను చాటుచున్నది. ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు సంస్కృత వాహిని నత్యద్భుతముగ ప్రవహింపఁజేసిన కవులందు శ్రీనాథుఁడు ప్రముఖుఁడు. శ్రీనాథుని శైలి సంస్కృత పదభూయిష్ఠమైనను సరళమై, సుబోధమై ప్రజాదరణమును బడయుచున్నది. శ్రీనాథు డాంధ్రవాఙ్మయమునం దాంధ్రశకాన్వానమును జేసిన స్వతంత్రకవి. శ్రీనాథుఁడు తన పల్నాటి వీరచరిత్రమునందు దేశియచ్ఛందస్సును, దేశియగాథలను, దేశియసాహిత్యమును నుపయోగించి ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు స్వతంత్ర కావ్యరచనలకు మార్గదర్శకుఁ డయ్యెను. వీథినాటకమునందు హాస్యరస మసహ్యముగ నుండుటవలననే వీథినాటక మైనది. శ్రీనాథుఁడు రాజానుగ్రహమును, ప్రజాదరణమును బడసిన మహాకవి. శ్రీనాథుని ప్రజ్ఞాపాండిత్యము లాంధ్రసాహిత్య బృందావనమునందుఁ దేజోవంతములై విరాజిల్లుచున్న విధము వాతని పలువిధములైన రచనలు విశదము చేయుచున్నవి.

సీ. శిశిరభూధరకన్య చెఱుబంతి పసుపాడు
నెందు సాయంకాల మింపెలర్ప
వరుఁ డెందు జలము సముద్ధరణంబు సేయించి
శంభులింగము దాల్చు జఠరసీతరి
వినువీథిఁ బోరాడి వివశంబులై కూలి
హంసంబు లయ్యె వాయసము లెందుఁ
బ్రవహించు నెందు శ్రీభాగీరథికిఁ బోటి
యమృతస్రవాహ్వయ యైన తటిని

గీ. యది విముక్త వధూకంఠహారలతిక
దివ్యకేదారలింగేశ తీర్థభూమి
సదనదీవాపివల్వలప్రహదసమగ్ర
ద్రాక్షపందిరి కాశికోద్యానమునకు.

(కాశీఖండము)

చ. అటు తగునే సురేశ్వరుని యంతటివాఁ డఖిలావ్సరోంగనా
విటుఁ డొక మర్త్యభామినికి వేడుక చేయుచు నున్నవాఁడు వి
స్ఫుటబహురత్న భూషణవిభూషితు లయ్యెడు రావవారికిన్
గటకట యారకూటకటకంబు రుచించునొ కాక యొక్కెడన్.

ఉ. నీ చరితంబు చూడ నతినిష్ఠుర మయ్యెడు లోకపాల దు
ర్వాచికసూచికాంకురపరంపర దూర్చెదు మాటిమాటికిన్
నాచెవులందు నీకుఁ దగునా యిటు చేయఁగఁ దప్ప దన్న బా
ధాచరణంబు నైజమె కదా తలపోయఁ గృతాంతదూతకున్.

(శృంగారనైషధము)

గీ. పువ్వు ముడిచిన పురవీథిభూమియందు
గట్టి మోవంగ వలసిన కారణమున
వీరభద్రునిచే దైన్యవృత్తి నొందెఁ
దక్షు డట్టిమహాధ్వరస్థానమునను.

మ. జగతీవహ్నిశివతంసభూషణము విశ్వఖ్యాతముం గాశికా
నగరంబుం బెడబాసి నీకును జగన్మాన్యైకచారిత్ర ...
చిగురుంబోడికి నాకునుం గటకటా చేద్పాటు వాటిల్లనే
ముగురిం గూర్చిన ముండదైవమునకు న్నేమోట లేదే సుమీ.

(భీమఖండము)

మ. జవ మేపారి మురారిపద్మజభుజా చక్రీభవచ్ఛార్ఙ్గగాం
డివకోదండ వినిర్గతప్రబలసందీప్తాస్త్ర సంఘాతముల్
భువనక్రోడము నిండి భానుకిరణంబుల్ దూర నీకుండఁగన్
బవలుం బర్వె మహాంధకారములు పై పై సూచినిర్భేద్యముల్.

చ. కమలవనాళికాకణిశకంటకకోటులచేతఁ జాడ్క్య కిం
పలవడిచెన్ ధరిత్రి తుహినాగమవేళఁ దటాకసారణిన్
నరిలము పాటి పండినయజాంగలసీమము లెన్ని యున్నిటన్
దలముగ నీతు పేర్మి గరు దాల్చినభావము ప్రస్ఫుటంబుగన్.

(శివరాత్రి మాహాత్మ్యము)

ఉ. మంచిగ మేనయత్తలు సమాదరణం బడరంగఁ బెట్టి పు
త్తెంచిన మంచికజ్జములు తేనియ నేతను దోఁచి తోఁచి భ

క్షింపుమఁ దల్లిదండ్రి దన చిన్నికరాంగుళి వంచి వంచి యూ
రించుచు వాడె మిన్న గమిరేడు కుమారకుఁ డింటిముంగటన్.

ఉ. మాటలు వేయు నేమిటికి మంగళలక్షణలక్ష్మియైన యీ
సోటికి భర్త గాఁగలఁడు సోమకిరీటుఁడు సర్వదేవతా
కోటికిరీటకోటిపరికుంచితభవ్యమణిద్యుతిచ్ఛటా
పాటలపాదపీఠుఁడగు నట్టి కృతార్థుఁడనైతి భూధరా.

(హరవిలాసము)

మంజరి. పేర బాలుఁడు గాని బిరుదుమగండు
బగవారి గొట్టవిదాలత్వ మేల?
తలిదండ్రులను బ్రోవఁ దనయుఁడె కర్త
మానాభిమానముల్ మగఁటిమి మించ
బ్రబలింపఁ గలవారు బాలురె సుమ్ము
బాలురె పెద్దల బల్విదు ల్వారె
బాలురకే బుద్ధి పరికించి చూడఁ
బెద్దలు మతి చెడి పిరికిపాలుదురు
పాంచభౌతిక దేహపటిమ క్షీణించు
ధైర్యంబు తగ్గు నుత్సాహంబు లుడుగు
వయసు మీఱినవేళ వచ్చునా బలిమి
కీర్తి కెఱనను నపకీర్తికి నైన
బాలురపై నుండు భార మంతయును.

(పల్నాటివీరచరిత్ర)

సాహిత్యోపాసనమునందు శ్రీనాథునకును, పోతనామాత్యునకును గల లక్ష్యభేదము వారి ప్రతిభావిశేషములను సార్థకము చేసినది. శ్రీనాథుని లక్ష్యము పోతనామాత్యుని లక్ష్యమువలె విశాలమును, విశుద్ధమును, పరమార్థబోధకమును గాక సంకుచితమును, సంకీర్ణమును, సామాన్యమును నగుటచే కావ్యప్రయోజనమును సామాన్యముగఁ బరిణమించినది.

5

మధ్య యుగము

(1450 - 1700)

ప్రబంధ యుగము—స్వతంత్ర యుగము

వాఙ్మయము ప్రజాజీవనమునకు ప్రతిబింబము. ప్రజాశయములు, ప్రజాభీష్టములు, ప్రజాశీలము, ప్రజాహృదయము వాఙ్మయమునందు గోచరమగుచుండును. సంస్కృతవాఙ్మయము సామాన్యముగ మతవాఙ్మయము. సంస్కృత వాఙ్మయాధారమున నభివృద్ధిని బొందిన దేశభాషావాఙ్మయములును సామాన్యముగ మతవాఙ్మయములుగ వెలసినవి. ఆంధ్రవాఙ్మయము ముఖ్యముగ నాదియుగము నందు మతధర్మాధారమున నభివృద్ధిని బొందినది. ఆంధ్రవాఙ్మయమున కమూల్యాలంకారములైన భారత భాగవత రామాయణము లాంధ్రవాఙ్మయతత్త్వమును నిర్ధారణ చేసినవి. ఆంధ్రవాఙ్మయరచనలందు నేటికిని నన్నయ తిక్కన పోతనాదుల మహత్త్వము నిలిచి యున్న విధమును వాఙ్మయస్వరూపములు విశదము చేయుచున్నవి. మధ్యయుగము స్వతంత్ర యుగముగ బరిగణింపబడుచున్నను ఆదియుగ స్వరూపములు స్థిరతరములైన విధమును ప్రబంధయుగ వాఙ్మయము విశదము చేయుచున్నది.

నన్నయ తిక్కన పోతనాదికవులు సంస్కృతగ్రంథములను తెనిగించుటయందు వారి కవిత్వమహత్త్వమును వెల్లడిచేసినను వారి రచనలందు చిత్రకథాకల్పనలకును, రాజస శృంగారమునకును నవకాశములు లేవు. కావ్యమునకు పరమ ప్రయోజనములైన విశ్వకల్యాణము, రసానందమును బ్రహ్మానందమునందు ప్రత్యక్షమగుచున్నవి. బ్రహ్మదీక్షాపరాయణులైన మహాత్ములు విశ్వకల్యాణప్రదములైన కావ్యములను రచించి పరమానందమును గలుగజేయుదురు. తిక్కన, పోతనలు దివ్యగుణ సంకీర్తనమునందు భాగవత భక్తిరసపరమైన కావ్యరసానందమును గలుగజేసిరి. అగమ్యమైన జీవయాత్రయందనన్యమైన భక్తి ఆనందరసానుభవమునకు సాధనముగ నున్నది. అనన్యమైన భక్తి సంసారప్రవృత్తియందు, నానావిధములైన యవస్థలందు నానావిధమైన రసానందమును గలుగజేయుచు విశ్వకల్యాణమునకు సాధనమగుచున్నది. సకల రసములకును స్థాయిభావము శాంతరసమునందు గలుగుచున్నది. శృంగార శాంత వీరకరుణాది రసానందములకును స్థాయిభావము శాంతరసమునందు గలుగుచున్నది. విశ్వప్రవృత్తియందు సాత్త్వికరసానందము దుఃఖనివృత్తికిని సుఖప్రాప్తికిని, రాజసతామసరసానందము సుఖారాధనమునకును దుఃఖమునకును సాధనమగుచున్నవి. వేదపురాణేతిహాసములందుఁ బ్రతిపాదితమైన సాత్త్విక శృంగారము ప్రబంధములందు రాజసతామస శృంగారరూపములను దాల్చినది. అప్సరసలు, వారాంగనలు నాయికలై, మాయాగంధర్వులు నాయకులై శృంగార రసము కేవలము కామపరమైనది. ఇది కాలమహిమ.

పదునాల్గవ శతాబ్దారంభమునందు మహమ్మదీయ విజయములు, హిందూదేశమునందు ధర్మపరివర్తనమును గలుగజేసినవి. చాళుక్యరాజులు భారత రచనమూలమున వైదికధర్మ సంరక్షణమును జేయుటకు జేసిన ప్రయత్నములు మొదట ఫలవంతములైనను గాలక్రమమున నిర్వీర్యములైనవి. పదునాల్గవ శతాబ్దారంభమునందు కాకతీయరాజ్యక్షయము వైదికధర్మ ప్రాబల్యము నాంధ్రదేశమునందు కృశింపజేసినది. బసవేశ్వరమతమును వైదికమత ధర్మమును శిథిలము చేయుటకు వినియోగపడినది. పదునైదవ శతాబ్దమునందు సంప్రాప్తమైన మహమ్మదీయ రాజ్యవ్యాపనము దక్షిణదేశమునందును వైదికమతమునందు బరివర్తనమును గలుగఁజేసినది.

మహమ్మదీయ విజృంభణమును ఉత్తరహిందూస్థానమునందు రాజపుత్రవీరులు ప్రతిఘటించిన విధమునసే దక్షిణదిగ్భాగమునందును నాంధ్రవీరులు ప్రతిఘటించుటకు బూనుకొనిరి. విద్యారణ్యస్వాముల సహాయమున హరిహరరాయలు, బుక్కరాయలు స్థాపించిన విజయనగరసామ్రాజ్యము వైదిక మతోద్ధరణమునకు కొంతవరకు వినియోగపడినను, హిందూసంఘమునందు బరివర్తనమును గలుగజేసినది. ఆ పరివర్తనము ప్రజాజీవనమునకు ప్రతిబింబమైన వాఙ్మయమునందు గోచరమగుచున్నది.

మహమ్మదీయ రాజ్య వైభవములు, సమాజాలు హిందూసంఘమునందును, మతధర్మమునందును మహాపరివర్తనమును గలుగజేసినవి. మతధర్మమునందు వైరాగ్యభావము ఉప్తమై భోగాభిలాష వర్ధిల్లినది. కర్మమార్గము శిథిలమై భక్తిమార్గము ప్రబలినది. సాత్త్విక శృంగారరస మస్తంగతమై రాజసతామసశృంగారరసములు ప్రబలినవి. విజయనగర సామ్రాజ్య విజయములు రాజస తామస శృంగార రసములను పోషించిన విధము నా కాలపు వాఙ్మయము విశదము చేయుచున్నది. విజయనగరాధీశులు పండితులను, కవులను, కళలను పోషించి ఆంధ్రవాఙ్మయమునకు నూతనవికాసమును గలుగజేసిన విధమును విజయనగర సామ్రాజ్య చరిత్ర విశదము చేయుచున్నది.

విజయనగర సామ్రాజ్యాధీశులందు ప్రతిభాశాలియైన శ్రీకృష్ణదేవ రాయల కాలమునం దాంధ్రవాఙ్మయమునకు గలిగిన మహావికాస మాంధ్ర సాహిత్య హృదయమును పరిస్ఫుటము చేసినది. పెద్దన కృతమైన మనుచరిత్ర మాంధ్రవాఙ్మయ వికాసమునందు స్వతంత్ర యుగ వాఙ్మయ స్వరూపస్వభావములను దెలుపుటకు బరమ ప్రమాణముగ నున్నది. శ్రీకృష్ణదేవరాయల దిగ్విజయములు, విజయనగరవైభవములు, శృంగారవిలాసములు, ధర్మసంస్థాపనలు, మహోత్సవములు, విద్యావినోదములు ప్రజల ధర్మప్రవృత్తియందు భావపరివర్తనమును గలుగజేసినవి. దేశమునందును, సంఘము నందును, ధర్మము నందును గలిగిన భావపరివర్తనము వాఙ్మయమునందు గోచర మగుచున్నది. స్వారోచిష మనుసంభవమునందు విజయనగర సామ్రాజ్య ప్రతిభయు, శ్రీకృష్ణదేవరాయల ప్రతిభయు సూచితమై యుండును.

శా. హిందూరాజ్యరమాధురంధరభుజాహీంద్రాగ్రణి కంచుక
త్స్యందస్వచ్ఛయశోగుళుచ్ఛ యవనక్షోణీధవస్తావనా
మందీభూతకృపాకటాక్ష యసకృన్మార్దవ్యత్కాలింగాంగనా
బందిగ్రాహవిగాహితోత్తరకకుబ్జాటీపటాటీకవా.

మనుచరిత్రకుఁ గృతికర్తయైన పెద్దనామాత్యుడు వైదికధర్మ పరాయణుడు; కృతిపతియైన శ్రీకృష్ణదేవరాయలు రాజనధర్మ పరాయణుడు. వైదికపరమైన కర్మమార్గమునకును, వైదికపరమైన భక్తిమార్గమునకును నిత్యజీవనమునందు ధర్మప్రవృత్తి యందు సంరంభ సాహచర్యములు ప్రబలినవి. నిరంతరసంగ్రామములు, సంగ్రామ సంప్రాప్తములైన భోగభాగ్యములు ప్రజాజీవనమునందు నూతన సంచలనమును గలుగజేసినవి. ప్రజాహృదయము నందు గలిగిన నూతన సంచలనమును ధర్మపరివర్తనమును వాఙ్మయహృదయము నందు ప్రతిబింబించుచున్నది.

ఆంధ్రవాఙ్మయ చరిత్రయందు మనుచరిత్రతో నారంభమైన ప్రబంధ యుగము స్వతంత్రయుగమైనను అనుకరణయుగముగ బరిణమించినది. ప్రబంధములకు శిరోభూషణమైన మనుచరిత్రయందే అనుకరణ బీజములు గోచరమగుచున్నవి. కథ, భావములు, వర్ణనలు, పద్యములు, శైలి పూర్వోదాహృతము లైనను కావ్యనిర్మాణము నందు మనోహరములైన నవీనరూపము ను దాల్చినవి. పెద్దనార్యుడు మనుచరిత్రమున "శిరీషకుసుమ పేశల సుధామయోక్తులను" రచియించి తెలుగుతియ్యదనమును ప్రత్యక్షము చేసెను. ఆంధ్ర సాహిత్య రసమును తన మనుచరిత్రయందు మూర్తిభవింప జేసిన పెద్దనామాత్యుడు 'ఆంధ్రకవితా పితామహుడు' అను సార్థకనామధేయుడు.

ప్రవరాఖ్యుడు శ్రోత్రియ బ్రాహ్మణుడు, గృహమేధి. వరూధిని, కామాసక్తయైన అప్సరస. ప్రవరాఖ్య వరూధినుల సంభాషణలు సంఘము నందు పురుషార్థములకు ప్రవర్తమానమయ్యెడి సంఘర్షణమును విశదము చేయుచున్నవి. చిరకాల సంరక్షితమైన వైదిక కర్మానుష్ఠానమునకు జడచ్యుతి గలిగినది. వైదికకర్మపరాయణత్వమును పెద్దనార్యుడు ప్రవరాఖ్యుముఖమున ప్రతిపాదించినను, వరూధినీ మనోరమాదుల ముఖమునను, గంధర్వమనువుల ముఖమునను వర్ణించిన రాజశృంగార విలాసములు వైదికమత విలయమునకు నిదర్శనములు. మహమ్మదీయ రాజ్య విజృంభణము హిందూమత సంఘము నందు పరివర్తనమును గలుగజేసినది. మహమ్మదీయప్రభువుల భోగపరాయణత్వము హిందూ ప్రభువులను భోగపరాయణులను జేసినది. మహమ్మదీయ ప్రభువుల వేషభాషాపద్ధతులు బహుభార్యాగ్రహణము, కామారాధనము హిందూ ప్రభువుల నావరించినవి. మహమ్మదీయుల నమాజులు, ప్రార్థనలు కర్మమార్గమును శిథిలము చేసి భాగవతభక్తిని, భాగవత సంకీర్తనములను ప్రజ్వరింపజేసినవి.

విజయనగరసామ్రాజ్యమునందు వీరాగ్రేసరుల శౌర్యప్రతాపములు, కవీశ్వరుల కావ్యసంపదలు, వారాంగనల శృంగారవిలాసములు, శ్రోత్రియుల వైదికసిద్ధాంతములు, దేశికాచార్యుల విశిష్టాద్వైత సిద్ధాంతములు, శిల్పాచార్యుల కళాదక్షత్వము, గాయకుల శ్రావ్యగీతములు, హిందూరాజుల ధర్మరక్షణ పరత్వము, ప్రజల స్వదేశ స్వధర్మ స్వభాషాభిమానము విలాసవంతము లైనవి. ఆ మహావిలాసములను పెద్దనామాత్యుడు స్వారోచిషమనుసంభవమునందు హృద్యముగ చిత్రించెను. దురవస్థలకు బాలగుచున్న వైదిక విజ్ఞానమును దక్షిణాపథమునందు సంరక్షించుటకు శ్రీకృష్ణదేవరాయలు కంకణమును గట్టుకొనెను. పెద్దనామాత్యుడు స్వారోచిష మనుసంభవమునందీ మహాఫలమును సంభావించెను. కాని, వైదిక విజ్ఞానము నావహించిన మహాప్రతిబంధకములను సంభావించుట మహాకవియైన పెద్దనామాత్యునకును సాధ్యము గాకపోయినది. మనుచరిత్రయందలి కథాప్రవృత్తియే కావ్యప్రయోజనమును సంకుచితము చేయుచున్నది.

విశ్రుతియున్ననకు సాధనమైన కావ్యప్రయోజనమును రాజాశ్రయము సంకుచితము చేసినది. శుద్ధశ్రోత్రియుడైన ప్రవరాఖ్యుడు నిమిత్తమాత్రుడు. నిష్ఠాచారపరాయణుడైన ప్రవరాఖ్యుడు నిరవలంబనుడు, నిస్సహాయుడు. ప్రవరాఖ్యుడు ప్రకటించిన ప్రధానమైన శాంతరసమునకు గావ్యమునం దప్రధానస్థానమును, వరూధిని వరించిన కామాయత్తమైన శృంగారరసమునకు ప్రధానస్థానమును గలిగినవి. ఇందువలననే కవి "బుద్ధిజాడ్య జనితోన్మాదుల్ గదా శ్రోత్రియుల్" అని వ్రాయవలసి వచ్చినది. కావ్య మంతయు గామపరమై కావ్యప్రయోజనమును సంకుచితము చేసినది. తిక్కనపోతనాదుల వలె పెద్దన కావ్యనిర్మాణమునకు బరమార్థమును సంకల్పించియుండలేదు. రాజాశ్రయమును, ప్రజాదరణమును సుదారమైన కావ్యప్రయోజనమును దుస్తరము చేసినవి. భావసంశుద్ధి దుస్తరమై కావ్యప్రయోజనము సంకుచితమైనను పెద్దనామాత్యు డాంధ్ర కవితా పితామహు డను ప్రసిద్ధిని బడసినాడు.

మనుచరిత్ర స్వతంత్రకావ్యము. ఈ కావ్యమునందు సంస్కృతాంధ్ర సాహిత్యములు సమ్మేళనమును బొంది ఆంధ్రసాహిత్య స్వరూపము పరిస్ఫుటమైనది. కథ పురాణగాథయైనను కథాసందర్భములు ప్రజాజీవనమునకు ప్రతిబింబములు. ఆంధ్రభోజుడు కృతిపతి. ఆంధ్రశ్రోత్రియుడు కృతికర్త. ఆంధ్రసాహిత్యము కావ్యహృదయము. ఆంధ్రభాషామాధుర్యము, తెనుగుపదముల లాలిత్యము, తెలుగు రీతులు, ఆంధ్రహృదయ సౌహార్దము కావ్యమునందు విలసిల్లుచున్నవి. పెద్దనామాత్యు డాంధ్రవాఙ్మయమునుండి పరసభావములను, జాతి పదములను, తెలుగు సాహిత్యమును, తెలుగు ఛందస్సును ప్రోదిజేసి మనోహరముగ మనుచరిత్రయం దమర్చి ఆంధ్రకవితా పితామహుడని పేరొందెను. కవితామాధుర్యమును కావ్యాలంకారములైన భావములు, పద్యములు తెలుపుచున్నవి.

సీ. కెలఁకుల నున్న తంగేటిజున్ను గృహమేధి
యజమాను డంకస్థితార్థపేటి
పండిన పెరటికల్పకము వాస్తవ్యుండు
దోడ్డిఁ బెట్టిన వేల్పుగిడ్డి కాపు
కడలేని యమృతంపు నడబావి సంసారి
సవిధమేరునగంబు భవనభర్త
మరుదేశపథమధ్యమప్రప కులపతి
యాకటి కొదవు సస్యము కుటుంబి
బధిరపంగ్వంధభిక్షుక బ్రహ్మచారి
జటి పరివ్రాజకాతిథి క్షపణకావ
ధూతకాపాలికాద్యనాథులకు గాన
భూసురోత్తమ గార్హస్థ్యమునకు సరియె.

సీ. చిన్ని వెన్నెలకందు వెన్ను దన్ని సుధాబ్ధి
బొడమిన చెలువ తోఁబుట్టు మాకు
రహిఁ బుట్టు జంత్రగాత్రముల రాల్కరఁగించు
విమలగాంధర్వంబు విద్య మాకు
ననవిల్తుశాస్త్రంపు మినుకు లావర్తించు
పని వెన్నతోఁ బెట్టినది మాకు
హయమేధరాజసూయము లనఁ జెప్పఁ
సవనతంత్రంబు లుంకువలు మాకు
గనకనగసీమఁ గల్పవృక్షములనీడ
బచ్చరాచట్టుగమి రచ్చపట్టు మాకు
బద్మసంభవ వైకుంఠభర్గసభల
సాముగరిడీలు మాకు గోత్రామరేంద్ర.

సీ. కొనకొని కొనసాగిన ప్రౌఢములైన
యుదుటువాపుల తెప్పతుదల నాని

మధ్యయుగమునందలి ప్రసిద్ధ కవులు, వారి గ్రంథములు—క్రీ. 16 మొదలు 18-వ శతాబ్దము వఱకు

క్రమ సంఖ్య	కవి పేరు	కవి కాలము*	గ్రంథము పేరు	గ్రంథ విభాగము	విశేష విషయము
1	పిడుపర్తి సోమనాథుడు	1510–	బసవపురాణము	పురాణము	
2	పిడుపర్తి బసవకవి	1520	ప్రభులింగలీల	,,	
3	కృష్ణదేవరాయలు	1510–1530	ఆముక్తమాల్యద	ప్రబంధము	
4	అల్లసాని పెద్దన్న	1510–1535	స్వారోచిష మనుచరిత్రము	,,	
5	నందితిమ్మన	1510–1526	పారిజాతాపహరణము	,,	
6	ధూర్జటి కవి	1520–1530	కాళహస్తిమాహాత్మ్యము	,,	మాహాత్మ్యము
7	తెనాలి రామలింగకవి	1525–1560	ఉద్భటారాధ్య చరిత్ర	,,	
			పాండురంగమాహాత్మ్యము	,,	మాహాత్మ్యము
8	నాదెండ్ల గోపన్న	1517–1526	కృష్ణార్జున సంవాదము	ద్విపదకావ్యము	
9	సంకుసాల నృసింహ కవి	1525–	కవికర్ణ రసాయనము	ప్రబంధము	
10	మాదయగారి మల్లన్న	1517–1526	రాజశేఖర చరిత్ర	,,	
11	చింతలపూడి ఎల్లకవి (రాధామాధవకవి)	1520–1540	రాధామాధవము,	,,	
			తారకబ్రహ్మరాజీయము	వేదాంతము	
12	కుమ్మరమొల్ల	1526–	రామాయణము	ఇతిహాసము	
13	అయ్యలరాజు రామభద్రుడు	1530–1570	సకలకథాసారసంగ్రహము,	పద్యకావ్యము	
			రామాభ్యుదయము	ప్రబంధము	
14	దోనూరి కోనేరుకవి	1547–1565	బాలభాగవతము	పురాణము	
15	అద్దంకి గంగాధరకవి	1550–1580	తపతీసంవరణము	ప్రబంధము	
16	పొన్నికంటి తెలగన్న	1550–1580	యయాతి చరిత్ర	,,	
17	శంకరకవి	1550–1581	హరిశ్చంద్రోపాఖ్యానము	,,	
18	తెనాలి అన్నయ్య	1565–	సుదక్షిణా పరిణయము	,,	
19	పింగళి సూరన్న	1560–	కళాపూర్ణోదయము,	,,	
			ప్రభావతీ ప్రద్యుమ్నము,	,,	
			రాఘవ పాండవీయము	,,	శ్లేషకావ్యము
20	రామరాజభూషణుడు	1560–	వసుచరిత్ర,	ప్రబంధము	
			హరిశ్చంద్రనలోపాఖ్యానము	,,	శ్లేషకావ్యము
21	మల్లారెడ్డి	1550–1600	షట్చక్రవర్తి చరిత్ర	,,	
22	మట్ల అనంతభూపాలుడు	1570–1610	కకుత్స్థవిజయము	,,	
23	సారంగు తమ్మయ్య	1590–1620	వైజయంతీవిలాసము	,,	
24	చేమకూర వెంకటకవి	1630–	విజయవిలాసము	,,	
			సారంగధర చరిత్రము	,,	
25	వెంగపూడి కృష్ణకవి	1690–1717	వేదాంతసారసంగ్రహము,	వచనము	వేదాంతము
			మాలినీమాధవీయము	ప్రబంధము	
26	కుందుర్తి వెంకటాచలకవి	1690–1717	మిత్రవిందాపరిణయము	,,	
27	సముఖము వేంకటకృష్ణప్ప నాయకుడు	1690–1717	అహల్యాసంక్రందనము	,,	
			రాధికా సాంత్వనము,	,,	
			సారంగధర,	వచనము	చరిత్రము
			జైమినిభారతము	,,	
28	వక్కలంక వీరభద్రకవి	1720–	వాసవదత్తాపరిణయము	ప్రబంధము	
29	ఏనుగు లక్ష్మణకవి	1760–	రామవిలాసము	,,	
30	అడిదము సూరకవి	1750–	కవిజనరంజనము,	పద్యకావ్యము	లక్షణగ్రంథము
			ఆంధ్రచంద్రాలోకము,	,,	,,
			ఆంధ్రనామశేషము,	,,	నిఘంటువు
			కవిసంశయవిచ్ఛేదము	,,	
31	కస్తూరి రంగకవి	1736–1761	ఆనందరంగరాట్ఛందస్సు	,,	లక్షణగ్రంథము
32	అభూరి కుప్పకవి	1765–1788	ఆచార్యవిజయము,	,,	
			పరమభాగవత చరిత్ర,	,,	
			ఇందుమతీ పరిణయము,	,,	
			రామాయణభాగవతములు	ప్రబంధము	
33	ముద్దుపళని	1790–	రాధికాసాంత్వనము	,,	

* ఈ పంక్తిలోని సంవత్సరములు కవి యున్న కాలమును ఉజ్జాయింపుగ తెలియజేయును. ఇవి ప్రధానముగ శ్రీ. శ్రీ. కందుకూరి వీరేశలింగము పంతులుగారి కవుల చరిత్రమునుండి గ్రహింపబడినవి.

వింతనంబున ముఖాబ్జమునందు గిరునవ్వు
    కందళింపక యుండ డిందుపఱచి
బంగారు మై దోచు శృంగారకోట్ల
    తమిఁ దెల్పికొను వాగ్వ్యయమున డాఁచి
పాదము రసావేశమున వచ్చు వర్ణోక్తు
    లాదవి నాలుకకు రాకుండఁ గ్రుక్కి

మస్తకము వాంచి యుసురని వగానముద్ర
నేల బొటవ్రేల వ్రాయుచు నిలిచికొంత
సేపు వెడవెడ చింతించి శిర సొకింత
యెత్తి సన్నంపు బెలుగుతో నిట్టు లనియె.

సీ. నను నిముసంబు గానకయున్న మారెల్ల
    నరయు మజ్జనకుఁ డెంత డలునొక్కొ
యెపుడు సంధ్యలయందు నిలు వెళ్లనీక న
    న్నోమెడు తల్లి యెంతేడలునొక్కొ
యనుకూలవతి నాదు మనసులో వర్తించు
    కులకాంత మది నెంత కుందునొక్కొ
గిడఁ దోడునీడలై క్రీడించు సచ్ఛాత్రు
    లింతకు నెంత చింతింతు రొక్కొ

యతిథిసంతర్పణంబు లేమయ్యెనొక్కొ
యగ్ను లేమయ్యెనొక్కొ నిత్యంబులైన
కృత్యములఁ బాపి దైవంబ కినుక నిట్టు
పాపినై చిత్తె మిన్నులు పడ్డచోట!

(మను)

వసుచరిత్ర

రామరాజభూషణుడు మనుచరిత్ర ననుకరించిన విధమును వసుచరిత్ర విశదము చేయుచున్నది. భావనాశక్తి యందలి లోటును పదముల పొందిక కప్పుచున్నది. కావ్యము శ్లేషాలంకారమున కాలవాలమై శ్లేషప్రబంధరచనలకు మాతృకయైనది. వసుచరిత్ర హృద్యములైన పద్యములతో నిండియున్నను కావ్యప్రయోజనము సంకుచితమైనది. శబ్దాలంకారములు శ్రావ్యములై, మనోహరములై యానందదాయకములైనను కావ్యమునకు బరమార్థమైన ఆత్మానందమును సంకుచితము చేయుచున్నవి. చిత్తప్రవృత్తి ప్రధానమైన భావమునందు లగ్నముగాక అప్రధానమైన భాషయందు లగ్నమై కావ్య ప్రయోజనము పరిమితమగుచున్నది. రామరాజభూషణుని రచనయందు సరసముగను, [illegible]ముగను వినిర్మితమైన శ్లేషకావ్యము కాలక్రమమున, ప్రబంధకవుల హస్తములందు విరసమును, క్లిష్టమును నై, వాఙ్మయహృదయమును మథింపజేసినది. మహాకవియైన రామరాజభూషణుడు శ్లేషాలంకారములను మనోహరముగ రచించినను సామాన్యకవుల రచనలందు శ్లేష కావ్యములు నీరసములైనవి. వసుచరిత్రశైలి శ్లేషాలంకారములతో నిండియున్నను, మనోహరమై, ఆంధ్రవాఙ్మయమునకు అమూల్యాలంకారముగ నున్నది.

సీ. మును సుమనోరాగమున వసంతము సూపెఁ
    గానవేందిర యశోకంపుఁగొమ్మ
కాకొమ్మ నగుచు నెయ్యమునఁ గ్రొన్ననతేనె
    మెలఁగెడు నరసాలవిహారఁ జల్లె
నాసరసాలి పోయగుపుబాటలతోడ
    జని మాధవి ప్రవాళశాటిఁ దుడిచె
నామాధవి పరాగ మక్షిరాగము మించ
    బరతెంచు కలకంఠిపై విడిచె

నిట్లు లతికలు హితకోటి నెనసి యపుడు
    మదనదేవోత్సవక్రీడఁ బొదలు ననిన

విరులఁ దరుణులు విరులయోవరుల వఱల
    విరుల వలరాచజాతరల్ సేయు [illegible]!

సీ. ఇమ్మలై మరుహజారమ్ములై పాద లుండఁ
    బూజవికలు వేఱ పూనవలదు
తెప్పలై నెత్తావికుప్పలై పుప్పొళ్ళ
    రుల గందవడి క్రోవఁ జిలకవలదు
సారమై హిమజలాసారమై పూఁదేనె
    నెటియఁ గేళాకూళి నింపవలదు
మొత్తమై మారుతాయత్తమై గంబూర
    మెగయ వితానముల్ బిగియవలదు

స్వామి యారామశుభనైభవములు చూడ
నెపుడు విచ్చేయుదురొ యంచు నెదురుచూచు
సహజసౌభాగ్యములు గూర్చి చైత్రుఁ డతడు
కూర్మి భవదీయవనపాలకుండు కాఁడె?

సీ. అడుగవెట్టదు నవ్యహరిచందనలతాంత
    సరణిపై గాని యా యరుణచరణ
కేల నంటదు కోరకితపారిజాతవ
    ల్లరి గాని యా యతిలలితబాహ
తనువుఁ జేర్పదు నవోద్ధారమందారమం
    జులశయ్యగాని యానురభిగాంగి
పెదవి జేర్పదు కల్పవృథివీజఫలసంత
    తియె కాని యానెహవిలపుఁబోడి

గురుకులక్రమాయాత మీ గిరిజపల్ల
డనము ఘనసైకరాఢ్య మీతటినివట్టి
సరసగంభీరభావంబు సహజసిద్ధ
మానలినసోదరీమణి మేనితావి.

సీ. తలయెత్తదయ్యెఁ గేవలజడస్థితి రంభ
    జళుకుఁ జూపులఁ జూడసాగె హరిణి
కుందుకుందునఁ జెంది కొదఁ దెల్పె శశిరేఖ
    వలవలనై వెల్లపాలెఁ దార
మఱవక పూనె మై మఱుపు వరూధిని
    చెయ్యిఁ లన్నియుఁ దక్కెఁ జిత్రరేఖ
యుచితకార్యవివేక ముడిగె మదాలస
    మానె నుద్ధతభాష మంజుఘోష

తాపడియె సానుమతి సాంద్రతావమునఁ గ
రంగె హేమాభిధాన నిర్ఝరలతాంగు
లిట్లు దనుఁ జూచి సిగ్గుపాటెనయ వినయ
వినతయై యున్న నగరాజ తనయఁ జేరి.

కళాపూర్ణోదయము

ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు రమారమి 800 ప్రబంధములు కలవు. ప్రబంధకవులందు పింగళి సూరన్న ప్రతిభావంతుడై వెలయుచున్నాడు. సూరన కృతములైన గ్రంథములందు కళాపూర్ణోదయము కథాకల్పనయందును, భావనాశక్తియందును, భాషాసౌష్ఠవమునందును, రసపోషణమునందును నిరుపమానముగ నున్నది. ఆంధ్రసాహిత్యమును పరిపుష్టము చేసిన కవులందు సూరనార్యుడు పరంజ్యోతి వలె ప్రకాశించుచున్నాడు. కళాపూర్ణోదయము భాషయందును, భావములందును ప్రజాజీవనమునకు ప్రతిబింబముగ నున్నది. సూరనార్యుడు కావ్యరచన కవసరమైన ప్రతిభను కళాపూర్ణోదయమునందును, ప్రభావతీప్రద్యుమ్నమునందును దెలిపియున్నాడు.

సీ. పొసఁగ ముత్తెపుసరుల్ పోహళించినరీతి
దమలోన దొరయు శబ్దములు గూర్చి
యర్థంబు వాచ్య లక్ష్య వ్యంగ్యభేదంబు
లెఱిఁగి నిర్దోషత నెసఁగఁజేసి
రసభావములకు సర్వంబుగ వైదర్భి
మొదలైన రీతు లిమ్ముగ నమర్చి
రీతుల కుచితంబులై తనరారెడు
ప్రాణంబు లింపుగా బాదుకొల్పి

తే. యమర నుపమాదులును యమకాదులు నగు
నట్టియర్థశబ్దాలంక్రియలు ఘటించి
కవిత జెప్పంగ నేర్చు సత్కవివరునకు
వాంఛితార్థంబు లొసఁగువారు గలరె?

లయవిభాతి—

చలువగల వెన్నెలల చెలువునకు సౌరభము
గలిగినను సౌరభముఁ జలువయుఁ దలిర్పం
బొలు పెసఁగు కప్పురపు బలుకులకుఁ గోమలత
వెలకొనిన సౌరభముఁ జలువపసయుం గో
మలతయును గలిగి జనముల మిగుల బెంపెసఁగు
మలయపవనంపు గొదమలకు మధురత్వం
బలవడిన పీడు మఱి కల దనఁగవచ్చుఁ గడు
వెలయుఁ గల యీ సుకవిపలుకులకు నెంచన్.

సీ. విశ్రాంతి విరతి గావింపక సారవ
త్సాహిత్యసామనస్యంబు లెఱిఁగి
సమయంబు దప్పక శ్రవణకఠోరంబు
లైన శబ్దముల నత్యాకులాత్మఁ
జేయక సత్పరిచితసుకుమార వా
క్సరళితాభిప్రాయఁ గా నొనర్చి
పదబంధశిథిలతఁ బాటిల్లఁగానీక
యేచందములయందు నేమఱిలక

ఆ. పరఁగుకవియు దోహకరుఁడును యశము దు
గ్ధమును బడయునట్లు గానినాడు
కృతి దురాప మొదవు కీర్తియుఁ బాలు నీ
కుంట గాదు హాసయోగ్య జేయు.

సూరనార్యుడు "అపూర్వకథా సంవిధాన వైచిత్రీమహనీయంబును, శృంగార రసప్రాయంబును, బుణ్యవస్తు వర్ణనాకర్ణనీయంబును" నగు కళాపూర్ణోదయ మను మహాకావ్యము నిర్మింప గడఁగినట్లు తెలిపియున్నాడు. కళాపూర్ణోదయమునందలి కథ అపూర్వమై సంవిధానము మాత్రము క్లిష్టముగ మన్నను, రసానందమున కాలవాలముగ నున్నది. శృంగారరసప్రాయమై అపూర్వ విధానమున కావ్యప్రయోజనమును సమకూర్చుచున్నది. కళాపూర్ణోదయము నందు సంస్కృతాంధ్రసాహిత్యములు సమ్మేళనమును పొంది, ఆంధ్రసాహిత్య స్వరూపము సర్వత్ర ప్రత్యక్ష మగుచున్నది. వైదికకర్మమార్గము శిథిలమై వైష్ణవభక్తిమార్గము ప్రజాహృదయమునందు ప్రబలిన విధము నీకావ్యము తెలుపుచున్నది.

"నీ ప్రార్థనంబునం జేసి యిప్పు డొనర్చు విశేషంబు విను మట్లు లోకానుగ్రహార్థంబుగా నేను నిత్యసన్నిధిస్థానంబులుగా సంగీకరించిన శ్రీరంగకాంచి వేంకటాచలాహోబల పురుషోత్తమాది దివ్యస్థలంబుల కరిగి సేవింపనోపకున్నను దమయున్న చోటనే యుండి తత్తద్దివ్యదేశ నివాసు నన్ను నిచ్ఛానుసారంబున దలంచి కేలు మొగుచువారికి సంసారంబు నుద్ధరింప జేయుదునని యానతిచ్చిన సంతసిల్లి యదియె చాలునని యమ్మహాదేవుని దీనవాత్సల్యంబు ననేక ప్రకారంబుల సన్నుతించెనని చెప్పి మధురలాలస యా కళాపూర్ణ మహారాజుం గనుంగొని యది యిప్పుడు మీర లడిగిన భవదీయ పూర్వజన్మవిరచిత లక్ష్మీనారాయణ సంవాద కథాప్రకారంబు దేవరప్రశ్న నిమిత్తంబున నిశ్శ్రేయసనుం భోపాయంబు దొరికె. నేడు సుదినం బయ్యె. మదీయజన్మంబు సఫలంబయ్యె నని పలికి శ్రీరంగాదిదివ్యదేశ మాహాత్మ్యంబునకు వెఱఁగందుచు నింత భక్తవత్సలుండనే యని పరమ పురుషు నఖిలలోకైకనాథు నారాయణుఁ దలంచి ప్రణమిల్లెఁ గళాపూర్ణుండును దదాదిగా సత్యాదరంబున విష్ణుసేవ గావింపుచు ధర్మమార్గంబున రాజ్యపరిపాలనంబు సేయుచుండెను."

మహాకవులు ప్రజల ప్రవృత్తిని దమ కావ్యములందు ప్రతిబింబింప జేయుచు సాహిత్యమును బురుషార్థమునకు సాధనము జేయుచున్నారు. ఈ ప్రయోజనమును సంకుచితముగనైనను సమకూర్ప గలిగిన విధమును కావ్యము నందలి పుణ్యవస్తు వర్ణనలు, కళానుసంధానమును విశదము చేయుచున్నవి.

పింగళి సూరనార్యుడు గారుడసంహితాది కృతులను, రాఘవ పాండవీయమును, ప్రభావతీ ప్రద్యుమ్నమును, కళాపూర్ణోదయమును రచియించెను. రాఘవపాండవీయము శ్లేషప్రబంధము. ప్రభావతీ ప్రద్యుమ్నము పురాణప్రసిద్ధమైన శృంగారప్రబంధము. కళాపూర్ణోదయము అసామాన్య కల్పనావిలసితమైన మహాప్రబంధము. సూరనార్యుడు కళాపూర్ణోదయ రచనయం దప్రతిమానమైన ప్రతిభను విశదము చేసెను. కథ నిర్నిద్ర సారస్య లీలాచిత్రంబై నిగూఢమైన శారదాచతుర్ముఖుల విలాసములతో నారంభమై కలభాషిణీ కళాపూర్ణుల పరిణయముతో పరిసమాప్తి నొందుచున్నది. ఉత్తర కథయందు విలసితములైన పాత్రలు భావాశ్రయములై పూర్వకథయందు విలసితములైన పాత్రలకు రూపాశ్రయములై యున్నవి. కళాపూర్ణుడు, మధురలాలస, బ్రహ్మ, సరస్వతి, సుదాశయుఁడు, రూపానుభూతి, స్వభావుఁడు, సత్వదాత్ముఁడు మొదలగు పాత్రలు పూర్వకథయందు మణికంధరుఁడు, కలభాషిణి, మృగేంద్రవాహన, మాయారంభ, మాయానలకూబరుఁడు, సుగాత్రి, శాలీనుఁడు మొదలగు రూపములను గథాపరిణామమును బ్రత్యక్షము చేయుచున్నవి.

జీవయాత్రయందు నివృత్తిమార్గమునకును బ్రవృత్తిమార్గమునకును, భావమునకును రూపమునకును, సిద్ధాంతములకును గార్యములకును, తత్త్వమునకును కళలకును గల సంబంధము, సాహచర్యము పండితులకు సహితము సమ్మోహమును గలుగజేయుచున్నవి. కళాపూర్ణోదయము సాహిత్యమునకు గుణరూపములను సమకూర్చెడి గుణావగుణములను హృద్యముగ విశదము చేయుచున్నది.

కలభాషిణి వేశ్యబాలిక. శ్రీకృష్ణాంతఃపురమునందు సంగీతమున ప్రావీణ్యమును గడించినది. నారదుని యనుగ్రహమును బడసినది. సాహిత్యమునందును కొంత ప్రవేశమును సంపాదించినది. మణికంధరుఁడు సంగీత సాహిత్యములందు ప్రజ్ఞావంతుఁడు. కలభాషిణీ మణికంధరుల యన్యోన్యానురాగమునకు రూపగుణ సాంగత్యములు దగియున్నను నలకూబర రంభల రూపలావణ్యములు సమ్మోహమునకుం గారణములైనవి. మాయారూపములను దాల్చి కామభోగముల ననుభవించిరి. గుణభావానుభూతి రహితమైన రూపసాంగత్యము ప్రేమరసాశ్రయమైన పురుషార్థసిద్ధికి సాధనము గాఁజాలదు. నిత్యమైన భావగుణాశ్రయము పురుషార్థమునకు సాధన మగుచున్నది. మధురలాలస సుదాశయుని తండ్రిగను, రూపానుభూతిని తల్లిగను, కళాపూర్ణుని పతిగను బడసి జీవయాత్రను సఫలము చేసికొనినది.

ఉ. శ్రీయుతమైన దివ్యమణి చేతికి సబ్బఁగ బాలవైచి త
చ్ఛాయ యొకింత యున్కిఁగని చాలఁ గృశించితి గాజుపూసకై
వాయువివేక మే మనుకొనం దుదఁ దన్మణి యిచ్చె నన్న న
త్యాయతతత్సమాగమసుఖాప్తికి నోఁచమి నెంచి కుందెదన్.

సంసార ప్రవృత్తియందు సామాన్యజనుల కళాపూర్ణులు, మధుర లాలసలు గాకపోయినను ప్రేమాశ్రయమైన సంసారసౌఖ్యముల ననుభవించ గల విధమును సుగాత్రీశాలీనుల యుదంతము విశదము చేయుచున్నది. సుగాత్రి అరమర తెలుగని ముగ్ధాంగన. శాలీనుడు పల్లెటూరి బ్రాహ్మణుడు; రసికత్వము నెరుగని సంసారి. ప్రేమాస్వాదిని యైన సుగాత్రి తన భర్తయైన శాలీనుని ప్రేమాభిముఖుని జేసినది. మనుచరిత్రయందు వరూధిని చూపిన కామోద్రేకమునకును, సుగాత్రి చూపిన ప్రేమోద్రేకమునకును గల భేదమును సూరనార్యుడు హృద్యముగ సుగాత్రి ప్రవృత్తియందు వర్ణించెను. మొదటిది కామాసక్తయైన అప్సరఃస్త్రీమోహము. రెండవది సాంసారికమైన కులాంగన ప్రేమ. అభినవకౌముదికి కల్యాసురుడు చూపిన కామోద్రేకము ప్రవరాఖ్యునకు వరూధిని చూపిన కామోద్రేకముపరెనే నిష్ఫలమైనది. కామాసక్తుడైన కల్యాసురుడు కామమున కాహుతి యగుట ప్రేమతత్త్వమునందు మనోహరమైన పరిపాకమును తెలుపుచున్నది.

కామకళామాత్రపరిణామమును సూరనార్యుడు భిన్నములైన పాత్రల రూపమున భిన్నరీతుల మనోహరముగ కళాపూర్ణోదయమునందు వర్ణించి శృంగారరసపరిణామమును బరిస్ఫుటము చేసెను. జీవయాత్రయందు శృంగార రసము మనోహరమై సుఖదుఃఖములకు గారణ మగుచున్నది. శృంగారరసము కామపరమై రూపాసక్తమైనపుడు దుఃఖము కలుగు చున్నది. శృంగార రసము ప్రేమపరమై భావాసక్తమైనపుడు సుఖము కలుగుచున్నది. కలభాషిణీ మణికంధరులు, రంభా నలకూబరులు, సుగాత్రీ శాలీనులు, అభినవకౌముదీ మణికంధరులు పూర్వోత్తర కథలందు వ్యక్తముచేసిన శృంగార రసము రూప భావాశ్రయములయిన కామప్రేమల మూలమున సంసార ప్రవృత్తియందు గలిగెడి సుఖ దుఃఖములను విశదము చేయుచున్నది.

కలభాషిణి మధురలాలసజన్మము నెత్తుటకు మదాళస రూపానుభూతుల చాంచల్య మవసరమైనది. మణికంధరుడు కళాపూర్ణజన్మము నొందుటకు సుముఖాసత్తి శాలీనులు తల్లిదండ్రులైరి. పూర్వ కథ యందలి రూపానుభూతికిని, ఉత్తర కథ యందలి భావానుభూతికిని సంయోగము గలిగినపుడు మాయా రహితమైన శృంగార రసానందము గలుగుచున్నది. భావసౌందర్యమునకును, రూపసౌందర్యమునకును గావ్య రచనయందు సంయోగము గలుగునపుడు కావ్యానందము గలిగి కళాపూర్ణోదయము సాధ్యమగు చున్నది.

సీ. మెఱుఁగారుచుండియు మేనికొమరికంబుఁ
గడుదిట్టగుణము గుల్కెడు మొగంబు
పసపుగోచులయొప్పు బ్రహ్మతేజంబును
జారు కృష్ణాజినధారణంబు
తళుకుజన్నిదము మేధావిబొట్టును జన్ని
వట్టవర్ధనము జెట్టితడుపు
మొలవంక యుంగరంబుల సొంపు దండపుఁ
గోలయు సన్నపు బ్రేలు సిగయు

ఆ. నొప్పు బ్రహ్మచారి యొకఁ డేగుదెంచె ను
న్నతము గాంచు మిగుల సంభ్రమమున
వాల్జ యతనిఁ జూచి యోతి యేమిర, కడు
వాఁసెలచి తనియె ననిన నతడు.

సీ. లేఁ బొత్తులమీఁద లేచి కూర్చుండుచోఁ
దద్దయు నొక క్రొత్త ముద్దుఁ దెలుపు
క్షితిమీఁద లేతకెంగేలిడి తడవుచో
మొస లిడి యొండొక ముద్దుఁ దెలుపు
వల్ల వల్లన తప్పటడుగులు పెట్టుచో
విద్దెపు బసదన ముద్దు తెలుపు
కౌఁదలుమాటలు తేనె గులుకుచుఁ బలుకుచో
మోహనంబగు నెంత ముద్దు తెలుపు

తే. కలిగి యాబాల నవచంద్రకళ యనంగఁ
దివుట నామనిఁ దనరు లేఁదీఁగ యనఁగ
సంతకంతకుఁ బ్రోదిచే నతిశయిలుచుఁ
బరఁగెఁ జావలికను గనువండు నగుచు.

సీ. ఇట్లు సింగారించి యెదుట నద్దము పెట్టి
చూచుకొమ్మన లజ్జఁ జూడఁ గొలఁకఁ
జెలు లెడఁగొఁ జన్న విలువుటద్దము చూచి
కొనగోర నటు దిద్దు కురులు విరుల
నంత నా రేతేర నెంత సూక్ష్మగ్రాహి
యిది యంచు ముకురపరీక్ష నెఱపు
నా యలంకారరమ్యత చెదరకమున్న
యధిపుఁడు తనుఁ జూడ నాత్మఁ గోరు

తే. సిగ్గుకతమున సకియల చేర్పు నాని
చనవుఁ బరికింపఁ దొడవుల యునికి మట్టు
మచ్చుమర లేక యుండ నేమరక యీము
మిగుల మేగరగరికె యా మెఱుఁగుబోఁడి.

సీ. కలికికన్గొనలచూపుల పేరఁ బర్వుమ
ల్లెపు నల్లఁగల్వలు పైచి పైచి
మందహాసము లను చందనోదకములు
పలుమాఱు మోములఁ జిలికి చిలికి
హారంబు లిడుచు బాహారుచిచ్ఛలమున
భుజములందు పారిద్రఁ బూసి పూసి
శ్రుతిభూషణము లమర్చుచు హస్తకాంతి కుం
కుమములు చెక్కిళ్లఁ గమరి చమరి

ఆ. యలరఁజేయు నప్పరల సింధు ముక్తి
ప్యలను పెండ్లియాడి బలియుచున్న
క్రొత్తపెండ్లికొడుకఁ గొమరులనయ్యాట
లాడు తద్వధూవయస్య లనఁగ.

అనంతములైన కళాతరంగములందు గావ్యకళారసావమునఁ గాద సింధువును గలుగ జేయుటకు పింగళి సూరనామాత్యుఁడు చేసిన మహానంద కళాపూర్ణోదయరూపమునఁ బరిణమించినది.

సీ. కాంత మున్విన్న యా కథ యీకథయు నాఁగ
సమ్మనావ్యత తోఁచినట్టి నామ
జాతిక్రియాదిక సకలపదార్థవా
క్యార్థాంతరము లెన్నియునిట యుండుఁ
గలయువి యుండుఁ దత్కథకంబు భేదంబు
పరికింప నావరింపఁ బడునె విలపె
సమనిని మొదలైన యట్టి భూతార్థంబు
క్రియలపట్టున నొసరింపఁ బడయు

తే. విలువ సమనిని యాదిగా గల భవిష్య
దర్థవచనంబులైన క్రియాపదంబు
లుకుముకొమటయు వానియందును దలంత
హో సుధాంశువిలాసప్రహాసివదన.

సీ. సవరింప సకలవస్తువుల ప్రసిద్ధి నా
గ్నాతమూలంబు వాగ్జాల మెల్ల ;

దన్మయుం బిట్లుండ దనరు నీపుడి కవి
మ్మత మైన యట్టిపి మహి వెలయునె
యీ కళాపూర్ణమహారాజకథ తావ
కీనశృంగారలీలానిమిత్త
మగుచు మన్మథజాత మగుచు నవశ్యంబు
గరము ప్రసిద్ధంబు గాఁగలయది

తే. నీకుఁ బ్రియమని పేళ్లు వర్ణింపనేల
నీ విపుడు పల్కుపల్కు స్వాభావికంబ
పతుల యనురాగలీల లే వగిదినైన
వెలయ గోరియు దాచుఁ టింతుల గుణంబు.

ప్రతిభాశాలియైన సూరనామాత్యునకును కాలప్రభావ మలంఘనీయమైనది. రాజాశ్రయమునకు సహజమైన శృంగారవిలాసములు కళాపూర్ణోదయమునకు గుణదోషములను గల్పించినవి. ప్రతిభాశాలియైన సూరనార్యుఁడు ఖమ్మహాకావ్యమును భావప్రబంధరూపమున రచియించి ప్రేమరసానందమును ప్రత్యక్షముచేసి యుత్తమమైన కావ్య ప్రయోజనమును సార్థకము చేసెను.

ఉ. పూర్ణ సమస్త సద్గుణవిభూషితుఁడై పొలుపొందు నా కళా
పూర్ణ కథల్ వినం జదువఁ బ్రొల్పుగ సంతతినైభవాదివి
స్తీర్ణశుభంబు కల్మి కడు దీవన వు స్పుది గల్గెఁ గాన నా
విర్ణయ మార్యు లెల్ల మది నిల్పి వినుండు పఠింపుఁ డింపులోన్.

ఆంధ్రసాహిత్య స్వరూపస్వభావములను నిర్మించిన కవులందు సూరనార్యుని ప్రతిభ యఖండమై వెలయుచున్నది. సరస్వతీ చతుర్ముఖుఁ భావగర్భితమైన శృంగారవిలాసములు ప్రేమమయమై వెలయుచున్నవి. భావగర్భితములైన శృంగారవిలాసములు ప్రపంచ ప్రవృత్తియందు శృంగారకళాస్వరూపమున వ్యక్తమైనపుడు కావ్యకల్పనకు సాధనము లగుచున్నవి.

వైదికవిజ్ఞానము కాలాంతరమునను, ఆగమరూపములను నారాధ్యమై పురుషార్థసిద్ధికి సాధనమైనది. ఆగమముల మూలమున వేద ప్రతిపాదితమైన కర్మమార్గమునకును, జ్ఞానమార్గమునకును సంసారప్రవృత్తియందు సామరస్యమును గలుగ జేయుటకు భారతీయ తత్త్వజ్ఞులు చేసిన సాధనలు నిగూఢమైన కళాస్వరూపమున వెలయుచున్నవి. చతుష్షష్టికళోపేతమైన విజ్ఞానము సంసారప్రవృత్తియందు రసానందమును గలుగ జేయుచు పురుషార్థప్రదముగ నున్నది. సకల కళలును, శృంగారములును, రసములును సృష్టికర్తలైన సనాతన దంపతుల శృంగారకళావిలాసములందు సుప్రతిష్ఠితములు. భారతీయతత్త్వజ్ఞులు నిత్యమైన కళాభినివేశమునకు శ్రీవిద్యోపాసనమును సాధనముగ నేర్పరచిరి.

పూజాకల్పమునందలి నవావరణలును నవరసావరణములుగ నున్నవి. ప్రథమావరణమునందు త్రిపురసుందరి శృంగారరసాత్మకయై సర్వసంక్షోభణ ముద్రారూపమున వెలయుచున్నది. ధ్యానము:—

శ్లో. త్రిపురా స్ఫటికాభాసా ముక్తాదామవిభూషితా;
పుస్తకం చాక్షమాలాం చ కపాలం పద్మముత్తమమ్;
బిభ్రతీ సిద్ధయే చింత్యా మహాపాతకనాశినీ;
అభీష్టసిద్ధిం మే దేహి శరణాగతవత్సలే;
భక్త్యా సమర్పయే చాహం ప్రథమావరణార్చనమ్.

కళాపూర్ణోదయమునందు ప్రథమాశ్వాసము శృంగార రసముతో నారంభమై గ్రంథము శాంతరసముతో నంతము నొందుచున్నది. త్రిపురసుందరి శాంతరసాత్మికయై సర్వయోనిముద్రారూపమున నవమావరణమునందు వెలయుచున్న విధమును ధ్యానశ్లోకము విశదము చేయుచున్నది.

శ్లో. యా విద్యా శివకేశవాదిజననీ యా వై జగన్మోహినీ
యా బ్రహ్మాది పిపీలికాది జగదానందైకసంధాయినీ,
యా పంచప్రణవద్విరేఫనళినీ యా చిత్కళామాలినీ
సా మాయా పరదేవతా భగవతీ శ్రీ రాజరాజేశ్వరీ.

ఈ సాధనములచే పింగళి సూరనార్యుడు కళాపూర్ణోదయము నందు హృద్యముగ ద్యోతకము చేసెను. కళానిర్వచనమునందు ప్రాచీనార్య సంప్రదాయములకును, వర్తమాన సంప్రదాయములకును గల భేదమును కళోపాసకులును, కళావిమర్శకులును గ్రహించుట కావ్యహృదయమును గ్రహించుటకు ప్రయోజనకరము. వాగర్థముల వలెనే వాణీ హిరణ్యగర్భుల శృంగారకళాకేళులు సంసార ప్రవృత్తియందు సర్వవ్యాప్తిని గలిగియున్న విధమును కళాపూర్ణోదయము విశదము చేయుచున్నది. దివ్యమైన మణిహారము హృదయ స్పర్శనము వలన దివ్యజ్ఞానమును గలుగజేసిన విధమున దివ్యమైన కావ్యము హృదయమునకు రసానందమును గలుగజేయుచున్నది.

సూరనార్యుడు భావగర్భితమైన సరస్వతీ చతుర్ముఖుల శృంగార విలాసములతో గథ నారంభించినను కావ్య ప్రవృత్తియందు గాలానుగుణమైన కాముక శృంగారరసమునకు దాసుడై కావ్యప్రయోజనమును సంకుచితము జేసెను. ప్రతిభావంతుడైన సూరనార్యుడే కాలప్రవాహమునందు గొట్టుకొని పోయినపుడు సామాన్యులమాట చెప్పవలసిన యవసరము లేదు. కాముక శృంగారానుకరణము సహజమైన ఆంధ్రసాహిత్య వికాసమును స్తంభింపచేసి చిరకాలము వరకును సహజ వికాసమును దుర్లభము చేసినది.

ప్రబంధకవులందు ఆముక్తమాల్యదను రచించిన శ్రీకృష్ణదేవరాయలు, పారిజాతాపహరణమును రచించిన ముక్కు తిమ్మన్న, విజయ విలాసమును రచించిన వేంకటకవి, రాజశేఖర చరిత్రమును రచించిన కూచిమంచి తిమ్మకవి మొదలగు కవులు ఆంధ్రవాఙ్మయమునకు మనోహరాలంకారములను సమకూర్చిరి. ఈ కవుల ప్రతిభ మృదుమధుర రచనలందు గోచరమైనట్లు భావసంపత్తియందు గోచరము కాకయున్నది.

సీ. దట్టంపు జెలినీటి తరగచాల్కడకొత్తి
 సెలతోలజగిలి దా నిలుచు నేమి
కొలకు దామరగందముల గ్రింద బడపైచి
 కపురంపు దావి దా గవియు నేమి
చివురుజొంపపు మావిచేరు వాయుము సేసి
 పసిడి యుప్పరిగ దా బ్రబలు నేమి
విద్దంపు టెనుముత్తియపు సొమ్ము దిగ్గ్రాచి
 యలరులపాన్పు దా హత్తు నేమి

తే. మసమసకసంజ కెంజాయ మఱుగుపెట్టి
మిసిమి కెంపుల కాంతి దా మెఱయు నేమి
మొదల నే గంగతటి నున్న యది యు లేదా
మాయయా కాక యిది యుండు మరల చూడ.

ఉ. నా విని యావినీలకచ నవ్వుమొగంబు బటు గొంత వంచి యం
తే వెలి నిన్నుఁ జెన్ మునిగి యాతని జూచ్చినిగా నొకింత మున్
భావమునం దలంచియును నమ్మక యమ్మకచెల్ల యూరకే
సేవ లొనర్చుచుంటి నని సిగ్గున దిగ్గున లేచి పోవఁగన్.

(విజయవిలాసము)

ఉ. గట్టిన పేరలుం బసిడి గబ్బి దనంబులు నీవు పుట్టఁగాఁ
బుట్టిన, చెందు లేని పలు పోకల బాలు సీకు నెప్పుడో
గట్టిన కొ నెలంగియును జేరఁదనంబున నిన్ను నమ్మి నా
గుట్టును జేటము నిగులఁ గొల్పడిపోయితి నేమి సేయుదున్.

(పారిజాతాపహరణము)

సీ. పరువంబు గాఁగ చొప్పడని మామిడి తేనె
 లాన వాసాన నట్టాడునవియు,
దమకించి చిగురాకు గమిచి నోరొగరై
 గడఁగి గొబ్బెగసిటు గదుగునవియు
నంపంగి పాదరింటిచక్కి గోరటఁ గాంచి
 యును రంతు మగిడి నోరూరునవియు
గలిగొట్టువనరు మొగ్గలఁ గోర్కి పాలివోయి
 మునుపటి మొల్లల మూగునవియు

ఆ. నగుచు దేటికదుపు లామని దలసూపె
జావుదనుక నెల్ల చోటఁ దోట
యందు దామ యగుచు నమ్మరు నెలగోల
సాజ లనగఁ జాడ్కి వాడు నగుచు.

ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు ప్రబంధవాఙ్మయము ప్రతిభాయుతమైన సరసవాఙ్మయము. కాని యనుకరణవాఙ్మయమై ఆంధ్రవాఙ్మయ ప్రవాహమును స్తంభింప జేసినది. విజయనగర సామ్రాజ్య విలయము ప్రజా ప్రవృత్తిని స్తంభింప జేసినది. సాహిత్యవికాసము దుర్లభమైనది. రాజులు, జమీందారులు, శ్రీమంతులు కృతిపతులై కావ్యములను పోషించినను ప్రతిభలేని రాజ్యములవలెనే ప్రతిభలేని సాహిత్యము వెలసినది. సత్యాశ్రయము లేని కృతిపతులు, కృతికర్తలు బాహ్యాడంబరముల నాశ్రయించి అంతరంగిక ప్రయోజనములను విస్మరించి కావ్యప్రయోజనమును నీరసము చేసిరి. భావనాశక్తి, పాత్రశీలము శుష్కించి, పదముల పటాటోపము ప్రబలినది. సుప్రసిద్ధమైన వసుచరిత్రయందే అనుకరణము ప్రారంభమై కాలక్రమమున సర్వవ్యాప్తిని గాంచినది.

6

శతక వాఙ్మయము

ఆంధ్రవాఙ్మయాంగములందు శతక వాఙ్మయాంగము విశేష వ్యాప్తి గలిగి పండిత పామరహృదయరంజకముగ నున్నది. పురాణములు, శాస్త్రములు, కావ్యములు, ప్రబంధములు, నాటకములు, నవలలు, కథలు వాఙ్మయాంగము లైనను ప్రధానాంగములైనను శతకాంగమువలె పండిత పామరహృదయముల నాకర్షింప జాలవు. ఆంధ్రభాషయందు మహాకవులును, సామాన్య కవులును రసభరితములైన శతకములను రచియించి వాఙ్మయ వికాసమునకు దోహదమొసగిన విధమును శతకములు విశదము చేయుచున్నవి. లాక్షణికులు సామాన్యముగ శతకములను కావ్యగ్రంథములుగ బరిగణింపకపోయినను శతకవాఙ్మయము వ్యాప్తి గలిగి ప్రజాదరణమును బడసినది.

శతకార్థము:— శతపదజన్యమైన శతకపదము సంఖ్యాబాహుళ్యమును దెలుపుచున్నది. సంస్కృత, ప్రాకృత వాఙ్మయములందుగల శతపథ బ్రాహ్మణము, అవదానశతకము మున్నగు నామములు అధిక సంఖ్యార్థమును విశదము చేయుచున్నవి. జపమంత్ర విధానములందు సహస్రము, అష్టోత్తరశతము నియతసంఖ్యలుగ నేర్పడినవి. దైవ ప్రార్థనాపూజాదికములం దష్టోత్తరశత సంఖ్య బహుసంఖ్యార్థమును దెల్పుచున్నది. దేవీ దేవతల యర్చనలందు సహస్రనామములను, అష్టోత్తర శతనామములను జెప్పుట సదాచారము. అక్షమాల లష్టోత్తరశతసంఖ్యగల పూసలను గలిగియున్నవి. శతకములందు సామాన్యముగను సంప్రదాయసిద్ధముగను 108 పద్యము లుండును. శివతత్త్వసారము, వేమనశతకము మొదలగు శతకములు వందలకొలది పద్యములను గలిగియున్నవి. మరికొన్ని శతకములందు 100 పద్యములును గలవు. కాలాంతరమున నితర కవులు వారి సొంతపద్యములను మంచి శతకములందు చేర్చుటయు శతకపద్యము లందు సంఖ్యాభేదమునకుఁ గారణమై యుండును.

ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు 1000 శతకములైనను యుండియుండును. శ్రీయుత వంగూరి సుబ్బారావుగారు 600 శతకములను జాబితాలు శతక

వాఙ్మయ చరిత్రమునందు వ్రాసియున్నారు. ఎన్నియో శతకములు నష్టమైనవియు, నజ్ఞాతములైనవియు గలవు. కవిత్వ ధోరణిగల కవులు ప్రబంధాదికృతి నిర్మాణములకు బూర్వము శతకములను రచియించుట సామాన్యము. తిక్కన పోతనాది మహాకవులును శతకములను రచియించినటుల ప్రతీతి గలదు.

శతకములందు శృంగార హాస్యనీతిపరములైన శతకములు కొన్నియున్నను భక్తి శతకము లధికముగ నున్నవి. కవులు తమ యిష్ట దేవతా స్తవపరములైన శతకములను రచియించి కవితాకన్యక నీశ్వరార్పణము చేయుట సంప్రదాయ సిద్ధముగ నున్నది. శ్రీ రామశతకములు, కృష్ణశతకములు, శివపరములైన శతకములు, దేవీపరములైన శతకములు శతక వాఙ్మయమునందు విశేషముగ గలవు. వేమనశతకము, సుమతీశతకము, కుమారీశతకము మొదలగు నీతిశతకములు గలవు. వేణుగోపాల శతకము, మల్లికార్జున శతకము మొదలగు శృంగార భక్తి శతకములు గలవు. శృంగారశతకములు ప్రబంధ సంస్కారమునకు ఫలములై యున్నవి. వీర శృంగార భక్తి రస సమ్మిళితములైన శతకములు గలవు. ఆంధ్ర వాఙ్మయమునందు వేలకొలది శతకములు పుట్టినను శతకము లనేకములు నష్టమైనవి.

ఆంధ్రశతకముల వ్యక్తిత్వము:— ఆంధ్రశతక వాఙ్మయమునకు ప్రాకృత, సంస్కృత శతకవాఙ్మయములు మూలాధారమైనను నీ వాఙ్మయాంగవికాసము ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వమును గలిగియున్నది. ఆంధ్రశతకములకు మకుటము ప్రధానముగా నున్నది. సామాన్యముగ మకుటమే శతకనామమును దాల్చుచున్నది. దాశరథీ, కాళహస్తీశ్వర, రంగశాయీ, రామతారక, సుమతీ, వేమనాది శతకముల మకుటము లాంధ్రశతకముల స్వరూపమును విశదము చేయుచున్నవి. భక్తిశతకములందు మకుటము లిష్టదేవతాపరములై యున్నవి. ధూర్జటి కాళహస్తీశ్వరుని, సోమనాథుడు వృషాధిపతిని, అన్నమయ్య సర్వేశ్వరుని, గోపన్న శ్రీ భద్రాద్రిరాముని, పోతరాజు శ్రీమన్నారాయణుని దమ శతకములందు సంబోధించి మకుటరూపమైన శతక నామకరణమును జేసిరి. వేమన, సుమతి, కుమారి మొదలగు నీతిశతకముల మకుటములు భావార్థపరములుగ నున్నవి. నారాయణాది శతకములందుగల ఆదిదశకాది శతకవిభాగములును నాంధ్ర శతకముల వ్యక్తిత్వమును దెలుపుచున్నవి. ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు శతకాంగము ప్రముఖాంగముగ నున్నను కావ్యాంగములయందు సందిగ్ధాంగముగ నున్నది.

కావ్యాంగములు:— లాక్షణికులు కావ్యాంగములయందు ఇతిహాస ప్రబంధ నాటకాదుల కొసగిన ప్రాముఖ్యమును శతకముల కొసగియుండలేదు. అప్పకవి శతకములనుండి కావ్యలక్షణముల కుదాహరణములను సంగ్రహించెను. అప్పకవి, చిన్న కోట పెద్దన్నగారలు శతకములను క్షుద్ర కావ్యములందు జేర్చిరి. అనంతామాత్యుడు శతకములను చాటుప్రబంధములందు జేర్చెను. కవిచరిత్రకారులు శ్రీ గురజాడ శ్రీరామమూర్తి, వీరేశలింగము పంతులుగార్లు కవుల చరిత్రములందు శతకముల ప్రశంసను జేసియుండలేదు. శతకములు లక్షణ గ్రంథములందు ప్రవేశమును గాంచకపోయినను ప్రజాహృదయమునందు స్థిర ప్రవేశమును గాంచిన విధమును శతకముల సంఖ్య, శతకకర్తల నామములు, శతకముల ప్రచారము విశదము చేయుచున్నవి.

కావ్యాంగములను నిర్ణయించుటయందు శతకాంగమును నాంధ్రకావ్య సంప్రదాయానుసారముగ నిర్ణయించుట యాంగ్ల విద్యా శిక్షితుల కావారమైనది. శతకకవుల చరిత్రను రచియించిన కీ. శే. వంగూరి సుబ్బారావుగారును నీమార్గము నవలంబించి శతకములు భావగీతములు (Lyrics) అను కావ్యాంగమునకు జేరునటుల నిర్ణయించిరి. ఈ నిర్ణయ మాంధ్రకావ్య సంప్రదాయములకు సమన్వితము గాక సందిగ్ధముగ నున్నది. శతకవాఙ్మయమును నాంధ్ర వాఙ్మయమునకు బరిచితమైన హ్రస్వకావ్య విభాగమునందు జేర్చుటయే భావ్యముగ నుండును. నీతిశతకములందు విషయసమన్వయము లేకపోయినను భక్తిశృంగార శతకములందు విషయసమన్వయమును, భావసమన్వయమును గలవు. శతక వాఙ్మయము లాక్షణికుల యాదరణమును బడయక పోయినను ప్రజాదరణమును బడసిన విధమును వాఙ్మయ వ్యాపనము విశదము చేయుచున్నది. భక్తిశతకములు, నీతి శతకములు, శృంగార శతకములు ప్రజాజీవనమును రసవంతము చేయగల విధమును శతకముల యాదరణము దెలుపుచున్నది.

భక్తిశతకములు:— మానవులకు సకలార్థములందును భక్తి తరణమునకు సాధనముగ నున్నది. పితృభక్తి, మాతృభక్తి, పతిభక్తి, గురుభక్తి, దేశభక్తి, దైవభక్తి మహత్తరమైన భక్తికి భిన్న రూపములు. భక్తులు తాము తరించి లోకమును తరింపజేయుచున్నారు. శ్రీరామచంద్రుని పితృభక్తి, సావిత్రి పతిభక్తి, ప్రహ్లాదుని దైవభక్తి భక్తిప్రభావమునకు నిదర్శనములు. అనన్యమైన భక్తి యిహపరలోక సౌఖ్యములకు బరమసాధనము. దైవానుగ్రహమును బడయుటకు భక్తియోగము పరమసాధనముగ నున్నవిధమును భక్తుల చరిత్రలు తెలుపుచున్నవి. పండితులకు సాధ్యముగాని పరమపదము భక్తులకు సులభసాధ్యముగ నున్నది. వ్యాసులు జ్ఞానసాగరమైన భారతరచనానంతరము మోక్షప్రాప్తికి భక్తిసాగరమైన భాగవతరచనను జేసిన యితిహాసవృత్తము భక్తి ప్రభావమును దెలుపుచున్నది. విశ్వరూప సందర్శనమున కనన్యమైన భక్తియే సాధనమని శ్రీకృష్ణభగవానుడు ప్రియభక్తుడైన యర్జునున కుపదేశించెను.

శ్లో. భక్త్యా త్వనన్యయా శక్య అహ మేవంవిధోఽర్జున!
జ్ఞాతుం ద్రష్టుం చ తత్త్వేన ప్రవేష్టుం చ పరంతప!

శ్లో. మత్కర్మకృన్మత్పరమో మద్భక్తస్సంగవర్జితః,
నిర్వైరస్సర్వభూతేషు యస్స మామేతి పాండవ!

భాగవత భక్తిభరితమైన ఆంధ్రహృదయ బృందావనమునకు శతకములు సహజఫలములుగ నున్నవి. భక్తిరసభరితములైన శతకముల నాంధ్రకవులు హృద్యముగ బాడి ప్రజాహృదయములందు భక్త్యుత్సాహములను బ్రజ్వలింప జేయగలిగిరి. రామదాసుగారి దాశరథిశతకము, ధూర్జటి కాళహస్తీశ్వర శతకము, పోతనామాత్యుని నారాయణశతకము, సుబ్బారాయుడుగారి భక్తచింతామణిశతకము మొదలగు భక్తిభరితములైన వందలకొలది శతకము లాంధ్రభక్తహృదయమును వివశము చేయుచున్నవి. శతకములు పండితపామర హృదయములందును, బాలవృద్ధ హృదయములందును గలుగజేయగల భక్తిరసావేశ మనుభవజ్ఞులకు విదితము. బ్రాహ్మీముహూర్తమున లేచి భక్తిరసపూరితమైన హృదయముతో దైవసంకీర్తనమును జేయుటకు శతకములు పరమ ప్రయోజనకరములుగ నున్నవి.

వైదిక ధర్మమును, కర్మమార్గమును నుద్ధరించుటకై రాజులు, బ్రాహ్మణులు సాహిత్యసాధనమున జేసిన ప్రయత్నములు నిరర్థకములైన విధమును శతకవాఙ్మయము విశదము చేయుచున్నది. పండితాధీనమునందున్న సాహిత్యమును శతకములు ప్రజాధీనము చేసినవి. శతకకర్తలందు సామాన్యముగ వైదిక కర్మమార్గమున నధికారములేని బ్రాహ్మణేతరులు కలరు. వారు శిథిలమైన కర్మమార్గమును నిరసించుచు భక్తిమార్గము నారాధించిన విధమును శతకములు తెలుపుచున్నవి. ఆ శతకములందు వేమనవిరచితమైన వేమనశతకము సకలవిధముల శ్లాఘ్యముగ నున్నది. వేమన మహాయోగి, మహాకవి, వేదాంతి, సత్యవాది. వేమన పద్యములు జనప్రియములైన వైదిక కర్మమార్గమును దురాచారములను బరిహాసపాత్రముగ వర్ణించుచున్నవి. వర్తమానకాలమునందు గాంధి మహాత్మునివలెనే యాకాలమునందు మతమును, సంఘమును నావరించిన మహాద్యములను పరిహాసమునకును, ఖండనమునకును గురిచేసి ప్రజావికాసము చేయుటకు వేమన చేసిన ప్రయత్నము ప్రశంసనీయముగ నున్నది. ఆ కాలమునందు పండితాదరణము లేకుండినను మనోహరమైన వేమన శతకమున కాంధ్రవాఙ్మయమునందు స్థిరమైన స్థానము గలిగినది.

ఆంధ్రసాహిత్యము సంస్కృత సాహిత్యానుకరణమును విడిచి స్వయం వ్యక్తిత్వము గలిగి వికసింపగల విధమును శతక వాఙ్మయము విశదము చేయు

మున్నది. శతక వాఙ్మయమునందలి భావములు, భాష, సాహిత్యము, శైలి ప్రాచీనమైన సంస్కృత సాహిత్యము మీద నాధారపడక నిత్య వ్యవహారములందు వ్యాప్తియందున్న తెలుగు సాహిత్యముమీదను, శైలిమీదను, రీతులమీదను, గీతముల మీదను నాధారపడి యథార్థమైన ప్రజాహృదయమును వెల్లడి చేయుచున్నది. వేమన, సుమతి, భాస్కర, రామతారక, దాశరథీ, భక్తచింతామణి మొదలగు శతకములు స్వతంత్ర కల్పనలతోను, తెలుగు సాహిత్యముతోను, జాతీయ వృత్తచ్ఛందస్సులతోను నిండియున్నవి. అనంతకృష్ణశర్మగారు తెలిపినటులు వేమన హస్తములం దాటవెలది ఆటబంతివలె మెలగినది. శతకవాఙ్మయము సహజమైన ఆంధ్ర ప్రజా హృదయమును సువ్యక్తము చేయుచున్నను పండితాదరణమును బడయకపోవుట ఆంధ్ర సాహిత్యోపాసకుల వావరించిన సంకుచిత భావమునకు లక్ష్యముగ నున్నది.

ఉర్విवारి కెల్ల నొక్క కంచము బెట్టి
పొత్తు గుడిపి కులము పొలయఁ జేసి
తలను చేయిఁ బెట్టి తగనమ్మ జెప్పరా!
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ.

భాషఁ దనఁగ నేమి? భక్తుఁ డనఁగ నేమి?
జోగి యనఁగ నేమి? సొంపు లేక
యెన్ని పేరు లైన విననాఁడు మరి దీర్చు
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ..

ఎద్దు కైనఁగాని యేఁడాది తెల్పిన
మాట దెలిసి నడుచు మర్మ మెఱిఁగి
మొప్పె దెలియలేడు మువ్వదేండ్లకు నైన
విశ్వదాభిరామ వినురవేమ.

కూలివారి చేసి గుల్లాముపనిచేసి
తెచ్చి పెట్టనేని మెచ్చు వాలు
చిక్కు పడ్డవేళఁ జీకాకుపరుచురా
విశ్వదాభిరామ వినుర వేమ.

ఉ. లంగేటిజన్ను ముంగిటె విధానము సందిటికల్పవల్లి సుం
గొంగున ముత్తియం బనగ గూర్మి మనంబున దింగలింపగా
జంగమకోటి కర్పనలు సల్పుచు నున్న యగణ్యపుణ్యు సి
సంగడమే భామయ్య బసవా! బసవా! బసవా! వృషాధిపా.

(వృషాధిప శతకము)

శా. ఏ విన్నే శరణంబు బాంధవులు గానీ యెల్లవారుం బగే
కానీ మృత్యువు తల్లక్రిందుపడనీ కాలుండు గిట్టనీ
నానాకర్మచయంబు గింజకొననీ నా కేమి నే రాజ నిం
తే నీచాటున దాగియున్నపుడు భీతే యింక సర్వేశ్వరా!

(సర్వేశ్వర శతకము)

మ. చరణాబ్జంబులు పీడ్పడ న్నిలిచి యోజన్ దట్టిలో విల్లుఁ గోల్
కర మొప్పారగ నుంచి యుంపాదవఁ జంకన్ గోల సందిచ్చి స
ఖ్యరు గోపాలురు చుట్టునుం గొలువ వేల్పు ల్గుక్కలున్ ప్రమింగగా
సరయుం జల్ది భుజింపవే యడవిః గృష్ణా! దేవకీనందనా!

(దేవకీనందన శతకము)

మ. గడియల్ రెంటికొ మూఁటికో గడియకో కాదేని నేఁ డెల్లియోఁ
కడ నేఁడాదికొ యెన్నఁడో యెఱుఁగ రీ కాయంబు లీ భూమిపైఁ
బడఁగా నున్నవి, ధర్మమార్గ మొకటిం బాటింప రీ మానవుల్
చెడుగు ల్నీపదభక్తియుం దెలియ రో శ్రీ కాళహస్తీశ్వరా.

(కాళహస్తీశ్వర శతకము)

సీ. ఎందుల కేగిన నేమి జేసినఁ
ధనములెన్నైనను చదువులెన్నైన
బంగారు సవిన్నైన శృంగారములెన్నైన
సుద్దులెన్నైనను ముద్దులెన్నైన
యాత్రలెన్నైనను రాత్రులెన్నైనను
సుపవాసములెన్నైన ముక్తినైన
జపములెన్నైనను తపములెన్నైనను
గలుగదు మీ దివ్యపదంబు
భక్తిచే నిన్నుఁ దలఁచిన భాగ్యవంతు
లిందు నందును పేర్కొతో నంది నిన్ను
ప్రబలుదురుగాన నన్నుఁ గావు పంకజాక్ష
రామతారక దశరథ రాజతనయ.

(రామతారక శతకము)

7

గేయవాఙ్మయము

ఆంధ్రవాఙ్మయాంగములయందు గేయవాఙ్మయము సహజమైన ప్రజాసాహిత్యమునకు లక్ష్యముగ నున్నది. పండిత సాహిత్యమునకును, ప్రజా సాహిత్యమునకును వాఙ్మయ స్వరూప స్వభావములందు భేదము గనుపట్టుచున్నది. పండితులందు ప్రతిభావంతులు వారి కావ్యములను ప్రజాసాహిత్యమునకు ప్రతిబింబములనుగ రచియించినను సామాన్యులు పాడిన పాటనే పాడును వారి కావ్యములను ప్రజాసాహిత్యమునకు ప్రతిబింబము చేయజాలరు. సంస్కృతసాహిత్యాధారమున నభివృద్ధిజెందిన ఆంధ్రవాఙ్మయ మీ విషయమును విశదము చేయుచున్నది. ఆంధ్రకావ్యములందు భాష, భావములు, వృత్తములు, సంప్రదాయములు, కథాసందర్భములు విశేషముగ సంస్కృత వాఙ్మయమునకు ప్రతిబింబములుగ నున్నవి. కవులకు లక్ష్యము తెలుగురచన యైనను లక్షణము సంస్కృత వాఙ్మయము. సామాన్యముగ అగ్రజాతుల వారు కవులును, గ్రంథకర్తలును నై ఈ లక్ష్యమునే యారాధించు చుండిరి. పామరులు— ముఖ్యముగా నిమ్నజాతులవారు కావ్యరసానందము ననుభవించుటకు మనోహరములైన గేయములు సాధనములుగ నుండెను. జంగములు, దాసరులు, భట్రాజులు, బైరాగులు, భాగవతులు మొదలగువారు మాలపల్లెలందును, పల్లెలందును జంగమకథలను, సుద్దులను జెప్పుచు, గీర్తనలను బాడుచు ప్రజల కానందమును గలుగజేయుచుండిరి. ద్విపదలు, కీర్తనలు, వచనములు, తుమ్మెదపాటలు, ఏలపాటలు, యక్షగానములు గేయకావ్యముల రూపమున గావ్యరసానందమును పామరులకు గలుగ జేయుచుండెడివి. ద్విపద కావ్యములు కావ్యరసానందమును, భక్తిని, వీరావేశమును గలుగజేయగల విధమును బసవ పురాణము, పల్నాటి వీరచరిత్రము, పవచోళ చరిత్రము, రంగనాథ రామాయణము, హరిశ్చంద్రోపాఖ్యానము మొదలగు ద్విపద కావ్యములు విశదము చేయుచున్నవి. స్త్రీలు, జంగములు, దాసరులు పురాణేతిహాసములలోని విషయములను యక్షగానరూపమున మనోహరముగ బాడుచు బ్రహ్మానందము ననుభవించుచుండిరి. యాచకులు, బైరాగులు రామదాసుకీర్తనలను, తత్త్వములను బాడుచు ప్రజాహృదయమునందు భక్తిజ్ఞానములను గలుగజేయుచుండిరి. పాటకజనము పని చేయునప్పుడు శృంగార హాస్యరస భరితములైన ప్రేమగీతములను బాడుచు నానందమును గలుగ జేయుచుండిరి. ప్రజాసామాన్యమునకు బరిచితమైన సాహిత్యమునకు బండితులు చూపిన నిరాదరణ, నిరసన భావము లాంధ్రవాఙ్మయవికాసమున కభ్యంతరములుగ నేర్పడిన విధము నాంధ్ర సాహిత్య చరిత్రము విశదము చేయుచున్నది. శిష్టులకును, సామాన్యులకును సాంఘిక జీవనమందు సామరస్యమును గలుగ జేయుటకు రసానుభవబృందావనము సాధనముగ నున్నది. రసానుభవమునకు సాహిత్యాంగములైన కావ్యములు, గేయములు, కీర్తనలు, కృతులు, పాటలు సాధనములుగ నున్నవి. ప్రజాశక్తి విజృంభించునపుడు సాహిత్యాంగములు విజృంభించి యానందము

సుప్రసిద్ధ శతక కవులు, వారి కాలము, వారి శతకములు. 12-వ శతాబ్దము మొదలు 19-వ శతాబ్దము వఱకు

కవి పేరు	కవి కాలము	శతక నామము	విషయములు
పండితారాధ్యులు	1170	శివతత్త్వసారము	భక్తి (శైవము)
పాల్కురికి సోమనాథుడు	1180	వృషాధిపశతకము	,,
బద్దెన	1185	సుమతిశతకము	నీతి
యథావాక్కుల అన్నమయ్య	1241	సర్వేశ్వరశతకము	భక్తి
శివదేవమంత్రి	1290	శివదేవశతకము	వైరాగ్యము
రావిపాటి త్రిపురాంతకుడు	1380	అంబికాశతకము	శృంగారము
వెన్నెలకంటి జన్నయ్య కవి	1450	దేవకీనందనశతకము	భక్తి
వేమన	15-వ శతాబ్ది	వేమనశతకము	నీతి
బమ్మెరపోతనామాత్యుడు	1480	నారాయణశతకము	భక్తి
అయ్యలరాజు త్రిపురాంతకుడు	1460	రఘువీరశతకము	,,
ధూర్జటి కవి	1530	శ్రీకాళహస్తీశ్వరశతకము	,,
తాళ్ళపాక అన్నమయ్య	,,	వేంకటేశ్వరశతకము	శృంగారము
కందుకూరి రుద్రకవి	1565	జలదరీశతకము	భక్తి
పరమానందయతి	1590	సంపంగిమన్న, పరమానంద, దత్తాత్రేయ శతకములు	,,
ఎకుర్తి రామరాజు	1600	రామలింగశతకము	,,
పైడిపాటి వేంకటనృసింహకవి	1660	రామచంద్ర, మవ్వారుకృష్ణ శతకములు	,,
అయ్యలరాజు నారాయణకవి	1660	ఆంజనేయశతకము	,,
కంచర్ల గోపన్న	1647-1684	దాశరథీశతకము	,,
కూచిమంచి తిమ్మకవి	1715	కుక్కుటేశ్వరశతకము	,,
గోగులపాటి కూర్మనాథకవి	1624	సింహాద్రినారసింహశతకము	,,
అడిదము సూరకవి	18-వ శతాబ్ది	రామలింగేశ శతకము	నీతి
మణిగంటి సింగరాచార్యులు	1750	సీతాపతిశతకము	భక్తి
ఆణివెళ్ల సీతారాముడు	1750	జానకీపతిశతకము	,,
శేషప్ప కవి	18-వ శతాబ్ది	నృసింహశతకము	నీతి
పావులూరి మల్లన	1750	భద్రాద్రిరామశతకము	భక్తి
నృసింహకవి	1760	కృష్ణశతకము	,,
కాండూరు వెంకటదాసు	1800	దీనచింతామణిశతకము	,,
కాసుల పురుషోత్తమకవి	1800	ఆంధ్రనాయక, హంసలదీవి, గోపాల, మానసబోధ, భక్తకల్పద్రుమ శతకములు	,,
సదానంద వరదరాజయోగి	1800	సదానందవరదరాజయోగిశతకము	వేదాంతము
తరిగొండ వెంకమ్మ	1840	కృష్ణమంజరీద్విపద	భక్తి
బండి బాపనమ్మ	18-వ శతాబ్ది	మీనాక్షీశతకము	,,
అల్లమరాజు సుబ్రహ్మణ్యకవి	1735	సింహాద్రి, రమాధిప, కృష్ణ, భూపతిబలరామాది శతకములు	,,
శిష్టు సర్వశాస్త్రి	1870	శిష్టు సర్వశాస్త్రిశతకము	,,
విజయనగరపు వెంగళ్వరాయకవి	,,	మదనగోపాలశతకము	,,
గుజ్జికొండ భక్తవత్సలుడు	1885	సుబుద్ధిశతకము	,,

గలుగుటయు, ప్రజాశక్తి కృశించునపుడు సాహిత్యాంగములు కృశించి యానందము లేకుండుటయు ప్రపంచేతిహాసములం దనుభవసిద్ధమైన విషయము. హృదయవికాసమే సాహిత్యవికాసమునకు సాధనము.

బుద్ధయుగమునందును, మౌర్య గుప్త సామ్రాజ్యకాలములందును, వీరశైవ వీర వైష్ణవ యుగములందును, కాకతీయ విజయనగర సామ్రాజ్య కాలములందును, వర్తమానగాంధియుగమునందును ప్రజాప్రబోధము సాహిత్యాభ్యుదయమునకు వినియోగపడిన విధము నాయా కాలములం దప్రయత్నముగ ప్రజాహృదయాంతరాళమునుండి వెడలిన కీర్తనలు, పాటలు, గీతములు, నాటకములు మొదలయిన సాహిత్య స్వరూపములు విశదము చేయుచున్నవి. సత్యాశ్రయములేని సాహిత్యము మానవధర్మాభ్యుదయమునకు నిరాశ్రయముగ నున్నది. వర్తమాన యుగమునందు విద్యావంతులకును, సామాన్యులకును సంఘజీవనమునందు రసానందము ననుభవించుటకు సంయోగసాహచర్యములు దుర్లభములుగ నున్నవి. రసావేశపరాయణమైన యువజన హృదయము ప్రజాశక్తిని సకలరంగములందును వికసింప జేసి ఆంధ్ర సాహిత్య మహోదయమును జేయుటకు శ్రీ శారదాదేవి యనుగ్రహించు గాత!

గేయవాఙ్మయమునందు శృంగారరసభరితములైన క్షేత్రయ్యగారి మువ్వగోపాల పదములు, తాళ్ల పాకవారి తత్త్వవచనములు, త్యాగరాజస్వామివారి కృతులును ఆంధ్రసాహిత్యమునకు సహజాలంకారములుగ నున్నవి. త్యాగ

రాజకృతు లాంధ్రసాహిత్య రసామృతమును దివ్యమార్గమున ప్రసాదించుచు బ్రహ్మానందమును గలుగ జేయుచున్నవి.

శ్రీ రా మ భ క్తి

త్యాగరాజస్వామి శ్రీరామభక్తిపరవశుడై పాడిన కృతులు శ్రీరామభక్తులకు భక్తిరసావేశమును గలుగజేయుచున్నవి. ఆంధ్రహృదయేశ్వరుడైన శ్రీరామమూర్తి త్యాగరాజునకు ఇష్టదైవము. వాల్మీకి మునిపుంగవుడు కావ్యరూపమున మనోహరముగ రామాయణమునందు ప్రత్యక్షము చేసిన శ్రీరామ చరితమును త్యాగరాజస్వామి గానరూపమున కృతులందు ప్రత్యక్షము చేసి పండిత పామరులకు శ్రీరామభజనానందమును సులభసాధ్యము చేసెను.

వాల్మీకి కవిబ్రహ్మ; త్యాగరాజు గాయకబ్రహ్మ. ఆంధ్రభక్తహృదయము, ఆంధ్రభాషామాధుర్యము, ఆంధ్రకావ్యరసామృతము, ఆంధ్రగానామృతమును త్యాగరాజకృతులం దేకస్థాయియందు సమ్మేళనము బొంది బ్రహ్మానందమును గలుగ జేయుచున్నవి. త్యాగరాజకృతులు రసరాగభావభరితములై నాదబ్రహ్మానందమును గలుగజేయుచున్నవి.

నాదోపాసనము - బ్రహ్మానందము

బ్రహ్మానందానుభవమునకు రసరాగలయబద్ధమైన నాదోపాసనము పరమసాధనముగ నున్నది.

విశ్వావృతమైన పంచవింశతితత్త్వములును శ్రుతిరాగలయబద్ధములై విశ్వశ్రుతియందు సమ్మేళనమును బొందుచున్నవి. సృష్టిక్రమమునం దాకాశతత్త్వ మవ్యక్తస్థితిని దెలుపుచున్నది. నిర్గుణమైన ఆకాశతత్త్వము సగుణమైన స్వరరూపమున బోధ్య మగుచున్నది. అనంతమైన యాకాశతత్త్వము అనంతశయమని మాహాత్మ్యమును నాదరూపమున వ్యక్తము చేయుచున్నది. నాదము బిందుకళారూప పరిణామమును బొందుచు స్వరరాగసాహిత్య స్వరూపముల వ్యక్తమగుచున్నది. అఖండమైన నాదము శబ్దస్పర్శరూప రసగంధాదుల యందు నాదప్రభావమును కర్మేంద్రియములకును, జ్ఞానేంద్రియములకును వ్యక్తము చేయుచున్నది,

ఓంకార ప్రభావ మనిర్వాచ్యము. నాదబ్రహ్మోపాసకు లఖండమైన నాదప్రభావమును స్వరరాగలయబద్ధమైన గానరూపమున విశ్వమునకు ప్రత్యక్షము చేసి బ్రహ్మానందమును గలుగజేయుచున్నారు. నారదుని తుంబురు నాదము ముల్లోకములను బాలించుచున్నది. శ్రీకృష్ణుని మురళీగానము విశ్వశ్రుతిని మేళవించి విశ్వమువంతను బ్రహ్మానందపరవశము చేయుచున్నది. గానరసము విశ్వమును బ్రహ్మానందపరవశము చేయగల విధమును నిత్యానుభవము విశదము చేయుచున్నది. పశువులు, పక్షులు, మృగములు, పండితులు పామరులు, శిశువులు వృద్ధులు, స్త్రీలు పురుషులు గానరసాస్వాదనమును జేయుచు పరమానందము ననుభవించుచున్నారు. గాయకబ్రహ్మ రచించిన కృతు లాంధ్రహృదయరంజకములై భక్తిరసమును, గానామృతమును, కావ్యానందమును కురిపించుచు బ్రహ్మానందమును గలుగ జేయుచున్నవి.

గానము - భ క్తి యో గ ము

మానవులు చతుర్విధపురుషార్థములను సాధించుటకు భక్తియోగము ప్రశస్తమైన సాధనముగ నున్నది. ధర్మార్థకామ మోక్షములను బడయుటకు భక్తియోగ ముత్తమసాధనము. పితృభక్తి, దేశభక్తి, దైవభక్తి ధర్మార్థకామములకును, మోక్షమునకును సాధనములుగ నున్నవి. అనన్యమైన భక్తి విశ్వరూప సందర్శనమునకు సాధనమని భాగవతోత్తముల యనుభవము విశదము చేయుచున్నది.

చిత్తము ప్రవృత్తినుండి మరలి భక్తిరసానందము ననుభవించుటకు గానము హృద్యమైన సాధనముగ నున్నది. కర్మేంద్రియములు, జ్ఞానేంద్రియములు, అంతఃకరణచతుష్టయము ఏకస్థాయియం దాత్మానుసంధానమును బొంది బ్రహ్మానందానుభవము గలుగుటకు గానము సులభసాధనముగ నున్నది. వాక్కు, శ్రోత్రము, చిత్తము గానమునం దేకస్థాయిని బొందుచు భక్తియోగానుభవము సులభసాధ్య మగుచున్నది. సాహిత్యము, స్వరము, భావము గానమునందు సుశ్రుతిబద్ధములై భక్తియోగానందమును గలుగ జేయుచున్నవి. గానయోగము భక్తియోగానందమునకును, విశ్వశ్రుతియం దాత్మానుసంధానమునకును సాధనముగ నున్నది. విశ్వమునందు సుశ్రుతి నిరతిశయానందమునకును, అపశ్రుతి దుఃఖమునకును మూలములగు చున్నవి. త్యాగరాజు నాదోపాసన చేయుచు రామబ్రహ్మభక్తియోగానందము ననుభవించిన విధమును కృతులు వెల్లడిచేయుచున్నవి. గాన మఖండమైన భక్తియోగపరమైనపుడు బ్రహ్మానందమును, కామయోగపరమైనపుడు దుఃఖమును గలుగ జేసెడివిధమును త్యాగరాజకృతులు మనోహరముగ బోధించుచున్నవి.

త్యాగరాజు - గాయకబ్రహ్మ

త్యాగరాజు రచియించిన కృతులు సంగీతమునకును, కర్ణాటకగానమునకును, ఆంధ్రసాహిత్య సంగీతములకును ప్రతిభను సమకూర్చినవి. వీణరూపమున సపరిచితముగ నున్న రాగములకు స్వర సాహిత్య స్వరూపములను గల్పించి రాగములను సువ్యక్తము చేసిన గాయకబ్రహ్మ త్యాగరాజు. స్వల్పమైన భేదములు గల రాగములకును సాంకర్యదోషము గలుగకుండ శుద్ధరూపములను నిర్మించి గానకళ కపూర్వమైన ప్రతిభను గల్పించి త్యాగరాజు మహత్త్వమును బడయ గలిగెను. పాటలయందును, కీర్తనలయందును సాంకర్యబీజరూపమున నాదుకయందున్న రాగములు త్యాగరాజకృతులయందు ప్రసారమును బొంది సాహిత్యస్వరూపమును దాల్చినవి. శృంగార కామకీర్తనలపరమై యుద్ధోపహతమైన సంగీతము త్యాగరాజకృతులయందు భగవద్భక్తిపరమై యున్నత స్థానము నధిష్ఠించినది. వేశ్యాంగనలపాలైన గానము భాగవతోత్తముల వశమైనది. నీచాశ్రయమువలన నిందాపాత్రమైన సంగీతము మహదాశ్రయమును బొంది పూజాపాత్రమైనది. త్యాగరాజు సాహిత్య సంగీతమునకును, భక్తిగానమునకును, భావరాగమునకును తన కృతులయందు పరమార్థయోగమును గల్పించి సంసారప్రవృత్తియందు బురుషార్థమును సుఖారాధ్యము చేసిన ధన్యాత్ముడు. ఆంధ్ర హృదయవైభవమునకు లక్ష్యమైన త్యాగరాజగానామృతము నాంధ్రులు సేవించి ఆత్మసాక్షాత్కారమును బొంది చరితార్థు లగుదురు గాక!

తేట తెలుగుమాటలు, మధుర రాగములు, సరళభావములు త్యాగరాజకృతుల కనిర్వచనీయమైన మాహాత్మ్యమును గాయక భక్తబృందావనమునందును వాంధ్రవాఙ్మయమునందును సమకూర్చుచున్న విధము నీకృతులు తెలుపుచున్నవి.

ప. విను వినా నా మ దెందు
నిల్వదే శ్రీ హరి హరి.

అ. కనులకు నీ సొగ సెంతో
కమ్మియున్నది; గనుక

చ. నీదుకథలు వీనులందు నిండియున్నవి రామ
శ్రీద నీ నామము నోట జెలిగియున్నది గనుక

నేను ఎచట జూచినను నీవై యున్నది రామ
భానువంశతిలక! నీదు భక్తు డనుచు పేరుగనుక

కనుటనా మాట లెల్ల కమ్మనైనవి నాదు
తనముయొక్క పంపు నీవే త్యాగరాజనన్నుత.

* * *

ప. నాదోపాసన చేసే శంకర
నారాయణ విధులు వెలసిరి; ఓ మనసా!

అ. వేదోద్ధరులు, వేదాతీతులు,
విశ్వమెల్ల నిండియుండెడి వారలు.

చ. మంత్రాత్ములు యంత్ర తంత్రాత్ములు మతి
మంత్రము లన్నిగలవారలు,
తంత్రీ లయ స్వరరాగ విలోలులు
త్యాగరాజవంద్యులు స్వతంత్రులు.

* * *

ప. నాదలోలుడై బ్రహ్మా
నంద మందవే; మనస!

అ. స్వాదుఫల ప్రద సప్త
స్వర రాగ నిచయ సహిత

చ. హరిహ రాత్మభూ సురపతి
శరజన్మ గణేశాది
వర మౌను లుపాసించిన
ధర త్యాగరాజ వినుత!

* * *

ప. నిధి చాలసుఖమా? రాముని స
న్నిధిసేవ సుఖమా? నిజముగ బల్కు మనసా

అ. దధి నవనీత క్షీరములు రుచియో? దాశ
రథి ధ్యాన భజన సుధారసము రుచియో?

చ. దమశమమను గంగాస్నానము సుఖమా? క
ర్దమ దుర్విషయకూపస్నానము సుఖమా?
మమత బంధనయుత నరస్తుతి సుఖమా?
సుమతి త్యాగరాజనుతుని కీర్తన సుఖమా?

(త్యాగరాయకృతులు)

ఓ పెంద్రగాడ! వినుమిద మేల్ పొద్దు,
దాని జంపగ నాయుతం బైతి వకట!
మగువపల్కిన కదా మగనికి ముక్తి,
మగు పెట్టిద్దిన జంపగ రాదు మగడు
నరజీవములకు గావ నరు డెంతవాడు?
నరహంత కూలును నరకంబునందు,
పుడమిపై నే కార్యమును వాదుమునను
లేక పాటించు; వలెంపదు చీమ!
అటు బోయి చూడుమా యవనీసురుండు......

(మరాఠాంధ్రేశ్వరులు)

8

వర్తమాన యుగము

నాటక వాఙ్మయము

వాఙ్మయవికాసమునకు నాటకాంగము పరిపక్వఫలముగ నున్నది. దృశ్య కావ్యములను రచియించగల కవులు మహానుభావులు. సంస్కృతమునం దుత్తమమైన నాటకములు గలవు. మృచ్ఛకటి, శాకుంతలము, మాలతీమాధవము,

రత్నావళి, మాలవికాగ్నిమిత్రము, ప్రియదర్శిక, విక్రమోర్వశీయము, ఉత్తర రామ చరిత్రము, ముద్రారాక్షసము, ప్రబోధ చంద్రోదయము మొదలగు ఉత్తమమైన నాటకములు గలవు. భారత భాగవత రామాయణాది మహాకావ్యములు, పురాణేతిహాసాదులు, మాహాత్మ్యములు, చంపువులు మొదలగు సంస్కృత గ్రంథముల నాంధ్రీకరించిన ప్రతిభావంతులైన యాంధ్రకవులు నాటకముల నేల యాంధ్రీకరింపలేదో దురూహ్యముగ నున్నది. శ్రవ్యకావ్యముల నాంధ్రీకరించిన పండితులకు దృశ్యకావ్యముల నాంధ్రీకరించుట దుర్లభము గాదు. ఆంధ్రకవుల నావహించిన భయభ్రాంతులే నాటకానువాదమునకును, నాటక రచనకును బూనుకొనకుండుటకుఁ గారణమై యుండును. పూర్వ కాలమున "నాటకాంతం హి సాహిత్యమ్" అని పెద్ద లభిప్రాయపడుచుండిరి. ఆ కారణము చేతనే ఆంధ్రకవులు నాటకముల నాంధ్రీకరించుటకును, వ్రాయుటకును బూనుకొనజాలకుండిరి. కారణ మేమైనను వర్తమాన యుగము వరకును ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు నాటకములు వెలువడలేదు. యక్షగానములు, కూచిపూడివారి భాగవతములు, నాటకములు మొదలగు వీధి నాటకములు కొంతకాలము ప్రజాహృదయము నాకర్షించినవి. వర్తమాన కాలమునందు ఆంగ్లవిద్య వ్యాపించిన తరువాత నాంధ్ర వాఙ్మయమునందు నాటక రచన లేర్పడినవి. నాటకములందు సంస్కృత నాటకముల కనువాదములును, ఆంగ్లేయ నాటకముల కనువాదములును, స్వతంత్ర నాటకములును గలవు. వర్తమాన యుగమునం దారంభమైన నాటక వాఙ్మయ విమర్శనమునకు బూనుకొనుట ప్రస్తుతాంశమునకు ప్రయోజనకరము కాదు.

ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు ఇంతవరకును రమారమి 1000 నాటకములు రచియింపబడి యుండును. నాటక రచయితలందు సంస్కృత మార్గమును ప్రశంసించెడివారు కొందరును, ఆంగ్ల మార్గమును ప్రశంసించెడి వారు కొందరును కలరు. రెండు మార్గముల నవలంబించెడివారును పర సాహిత్యారాధనమునకు బూనుకొనుచున్నారే కాని ఆంధ్రసాహిత్యారాధనమునకు బూనుకొనుట లేదు. నాటకములు దృశ్య కావ్యములు. ప్రజాజీవనమును ప్రేక్షకులకు ప్రత్యక్షము చేయుట కేర్పడినవి. ప్రాచ్య సాహిత్యమునకును, పాశ్చాత్య సాహిత్యమునకును సంబంధించిన పురాణకథలను నాటక రూపమున ప్రదర్శించుటవలన వర్తమాన కాలమందలి ధర్మాభ్యుదయమునకు ప్రయోజనము కలుగ జాలదు. నాటకములు ప్రజల ధర్మాభ్యుదయములకు ప్రయోజనకరము లగుటకు నాటక విషయములు ప్రజాభీష్టములకు ప్రతిబింబములై యుండ వలయును. ఈ ప్రయోజనమును సమకూర్పగల నాటకము లాంధ్ర భాష యందు నకృత్స్నగ నున్నవి.

వర్తమాన యుగమునందు నాటకరచయితలందు బళ్లారి కృష్ణమాచార్యులుగారు, కోలాచలము శ్రీనివాసరావుగారు, కందుకూరి వీరేశలింగంగారు, చిలకమర్తి లక్ష్మీనరసింహముగారు, పానుగంటి లక్ష్మీనరసింహారావుగారు, బలిజేపల్లి లక్ష్మీకాంతముగారు మొదలైనవారు ప్రజాదరణమునకు పాత్రు లయినవారు. గురజాడ అప్పారావుగారు రచించిన కన్యాశుల్కము సంఘజీవనమునకు ప్రతిబింబమై ప్రజాచిత్తము నాకర్షించినది. వేదము వేంకటరాయ శాస్త్రిగారి ప్రతాపరుద్రీయమును ప్రజాదరణమును బడసినది. ఆంధ్ర వాఙ్మయమునకు నాటకాంగము ప్రయోజనకరమైన సాహిత్యాంగముగ బరిణమించుటకు స్వతంత్రమైన నాటకరచనలు కావలసి యున్నవి.

పూర్వకాలమునందు కాళిదాసాది మహాకవులు రాజాస్థానములందు పండితుల సమక్షమునందు నాటకములను ప్రదర్శించుచుండిరి. వారి నాటకములును పండితులను రంజింప జేయుటకు ఏర్పడినవిగాని, ప్రజలను రంజింప జేయుట కేర్పడలేదు. వర్తమాన కాలమునం దాస్థితి యంతయు మారినది. రాజాస్థానములు లేవు. రాజపోషకులు లేరు. రంగములు మారినవి. భావములు మారినవి. నాటక ప్రదర్శనమునకు ప్రజాపోషణ సాధనమైనది. ఈ నవీన పరిస్థితులందు నాటకములును నవీనరూపములను దాల్పవలసి యున్నవి. వర్తమానయుగ ప్రయోజనమునకు భరతాచార్యుని సిద్ధాంతములును, షేక్స్పియరు సిద్ధాంతములును— నవి యెంత ఉత్తమములైనను— సాధనములు కావు. నాటక కర్త లాంధ్రసాహిత్య హృదయమున కనురూపముగ నాటకములను రచియించి వాఙ్మయాభ్యుదయమునకును, విశ్వకల్యాణమునకును తోడ్పడ వలసి యుందురు. నాటకములందు పాటలను, పద్యములను జేర్చుటయందు గల భేదాభిప్రాయములను నాటకకర్తలు గ్రహించి నాటకము నున్నతస్థానము నధిష్ఠింప జేయుదురుగాత!

గద్య వాఙ్మయము

సకల భాషలయందును మొదట పద్య వాఙ్మయమును, తదనంతరమే గద్య వాఙ్మయమును బుట్టుట సహజస్థితిగ నున్నది. భాష వికసించి నియమము లేర్పడిన తరువాతనే గద్యకావ్యములను వ్రాయుట సాధ్యమగును. రస ప్రధానమైన పద్యకావ్యమునకును, విషయ ప్రధానమైన గద్యకావ్యమునకును భాషయును, భావములును మూలాధారములైనను భిన్నమైన రచనల కవసరమైన సాధన సామగ్రి భిన్నముగ నున్నది. పద్య రచన రసానందమునకు సాధనమై, ఉత్సాహోద్రేకములతో గవుల ముఖమునుండి వెలువడుచున్నది. పద్య కావ్యములు పాడుటకు వీలై, శ్రావ్యములై కావ్యరసానందమును గలుగజేయుచున్నవి. కవులు వీరగుణసంకీర్తనమును జేయుచు ప్రజలకు హృదయ ప్రమోదమును గలుగ జేయుదురు. పద్య కావ్యములు నియమబద్ధములుగ రచియింపబడినను పదముల పొందిక, నడక, కల్పనలు, భావనాశక్తి కవిత్వతత్త్వాశ్రయములుగ నుండును. గద్య కావ్యములు వ్యాకరణ తత్త్వాశ్రయములై విషయ ప్రధానములుగ నుండును.

ఆంధ్రవాఙ్మయమునం దాదియుగమునుండియు గద్యరచన గోచరమగుచున్నను గద్య వాఙ్మయము చిరకాలమువరకు నభివృద్ధిని బొందియుండ లేదు. గద్య రచనలు శాసనములందు గలవు; భారత రామాయణ భాగవతాది గ్రంథములందును, ప్రబంధములందును గలవు. నన్నయకృత భారతమునందలి గద్యములు సంస్కృతప్రాయము లయినను ఆంధ్రభాషాహృదయమును విశదము చేయుచున్నవి. పదముల లాలిత్యము, శైలి, విషయావబోధము, రచనా కౌశల్యమును ఆంధ్రగద్యరచనలకు ప్రమాణములుగ నున్నవి. నన్నయ గద్యరచనయందు పద్యరచనయందువలెనే సంస్కృత వాహినీ ప్రాబల్యము ద్యోతకమగు చున్నది:

వ. అట దుర్యోధనుండు శకునియుం దానును సభావిభవంబు జూచు వేడుక నందు గొన్ని దినంబు లుండి యొక్కనాడు దాని యపూర్వరమణీయతకు విస్మితుం డగుచు నయ్యయిప్రదేశంబులం గ్రుమ్మరువాఁడు వివృతంబైన ద్వార దేశంబు సంవృతంబుగా నగచి చొరనొల్లక సంవృతంబైన దాని వివృతంబుగా నగచి చొరంబోయి లలాట ఘట్టిత గృహద్వారుండయి సమప్రదేశం బున్నతంబుగా నగచి యెక్కనమకట్టి నీలాశ్మరశ్మిస్థగితం బైన విమలమణిస్థలంబు జలాశయంబుగా నగచి పరిధానం బెగఁద్రోచికొని స్ఫటికదీప్తిజాలపరివృతం బైన జలాశయంబు స్థలంబుగా నగచి కట్టినపుట్టంబు దడియం జొచ్చి క్రమ్మఱిన వానింజూచి పాంచాలియుఁ బాండుకుమారులును నగి రంత......

(శ్రీమదాంధ్రమహాభారతము—సభాపర్వము.)

తిక్కన సోమయాజి పద్యరచనలయందు జూపిన ఆంధ్రసాహిత్య వాహినీ ప్రాబల్యమును గద్యరచనలందు జూపియుండ లేదు. ఆంధ్రహృదయమునకు ప్రియమైన పద్యరచనానుభూతియే ఆంధ్రసాహిత్యవాహిని తిక్కన గద్యరచనలయందు పద్యరచనలందు వలె పరిస్ఫుటము గాకుండుటకు గారణమై యుండును. నిర్వచనోత్తర రామాయణ రచనయే తిక్కనకు పద్య రచనయందు గల యాదరణమును విశదము చేయుచున్నది:

వ. మున్ను దనతోడం జనినవార లందఱు నచ్చోటన నిలువ నిట్లు వచ్చి సుయోధనుండు నిజాననాసీనుండై యున్నఁ జూచి తల్లి చిత్తంబున గర్వించుచు నతనికి ధర్మంబును నీతియును జాత్సరికంబును బ్రదుకుదెరువును నిజశక్తియు నహాయంబుకొలందియుఁ గులజనచిత్తప్రకారంబును బాండు

పుత్రుల బలపరాక్రమంబులుఁ దెలియునట్లుగాఁ దెలుంగుపడం జెప్పి బుజ్జగించియుం గినిసియు ననేకవిధంబుల నాడిన యమ్మాటల దెస ననాదరంబు సేసి యుద్ధతిం బ్రగల్భతం జని యతండు కర్ణాదులం గలసి వారునుం దానును దుర్మంత్రంబునకుం జొచ్చి.......... (భారతము— ఉద్యోగపర్వము.)

పోతనామాత్యుని గద్యములకు, పద్యములకు గల ప్రతిభ గనుపట్టదు. గద్యములు- పద్యములవలె బదార్థప్రతిపత్తిని గలిగి యుండక పదముల పొందికకు లక్ష్యములుగ నున్నవి:

వ. అని పలికిన శుక్రకుమారకు వచనంబు లాకర్ణించి దానవేంద్రుండు దనకు దండప్రణామంబు చేసి నిలుచున్న కొడుకును దీవించి బాహుదండంబు సాఁచి దిగ్గనఁ డగ్గఱం దిగిచి గాఢాలింగనంబు సేసి తన తొడలమీఁద నిడుకొని చుంచు దువ్వి చిబుకంబు బుడికి చెక్కులి ముద్దుగొని శిరంబు మూర్కొని ప్రేమాతిరేకసంజనితబాష్పసలిలబిందుసందోహంబుల నతని వదనారవిందంబు దడుపుచు మందమధురాలాపంబుల నిట్లనియె..........

(శ్రీమదాంధ్రభాగవతము, సప్తమస్కంధము)

మనుచరిత్ర వసుచరిత్రాది ప్రబంధములందలి గద్యములు వర్ణనప్రాయములై ఆంధ్ర గద్యవాఙ్మయమునందు సామాన్య స్థానమును గలిగి యున్నవి. పింగళిసూరనార్యుని గద్యములు మృదుమధుర శైలిని గలిగి రసవంతములై ఆంధ్రసాహిత్యమునందు వచనరచనలకు బ్రమాణములుగ నున్నవి.

వ. అని లజ్జాశోకంబు లడర నవనతముఖి యైన కలభాషిణిం జూచి మణికంధరుం డిట్లనియె. నో యుత్తమవిలాసిని, నిన్ను నితరవారవనితల యట్లసత్యవాదినిగా దలంప నంత వింతవాడనే. నీపలికినట్ల నీకు మున్ను నాయందు గోరిక గలుగుటకు గురు తొకటి యున్నది. యది యెట్టి యంటేని, వారదుండు కడపట నిన్ను నింటికి ననుపుచు నేను విన నీతోడ.........

(కళాపూర్ణోదయము)

వ. ఇట్లు తలపడి యమ్మనుజదనుజులు బీరంబులు ఘోరంబులుగా బోరుతరి భూరమణుండు ప్రగుద్దండై సమిద్ధరణి బద్ధపరంపర యగు నంపఱం బెంపఱం బంపరాదు నిలింపారాతిపని వితర్కించి కించిత్తును గొంచక కాంచనద్రవకంచుకితంబును దరణికిరణకిరణకాండచండంబును నయి యాఖండలదోర్దండసముజ్జృంభితవజ్రాయుధచకచకం బకపక నవ్వు వజ్రభేదియలుంగు వెలుంగ మత్తారులకు నుత్తలంబిడు నత్తలంబును, బద్మరాగమణి చూడం బగు కేడెంబునుం గొని వేడెంబునం దురంగంబు బఱపి తెఱపి గని తరటుచేసి......

(మనుచరిత్రము)

ఆదియుగమునందును, మధ్యయుగమునందును ఆంధ్రగ్రంథములందు హృద్యములైన గద్యములు విలసిల్లిన గద్యకావ్యములు వెలువడలేదు. ఆధునిక యుగమునందు పరవస్తు చిన్నయ్యసూరిగారు రచియించిన పంచతంత్రము గద్యకావ్యములకు మాతృక యైనది. కందుకూరి వీరేశలింగము పంతులుగారు, కొక్కొండ వేంకటరత్నము పంతులుగారును చిన్నయ్యసూరిగారి మార్గము నవలంబించుచు పంచతంత్ర భాగములను రచియించిరి.

వ. తొల్లి యొక చిబుకంబు వనమ్మున ప్రగుమ్మరుచు నెక్కడ నాహారంబు చేకూరమిం గరం బుదగం బాకట నకనకంబడ డిల్లపడి వికలాంగము లయి వేలంగూలిన శతాంగంబులను ఖండిత తుండాదంతకాండంబు లయి కెడసి కొండలపిండు విడంబించు వేదండతండంబులను ముంగాళ్ళ విఱిగి డొక్కలు

పెరిగి మాటు మెడలు పైచి తాటిమాటిగం జడియున్న వారువంబులును నెఱమగంటిమి మెఱయు వాతెఱం గొరుకుచుం జావు బంటవల పింకంబు వదలని శిరంబులును వాలు వొఱంగని కరంబులును గరంబు మెఱయ పిరిశయనంబు నొందిన యోధవారంబుం గలిగి ఘోరంబయి విచిత్రంబయిన యొక్క పాలికలనిం గని తత్రయుంజని యొక్క దారుణారావంబు విని గుండియ లవియ బెండుపడి మూర్ఛిల్లి కొంతవడికిం దప్పితి తెప్పలు విచ్చి యుప్పాలంబు నలువలంకులు విలోకించి గాలింగదలు ప్రేలుగొమ్మలతాకున ప్రేగు దుందుభిం గని మనంబునం దలంబగు కొందలంబు మాని దాని దాయుంబోయి యద్వాని తోలు ప్రేలంగొలికి వారంబడి వెడలివచ్చి దీని కలరూపు తొలుతం దెలియం జాలనయితి. ఇప్పుడు గదా దీని చొప్పు నెఱింగితి........

(నీతిచంద్రిక— చి. సూరి.)

వ. అని మఱియు నాచిత్రపర్ణుని కొలువుడుకొంద్రు పెక్కండ్రు రోష భూషితులై నన్ను దివంతలు గొట్టుచు, దెప్పుచు దురాలాపంబులు పలికిరి. అవి యెల్ల నుర్లంబునం బట్టి, ప్రత్యర్థి నంతకు చెంతకు బుచ్చునంతకు వెంతయు నేపదాపంబు సేయుచుండును. నే నశక్తుండ గావున, లాఘవాస్పదుండనై భంగంబు ప్రమింగి, యెప్పటి యెప్పున నందరిలో నా నని తలయెత్తి తిరుగుచుంటిని. నేనొక పౌరుషశాలినే? ఈ యవమానంబు మానవంతుం డోర్చునట్టిది కాదు. అచేతనమయ్యును, సూర్యకాంతము తపను పాదములు సోకినంతనె ప్రజ్వరిల్లు నన, చేతనుం డగు నభిమానవంతు డెట్లు పరకృత తిరస్కారంబు జూచి సైచును? అయిన, నా భంగపాటు స్వామికి నివేదింపవలె నను నభిలాష పాశంబు, ప్రాణంబుల వెడలనీక బొందితో బంధించి నన్నిక్కడ కీడిచి తెచ్చెను.......

(నీతిచంద్రిక—కం. వీ.)

వీరేశలింగము పంతులుగా రాంధ్రవాఙ్మయమునందు గద్యకావ్య నిర్మాణమునకు జనకుడుగ పరిగణింప బడుచున్నారు. రావు బహద్దరు వీరేశలింగము పంతులుగారి హస్తములం దాంధ్రగద్యకావ్యము రాంధ్రసాహిత్య స్వరూపమును పరిస్ఫుటము చేయుటకు వినియోగపడినవి. వీరేశలింగముగారి వచన రచనలు వాఙ్మయమునందు వచనకావ్యముల ప్రయోజనమును సువ్యక్తము చేసినవి. పండితాధీనమునందున్న సాహిత్యోపాసనమును ప్రజాధీనము చేయుటకు వీరేశలింగముగారి రచనలు వినియోగపడినవి. పండిత పామరులు, స్త్రీపురుషులు, బాలబాలికలు వీరేశలింగముగారి వచన కావ్యములను జదివి లఘునీతియుగవాఙ్మయమునకు సాధకు లయిరి. ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు పద్యకావ్యములకు వలెనే గద్యరచనలకును గల పరమప్రయోజనమును వీరేశలింగము పంతులుగారి రచనలు విశదము చేసినవి. పంతులుగారు సుమారు 130 గ్రంథములను వివిధములైన వాఙ్మయాంగములందును రచియించిరి. నాటకములు, ప్రహసనములు, చరిత్రలు, శాస్త్రములు, కథలు, విమర్శనలు మొదలగు వాఙ్మయాంగములందు రచించిన ఆ గ్రంథము లాంధ్రవాఙ్మయ పరిణామమునకు లక్ష్యములుగ నున్నవి. రాజశేఖరచరిత్ర మాంధ్రవాఙ్మయమునందు మొదటి నవలగ పరిగణింపబడుచున్నది. చిలకమర్తి లక్ష్మీనరసింహముగారు వివిధాంగములందు రచించిన గ్రంథములును నీ లక్ష్యమునకు నిదర్శనములుగ నున్నవి.

న వ ల లు

వాఙ్మయాంగములందు నవలాంగము వర్తమాన యుగమున విశేషమైన వ్యాప్తిని గలిగి ప్రచారమును బడయుచున్నది. ఆంగ్లభాషయందు వెలువడుచున్న నవలలకు లెక్కలేదు. ఆంధ్ర భాషయందు నవలల రచన యిటీవలనే యారంభమైనను సత్వరముగ నభివృద్ధిని బొందుచున్నది. ఇంతవరకును అయిదారు వందల నవలలు ప్రచురింపబడినవి. ఆంధ్రవాఙ్మయాంగమునందు నవలాంగ మితర వాఙ్మయాంగములవలె భాషాంతరీకరణముతో నారంభమైనది. వంగ మహారాష్ట్రాంగ్లాది భాషలనుండియును నవల లాంధ్రీకరింపబడినవి. ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు గొన్ని స్వతంత్రరచన లేర్పడినను నవలాంగము బాల్యదశయందున్నది. సంస్కృత వాఙ్మయము మీద నాధారపడియుండుట కవకాశములేని నవలాంగమున కాంధ్రవాఙ్మయమునందు స్వతంత్రముగ వికసించుట కవకాశములు గలవు. ప్రేమమాత్రమును, కల్పనాశక్తిని, పాత్రశీలమును, మృదుమధురశైలిని, నవరసములను, ధర్మప్రవృత్తిని జిత్రకథారూపమున బోషించుట కవకాశములు గలిగి పండిత పామరులకు సులభగ్రాహ్యమైన నవలలు గద్యకావ్య రూపమున మహావ్యాప్తిని బొందుచున్నవి. ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు గొన్ని స్వతంత్రములై గంభీరములైన నవలలు వెలువడినవి. వాని విమర్శన మిక్కడ అప్రస్తుతము.

ఆంధ్రవాఙ్మయమునం దారంభదశయందున్న నవలారచన మహోద్యమముతో గూడియున్నది. ప్రపంచ మంతయు పరివర్తనమయమై యున్నది. రాజ్యాంగములు మారుచున్నవి. సాంఘిక వ్యవస్థలు నవీనాకృతిని దాల్చుచున్నవి. విద్యాప్రవృత్తి మారుచున్నది. ఆర్థిక విధానములు తారుమారగుచున్నవి. దాంపత్యధర్మము నూతన లక్ష్యమును నిరూపించుచున్నది. సంసారప్రవృత్తి నవభావోదయమును, నూతననిర్మాణమును గోరుచున్నది. స్వాతంత్ర్యము సమానత్వమును, సౌభ్రాతృత్వము, సాంఘిక రాజకీయ మత వ్యవస్థలయందు సమాశ్రయమును గోరుచున్నవి. ప్రపంచ లక్ష్యము జీవయాత్రనుండి దేహయాత్రకు మరలుచున్నది. విశ్వప్రవృత్తికిని, విశ్వకల్యాణమునకును మూలమైన స్త్రీపుంసయోగమునందు ప్రపంచ లక్ష్యము లగ్నమగుచున్నది. కామప్రయోజనమున కత్యంతమైన స్త్రీపుంసయోగమును ధర్మపరము చేయుటకు విశ్వము పరితపించుచున్నది. ధర్మలక్ష్యము నిత్యమైన యాధ్యాత్మిక ధర్మమునందు లగ్నముగాక అనిత్యమైన ఆధిభౌతిక ధర్మమునందు లగ్నమగుచున్నది. మందిరాంగములు, సుందరాంబరములు, భాగ్యభోగములు ధర్మప్రవృత్తికి లక్ష్యములుగ నున్నవి. ఈ మహాసంధిసమయమునందు ధర్మప్రవృత్తిని నిర్ణయించుటకును, బోధించుటకును నాటకములు, నవలలు, కథలు మహాప్రతిపత్తిని గలిగి యున్నవి. దినపత్రికలు, వారపత్రికలు, మాసపత్రికలు, నవలలు, నాటకములు కామకళావిన్యాసమయములై విషయ వాసనల కాలవాల మగుచున్నవి. విషయ వాసన లపారముగ నభివృద్ధి జెందుచు నాత్మసంస్కరణము, సందర్శనము దుర్లభ మగుచున్నవి. ఆంధ్ర హృదయమునకు సహజమైన ప్రేమ భక్తి రసములు పరిస్ఫుట మగుటకును, మానవధర్మాభ్యుదయము సిద్ధమగుటకును నవలారూపమైన గద్య కావ్యములను కృతికర్త లుత్తమమార్గమున రచించి ఆంధ్రవాఙ్మయ ప్రయోజనమును సార్థకము చేయుదురు గాత!

ఆంధ్రమహాభారతమునందు నిశ్శ్రేయస్సునకును, చతుర్విధ పురుషార్థ సిద్ధికిని సాధన భూతముగ ప్రతిపాదితమైన వైదిక కర్మమార్గమును, సంస్కృతసాహిత్య సంస్కారమును వర్తమాన యుగ రచనలయందు భక్తిమార్గముగను, తెలుగుసాహిత్య సంస్కారముగను బరిణమించిన విధ మాంధ్రవాఙ్మయహృదయవికాసము విశదము చేయుచున్నది.

ఆంధ్రవాఙ్మయమునందలి గ్రంథములను రచియించిన గ్రంథకర్తలు సామాన్యముగ నగ్రజాతుల పురుషులుగా నున్నారు. రమారమి 6000 గ్రంథకర్తలు గలరు. వారియందు సుమారు 100 మంది స్త్రీలు గలరు. స్త్రీవిరచితమైన కృతులయందు కుమ్మర మొల్ల విరచితమైన రామాయణ మాంధ్రసాహిత్యస్వరూపమును సకల విధములను మనోహరముగ ప్రత్యక్షము చేయుచున్నది.

వైదికవిజ్ఞానసాధనమున ధర్మప్రవృత్తిని ప్రజాజీవనమునందు ప్రతిపాదించుటకు ఆంధ్రమహాభారతము వినియోగపడినది. ధర్మరాజ దుర్యోధనేతిహాసములు ధర్మాధర్మముల ప్రభావమును ప్రత్యక్షము చేసినవి. వైదికవిజ్ఞానవిలసితమైన భాగవత భక్తిని ప్రజాజీవనమునందు ప్రత్యక్షము చేయుచు శృంగారభక్తిరసానందమును గలుగ జేయుటకు ఆంధ్రభాగవతము వినియోగపడినది. వైదికేతిహాస ఫలదాయకమైన వీరరసానందము ననుభవించుటకు రామాయణ సంకీర్తనము వినియోగపడినది. ప్రజా ప్రవృత్తియందు గుణరసానందమును స్ఫురింప జేయుటకు శైవబౌద్ధగాథలు వినియోగపడినవి.

వైదిక కర్మప్రవృత్తి, వైదిక విజ్ఞానము పురాణేతిహాస కావ్యనాటకాది సాహిత్య రూపములను వాఙ్మయాభ్యుదయమునకు వినియోగపడినవి.

ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు సంస్కృత వాఙ్మయాధారమున విలాసవంతమైన వాఙ్మయము ప్రధానముగ నున్నది. భాష, భావములు, వృత్తములు, సంప్రదాయములు సంస్కృతమయములై ఆంధ్ర వాఙ్మయ స్వరూపమును దాల్చినవి. ఆంధ్రవాఙ్మయ రచనలందు తిక్కన, పోతన, నాచన మొదలగు మహాకవులు సంస్కృత సాహిత్యమున కాంధ్ర సాహిత్యమును సంయోగము చేసినను సంస్కృత సాహిత్య ప్రాబల్యము సర్వత్ర గోచరమగుచున్నది. ఈ పండిత సాహిత్యము జన సామాన్యమునకు దురారాధ్యమై సాహిత్యప్రయోజనమును సమకూర్చ జాలక పోయినది. జైనులు, బౌద్ధులు, వీరశైవులు వీర వైష్ణవులు, జంగములు, హరిదాసులు, వేదాంతులు, వైరాగులు, స్త్రీలు, వారి రచనలందు దేశీయ సాహిత్యము నుపయోగించినను ఆ వాఙ్మయము పండితాదరణము లేక గౌరవము గాంచకున్నది. ఆంధ్ర వాఙ్మయమునందు జనపురాణములు, విష్ణుచిత్తీయములు, పల్నాటి వీర చరితములు, బాల నాగమ్మ కథలు, బొబ్బిలి కథలు, వేమన శతకములు, కుచేలుని కథలు స్వల్పముగ నున్నవి. స్వయంవ్యక్తిత్వము లేని వాఙ్మయము ప్రతిభారహితమై వాఙ్మయ ప్రయోజనములను సఫలము చేయజాలదు. ఆంధ్రవాఙ్మయము స్వయంవ్యక్తిత్వమును గలిగి సర్వతోముఖమైన యాంధ్రాభ్యుదయమునకు సాధనభూత మగుటకు స్వతంత్రములైన పద్యకావ్యములును, గద్యకావ్యములును, శాస్త్ర గ్రంథములును నిర్మింపబడవలసి యున్నవి.

ఆంధ్రవాఙ్మయ వికాసమునకు ఆదియుగమునందు సంస్కృత వాఙ్మయమును, వైదికకర్మమార్గమును మూలాధారమైనవి. సంస్కృత భాషాసాహిత్యము లాంధ్రసంస్కారమును బొంది ఆంధ్ర వాఙ్మయము నిర్మింపబడినది. మధ్యయుగమునందు విజయనగర సామ్రాజ్య విజయములు, భక్తిమార్గము పోషణమును గలుగ జేసినవి. ఆంధ్రభాషాసాహిత్యములు సంస్కృతి సంస్కారమును బొంది ఆంధ్ర వాఙ్మయము స్వతంత్ర రూపమును దాల్చినది. ఆధునికయుగమునందు పాశ్చాత్యవిజ్ఞానము, భౌతిక సంపదలు వాఙ్మయాభ్యుదయమునకు సాధనము లగుచున్నవి. ఆంధ్రభాషా సాహిత్యములు సహజమైన ఆంధ్రవాఙ్మయ స్వరూపమును దాల్చుచున్నవి. ఆదియుగమునందు పండితారాధ్యమైన వాఙ్మయము వర్తమాన యుగమునందు ప్రజారాధ్యమగుచున్నది. సంస్కృత ప్రాయమైన వాఙ్మయము తెలుగు రూపమును దాల్చుచున్నది. వైదిక కర్మపరమైన వాఙ్మయము భక్తిపరమైనది. పద్యాత్మకమైన వాఙ్మయము గద్యస్వరూపమును బొందుచున్నది. వాఙ్మయమునకు విజ్ఞానవ్యాసనము, రసాంశము సమప్రాధాన్యముగ బరిగణింపబడుచున్నవి. ప్రజాజీవనము విజ్ఞానవంతము చేయుటకు వివిధ శాస్త్రములు, చరిత్ర, కళలు, విమర్శనలు మొదలగు విషయములకు సంబంధించిన గ్రంథ సముదాయము వాఙ్మయమునందు వెలువడవలసి యున్నది.

వాఙ్మయములయందు ఆదికాలమునందు పద్య కావ్యములకు గల గౌరవ ప్రతిష్ఠలు వర్తమాన కాలమునందు గద్య కావ్యములకు గలుగుచున్నవి. వాఙ్మయరంగమునందు బహుళ్యము కవులస్వత్వములైన గౌరవ సన్మానములు వర్తమానకాలమునందు శాస్త్రజ్ఞులకును, గద్యకావ్య నిర్మాతలకును సాధ్యము లగుచున్నవి. పద్య కావ్యములకు గల గౌరవప్రతిష్ఠలు వర్తమానకాలమునందు గద్య కావ్యములకును గలుగుచున్నవి. గద్యకావ్య రూపమున వెలయుచు ప్రజాదరమును బడయుచున్న నవల వ్యాప్తి గద్యకావ్యములకు ప్రజాహృదయమున గల యాదరణమును విశదము చేయుచున్నది. కావ్యములకు బరమార్థమైన విశ్వశ్రేయస్సు పద్యకావ్యముల మూలమునవలె గద్యకావ్య మూలమునను సాధ్యమగుచున్నది. ఆంగ్ల వాఙ్మయము నందలి గ్రంథ సముదాయమునందు పదాంశమైనను ఆంధ్ర వాఙ్మయమునందలి గ్రంథసముదాయము లేదని గ్రహించినపుడు ఆంధ్ర వాఙ్మయము యొక్క వికాసావసరము తెల్ల మగుచున్నది.

విశ్వకల్యాణమునకు నివృత్తి ప్రవృత్తి మార్గములు, జ్ఞాన భక్తిమార్గములు, సాంఖ్యకర్మయోగములు, త్యాగభోగ యోగములు, కరుణ వీరరసములు, శాంతశృంగారకలాపములు, శాస్త్రములు, కళలు, సుఖదుఃఖములు సాధనభూతములుగ నున్నవి. మహాకవులు విశ్వవ్యాప్తములైన దివ్యసాధనములను గద్యపద్యాత్మకములైన కావ్యరూపములను ప్రత్యక్షము చేయుచు కావ్యరసానుభవరూపమున ఆనందమును గలుగ చేయుచున్నారు. విశ్వమునందు జీవయాత్రకు దుఃఖనివృత్తియు, నిరతిశయ సుఖప్రాప్తియు బరమార్థములు. ఆ పరమార్థము నాంధ్రవాఙ్మయము సమకూర్చిన విధము ఇందు వివరింపబడినది.

ఇందు క్రొత్తవిషయములు లేవు. ఇంతవఱకును నితర పరిశోధకులు, వ్యాఖ్యాతలు తెలిపిన భావములే మరల తెలుపబడినవి. ఇంతవరకును వాఙ్మయ విమర్శకులును, వ్యాఖ్యాతలును వ్రాసిన రచన లీ గ్రంథమును వ్రాయుటకు నుపకరించినవి. ఆ గ్రంథకర్తలకును, ఇతర గ్రంథకర్తలకును, సహాయము చేసిన పండితులకును, సహచరులకును కృతజ్ఞుడను. ఆంధ్రమహాజను లిందలి గుణములను గ్రహించి ఆంధ్రవాఙ్మయాభ్యుదయమునకై ప్రచురణమును సాదరభావముతో నాదరించి యుపయోగించెదరు గాక!

[ఆంధ్రవాఙ్మయ సూచిక పీఠిక— 1929]

అజంతా విహారములు

ఆత్మవిజయము నిరుపద్రవకరమైన సుఖప్రాప్తికిని దుఃఖనివృత్తికిని సాధనము. పరవిజయము సంతాపకరమై దుఃఖప్రాప్తికిని సుఖనివృత్తికిని మూలము. వైదిక ధర్మపరిపాకమైన యీ పరమార్థము భారతీయ సంస్కారమునకు సహజమైన ఫలము. భారతీయ సంస్కారమునకు ప్రవృత్తి మార్గమునందును నివృత్తి మార్గమునందును నీ పురుషార్థము పరమలక్ష్యము. అవతార పురుషులు, తత్త్వజ్ఞులు, శాస్త్రజ్ఞులు, కళాకోవిదులు, గృహస్థులు, సన్న్యాసులు, సాంఖ్యులు, యోగులు, పండితులు, పామరులు ప్రవృత్తి నివృత్తిమార్గములను సమన్వయముచేసి, జీవయాత్రను సుఖదాయకముగ చేయుచుందురు. మానవకల్యాణ పరిణామమునందు బౌద్ధావతారము దివ్యఘట్టముగ నున్నది. ఆదివ్యఘట్టమునందలి మనోహరదృశ్యములను కొన్నిశతాబ్దులు గడచినను, నేటికిని భరతవర్షవ్యాప్తములైన గుహావిహారములు సంస్మరింపజేయుచున్నవి. దేశావృతములైన బౌద్ధవిహారములలో, అజంతావిహారము ప్రపంచమునందంతటను ప్రఖ్యాతిని బడసినది. లోకకల్యాణపరాయణులు పరమార్థప్రదమైన అజంతాకళాసందేశమును సంస్మరించి, సంభావించి, సందర్శించి పరమానందమును పడయుదురుగాక!

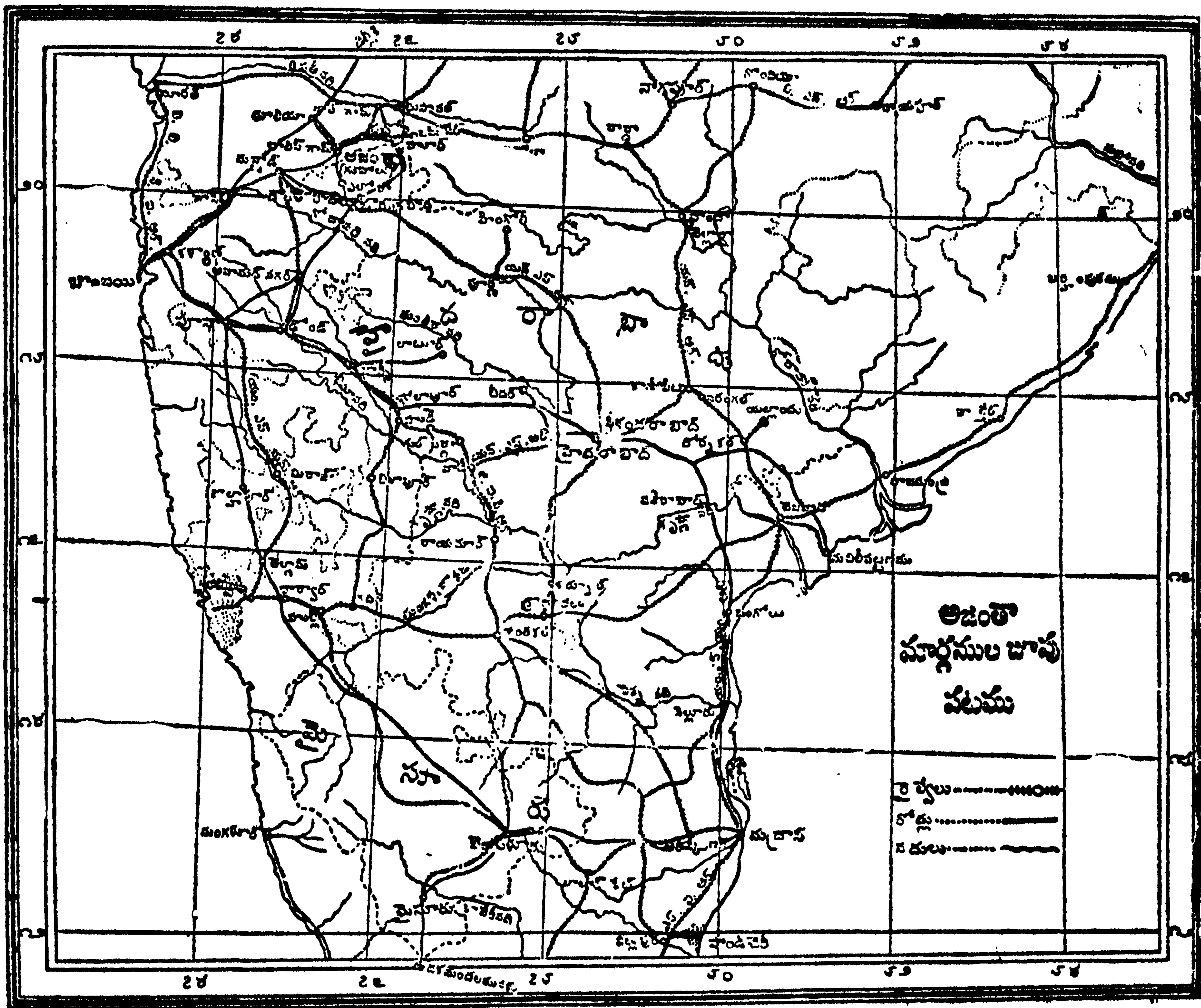
అజంతావిహారము నలంకరించెడి కుడ్యచిత్రములు అజంతాకు, నిరుపమానమైన ప్రతిభను చిత్రకళాప్రపంచమునందు గడించినవి. అజంతాయాత్ర చిత్రకళోపాసకులకు వలెనే సామాన్యులకును బ్రహ్మానందము కలిగించుచున్నది. ప్రాచ్యపాశ్చాత్య చిత్రకళాభిజ్ఞుల సంకీర్తనమునకు పాత్రమైన అజంతాచిత్రసముదాయము భారతీయ సంస్కారమును నేత్రపర్వముగ ప్రత్యక్షము చేయుచున్నది.

అజంతాపర్వతము దక్షిణపీఠభూమియందు గలదు. ఆపర్వతమునందు 'వాఘుర' యను నొక చిన్నయేఱు పుట్టుచున్నది. ఆ యేటికి ఉత్తరపుటొడ్డునను, అజంతా గ్రామమునకు నాలుమైళ్లదూరమునను అజంతాగుహలు గలవు. అజంతాగుహలు వింధ్యపర్వతముల కనుమద్వారమున గలవు. గుహలు అర్ధవలయాకారము గల 250 అడుగుల ఎత్తుగల కొండయందు నిర్మింపబడినవి. ఇందు 28 గుహలు నిర్మింపబడినవి. గుహలు తూర్పునుండి పడమటికి 600 గజముల వెడల్పున నున్నవి. ఈ గుహలకు సమీపమునందు కొండపైనుండి లోయలోనికి ఒకవాగు పాఱుచున్నది. ఆవాగు 'శాతకుండ' మను జలాశయమును జేరి అచటనుండి లోయగుండ పాఱుచున్నది. ఈ ప్రాంత మంతయును దుర్గమమైన సాంద్రారణ్యమయమై భయంకరముగ నున్నది. దుర్గమారణ్యమందు అజంతా గుహలను, విహారములను, చైత్యములను, చిత్రవిచిత్రములగు కుడ్యచిత్రములను నిర్మించిన బౌద్ధమతాభిమానుల ప్రతిభ నిరుపమానమై వెలయుచున్నది. విస్మృతములైన అజంతా గుహలను లోకమునకు వెల్లడిసేయుగల భాగ్యము పాశ్చాత్య చిత్రకళాభిజ్ఞులకు దక్కినది.

అజంతా గుహలను 1819—వ సంవత్సరమునందు యూరోపియను సైనికులు కనిపట్టిరి. అజంతావర్ణనలు 1829—వ సంవత్సరమునందు రాయలు ఏషియాటిక్ సొసైటీ పత్రికయందు ప్రచురింపబడినవి. సుప్రసిద్ధ శిల్పజ్ఞులైన జేమ్సు ఫర్గూసన్‌గారు 1843—వ సంవత్సరమునందు, రాయల్ ఏషియాటిక్ సొసైటీ సమక్షమునందు హిందూస్థానమునందలి గుహావిహారములను గురించిన వ్యాసమును ప్రకటించిరి. ఆ వ్యాసమునందు అజంతాకు సంబంధించిన విషయములు కలవు. ఏషియాటిక్ సొసైటీవారి ప్రోత్సాహమువల్ల మేజరు గిల్లును ప్రాగ్వాణిజ్య సంఘమువారు 1844—వ సంవత్సరమునం దజంతాచిత్రములకు ప్రతులను నిర్మించుటకు నియమించిరి. గిల్లుగారు 1864 వఱకును శ్రమపడి 30 పెద్దరంగుల చిత్రములను, 100 ఛాయాచిత్రములను సిద్ధముచేసి అజంతావృత్తాంత మంతయును 1864—వ సంవత్సరమునందు ప్రచురించిరి. రంగులపటములు లండనునందలి క్రిస్టల్ రాజమందిరములకు పంపబడినవి. ఆ పటములు అగ్నిప్రమాదమువలన నశించినవి. చివరిరోజులందు తయారుచేసిన 5 పటములు మాత్రము మిగిలినవి. పదియేండ్ల తరువాత గిల్లుగారు గుహలయందలి చిత్రములను పరిశీలించినప్పుడు అవి చెడిపోవుచున్నటులు వెల్లడిచేసిరి. భారతీయ శిల్పవిజ్ఞానమునకు పేరొందిన జేమ్సు ఫర్గూసన్‌గారును, డాక్టరు బర్గెస్‌గారును 1878 యందు అజంతా చిత్రములకు ప్రతులను వ్రాయించుటకు భారతప్రభుత్వమును ప్రోత్సహించిరి. ప్రభుత్వమువారు గ్రిఫిత్‌గారిని అజంతా చిత్రములకు ప్రతులను వ్రాయుటకు నియమించిరి. ఆయన బొంబాయి చిత్రకళాశాలయందలి విద్యార్థుల సాహాయ్యమున 127 పెద్దరంగుల పటములను తయారుచేసి కెన్సింగ్టను మందిరమునకు పంపించెను. వానియందు 87 పటములు పరశురామప్రీతియైనవి. గ్రిఫిత్తుగారు మరల కొన్ని చిత్రములను సిద్ధముచేసిరి. 1896—వ సంవత్సరమునందు ప్రభుత్వపక్షమునను 156 చిత్రములును వర్ణనలును గల గ్రంథమును వారు ప్రచురించిరి. గ్రిఫిత్తుగారు చిత్రించిన చిత్రములందు 56 చిత్రములు విక్టోరియా ఆల్బర్టు వస్తుప్రదర్శనమందిరమునందలి (Museum) గోడలమీఁద నమర్పబడియున్నవి.

అనంతరము దేవి హెర్రింగుహాముగా రజంతా చిత్రప్రచరణమునకుఁ జేసిన శ్రమ ప్రశంసనీయమై చిత్రకళాభిజ్ఞుల కాధారముగ నున్నది. దేవి హెర్రింగుహాము ప్రప్రథమమునను 1906—7 సంవత్సరములందు హేమంతమునందు అజంతా చైత్యమును సందర్శించినప్పు డామె ఆనందపరవశురాలైనది. ఆమె రెండవసారి 1909—10 లందును, మూఁడవసారి 1910—11 సంవత్సరములందును, అజంతా విహారమును సందర్శించినది. దేవి హెర్రింగుహామునకుఁ గల చిత్రకళాభినివేశమును, లారెన్సు

టినియనుగారి ప్రోత్సాహమును అజంతావిహారములందు ఆమెదృష్టిని లగ్నము చేసినవి. ఆమె నైజాము ప్రభుత్వపు సాహాయ్యమువలన కొన్నిమాసము లజంతా అడవులయందు నివసించినది. వర్తమాన కాలమునందు భారతీయ చిత్రకళయందు నిపుణులైన సయ్యదు అహమ్మదు, మహమ్మదు ఫజాలుద్దీను, నందలాలు బోసు, అసిత కుమార హల్దారు, సురేంద్రనాథ గుప్తగార్ల సాహాయ్యముతోను, డోరొతీ లార్చె సుకన్యగారి సాహాయ్యముతోను అజంతాచిత్రముల జూపినను ఇటీవల జూపుచున్న శ్రద్ధ ప్రశంసనీయముగ నున్నది. అజంతా విహార మిపుడు నిజాముప్రభుత్వాదరణమునకు పాత్రమైనది. ప్రాచీనవస్తు శాస్త్రాధికారు లజంతావిహారము కళాభిమానుల లక్ష్యము నాకర్షించుట కవసరమైన ప్రయత్నములను జేయుచున్నారు. విహారయాత్రను జేయుటకు దుర్గమారణ్యమునందు సౌకర్యము లేర్పఱుపఁబడినవి. సామాన్యయాత్రికులకును నుపయోగములైన వర్ణనగ్రంథములు, చిత్రపటములు ప్రచురింపఁ

అజంతా మార్గపు పటము

బడినవి. చిత్రశోభితములైన క్రొత్తసంపుటము లజంతా విహారముల మహత్త్వమును చాటుచున్నవి. ప్రాచ్యచిత్రకళాభిజ్ఞుఁడైన సయ్యదు అహమ్మదుగారి పటములును, యాజ్దానీగారి నిర్వాహణమును ఈ మహాప్రచురణమునం దజంతా ప్రతిష్ఠను సువ్యక్తము చేయుటకు వినియోగపడినవి. మోటారు నడచుటకు వీలైనరోడ్లు గలవు. అజంతాకు మన్మాడు—సికిందరాబాదు రైలుమార్గమునందుఁ గల ఔరంగాబాదుద్వారాను, జి. ఐ. పి. రైలుమార్గమునందుఁగల

వామె తయారుచేసినది. ఈ చిత్రములు పీఠికతోను సుప్రసిద్ధ పాశ్చాత్త్య చిత్రకారుల యభిప్రాయములతోను ఇండియా సొసైటీ యాధిపత్యమున 1915—వ సంవత్సరమునందు ప్రచురింపఁబడినవి. ఈప్రయత్నముల కన్నిటికిని నిజాముప్రభుత్వము సకల విధములచేతను సాహాయ్యము చేయుచుండెను.

నిజాముప్రభుత్వము తన సంస్థానమునం దున్న అజంతా చిత్రములను గాపాడుటయం దారంభమునందు నిరాదరణమును

దారినుగాముద్వారాను చేరవచ్చును. (అజంతా మార్గపు పటమును చూడుడు.)

అజంతా కనుమలు

ఉత్తర హిందూస్థానమునుండి దక్షిణ హిందూస్థానము నందు ప్రవేశించుటకు పడమటిదిశయం దజంతాకనుమలు సింహ ద్వారముగ నున్నవి. దుర్గమములైన సహ్యాద్రికిని, ఇంద్రాద్రికిని నడుమ నీ లోయ దక్షిణ పీఠభూమికి మార్గముగ నున్నది. ఆది కాలముననుండియు నీ లోయప్రాంతములందు సంగ్రామపరంపరలు సంభవించిన విషయమును దౌలతాబాదు, ఔరంగాబాదు, అప్ప్రదేశములందలి దుర్గములను గ్రామములును సంస్మరింపజేయు చున్నవి. ఆంధ్రులు, రాష్ట్రకూటులు, గుప్తులు, మహమ్మదీయులు, మహారాష్ట్రులు, ఆంగ్లేయులు, దక్షిణదేశాధిపత్యమునకై అజంతాప్రాంతములందు జేసిన దండయాత్ర లీప్రదేశపు ప్రతిష్ఠకు నిదర్శనములు. ఉత్తర దక్షిణహిందూస్థానముల దండయాత్రల కనుకూలమైన ప్రదేశమునందే శాంతిదూతలైన బౌద్ధభిక్షువులను విహారములను స్థాపించుటయు సౌఖ్యారాధనమునకు ప్రవృత్తినివృత్తి సాధనములం దద్భుతమైన దృశ్యమును కల్పించుటయును భారతీయ విజ్ఞానమున కద్భుతదృశ్యముగ నున్నది. రాజు లంతరించిరి. రాజ్యములు మారినవి. మతములు పరివర్తనమును పొందినవి. వనములు పురములైనవి. పురములు వనములైనవి. శిల్పములు శిథిలములైనవి. ప్రవృత్తి నివృత్తిమార్గములకు బౌద్ధేతిహాసపరములైన రూపకల్పనములయందు సంయోగసాహచర్యమును సువ్యక్తము చేయుచు బౌద్ధసన్న్యాసులకును యాత్రికులకును నొకకాలమునందు బ్రహ్మానందమును గలుగజేసిన అజంతా విహారమును, శిల్పచిత్రములను నిపుడు విషాదమును గలుగజేయుచు కాలప్రభావమును విశదము చేయుచున్నవి. బోధిసత్త్వుని దివ్యలీలా విలాసచిత్రమయమై, తదారాధకులకు విహారమై, యాత్రికులకును, కళారాధకులకును తీర్థరాజమై విరాజిల్లిన అజంతావిహార మిపుడు శిథిలమై, నిర్జనమై, కళావిహీనమై, మృగపక్షికీటకాదులకు వాసస్థలమైనను ప్రాచీనౌన్నత్యమును, కాలప్రభావమును, మానవ దుర్నయములను సంస్మరింపజేయుచున్నది. అజంతావిహారము మతా వేశాభిమానవ్యాపనములు కళావికాసమునకు దోడ్పడగల విధమునకు పరమప్రమాణముగ నున్నది.

ఆంధ్రదేశము — కళావికాసము

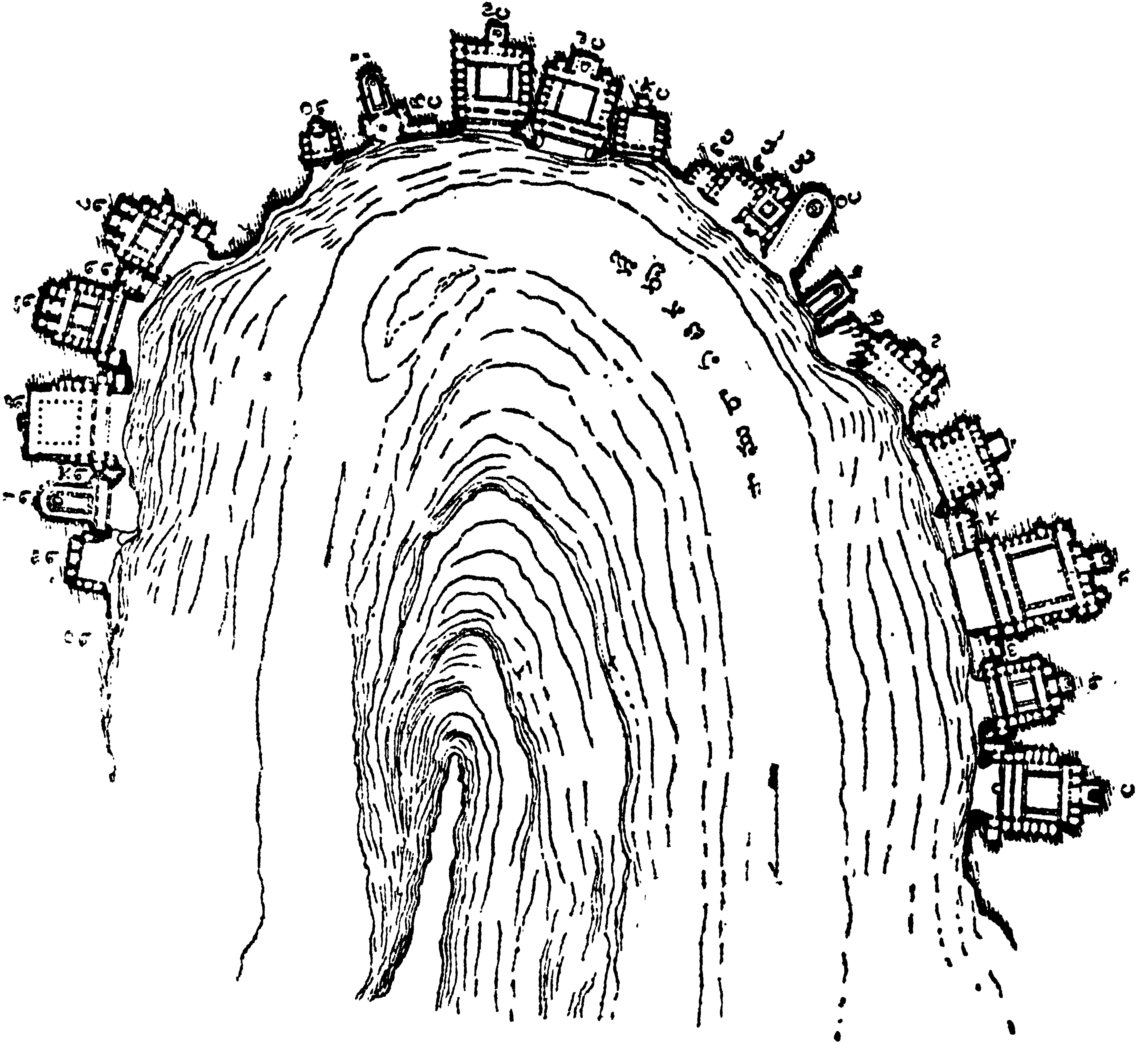
అనాదినుండియును మతాభినివేశము కళావికాసమునకు సాధనభూతముగ నున్నవిధమును ప్రపంచమునందలి కళాచరిత్రము విశదము చేయుచున్నది. యూరపుఖండమునందు క్రైస్తవ మతము చిత్రకళాభ్యుదయమునకు దోడ్పడిన విధముననే ఆసియా ఖండమునందు బౌద్ధమతము చిత్రకళాభ్యుదయమునకు దోడ్పడిన విధమును భరతవర్షము, చీనా, జపాను మొదలగు దేశములందలి చిత్రరచనలు విశదము చేయుచున్నవి. కాలమునందును, సంభావన యందును, కల్పనయందును భేదముగల ప్రాచ్యపాశ్చాత్యకళలకు భేదము లుండుటయందు విపరీత మేమియును లేదు. పాశ్చాత్య చిత్రకళ మధ్యయుగమునందు 1000—1600 ల ప్రాంతములం దభివృద్ధిని పొందినది. అజంతాచిత్రములు 1900 ల సంవత్సరములకు పూర్వమే క్రీస్తుశకము 70—80 లందు నిర్మింపబడినవి. సంకల్పమునందును, సంభావనయందును, కల్పనయందును, కాలమునందును భిన్నమైన అజంతాచిత్రములు పాశ్చాత్యచిత్రకళాకోవిదుల ప్రశంసలను బడయుటయే వాని వ్యక్తిత్వౌన్నత్యములకు ప్రమాణము. ఆంధ్రదేశమునందు బౌద్ధమతవ్యాపనము కళావ్యాపనమునకు సఖండముగను దోడ్పడినది. బౌద్ధమతప్రచారకు లాంధ్రదేశమునందును ఆంధ్రదేశమునుండి విదేశములందును కళావ్యాపనమును జేసినవిధమును దేశచరిత్రమును శిథిలస్తూపవిహారములును విశదము చేయుచున్నవి.

అశోకునికాలమునందే ఆంధ్రరాజకీర్తి దిగంతములందు వ్యాపించినది. పడమటికనుమలనుండియును తూర్పుకనుమలనుండియును బౌద్ధమతప్రచారకు లాంధ్రదేశమునందు ప్రవేశించి నివాసములను గల్పించుకొని విజ్ఞానాంకురములను ప్రతిష్ఠించిరి. పడమటికనుమలయందుగల కార్లి, కన్హేరి, ఎలిఫెంటా మొదలగు గుహావిహారస్తూపములును తూర్పుకనుమప్రాంతమునందలి నాగార్జునకొండ, ఉండవల్లి, భట్టిప్రోలు, అమరావతి, ఘంటసాల మొదలగు ప్రాంతములయందలి విహారస్తూపములును ఆంధ్రదేశమునందు బౌద్ధమతము వ్యాపించిన విధమును తెలుపుచున్నవి. ఆంధ్రరాజులు గోదావరీ కృష్ణానదుల నడుమనున్న వాసయోగ్యములైన ప్రదేశముల నాక్రమించి పాలించిరి. నాసిక, కల్యాణపురము, అజంతా, ఓరుగల్లు, జగ్గయ్యపేట, వినుకొండ, అమరావతి, విజయవాడ, గుడివాడ, ఘంటశాల, శ్రీకాకుళము, మొదలగు ప్రాంతములందలి ప్రదేశములనుబోయిన రాజమార్గము. ఆ రాజమార్గమునందు దుర్గములు, విహారస్తూపములు, దేవాలయములు, మసీదులు, 'చర్చిలు' భిన్నకాలములందు పరిపాలకుల మతధర్మానురూపముగను వెలసిన విధమును ప్రాచీన నవీన నిర్మాణములు విశదము చేయుచున్నవి. రాజ్యము లంతరించినను ప్రజాహృదయమునందు పరంపరాగతంబైన సంస్కారము వికసించిన విధమునకును వికసింపగల విధమునకును అజంతా చిత్రములును వర్తమాన చిత్రములును ప్రమాణములు. ఆంధ్రదేశమునందు బౌద్ధమతప్రచారకులు శిల్పమును, కళలను, వాఙ్మయమును వికసింపజేసి ప్రజాజీవనమును ఆనందదాయకముగ చేసిన విధము నజంతాశిల్పము ప్రాచీనదృశ్యములరూపమునను ప్రత్యక్షము చేయుచున్నది. ఆంధ్రరాజులు వైదికమతావలంబకులైనను విశాలహృదయముతో బౌద్ధప్రచారకులకు స్వాగతంబు నొసంగి విశాలమైన ఆంధ్రప్రవృత్తికి వ్యక్తి బీజాంకురములను ప్రతిష్ఠించిరి. ఆ వ్యక్తిత్వమే వర్తమానకాలమునందును మత సంప్రదాయాచార వ్యవహారములందును, వాఙ్మయమునందును, చిత్రకళయందును ప్రత్యక్షమగుచున్నది.

గౌతమబుద్ధుడు సంసార ప్రవృత్తియందు దుఃఖనివృత్తికిని, సుఖప్రాప్తికిని సాధనమును అవ్యక్తమైన దైవమునందుగాక వ్యక్తమైన ధర్మపథమునందు పరిస్ఫుటము చేసెను. 'ధర్మం శరణం గచ్ఛ; సంఘం శరణం గచ్ఛ; బుద్ధం శరణం గచ్ఛ' అనెడి మంత్రత్రయము బౌద్ధమతమునకు సారాంశము. బుద్ధదేవుని

నిర్వాణానంతరము కాలక్రమమునను 'బుద్ధం శరణం గచ్ఛ' అను మనదేశము బాహ్యాభ్యంతర రూపములను మహావ్యాపకమును బొందినది. అశోకచక్రవర్తి క్రీ. పూ 260 సంవత్సర ప్రాంతములందు హిందూస్థానము నందంతటను ద్వీపాంతరములందును బౌద్ధమత వ్యాపనమునుజేసి బౌద్ధసంఘారామములను దేశమునం దంతటను నిదర్శనము. మహాయానమతవ్యాపనము నాగార్జునునకు ప్రాప్తంబైన ఆంధ్రావనియందు శిల్పకళావిజ్ఞాన వ్యాపనమున కుపయోగపడిన విధమున కమరావతీస్తూపము, అజంతావిహారము, బౌద్ధజాతకములు దివ్యమంగళ దృశ్యములు.

గౌతమబుద్ధుఁడు వైదికమతమున కాధారభూతమైన కర్మ

అజంతా గుహలు

స్థాపించెను. ఆంధ్రదేశమునందును నితరప్రాంతములందును స్థాపితములైన బౌద్ధారామములు కాలక్రమమున రాజాదరణమునను, ప్రజాదరణమునను గుహావిహార చైత్యరూపములను దాల్చినవి. బౌద్ధమత వ్యాపనమునందు మహాయానమత విజృంభణము శిల్పచిత్ర కళా వికాసమునకు సాధనభూత మైనది. మహాయాన మతోద్ధారకుఁడును సిద్ధుఁడునైన నాగార్జునుఁ డాంధ్రదేశస్థుఁడను ప్రతీతి గలదు. ఆ ప్రతీతికి గుంటూరుమండలమునందుగల నాగార్జునకొండ

మును ధర్మపరము చేసి కర్మసూత్రమునకు విశ్వాధారమును పరిష్కృతము చేసెను. సుఖదుఃఖములు, పుణ్యపాపములు, మోక్షబంధములు కర్మాధీనములు. శుభాశుభకర్మములు సంసారమునందు సుఖదుఃఖములకు మూలములు. మానవులకు కర్మము తరుణోపాయము. జననమరణములు కర్మాధీనములు. జన్మపరంపరలందు సుకృతములు నిర్వాణమునకు సాధనములు. అనేకజన్మములందు సంసిద్ధుఁడైన జీవుఁడు పరమపదమును బొందుచున్నాఁడు. జీవుఁడు

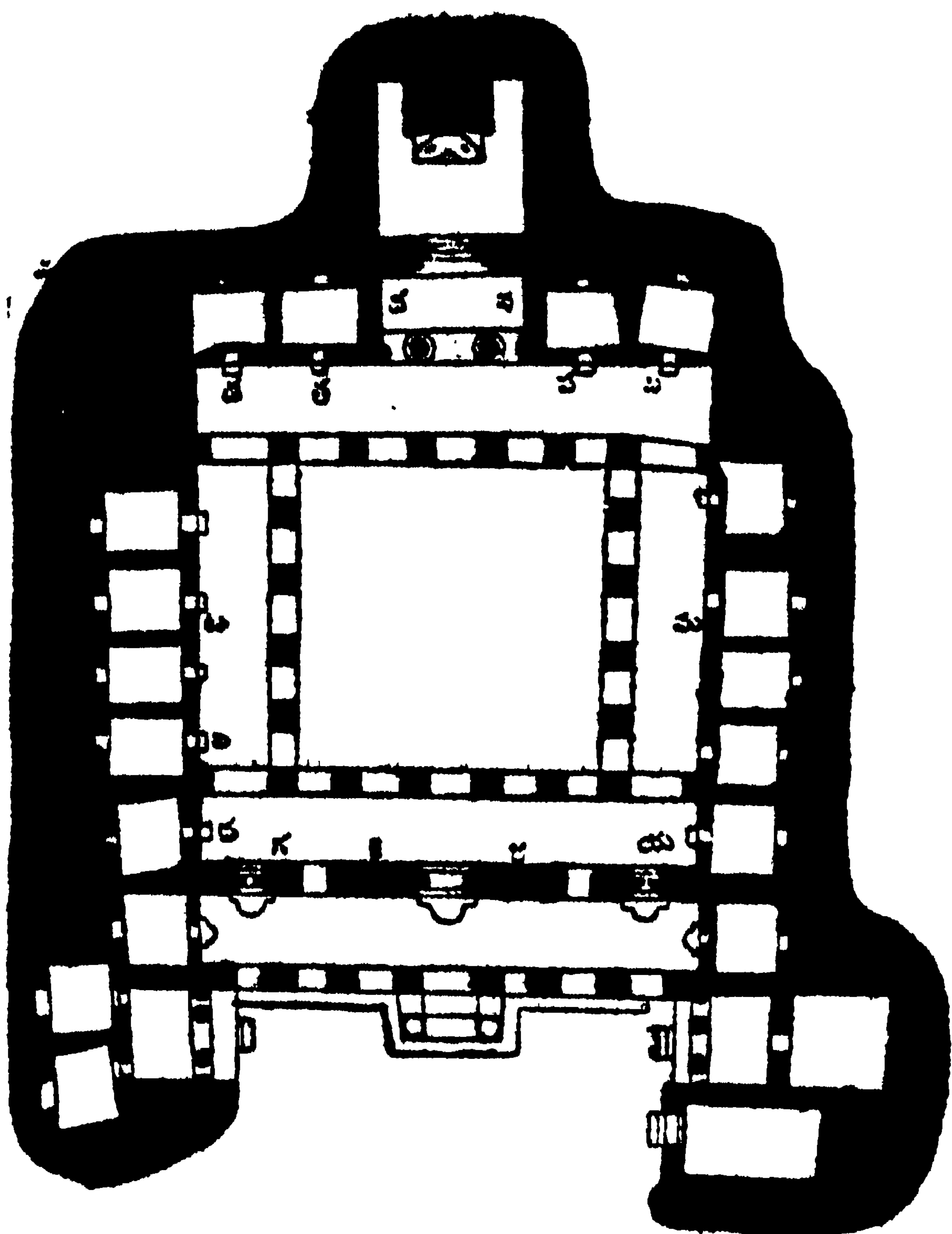
జన్మపరంపరయందు సంసిద్ధుఁడై బోధిసత్త్వుఁడైన విధమును బుద్ధావతారము విశదము చేసినది. మహాయానమతము జీవయాత్రయందు సుకృతదుష్కృతముల ఫలమును బోధిసత్త్వుని జాతకముల దృష్టాంతమునను ప్రత్యక్షము చేసినది. బౌద్ధజాతకములు వైదికమతబోధకములైన వేదపురాణేతిహాసములయందలి యుదంతములకు నూతనరూపరేఖావిలాసములను గల్పించినవి. జాతకములందు దేవలోకమునందలి దేవతల ప్రతిబింబములు పరివర్తనమును బొందినవి. ప్రజల నిత్యజీవనమును బౌద్ధజాతకములను సమన్వయముచేయుటకు బౌద్ధమత ప్రచారకులుచేసిన ప్రయత్నములను శిల్పము ప్రదర్శించుచున్నది. బౌద్ధసన్న్యాసులు కర్మప్రవాహమును ధర్మసాగరమునందు సంగమింపఁజేయుటకుఁ బూనిన సంకల్పమున కజంతాకుడ్యచిత్రములు లక్ష్యములుగ నున్నవి.

చిత్రకల్పనయందును చిత్రరచనయందును భావరూపముల కేకస్థాయిని గల్పించుట కష్టసాధ్యము. చిత్రకల్పన రచనలందు భావగాంభీర్యమునకును రూపసౌందర్యమునకును ప్రాతికూల్యము లేకపోయినను ఐక్యమునందు రసానందమును గల్పించుట దుష్కరము. ఈసందర్భములందు భావారాధకులకును రూపారాధకులకును చిత్రకళావిమర్శనమునందు లక్ష్యలక్షణములందు భేదము స్వతస్సిద్ధముగఁ గలుగుచున్నది. పాశ్చాత్యశిల్పమునకు రూపారాధనమును ప్రాచ్యశిల్పమునకు భావారాధనమును లక్ష్యములు. ఆధిభౌతిక లక్ష్యముతో ప్రాచ్యశిల్పము నవలోకించెడి చిత్రకారుల కజంతా చిత్రములందు రూపసౌందర్యమును గ్రహించుట దుస్తరము. ఆధ్యాత్మికలక్ష్యముతో నజంతా చిత్రముల నవలోకించెడివారలు రూపసౌందర్యము భావగాంభీర్యముతో సమ్మేళనమును బొందఁ గలవిధము నవలోకింపఁగలరు. దైవమానుషసంపదలు ప్రపంచ ప్రవృత్తియందు భావరూపసమ్మేళనమునందు పరమానందమును గలుగఁజేయఁగల విధమున కజంతావిహారమును, విహారమునందలి శిల్పమును, కుడ్యచిత్రములును పరమప్రమాణములు. సనాతనమైన భారతీయ సంస్కార మాధ్యాత్మిక లక్ష్యమును, సంన్యాసప్రవృత్తిని, శాంతరసమును, జననమరణములను ఆనందానుభవమునకు సాధనంబులుగ గ్రహించినవిధము నజంతా చిత్రములు పరిపరివిధములను విస్పష్టము చేయుచున్నవి. ఆలక్ష్యముతో నీ కుడ్యచిత్రములను చిత్రకళాభిజ్ఞు లవలోకించుదురుగాత! అజంతాగుహలయందలి గోడలమీఁదను, స్తంభములమీఁదను లోకప్పుమీఁదను భారతీయ సంస్కారము విచిత్రమైన రూపకల్పనలరూపమునను నిరూపింపఁబడినది. ప్రపంచనాటకమునందు పురుషప్రకృతుల సాహచర్యము రసానందమునకు సాధనంబుగ నున్నవిధము నజంతాకళావిన్యాసము విశదము చేయుచున్నది. రాజప్రాసాదములు వనములు, మహారాజులు, భిక్షువులు, మానవులు పశుపక్షి మృగాదులు, సుఖము దుఃఖము, మునులు యోధులు, స్త్రీలు పురుషులు, యువతులు యువకులు, యజమానులు పరిచారకులు, దేవతలు మానవులు సంసారవృత్తియందు దైవవిభూతులను ప్రత్యక్షముచేయుచు బ్రహ్మానందమును గలుగఁజేయఁగల విధమున కజంతాయందలి రూపకల్పనలు నిదర్శనములుగ నున్నవి.

అజంతా గుహలు

అజంతాపర్వతమునందు 28 గుహలు గలవు. ఈ గుహలు భిన్నకాలములందు నిర్మింపఁబడినవి. గుహల నిర్మాణము క్రీస్తుశకము మొదటిశతాబ్దియం దారంభమై ఎనిమిదవ శతాబ్దియందు ముగింపఁబడినది. బౌద్ధమతవ్యాపనముతో నారంభమై బౌద్ధమత క్షయముతో నంతము నొందినది. వైదికమతమునందువలెను బౌద్ధమతమునందును ఎడమవైపునుండి కుడివైపునకు ప్రదక్షిణము చేయుట సంప్రదాయము. అజంతా గుహలును ఈ సంప్రదాయము ననుసరించుచున్నవి. ఈ గుహలయందు బౌద్ధజాతకములందలి బుద్ధుని పూర్వజన్మాంతరముల వృత్తాంతములు గోడలమీఁదను, సరంబులమీఁదను, స్తంభములమీఁదను మనోహరముగను చిత్రింపఁబడినవి. ఇపుడు విశేషభాగము కాలగతిని బొందినవి. అజంతా చిత్రరచనల జీర్ణశేషములైన చిత్రములు రచనావిధానమును, ప్రతిభను, ప్రయోజనమును పరిస్ఫుటముచేయుచు భారతీయ చిత్రకళాహృదయమునకు లక్ష్యలక్షణములను విశదము చేయుచున్నవి. చిత్రరచన కుపయోగించిన పరికరములు సామాన్యమైన మసి, ఎఱ్ఱజేగురు, పచ్చజేగురు, వైడూర్యము. ఇవన్నియును దండకారణ్య ప్రాంతములందు పుష్కలముగఁ గలవస్తువులు. రాతిమీఁదను ఊక, గోఁదు కలిపిన మట్టితో మొదటను పూఁతపూసి దానిమీఁదను సున్నముతోను గచ్చు చేయఁబడినది. అనంతరము రచనా విషయపు మూలాకారము జేగురురంగుతోఁ గాని, నల్లరంగుతోఁగాని నిర్దేశింపఁబడి తదనంతరమున క్రమముగను గీతలతోను చుక్కలతోను వర్ణములు వేయఁబడినవి. పూర్వకాలమునందు అజంతా గుహలయందలి గోడలు, స్తంభములు, పటలములు చిత్రాలంకృతములై యొప్పుచుండెడివి. ఇప్పుడు జీర్ణశేషములు 13 గుహలందుమాత్రము గలవు. వానియందు 1, 2, 9, 10, 16, 17 లు ప్రముఖములు.

చరాచరప్రపంచమునందు సకలదృశ్యములయందును రూపమున కాధారభూతమైన భావప్రాధాన్యము నజంతాశిల్పమును, చిత్రరచనలును ప్రత్యక్షము చేయుచున్నవి. జన్మాంతరములందు పుణ్యకర్మ పరిపాకము గలుగఁజేయఁగల పరమార్థఫలమును బౌద్ధజాతకములు బోధిసత్త్వుని జాతకరూపములను అవగతము చేయుచున్నవి. వేదగాథలు పురాణేతిహాసరూపములను దాల్చినటులు బౌద్ధ జాతకరూపములను దాల్చి బుద్ధావతారము దశావతారములందును అంతర్గతమైనది. బౌద్ధ జాతకములు భారత రామాయణాది పురాణేతిహాస ప్రతిపాదితములైన ఆఖ్యానోపాఖ్యానములకు బౌద్ధధర్మ సంయోజనమును గల్పించి భారతీయ సంస్కారమును విశాలము చేసినవిధమును నిరూపించుట కజంతాచిత్రములు పండిత పామరులకు మనోహరములైన దృశ్యములుగ నున్నవి.

1—వ గుహాలయము

దీనియందలి చిత్ర వివరములు :—

(క) శిబి జాతకము.
(గ) మహాజనకజాతకము.
(చ) వేశ్యాంగనలు.
(జ) శంఖపాల జాతకము.
(ట) అంతఃపురము ; మహాజనకజాతకము.
(డ) ప్రతిపత్తి ; మహాత్యాగము.
(త) బోధిసత్త్వుడు ; పద్మపాణి.
(ద) సమ్మోహము.
(న) ముద్రాబద్ధ బోధిసత్త్వుడు.
(వ) బోధిసత్త్వుడు ; వజ్రపాణి.
(బ) చాంపేయ జాతకము.
(మ) ఉత్సవము.
(య) రాజమందిరము.
(ర) రాజసభ.

1-వ గుహ :—చిత్రములు, స్థానములు.

పేరు	ప్రదేశము
1. శిబిజాతకము	సింహద్వారమునకు పడమట నున్న మూలకోష్ఠము
2. రాజమందిరము; శయ్యాగత యైన రాణి శైల్యవ్యవహారము	పైదానికి కుడిభాగము
3. బౌద్ధ భిక్షువు రాజద్వారము	,,
4. ,,	,,
5. ,,	,,
6. అంతఃపురము నృత్యము చాంపేయజాతకము	ప్రథమావరణము పడమటిగోడ వెనుకటిగోడ కుడిభాగము
7. శంఖపాల జాతకము నాగకథ	వెనుకగోడ ఎడమకోష్ఠము
8. మహాజనక జాతకము అంతఃపురములు వేశ్యాంగనలు	వెనుకగోడ కుడిప్రక్కము
9. వేశ్యాంగనలు మహాజనకజాతకము	దాని ప్రక్కను
రాజు గురుబోధను వినుటకు వెడలుట, మహాజనకజాతకము	పైదాని ప్రక్కను
గజారోహి యై రాజు వెడలుట, రాజు గురూపదేశమును వినుట	దాని ప్రక్కను
10. అంతఃపురము అశ్వారూఢుడైన రాజు మహాజనకజాతకము	,,
రాణితో సంప్రదించుట మహాజనకజాతకము	,,
11. ఉత్సవము మహాజనకజాతకము	,,
12. నౌకాభంగము మహాజనకజాతకము	,,
13. జ్ఞానోదయము. పరిత్యాగము అభిషేకము మహాజనకజాతకము	లోపలి కోష్ఠము వెనుకగోడ ఎడమ కొన
14. బాలసన్న్యాసి రాజ్యసన్న్యాసము	లోపలి కోష్ఠము వెనుకగోడ ఎడమ కొన
15. స్త్రీలు, బౌద్ధారాధన	,,
16. అమరదేవి కథ, పశ్చిమము లో నాల్గు శిరములు, ముద్రా ధారియైన బుద్ధదేవుడు	లోపలి గదిలో కుడి గోడ
17. బోధిసత్త్వుడు పద్మపాణి	లోగది పడమటి భాగము వెనుకటి గోడ
18. ,,	,,
19. ,, వజ్రపాణి	,,
20. దంపతులు, సంసారసౌఖ్యము	,,
21. బుద్ధుని సమ్మోహము	లోగది పడమటిగోడ
22. ,, మారకన్య	,,

పేరు	ప్రదేశము
23. బోధిసత్త్వుడు భిల్లిభిల్లులు	గర్భగుడిద్వారమునకు కుడివైపు లోగది వెనుకటి గోడ
24. బోధిసత్త్వుడు (వజ్రపాణి కమలార్పణము	లోగది కుడిభాగము వెనుకటిగోడ
25. ,,	,,
26. నల్లరాణి	,,
27. చాంపేయజాతకము మొదటి ప్రకరణము రెండవ ప్రకరణము	లోపలి ప్రాకారము వెనుకటిగోడ
28. చాంపేయజాతకము	,,
29. ,, ఉత్సవము	లో ప్రాకారము వెనుకటి గోడ
30. అంతఃపురము	ముఖకోష్ఠము
31. దర్బారు పారసీకరాయబారము	ద్వారమునకు కుడిభాగము వెలుపలి గోడ
32. మద్యపాన దృశ్యము కుస్రూ, శిరీను	మండప పటలము
33. వృషభసమరము, నాలుగు కురంగములు ఏకశిరము	మంటపములు, స్తంభోపరిభాగము

పైన పేర్కొనిన కొన్ని చిత్రములకు ప్రతులను విషయ వివరములను గ్రిఫ్ఫితు, గోకాబ్యా, హెర్రింఘాము, బర్గెసు, నివేదిత గారలు ప్రచురించిరి. మొదటి గుహయందలి చిత్రము లకు సమగ్రముగ నైజాము ప్రభుత్వమువారు నూతన ప్రతులను ప్రచురించిరి.

1-వ గుహ (3-క, చ, పటములు) :—హిందూస్థానము నందుగల గుహావిహారములందు అజంతాయందలి మొదటి గుహ శిల్ప నైపుణ్యమునందు ప్రశస్తమైనది. గుహాలంకృతములైన శిల్ప నిర్మాణము ఈ ప్రశంసను సమర్థించుచున్నవి విహారమున కలంకార భూతమైన ముఖమంటపము పడిపోవుటవలన నిపుడు చూపుల కందము తగ్గినను నవశేషము శిల్పోత్కృష్టతకు లక్ష్యముగనున్నది. మూరు ముఖభాగము చిత్రాలంకృతములైన వస్త్రములతో సమర్చ బడినది. అందుగల బుద్ధుని జాతకదృశ్యములు, గజయుద్ధములు, మృగయావినోదములు, లతాలంకారములు మనోహరముగను చిత్రింప బడినవి.

గుహయందు మూడుభాగములు గలవు. మొదటిభాగము 64 అడుగులు నిడుపును, 9 అ. 3 అంగుళముల వెడల్పును, 13 అ. 6 అం. ఎత్తునుగల ప్రాకారము. దానికి రెండు కొనలందును రెండు బిల ములు గలవు. రెండవభాగము 64 అడుగుల చతురస్రముగల చావడి. చావడికి మధ్యభాగమునం దందమైన సింహద్వారము గలదు. సింహ ద్వారస్తంభములు, ద్వారపాలకులు సుందరముగను చిత్రింపబడినవి. పటలమును మోయుటకు 24 స్తంభములు గలవు. చావడిచుట్టును 9 అ. 6 అం. వెడల్పుగల ప్రాకారము గలదు. చావడికి వెనుక భాగమునందు 10 అ. 9 అం. చతురస్రముగల గది గలదు. గది వెనుకను 20 అడుగుల చతురస్రముగల గర్భాలయము గలదు. గుహాంతర్భాగమునందు 14 బిలములు గలవు. ఈ బిలములు కుడి, ఎడమ, వెనుకవైపులందు నాలుగు చొప్పునను, ముందువైపున ఇరు ప్రక్కలను ఒకటి చొప్పునను గలవు.

పంచపాళియందును చావడియందును గల స్తంభములు చిత్రవిచి త్రాలంకృతములు. కల్పనలు కొన్ని చోద్యములుగ నున్నను సర్వత్ర శిల్పనైపుణ్యమును చాటుచున్నవి. స్తంభాగ్రభాగములు నిడువువటు వైన ముఖములు అందమైన వస్త్రములు గలిగి యున్నవి. స్తంభాగ్రభాగ ములు వివిధములైన పుష్పలతాలంకరణములతోను, మతగాథలతోను, పురాతన జంతువులతోను చిత్రితములై విలసిల్లుచున్నవి. స్తంభాగ్ర భాగములందుగల యలంకారరచన కొందరకు విపరీతముగ దోచినను ఇది భారతీయశిల్పమునకు సహజలక్ష్య మని శిల్పులు గ్రహింపవల యును. మొదటి గుహయందలి కురంగకల్పన మీ సందర్భమునకు నిదర్శనము. ఒక స్తంభము న్నగభాగము ఏకముఖముగల నాలుగు కురంగము లతివిచిత్రముగను నిర్మింపబడినవి. నాలుగువేళ్లకును ఏ వైపునుండి చూచినను తలయును, నంగాంగ సంయోగ విన్యాసము లును అందచందములు గలిగి యొప్పుచున్నవి. ఈ దృశ్యము శిల్ప దక్షత్వమునకును సహజ సౌందర్యమునకును లక్ష్యముగ నున్నది.

గర్భాలయమునందుగల పెద్ద బుద్ధవిగ్రహము గంభీరముగ నున్నది. నిర్మల ప్రశాంతవదనారవింద మద్భుతమైన ఆత్మనిగ్రహవిజ యములను ప్రకటించుచున్నది. ద్వారబంధమునందలి లతాకల్పనలును, బుద్ధుని పరివారమును శిల్పనైపుణ్యమును, శిల్పనానైపుణ్యమును విశదము చేయుచున్నవి. బుద్ధవిగ్రహరూపము ధ్యానయోగపరమై శిల్పశాస్త్రప్రమాణము ననుసరించుచున్నది.

గుహయందలి గోడలు, పటలము పూర్వము చిత్రమయ ములై యుండినవి. కాలక్రమమునను తేమ, కీటకశకుంతములు, కళాసంగ్రాహకుల దురయములు నేలకును పటలమునకును సమీపమునున్న చిత్రములను నాశనము చేసినవి. గోడలనడుమను పటలము నడుమను నిలిచియున్న చిత్రములు, కోసి తీసివేసిన తరు వాతను, శేషించిన చిత్రభాగములవలె గన్పడుచున్నవి.

1—వ గుహయందున్న చిత్రశేషముల కొన్ని వివరములు:—

1—వ గుహ: శిబి జాతకము: — పూర్వకాలమునందు శిబిచక్రవర్తి భరతవర్షము నేలుచుండెను. ఒకనాడొకడేగ పావు రమును వెంబడించెను. పావురము శిబిని శరణువేడెను. డేగ శిబిని తన యాహారమైన పావురము నిమ్మని కోరెను. శిబి డేగకు తన మాంసమును కోసి యిచ్చి పావురమును రక్షించెను. బోధిసత్త్వుడే శిబిగా పుట్టినటులు జాతకములు తెలుపుచున్నవి. డేగ తృప్తిని బొందినది. శిబి కమరత్వము గలిగినది.

మహాభారతమునందలి వనపర్వమందలి యితిహాసమే, ఈ బుద్ధ జాతకమునందు సంక్షేపముగ చిత్రింపబడినది. ఈజాతకము మూడు దృశ్యములందు మనోహరముగ చిత్రింపబడినది. మొదటి

దృశ్యమునందు ఎడమవైపున పై భాగమునందు రెండు స్తంభముల నడుమను ద్వారపాలకుడు నిలుచున్నాడు. స్తంభములు నీలిరంగు గలిగి సువర్ణ రత్నాంచితములై ద్వారపాలకుని కల్పనకు శోభను కల్గించుచున్నవి. ద్వారపాలకుడు చేతుల చొక్కానుధరించి, నడుమునకు పట్కానుబిగించి చామనచాయ శరీరము కలిగి యున్నాడు. లోపలిభాగమునందు ఇరువురు స్త్రీలు నీలపీతాంబరములును, ఆభరణములును గలిగియున్నారు. ఒక స్త్రీ మనోవ్యాకులతను, ఆశ్చర్యమును తెలుపునట్లు పెదవులపై వ్రేలు పెట్టుకొని యున్నది. రెండవ స్త్రీ చేతులను స్తనములపై నిడుకొని ఆవేదనమును తెలుపుచున్నది. స్త్రీలకు కుడివైపున రాజు కుశాసనపీఠము నధిష్ఠించియున్నాడు. పీఠము నీలరత్న సువర్ణాంచితము. కథానాయకుడైన రాజును సులభముగ గుర్తించుటకు రాజవిగ్రహ మితర విగ్రహములకన్నను పెద్దదిగను సురుచిరరత్నాలంకారమండితముగను చిత్రింపబడినది. రాజు రత్నస్థగితమైన సువర్ణ కిరీటమును, మణికంఠహారమును, రత్నకంకణములును రమణీయ ముక్తాహారములును గలిగి రాజచిహ్నములతో శోభిల్లుచున్నాడు. గౌరవర్ణ దేహము శ్వేతపాండువర్ణ చిత్రితము. తెల్లని తోకలు మాత్రముగల్గి నీలపాండువర్ణముగల పావురము తొడయందు గలదు. రాజుచిత్రమునందు ఆకుంచిత వామహస్తము, వ్యాకులగ్రస్తమైన ముఖము, వామనేత్రదృష్టి ప్రసారములు మనోహరముగ నున్నవి.

సింహాసన సమీపమున రెండు కుబ్జచిత్రములు కలవు. ఒకటి నల్లని వర్ణముగలిగి చేతియందు కలశము కల్గియున్నది. ఈ చిత్రమునందలి నాసికారచనయందలి కాంతులును, కేశవిన్యాసమును శిల్పనైపుణ్యమును తెలుపుచున్నవి. రెండవచిత్రము ముకుళితహస్తములతో రాజును సగౌరముగ జూచుచున్నది.

సింహాసనమునకు కుడివైపున చామరధారిణియైన స్త్రీ చిత్రము కలదు. ఆచిత్రమునందలి అంగుళీవిన్యాసమును, చామరధారణమును మనోహరముగ నున్నవి. ఎడమవైపునను చిత్రమునందలి నాసికాగ్రము శిల్పనైపుణిని వ్యక్తము చేయుచున్నవి.

పటమునందలి కుడివైపున నొకమంటపము కలదు. దానియందు రాజారాణులు కూర్చున్నట్లు కలదు. రాజకుమారుడు కిరీటమును ముత్యాలహారమును ధరించియున్నాడు. రాజకుమారుడు వ్రేళ్లను పైకెత్తి ఆలోచించుచున్నట్లు గోచరించుచున్నాడు. రాకుమారి మంటపమువైపు చూచుచు రాకుమారిని సంకటమును బాపుటకు యోజించుచున్నట్లు గనుపడుచున్నది. ఈ చిత్రమునందలి నీలహరిత వర్ణముల వ్యత్యాసము చిత్రకారుని సంభావనాశక్తిని విశదము చేయుచున్నది. దీనికి కుడివైపునంగల యావరణమునందు రావిచెట్టు చిత్రింపబడినది. ఆకాశమునందలి అరుణకాంతులును, రావియాకుల పచ్చనికాంతులును వర్ణవిక్షేపమునందు నైపుణ్యమును తెలుపుచున్నవి. వృక్షసమీపమున, పెద్దత్రాసు సమీపమున రాజు నిలువబడియున్నట్లు చిత్రింపబడినది. రాజు ఒకచేతితో త్రాసుత్రాళ్లను పట్టుకొనినట్లును రెండవచేతితో వరదముద్రను ప్రకటించుచున్నట్లును చిత్రించబడినది. తులాస్తంభముదగ్గఱ నొక పురుషుడు అంగరఖాను, నడుముపట్కాను ధరించి నిలువబడినటులు చిత్రింపబడినది. ఆపురుషుని ఎడమచేతియందు దీర్ఘదండమును ధరించినట్లును, కుడిచేతితో నాశీర్వదించుచున్నట్లును చిత్రింపబడియున్నది. చిత్రము శిథిలమైనందువలన నాపురుషుని వాస్తవ స్వరూపమును నిర్ణయించుట దుష్కరము. వస్త్రముల మడతలను రేఖావిన్యాసరూపమున చిత్రించిన చిత్రకారుని నైపుణ్యము ప్రశంసనీయము. రాజుయొక్క కుడివైపునను అయిదుగురు స్త్రీలు కలరు. పైభాగమునమున్న ముగ్గురు స్త్రీలును రాజుచేసిన నిర్ణయమునకు విషాదమును తెలుపుచున్నారు. ఒకస్త్రీ తొమ్మును గొట్టుకొనుచున్నది. రెండవస్త్రీ చేతులెత్తి భయమును ప్రకటించుచున్నది. క్రిందిభాగముననున్న స్త్రీ లిరువురును వారి పిల్లలను జూచుచు భయమును తెలుపుచున్నారు.

రావిచెట్టున కావల కొండలు చిత్రింపబడినవి. ఆ కొండలమీదను ఇరువురు యోగులు ఈదృశ్యమును చూచుచున్నారు. యోగుల జటల నిర్మాణమును, ముఖవైఖరియును శిల్పనైపుణ్యమును గన్పఱచుచున్నవి. త్రాసునకు పైభాగమున కుడివైపున ఆకాశమునుండి ముగ్గురు దేవతలు ఈదృశ్యమును జూచుచున్నారు. ఆచిత్రమునందు ముందు నిలువబడిన చిత్రము మకుటమును, ముత్యాలహారమును, అంగరఖాను కలిగియున్నది. దానికి వెనుకభాగమున కిరీటధారియగు నొకపురుషుని చిత్రమును, సురుచిరాలంకృతమైన స్త్రీ విగ్రహమొకటియును కలవు. ఈ చిత్రముల ముఖములు భయభ్రాంతులు లేక ఆనందము ననుభవించుచున్నటులు చిత్రింపబడినవి ఈచిత్రము చక్కగ చిత్రింపబడినది. భయమును, భ్రాంతిని దెలిపెడి పై చిత్రములకును ఈ చిత్రములకును నిర్మాణమునందు గల వ్యత్యాసము చిత్రకారుని నైపుణిని తెలుపుచున్నది. దీనికి పైభాగమున రెండుచిత్రములు కలవు. ఒకచిత్రము మౌనముద్రను తాల్చినట్లును రెండవచిత్రము చేతులెత్తి నమస్కరించుచున్నట్లును చిత్రింపబడినవి. ఈచిత్రములు 'ప్రత్యేకబుద్ధుడు'ను వారి శిష్యులునై యుండు నని ఊహింపదగియున్నది.

ఈ విషయమునందలి మూడవ దృశ్యము, పై దృశ్యములకు క్రింద నున్నది. ఎడమవైపున కిరీటమును దండమును దీర్ఘశిరోజములును గల పురుషచిత్రము గలదు. కుడివైపున అష్టయోగుల బృందము గలదు. వీరు అష్టవసువులై యుందురు. వీరి కేశవిన్యాసములు భిన్నములై కల్పనాశక్తికి లక్ష్యములుగ నున్నవి. వారియందిరువురు జటాధరులు; ఇరువురు ప్రసన్నకేశులు; ఒకడు మధ్యపాపటకలవాడు; ఇంకొకడు కుటిలకుంతలుడు; మఱొకడు జుట్టు నున్నగ వెనుకకు దువ్వినవాడు; ఇంకొకడు కత్తిరింపబడిన కేశములు గలవాడు. వీరి ముఖవిన్యాసమును దేహకాంతులును భిన్నములుగ నున్నవి. వారి యంగప్రత్యంగవిన్యాసములును భిన్నరూపములను దాల్చినవి. ఈ చిత్రములందు అంగనిర్మాణము శాస్త్రప్రమాణమునకు తగినట్లు లేకపోయినను రేఖావిన్యాసమును, కల్పనలును చిత్రనిర్మాణమునందు నైపుణ్యమును వ్యక్తము చేయు

తున్నవి. యోగులకును పురుషులకును పదుమను, నృత్యమయహారము చిత్రింపబడినది. శిబిచూపిన మహాత్యాగమునకు చరాచర ప్రపంచ మంతయు నానందమును తెలుపుటకే మయూరనర్తనము లక్ష్యముగ సంకల్పింప బడియుండును.

యోగిబృందమునకు కుడివైపున విశాలమైన వటవృక్షమును, సమీపమున నొకవిహారమును కలవు. యోగులు వామ హస్తమున కమండలములను, దక్షిణహస్తమున పుష్పగుచ్ఛములను పూని, శరణాగత రక్షణమునందు, శిబి చూపిన త్యాగమునకు పూజలను చేయుటకు వచ్చుచున్నట్లు లూహింపదగియున్నది.

శిబిజాతక మంతయును గంభీరముగ చిత్రింపబడినది. వర్ణముల సంయోగ వియోగములు, రూపముల రేఖా విన్యాసములు, చిత్రకల్పనా సామర్థ్యము, శిబి స్థిరసంకల్పము, స్త్రీల విషాద సంభ్రమములు, దేవతల శాంతశీలము, యోగుల ఆనందపారవశ్యము, వస్త్రాలంకారముల విన్యాసములు శిబిజాతక రూపకల్పనయందు చిత్రకారుని దక్షత్వమును వివిధ సందర్భములందు పరిస్ఫుటము జేయుచున్నవి.

అంతఃపుర దృశ్యము :—ఈ దృశ్యము సింహద్వారమునకు ఎడమ వైపునగల ప్రాకారపు కుడ్యగవాక్షమునకు పైభాగమునను చిత్రింపబడినది. ఈ చిత్రము శిథిలమైనను దానియందలి చిత్ర నైపుణ్యము చిత్రకారుల ప్రశంసలను బడయుచున్నది. ఇది రాజపుత్రి శయ్యాగతయై స్నానము చేయుచున్న దృశ్యము. ఆమె బుద్ధుని సతియో సీవలి యను రాజకుమారియో యని యూహింపదగి యున్నది. మహాజనక జాతకమునందలి మహాత్యాగము గలుగజేసిన హృదయసంతాపము విషాదావస్థకు మూలమై యుండును. ఆమె తలక్రిందను ఎడమ గొర్రిక్రిందను తంగడలు గలిగి పాన్పు మీదను పవళించియున్నది. ఆమె కాళ్లను ముడిచి తలను కుడివైపునకు త్రిప్పుటవలనను నడుము మెలికలు తిరిగియున్నవి. ఇట్టి పొందిక పాశ్చాత్యచిత్రకళ కసహజమైనను భారతీయ చిత్రకళకు సహజామద్ది. భారతీయులగు కవులకును చిత్రకార శిల్పులకును స్త్రీలు పృథుజఘనలు, తనుమధ్యలు, పీనపయోధరలు. అజంతాస్త్రీలీ లక్ష్యముతోనే చిత్రింపబడిరి. పరుండియున్న స్త్రీయొక్క ముఖము వాడియున్నది; కాళ్లు సన్నగిలినవి; దేహకాంతి తగ్గినది. ఒక పరిచారక తలమీదను వేరొకతె కాళ్లమీదను కడవలతో నీరు పోయుచున్నారు. గది గుమ్మమునందు పరిచారకుడు భుజము మీదను నీటి కడవను దాల్చి నిలువబడియున్నాడు. పాన్పునకు కుడివైపున నొక పరిచారిక వింజామరను బూని విసరుచున్నది; ఒక చెలికత్తె విచారముతో నీమె నవలోకించుచున్నది; మూడవ చెలికత్తె మెడనుండి ముత్యాలహారమును తీయుచున్నది. ఈ విరహ దృశ్యము సహజమనోహరముగ నున్నది. చెలికత్తెల స్థితిగతులును, వస్త్రాలంకరణములును మనోహరముగ నున్నవి. వారల తలగడ గుడ్డయును, పువ్వులరవిక గుడ్డయును అద్దకపు పనితనమును తెలుపుచున్నవి.

మొదటి గుహయందు చిత్రింపబడిన చిత్రములందు మహాజనక జాతకోదంతములు మనోహరముగను గంభీరముగను నున్నవి. ఎడమవైపు గర్భప్రాకారపుగోడ యంతయును మహాజనక జాతక కథలతో నలంకరింపబడినది.

పూర్వకాలమునం దొకరాజు తన రాజ్యము నేలుచుండెను. అయనసోదరు డనుమానముమీద రాజు నెదిరించి చంపెను. చూలాలైన రాణి దేశాంతరమునకు పోయి ప్రాణములను దక్కించుకొనెను. ఆమె యొకకుమారుని గని మహాజనకుడని నామకరణము చేసెను. రాజకుమారుడు తన యుదంతమును గ్రహించి వర్తకమును జేయుటకు దేశాంతరమునకు వెడలెను. సముద్రమునందోడ గాలివానకు పగిలిపోయెను. దేవతలు మహాజనకుని కాపాడి స్వస్థలమునకు జేర్చిరి. రాజకుమారుడు తన వృత్తాంతము నంతయును రాజున కెఱింగించెను. మహాజనకుడు రాకుమారి సీవలిని వివాహము చేసికొనెను. మహాజనకునకు వైరాగ్యభావ ముదయించినపుడు రాణి సీవలి రాజునకు పలువిధములను సమ్మోహమును గలుగజేసి సంసారబంధములను బిగదీయుటకు ప్రయత్నించినది. కాని రాజకుమారుడు వైరాగ్యమునుబూని సంసారమును విడిచి యరణ్యమున కేగ దలపెట్టెను. సతియును మనమునకు పతి ననుగమించినది. మహాజనకుడు సర్వసంగపరిత్యాగియై బోధిసత్త్వావతారమును ధరించెను.

ఈ జాతకదృశ్యములు, గౌతమబుద్ధుని జాతకదృశ్యముల ననుకరించుచు, సంసారనాటకమును విచిత్రమైన రూపకల్పనాసాధనమునను మనోగతము చేయుచున్నవి. నవయౌవనము, మోహిని, రాజ్యభోగములు, పరివారములు మొదలగు సమ్మోహములు జ్ఞానులకు బంధకములు గానివిధమును మహాజనకదృశ్యములు విశదము చేయుచున్నవి.

8—వ చిత్రమునందలి దృశ్యములు : సీవలిమహారాజ్ఞి మహారాజు మహాజనకునకు సాంసారికానందమును గలుగజేయుటకు సంకల్పించినది. అంతఃపురము నలంకరింపజేసినది. తాను స్వయముగ నలంకరించుకొనినది. సురుచిరాలంకృతలైన వేశ్యాంగనలు పరిచారికలు రాజమందిరము నావరింపజేసినవి.

సురుచిరాలంకృత మైనమంటపమునందు రాజు కూర్చుండియున్నాడు. రాణి యెడమవైపునను కొంచెము క్రిందుగను కూర్చుండియున్నది. పరిచారిక లన్నివైపుల నుపచారములను జేయుచున్నారు. రాజు వెలలేని రత్నఖచితమకుటమును, కంకణములను, ముప్పటలదేలు ముత్యాలసరమును, కంఠహారమును, కర్ణకుండలములను, భుజకీర్తులను ధరించి ధర్మమూర్తివలెను పీఠము నలంకరించియున్నాడు. రాణి తన కోమలతనువును కుడిచేతిని రాజు తొడమీదను, ఎడమచేతిని పాదములమీదను ఆనించి, కటిజఘనభాగములు, వక్షస్స్థలముఖములు దృష్టి నాకర్షించి సమ్మోహము గలుగజేయునటు లాసనము నలంకరించుచున్నది. రాణి యొక్క అందచందములు, శృంగారవిలాసము, అలంకరణము, తత్ప్రభావము మహాసమ్మోహజనకములు. ఆభరణములు, కోమలాంగ

ములకు శోభను గలుగఁజేయునటులు సుందరముగ సమర్చఁబడినవి. పల్లవలువ సుందరరూపము, కోమలాంగములు, నాభి, త్రివళులు, మణిచిత్రాభరణములు గనుపడునటు లమరియున్నది. రాణి చిత్ర మపూర్వశృంగార లీలావిలాసమయమై ప్రేమాతిశయమంబై యొప్పుచు చిత్రకారుని ప్రతిభావిశేషమును తెలుపుచున్నది.

పరిచారికలు వెనుకను నిలుచుండి రాజునకును, రాణికిని చామరములను వీచుచున్నారు. వారి ముఖవిలాసములు విషాదమును దెలుపుచున్నవి. ఇరువురు పరిచారికలు స్తంభములనడుమను దూరమున నిలువఁబడి ఒకరిభుజమువిూఁద నొకరు చేతులు వేసికొని రాజవైరాగ్యమును గూర్చి యోజించుచున్నారు. దూరమున నంతి యొద్ద నాలోచించుచున్నారు. ఒకస్త్రీ శంఖాకారముగల పూలపాత్రను ధరించుచున్నది. ఆమె ముఖవిలాసము, నేత్రవేళ్ల విన్యాసము చిత్రకారుని నైపుణ్యమును తెలుపుచున్నవి. ప్రక్క నొకకుబ్జ బాలుఁడు జ్ఞాన వరదముద్రలను దాల్చి ధ్యానమును బూనుచున్నాఁడు.

రాజురాణుల ఆసనములసమీపమున రెండు కుబ్జచిత్రములు కలవు. రాణిదగ్గఱ నున్నదాని ముఖవిలాసము, నిమీలితలోచనములు, ముంగురులు, రూపకల్పనము, అంగుళీముద్ర ధ్యానయోగపరాయణత్వమును తెలుపుచున్నవి. రాజుసమీపమున నున్నదాని ప్రఫుల్ల నయనములు, జ్ఞానముద్ర, శాంత్యైకజణము, సుందరాలంకృత గాత్రము ధ్యానయోగాభ్యాసమును సూచించుచున్నవి.

రాజమంటపమున కెదుట నున్న మంటపమునందు వారాంగనలు నృత్యము చేయుచున్నారు. ప్రధాన నర్తకికి వస్త్రాలంకారములు మనోహరముగ సమర్చఁబడినవి. నర్తకి పొడుగుచేతులు గల బిగువైన కంచుకమును, పొడువైన పావడయుఁ గలిగియున్నది. ఎఱ్ఱచుక్కల చేతులచొక్కా, చారల పచ్చపావడ వర్ణభేదముల వ్యత్యాసమునను నర్తకి రూపభావములను మనోహరముగను విశదము చేయుచున్నవి. నర్తకి ధరించిన అలంకారములు నేర్పుగ చిత్రింపఁబడినవి. కేశాలంకారము జడలతోను, పువ్వులతోను అలంకృతమై మనోహరముగ నున్నది. నర్తకికి కర్ణభూషణములు, అంగుళీయకము, శిరోభూషణములు, కంఠహారములు, కంకణములు మనోహరముగ చిత్రింపఁబడినవి. నర్తనాభినయములు వర్తమాన కాలమునందువలెనే భావచేష్టలను తెలుపుచున్నవి. అజంతా చిత్రములందు 1500 ఏండ్లకు పూర్వము చిత్రింపఁబడిన నృత్యవిధానము వర్తమానకాలమునందలి నృత్యకళను వివిధ సందర్భములందుఁ బోలియున్నది.

మేళమునందు నర్తకి కుడివైపున నిరువురు యువతులు మురళీ వాద్యమును చేయుచున్నారు. ఇరువురు తాళములను వేయుచున్నారు, ఒకతె మృదంగమును, ఇరువురు డోళ్లను, ఒకతె తంబురాను వాయించుచున్నారు. వారి యాకారములు, దుస్తులు, అలంకరణములు భిన్నగతులను చిత్రింపఁబడి హృద్యముగ నున్నవి. రాజమంటపమునకు క్రిందిభాగమున నొక శాల గలదు. ఈ శాలకు కొయ్యవలకల క వ్వమర్పఁబడినది. దీనియం దొక స్త్రీ సుగంధద్రవ్యములను మార్ద మొనర్చుచున్నది. ఆమెచేష్టలు సుందరముగ చిత్రింపఁబడినవి. ఆమె చేతియందలి పప్పుడిపాత్రము, ప్రక్కనుగల ఇత్తడిచెంబు, బుట్ట, పళ్లెము, గిన్నె అందముగను చిత్రింపఁబడినవి. ఆమె ప్రక్కనున్న యువతు లిరువురును గృహకృత్యము లను నిర్వహించుచున్నటులు చిత్రింపఁబడిరి. ఈదృశ్యము వర్తమానకాలమందు హిందూగృహములందుఁ గనుపడుదృశ్యమును స్మరింపఁజేయుచున్నది.

దీనితరువాతి దృశ్యములందు మహాజనకుఁడు గజారూఢుఁడై, అశ్వారూఢుఁడై వెడలి యతీశ్వరుని సేవించుటయును, హిమవంతమునకుఁ బోవుటయును, వారద మిగాజినులు సంబోధించుటయును మొదలగు జాతకవిషయములు గలవు.

రాజమాత మంటపమున కెదుటను రాజుగది గలదు. మహాజనకుఁడు తనభార్యకు వేదాంతోపదేశమును జేయుచున్నవిధ మీ చిత్రమునందు గాంభీర్యముగను చిత్రింపఁబడినది. రాణి రాజోపదేశమును భక్తిశ్రద్ధలతోను వినుచున్నది. రాజువెనుకను రాణివెనుకను నిలువఁబడి చామరములను వీచుచున్న పరిచారికల చిత్రములు హృద్యములై విషాదవిచారములను, సంభ్రమాశ్చర్యములను దెలుపుచున్నవి. ఈ దృశ్యమునందలి విషయము 8-వ చిత్రము దృశ్యమునందలి విషయమును సామాన్యముగను పోలియున్నది. రాజు, రాణి, పరిచారికలు, అలంకరణ విధానమున కొంతిభేదమున్నను ఆ దృశ్యమును స్మరింపఁజేయుచున్నది. ఆదృశ్యమునందు మహాజనకుని మోహావేశ పరవశునిఁ జేయుఁదలపెట్టిన రాణి ఈదృశ్యమునందు సవినయముగను గూర్చుండి రాజు చేసెడి బోధను శ్రద్ధాభక్తులతో వినుచున్నది. క్రమక్రమముగను మహాజనకుఁడు సంసారమును పరిత్యజించి సంన్యాసమును స్వీకరించుటయును, రాణిసీవలి పతి ననుగమించుటయును ఇతరదృశ్యములందు విచిత్రముగను చిత్రింపఁబడినవి.

అజంతా చిత్రకారు లలంకరణ విధానమునందు నిపుణులు. చిత్రకల్పనలందు లతా కుసుమ కిసలయముల కల్పనలు, వస్తుకల్పనలు, కోణకల్పనలు, చిత్రవృత్త చమత్కార చిత్రకల్పనలు చిత్రకారుల కల్పనాసామర్థ్యమును నైపుణ్యమును విశదము చేయుచున్నవి. భారతీయ శిల్పమునకును, చిత్రకళకును సురుచిరాలంకరణవిధానము సహజలక్షణము. ఈ యలంకరణవిధానమును సహజసిద్ధముగను అజంతా చిత్రకారులు నిర్మించిన విధము కళావిద్యలయందు మనోహరముగా నున్నది.

బోధిసత్త్వుఁడు-పద్మపాణి :—(17, 18, 19 చిత్రములు) అజంతాకుడ్య చిత్రములందు బోధిసత్త్వుని చిత్రము భారతీయచిత్రకళయందు దుత్తమ చిత్రముగనున్నది. బౌద్ధపురాణము లందు దారంభము నందు బౌద్ధసంఘమునందలి సన్యాసు లందఱును బోధిసత్త్వులనఁబడుచుండిరి. అనంతరము మష్టసిద్ధులు గల మహానుభావులు మాత్ర మీ పేరును బడసిరి. వీరియం దష్టసిద్ధులు గలిగి ధ్యానబుద్ధగణమునకుఁ జెందినవా రయిదుగురు ఏర్పడిరి. పద్మపాణి ధ్యానబుద్ధగణమునకుఁ జెందిన బోధిసత్త్వుఁడు. గౌతమబుద్ధుని

నిర్వాణానంతరము పద్మపాణి బౌద్ధధర్మ నిర్వహణమును జేయుచున్నటులు బౌద్ధగాథలు తెలుపుచున్నవి. తుషితస్వర్గమునందుఁ గల మైత్రేయబుద్ధుఁడు భూమియం దవతరించువఱకు పద్మపాణి బోధిసత్త్వుఁడుగ నుండఁగలఁడు.

ఇచటఁగల బోధిసత్త్వుని చిత్రము చాల పెద్దది. దాని యెత్తు 5 అ. $7\frac{1}{8}$ అం; వక్షస్స్థలము రెండు భుజములమధ్య 2 అ. $5\frac{1}{2}$ అం; నడుము నడుమను 1 అ; భుజము అడ్డముగను 6 అం; ముఖము లలాటమునుండి గడ్డమువఱకు 1 అ. దవుడనుండి దవుడవఱకు 9 అంగుళములు.

అజంతా చిత్రరచనా కల్పనలకు బోధిసత్త్వుని చిత్రకల్పన పరిపాకముగ నున్నది.

"శ్లో. మౌనవ్యాఖ్యా ప్రకటిత పరబ్రహ్మతత్త్వం యువానం
వర్షిష్ఠాంతేవసదృషిగణై రావృతం బ్రహ్మనిష్ఠైః,
ఆచార్యేంద్రం కరకలితచిన్ముద్ర మానందమూర్తిం
స్వాత్మారామం ముదితవదనం బోధిసత్త్వం భజేఽహమ్".

మానవపరిణామమునందు బుద్ధావతారము చరమావతారము. వైదికమతపరిణామములైన శాస్త్రములు, కళలు, కర్మములు, ధర్మములు బుద్ధియోగమునందు పరిపక్వమును పొందినవి. బోధిసత్త్వుఁడు మహాయోగి; ధర్మబుద్ధుఁడు; ధ్యానబుద్ధుఁడు; జ్ఞానబుద్ధుఁడు; ప్రేమబుద్ధుఁడు. బోధిసత్త్వస్వరూపమునను పూర్ణయోగమును అజంతా చిత్రము దివ్యముగను పరిస్ఫుటము చేయుచున్నది.

బోధిసత్త్వునిదివ్య సుందర చిత్రము ప్రేక్షకుల చిత్తవృత్తిని లగ్నము చేయుచున్నది. సుందరాకారము, సాధువిలాసము, సువర్ణచ్ఛాయ హృదయమును భక్తిభరితము చేయుచున్నవి. నవయౌవనము, సాధుచరితము, మతప్రవృత్తి, ఉత్తమవంశము చిత్రమునందు సహజముగను స్ఫురించునటులు చిత్రము కల్పింపఁబడినది. దేహావయవవికాస విస్ఫురణములు వ్యాయామాభ్యాసమును గాక యోగాభ్యాసమును స్ఫురింపఁజేయుచున్నవి. వ్యూఢోరస్స్థలము, గుండ్రనిభుజములు, స్థిరగ్రీవము, ప్రబుద్ధఫాలము, ధ్యానాసక్త విశాలలోచనములు, శుకనాసము, సుస్థిరవక్త్రము, దివ్యకాంతిప్రసారితములైన నాసాచుబుకములు, ఉన్నమిత భ్రూలతలు ముఖవిలాసమునకు పరమార్థ సంస్కారమును గలుగఁజేయుచున్నవి. నీలపాండుర శరీరచ్ఛాయ యౌవనోద్ధతిని ప్రకటించుచున్నది. భుజస్థములైన దీర్ఘనీలశిరోజములు, రత్నఖచితమకుటము, గోమేధిక కంఠహారము, యజ్ఞోపవీత స్థానీయమైన మౌక్తికహారము రాజపదమును సూచించుచున్నవి. ఊఁగులాడునడుము సహజము కాకపోయినను మనోహరమై శరీరసంచలనమును సూచించుచున్నది. కుడిచేతను నీలోత్పలమును, ఎడమచేతను జ్ఞానముద్రయును పద్మపాణి బోధిసత్త్వుని ప్రత్యక్షము చేయుచున్నవి. చిత్రమునందు ఛాయాకాంతులు చక్కఁగ కల్పింపఁబడినవి. సురచిత కృష్ణకపిల చిత్రరేఖావిన్యాసము చిత్రమునకు జీవకళను గల్పించినది.

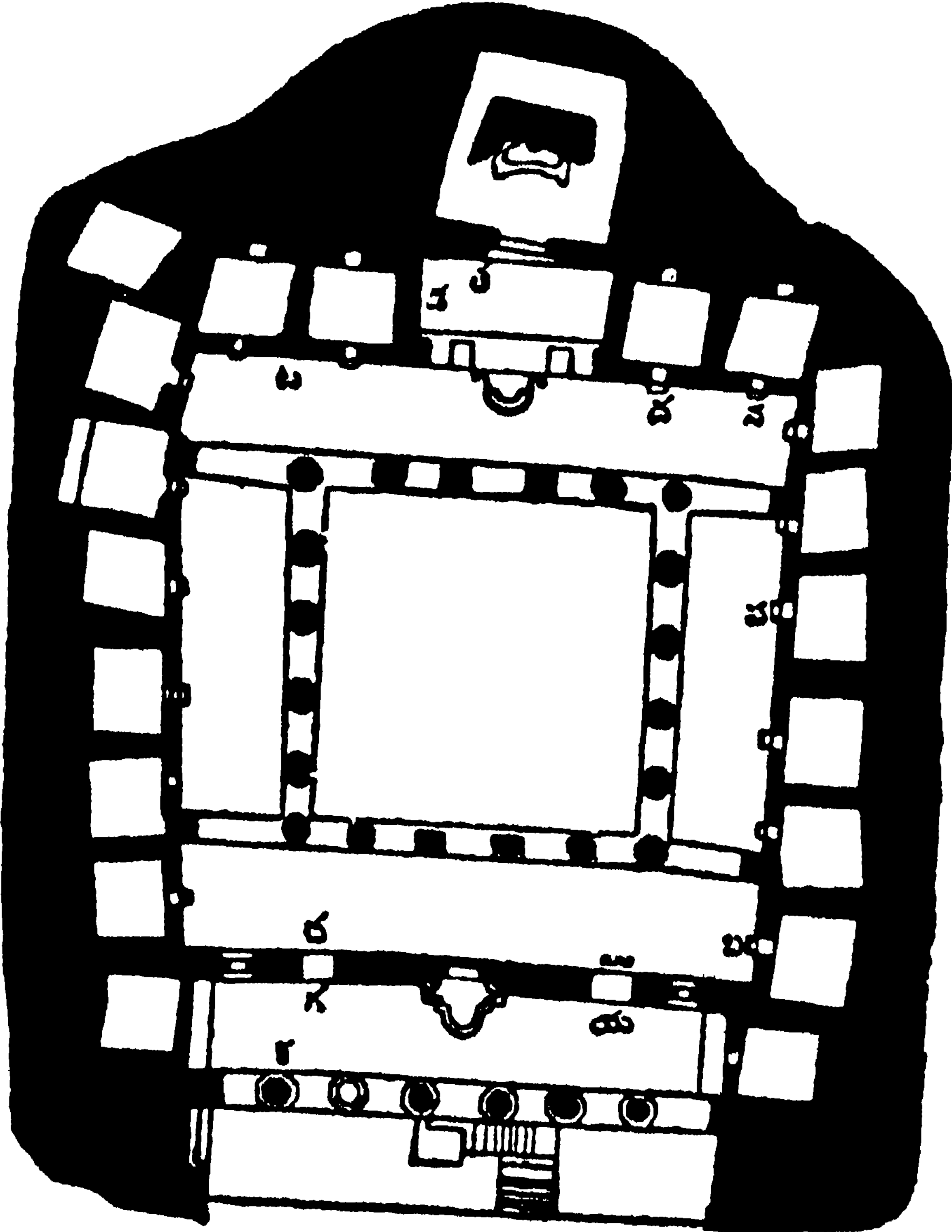
చిత్రకల్పనయందు ప్రధానచిత్ర ప్రాశస్త్యమే కాక యితర పాత్రలను, రంగమును, పరిసరములను చిత్రించుటయందు చిత్రకారుఁడు చూపిన బుద్ధివైభవము కళాభినివేశము గోచరం మగుచున్నవి. శృంగారవిలాసశోభితయైన నీలరాణి మనోహరముగ దేహప్రమాణాకృతిని చిత్రింపఁబడినది. బోధిసత్త్వుని సువర్ణకాంతికిని రాణి నీలకాంతికిని వ్యత్యాసము హృద్యముగ నున్నది. రాణి సురుచిరాభరణాలంకృతయై సుందరాంగశోభితయై యొప్పుచున్నను విగ్రహమును, నిర్వికారమును, లజ్జావినయములును, చిత్తశాంతియుఁ గలిగియున్నది. రాణియును చేతియందు కమలమును ధరించి ధ్యానయోగస్థితిని విశదము చేయుచున్నది. చిత్రకల్పనయంతయును శృంగారప్రేమమయమై ప్రకృతియందలి ఆనందస్వరూపమును మనోహరముగను ప్రత్యక్షము చేయుచున్నది.

సుందరాంగులు వింజామరలను వీచుచున్నారు. ప్రతిహారులు వినయధ్వనులను ఘోషించుచున్నారు. ఒకదిశయందు మయూరమిథునము ప్రేమామృతమును గ్రోలుచున్నది. ఒక పొదరింటియందు దంపతులు ప్రేమానందము ననుభవించుచున్నారు. ఎడమవైపున గంధర్వదంపతులు గగనమునందు సంచారముచేయుచున్నారు. గంధర్వుల క్రిందను కిన్నరదంపతులు ప్రేమగానమును పాడుచున్నారు. కిన్నరులకు క్రిందిభాగమునను దేవదూతలు బోధిసత్త్వుని సందర్శించి యానందించుచున్నారు. ఒక కొండమూలను రాజదంపతులు ప్రేమపాశబద్ధులైనను బోధిసత్త్వుని జూచుచున్నారు. కోఁతులు గంతులు వేయుచున్నవి. సింహములు గాంభీర్యమును జూపుచున్నవి. ఉద్యానవన మశోకవృక్షములతోను, పోఁకచెట్లతోను, లతాగుల్మములతోను, శృంగారవిలాసమయమై యానందమును గలుగఁజేయుచున్నది. శృంగారరసపరవశమైన ప్రకృతి పరిస్థితులందు బోధిసత్త్వుఁడు నిశ్చలుఁడై నిర్వికల్పుఁడై ధ్యానయోగియై చరాచర ప్రపంచము సంతను ప్రేమ్రశాంతియందు మేళవించి బ్రహ్మానందమూర్తియై వెలయుచున్నాఁడు. వైరాగ్యమునందానందమును ఆనందమునందు వైరాగ్యమును పరమార్థమునకు లక్ష్యము. ఆ పరమలక్ష్యమునే అజంతా చిత్రకల్పనలమూలమునను మహాశిల్పులు చిత్రించి చిత్రకళా ప్రయోజనమును రూపొందితమైన భావప్రపంచమునందు లగ్నముచేసి భారతీయ చిత్రకళ కమూల్య ప్రతిష్ఠను సమకూర్చిరి.

గర్భగుడియందుఁగల యోగమూర్తియైన బుద్ధమూర్తిని నిర్మించుటయందు శిల్పి చూపిన సంభావనాశక్తి భారతీయశిల్పమున కాదర్శముగ నున్నది. ద్వారముల నలంకరించెడిలతలు, ద్వారపాలకులు, ప్రతిమలు, బౌద్ధేతిహాసపరమైన గాథలు మనోహరమైన రూపకళా దృశ్యములుగ నున్నవి.

బుద్ధదేవుని యోగముద్రాధరునిగా యోగశాస్త్రప్రమాణము ననుసరించి చిత్రకారుఁడు చిత్రించెను. బుద్ధుఁడు యోగారూఢుఁడై ధ్యానముద్ర, జ్ఞానముద్ర, అభయముద్ర, వరదముద్ర, భూస్పర్శముద్ర మొదలగు ముద్రలను ధరించియున్నటులు చిత్రింపఁబడెను. బుద్ధావతారములు ముద్రాసన విలసితములై దివ్యకాంతులతో విలసిల్లుచున్నవి. వస్త్రధారణము, కేశసంస్కారము, హస్తవిన్యాసము, ముఖవిలాసము యోగారూఢతకు లక్ష్యములు. ఈ చిత్రములందలి తామరతూండ్లు, కమలవికాసకల్పనయు నతిమనోహరములు. పావనమైన సాత్త్వికగుణమునకు లక్ష్యమైన కమలమువలెను, విశుద్ధసాత్త్విక పురుషునకు లక్ష్యమైన

బుద్ధుఁడు బోధిసత్త్వుఁడైన విధమున కమలముల క్రమవికాస కల్పనలు జన్మవికాసములను స్ఫురింపఁజేయుచున్నవి. రాజగృహము నందు, ప్రలిపతులను పరిభవించుటకు గౌతమబుద్ధుఁడు చూపిన మహత్త్వము నీ చిత్రము విశదము చేయుచున్నటు లూహింపఁబడు చున్నది. భారతీయయోగ మంత్రశాస్త్రముల పరిజ్ఞానమున కీ దృశ్యములు ప్రమాణములు.

17—వ గుహాలయము.

(అ) సంసార చక్రము.
(క) గంధర్వులు.
(చ) షడ్దంతజాతకము; మహాకపిజాతకము.
(ట) వెస్సంతర (వైశ్యంతర) జాతకము.
(త) సుతసోమజాతకము.
(ప) సారిపుత్ర ప్రశ్న, ఉపదేశము.
(య) బుద్ధసన్నిధి—మాతాశిశువులు.
(ర) శరభజాతకము; మాతృపోషక జాతకము; మత్స్యజాతకము; శ్యామజాతకము.
(ల) మహిషజాతకము.
(వ) సింహల—అవదానము.
(శ) శిబిజాతకము.
(ష) మృగజాతకము.
(స) మదమాతంగభంగము.

17—వ గుహయందుఁగల చిత్రకల్పనలు మొదటి గుహ యందుఁగల కల్పనలవలెను మనోహరముగను గంభీరముగను నున్నవి. ఇందు షడ్దంత జాతక దృశ్యము మనోహరముగ నున్నది.

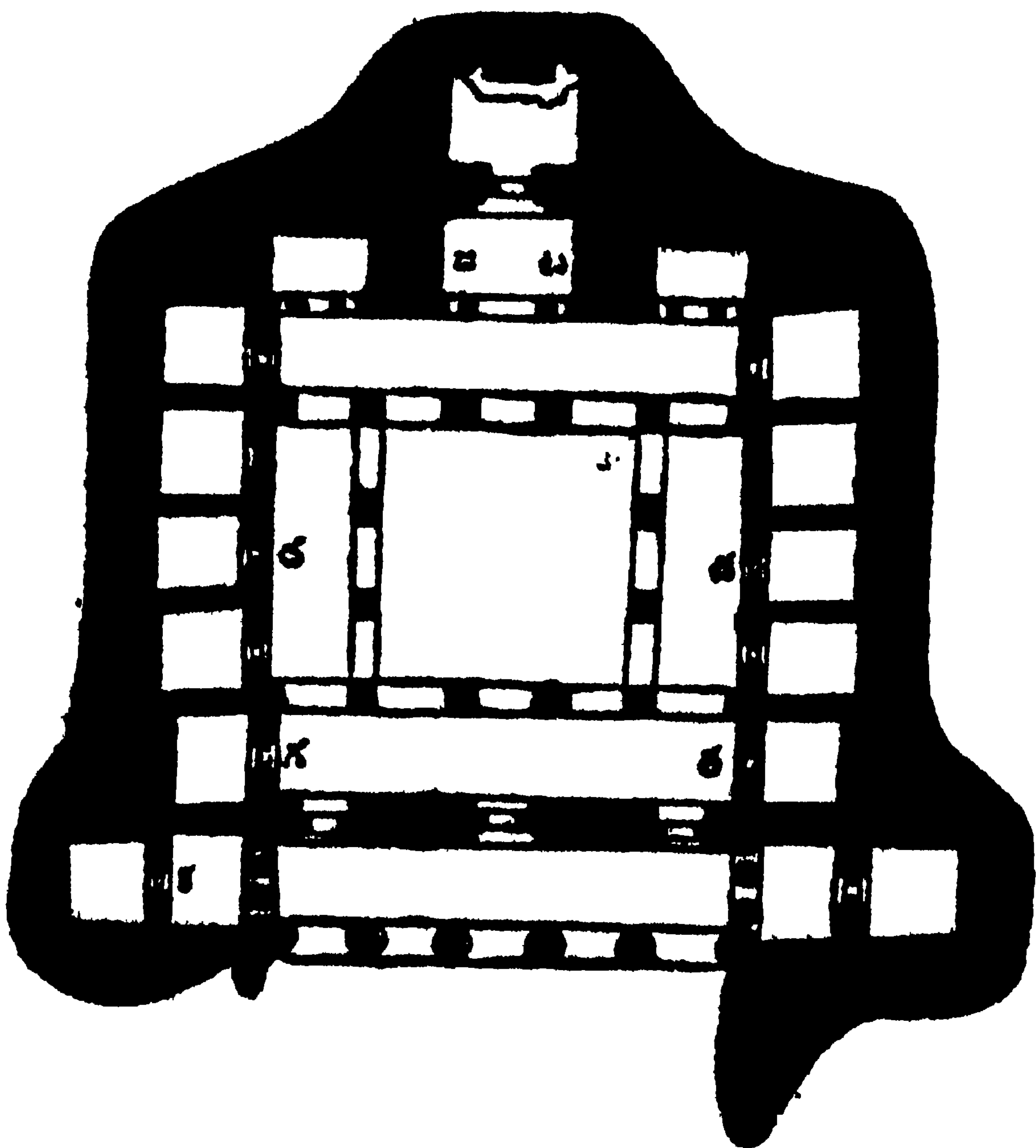
పూర్వము హిమాలయమునందు 8000 గజములు గల గజ యూథము గలదు. బోధిసత్త్వుఁడు యూథాధిపతికి పుత్రుఁడై జన్మించెను. ఆ గజయూథము షడ్దంత సరోవర ప్రాంతములందుఁగల బంగారు గుహయందు నివసించుచుండెను. ఆ కాసారము నీలోత్పలములతోను, పుండరీకములతోను, సహస్రపత్రములతోను, రక్తోత్పలములతోను నిండి సుందరముగ వెలయుచుండెను. అచటఁ గల సాంద్రకేదారములు, ఫలవృక్షములు, లతాగుల్మములు గజయూథములకు వాసయోగ్యమై బలదాయకములుగ నుండెను. గజము 46 గజములయెత్తును 60 అడుగుల పొడుగును గలిగి వెండివాకు వంటి దంతములను గలిగియుండెను. గజమున కిద్దఱు భార్య లుండిరి. గజ మొకరోజున నొక భార్యకు కోపమును గలుగఁజేసెను. ఆమె ఆహారము మాని కాశీరాజు భార్యగా పుట్టవలెనని ప్రార్థించి దేహమును చాలించెను. ఆమె జన్మాంతరమునందు కాశీరాజుభార్య యైనది. వేటకాండ్రను పంపి గజదంతములను తెప్పింపఁ దలపెట్టినది. వేటకాండ్రు విషదిగ్ధ బాణములతో నేనుఁగును గొట్టిరి. కాని వారికి దంతములను దీసికొనుట సాధ్యము గాలేదు. గజము స్వయముగను దంతములను వేటకాండ్ర కిచ్చివేసినది. ఆ పుణ్యకార్యము తనకు మోక్షము నిచ్చుఁగాత మని సంకల్పించెను. రాణి దంతములను జూచినవెంటనే మూర్ఛిల్లి ప్రాణములను విడిచినది. ఈగాథ యంతయును 17వ గుహయందు రసవంతముగను చిత్రింపఁబడినది.

కమలపరిశోభితమయిన కమలాకరము, గజవిహారము, బాతులు, కోఁతులు, మృగములు, భిల్లీభిల్లులు, తరులతాగుల్మములు. గజరాజము చక్కఁగా చిత్రింపఁబడినవి. గజమును చంపి దంతములను తీసికొనిపోయి రాణి కిచ్చుటయును మనోహరదృశ్యముగ నున్నది. రాణి పశ్చాత్తాపము దుఃఖవేదన విషాదరంగమువంటు విచిత్రముగను చిత్రింపఁబడినవి. రాణి రాజు తొడలయందు కొన యూపిరితో వ్రేలాడుచున్నది. దేహము కృశించినది. అంగములు కాంతివిహీనము లైనవి. పరిచారికలు దుఃఖవేదన ననుభవించుచు నుపచారములను జేయుచున్నారు. శృంగారదృశ్యమును విషాదదృశ్యమును భిన్నలక్ష్యములతో చిత్రించిన అజంతా శిల్పుల ప్రతిభ నీ దృశ్యము తెలుపుచున్నది.

17—వ గుహ యందలి శృంగార రచనావిధాన దృశ్యము అతి మనోహరముగ నున్నది. రాణి యొక చెట్టునీడను నిలుచుండి అలంకరించుకొనుచున్నది. ఒక పరిచారిక అలంకార వస్తువుల నందిచ్చుచున్నది. వేఱొక పరిచారిక వింజామరతో వీచుచున్నది. ఒక కుబ్జ దూరమునుండి రాణిని జూచుచున్నది. రాణి అద్దమును చేతఁబట్టుకొని అలంకారమును చేసికొనుచున్నది. చిత్రకారుఁడు రాణికిఁ గల్పించిన అంగవిన్యాసావస్థానము శృంగార రసమూర్తివలె నున్నది. పృథులజఘనము, తనుమధ్యప్రదేశము, నవ్వసిరాళ్ళు, ప్రఫుల్లలోచనములు, బాహులతలు, హస్తాంగుళీ విన్యాసము మనోహరముగ నున్నవి. వస్త్రధారణము, వ్రేలాడు కుచ్చులు, కటిసారసము, కంకణములు, మకుటము, మౌక్తిక

హారములు, కౌస్తుభము మనోహరముగ నలంకరింపఁబడి సౌందర్య శోభ నభివృద్ధి నొనర్చుచున్నవి. అజంతా చిత్రకారులు స్త్రీరూపవిలాసములను కల్పనము జేయుటయందుఁ జూపిన నైపుణ్య పరిజ్ఞానము నీదృశ్యము విశదము చేయుచున్నది. శృంగారరసము స్త్రీలకల్పనలరూపమున రసానందమును గలుగఁజేయఁగల విధము నజంతాగుహాలయందలి స్త్రీలచిత్రము లనంతముఖములను మనోగతము చేయుచున్నవి.

ఒక భిక్షువునకు ఒక యువతి తనబాలికచేతను భిక్షను పెట్టించుచున్నటులు చిత్రించినచిత్ర మతిమనోహరముగ నున్నది. భిక్షురూపమున నున్న బుద్ధదేవుఁడు భిక్షాపాత్రమును, దండమును కాషాయాంబరములను, జటాజూటమును ధరించి ప్రాసాదద్వారమున 'భవతి! భిక్షాం దేహి' యని నిలువఁబడియున్నాఁడు. గృహిణి తన బాలికచేతను భిక్షను పెట్టించుచున్నది. తల్లిపిల్లల సుందరాంగములు, సహజవస్త్రాలంకారములు, వినయవిధేయతలు, భక్తిశ్రద్ధలు, కోమలాంగములు భారతీయ సాహిత్యమునకు లక్ష్యములుగ నున్నవి. తల్లిపిల్లల నిర్మలదృష్టి ప్రసారములు, హస్తాంగుళీవిన్యాసములు, చిత్రరచనా విధానమును కళౌచిత్యమునకు లక్ష్యములు. బుద్ధునికాషాయాంబరములును, వైరాగ్యవిలాసములును భారతీయ సంస్కారమును సహజరీతిని నిరూపించుచున్నవి. వేటికిని గృహిణులకు కాషాయాంబరధరులైన సన్న్యాసులపట్లఁ గల వినయాదరణ గౌరవములను చిత్రపటమును విశదము చేయుచున్నది.

2—వ గుహాలయము

(అ) క్షాంతివాద జాతకము.

(క) హంస జాతకము.

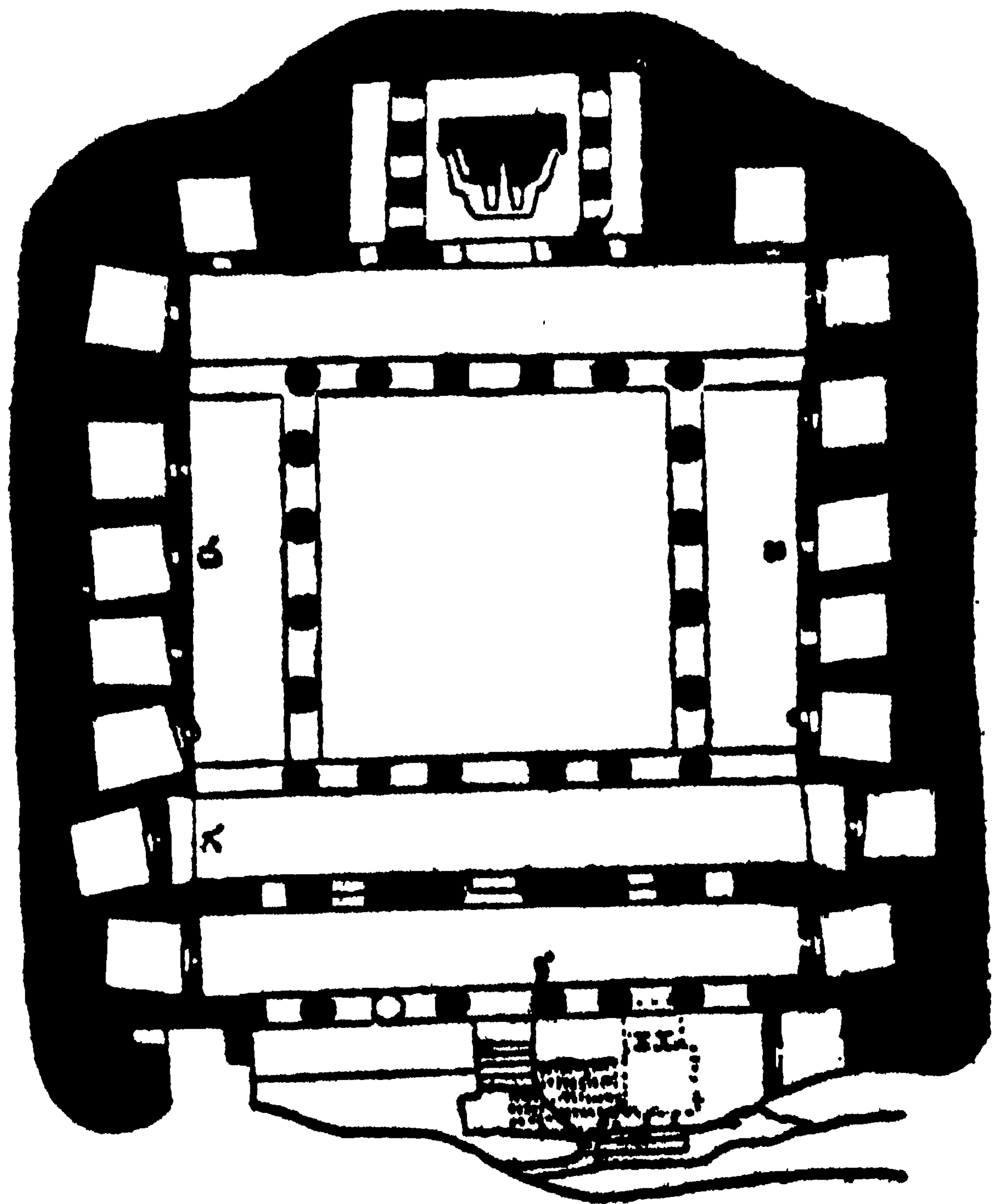
(చ) మాయాదేవి స్వప్నము: 'గౌతమబుద్ధుని జననము: లుంబినీవనగమనము: మహాత్యాగము: తుషితస్వర్గము.

(ట) శ్రావస్తియందు అద్భుతములు.

(త) మరుజాతకము: విధురపండిత జాతకము: పూర్ణావదానము.

(వ) కుక్కుటోపదేశము: ఖడ్గపాణి బోధిసత్త్వుఁడు.

రెండవగుహయందు ఎడమవైపు గోడమీఁదను గల స్త్రీచిత్ర మత్యంతమనోహరముగ నున్నది. ఆపాదమస్తకము గల యంగముల లావణ్యసౌందర్యములు, భూషణాంబరములు, రూపవిలాసములు చిత్రకారుని ప్రతిభకు నిదర్శనములు. కుసుమాలంకార భూషితమైన కేశపాశరచన, కంఠహారము, భుజహస్తభూషణములు, భూషాలంకృతమైన కటివస్త్రకల్పనము, ముఖవిలాసము, అయత్నోన్మీలిత నేత్రములు, హస్తాంగుళీవిన్యాసము, నిలుచున్నరీతి, అవనత ముఖము సౌందర్యమనోహర శృంగారమూర్తిని ప్రత్యక్షము చేసినటులు చిత్రము గోచరం బగుచున్నది. చిత్రకారుని కల్పనాసామర్థ్యమును, రచనా నైపుణ్యమును, సంభావనాశక్తిని ఈచిత్రము మనోహరముగ నవగతము చేయుచున్నది.

16—వ గుహాలయము

(అ) సుతసోమ జాతకము.

(క) అజ్ఞాతజాతకము.

(చ) నంద పరివర్తనము: సప్తమానుష బుద్ధులు.

(ట) గర్భధారణము: అసితజాతకము: విద్యాభ్యాసము: ప్రథమధ్యానయోగము: రాజగృహగమనము: సుజాత పూజ: త్రపుస్సభల్లికుల బలిదానము.

అజంతా చిత్రకళ

భారతీయ చిత్రకళయం దజంతాచిత్రకళ మనోహరాధ్యాయముగ నున్నది. బౌద్ధమతవ్యాపనము, మహాయాన మతస్థాపనము, ఆంధ్ర, వాకాటక, గుప్త, చాళుక్య సామ్రాజ్యములవ్యాపనము శిల్ప, చిత్ర కళాభ్యుదయమునకు వినియోగపడినవి. లారెన్సు బినియను గారు వ్రాసినటు లజంతాచిత్రకళ భారతీయజన్యముగాని పరదేశానుకరణము గాదు. ప్రపంచమందలి చిత్రకళావికాసమును పరిశీలించినపుడు కళాభ్యుదయమునకు భావోద్దీపనారాధనములు మూలమని తెలియుచున్నది. కొన్ని సమయములందు సహజదృశ్యములైన సూర్యోదయాస్తమయములు, జనసమూహములు, జంతుసంతానములు, పుష్పలతావృక్షములు రసానందమును కలుగఁజేసినను మానవాభ్యుదయమునకు వినియోగపడిన చిత్రరచనలు విశేషానందమును గలుగఁజేసిన విధమును ప్రపంచేతిహాసములు విశదము చేయుచున్నవి. ఆత్మవిజయమును బడయుటకు మహాత్ములు చేసిన మహాత్యాగములు శిల్పరచనలకు మూలాధారములై మానవుల చిత్తవృత్తిని మనోహరముగ లగ్నముచేయుచున్నవి. ఈ పరమార్థమునే అజంతా గుహయందలి శిల్పములును, చిత్రములును బుద్ధజాతక రూపకల్పనల సాధనమున విచిత్రముగ వ్యక్తపఱచుచున్నవి.

అజంతా చిత్రముల రచనలకు బోధిసత్త్వుఁడు హృదయమైనను, సౌందర్యశోభితమైన ప్రకృతివైచిత్ర్యము లన్నియును, ముఖ్యముగను సుందరాంగులు నుపాంగములుగఁ గల్పితము లైనవి. మనోహరములైన సుందరదృశ్యములు పురుషాధిష్ఠితము లైనపుడు విశ్వమంతటను పురుష ప్రకృతి సంయోగసంజాతమైన రసానందము గోచరమగుచున్నది. అజంతా గుహలయందు చిత్రింపఁబడిన బోధిసత్త్వుఁడు దేవాలయములందు నిర్మింపఁబడిన విగ్రహములవలెను, చీనా, జపానులందు కాలాంతరములందు కల్పింపఁబడిన చిత్రములవలెను జడప్రాయుఁడుగాక, సంసారావృతుఁడైనను సంసారతాపత్రయములేక వెలయుచున్నాఁడు. అజంతా చిత్రకారులు చిత్రించిన చిత్రములందు రాజదంపతులు, పరివారజనములు, యానవాహనములు, మృగములు, పక్షులు, వనోద్యానములు, తరులతా కుసుమములు, కిన్నరకింపురుషులు, యక్షగంధర్వులు, వేశ్యాంగనలు, సురుచిరాంబరభూషణములు, రూపకల్పనకు కీలకమైన బోధిసత్త్వకల్పన కంగములైనను చిత్రము లన్నియు ప్రధానాంగ ప్రయోజనములు గలిగి స్వయముగను శోభిల్లుచు రూపకల్పనకు శోభను గలుగఁజేయుచున్నవి. స్త్రీలచిత్రము లీప్రయోజనము నతిమనోహరముగను సమకూర్చుచున్నవి. దుస్సహమైన వైరాగ్యసంతాపము, సంసారపరితాపము శృంగార బృందావనమునందు సహ్యములై ఆనందదాయకములు గాఁగలవిధము నజంతా చిత్రదృశ్యములందలి స్త్రీల శృంగార విలాసరూపకల్పనలు విశదము చేయుచున్నవి.

అజంతా స్త్రీలు

అజంతా బౌద్ధ జాతక కల్పనలందు స్త్రీలు సువర్ణరత్నాలంకారములవలెను ప్రకాశించుచున్నారు. చిత్రకల్పనలందలి స్త్రీలు పద్మముఖులు; పద్మదళాయతాక్షులు; పద్మినులు; సుందరాంగులు; కోమలాంగులు; సుశీలలు; సురుచిరాంబర భూషణాలంకృతలు. సంసారసౌఖ్యములను పరిత్యజించిన బౌద్ధసన్న్యాసులు స్త్రీల రూపకల్పనల నతిమనోహరముగను గల్పించుటయును, జాతకరూప కల్పనలందు స్త్రీలు సర్వత్ర హృద్యముగను చిత్రింపఁబడుటయును మోహసామ్రాజ్యమునందు స్త్రీలకుఁగల సహజవశీకరణశక్తిని పరిస్ఫుటము చేయుచున్నవి. సంసార ప్రవృత్తియందువలెను సన్న్యాసమునందును కళోపాసకులకు విరహవిషయ కల్పనలు ప్రమోదదాయకములు గదా! చిరకాలాగతంబైన మత సంస్కారమును శ్రీరాజరాజేశ్వరీ సౌందర్యసంజాతమైన ఆనందకళోపాసనమును సుఖతరము చేయుచున్నది. శ్రీసూక్తము, శ్రీవిద్యా దేవీ స్తోత్రములు లలిత కళోపాసనానందమును శతసహస్రములైన నామరూపములను మనోహరముగను మనోగతము చేయుచున్నవి. అజంతా స్త్రీలకల్పనలు భారతీయపండితుల శ్రీవిద్యాభినివేశమును, చిత్రకళా నైపుణ్యమును, ఏకస్థాయియందు పరమార్థలక్ష్యమును దివ్యమైన రూపకాంతిరేఖా విలాసములతోను ప్రత్యక్షము చేయుచున్నవి. శ్రీవిద్యాసంస్కార శూన్యులును స్త్రీరూపకళాభిమానులును నైన ప్రాచ్యపాశ్చాత్త్యకళా విమర్శకు లజంతాచిత్ర రచనాహృదయమును గ్రహింపఁజాలరు. భౌతికసౌందర్యలక్ష్యముతో నైనను అజంతా చిత్రావలోకనము చిత్రకళాభ్యుదయమునందు నవపర్వ వికాసమునకు వినియోగపడఁగల విధమును శ్రీవిద్యాస్తోత్రము విశదము చేయుచున్నది.

"శ్లో. యా సా పద్మాసనస్థా విపులకటితటీ
పద్మపత్రాయతాక్షీ
గంభీరావర్తనాభి స్తనభరనమితా
శుభ్రవస్త్రోత్తరీయా,
లక్ష్మీ ర్దివ్యై ర్గజేంద్రై ర్మణిగణఖచితై
స్స్నాపితా హేమకుంభై
ర్నిత్యం సా పద్మహస్తా మమ వసతు గృహే
సర్వ మాంగళ్యయుక్తా."

అజంతా స్త్రీలు సర్వసౌభాగ్యసౌందర్యవతులైన కామేశ్వరులని చిత్రకళాభిజ్ఞుల ప్రశంసలను వడసిరి. స్త్రీలు సువర్ణాంగులైనను, శ్యామలాంగులైనను, నీలాంగులైనను, కోమలాంగులు, లలితాంగులు, సురుచిర వస్త్రాలంకారభూషితాంగులు, మోహనాంగులు.

విశాలఫాలము, ఆయతోన్మీలితలోచనములు, సుభ్రూవిలాసములు, శుకనాసము, సుందరాస్యము, బింబోష్ఠము, శంఖగ్రీవము, కోమలబాహులతలు, పీనపయోధరములు, తనుమధ్యము, విపుల కటితటము, కోమలజానుపాదములు స్త్రీలకు లావణ్యసౌందర్యములను పరికల్పించుచున్నవి. సహజలావణ్య సౌందర్యవిలసితములైన యంగాంగములశోభను అలంకారవిన్యాసము శోభాయమానము

చేయుచున్నది. అలంకార విన్యాసకల్పనలందు చిత్రకారుల కౌశలము గోచరం బగుచున్నది.

కర్ణకుండలములు గండభాగములకును, మణిహారములు ముత్యాలహారములు కంఠవక్షోజములకును, దండకడియములు భుజములకును, మణికంకణములు చేతులకును, కడియములు కాళ్ల కును అపూర్వమైన శోభను గలుగఁజేయుచున్నవి.

అంగుళీరచనా విన్యాసాభినయములు సంప్రదాయసిద్ధమైన శాంతిసుందరముద్రను ప్రత్యక్షము చేయుచున్నవి. వస్త్రకల్పన మంగాలంకారముల లావణ్యకాంతులను ప్రసరింపఁజేయుచున్నది. కంచుకకటివస్త్రకల్పనలు నవోత్సాహమును గలుగఁజేయుచున్నవి.

అజంతాస్త్రీల కేశపాశ విన్యాసములు సౌభాగ్య ప్రదర్శనము లగుచున్నవి. పుష్పాలంకృతములైన కేశపాశములు శృంగార పరికల్పనాచాతుర్యమునకు దృష్టాంతములు. అజంతాస్త్రీల సొగసులు, అందచందములు, ముఖవిలాసములు, భావచేష్టలు, విభ్రమసంభ్రమములు, వినోదానందములు, పరిచర్యావిధానములు, శృంగారకల్పనలు, శృంగారబృందావనమునందు సుందరాకృతుల నపూర్వరసానందమును గలుగఁజేయుచున్నవి.

జీవయాత్రయందు ప్రవృత్తిమార్గమునం దనంతములైన భావరూపములమూలమునను కామేశ్వరులు రసానందమును గలుగఁజేయుచున్నారు. ఆ రసానందమును నివృత్తిమార్గమునందును విధేయాత్మలైన కామేశ్వరులు గలుగఁజేయఁగలవిధమును బౌద్ధజాతకములందు నానంతరూపములను చిత్రకళాభిజ్ఞులు కల్పించిన కామేశ్వరులు విశదము చేయుచున్నారు. శక్తిస్వరూపిణులైన స్త్రీలు త్రిలోకకుటుంబినులు. సంసారసాగరమునం దానందతరంగములు స్త్రీమూలకములు. స్త్రీలు రాణులైనను, పరిచారికలైనను, పూజారులైనను, నర్తకులైనను—నాగరికలైనను, అనాగరికలైనను—గృహములందును వనములందును, అలంకరించుకొనుచున్నను, నిలుచున్నను, కూర్చున్నను, పనిచేయుచున్నను, విశ్రమించుచున్నను, పూజించుచున్నను, భిక్షనిడుచున్నను, వేఁడుచున్నను, మాటలాడుచున్నను, ఆడుచున్నను, పాడుచున్నను ప్రసన్నవదనలై సంసారయాత్ర నానంద యాత్రగఁ జేయఁగలవిధమును బౌద్ధసన్యాసులైన చిత్రకారులు సంకల్పించిన విధము నజంతాచిత్రకల్పనలు పరిస్ఫుటము చేయుచున్నవి. అజంతా చిత్రకల్పనలు స్త్రీల సౌందర్యవిలాసములందు ధర్మ విలాసముల నవగతము చేయుచు, పండితపామరుల కానందమును గలుగఁజేయుచున్నవి. స్త్రీల రూపసౌందర్య విలాసవిక్షేపములను కామారాధనమందే గాక ధర్మారాధనమునందు లగ్నము చేయుచున్న అజంతా చిత్రకల్పన లుదారభావ సమన్వితములై చిత్రకళోపాసకుల కారాధనయోగ్యములుగ నున్నవి.

అజంతాచిత్రకల్పనలు విశ్వహృదయమైన ధర్మావరణమునందు ప్రకృతిసిద్ధములైన సుందరకల్పనలను మనోహరముగ లగ్నముచేయుచున్నవి. పురుషార్థప్రదమైన ధర్మావరణమునందు చరాచర ప్రపంచ మంతయును ప్రబోధానందము ననుభవించుచున్నది. ప్రబోధధర్మానంద బృందావనమునందు బోధిసత్త్వుని సన్నిధానమునందు మునులు ధ్యానము చేయుచున్నారు; దంపతు లానందించుచున్నారు; గంధర్వులు పాడుచున్నారు; మయూరము లాడుచున్నవి; కుసుమములు సువాసనలను సమర్పించుచున్నవి; పంచభూతములు ప్రబోధమున నడయుచున్నవి; భిక్షువు లపరిగ్రహదీక్షను బూనుచున్నారు; స్త్రీలు శృంగార విలాసముల నభినయించుచున్నారు; చరాచరప్రపంచ మానందశ్రుతియందు ధర్మపథమునందు పారవశ్యమును బొందుచున్నది.

అజంతాచిత్రకల్పనలకు బోధిసత్త్వుఁడు జీవము, ప్రధానము. జీవుఁడైన బోధిసత్త్వుఁడు శాంతమూర్తి, సుందరమూర్తి, ధర్మమూర్తి. సుందరమూర్తికి జీవయాత్రకు సాధనంబులైన యంగోపాంగములు అప్రధానములైనను సౌందర్యవిలసితములుగ నుండుట ప్రకృతిధర్మము. అజంతా చిత్రకల్పనలందు ప్రధానమైన బోధిసత్త్వ సుందరమూర్తి జాతకయాత్రలందు ప్రధానవిషయము. జాతకయాత్ర కంగోపాంగములైన రంగములు, పరిసరములు, పాత్రలు, వస్త్రాలంకారములు, అప్రధానములైనను సౌందర్య భావ విలసితములై ప్రధానమైన సుందరమూర్తి కనిర్వచనీయమైన శోభను గలుగఁజేయుచున్నవి.

సుఖదుఃఖమయములైన జాతకములందు శాంతశివసుందర మూర్తులు సుఖస్వరూపములను సందర్శించి ఆనందము ననుభవింపఁగలవిధమును తత్త్వజ్ఞులైన బౌద్ధభిక్షువులు విద్యాకళాసంఘారామములైన అజంతా జాతకదృశ్యములందు గోచరము చేసిరి. అజంతా చిత్రకళోపాసకులు చిత్రకళారాధకుల కాదర్శకులు. అజంతా చిత్రకళ రూపకల్పనమునందు భారతీయ చిత్రకళోపాసకుల కారాధ్యముగ నున్నది.

కాలము

అజంతా చిత్రరచనల కాలమును నిర్ణయించుట దుష్కరము. అజంతా విహారములందు 23 శాసనములు గలవు. శాసనములందు శిలాశాసనములును, వర్ణలిఖితశాసనములును గలవు. శిలాశాసనములందు పెద్దవి మూఁడును, చిన్నవి రెండును సంస్కృతమునందును, చిన్నది యొకటి మాగధియందును గలవు. పెద్దవి 16, 17, 26 గుహలందుఁ గలవు. శాసనములందు 16—వ నెం గుహయందలి శాసనము ప్రముఖము. ద్వారమునకు కుడి ప్రక్కను 4 అ. 2 అం. పొడువును, 3 అ. 5 అం. వెడల్పును గలిగి యీభాగమునకు, 15 అ. యెత్తున నున్నది. చిన్నవి 25, 11 గుహలందుఁ గలవు. వర్ణలిఖితములు 17 కలవు. అవి 1, 6, 8, 9, 16, 17, 21 గుహలందుఁ గలవు.

16—వ గుహయందలి శిలాశాసనమునందు 'వాకాటక వంశము, వింధ్యశక్తి, ప్రవరసేనుఁడు, రుద్రసేనుఁడు, హస్తిభోజుఁడు, రుద్రసేనుఁడు, ప్రవరసేనుఁడు, కుప్తలావన్తి కలింగ

విజ్ఞాన వినోదాలను సర్వజనరంజ
కంగా మేళవించి ఉత్తమ అభిరుచి
గల చిత్రాలను నిర్మించడం మా ధ్యేయం

ఈ సంప్రదాయంలో రూపొందించి
త్వరలో మీకు సమర్పించనున్న చిత్రం

పూలరంగడు

దర్శకుడు ఆదుర్తి సుబ్బారావు
సంగీతం ఎస్.రాజేశ్వరరావు
నిర్మాత డి.మధుసూదనరావు B.A.

అన్నపూర్ణ పిక్చర్స్

NVKR

కోసల త్రికూట లాటాంధ్ర దేశములు........' మొదలగు విషయములు కలవు. ఈ రాజవంశజుల నామములు ప్రిన్సెపుగారు ప్రచురించిన సియోని తామ్రశాసనమునందును, వాయుపురాణమునందును గలవు.

అజంతా శాసనమునందుఁగల వింధ్యశక్తి ప్రవరసేనునకు తండ్రియై యుండును. శాసనమునందుఁగల హస్తిభోజుఁడు రాజవంశజుఁడు కాఁడు. హస్తిభోజపుత్రుఁడు మంత్రియైనటులు మాత్రము గలదు. ఆ మంత్రిపుంగవుఁడు గుహావిహారనిర్మాణములను చేసినటులను చేయించినటులును శాసనశేషభాగములు తెలుపుచున్నవి.

17—వ గుహయందలి శాసనమునందు ధృతరాష్ట్రుఁడు, హరిసాంబుఁడు, సౌరిసాంబుఁడు, రవిసాంబుఁడు పేర్కొనఁబడిరి. ఉపేంద్రగుప్తుఁడు, కచుఁడు, నీలవశుఁడు, కచుఁడు, కృష్ణదాసుఁడు వేలోకవంశమువారు పేర్కొనఁబడిరి.

25—వ గుహయందలి శాసనమునందు అశ్మకరాజ్యము పేర్కొనఁబడినది. మంత్రియైన భవిరాజు వానితనయుఁడు దేవరాజు అనువారి పేరులు గలవు. అశ్మకదేశమునందు ద్రవిడ, విదేహ, ఆంధ్ర, దామపుర, కోంకణ, మాహిష్క, కుంతల, కేరళ, దండక, కాంతిపుర దేశములు చేరియున్నటులు వరాహసంహిత తెలుపుచున్నది. పాణిని అశ్మకికి అశ్మకదేశాజపియు, వాని పుత్రుఁడనియును వృత్తిని జేసెను, వాకాటకవంశజులు అమరావతీ శాసనములందును పేర్కొనఁబడిరి. వీరు వింధ్యశక్తివంశజు లని అజంతా, సియోని శాసనములు సూచించుచున్నవి. వీ రాంధ్రరాజులకు సంబంధించి యుండవచ్చును.

దక్షిణాపథపు ప్రాచీన చరిత్రను వ్రాసిన జోవ్యూ డుబ్రొయిలుగారు వాకాటక రాజచరిత్రను, కాలమును సహేతుకముగ నిర్ణయించి వాకాటక వంశావళి నిటులు నిరూపించిరి:

వింధ్యశక్తి, ప్రవరసేనుఁడు 1, గౌతమీపుత్రుఁడు, రుద్రసేనుఁడు 1, పృథ్వీసేనుఁడు 1, రుద్రసేనుఁడు 2, ప్రవరసేనుఁడు 2; తదనంతరము వాకాటకవంశము రెండుశాఖలుగను చీలినది. రెండవ రుద్రసేనుఁడు చంద్రగుప్తుని తనూజయైన చంద్రావతిని పెండ్లియాడెను. చంద్రావతి శ్రీశైలమల్లికార్జును నారాధించిన భక్తురాలు. ఆమె కూఁతురో లేక మనుమరాలో విష్ణుకుండి మాధవవర్మ పెండ్లియాడెను. వాకాటకరాజులు తమ బంధువైన మొదటి మాధవవర్మను వేంగిరాజ్యమునకు పాలకుని జేసిరి. ఈ పరిణయముచలనను విష్ణుకుండివంశ మేర్పడినది. వాకాటక రాజ్యమునకు 450 సంవత్సర ప్రాంతములందు ఉత్తరమున నర్మద, తూర్పున రాయపురసంస్థానము, ఆగ్నేయమున విష్ణుకుండిరాజ్యము, దక్షిణపశ్చిమమున కాదంబరాజ్యము, పడమటను అపరాంతమును సరిహద్దులై నడుమఁగల దేశమంతయును నీరాజ్యమునందుఁ జేరియున్నది. వాకాటక రాజ్యమునందు 16—వ గుహయందు పేర్కొనఁబడిన కున్తల, అవంతి, కళింగ, కోసల, త్రికూట, లాట, ఆంధ్రదేశములు చేరియున్నవి. వర్తమానకాలమునందు నిజామురాష్ట్రమునందుఁ గల దేశమంతయును 400—500 సంవత్సర ప్రాంతములందు వాకాటక రాజ్యమునందు చేరియున్నది. 'దక్షిణాపథ చరిత్రమునందు అయిదవ శతాబ్దము వాకాట శతాబ్దము' అని డుబ్రొయిలుగారు వ్రాసియున్నారు. వాకాటకరాజులు బలవంతులును, ధనవంతులును, జ్ఞానవంతులును, కళాభిజ్ఞులును, విద్యావంతులునై యుండిరి. అజంతా చిత్రకళారచనలును సంస్కృత సాహిత్యరచనలును ఆరాజులు వారి శక్తి సామర్థ్యములను కళాసాహిత్య వికాసమునకు వినియోగించిన విధమును విశదము చేయుచున్నవి. ఆఱవశతాబ్ది యారంభమునందు చాళుక్య రాజ్యము విజృంభించినది. చాళుక్యులు వైదికమతప్రియులు. చాళుక్యరాజు మంగళేశుఁడు 579—వ సంవత్సరమునందు బాదామి యందు విష్ణునకు గుహాలయమును నిర్మించెను. అప్పటికే వాకాటకరాజుల ప్రతిభయును, బౌద్ధమతాభిమానమును క్షీణించి వైదికమతాభిమానము ప్రబలినది. అజంతా చిత్రకళయును ఆఱవ శతాబ్ది యారంభమునకు క్షీణదశను బొందినది.

ఆంధ్రరాజులు బౌద్ధమతము నాదరించిన విధమును నాసిక, కార్లి, కన్హేరి మొదలగు గుహాలయములును, సాంచి, అమరావతీ స్తూపములును విశదము చేయుచున్నవి. నాగార్జునుఁడు క్రీస్తు మొదటిశతాబ్ది ప్రాంతములందు నివసించియుండెను. మహాయానమతము నాగార్జునునికాలమునం దారంభమైనది. ఆంధ్రవాకాటక రాజుల కాలములందు (క్రీస్తుశకము ప్రారంభమునుండి 600 ప్రాంతములవఱకు) అజంతా చిత్రములు రచింపఁబడినటులు నిర్ణయింపఁబడుచున్నది; మహాయానబౌద్ధమత ముచ్చదశయం దున్నకాలమునం దీ చిత్రములు నిర్మితములై చిత్రకళాభ్యుదయము గలిగినది. బౌద్ధమతము క్షీణదశకు వచ్చినపుడు చిత్రకళయును క్షీణించినది.

అజంతా చిత్రకల్పన రచనలు విదేశీయుల కల్పనలని కొందఱును, స్వదేశీయ కల్పనలని కొందఱును సమర్థించుచున్నారు. రూపకల్పనము, భావములు, వస్త్రాలంకరణములు, సంస్కారము స్వదేశకల్పనల సిద్ధాంతమున కనుకూలముగను విదేశసిద్ధాంతమునకు ప్రతికూలముగ నున్నవిధమును చిత్రకళారచనలు సమర్థించుచున్నవి. జాతకదృశ్యములందలి సూక్ష్మాంశములును భారతీయ సంస్కారహృదయమును విశదము చేయుచున్నవి. భారతీయేతరులు వైదికమత పరిణామమునందలి పురాణేతి హాసపరమైన భారతీయ సంస్కారమును గ్రహింపఁజాలరు. విదేశీయుల రచనలు వారి సంస్కార విలాసహృదయమును స్ఫురింపఁజేయుచుండును. బౌద్ధులైన చీనా జపానుదేశీయ చిత్రకారుల బౌద్ధచిత్రరచనలు చీనాజపాను సంస్కారమును పరిస్ఫుటము చేయుచున్నవి. ధ్యానబుద్ధమూర్తిని నిర్మించుటయందు భారతీయులకుఁ గల సంస్కారము భారతీయేతరులకుఁ గలుగఁజాలదు. అజంతా చిత్రకళాహృదయము, భారతీయహృదయ మని సామాన్యులును గ్రహింపఁగలరు.

దక్షిణాపథమునందు యవన శక క్షత్రపాది రాజవంశజులకును దాక్షిణాత్యరాజవంశజులకును సంగ్రామములందును, సంబంధబాంధవ్యములయందును, వ్యాపారమునందును సాహచర్యము సంభవమగుచుండెను. సౌరాష్ట్ర మహారాష్ట్రాంధ్ర కర్ణాటక రాష్ట్రవాసులకును యవన, బాక్ట్రియ, పారసీకాది విదేశీయులకును గలిగిన సంయోగ సాహచర్యములు కొంతవఱకు సాహిత్యకళావికాస

మునకును వినియోగపడి యుండవచ్చును. కాని, అజంతా శిల్పప్రాదయమునందలి సంప్రదాయములు, భావములు, రూపకల్పన, అలంకరణరచనలు, వస్త్రధారణము, కేశసంస్కారము మొదలగు కల్పన లన్నియును భారతీయ సంస్కారమునువలెను విదేశీయ సంస్కారమును నిరూపించుట లేదు. వివిధ గుహలయందును చిత్రితములైన బౌద్ధ జాతకములయందలి రూపకల్పన లీ సిద్ధాంతమును సమర్థించుచున్నవి.

1—వ గుహయందు గల పారసీక రాయబార చిత్రమునందును మద్యపాన వినోదచిత్రమునందును గల రూపకల్పనలు తీవ్రములైన వాదప్రతివాదములకు మూలములైనవి. చాళుక్యరాజగు రెండవ పులకేశి 625—6 సంవత్సరమునందు పారసీకరాజా రెండవ ఖుస్రునకు రాయబారమును పంపెను. ఖుస్రు 630 సంవత్సర ప్రాంతమునందు ప్రతిరాయబారమును పంపెను. ఖుస్రు పంపిన రాయబారవు దృశ్యమును పారసీక మద్యపానదృశ్యమును నీ గుహయందు చిత్రింపబడినటులు, అందు ఖుస్రు వానిభార్య షిరీను పోలికలుగల చిత్రము లున్నటులును బర్జెసు మొదలగు శిల్పశాస్త్రజ్ఞులు విశ్వసించిరి. మొదటిచిత్రమునందు ముగ్గురు విదేశీయులు సింహాసనాసీనుడైన రాజునకు ముత్యాలహారమును, ఆభరణాదులను సమర్పించునటులు చిత్రింపబడినది. రెండవ దృశ్యమునందు ఖుస్రు, షిరీనులు చిత్రింపబడినటు లూహింపబడినది. కాని ఈయూహ నిరాధార మని తోచుచున్నది.

దక్షిణాపథమునందు విదేశీయులు క్రీస్తుశకమునకు పూర్వమునను పరమునను ప్రవేశమును గాంచిరి. క్రీస్తుశకమునకు పూర్వమే బౌద్ధమతము విదేశములందు వ్యాపించినది. విదేశీయులు వర్తకమునకు, తీర్థయాత్రలకును భరతవర్షమునకు వచ్చుచుండిరి. బౌద్ధజాతకములందు బౌద్ధమతావలంబులు వారికి దెలిపిన నౌకాయాత్రలవలెను నితర విదేశీయకల్పనలను చేయుట సహజము. వైదికమతోద్ధరణ కాలమునందలి విషయములు బౌద్ధమత వ్యాసమును దెలిపెడి జాతక కల్పనయందు ప్రవేశమును బడయుట యసంభవము. విదేశీయులైన శకరాజులు క్రీస్తుశకారంభమునందు సౌరాష్ట్ర మాళవదేశములందు పరిపాలకులుగ నుండిరి. బౌద్ధమతావలంబకులైన విదేశీయులు తీర్థయాత్రలను జేయుచుండిరి. విదేశీయవర్తకులును వ్యాపారమును జేయుచుండిరి. బౌద్ధమత బోధకులు విదేశములందు మతబోధలనుజేయుచు స్వదేశములకు మరల వచ్చుచుండిరి. ఈసందర్భములందు చిత్రకారులు చిత్రకల్పనలందు విదేశీయులను విదేశీయవిషయములను చిత్రించుటకుగల సహజకారణములను విడిచి విపరీతకారణములను నిర్ణయించుట యసంగతముగ నున్నది. అజంతా చిత్రకల్పనలు భారతీయ సంస్కారజన్యములు. మహాయానమతవ్యాపనము చిత్రకళావికాసమునకు దోడ్పడినది. అజంతా గుహావిహారములును చిత్రకల్పనలును క్రీస్తుశకారంభమునుండి 600 వఱకును వ్యాపించినవి. అజంతా గుహాలయ చిత్రకల్పనలు శాతవాహనుల కాలమునం దారంభమై వాకాటకరాజుల కాలమునం దభ్యుదయమును బొందినవి. బౌద్ధమతము క్షీణించినపుడు బౌద్ధమతపరమైన చిత్రకళయును క్షీణించినది.

ఆధునిక చిత్రకళ

క్రీ. శ. 7—వ శతాబ్ది యనంతరమున సంప్రాప్తమైన మతసంఘర్షణములు, రాజకీయసంరంభములు చిత్రకళాభ్యుదయమునకు ప్రతికూలములై యమూల్యమైన అజంతా చిత్రకళ నిద్రావస్థను బడసినది. వైదికమత ప్రియులైన పల్లవులు చాళుక్యలు వారిలక్ష్యమును బౌద్ధమతపరమైన చిత్రకల్పనలనుండి మరల్చి గంభీరములైన శిల్పనిర్మాణమునందు లగ్నము చేసిరి. దక్షిణదేశమునందు పల్లవ చాళుక్యరాజులు నిర్మించిన మహాదేవాలయములు శిల్పకళాభ్యుదయమునందు విశేషాధ్యాయముగ నున్నవి. రాజపుత్రరాజులును, మొగలు చక్రవర్తులును చిత్రకళ నుద్ధరించినను ప్రాచీన మహత్త్వము గలుగలేదు. విజయనగర సామ్రాజ్యాధీశులు చిత్రకళోద్ధరణమునకు జేసిన ప్రయత్నములకు లేపాక్షి మొదలగు దేవాలయములందలి చిత్రములు నిదర్శనములైనను ఆ ప్రయత్నములు సఫలము గాలేదు.

బ్రిటీషు ప్రభుత్వవ్యాపనము ఇతర రంగములందువలె కళారంగమునందును నవీనారంభములకు వినియోగపడినది. ఆరంభమునందు చిత్రకారులు పాశ్చాత్య చిత్రరచనల ననుకరించిరి. చిత్రకారులు భారతీయ విషయములకు పాశ్చాత్య సంస్కారమును గల్పించి చిత్రకళా ప్రయోజనమును సంకుచితము చేసిరి. శ్రీ రాజా రవివర్మగారి తైలవర్ణ చిత్రములు ప్రశంసలను బడసినవి. బొంబయియందు దురంధరుగారును, ఆంధ్రదేశమునం దాత్మూరి రామమోహన రాయిగారును రవివర్మగారి మార్గము నవలంబించిరి. భావప్రదర్శనమునందును, రూపనిర్మాణమునందును భారతీయసంస్కారము లేని చిత్రరచనలు సాహిత్యాభ్యుదయమునకు నిరుపయోగములైనవి. చిత్రకళాశాలలు నిర్జీవములైన అనుకరణములను విదేశచిత్రములను చిత్రించుటకు వినియోగపడినటులు సజీవములైన చిత్రకళానిర్మాణములకు వినియోగపడలేదు. పాశ్చాత్యానుకరణమునందు భారతీయ చిత్రకారులందు ప్రతిఘటనము బయలుదేరినది. చిత్రకళారచనలు నీ సందిగ్ధసమయమునందు బహిర్గతములైన చిత్రకారుల లక్ష్యము నాకర్షించినవి.

చిత్రకారులు తైలవర్ణములను విడిచి నీటిరంగులను వాడుట కుపక్రమించిరి. అవనీంద్రనాథ ఠాకురుగారు భారతీయ చిత్రకళోద్ధారకులలో ప్రముఖులు. వారి మార్గావలంబనులుగ నందలాలు బోసు, గగనేంద్రనాథఠాకూరు, సయ్యదు మహమ్మదు, అసితకుమార హల్దారు, హకీమ్ మహమ్మదుఖాను, అబ్దుర్ రహమాన్ చుగుతాయి, ప్రమోదకుమారఛటర్జీ, దామెర్ల రామారావుగారులు మొదలగు చిత్రకారు లజంతా చిత్రకల్పనలను, నీటిరంగులను ననుసరించి చిత్రకళయం దస్తంగతమైన భారతీయ సంస్కారవ్యక్తిత్వములను పునరుద్ధరించి ఆధునిక చిత్రకళారాధకులకు మార్గదర్శకులుగ నున్నారు. భారతీయ చిత్రకళా వికాసమునందు సువ్యక్తమైన అజంతా సంస్కారము సన్నిహితమైన ఆంధ్రావనియందును సమాహితమును బడసినది.

ఆంధ్ర చిత్రకళ

దక్షిణాపథమునం దాంధ్రదేశస్థితి ప్రాచీన కాలమునుండియును ప్రసిద్ధముగ నున్నది, ఆదికాలమున నుండి

యును హిందూస్థానమునందు ఉత్తరభాగమునకును దక్షిణభాగమునకును ఆంధ్రావని కూడలిగ నున్నది. ఆర్యులకును ద్రావిడులకును, భారతీయులకును విదేశీయులకును నీకూడలియందు సమరములు, సంయోగ సాహచర్యములు గలిగినవి. వింధ్యాద్రికి దక్షిణభాగమునం దాంధ్రదేశము రణరంగములకువలెను శాంతిరంగములకును, మతరంగములకును, కళారంగములకును స్థానముగను బరిణమించినది. ఆంధ్రావని రామాయణకాలమునందు శ్రీరాములకు స్వాగతంబు నొసంగి వైదిక మతవ్యాపనమునకు వినియోగపడినది; అశోకుని కాలమునందు బౌద్ధమతవ్యాపనమునకు వినియోగపడినది; విదేశీయులైన శక, క్షత్రప, హూణ, మహమ్మదీయులను బ్రతిఘటించి నిర్జించి శాంతిసంరక్షణమునకును, ధర్మసంరక్షణమునకు వినియోగపడినది. ఆంధ్రావనియందుఁగల శ్రీశైలాదిక్షేత్రములు, అమరావతి మొదలగు స్తూపములు, అజంతా మొదలగు విహారములు, మత ప్రవృత్తులు, సాహిత్యము శిల్పము లలితకళలు మొదలగు ప్రకృతి విలాసములు ఆర్య ద్రావిడ సంస్కారముల కాంధ్రక్షేత్రమునందు సంయోగము గలిగిన విధమునకు నిదర్శనములు. భారతీయాంధ్ర సంస్కారము విశ్వమునందు ప్రవృత్తి నివృత్తి మార్గములకుఁ గల పరమార్థలక్ష్యమునకు నిదర్శనముగ నున్నది. వైదికమార్గ ప్రతిపాదితమైన వేదాంతలక్ష్యమును బౌద్ధమత ప్రతిపాదితములైన ధర్మకర్మలక్ష్యమును ఆంధ్రక్షేత్రమునందు సంయోగమును బొందినవి. ప్రవృత్తి నివృత్తి మార్గములకును, భక్తిజ్ఞాన వైరాగ్య మార్గములకును సమన్వయము సమకూడినది. అజంతా చిత్రకల్పనలయందు ప్రవృత్తి నివృత్తి మార్గముల సమన్వయము గోచరమగుచున్నది.

వైరాగ్యపరమైన బౌద్ధమతమున కాంధ్రదేశమునందు నాగార్జునాదులు మహాయానమార్గమునందు ధర్మకర్మపరమైన భావకల్పనలను కల్పించి సాహిత్య శిల్ప కళారూపములను విశ్వకళ్యాణపరమైన బౌద్ధమత వ్యాపనమును మనోహరముగను చేయఁగలిగిరి.

విశ్వమునం దనంతములైన ప్రకృతి విలాసములు విశ్వకళ్యాణమునకు సాధనములు. అనంతములైన ప్రకృతివిలాసము లేకాంతమైన విశ్వకళ్యాణమునకు సాధనములుగాఁగల విధమును వేదవ్యాసులు, బోధిసత్త్వులు, కవులు, పండితులు, వీరులు, ధీరులు, వేదాంతులు, మతస్థాపకులు, యోగులు, త్యాగులు, శిల్పులు, రాజులు, మంత్రులు, చిత్రకారులు మొదలగు మహాత్ములు ప్రపంచమున కనుగ్రహించుచున్నారు. విశ్వకళ్యాణమునకు బోధిసత్త్వ ప్రతిపాదితములైన ధర్మకర్మసాధనముల నజంతాశిల్పములును చిత్రకల్పనలును వసంత సుందరరూప విలాసములను నవగతము చేయుచున్నవి. అజంతాచిత్ర కల్పనలందు రూపాధిష్ఠానమైన భావము ప్రధానమైనను రూపకల్పనలందును భావగాంభీర్యము రూపసౌందర్యమును సమ్మేళనమును బొంది ఏకాంతమును ప్రత్యక్షము చేయుచున్నవి. ఆంధ్ర చిత్రకళాకల్పనలు సనాతనమైన అజంతా విధానము నవలంబించుచు ప్రాచీన సంప్రదాయ సంస్కారములను విశదము చేయుచున్నవి. ఆధునికాంధ్ర చిత్రకళా రచన లాంధ్రహృదయమును ప్రత్యభిజ్ఞానమును పరిస్ఫుటము చేయుచున్నవి. ప్రాచీనాజంతా చిత్రకళా పరిజ్ఞాన మాధునిక చిత్రకళా రచనలకు సంవిధానముగ నున్నది. వైదిక బౌద్ధమత సంస్కార పరిణామపరములైన అజంతా చిత్రకల్పన లాంధ్రకళా సంస్కారమునకు లక్ష్యములు.

అజంతాప్రాంతములు పూర్వకాలమునందు పూర్వపశ్చిమతీర ప్రదేశములకు రాకపోకలకు రాజమార్గము. తూర్పు పడమరకనుమల ప్రాంతములందు గల స్తూపచైత్య విహారములు, సుక్షేత్రములు, సంపదలు, స్రవంతులు బౌద్ధభిక్షువులను, యాత్రికులను, దండనాయకులను, సైనికులను, బిడారులను, వర్తకులను విశేషముగ నాకర్షించుచుండెడివి. కృష్ణా గోదావరీనదులకును, అమరావతి నాసికలకును నడుమను గల యాంధ్రదేశము బౌద్ధయుగమునందు విజ్ఞానకళావ్యాపనమునకు వినియోగపడిన విధమును ప్రాచీన శిథిల నిర్మాణములు విశదము చేయుచున్నవి. ఈ విశాలప్రదేశమునకు కూడలియందుఁ గల అజంతా శిల్ప చిత్రకళారచనలును నీప్రయోజనమునకు లక్ష్యములు.

బౌద్ధమత వ్యాపనమునందు మహాయాన మతవ్యాపన మొక దివ్యఘట్టము. ఆ దివ్యఘట్టము దక్షిణాపథభూమియం దారంభమై ప్రపంచమునం దంతటను వ్యాపించినది. గౌతమబుద్ధుఁడు ప్రవృత్తియందు దుఃఖనివృత్తి సుఖప్రాప్తిపరమైన ఆత్మోపలబ్ధికి మహాత్యాగమే సాధనమని సువ్యక్తము చేసెను. నివృత్తిపరమైన త్యాగయోగము అనాసక్తమైన కర్మయోగమునందును ప్రేమయోగమునందును ప్రవృత్తియం దారూఢమగుచున్నది. విశ్వమునం దవినాభావ సంబంధము గలిగియున్న ప్రవృత్తి నివృత్తిమార్గము లనాసక్తియోగము ప్రవృత్తియందు నివృత్తిని, నివృత్తియందు ప్రవృత్తిని సాధ్యము చేయుచున్నది. గౌతమబుద్ధుఁ డార్యావర్తమునందు బుద్ధియోగమునందు పరిపక్వము చేసిన నివృత్తిమార్గమును మహాయాన మతము దక్షిణాపథమునందు కళాయోగమునందు ప్రవృత్తిమార్గమునందు పరిపక్వము చేసినది. అజంతా చిత్రకళారచనలందు బుద్ధియోగమునకు, కళాయోగమునకును ఆంధ్రదేశభూమియం దపూర్వమైన సమ్మేళనము గలిగినది.

అజంతా చిత్రకళాకల్పన లాంధ్రకళాసంస్కారమునకు లక్ష్యములు. ఆంధ్రదేశము, మహాయానమతము, రూపవిలాసములు, అలంకరణ విధానము, శృంగారకల్పనలు, వస్త్రకల్పనవిధానము, కేశసంస్కారము మొదలగు కళాకల్పన లజంతాచిత్రములం దాంధ్ర చిత్రకళా సంస్కారమును పరిస్ఫుటము చేయుచున్నవి. గంభీరభావకళా విలసితములైన అజంతాచిత్రములు రూపకల్పనాధిష్ఠితములైన భావౌన్నత్యమును, భావానురూపములైన రూపవిలాసకల్పనలను, రూపకల్పనానుకూలములైన వర్ణవిక్షేపముల కనుకూలములైన రేఖావిన్యాసములను, రేఖావిన్యాసపరికల్పితములైన ఛాయాకాంతులను సూక్ష్మస్థూలభావరూపములను వ్యక్తము చేయుచున్నవి. దివ్యమందిరములైన అజంతా చిత్రకళా రచనలు ప్రాచీన చిత్రకళాభినివేశమునకును, భావచిత్ర కళాపరిజ్ఞాన నిర్మాణములకును పరమార్థసాధనములుగ నున్నవి.

[ఆంధ్రవిజ్ఞానసర్వస్వము, ప్రథమ సంపుటము—1932]

అద్వైతము

శ్లో. కోఽహం కథ మిదం జాతం కోవా కర్తాఽస్య విద్యతే,
ఉపాదానం కి మస్తీహ విచారః సోఽయ మీదృశః.

అపరోక్షానుభూతిః — శంకరః.

అనంత నామరూప విలసితమైన ప్రపంచమునందు అనాదికాలము నుండియును జననమరణరూపమైన తమకును విశ్వమునకును సంబంధమును, కార్యకారణములను ప్రయోజనమును నిర్ణయించుటకు మానవులు విచారము చేయుచుండిరి. ఇట్టి విచారము వివిధము లైన మతములకును, కళలకును, శాస్త్రములకును తత్త్వములకును మూలము. పిపీలికాది బ్రహ్మపర్యంతము కల జీవజాలమునకు స్వీయజీవయాత్రకు సుఖప్రాప్తియును, దుఃఖనివృత్తియును ఫలము. తత్ఫలసిద్ధికి 1. వివేకము, 2. వైరాగ్యము, 3. శమాదిషట్క సంపత్తి, 4. ముముక్షుత్వమును ఉత్తమాధికారులకు తగిన సాధన చతుష్టయము.

జీవజాలముల యొక్క నిరతిశయసుఖేచ్ఛ ప్రపంచస్థితికిని, జిజ్ఞాసకును మూలము. అనంతమైన ప్రకృతియందును నశ్వరమైన భౌతికవిషయముల యారాధనమునందును నిరతిశయ సుఖానుభవము దుర్లభమని పండితులు గ్రహించి తత్త్వవిచారమును ప్రవర్తింపించిరి. ఈవిచారమునకు ఫలము పురుషార్థము. ఇట్టి జిజ్ఞాసువులకు వివిధ సిద్ధాంతములందు శ్రీ శంకరాచార్యులు స్థాపించిన అద్వైత సిద్ధాంతము పరమోత్తమము.

జిజ్ఞాసకు 'అహం'—'నేను' మూలబీజము. నేనెవడను? ఈప్రపంచ మేరీతిని గలిగినది? దీనికి కర్త యెవరు? దీని కుపాదాన కారణ మేది?— ఈ మొదలగునవి జిజ్ఞాసకు విషయములు. అద్వైతము, ద్వైతము, విశిష్టాద్వైతము, శుద్ధాద్వైతము, చార్వాకము, లోకాయతము మొదలగు తత్త్వములును, న్యాయ, వైశేషిక, సాంఖ్య, యోగ, మీమాంసా, వేదాంతాది దర్శనములును, వైదికము, బౌద్ధము, క్రైస్తవము, మహమ్మదీయము, శైవము, వైష్ణవము, శాక్తేయము, గాణపత్యము మొదలగు మతములును ఈ జిజ్ఞాసకు ఫలములు.

ఈజిజ్ఞాస కంతకును 'నేను' మూలపదార్థముగ నున్నది. దేశకాల పరిచ్ఛిన్నమైన విశ్వము నంతయును 'నేను' కార్యకారణరూపమున నవలోకించుచు భేదాభేదములను నిర్ణయించుచు సుఖదుఃఖముల ననుభవించుచున్నది. అనంతమైన 'ప్రకృతి' కిని 'నేను'నకును గల నిత్యానిత్య సంబంధనిర్ణయమును, అనుభూతియును పురుషార్థమునకు ఫలము.

'నేను' అనిత్యమును, జడమయమును, స్థూలమును, దృశ్యమును, వికారమును, సర్వప్రకాశ్యమును నైన దేహము కాదనియును నిత్యమును, చైతన్యమయమును, సూక్ష్మమును, ద్రష్టయును, వికారరహితమును, స్వయంప్రకాశ స్వరూపమును, అవ్యయమును, స్థూలసూక్ష్మకారణ శరీరాతీతమునునైన ఆత్మ యనియును తత్త్వములును, మతములును నిర్ణయించుచున్నవి. తత్త్వనిర్ణయములందు అద్వైతము 'అహం బ్రహ్మాస్మి' (నేను బ్రహ్మము.), 'శివోఽహం' (నేను శివుడను), 'తత్త్వమసి' (ఆ బ్రహ్మము నీవే యైయున్నావు) మొదలగు మహావాక్యముల రూపమునను 'ఆత్మ' కేవలము పరమాత్మయే యనియును, జీవాత్మ పరమాత్మలకు భేదము లేదనియును నిరూపించుచున్నది.

నామరూపవిలసితమైన ప్రపంచ మంతయును అనిత్య మనియును, నిత్యమైనది ఆత్మయనియును అద్వైతము ప్రతిపాదించుచున్నది. చైతన్యమంతయు నేకరూపము గలదియు, భిన్నమైన ప్రకృతి యంతయును రజ్జువునందు సర్పజ్ఞానమువలెను మిథ్యయునై యున్నది. ప్రపంచమున కుపాదానము బ్రహ్మము కంటెను అన్యము కాదు. అందువలన సర్వప్రపంచమును బ్రహ్మమే కాని వేఱు కాదు. శాస్త్రపరిశోధనము లన్నియు నీసిద్ధాంతమున కభిముఖములుగ నున్నవి.

ప్రకృతియందు కార్యకారణ పరంపరల నిర్ణయమునకు గణితశాస్త్రము లేర్పడినవి. జ్యోతిశ్శాస్త్రము, భూశాస్త్రము, ఖనిజశాస్త్రము, వృక్షశాస్త్రము, జంతుశాస్త్రము, జీవశాస్త్రము, పదార్థవిజ్ఞానశాస్త్రము, రసాయనశాస్త్రము, గణితశాస్త్రము మొదలగు శాస్త్రములు శక్తిపదార్థముల స్వరూపస్వభావ పరిణామాదులను నిర్ణయించినను మూలశక్తి స్వభావస్వరూపములను నిర్ణయింపజాలకున్నవి.

పదార్థవిజ్ఞానశాస్త్రము పదార్థమునకును, శక్తికిని గల యన్యోన్యాశ్రయమును నిర్ణయించుచున్నను మూలశక్తి స్వభావ నిర్ణయము దుర్లభముగ నున్నది. రసాయనశాస్త్రము నిర్ణయించిన 90 మూలపదార్థములును పునర్విభాగమును బడయుచున్నవి. తత్త్వశాస్త్రము సకలశాస్త్రములయందును జిజ్ఞాసకు సమాన ధర్మమును ప్రతిపాదించుచున్నది. వివిధశాస్త్రముల విజ్ఞానములును సాపేక్షము లనియును నిరపేక్షములు గావనియును నిర్ణయ మగుచున్నది. శాస్త్రవిహితములైన దేశకాలస్థితులును సాపేక్షము లనియును, నిరపేక్షములు గావనియును ఐన్‌స్టీను పండితుడు ప్రతిపాదించిన సిద్ధాంతము సకలశాస్త్రములకును వ్యాపించుచున్నది. భిన్న విషయములుగను పరిగణింపఁబడిన దేశమును కాలమును ఏకమైన దేశ-కాలభావమును బడసినవి. కాంతికిని, శబ్దమునకును గల భిన్నత్వ మంతరించినది. ఆకర్షణశక్తి (Gravitation) వైద్యుత శక్తి (Magno-Electricity), విచ్ఛక్తికిని (Radio-activity) గల భేదమును సాపేక్షమనియును, నిరపేక్షము గాదనియును గ్రాహ్యమగుచున్నది. పరమాణుస్వరూపమును, ఆకర్షణశక్తియును, విచ్ఛక్తియును, సాంఖ్యమును సత్త్వనకు సాపేక్షధర్మము లనియు, నిరపేక్ష ధర్మములు కావనియును శాస్త్రాన్వేషణములు సాధించుచున్న ధర్మమునే పూర్ణమైన యద్వైత సిద్ధాంతము స్థాపించుచున్నది.

వైదికమత పరిణామమునం దద్వైత ముత్తమ పరిణామము. వివిధము లైన కారణములతోను దేవతోపాసనములతోను నారంభ మైన వైదికమతము ఏకకారణరూపమునను ఏకదేవతోపాసనరూప మునను పరిణమించినది. జగత్తునకు పండితులు నిర్ణయించిన బహుకారణములును నేకకారణరూపమును దాల్చినవి. శ్రీ శంకరాచార్య లీపరమార్థమును హిందువులకు ప్రమాణములైన వేదవేదాంత శాస్త్ర పురాణేతిహాసాది ప్రమాణముల మూలమున స్థాపించి, నిర పేక్ష మైన అవ్యక్తమును దురవగాహమైనను, సువ్యక్తముగను సమర్థించి జిజ్ఞాసువులకు సాక్షాత్తు శంకరు లైరి. వివిధ శాస్త్ర పరిశోధనలును విజ్ఞాన మూలస్థానమును నిరపేక్షము చేయుటకు తత్త్వాశ్రయము నపేక్షించుచున్నవి. శ్రీ శంకరస్వాములు వైదిక మతసారమైన 'ఏకమేవా ద్వితీయం బ్రహ్మ', 'తత్త్వమసి' ఇత్యాది మహావాక్యముల యర్థముల నేకాంతమైన నిరపేక్షత్వమునందును, సత్తునందును, బ్రహ్మత్వమునందును సమన్వయముచేసి అద్వైత స్థాపనము చేసి జిజ్ఞాసువులకు పూర్ణవృత్తిమార్గము నిటులు బోధించినారు:—

శ్లో. భావవృత్త్యా హి భావత్వం శూన్యవృత్త్యా హి శూన్యతా,
బ్రహ్మవృత్త్యా హి పూర్ణత్వం తథా పూర్ణత్వ మభ్యసేత్.

అపరోక్షానుభూతిః—శంకరః.

భావవృత్తిచేతను భావత్వమును, శూన్యవృత్తిచేతను శూన్య త్వమునువలెను పూర్ణమైన బ్రహ్మవృత్తిచేత పూర్ణవృత్తిని నభ్య సింపవలయును. అభ్యాసమునకు విచారసాధనమును శ్రుతు లిటులు బోధించుచున్నవి:—

'తత్సర్వం య దయ మాత్మా' (అదియంతయు నాత్మయే); 'నేహ నానాస్తి కిఞ్చన' (ఇచట బహుత్వ మించుకయు లేదు); 'యతో వా ఇమాని భూతాని జాయన్తే యేన జాతాని జీవన్తి యత్ ప్రయన్త్యభిసంవిశన్తి, తద్విజిజ్ఞాసస్వ తద్ బ్రహ్మేతి' (దేనినుండి యీభూతములు పుట్టుచున్నవో, పుట్టినవి దేనిచేత జీవించుచున్నవో, దేనిని చేరినవగుచు లయమగుచున్నవో దానిని తెలియఁగోరుము. అదియే బ్రహ్మము); 'యస్మిన్ సర్వాణి భూతా న్యాత్మై వాభూ ద్విజానతః తత్ర కో మోహః, కః శోక ఏకత్వ మనుపశ్యతః, (దేనియం దన్నియు నాత్మయే అయెనో, దానివిషయమునఁ దెలిసిన వానికిని, ఏకత్వమును జూచువానికిని మోహ మేమిటి? శోక మేమిటి?); 'స వా అయ మాత్మా బ్రహ్మ విజ్ఞానమయః' (ఆ యీయాత్మ యగు బ్రహ్మము విజ్ఞానమయము); ఇత్యాది శ్రుతులవలనను 'నేను'నకు విషయము దేహము కా దనియును, ఆత్మ యనియును, సర్వమును బ్రహ్మ మనియును, నేను బ్రహ్మ మనియును, సర్వమును నేకమైన ఆత్మ యనియును, పూర్ణమైన బ్రహ్మవృత్తిని పూర్ణత్వమును నభ్యసింపవలయును.

అవిద్యవలనను ఆత్మయందుఁ గలుగుచున్న దేహాధ్యాస మాత్మ జ్ఞానమువలనను పరమాత్మయందు లయమగుచున్నది. స్థావర జంగమరూప మైన జగత్తంతయును ఆత్మ యని తెలిసినపుడు సకలభావములును పోయి అద్వైతము సిద్ధించుచున్నది.

అద్వైతసిద్ధికి ఉత్తమాధికారులుగాని మందాధికారు లైన జిజ్ఞాసువులు ఆత్మజ్ఞానపూర్వకమైన నిదిధ్యాసాభ్యాసము చేయ వలసినవిధమును శ్రీశంకరాచార్యస్వామి అపరోక్షానుభూతియం దిటులు వివరించిరి:—

1. యమము:— సమస్తమును బ్రహ్మ మని తెలిసికొని యింద్రియ నిగ్రహమును బూనుట.

2. నియమము:— సజాతీయ ప్రవాహమును విజాతీయ తిర స్కారమును జేయుట.

3. త్యాగము:— చిదాత్మానుసంధానము వలనను ప్రపంచ స్వరూపమును విడుచుట.

4. మౌనము:— వాచామగోచర మైన బ్రహ్మస్వరూపమును గ్రహించుట.

5. దేశము:— ఆదిమధ్యాంతరహిత మై బ్రహ్మవ్యాప్త మైన స్థితి.

6. కాలము:— పిపీలికాది బ్రహ్మపర్యంతముగల భూత ముల—అద్వితీయానందస్థితి.

7. ఆసనము:— నిరంతర బ్రహ్మచింతనమునందు కర్తవ్యా కర్తవ్యచింతనమును చేయుటయును, అవ్యయమునందు సుఖముగ నుండుటయును కాని వేదాంగసాధనములు గాదు.

8. మూలబంధము:— సకలమునకును మూలకారణమును, చిత్తనిరోధసాధనము నైన బ్రహ్మజ్ఞానము.

9. దేహసమత్వము:— సకలాంగములును బ్రహ్మమునం దభ్యస్తమగుట.

10. దృష్టిస్థితి:— జగత్తునం దంతటను బ్రహ్మమును జూచుట యన ద్రష్టృదర్శన దృశ్యముల విరామమును కాని నాసా గ్రమును జూచుట కాదు.

11. ప్రాణాయామము:— ప్రపంచ నిషేధవృత్తి రేచకము, 'బ్రహ్మైవాస్మి' యనెడివృత్తి పూరకము, బ్రహ్మత్వస్థిరత్వము కుంభకము. కాని గాలిని బిగఁబట్టుట కాదు.

12. ప్రత్యాహారము:— విషయవాంఛలు విడిచి ఆత్మ స్వరూపముగ నుండుట.

13. ధారణము:— మనస్సు పోవుచోటుల నెల్ల బ్రహ్మ మును సందర్శించుట.

14. ఆత్మధ్యానము:—బ్రహ్మమే నే ననెడి నిరాలంబన వృత్తి.

15. సమాధి:— పరజీవైకత్వమునందు నిర్వికారమైన బ్రహ్మ జ్ఞానస్థితియును ద్వైతభావము లేకుండుటయును సమాధి యనఁబడుచున్నది.

తత్త్వవిచారమునందు శ్రీ శంకరప్రతిపాదితమైన అద్వైత సిద్ధాంత మగ్రస్థానము నలంకరించుచున్న విధమును ప్రాచ్య పాశ్చాత్త్య తత్త్వవేత్త లంగీకరించుచున్నారు. నామరూపవిలసిత మైన బాహ్యారాధనము నంతయును, నామరూపరహితమైన ఆత్మా రాధనమునందును, పరమాత్మారాధనమునందును సమగ్రముగను సమన్వయము చేసిన శ్రీ శంకరాద్వైతము వర్తమానకాలమునందును జిజ్ఞాసువుల పరమార్థానుభూతి కద్వితీయసాధనముగ నున్నది.

[ఆంధ్రవిజ్ఞానసర్వస్వము, ప్రథమ సంపుటము—1932]

విశ్వవిజ్ఞానము

శ్లో. న హి జ్ఞానేన సదృశం పవిత్ర మిహ విద్యతే,
తత్స్వయం యోగసంసిద్ధః కాలే నాత్మని విన్దతి.

గీత., 4—38.

శ్లో. శ్రద్ధావాన్ లభతే జ్ఞానం తత్పర స్సంయతేంద్రియః,
జ్ఞానం లబ్ధ్వా పరాం శాంతి మచిరే ణాధిగచ్ఛతి.

గీత., 4—37.

శ్లో. బహూనాం జన్మనా మంతే జ్ఞానవాన్ మాం ప్రపద్యతే.
వాసుదేవ స్సర్వ మితి స మహాత్మా సుదుర్లభః.

గీత., 7—17.

అఖండమైన ఆత్మోపలబ్ధి అనంతమైన విశ్వమునకు పరమార్థము. చరాచరఖండ స్వరూపమైన విశ్వమంతయును పరమార్థమైన ఆత్మోపలబ్ధి కనవరతము యోగాభ్యాసమును జేయుచున్నది. విశ్వమంతయును వ్యక్తసుందరరూపమున యోగసంసిద్ధికి ప్రస్థానమును జేయుచున్నది. ఆత్మయోగ తత్త్వార్థమునందు అవ్యక్తమైన చిదంబరమును, వ్యక్తమైన దిగంబరమును ఐక్యమును బొందుచున్నవి. పిపీలికాది బ్రహ్మపర్యంతము గల జీవజాలము యాత్మోపలబ్ధి కణువు మొదలు మహత్తువరకును వ్యాప్తమైన ప్రకృతి యంతయు సాధనభూతముగ నున్నది. విశ్వసాహిత్య మంతయును ఈ పరమప్రయోజనమును విజ్ఞానరూపమున సమకూర్చుచున్నది.

యోగారూఢులైన వీరులు, ధీరులు, కవులు, గాయకులు, శాస్త్రజ్ఞులు, శిల్పులు, కళాభిజ్ఞులు, సిద్ధులు, ధర్మాత్ములు, తత్త్వజ్ఞులు, రాజులు, యోధులు, కార్మికులు, త్యాగులు, సైన్యములు, యంత్రనిర్మాతలు విజ్ఞాన వికాససాధనమున మానవ ధర్మాభ్యుదయమునకు పాటుపడుచున్న విధమును ప్రపంచ ప్రస్థానము బోధించుచున్నది. జీవము బ్రహ్మత్వ ప్రాప్తి కనవరతము చేయుచున్న ప్రస్థానము సకలకర్మములకును, మంత్రములకును, తంత్రములకును, కళలకును, శాస్త్రములకును, దర్శనములకును, ధర్మములకును, వేదములకును, విజ్ఞానములకును, మతములకును, పురాణములకును, కావ్యములకును పరిశోధనలకును పరమార్థము.

సృష్ట్యాదినుండియును హిందువుల గణనమునందు 1,95,58,85,033 సౌరమానాబ్దములు గతించినవి. పాశ్చాత్య శాస్త్రజ్ఞుల గణనమును నీగణనమున కనురూపముగ నున్నది. మహాకాలగర్భమునం దంతర్గర్భితములైన కల్పములు, మన్వంతరములు, యుగములు, జీవప్రస్థానమునకు వినియోగపడుచున్న విధమును విశ్వజ్ఞానము విశదము చేయుచున్నది. ఆదికాలమునుండియు భరతఖండము సత్యాన్వేషణమునందును, విజ్ఞానోపార్జన సంరక్షణములందును ప్రపంచేతిహాసములందు గణనీయముగ నున్నది. వేదములు, వేదాంగములు, పురాణములు, ధర్మశాస్త్రములు, కళలు నీయర్థమును విశదము చేయుచున్నవి. వేదమంత్రములు, బ్రాహ్మణములు, ఉపనిషత్తులు ప్రకృతి శక్తిస్వరూపములను గ్రహించుటకు, నుపయోగించుటకు నాదికాలమునుండియు మానవులు చేసిన ప్రస్థానమును విశదము చేయుచున్నవి. ప్రాచీనకాలమునందువలె వర్తమానకాలమునందును విజ్ఞానోపార్జన సంరక్షణములకై హిందూస్థానము నితరదేశములవలె విశ్వవిజ్ఞాన మూర్తికి జ్ఞానాంజలులను సమర్పించుచున్నది.

వేలకొలది సంవత్సరముల నుండియును పద క్రమ జటా ఘనాపఠనవిధానమున మాత్రా భేదమైనను గలుగకుండ సుస్వరోపేతముగ సంరక్షితమైన వైదికవిజ్ఞానము హిందువుల విజ్ఞాన ప్రియత్వమునకు లక్ష్యముగ నున్నది. వేదాధ్యయనమునం దాంధ్రులకు గల నిరుపమాన దక్షత్వ పరాకాష్ఠ వారి విజ్ఞానప్రియత్వమునకు పరమప్రమాణము.

విశ్వవిజ్ఞానము దేశకాలపాత్రాతీతమై విశ్వశ్రేయస్సునకు సాధనముగ నున్నది. మహాసామ్రాజ్యము లంతరించినను, యుగములు మారినను, మహానుభావులు గతించినను, జాతులు క్షీణించినను, దేశకాలపాత్రాతీతమైన విజ్ఞాన మవిచ్ఛిన్నముగ వికాసమును బొందుచు మానవధర్మాభ్యుదయమును గలిగించుచున్నది. విజ్ఞానావరణమునందు ప్రాచీన నవీన కాలభేదములును, ప్రాచ్య పాశ్చాత్య దేశ భేదములును, శ్వేత కృష్ణ జాతిభేదములును, స్త్రీ పురుష లింగ భేదములును, నిమ్నోన్నత కులభేదములును నంతరించుచు విజ్ఞానాభ్యుదయ మవిచ్ఛిన్నముగ గలుగుచున్నది. అనంతములైన జ్ఞానవాహిను లఖండమైన విజ్ఞానార్ణవమునందు సంగమమును బడయుచున్నవి. విజ్ఞానార్ణవ మథనమునందు విజ్ఞానామృతము ప్రథమమై, జ్ఞేయమునకు సకలార్థసాధన మగుచున్నది.

క్షీరసాగర మథనోపాఖ్యానము విజ్ఞానోపార్జనోదంతమును మనోహరముగ వర్ణించుచున్నది. విశ్వకల్యాణ మహోత్సవమునకు చరాచర ప్రపంచమంతయును విజ్ఞానదీపికలను సమర్పించుచున్న విధమును విజ్ఞానకోశములు విశదము చేయుచున్నవి. ఆంగ్లేయుల భౌతిక సామ్రాజ్యప్రతిష్ఠాపనమును ప్రపంచ వ్యాప్తమైన బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యమువలె, వారి విజ్ఞానసామ్రాజ్యవ్యాపనమును 'ఎన్‌సైక్లోపీడియా బ్రిటానికా' యొక్క పదునాల్గు ముద్రణములును చాటుచున్నవి.

ఆదికాలమున నుండియును విజ్ఞానవికాసమునకు హిందువులు చూపిన శ్రద్ధాభక్తులను వైదికవిజ్ఞానము విశదము చేయుచున్నది. వైదికమతము నాటిన విజ్ఞానాంకురములు కాలక్రమమున మహావృక్షములైన వర్తమానకాలమునందు అమూల్యమైన ఫలమును సమకూర్చుచున్న విధమును విజ్ఞానచరిత్ర పరిశోధనములు విశదము చేయుచున్నవి. ఆదికాలమున వైదికమతానుష్ఠాన పరిణామములందు

మహర్షులు నిర్ణయించిన గణితము, జ్యోతిషము, గానము, వైద్యము, శిల్పము, వేదాంతము మొదలగు విజ్ఞానబీజాంకురములు వర్తమానకాలమునందు పాశ్చాత్యవిజ్ఞానరూపమున నవీననామరూపము లను గోచరంబైనను, విజ్ఞాన పరిశోధనములు తత్సనాతన బీజ స్వరూపములను ప్రత్యక్షము చేయుచున్నవి. ఐతరేయ బ్రాహ్మణము నందలి వసిష్ఠ విశ్వామిత్ర సంవాదము విజ్ఞాన విజయ గాథ నత్యద్భుతముగ వర్ణించుచున్నది.

మానవాభ్యుదయమునకు మూలాధారమైన బ్రహ్మజిజ్ఞాస యందు హిందూవిజ్ఞాన మగ్రస్థానమును వహించుచున్నది. ప్రపంచ వ్యాప్తములైన మతములకు భరతవర్షము జన్మస్థానముగ పరిగ ణింపబడుచున్నది. వైదిక, జైన, బౌద్ధ, చార్వాకాది మతముల కును, ద్వైతాద్వైత విశిష్టాద్వైతాది సిద్ధాంతములకును, భక్తి జ్ఞాన వైరాగ్య సాధనములకును, హఠ కర్మ సాంఖ్య లయ రాజ యోగములకును హిందూస్థానము జన్మస్థానము. చిరకాల సంవర్ధిత మైన వైదికసంస్కారమును మహర్షులు భక్తి కర్మ జ్ఞానయోగము లందును, శ్రీ కృష్ణుడు పూర్ణ యోగమునందును, బుద్ధదేవుడు ధర్మయోగమునందును, శంకర రామానుజాదులు వేదాంతయోగము నందును, శాక్తేయులు ఇచ్ఛాజ్ఞాన క్రియాయోగములందును, సమ న్వయముచేసిన విధమున నీ వర్తమాన యుగమునందును రామకృష్ణ పరమహంస వివేకానందస్వామి తిలకు గాంధి రమణ బోసు మొద లగు మహానుభావులును భక్తి జ్ఞాన వైరాగ్య కర్మయోగములందు లగ్నముచేయుచు విజ్ఞాన విజయమును పరిస్ఫుటము చేయుచున్నారు. మతవ్యాపనమునందువలె శాస్త్ర కళావ్యాపనమునందును ప్రాచీన కాలమునందు హిందూస్థాన మగ్రస్థానము వహించినది. ప్రాచీన సంస్కారము వర్తమానకాలమునందును పునరుద్ధృతమై వికసించు చున్న విధమును దేశావృతమైన మహాప్రబోధము విశదము చేయు చున్నది.

విజ్ఞాన ప్రస్థానమునందు కళలు, శాస్త్రములు, ధర్మములు, మతములు దేశ కాల పాత్రాధారమున వర్ధిల్లినను విజ్ఞానము దేశ కాల పాత్రావరణమున కలితమై విశ్వవికాసమునకు సాధనముగ నున్నది. గణితము, జ్యోతిషము, పదార్థవిజ్ఞానము, శిల్పము, చిత్ర లేఖనము, ఆస్తికనాదము, వేదాంతము మొదలగు శాస్త్ర కళా తత్త్వములు దేశకాల పాత్రాధారమున నిత్యమైన విజ్ఞానవికాస మునకు వినియోగపడిన విధమును విజ్ఞానసర్వస్వములు విశదము చేయుచున్నవి. ప్రాచీనమైన వైదికవిజ్ఞానమునందు ప్రతిపాదితము లైన జ్ఞానబీజములు కాలక్రమమున వివిధ విజ్ఞానరూపములను ప్రవర్ధమానములై విజ్ఞానమహాఫలములను సమకూర్చిన విధమును ప్రపంచేతిహాసములును, శాస్త్రములును, కళలును విశదము చేయు చున్నవి.

వేదకాలమునందు యజ్ఞయాగాదుల నిర్వహణమునకై వినియోగపడిన గణితము, శిల్పము, జ్యోతిషము, కర్మకాండము, ధర్మకాండము, జ్ఞానకాండము మానవాభ్యుదయమునకై వినియోగ పడిన విధమును వివిధశాస్త్రముల విజ్ఞానచరిత్రము విశదము చేయుచున్నది. మహర్షులచే నాదికాలమున దేవతారాధనమునకు వినియోగించిన వృక్షమూలములు దివ్య దేవాలయ మందిర విహారా శ్రమ రూపమును దాల్చినవిధమును సాంచీ అమరావతీ విహారములు, అజంతా ఎల్లోరా గుహాలయములు, అబూ మీనాక్షీ దేవాలయ ములు, జామా మసీదులు, సెయింటు పీటరు, సెయింటు పాలు చర్చిలు మొదలగు సుందరనిర్మాణములు విశదము చేయుచున్నవి. మానవులు మట్టిదిబ్బలతో నారంభించిన సమాధులు దివ్యసుందర రూపములను దాల్చినవిధమును పిరమిడ్లు స్తూపములు, తాజమహలు మొదలగు సుందరమయిన కట్టడములు విశదము చేయుచున్నవి. వేదములందు సూచితములైన ఋక్కులు నవరస భరితములైన కావ్యనాటకాది రూపములను దాల్చినవిధమును రామాయణ మహాభారతాదికావ్యములు విశదము చేయుచున్నవి. రాతి పనిముట్లతో నారంభమైన వ్యవసాయ గృహపరిశ్రమలు సుఖదుఃఖ ప్రదమైన యంత్రపరిశ్రమల రూపమును దాల్చినవిధము విజ్ఞాన కళాభ్యుదయమునందొక మహాఘట్టముగ నున్నది.

జలయంత్రములు, వాయుయంత్రములు, ఆవిరియంత్ర ములు, నూనెయంత్రములు, విద్యుద్యంత్రములు, రేడియోయంత్ర ములు లలితాస్తోత్ర ప్రతిపాదితమయిన మహాశక్తి మానవధర్మాభ్యు దయమునకు వినియోగపడగల విధమును విశదము చేయుచున్నవి. పొగ బండి, ధూమశకటము, మోటారు, మెయిలుబండి, విమానము, టెలిఫోను, టెలిగ్రాము, వాయువార్త, టెలివిజను, ఫోటోటోను, గ్రామఫోను మొదలగు ననంతములైన నవీనయంత్ర నిర్మాణములు మానవుల సృష్టిసామర్థ్యమును నిరూపించుచున్నవి. కర్మ శాస్త్ర కళా విజ్ఞానాభ్యుదయము మానవధర్మాభ్యుదయమునకు క్షేత్రమును గలుగజేసినది. శారీరకశాస్త్రము, జీవశాస్త్రము, మానసిక శాస్త్రము, ఆధ్యాత్మికశాస్త్రము మొదలగు శాస్త్రముల విజ్ఞానము పరమాణువునకును, పరబ్రహ్మమునకునుగల యేకాంతస్వభావమును విశదము చేయుచున్నవి.

విజ్ఞానోదయ మజ్ఞానసంవర్ధితంబులైన పూర్వాచారములను శిథిలము చేయుచున్నది. చిరకాలసంవర్ధితంబులైన యభిమానాజ్ఞానా వరణములు నిరర్థకములైనవి; మానవధర్మావరణము సార్థకమగు చున్నది. మానవధర్మావరణ సంస్థాపనమునకు సంకుచితములైన యధికారావరణము, కులావరణము, బలావరణము, ధనావరణము, మతావరణము, విద్యావరణము, జాతీయాద్యభిమానావరణములు నిరుపయోగములై విశాలమైన విశ్వమానవ ధర్మసంఘావరణ ముద్భ వించినది. విశ్వవిజ్ఞాన మాత్మోపలబ్ధికిని, విశ్వసాంఘికధర్మోప లబ్ధికిని సాధనభూత మగుచున్నది. విజ్ఞానము పశుప్రవృత్తిని మానవప్రవృత్తికిని, మానవప్రవృత్తిని దైవప్రవృత్తికిని, దైవ ప్రవృత్తిని బ్రహ్మప్రవృత్తికిని మరల్చుటకు వినియోగపడుచున్నది.

ఆత్మోపలబ్ధిపరమైన ప్రాచ్యవిజ్ఞానమును, బాహ్యోపలబ్ధి పరమైన పాశ్చాత్యవిజ్ఞానమును నేకాంతమైన విశ్వమానవ ధర్మ సంఘావరణమునందు సార్థకము లగుచున్నవి. సనాతనమైన వైదిక విజ్ఞాన మీ పరమార్థమును "అహం బ్రహ్మాస్మి", "సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ" ఇత్యాది మహావాక్యములందు ప్రతిపాదించినది.

పాశ్చాత్త్య విజ్ఞానము విశ్వమానవకల్యాణమునకయి సనాతనమ్మైన "తత్త్వమసి" ధర్మమునకు పతలజనుల నధికారులను చేసి, సార్థక మగుటకు ప్రయత్నించుచున్నది. రస్సెలు, వెల్సు మొదలగు పాశ్చాత్త్య విజ్ఞానోపాసకులు బాహ్యావలబ్ధిపరమ్మైన విజ్ఞానము ఆత్మోపలబ్ధిపరము గావలసిన విధమును బోధించుచున్నారు. వివిధ విజ్ఞాన సంయోగ సంజాతమ్మైన ఏకాంతయోగమును సమర్థించుటకు విశ్వవిజ్ఞానము వినియోగపడుచున్నది.

విజ్ఞాన వికాసమునందు దేశకాల పాత్రావరణముల ప్రభావ మప్రతిహతము. ప్రాచ్యసంస్కారవికాసమునందు భావప్రవృత్తియును, పాశ్చాత్త్య సంస్కార వికాసమునందు భౌతిక ప్రవృత్తియును బలీయముగ విజ్ఞానవికాసమున కుపయోగపడినవి. ప్రాచ్యసంస్కారము భావప్రవృత్తిపరమ్మైన వైదిక జైన బౌద్ధ క్రైస్తవ మహమ్మదీయాది మత విజ్ఞాన రూపమున పరిణమించినది. పాశ్చాత్త్య సంస్కారము సుందర శాస్త్ర కళారూప ప్రవృత్తిపరమ్మైన భౌతిక విజ్ఞానరూపమున పరిణమించినది. ప్రాచ్యసంస్కార సంభవమ్మైన క్రైస్తవమతము పాశ్చాత్త్య సంస్కారక్షేత్రమునందు నూతన రూపమును దాల్చినది. యవన రోమక సంస్కారాధారమున వర్ధిల్లిన పాశ్చాత్త్య సంస్కారము భావపోషణముతో భౌతికసస్యములను సమకూర్చినది. శాస్త్రవిజ్ఞాన మాత్మవిజయమునకుం గాక భౌతిక విజయమునకు వినియోగపడినది. పాశ్చాత్త్య సంస్కారము ప్రపంచ వికాసమునకువలె ప్రపంచ సంహారమునకు వినియోగపడుచున్నది. పాశ్చాత్త్య సంస్కార విజృంభణము ప్రాచ్యసంస్కారమును స్తంభింపజేసినది. క్రైస్తవమత ప్రచారము, పాశ్చాత్త్య పరిశ్రమ వ్యాపార విజృంభణము, వారణ యంత్రసాధనములు ప్రపంచ ప్రవృత్తి యందు సుఖదుఃఖ పరివర్తనమును గలుగజేసినవి.

పూర్వయుగములందు మానవధర్మాభ్యుదయమునకు వినియోగపడిన ప్రాచ్యసంస్కారము నేటి భౌతిక శాస్త్రావరణమునందు నిర్వీర్యమ్మైన విధమును భారతీయ విజ్ఞానోదంతము విస్పష్టము చేయుచున్నది. సనాతనమ్మైన భారతీయ విజ్ఞానప్రవాహమున కాటంకములును, అంతరాయములును గలిగినను అది యప్రతిహతముగ ప్రవహించుచు విజ్ఞానవికాసావశ్యకతను విశదము చేయుచున్నది. చిరకాలానుగతమును, సత్త్వోపేతమును నైన భారతీయ విజ్ఞానము వర్తమానయుగమునందును యుగధర్మానుకూలముగ భారత పర్మాభ్యుదయమునకును, విశ్వకల్యాణమునకును వినియోగపడుట ప్రకృతి ధర్మము. విశ్వవిజ్ఞాన మూర్తికి ప్రాచీనకాలమునం దవతార మూర్తులు, మహర్షులు, రాజర్షులు, శాస్త్రజ్ఞులు, కర్మకళోపాసకులు విజ్ఞానాభ్యుదయము కొఱకు దీపాంజలుల నర్పించినరీతిని వర్తమానకాలమునందును దయానందుడు, రామకృష్ణుడు, రామమోహనుడు, జగదీశచంద్రబోసు, ప్రఫుల్లచంద్రరాయి, రాధాకృష్ణుడు, వేంకటరామను, విశ్వేశ్వరయ్య, వీరేశలింగము, తిలకు, గాంధి మొదలగు మహానుభావులు విశ్వవికాసమునకు విజ్ఞానదీపాంజలుల నర్పించుచున్నారు.

ప్రపంచమునందు దుఃఖనివృత్తియును, సుఖప్రాప్తియును జీవయాత్రకు ఫలము. దుఃఖనివృత్తికిని సుఖప్రాప్తికిని అజ్ఞాన వినాశమును, విజ్ఞానోపార్జనమును సాధనములు. ప్రాచ్యపాశ్చాత్య సంస్కారములు, జ్ఞానకర్మయోగములు, భౌతికాత్మిక ప్రవృత్తులు, శాస్త్రకళానిర్మాణములు దుఃఖనివృత్తికిని సుఖప్రాప్తికిని విజ్ఞానోపార్జనమును చేసినవిధమును విజ్ఞానసర్వస్వము ప్రత్యక్షము చేయుచున్నది. పురుషార్థసిద్ధికి వ్యక్తులు, కుటుంబములు, కులములు, సంఘములు, జాతులు సమకూర్చిన జ్ఞానబీజములు మానవధర్మాభ్యుదయమునకు సాధనభూతములుగ నున్నవి. విజ్ఞానసాధ్యమైన ధర్మార్థకామమోక్ష సామ్రాజ్యము నధిష్ఠించుటకు సకలచరాచర ప్రపంచము విజ్ఞానప్రస్థానము చేయుచున్నది. ఈ విశ్వవిజ్ఞాన ప్రస్థానమునందు సమానాధికరణ సాధనలభ్యమైన ప్రాచ్యవిజ్ఞానమును, వ్యధికరణ మార్గలభ్యమైన పాశ్చాత్య విజ్ఞానమును మానవధర్మ కైంకర్యమునకై ఆత్మయోగాభ్యాసమును చేసిన విధమును విశ్వవిజ్ఞాన చరిత్రము విశదము చేయుచున్నది. అనంతమైన విశ్వవిజ్ఞాన సామ్రాజ్యానుభవము సకలమానవులకును సాధ్యము. సాధ్యమైన విజ్ఞానామృతాస్వాదనమునకు సకలజనులను, సాధకులను, అర్హులను అధికారులనుగా చేయుట విజ్ఞానసర్వస్వములకు పరమార్థము. ఈ పరమార్థమును దేశకాల పాత్రపరిణామబద్ధమైనను దేశకాల పాత్రాపరిణామాతీతుడైన శాంతశివసుందరవిజ్ఞానమూర్తి విజ్ఞానోపాసకుల కనుగ్రహించును. విజ్ఞానోపాసకులు విజ్ఞానామృతపానమునుచేసి విజ్ఞాన బృందావనమునందు బ్రహ్మానందము ననుభవించుట కధికారులు. దుర్లభమైన బ్రహ్మోపకారము విజ్ఞానసంపన్నులకు సాధ్యము.

ఆంధ్రవిజ్ఞాన సర్వస్వమును శ్రీయుత కొమఱ్ఱాజు వేంకట లక్ష్మణరావుగారు వారి ముఖ్యసంపాదకత్వముక్రింద నిరువదేండ్లకు పూర్వము ప్రారంభించిరి. ప్రథమసంపుటము 1915–వ సంవత్సరమునందును, రెండు మూడు సంపుటములు 1916–17 లందు సంచికల రూపమునను క్రమముగ వెలువడినవి. ఈ మూడు సంపుటములందును 'అ' నుండి 'అహి' వఱకు అక్షరాను క్రమముగ గల పదములకు సంబంధించిన విషయముల వ్యాసములు గలవు. నాల్గవ సంపుటము నాంధ్రసంపుటముగ ప్రచురించుటకు లక్ష్మణరావుగారు సంకల్పించి సాధన సామగ్రిని సమకూర్చుచుండిరి. కొన్ని కారణములవలన వారి సంకల్పమున కంతరాయములు గలుగుటయును, వారు 1923 నందు కాలధర్మమును పొందుటయును, తదనంతరము ప్రచురణము నిలిచిపోవుటయును సంభవించినవి. దేశభాషాహితైషుల యభిమతానుసారముగ లక్ష్మణరావుగారు తలపెట్టిన ఆంధ్రసంపుటమును ప్రచురించుటకు పూనుకొనుట తటస్థించినది. ఈ పూనిక యనాలోచిత కార్యోపక్రమణ మని అనుభవము విశదము చేసినది. కార్యారంభమునందే సంకల్పమునకును, నిర్వాహణమునకును దుస్తరాంతరము లావిర్భవించినవి. ఆర్థిక వ్యవహారాదుల నిర్ణయమునందును కాలహరణము గలిగినది.

ఆంధ్రసంపుటమునకు లక్ష్మణరావుగారు సమకూర్చిన సాధనసామగ్రి పరిశీలనానంతర మసమగ్రముగ గనుపడినవి. అసమగ్రమైన విషయమును పూర్తిచేయుటకు లక్ష్మణరావుగారితో గలసి పనిచేసిన శ్రీయుతులు వేమూరి విశ్వనాథశర్మ, మల్లంపల్లి సోమశేఖరశర్మ, కానూరి వీరభద్రరావుగారులు మొదలగు మహాశయులు పూనుకొనిరి. లక్ష్మణరావుగారు సమకూర్చిన సాధనసామగ్రి యంతయును టీకా టిప్పణ వృత్తిరూపమున నసమగ్రమై వారు స్వయముగ వ్యాసములను పూర్తిచేయుట కనుకూలముగ నున్నను నితరులు పూర్తిచేయుట కనుకూలముగ నుండదయ్యెను.

గతించిన యిరువదేండ్లయందును ప్రపంచవ్యాప్తమైన మహాప్రబోధ మాంధ్రహృదయ క్షేత్రమునందును నంకురించినది. ఆంధ్రహృదయ క్షేత్రమునందును, సాహిత్యశిల్పకళాశాస్త్రపరిశోధన రచనలందును, రాజకీయ సాంఘికార్థిక మతవ్యవహార ధర్మములందును ప్రబోధ ప్రత్యభిజ్ఞానము లంకురించినవి. పునర్నిర్మాణ సమయమునందు లక్ష్మణరావుగారు సమకూర్చిన సాధనసామగ్రి నాధారము చేసికొని వారిపేరున నితరులు క్రొత్తసంపుటములను ప్రచురించుట లక్ష్మణరావుగారి సంకల్పమునకును, ప్రతిష్ఠకును భంగకరముగ నున్నది. లక్ష్మణరావుగారు సమకూర్చిన సాధనసామగ్రికి సాంగోపాంగములగు రూపరేఖా విలాసములను గల్పించుటకు లక్ష్మణరావుగారే సమర్థులు.

ఆంధ్రసంపుటమునకు లక్ష్మణరావుగారు సమకూర్చిన సాధనసామగ్రి యమూల్యమైనను దాని ప్రయోజనమును నిర్వాహకుల సంస్కారమువిూద నాధారపడియున్నది. ఆంధ్రసంపుటము వర్తమాన దేశకాలపరిస్థితులకును, నిర్వాహకుల సంకల్ప సంస్కారములకును ననురూపముగ ముద్రించుటకు సంపుటములు నూతన రూపభావ వికసితములు గావలసిన యవసరము సంభవించినది.

ఆంధ్రవిజ్ఞాన సర్వస్వముయొక్క మొదటి సంపుటము 1915 నందు, రాయలు 8 పుటల యాకృతిని 'గ్రేట్ ప్రయిమరు టైపు'లో ముద్రింపబడినది. తరువాతి మూడుసంచికలు సంపుటముల రూపమును దాల్చినపుడు భావరూపానుసంధానమునందును, న్యాసరచనయందును సామరస్యము గలుగుట దుర్లభము; ఆ సంపుటములును వర్తమానకాలమున నలభ్యములు. గతించిన పదిహేనేండ్లయందును ముద్రణకళయందును, ముద్రణ యంత్రసాధనము లందును, పటముల నిర్మాణ ముద్రణములందును, విజ్ఞానలక్ష్య లక్షణములందును, విజ్ఞానసాధనములందును, విజ్ఞానోపార్జన రక్షణములందును విశేషవికాసము గలిగినది. ప్రపంచావృతమైన విజ్ఞాన వికాస మాంధ్రలోకమునందును సర్వత్ర గోచరం బగుచున్నది. ఇరువదేండ్లకు పూర్వ మారంభమైన ఆంధ్రవిజ్ఞాన సర్వస్వనిర్వాహణమునం దంతరాయములు సంప్రాప్తములయి పని నిలిచిపోయినది. ఈనడుమను మహారాష్ట్ర హిందీభాషలందు విశ్వకోశములు వెలువడినవి. విజ్ఞానసర్వస్వములకు మాతృకయైన 'ఎన్‌సైక్లోపీడియా బ్రిటానికా' (Encyclopaedia Britannica) యొక్క పదునాల్గవ ముద్రణము 1929–వ సంవత్సరమునందు వెలువడినది.

ఆంధ్రవిజ్ఞాన సర్వస్వము ఇతర విజ్ఞానసర్వస్వములవలె బహుజన సాహాయ్యమునను, విశేషసాధనసంపత్తి పరిశ్రమమహిమ వలన, బహుళసంపుటముల రూపమునను సఫలము గావలసియున్నది. ఈ మహాకార్య నిర్వహణము దుష్కరమైనను పూర్వాపర సంపుటములకు భావరూప లక్ష్యమునందు సామ్యానుసంధానము అత్యంతావశ్యకము. ఈ పరిస్థితులందు ఆంధ్రసంపుటమును ప్రచురించుటకును, లక్ష్మణరావుగారి సంకల్పమును సఫలము చేయుటకును మొదటిసంపుటముల పునర్ముద్రణావసరమును ప్రాజ్ఞులు గ్రహింపనోపుదురు. పునర్ముద్రితమైన మొదటి సంపుటము 'డెమ్మీ' వాలుగుపుటల యాకృతిని 'ఇంగ్లీషుబాడీ' యక్షరములందు ముద్రింపబడినది. క్రొత్త సంపుటమునందు నూతనాంశముల నవేశములను చేర్చినను గ్రంథప్రమాణము తగి ముద్రణవ్యయాదికములందు సౌకర్యములు సాధ్యములైనవి. ప్రథమ ద్వితీయ ముద్రణముల పరిశీలన ఈ విషయమును విశదము చేయగలదు. పునర్ముద్రణమునకు కారణము లక్ష్మణరావుగారియెడ్ల గల గౌరవ కృతజ్ఞత లనియును, స్వాభిమానకృతజ్ఞతలు గావలయును ప్రాజ్ఞులు గ్రహింపనోపుదురు.

ఆంధ్రులును ఇతరజాతులవలెనే కాలమహాప్రవాహమునందు మునుగుచు తేలుచు చిరకాలానుగతంబైన సంస్కారబలమున వర్ధిల్లుచున్నారు. విశాలవ్యాప్తమైన మహాప్రబోధయుగమునం దాంధ్రప్రబోధమునకు హిందూస్థానాభ్యుదయమునకును, ప్రపంచాభ్యుదయమునకును అత్యంతావశ్యకము. ఆంధ్రహృదయమునందు సనాతనముగ నున్న జ్ఞానసంస్కారము నాంధ్రోద్యమము ప్రత్యక్షము చేయుచున్నది. సర్వతోముఖమైన విజ్ఞానోపార్జనము 2,20,00,000 ఆంధ్రుల ఆత్మోపలబ్ధికి సాధనభూతముగ నున్నది. చిరకాలసంవర్ధితమైన విజ్ఞానము దేశకాలపాత్ర సంవర్ధితమైనను దేశకాలపాత్రాతీతమై విశ్వకల్యాణమునకు వినియోగపడుచున్నది. చిరకాలోపార్జితమైన విజ్ఞానసంచయ మేకముఖమున సామాన్యులకును సరస లాభకర మగుటకు విజ్ఞానకోశములు సాధనభూతములుగ నున్నవి.

విశ్వవిజ్ఞానకోశముల లక్ష్యము నిర్వాహకుల లక్ష్య సంకల్ప సంస్కారముల కనురూపముగ నుండును. 'ఎన్సైక్లోపీడియా బ్రిటానికా' యొక్క లక్ష్య మాంగ్ల సంస్కారమును పాశ్చాత్య సంస్కారమును సమర్థించుటకును, విశదము చేయుటకును వినియోగపడినవిధమున ప్రాచ్యసంస్కారమును, హిందూసంస్కారమును విశదముచేయుటకు వినియోగపడజాలదు. 'ఎన్సైక్లోపీడియా బ్రిటానికా'యందు ప్రాచ్యవిజ్ఞానమునకును, హిందూస్థానమునకును, వైదికవిజ్ఞానమునకును సంబంధించిన విషయములను పరిశీలించినపుడు తద్విషయవిజ్ఞాన మసమగ్రముగ నున్నవిధము విశద మగుచున్నది. ఆంధ్రత్వమునకు సంబంధించిన విజ్ఞాన మత్యంతమును అసమగ్ర మని విస్పష్టమగుచున్నది.

ఆంధ్రవిజ్ఞానసర్వస్వమునకు ప్రయోజన మాంధ్రుల కనుభవసిద్ధమైన సంస్కారస్వరూపమున విశ్వవిజ్ఞానానుభవమును సులభము చేయుటయై యున్నది. దేశకాలపాత్రమతభాషాద్యావరణములందు సంవర్ధితంబులైన వివిధ విజ్ఞానములను విజ్ఞానామృతమథనమునకు సమర్పణము చేయుట విజ్ఞానసర్వస్వములకు పరమార్థము. ప్రవృత్తియందు గుణదోషనిర్ణయములు, దేశ కాల పాత్రావరణములందు సంకుచితమైన భావరూపములు విజ్ఞానసాధనమున విశాలములయి ధర్మాభ్యుదయము గలుగుచున్నది. ఆంధ్రవిజ్ఞాన సర్వస్వ మీ పరమార్థమును విజ్ఞానసంపన్నుల సాహాయ్యమున సమకూర్పగలదు!

ఆంధ్రమునందు వివిధశాస్త్రములు, కళలు, పరిశ్రమలు మొదలగు విషయములకు సంబంధించిన పారిభాషికపదములును, విజ్ఞానగ్రంథములును నిర్మింపబడిన తరువాత విజ్ఞానసర్వస్వ ప్రచురణము సులభసాధ్యముగ నుండియుండును. విజ్ఞానవికాసమునకు ఆద్యంతములు లేవు. సనాతనశాస్త్రములు పుట్టి విజ్ఞానము నిరంతరము వికాసమునొందుచుండుట అభ్యుదయమునకు లక్షణము. 'ఎన్సైక్లోపీడియా బ్రిటానికా' యొక్క పదునాలుగవ ఆవృత్తియందు పదుమూడవ ఆవృత్తియందు లేని నూతనవిషయము లెన్నియో కలవు. ఆంధ్ర విజ్ఞానసర్వస్వమును ఇతరభాషలయందలి విజ్ఞానసర్వస్వముల సాహాయ్యమునను, ప్రస్తుతము లభ్యమైన ఆంధ్ర విజ్ఞానాధారమునను ప్రచురించుట శాస్త్రకళావిజ్ఞానాభ్యుదయమున కనుకూలము గాని ప్రతికూలము గాదు. ఆంధ్ర విజ్ఞాన సర్వస్వ ప్రచురణమును శాస్త్రకళా గ్రంథముల ప్రచురణమును విజ్ఞానాభ్యుదయమున కన్యోన్యాశ్రయములు. వర్తమానకాలమునందు వివిధ శాస్త్రములందును ప్రత్యేకముగ విశ్వకోశములు ప్రచురింపబడుచున్నవి. కొమఱ్ఱాజు వేంకటలక్ష్మణరావుగారీ సాధకబాధకములను గ్రహించియె ఆంధ్రవిజ్ఞాన సర్వస్వము నారంభించిరి. వారి సంకల్పమునే సఫలము చేయుటకై చేయుచున్న ప్రయత్నములు లోపభూయిష్ఠములుగ నుండుట సహజము. విజ్ఞానప్రియులు దుర్ఘటప్రయత్నమునందలి గుణములను గ్రహించి దోషములను మన్నింప ప్రార్థితులు.

విశాలమైన ఆంధ్రావనియందును పూర్వమువలె మరందరును మహాపురుషు లుద్భవింపగలరు. వారి మహాప్రయత్నముల కీ ప్రయత్నము కొంతవఱకైనను ఉపయోగపడినచో నిర్వాహకులు కృతార్థులు. విశ్వజ్ఞాన మూర్తియును, ఆంధ్రవిజ్ఞాన ప్రపంచమును, ఈ సంకల్ప ప్రభావమును కార్యభారమును గ్రహించి "విజ్ఞానమయమైన ఆత్మోపలబ్ధి"కై సకలవిధముల నీ సదుద్యమము సఫలమగుట కనుగ్రహించుగాత!

[ఆంధ్రవిజ్ఞాన సర్వస్వము: ప్రథమ సంపుటము. ప్రస్తావన—1932]

అల్లమ ప్రభువు

సనాతన వైదికమత పరిణామమునందు 11, 12, 13 శతాబ్దులు భక్తియోగ పరిణామాబ్దములు. జైన బౌద్ధమతములు వైదిక మతమును శిథిలముచేసినను హిందూమతమును విశాలము చేసినవి. కర్మమార్గపరమైన వైదికమతము ధర్మపరమైన భక్తిమార్గపర మైనది. వేదవేదాంతములు, నిగమాగమములు, కర్మజ్ఞానములును భక్తిమార్గమునందు సమన్వయమును పొందవలసినయవసరము కలిగినది. శ్రీ శంకరాచార్యులు జైన బౌద్ధమతములను ఖండించి వైదిక మతోద్ధరణమును జేసినను ప్రజాహృదయమునందు జైన బౌద్ధ మతసంస్కారములు వర్ధిల్లుచున్నవి. సిద్ధాంతములయందు సిద్ధార్థుని ధర్మనిర్ణయములును, కర్మసూత్రములును వైదికమతమునందు సమన్వయమును పొంది ప్రజాజీవనమునందు సార్థకములైనవి. ఉత్తర హిందూస్థానమునందువలెను దక్షిణహిందూస్థానమునందును జైన బౌద్ధ మతవిధ్వంసము ప్రాచీన సంస్కారోద్ధరణనకుమును, వైదిక మతవికాసమునకును వినియోగపడినది. దేశమునందంతటను కర్మ మార్గము క్షీణించి భక్తిమార్గము విజృంభించినది. కర్మయోగమును జ్ఞానయోగపరముగను, భక్తియోగపరముగను జేయుటకు వైదికమతసమన్వయ మవసరమైనది. వర్ణాశ్రమ ధర్మములకు మాతప్రాశస్త్యము కలిగినది. సన్న్యాసమునకు కాషాయాంబరములు ప్రమాణములు గాకను భగవదారాధనపరమైన కర్మారాధనము లక్ష్యమైనది. ఆదికాలమునుండియును కర్మకాండను జ్ఞానకాండయందు సమన్వయము చేయుటకు పండితులు చేసిన ప్రయత్నములు సామాన్యుల కందరానిఫలములైనవి. దక్షిణదేశమునందు, కర్ణాటాంధ్ర దేశములందు జైనబౌద్ధమతములకు స్థిరవాసములు గలిగినవి. ప్రజాసామాన్యమునందు ప్రవర్ధమానమైన జైనమతమును విధ్వంసము చేయుటకు శ్రీ శంకరాచార్యుల విజయయాత్రలవలెను వీరశైవమును నవతరించినది. వీరశైవమునందు జైనబౌద్ధ మత ధర్మ మార్గములు భక్తిమార్గమునను, 'గురులింగజంగమ శరణు'రూపమునను సార్థకములైనవి. జీవయాత్రను కేవలము దేహయాత్రను గాకను, ఆత్మయాత్రాపరమును జేయగలవిధమును వీరశైవాచారాగమసిద్ధాంతములు విశదము చేయుచున్నవి. వీరశైవబృందమునందు శివపూజ జంగమరూపపరిణామమును పొంది జీవయాత్రయందు సార్థకమైనది. జంగమబృందావనమునందు లింగావరణములు, కులావరణములును నంతరించి సర్వమును జంగమ లింగ గురుపరిణామమును పొందినది. వీరశైవాచార మతసిద్ధాంతములకు అల్లమ ప్రభులీలలు ప్రత్యక్షప్రమాణముగ మున్నవి. ప్రభులింగలీలలం దీగహనవిషయము దివ్యముగను వర్ణింపఁబడినది.

అల్లమప్రభువు బసవేశ్వరునితో సమకాలికుఁడు, పన్నెండవ శతాబ్దియందు కల్యాణపుర ప్రాంతములందు నివసించి కొల్హాపురము మండలమునందలి అల్లాగ్రామమునందు సిద్ధిని పొందినటు లూహింపఁ దగియున్నది. అల్లమప్రభువు జంగమ గురువు, వీరశైవాచార్యుఁడు, యోగీంద్రుఁడు, సిద్ధుఁడు. అల్లమప్రభుని మాహాత్మ్యమును కన్నడ కావ్యము ప్రభులింగలీలలు మనోహరముగను వివరించుచున్నవి. పిడుపర్తి సోమయదేవు డాంధ్రమునందు రచియించిన ప్రభులింగలీల కావ్యము అల్లమప్రభుని దివ్యలీలను మనోహరముగను దెలుపుచున్నది. సోమయదేవుఁడు నెల్లూరి రామలింగయ్య ప్రార్థన నంగీకరించి ఆయన గురువైన శ్రీ సిద్ధవీరదేశిక చక్రవర్తి కంకితముగను ప్రభులింగలీలలను ద్విపద కావ్యముగను రచియించెను. ప్రభులింగలీలలు జీవుఁడు 25 గతులందును సంసారయాత్రయందు లింగకులమతాధికారావరణముల నతిక్రమించి మాయాప్రభుతములైన శివసాయుజ్యమును పొందఁగల విధమును వివరించుచున్నవి. అక్కమదేవి, సిద్ధరామయ్య, మాచయ్య, కిన్నరయ్య, బసవేశ్వరుఁడు మొదలగు భక్తుల దివ్యచరిత్ర రూపమునను, శివసాయుజ్యమునకును ఆత్మసాక్షాత్కారమునకును భక్తిమార్గప్రాశస్త్యము సువ్యక్తము చేయఁబడినది.

వింటి వినాసంటి వినేకులచేతఁ
దొంటి ముక్కంటి భక్తుల కథలందు
ప్రభులింగలీల కుఁ బ్రతి చెప్ప నరిది
యుభవుభక్తిస్థితి కది యాలవాల
మజ్ఞానమతమున కదియె దీపంబు
విజ్ఞానమున కది విహారణసీమ
అది షట్స్థల జ్ఞప్తి కావాసభూమి
అది శివయోగవిద్యానిధానంబు
సదమల సౌభాగ్య సదనంబు సదియు
చిదచిద్వివేక విశేషంబు నదియు

* * *

సృష్టిఁ బుట్టినయట్టి శిష్టజీవులకు
నిష్టలింగాంగ సాహిత్యంబుఁ జేసి
ప్రాణంబు పశ్చిమపథమునఁ జొనిపి
వాణంపు వాగకన్యక మేలుకొలిపి
కేవలకుంభక క్రియ కీలుఁ జూపి
భావంబు లింగానుభవమందు నిలిపి
రతి విజితిమ్యల రక్షించుకొఱకు
క్షితి మానవాకృతిఁ జేకొన్న యభవుఁ

అల్లమప్రభురాయఁ డతనిమహిత
వెల్లయు నిరువదియేను పద్గతుల
కన్నడభాషచేఁ గావ్యంబుఁ జేసె
సన్నుత సద్భక్తసభలందు వెలయ
నది దెనిఁగింతు నే నందు వేమైన
కొదవగల్గినఁ దీర్చుకొనుఁడు సజ్జనులు

* * *

బసవన్న సేయింప భాసిల్లుచుండె
అసమానశూన్య సింహాసనంబునకు
తొలుతటివాకిళ్లు తొమ్మిదినడుమ
వలువొప్పుచుండును నాల్గువాకిళ్లు
ఆలోన గర్భగృహంబువాకిళ్లు
చాల నొప్పారుచు సంధిల్లు రెండు
నారెంటిపై వాకి లమరు నొక్కటియు
సారమైనట్టి మోక్షద్వారమనఁగ
నాధారలింగ వాభ్యంచిత హృదయ
బోధకృత్కంధర భ్రూమధ్యచక్ర
ములను యథాక్రమమున నిర్మింపఁగ
సబ్రహ్మ చక్రంబు నమవుగా నిర్మి
భూజలాగ్న్యనిలనభోమండలంబు
పై జీవపరములం బట్టియుండంగ
భక్త్యాదికైక్యాంతభవ్యస్థలములు
యుక్తమై పీఠమం దుండంగఁజేసి
నేలఁ గాఠిన్యంబు నీట ద్రవంబు
కేలి నుష్ణము వరికింప వాయువున
జలనంబు మింట నస్వరూప మాత్మ
నందు శూన్యత్వంబు నందుండఁజేసి
ఇడయు పింగళయును నిల సుషుమ్నయును
వాడులకూడిక నడుచక్కఁ శశియు
హేళియుఁ జరియింప నెడమను గుడిని
తాలుమూలాంతర ద్వాదశస్థాన
మందగువీథుల నందుండ బసవ
ఘనుఁడు గావించె నుత్కటసింహపీఠ
యాశ్రైవపీఠ మధ్యంబున శ్రీస
దాశివ వృక్షంబు దనరు దానికిని

ప్రణవంబె మూలంబు పంచాక్షరములె
గణుతింతఁదగిన శాఖలు వర్ణపుష్ప
ములు వర్ణములు పదంబులు ఫలావళులు
గలిగి మహాముక్తికర మైనయట్టి
నాదంబె రసమున్నై సమకమై సాధిరి
అద్వైతతత్త్వమయం బగుచుండ
నాఘమహావృక్షంబు సల్పినయట్టి
కోమలలతిక యొకో యన నొప్పు
శివతత్త్వసాధక శిఖియుసుంబోలె
సవిశేష ఫణిమణిజ్వాలయుంబోలె
సాధనంబులుపెక్కు సమకూర్చుకొనిరి
సిధర బసవన్న యిది చిత్ర మనఁగ
పంచభూతంబుల పై నిల్వ బనవఁ
జీవితలోకంబు లాటు నెన్మిదియు
అన్ని తత్త్వములకు నవ్వలిబయలఁ
జెన్నొందఁజేయించె సింహాసనంబు

శుద్ధచైతన్యము సాత్త్వికకళాసంయోగమునను శివలింగైక్య మును బొందుమార్గమును అల్లమప్రభుఁటలు విపరించుచున్నవి: —

పరవీరశైవంబునై భవం బెల్ల
వీరశైవ మనంగ వేదవేదాంత
సార మెట్లన్నను షడ్దర్శనములు
ధర్మార్థ కామామృతంబులు నాల్గ
వర్మిలి సాధింపుఁ డని చెప్పె విందు
కర్మఫలంబులఁ గడకుఁ బోనొత్తి
నిర్మలమోక్షంబు నిలుపంగఁ జెప్పె
కర్మలంపటులు స్వర్గంబు దుర్గతియు
దుర్మదులై పొందుదురు మఱి పిసుపు
జీవహింపలు కర్మజీవులఁ దప్పలు
జీవహింసలకును శివుఁడుమెచ్చఁడు
శివుఁడు మెచ్చినఁగాని శివకృప లేదు
శివకృప లేకున్నఁ జెందదు ముక్తి
కావున విష్కర్మకాములై వీర
శైవులే మోక్షంబు సాధింతు రనిన

* * *

భావ మద్వైతమై పరఁగు సత్క్రియలు
పోవిడుపక నన్నుఁ బొందఁజేయుదురు
వలమాప వడలోక పట్టున నాకు
సలవడ నర్పింతు రఖిల సౌఖ్యములు
తనుమనోధనవారిఁ దవులక నతులఁ
దనయులఁ దమ్ము నందఱి నొసంగుదురు
పంచేంద్రియము ప్రాంతిఁ బడ దంతకునికి
కించిత్తు నెఱవరు గేలిసేయుదురు
ఏకపరబ్రహ్మ మే నని నమ్మి
కైకోరు తక్కిన గ్రామదైవముల
మత ముద్ధరింప సమయముల దుండు
శ్రుతి స్మృతులఁ బ్రీతి మానకొప్పుదురు
వేదుక పూజఁ గావింతురు గాని
వేడరు కలనైన వేఱొండు నన్ను
పట్టిన వ్రతములు భంగంబు నొందఁ
నట్టి లింగైక్యంబు నధిగమింపుదురు
పరపతిసతులఁ దప్పక చూడ రాప
పరమర్మ కర్మముల్ పలుక రొక్కపుడు
పరసాక వస్తువుల్ భక్షింపనొల్ల
రొరులకు నుపకార మొనరఁ జేయుదురు

* * *

తనువుల మూఁటను దగిలిన మలము
లను త్రిదీక్షలను దా దొలఁగించి లింగ
ములమూఁటి శిష్యాంగముల దాపుకొలిపి
యలవడఁ బ్రాణంబులందు ఒటుంచి
శక్తమహాశాంతి భవ్యసోపాన
ముక్తిమార్గము మది కొప్పంగఁజేసి
అంగలింగంబులు నాస్యహస్తంబుల
సంగతి సద్భక్తశక్తులు దెలిసి
సర్వాంగ లింగైక్య సరణి గైకొలిపి
నిర్వాణపదమందు నిలుకడఁజేసి
వనధిలోపలఁబడ్డ వడగండ్లయట్లు
ఘనపటంబున గూడు కరువలియట్లు
ఘనసార మగ్నిలోఁ గదిసినయట్లు
తనువుల మూఁటిని తాదాత్మ్య మొందఁ
నిజగురు కృపచేత నెఱయంగఁజేసి
గణిబిజాలను బాసి కాంతు రైక్యంబు

పురుష ప్రకృతుల సంయోగ సాహచర్యములు పురుషార్థముసకు సాధనము లయినటుల ప్రతిబంధకములుగను పరిణమించుచున్నవి. పురుషుఁడు మాయాజనితమైన విషయవాసనలను జయించి శివసాయుజ్యమును బడయఁగల విధమును విషయవాసనలను సాధించి భ్రష్టుఁడు కాఁగలవిధమును అల్లమప్రభులింగలీలు సామాన్యులకును కరతలామలకము చేయుచున్నవి. అల్లమప్రభువు కేవలము పరమశివుఁడే యని వీరశైవుల విశ్వాసము.

[ఆంధ్రవిజ్ఞానసర్వస్వము. ద్వితీయ సంపుటము—1934]

శతక వాఙ్మయము

ఆంధ్రవాఙ్మయాంగములందు శతక వాఙ్మయాంగము విశేష వ్యాపకమును గలిగి పండిత పామర హృదయ రంజకముగ నున్నది. పురాణములు, శాస్త్రములు, కావ్యములు, ప్రబంధములు నాటకములు, నవలలు, కథలు, వాఙ్మయాంగములందు ప్రధానాంగములైనను శతకాంగమువలె పండిత పామర హృదయముల నాకర్షింపజాలవు. ఆంధ్రభాషయందు మహాకవులును, సామాన్య కవులును రసభరితములైన శతకములను రచియించి వాఙ్మయ వికాసమునకు దోడ్పడిన విధమును శతకములు విశదము చేయుచున్నవి. లాక్షణికులు సామాన్యముగను శతకములను కావ్య గ్రంథములుగను పరిగణింపక పోయినను శతకవాఙ్మయము వ్యాపకమును గలిగి ప్రజాదరణమును బడసినది. దేశ మాంగ్లవిద్యార్ణవమునందు మునుగక పూర్వము విద్యాభ్యాసారంభమునం దొకటిరెండు శతకములైనను నోటబాని లక్షరాస్యు లాంధ్రదేశమునం దుండెడి వారు కారు. భక్తి నీతి వైరాగ్యపరములైన దాశరథి కాళహస్తీశ్వర భాస్కర వేమన సుమతి నారాయణాది శతకములను బడులందు వల్లించుట యాచారముగ నుండెడిది. వర్తమాన విద్యావిధానము కాకి, కుక్క కథలతో నారంభమై ఆంగ్ల కావ్యములతో సంతమునొందుచు విద్యాప్రయోజనమునకు నిరుపయోగమైనది. విద్యాభిమానులీ దుర్దశనుండి మాతృభాష నుద్ధరించుటకు బాటుపడి యాత్మోపలబ్ధిని బడయుదురుగాక!

శతక వాఙ్మయము

శతపదజన్యమైన శతకపదము సంఖ్యాబాహుళ్యమును దెలుపుచున్నది. సంస్కృత ప్రాకృత వాఙ్మయములందుగల శతపద బ్రాహ్మణము, అవదాన శతకము మున్నగునామము లధిక సంఖ్యార్థమును విశదము చేయుచున్నవి. జపమంత్ర విధానములందు సహస్రము, అష్టోత్తరశతము నియత సంఖ్యలుగ నేర్పడినవి. దైవప్రార్థనాపూజాదికములం దష్టోత్తర శతసంఖ్య బహుసంఖ్యార్థమును దెలుపుచున్నది. దేవీదేవతల యర్చనలందు సహస్రనామములను, అష్టోత్తర శతనామములను చెప్పుట సదాచారము. జపమాల లష్టోత్తరశతసంఖ్యగల పూసలను గలిగియున్నవి. శతకములందు సామాన్యముగను నీ సంప్రదాయ సిద్ధముగను 108 పద్యము లుండును. శివతత్త్వసారము వేమనశతకము మొదలగు శతకములు పందలకొలది పద్యములను గలిగియున్నవి. మఱికొన్ని శతకములందు 100 పద్యములును గలవు. కాలాంతరమున నితరకవులు వారి స్వంత పద్యములను పంచి శతకములందు చేర్చుటయును శతకపద్యములందు సంఖ్యాభేదమునకు గారణంబై యుండును.

ఆంధ్ర వాఙ్మయమునందు 1000 శతకములైనను నుండియుండును. శ్రీయుత వంగూరి సుబ్బారావుగారు 600 శతకములను జూచినటులు శతక వాఙ్మయ చరిత్రమునందు వ్రాసియున్నారు. ఎన్నియో శతకములు నష్టమైనవియును నజ్ఞాతములైనవియును గలవు. కవిత్వ ధోరణిగల కవులు ప్రబంధాది కృతి నిర్మాణములకు పూర్వమునను శతకములను రచియించుట సామాన్యము. తిక్కన పోతనాది మహాకవులును శతకములను రచియించినటులు ప్రతీతి గలదు.

శతకములందు శృంగార నీతిపరములైన శతకములు కొన్ని యున్నను భక్తిశతకము లధికముగ నున్నవి. కవులు తమ యిష్టదేవతాస్తవ పరములైన శతకములను రచియించి కవితా కన్యకనీశ్వరార్పణము చేయుట సంప్రదాయ సిద్ధముగ నున్నది. శ్రీరామ శతకములు, కృష్ణశతకములు, శివపరములైన శతకములు, దేవీపరములైన శతకములు శతక వాఙ్మయమునందు విశేషముగ గలవు. వేమనశతకము, సుమతిశతకము, కుమారీ శతకము మొదలగు నీతి శతకములు గలవు. వేణుగోపాల శతకము మల్లికార్జున శతకము మొదలగు శృంగార భక్తిశతకములు గలవు. వీర శృంగార భక్తిరస సమ్మిళితములైన శతకములు గలవు. ఆంధ్ర వాఙ్మయమునందు వేలకొలది శతకములు పుట్టినను శతకము లనేకములు నష్టమైనవి.

ఆంధ్ర శతక వాఙ్మయము

ఆంధ్ర శతక వాఙ్మయమునకు ప్రాకృత సంస్కృతశతక వాఙ్మయములు మూలాధారమైనను నీ వాఙ్మయాంగ వికాసము ప్రత్యేకము వ్యక్తిత్వమును గలిగియున్నది. ఆంధ్రశతకములకు మకుటము ప్రధానముగ నున్నది. సామాన్యముగను మకుటమే శతక నామమును దాల్చుచున్నది. దాశరథి, కాళహస్తీశ్వర, రంగశాయి, రామతారక, సుమతి, వేమవాది శతకముల మకుటము లాంధ్రశతకముల స్వరూపమును విశదము చేయుచున్నవి. భక్తి శతకములందు మకుటము లిష్టదేవతాపరములై యొప్పుచున్నవి. ధూర్జటి కాళహస్తీశ్వరుని, సోమనాథుడు వృషాధిపతిని, అన్నమయ్య సర్వేశ్వరుని, గోపన్న శ్రీభద్రాద్రిరాముని, పోతరాజు శ్రీమన్నారాయణుని దమ శతకములందు సంబోధించి మకుటరూపమైన శతక నామకరణమును జేసిరి. వేమన, సుమతి, కుమారి మొదలగు నీతిశతకముల మకుటములు భావార్థపరములుగ నున్నవి. నారాయణాది శతకములందు గల ఆదిదశకాది శతకవిభాగములును నాంధ్రశతకముల వ్యక్తిత్వమును దెలుపుచున్నవి. ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు శత

కాంగము ప్రముఖాంగముగ నున్నను కావ్యాంగములందు సంపూర్ణాంగ ముగ నున్నది.

కావ్యాంగములు

లాక్షణికులు కావ్యాంగములందు పురాణేతిహాస ప్రబంధ నాటకాదుల కొసంగిన ప్రాముఖ్యమును శతకములకొసంగియుండ లేదు. అప్పకవి శతకములనుండి కావ్యలక్షణముల కుదాహరణము లను సంగ్రహించెను. అప్పకవి, విన్నకోట పెద్దన్నగారలు శతకము లను క్షుద్రకావ్యములందు చేర్చిరి. అనంతామాత్యుడు శతకములను చాటుప్రబంధములందు చేర్చెను. కవిచరిత్రకారులు గురుజాడ శ్రీరామమూర్తిగారు, వీరేశలింగము పంతులుగారు కవులచరిత్రము లందు శతకముల ప్రశంసను జేసియుండలేదు. శతకములు లక్షణ గ్రంథములందు ప్రవేశమునుగాంచకపోయినను ప్రజాహృదయమునందు స్థిరప్రవేశమును గాంచిన విధమును శతకములసంఖ్య, శతకకర్తల నామములు, శతకముల ప్రచారము విశదము చేయుచున్నవి. కావ్యాం గములను నిర్ణయించుటయందు శతకాంగమును నాంగ్లకావ్యసంప్ర దాయానుసారముగను నిర్ణయించుట యాంగ్లవిద్యాశిక్షితుల కావశ్య మైనది. శతకకవుల చరిత్రను రచియించిన కీ. శే. వంగూరి సుబ్బారావుగారును నీమార్గము నవలంబించి శతకములు భావగీతము లను (Lyrics) కావ్యాంగమునకు చేరునటుల నిర్ణయించిరి. ఈ నిర్ణయ మాంధ్రకావ్య సంప్రదాయములకు సమన్వయముగాకను సందిగ్ధముగ నున్నది. శతకవాఙ్మయమును నాంధ్రవాఙ్మయమునకు పరిచితమైన ప్రాస్యకావ్య విభాగమునందు చేర్చుటయే భావ్యముగ నుండును. నీతిశతకములందు విషయ సమన్వయము లేకపోయినను భక్తిశృంగార శతకములందు విషయసమన్వయమును భావసమన్వయ మును గలవు. శతకవాఙ్మయము లాక్షణికుల యాదరణమును బడయక పోయినను, ప్రజాదరణమును బడసినవిధమును వాఙ్మయవ్యాపనము విశదము చేయుచున్నది. భక్తిశతకములు, నీతిశతకములు, శృంగార శతకములు ప్రజాజీవనమును రసవంతము చేయగలవిధముగ శతక ముల యాదరణము చాటుచున్నది. ఆరంభవిద్యాప్రవృత్తియందు బాలికా బాలకులకు జ్ఞానోదయమునకును, భాషాపరిచయమునకును శతకములు ప్రయోజనకరములుగ నున్నవి. వేమన, సుమతి, కుమారీ, భాస్కరాది నీతిశతకములకును, దాశరథి, నారాయణ, రామతారకాది భక్తిశతకములకును పూర్వము విద్యాప్రవృత్తియందుగల వ్యాపకము వాని ప్రయోజనమును విశదము చేయుచున్నది. బాల్యమునందు నీతి, భక్తి, ధర్మబోధకములును, మనోహరములును, శ్రావ్యములును నైన శతకములను జదువుట విద్యాప్రవృత్తికి ప్రయోజనకరముగ నుండగలదు. ఆంధ్రప్రజాహృదయమున కపరిచితులైన ఆంగ్లేయ పండితులును దేశీయపండితులును విద్యాప్రవృత్తియందు నిర్ణయించు చున్న పాఠావళి ఆంధ్రభాషకు సంప్రాప్తమైన దుర్దశను తెలుపు చున్నది. ఆంధ్ర విశ్వవిద్యాలయాధికారులు విద్యాప్రవృత్తియం దీ దుర్దశను తొలగించి విద్యాప్రవృత్తిని సార్థకము చేయుదురు

గాక! శతక వాఙ్మయమునందు భక్తిశతకము లాంధ్రహృదయ స్వరూపమును విశదము చేయుచున్నవి.

భక్తి శతకములు

మానవులకు సకలార్థములందును భక్తి తరణమునకు సాధన ముగ నున్నది. పితృభక్తి, మాతృభక్తి, పతిభక్తి, గురుభక్తి, దేశభక్తి, దైవభక్తి మహత్తరమైన భక్తికి భిన్నరూపములు. భక్తులు తాము తరించి లోకమును తరింపజేయుచున్నారు. శ్రీరామచంద్రుని పితృభక్తి, సావిత్రి పతిభక్తి, ప్రహ్లాదుని దైవ భక్తి భక్తి ప్రభావమునకు నిదర్శనములు. అనన్యమైన భక్తి ఇహ పరలోక సౌఖ్యములకు పరమసాధనము. దైవానుగ్రహమును బడయు టకు భక్తియోగము పరమసాధనముగ నున్నవిధమును భక్తుల చరిత్రలు తెలుపుచున్నవి. పండితులకు సాధ్యముగాని పరమపదము భక్తులకు సులభసాధ్యముగ నున్నది. వ్యాసులు జ్ఞానసాగరమైన భారతరచనానంతరము మోక్షప్రాప్తికి భక్తిసాగరమైన భాగవతరచనను చేసిన యితిహాస వృత్తము భక్తిప్రభావమును దెలుపుచున్నది. విశ్వరూప సందర్శనమున కనన్యమైన భక్తియె సాధనమని శ్రీకృష్ణ భగవానులు ప్రియభక్తుడైన యర్జునున కుపదేశించెను.

శ్లో. భక్త్యా త్వనన్యయా శక్య అహ మేవంవిధోఽర్జున!
జ్ఞాతుం ద్రష్టుం చ తత్త్వేన ప్రవేష్టుం చ పరంతప!

శ్లో. మత్కర్మకృ న్మత్పరమో మద్భక్త స్సఙ్గవర్జితః
నిర్వైర స్సర్వభూతేషు య స్స మా మేతి పాణ్డవ!

భాగవతభక్తి భరితమైన ఆంధ్ర హృదయబృందావనమునకు శతకములు సహజసుమములుగ నున్నవి. భక్తిరసభరితములైన శతక ముల నాంధ్రకవులు హృద్యముగ బాడి ప్రజాహృదయములందు భక్తిస్తోత్రాహములను ప్రజ్వరింపజేయగలిగిరి. రామదాసుగారి దాశరథీ శతకము. ధూర్జటి కాళహస్తీశ్వర శతకము, పోతనా మాత్యుని నారాయణ శతకము, సుబ్బారాయుడుగారి భక్తచింతామణి శతకము మొదలగు భక్తి భరితమైన వందలకొలది శతకము లాంధ్రభక్తహృదయమును విశదము చేయుచున్నవి. శతకములు పండిత పామరహృదయములందును, బాలవృద్ధ హృదయములందును గలుగజేయుగల భక్తిరసావేశ మనుభవజ్ఞులకు విదితము. బ్రాహ్మ ముహూర్తమునను లేచి భక్తిరసపూరితమైన హృదయముతో దైవ సంకీర్తనమును జేయుటకు శతకములు పరమప్రయోజనకరములుగ నున్నవి. కొంతకాలమునకు పూర్వము శ్రావ్యమైన శతకసంకీర్తన మాంధ్రగృహములందు జరుగుచు నాంధ్రహృదయ వికాసమునకు దోడ్పడుచుండెడిది. ఇపు డాస్థితియంతయును మారినది. విద్యాలయము లందును గృహములందును శతకపఠన మపరూపమైనది. ఆరంభ విద్యాభ్యాసమునందు కాక పిల్లికథలు ప్రబలినవి. ఆంధ్రహృదయము నందు భక్తిరస ప్రవాహము శుష్కించుచున్నది. ఆంధ్రాభిమానులు, విద్యాలయములయందును గృహములందును భక్తిజ్ఞాన నీతిబోధ

కములైన శతకముల పఠనము మర్దించి భాషాభ్యుదయమునకును హృదయ వికాసమునకును దోహదపడుదురు గాత!

[ఆంధ్రగ్రంథమాలయందు శతకసంపుటము ప్రథమ పుష్పము. ఈ శతకసంపుటమునందు గల ప్రతిశతకమునకును విపులమైన పీఠిక గలదు. ఆ పీఠికయందు కవికాలము, కవిత్వము, భావార్థము, శతకవిభాగములు, పాఠభేదములు మున్నగు విషయములు విపులముగను విమర్శింపబడినవి. ఆంధ్రమహాజను లీప్రచురణము నందలి గుణములను గ్రహించి శతకావళికి స్వాగతం బొసంగుదురని వేడుచున్నాము. కీ. శే. శ్రీ వంగూరి సుబ్బారావుగారు శతకకవుల చరిత్రను వ్రాసి చేసిన యుపకృతిని ప్రశంస సార్థకము సేయుదురు గాక!]

శ్రీ వృషాధిప శతకము

శ్రీ వృషాధిప శతకమును రచియించిన పాలకురికి సోమనాథారాధ్యులు కాకతీయ రాజ్యమునందలి పాలకురికియందు జననము నొందెను. పాలకురికియందు బుట్టి పిదప ఆంధ్ర కర్ణాటకదేశములందు సంచారమును చేసి కలికె మను గ్రామమునను శివసాయుజ్యమును బొందినటులు తెలియుచున్నది. శ్రియాదేవియును విష్ణురామిదేవుడును తలిదండ్రులనియును, కట్టకూరి పోతిదేవుడు విద్యాగురువనియును, కరస్థలము విశ్వేశుడు శివదీక్షాగురువనియును బసవపురాణమునందును, బసవేశుడు తండ్రియనియును, లింగార్యుడు గురువనియును పండితారాధ్య చరిత్రమునందును సోమనాథుడు తనను గురించి వ్రాసికొనెను. పండితారాధ్య చరిత్రకు కృతిపతియైన సోరనామాత్యుడు "ఆపస్తంబసూత్రుడు, హారీతసగోత్రుడు, ముద్దుమఱది, పెచ్చెలికాడు" అని వ్రాసెను. సోమనాథుడు లింగధారి బ్రాహ్మణుడని వీరేశలింగము పంతులుగారు కవులచరిత్రమునందు వ్రాసియుండిరి. బండారు తమ్మయ్యగారు దుందుభి సంవత్సరాది సంచికయందు సోమనాథుడు జంగముడని నిర్ధారణచేయు వ్యాసమును వ్రాసిరి. అనుభవసారమునందు సోమనాథుడిటులు తన కులగోత్రాదులను వర్ణించుకొనెను: —

కం. భృంగిరిటిగోత్రుడను గురు
లింగతనూజుండ శివకులీనుడ, దుర్వ్యా
సంగ నివర్తిత చరితుడ
జంగమలింగ ప్రసాద సత్ప్రాణుండన్.

"వీరశైవమతస్థులగు జంగములకును లింగాయతులకును గోత్రాధికారులు—బ్రాహ్మణులకు నారాధ్యబ్రాహ్మణులకువలె—గౌతమ భారద్వాజాది మునీశ్వరులుకాక శివుని ముఖమునుండి యుద్భవించిన—వృషనందీశ్వరభృంగి (భృంగిరిటి) వీరస్కందులు అయియున్నారు." అని వ్యాఖ్యానముచేయుచు సోమనాథుడు జంగముడని తమ్మయ్యగారు సమర్థించిరి. ఆరాధ్యబ్రాహ్మణులును ఆరాధన సమయమునందు "ఓం ఓం శ్రీనందిభృంగిరిటి వీరక వీరభద్ర చండేశ్వర ప్రమథముఖ్య మహాగణేభ్యో.........నవానుహద్భ్యః" అని చెప్పుటవలనను భృంగిరిటిగోత్రము జంగమ కులనిర్ణయమును జేయజాలదు. అనుభవసారమందు 'వేదోక్తనిరూఢిని బురాణరహస్య వియుక్తిని'రచియింతుననియును, పండితారాధ్య చరిత్రమునందు 'చతుర్వేద సారగుడను' అనియును వ్రాసెను. సోమనాథభాష్యమునందు 'గాయత్రీ మంత్ర ప్రకరణము'ను జేర్చెను. చతుర్వేద సారసూక్తులను వ్రాసెను. సోమనాథుని గ్రంథములందుగల వేదార్థపరిచయమును సోమనాథుని సంబంధబాంధవ్యములును బ్రాహ్మణకుల సంభవమును దెలుపుచున్నవి. 'పాలకురికి సోమ పతితుడు' అను ధూర్తవిప్రుని నిందయే బ్రాహ్మణకుల జననమును దెలుపుచున్నది. సోమనాథారాధ్య బ్రాహ్మణకులజాతుడుగ బుట్టినను కాలక్రమమునను అనుభవసారమును వ్రాసినకాలమునకు బ్రాహ్మణ కులగోత్ర మోహమును వదిలి శివభక్తుడైన బసవకులమును బసవగోత్రమును స్వీకరించి ప్రమథగణపరమైన భృంగిరిటి గోత్రమును స్వీకరించినటులు ఊహింప వగియున్నది. వేమనారాధ్యుడు బ్రాహ్మణుడనుటకును ప్రబల నిదర్శనములు గలవు. జెలిదేవ వేమనారాధ్యుడు భూసురుడని పండితారాధ్య చరిత్రమునందు వర్ణింపబడినది. పండితులు చరిత్రాంశముల నిర్ణయమునందు కులాభిమానమును విడిచి నిర్ణయించుట సమంజసము.

కాలము

సోమనాథుడు కాకతీయరాజ్యమును 1140—1196 వరకును యేలిన మొదటి ప్రతాపరుద్రుని కాలమునం దున్నటులు వీరేశలింగం పంతులుగారు నిర్ణయించిరి. బసవేశ్వరుడు 1140-68 వీరశైవమత వ్యాపనమును జేసెను. బసవేశ్వరుడును పండితారాధ్యుడును సమకాలికులు. పండితారాధ్యుడు 1130—90 వరకును నుండినటులు కో. లక్ష్మణరావుగారు శివతత్త్వసారము పీఠికయందు నిర్ణయించిరి. సోమనాథుడు తాను వేమనారాధ్యుని మనుమని శిష్యుడనని వ్రాసికొనెను. వేమనారాధ్యుడు పండితారాధ్యులకు సమకాలికుడని పండితారాధ్య చరిత్రము తెలుపుచున్నది. బసవేశ్వరుడు 1168 లో లింగైక్యమునొందెను. పండితారాధ్యుడు బసవేశ్వరుని మరణానంతరము జీవించియుండెను. 1220 లో ఉద్భటకావ్యమను నామాంతరముగల శృంగారరసమును రచియించిన కన్నడ కవి సోమరాజు సోమనాథుని బ్రస్తుతించెను. (కర్ణాటకవి చరిత 1 వ భాగ. 270 పుట). పండితారాధ్యుడు 1190 వరకు జీవించియుండి సోమనాథుడు 1196 వ సంవత్సర ప్రాంతమునందుండినటులు నిర్ణయించిన కొంత యసందిగ్ధస్థితి గలుగుచున్నది. పండితారాధ్యునికాలము పదేండ్లు వెనుకకును సోమనారాధ్యునికాలము కొంచెము ముందునకును నడుపుట యుచితముగ నున్నది. కాని ఈనిర్ణయము 1140—1196 వరకు పాలించిన మొదటి ప్రతాపరుద్రుని కాలమునకు సోమనాథుని కాలమును దూరస్థము చేయును. పండితారాధ్యుని కాలావంతరము పదియైదేండ్లలోపలనె సోమనాథుడు

నివసించి తన గ్రంథములను రచియించినటు లూహింపదగియున్నది. పండితారాధ్య చరిత్రమును, బసవపురాణమును రచియించిన సోమనాథుడు 1170—1230 వరకును నివసించియుండును. కర్ణాటక వాఙ్మయ పరిశోధనలవలనను, నితరమైన యాధారముల వలనను యథార్థమైన కాలనిర్ణయమును జేయుట కవకాశము లింకను గలవు.

వ్యక్తిత్వము, గ్రంథములు

సోమనాథు డొక మహావ్యక్తియని వారి గ్రంథములును నితర గ్రంథకర్తల ప్రశంసలును వీరశైవుల వర్ణనలును తెలుపుచున్నవి. చతుర్వేద పారంగుడు. సంస్కృతాంధ్ర కర్ణాటాదిభాషలందు మహా పండితుడు. గానకళా ప్రవీణుడు. కవిపుంగవుడు. మహాభిక్షుడు. వీరశైవశిఖామణి. సోమనాథుని ప్రతిభను వారిగ్రంథములు విశదము చేయుచున్నవి. బసవపురాణము, పండితారాధ్య చరిత్రము, అనుభవసారము, చతుర్వేదసారసూక్తులు, చెన్నమల్లు సీసములు, వృషాధిప శతకము తెలుగు గ్రంథములు; సోమనాథభాష్యము, బసవన పంచగద్య, శ్రీరుద్రభాష్యము, నమస్కారగద్యము, అక్షరాంకగద్యము, పంచప్రకారగద్యము, అష్టకము, పంచకము, ఉదాహరణ యుగ్మము, సంస్కృతములు; బసవరగడ, గంగోత్పత్తిరగడ, శ్రీబసవాధ్యరగడ, సద్గురురగడ, కర్ణాటకములు. సోమనాథున కాంధ్ర కర్ణాటక సంస్కృతభాషలందును, వేదవేదాంతశాస్త్రములందును, మతసంప్రదాయాచారములందును, కళలయందును, శాస్త్రములందును గల యసామాన్యపాండిత్యమును ద్విపదకావ్యములైన బసవపురాణమును పండితారాధ్య చరిత్రమును భాష్యములును తెలుపుచున్నవి. అనుభవసారము సోమనాథుని శివానందానుభవమును తేటమాటలను తెలుపుచున్నది. ద్విపదకావ్యముల పట్లగల యనాదరణమును వీరశైవమతము పట్లగల విముఖతయును సోమనాథుని గ్రంథముల ప్రచారమునకు ప్రతిబంధకములుగ నేర్పడినవి. నన్నయకును తిక్కనకును నడుమకాలమునందు వర్ధిల్లి తాను తెనుగున ద్విపద కావ్యములను ప్రజాసామాన్యమున కుపయోగకరముగ రచియించి దేశభాషా సంప్రదాయాచారములను పెన్నిధిగను గ్రంథములందు పేకరించిన సోమనాథుని గ్రంథముల కధికతరమైన ప్రచారమును గలుగజేయుట కాంధ్రభాషాభిమానులు ప్రయత్నింతురు గాత!

వృషాధిప శతకము

ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు శతకవాఙ్మయము మిగుల రసవంతముగ నున్నది. భక్తిజ్ఞాన వైరాగ్యనీతి శృంగార హాస్యభావములు శతకములందు పల్లవించుచు శతకములు రసోదయమును గలుగజేయుచుండును. శతకములు ఒకేవిషయమునుగాని పలువిషయములనుగాని హృదయరంజకముగను వర్ణించుచు ఖండకావ్యస్వరూపమును దాల్చుచున్నవి. ఆంధ్రవాఙ్మయమునం దిపుడు 600 పైన శతకములు నిలిచియున్నవి. శతకములందు భక్తిపరమైన శతకము లధికముగ నున్నవి. శతకగుచ్ఛముగనున్న శివతత్త్వసారము వృషాధిప శతకమునకు పూర్వకాలపు గ్రంథమైనను ప్రచారమునందున్న శతకములందు వృషాధిపశతకము ప్రాచీనశతకముగ నున్నది. ఈశతకమునకు బసవశతకము బసవేశ శతకమని నామాంతరములు గలవు. ఈ శతకము నిదివరకు శ్రీ భైరవ ముద్రాక్షరశాల వారు బందరు, వావిళ్ల రామస్వామిశాస్త్రులు అండు సన్సువారు మద్రాసు, ముద్రించిరి. ప్రాచ్యలిఖిత భాండాగారమునందు వ్రాతప్రతులు గలవు. ఆ ప్రతులను పరిశోధించి పాఠభేదములనుజేర్చి ఈ ప్రతిని ముద్రించితిమి. సోమనాథుడు వృషాధిపశతకమును బసవపురాణానంతరము రచియించి తనకు బసవేశ్వరుని పట్లగల పరమభక్తిని దెలియజేసెను.

శైలి

సోమనాథుని ద్విపదకావ్యముల శైలి మహాప్రవాహమువలె ప్రవహించుచు నాంధ్రపద భూయిష్ఠమై భావగర్భితమై పండితపామరులకు సులభగ్రాహ్యమై మనోహరముగ నున్నది. వృషాధిపశతకపు శైలి సరళమైనను సంస్కృతపద భూయిష్ఠమై కఠినముగనున్నది. అంత్యప్రాసములకును ముక్తపద ప్రాసములకును శబ్దాలంకారములకును నీ శతకము తరువాతి కవులకు మార్గదర్శకముగ నున్నవిధము నీపద్యములు తెలుపుచున్నవి.

"ఉద్ధత బద్ధవృద్ధ విను
    తోత్తమ సిద్ధ పరీత జంగమ
శ్రద్ధ సదాత్మశుద్ధ గణ
    రాజిసమృద్ధ విముక్తపాశ స
న్నద్ధ మహాప్రసిద్ధ యగు
    ణత్రయబద్ధ శరణ్యమయ్య భా
స్వద్ధత చిత్ప్రబుద్ధ బస
    వా! బసవా! బసవా! వృషాధిపా!"

చ. "సురవరపూజ్య పూజ్యగుణ
    శోభిత శోభితరూప రూప వి
స్ఫురతరశీల శీలగుణపుంగవ
    పుంగవసత్త్వ సత్త్వసం
పర పరవాద వాద భయ
    వర్జిత పాప విచార చార యీ
శ్వరసమ నీవె దిక్కు బస
    వా! బసవా! బసవా! వృషాధిపా!"

సోమనాథుడు తన యష్టభాషా పాండిత్యమును దెలుపుట కీశతకమునందు సంస్కృతమునందును తెలుగునందును ద్రవిడ కర్ణాటక మహారాష్ట్ర భాషలందును మిశ్రమభాషలందు మణిప్రవాళమునందును బసవస్తుతిని జేసెను. "విరచిత శుద్ధ సారస.... కేళివిలోల సంగమేశ్వర" యను నొక సమాసమునునె పద్యమునంతను జేర్చెను. శైలియందు శబ్దాలంకారములును నంత్యప్రాసములును ముక్తపదప్రాసములు నున్నను నర్థరసస్ఫురణము సహజముగ

గలుగుచు పద్యములు సరళగతి గలిగి భావములు సులభముగ గ్రాహ్యము లగుచున్నవి. యతిప్రాసములు విశ్రమమైత్రిని గలిగి శ్రావ్యములై సుస్వరోపేతములై యున్నవి. శతకమంతయును మకుటమునందు సంబోధనజేసిన బసవేశ్వరుని ప్రభావమును వ్యక్తపరచుచు బసవేశ్వర ధ్యానమునుజేయుచు శబ్దార్థములను బసవమయము చేయుచున్నది.

కావ్యార్థము

ఈ శతకమునకు మకుటము బసవా! బసవా! బసవా! వృషాధిపా! హృదయాంతరాళము నుండి త్రిరావృత్తమై వెలసిన బసవ సంబోధనము సోమనాథుని భక్తిరసోన్మాదమును చాటుచున్నది. సోమనాథుని హృదయేశ్వరుడైన బసవేశ్వరుని గానస్తవములు పండ్రెండవ శతాబ్దియందలి యాంధ్రహృదయవేదనమును సువ్యక్తము చేయుచున్నవి. శ్రీ శంకరాచార్యులు తన ప్రజ్ఞాబలముచే జైన బౌద్ధమతముల నణగద్రొక్కి వైదికమతమును దాని ప్రాబల్యమును స్థాపించినను నపారమైన ప్రజాశక్తి తిరిగి తలయెత్తి విజృంభించినది. శంకరుడు ప్రతిపాదించిన "తత్త్వమసి" "అహం బ్రహ్మాస్మి" "శివోహం" అను పరమార్థతత్త్వములను నిత్యజీవనము నందు సమన్వయమును జేయుట కాంధ్రహృదయము ప్రయత్నించినది. సిద్ధాంతమునందు బ్రాహ్మణుడును చండాలుడును శివస్వరూపు లని యాచార్యస్వాములు సిద్ధాంతము చేసినను నాచరణమునందు సంఘ జీవనమునందు శివారాధనమునందు భక్తబృందావనమునందు కులగోత్ర స్వరూపములైన భేదావరణములు భేదములను బెంచి వర్తమాన కాలమునందువలెనే నిందాసూయలకు దుర్బలమునకు గారణములుగ బరిణమించినవి. ఆచార్యస్వాములవారు ప్రతిపాదించిన "సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ" యను సిద్ధాంతమున కర్థాపత్తిని గలుగజేయుటకు బసవేశ్వరుడు దలపెట్టెను. బసవేశ్వరుడు మహాభక్తుడు. బ్రాహ్మణ కులజుడు. బాల్యమునందే బ్రాహ్మణకర్మలను నిరసించి భక్తిజ్ఞాన సమ్మిళితమైన లింగధారి మతవ్యాపనమునకు బూనుకొనెను. జీవేశ్వరులకు ప్రవృత్తియందు గల యవ్యవహిత సంబంధము నిత్యానుభవ మయినపుడు పరమార్థసందర్శనము గలుగునపుడద్వైతసిద్ధి భక్తులకు గలుగుచున్నది. బసవేశ్వర సిద్ధాంతములను పండితపామర హృదయములందు వ్యాపింపజేయుటకు సోమనాథుడు తన యప్రతిమానమైన ప్రజ్ఞాపాండిత్యములను వినియోగించి కీర్తికాముడయ్యెను. గురులింగజంగముల కైక్యమును సోమనాథుడు బోధించి కులగోత్రములను వదలి బసవకులగోత్రములను స్వీకరించెను. లింగధారణము శివభక్తబృందావనమునందు గురులింగజంగమ భేదావరణముల గూలద్రోసి సకలజనులకును శివస్వరూపమును గలుగజేయుచున్నది. వృషాధిపశతకమునందీపరమార్థమును తత్త్వభావమునను వర్ణరూపమునను సోమనాథుడు మనోహరముగ నుపదేశించెను. సోమనాథుడు శివసాయుజ్యమునకు శ్రీ గురుమూర్తియైన బసవేశ్వరునకు వలె జంగమస్వరూపులైన భక్తులకును భృత్యభావమును బూనిన విధమును శతకము దెలుపుచున్నది. లింగాంగులైన కిన్నరయ్య, మాచయ్య, బాచిరాజు, బంకిదేవయ్య, చౌడయ్య, బొప్పయ్య, బ్రహ్మయ్య మొదలగు భక్తులకు జంగమభక్తబృందావనమునందు కులగోత్ర స్థితిభేదములు పోయి శివభక్తుల స్థానము లభించినది. జీవేశ్వరులకు విశిష్టాద్వైత మతస్థులు గల్పించిన శాంతి దాస్య సఖ్య వాత్సల్య మధురావస్థలను సోమనాథుడీ శతకము నందు పెక్కుస్థలములందు వ్యక్తము చేయుచు సకల జంగమ ప్రపంచమును సీమాత్రబద్ధముచేసి శివమయముచేసి పరమార్థమును గనుగొనిన విధము నీ క్రింది పద్యము తెలుపుచున్నది.

ఉ. నాయొడయండ నావిభుఁడ
నాహృదయేశ్వర నామనోరమా
నాయిలువేల్పు నావరద
నాగురులింగమ నాదుజంగమా
నాయధినాథ నావరుఁడ
నన్ను గృపామతిఁ బ్రోవుమయ్య దే
వా యమి బృందవంద్య బస
వా! బసవా! బసవా! వృషాధిపా!

గ్రంథవిస్తరభీతిచే నీవిషయము నింతటితో నాపి విషయార్థ స్ఫురణమున కనుభవసారమునందలి పద్యముల నుదాహరించు చున్నాను.

క. ఇంద్రియపరవశు డధముం
డింద్రియ నిగ్రహుడు భక్తియెడ మధ్యముడై
యింద్రియజయు డుత్తముడు శి
వేంద్రియసంధాయకుడు మహేశుడు గాడే.

క. ఈకుల మాకుల మనక ని,
రాకులమతి వారికొరత లరయక భక్తా
నీకము శివుడని కొలచిన
చేకొనడే వాంఛితార్థ సిద్ధి మహాత్మా.

క. అర్థార్థము వ్యవసాయము
అర్థము జంగమహితార్థ మదియును సద్భ
క్త్యర్థము సద్భక్తియు ము
క్త్యర్థం బటుగాన వలయు వ్యవసాయ మిలన్.

వృషాధిపశతకము భాషయందును భావములందును భక్తి రసోదయమునందును పెక్కుగ్రంథములకు మార్గదర్శకమై సోమ నాథారాధ్యుని ప్రతిభను వెల్లడిచేయుచున్న విధము నీక్రిందిపద్యము విశదము చేయుచున్నది.

ఉ. లింగమయాంతరంగ గురు
లింగపదాంబుజభృంగ సత్ప్రసా

రంగ కృపావరిస్ఫురద
    పాంగ విముక్తభుజంగ జంగమో
త్తుంగ బిడౌఘసంగ గత
    దుష్కృతభంగ మదీయలింగ నీ
వంగద మేటిసయ్య బస
    వా! బసవా! బసవా! వృషాధిపా!

పాఠములను సరిచూచిన వ్రాతప్రతులు

ఈ గ్రంథమును అచ్చుకూర్చుటకు ముందు పాఠభేదములను గుర్తించుటకై చెన్నపురిలోని దొరతనమువారి ప్రాచ్యలిఖిత పుస్తక భాండాగారమువారి గ్రంథాలయమునందలి గ్రంథముల నుపయోగించుకొన్నారము. ఇందు ప్రదర్శించిన నంబరులు పై భాండాగారమువారి గ్రంథముల నంబరులని కృతజ్ఞతతో చదువరులకు తెల్పుచున్నారము.

12—9—14 ఇది తాళపత్ర గ్రంథము. సంపూర్ణముగ నున్నది. 104 పద్యము లిందుగలవు. వ్రాత తిన్ననిది. కాపీ చేయుటలో దీనికి 'అ' అని చిహ్న ముంచినాము.

13—3—15 ఇది కాగితపు ప్రతి. దీనియందు 108 పద్యములు గలవు. ఇందలి వ్రాతకూడ తిన్ననిదే. దీనికి 'ఇ' అను గుర్తుంచినాము.

13—9—18 ఇదియును తాళపత్రముల ప్రతియే. ఇందు గూడ 109 పద్యము లున్నవి. దీనికి 'ఉ'యను గుర్తుంచినారము.

14—14—22 ఇదియును తాళపత్ర గ్రంథమే. ఇది చాల ప్రాచీనము. దీనికి ఇందు 'ఊ' యను గుర్తు నుంచితిమి. ఈ పుస్తకము చివరను ప్రతినిలేఖకులు ఈవిధముగా ప్రతిని లిఖించిన కాలమును పేర్కొన్నారు. "క్రోధినామ సం॥ర ఆషాఢ శు 11 జయవారమునాడు వృషాధిపశతకం సంపూర్ణముగా అడ్డిగెల మల్లు వ్రాసిన ప్రతిని కాంజి వీరమల్లు వ్రాసికొనెను."

పెక్కుభాషల పద్యములకు తాత్పర్యము

(50) ఇది సంస్కృతమున రచించినస్తుతి. ప్రసిద్ధమైన కీర్తిచేత పిండింపబడిన ముల్లోకములు గలవాడా! మహాపాపముల నణచు విభవము గల పాదపద్మములు గలవాడా? ప్రకాశించుచున్న వృషభస్వరూపుడా నమస్కారము. అని భావము.

(51) ఆప్తులగు శివగణములు ప్రవేశించిన ఆర్తుల నన్నింటిని హరింపజేయువాడా! సుఖము నిచ్చు చిరునవ్వుతోకూడిన కటాక్షములు గలవాడా! ప్రకాశవంతములగు గుణములు గలవాడా! దీనభావముతో నీకు నమస్కారమని ప్రణమింతునని భావము. ఇదియును సంస్కృతభాషామయమే.

(52) కల్పింపబడిన లింగజంగమ సుఖములచేత వెలుగొందువాడా! (అనగా లింగజంగములకు సుఖమును గల్పించి తత్కృపను వెలసిల్లువాడా యని భావము.) నిర్వికల్ప వికల్ప మార్గములందు ఖ్యాతినొందినవాడా! గుణములకు కల్పవృక్షములాంటివాడా! అని నీకొఱకు గౌరవలీలతో నమస్కరింతునని భావము. ఇదియును సంస్కృతమయమే.

(53) పాపములను పరిహరించినవాడా! సంసారతాపమును పోగొట్టినవాడా! భక్తిచే ఉత్కృష్టమైన మనస్సుగలవాడా! సుగుణము లనెడి ఉత్తమరత్నములకు పెట్టెలాంటివాడా అని నిన్ను వర్ణించెదనని భావము! ఈ పద్యముగూడ సంస్కృతభాషామయము.

(54) మన్మథుని చూర్ణము చేసినవాడా! భస్మవిలేపనముచే వెలుగొందువాడా! మనోరథముల నిండించినవాడా! పూర్వజన్మాశ్రిత వర్తనమును విడినవాడా! వర్ణభేదమును నిరసించువాడా! శివాసహితుడా! నీకొఱకు నమస్కారమును చేయుచున్నానని భావము. ఈ పద్యము పైతము సంస్కృతభాషామయమే.

(55) భవారణ్యపర్యటనముచే నలసియున్న జనులయొక్క శ్రమలను పోగొట్టుజాలి, సమస్తజగములచేతను ప్రణుతింపబడిన నీపాదద్వంద్వమును నాహృదయకమలమునందు —"నీ నాయీశ్వరా దయానిధీ! నిరంతరము సంస్మరించుచున్నా"నని నిన్ను సంస్కృతభాషతో నుతించెదనని భావము.

(56) ఇది తమిళపద్యము. నాదైవమా, నాగ(భూషణ)ధరా! దిక్కులేనివారికి దిక్కగువాడా! పెద్దయ్యా! పవిత్రము చేయువాడా! ప్రఖ్యాతుడా! దేవా! తండ్రీ! అని అర్థము గలుగునట్లు ద్రవిడభాషతో నుతింతును. అని భావము.

(57) ఇది కర్ణాటకపద్యము. పసివాడనైన నన్ను రక్షింపవలసినది. నా అవినీతులనెందును మన్నింపవలసినది. నీ పదాబ్జముల నమస్కరింపగల నీయనుగ్రహమే యిది. నీయాత్మయే దిక్కు—అని నిన్ను కర్ణాటకభాషతో నుతింతునని భావము.

(58) ఇయ్యది మహారాష్ట్రభాషా ప్రస్తుతిగల పద్యము. దేవోత్తముడవు నీవు. గురుదేవుడవని వృషభేశ్వరుడవని నిన్ను చెప్పెదను. నీయొక్క అనుగ్రహము. నన్ను దయ జూచువాడవు నీవేగదా యని నుతింతునని భావము.

(59) ఇది సంస్కృతాంధ్ర మిశ్రితమైన భాషలతో చేసిన ప్రస్తుతి పద్యము. ప్రవాళ మనగా పవడము. పవడమునందెట్టులు ఎఱుపు తెలుపు మున్నగు రంగులు ఒకదానితోనొకటి కలసిమెలసి ప్రత్యేకవర్ణమువలె సముజ్జ్వలములై యుండునో అట్లే వివిధభాషలలోగల పదములు ఒక్క ఛందమునందు యెనసి పెనసి యుండుటచేత నిట్టిపద్యములకు మణిప్రవాళములు అని ప్రాచీనులు పేరునుంచిరి. భక్తులయొక్క హృదయకమలము

పద్మనాభం రేఖా & మురళీ ప్రొడక్షన్స్

శ్రీ శ్రీ శ్రీ మర్యాద రామన్న

దర్శకత్వం: K. హేమాంబరధరరావు * నిర్మాత B. పురుషోత్తం * సంగీతం: కోదండపాణి

వాణీ రిలీజ్

లందు విహరించువాడా! నిరంతరము చేతులనెత్తి దేవరవారి పాద ద్వంద్వమును నమస్కరించు చున్నాననియును, హృదయమునందు ధ్యానము చేయుచున్నాననియును, నిన్ను పూజించుచున్నాననియును మణిప్రవాళముతో నిన్ను నుతించెదననియు భావము. ఇది సంస్కృతాంధ్రభాషలు మిశ్రమము చేసిన పద్యము.

(60) ఈ పద్యమునందు ద్రావిడాంధ్ర సంస్కృతములు మిశ్రము చేయఁబడియున్నవి— అరుణగిరీశ్వరుని (తిరువణ్ణామలేశ్వరుని) యనుగ్రహమును పొందినవాఁడా! నీదు దివ్యవర్ణనలు వినెడి భాగ్యము నాకు లభించినది. కనుక నిన్నొక్కనినే దేవోత్తముఁడవని నుతింతును అని తాత్పర్యము.

(61) ఇందు ఆంధ్ర కన్నడ సంస్కృతముల మిశ్రస్తుతి గలదు. దేవా! మీదర్శనమున ఈపాపము చేటికవలె నన్ను వదలి పరుగెత్తిపోదా! వరముడా నమస్కరించెదను. ఓ న్యాయవిధేయా! నీవే దిక్కు. నీకంటె నొరులను కృతార్థులఁగువారి నెఱుంగను.

(62) వ్యాఘ్రచర్మమును నాగభూషణములును సూర్యచంద్ర నేత్రములును గరళకంఠమును గంగాధరత్వమును కపాలధారణమును గల దేవునికి నీవు సేవకుడవని నిన్ను నుతింతునని భావము. ఇది అచ్చతెలుగున నుతించిన పద్యము.

(63) ఇందు సంస్కృత ద్రవిడ కర్ణాటాంధ్ర మహారాష్ట్రాది భాషలు అనేకములు గలవు —ఓ హృదయేశ్వరా! (దేవర వారి) శ్రీపాదుకను నా మనస్సునకు తెమ్ము. నీవు పరతరుడవు. పురాణుఁడవు. ఏమిచేయవలయును? (అనగా ఏమిచేయవలయునో అజ్ఞనిమ్మని యర్థము) నన్ను రక్షించు మహావిభూ! నీవు నా తండ్రివి. నా వరదుడవు. అని నిన్ను ప్రస్తుతిచేయుదును.

(64) కన్నడ సంస్కృత భాషామిశ్రిత మగున దీ పద్యము. నేను మహారసవంతమైన (మీ) పాదద్వంద్వమును అత్యాసక్తితో పాడెదను. మిమ్ముల నర్చించెదను. సమగ్రమగు (మీ) స్తుతిని మీవిషయకము లగు సత్కార్యములను విడువను.

శ్రీ సర్వేశ్వర శతకము

శ్రీ సర్వేశ్వర శతకమును రచియించిన యథావాక్కుల అన్నమయ్య ఆరాధ్య బ్రాహ్మణుడు. ఆత్రేయగోత్రజుడు. యజుశ్శాఖాధ్యాయి. దూదికొండ నివాసి యగు సోమేశ్వరారాధ్యుని శిష్యుడు. అన్నమారాధ్యుడు గోదావరీ తీరమునందుగల పట్టిసమునందు గల వీరభద్రస్వామిని సేవించుచు నచట నివసించుచుండెను. తదనంతరము శ్రీశైలయాత్రకు బోయి తిరిగి వచ్చునపుడు పల్నాటి తాలూకాయందలి సత్రశాలయందు నివసించెను. ఆ స్థలమునందే సర్వేశ్వరశతకమును రచియించి సిద్ధిని బొందెను. అన్నమార్యుని మనుమనుమడు చిట్టెమరాజు పల్నాటిసీమను నివాసమును గైకొని యచటను చెర్లగుడిపాడు, మిరియాల, పల్లిగుంత, పశేముల, వద్దిరేల, సీతానగరము అను గ్రామములకు కరణీకమును సంపాదించెను. చిట్టెమరాజు మనుమడు సోమరాజు ప్రసిద్ధపురుషుడగుటంజేసి ఇంటిపేరు సోమరాజువారుగ మారినది. ఇప్పటికిని సోమరాజువారు పల్నాడు సీమయందు గలరు. సోమరాజు వేంకటశివుడుగారు శతసంతావళిని రచియించినట్లును శేషగిరిరావుగారీవృత్తాంతమును తమకు దెలిపినటులును జయంతి రామయ్య పంతులుగారు సాహిత్యపరిషత్తువారు ప్రచురించిన సర్వేశ్వరశతకపు పీఠికయందు వ్రాసిరి.

కాలము

అన్నమారాధ్యుడు సర్వేశ్వర శతకమునందు కృతిని రచించిన కాలమును 130 పద్యమునందును తన కులగోత్రములను 133, 140 పద్యములందును దెలిపెను.

శా. శాకాబ్దంబులు వార్ధిషట్కపురజి
త్సంఖ్యం బ్రవర్తింప సు
శ్లోకానందకరంబుగా మహిమతో
శోభిల్ల సర్వేశ్వర
ప్రాకామ్యస్తవ మొప్పఁ జెప్పె శుభకృ
త్ప్రవ్యక్త వర్షంబునన్
శ్రీకంఠాశ్రితమై వసుంధరపయిం
జెన్నొంద సర్వేశ్వరా. 130

అన్నమార్యుడు సర్వేశ్వర శతకమును 1164 శాలివాహన శకాబ్దం బైన శుభకృత్సంవత్సరమునందు (క్రీ. శ. 1242) రచియించెను. అన్నమయ్యకు శతకమును రచియించినకాలమునకు 30 ఏండ్లుండిన నీకవి 1212—1270 ప్రాంతమున నివసించియుండును. పాలకురికి సోమనాథుఁడు 1170—1220 ప్రాంతములం దుండినటులు తెలియుచున్నది. అన్నమయ్య సోమనాథుడు జీవించియున్నప్పుడే పుట్టియుండును. సర్వేశ్వర శతకమునం దనుభవ సారమునందు సోమనాథుడు తెలిపినభావములు గలవు. సర్వేశ్వర శతకపు 64—వ పద్యమునకును అనుభవసారపు 217, 218 పద్యములకును భావములు సరిపోవుచున్నవి.

శా. లింగారాధన జంగమార్చనము లో
లిన్ భక్తి కంగంబు ప్రా
ణాంగ వ్యాప్తియు నై స్ఫురించు విదిత
త్సారం బగుం గాన నా
యంగాభ్యర్చన జంగమాహితకరుం
డై చేసినం దా శివ
శృంగారం బగు నా విభక్తి మదిఁ జ
ప్పంపంగ సర్వేశ్వరా. 64

క. జంగమభక్తి లింగవరి
చర్యం బోలుట యుత్తమంబు శ
బ్దాంగమలింగపూజ లవి
సామ్యము వల్కుట మధ్యమంబు మున్
జంగమలింగపూజ యెడ
సల్పక లింగము గొల్చుచున్న యా
స్థాంగ కనిష్ఠమౌట శర
ణ్యప్రతిపత్తియె ముఖ్య మిమ్మెయిన్. అ. పా. 217

కం. జంగమపరాఙ్ముఖుండై
లింగార్చన సేయునతని లీల దలిర్పన్
వెంగలి యై శవమునకును
శృంగారముఁ జేసినట్లు శివభక్తవిధీ. అ. పా. 219

అన్నమారాధ్యుడు సోమనారాధ్యునకు తరువాతను, 1234 – 1300 వఱకు నున్న తిక్కన సోమయాజికిముందును, సమకాలమునందు వర్ధిల్లి 1242 క్రీ. శక సంవత్సర ప్రాంతము నందు సర్వేశ్వరశతకమును రచియించెను.

ఈశతకము శివభక్తిపరమైన ప్రాచీనశతకము. సోమరాజు వేంకటశివుడుగారి వంశావళియం దీశతకరచనకు సంబంధించిన ఈ క్రిందిగాథ గలదని తెలియుచున్నది. "అన్నమయ్య కృష్ణాతీరము నందలి సత్రశాలయందు శ్రీమల్లికేశ్వరస్వామిని సేవించుచు సర్వేశ్వరశతకమును రచించెను. పద్యముల నొక్కొక్కదానిని తాటి యాకుమీద వ్రాసి కృష్ణాప్రవాహమునందు వేయుచుండెను. ఎదురీదివచ్చిన యాకును దీసి దారమునకు గ్రుచ్చుటకును నా యాకేదిరానపుడు గండకత్తెర వైచుకొనుటకును బ్రతిజ్ఞచేసెను.

మ. తిరుగం బుష్పము లెందెలై యొదవి శ
ర్వజ్ఞాతిలోఁ బండ్లగున్
హర! నీపాదపయోజపూజితములై
యత్యద్భుతం బవ్విరుల్
కసు తా సత్వము తా వసర్త మగుఁ దాఁ
గర్పూర వాహార వౌఁ
దరుణీరత్నము తాఁ బటీరతరు దాఁ
దత్వంబు సర్వేశ్వరా. 87

పై పద్యము కొట్టుకొనిపోవుట చూచి గండకత్తెరను వైచి కొనుట కుద్యమించెను. అపు డొకవనులాకావలి తాటియాకును దెచ్చి యిచ్చెను. ఆ యాకునందు 87–వ పద్యమునకు బదులుగ నీ క్రింది 88-వ పద్య ముండుటను జూచి దానిని దారమునను గ్రుచ్చి నియమానుసారము శతకమును ముగించెను.

మ. ఒక పుష్పంబు భవత్పదద్వయముపై
నొప్పంగ సద్భక్తిరం
జకుండై పెట్టిన పుణ్యమూర్తికిఁ బున
ర్జన్మంబు లే దన్నఁ దా
యక కాల్ప్రతితయోపచారముల ని
న్నర్చించుచున్ బద్ధ నై
ష్ఠికుండై యుండెడివాఁడు నీ వగుట చో
జ్యంబె సర్వేశ్వరా. 88

ఈ గాథయందలి సత్యాసత్యము లెటులున్నను రెండు పద్యములకును భావార్థమునందు గల భేదము పరమభక్తిప్రభావమును రమ్యముగ దెలుపుచున్నది. మొదటి పద్యమునందు పుష్పార్చనమునకు ఫలము మహాసంపదలుగను రెండవ పద్యమునందు నైష్ఠికుని శివార్చనమునకు ఫలము కైవల్యముగను నిర్దేశింపఁబడినది.

శ త క ప్ర తు లు

సర్వేశ్వర శతకమును శ్రీ శైవసిద్ధాంత ముద్రాక్షరశాల వారు, మద్రాసు, శ్రీ రామలింగేశ్వర ముద్రాక్షరశాలవారు, ఓరుగల్లు, సాహిత్యపరిషత్తువారు, మద్రాసు, వావిళ్ల రామస్వామి శాస్త్రులు అండు సన్సు వారు, మద్రాసు, ముద్రించిరి. ప్రాచ్య లిఖిత పుస్తకభాండాగారమునందును, సాహిత్య పరిషత్తు కార్యాలయము నందును వ్రాతప్రతులు గలవు. ఈ ప్రతులను సంప్రతించి పాఠభేదములను చేర్చి దీనిని ముద్రించితిమి. ఈ కవి యితర గ్రంథములను జేసినటు లూహించుట కాధారములు లేవు.

శైలి

సర్వేశ్వర శతకమును రచియించిన అన్నమారాధ్యుని శైలి సంస్కృత పదభూయిష్ఠమైనను నాతికఠినమై హృద్యమై సరళముగ నున్నది. కొన్ని పద్యములు భాషయందును భావములందును భాగవత పద్యములను స్ఫురింపజేయుచున్నవి. పద్యము లర్థాలంకారములను గలిగి భక్తిరసముతో నుప్పొంగుచున్నవి. పద్యముల నడక సరళగతిని గలిగి శ్రావ్యముగ నున్నది. కల్పనలు భావగర్భితములై శబ్దాలంకార యుక్తములై మనోహరముగ నున్నవి. పంచేంద్రియోద్వృత్తమైన చిత్తమునకును సింగమును, భవపంకనిమగ్నమైన మీనమునకును జీవికిని గల్పించిన పోలిక ప్రౌఢముగ నున్నది. సర్వేశ్వర శతకమునందు 34,127 పద్యములందు బాలురు వినోదార్థము ఇసుక దేవాలయములను సికతాధామములను నిర్మించి యానందించెడి విధమును కవి రమ్యముగ వర్ణించెను. రవీంద్రనాథుడు గీతాంజలియందుఁ జేసిన 60 వ గీతయందలి బాలక్రీడావర్ణనము నీ వర్ణనముల కనురూపముగ నున్నవి. సర్వేశ్వర శతకమునందలి భావము లాధ్యాత్మికములు.

పారమే లేని సంసార వార్ధితటిని
వేడ్క మం గ్రాటపాటలఁ బిల్ల లేపుడు.
ఇసుకచే నిండ్లఁ గట్టుచు నెనఁగుచుండ్రు
వట్టి గుల్లలతో వాడి వలుచుచుండ్రు.
60 గీతాంజలి, రవీంద్రుడు.

సంసార మహార్ణవ తరణ విషయమునను గురుమంత్రాత్మక సంధానవిషయమునను 69, 70 పద్యములందు జేసిన కల్పనలు గంభీరముగ నున్నవి. విశ్వేశ్వరునకు విశ్వప్రవృత్తియందు గల వైరుద్ధ్య స్థితి ఈ పద్యమునందు రమ్యముగ దెలుపఁబడినది.

మ. సకలాధీశ్వర పట్టభద్రుఁడవు భి
క్షాగామి వత్యంతశాం
త కళాతుండవు రౌద్రమూర్తి వతిసౌం
దర్యాంచితా సంగిమా
ధికలోలుఁడవు దివ్యయోగివి మదిం
దెల్లంబుగా నెట్టివా
రికిఁ దా శక్యమె నీ నిజం బరసి చ
ర్చింపంగ సర్వేశ్వరా. 106

ఇట్టి మంచి కల్పనలు సర్వేశ్వర శతకమునందుఁ జాలఁ గలవు. అన్నమార్యుఁడు స్వయముగ సర్వేశ్వర శతకము విషయమై తెలిపిన భావములు యథార్థముగ నున్నవి.

శా. ధాత్రి న్భక్తజనానురంజకముగాఁ
దత్త్వప్రకాశంబుగాఁ
జిత్రార్థాంచితశబ్దబంధురముగా
సేవ్యంబుగా సజ్జన
శ్రోత్రానందముగా శుభాంచితముగా
శోధించి సర్వేశ్వర
స్తోత్రం బన్నయ చెప్పె విజ్ఞగములో
శోభిల్ల సర్వేశ్వరా. 183

శతకార్థము

ఈ శతకమునకు మకుటము:—సర్వేశ్వరా! సర్వేశ్వర శతకమునకు మకుటము సర్వాంతర్యామి యైన సర్వేశ్వర సంబోధనము. సర్వేశ్వర సంబోధనమును నానావిధములను జేసి తనకుఁ గలిగిన శివయోగానందమును అన్నమార్యుఁడు సర్వేశ్వర శతకమునందు సువ్యక్తము చేసెను. శతకము శివభక్తిభరితమై పండ్రెండు పదుమూఁడు శతాబ్దులందు దక్షిణ దిగ్భాగమునందు వ్యాపించిన శైవసిద్ధాంతములను బోధించుచున్నది. బసవేశ్వరుఁడు పండితారాధ్యుఁడు సోమనారాధ్యుఁడు మున్నగు శైవభక్తులు ప్రతిపాదించిన గురులింగ జంగమారాధన రూపమైన శివారాధనమునే అన్నమారాధ్యుఁడును సర్వేశ్వర శతకమునందు బోధించెను. సర్వేశ్వర శతకమునకు భక్తియే హృదయమైనను ముక్తికి సాధనములైన నిగమాగమ వేదాంతసాధన మార్గములను సయిత మన్నమార్యుఁడు సందర్భానుసారముగ శతకమునందు వివరించెను.

శతక కవులు సామాన్యముగ భావోద్రేకము గలుగునపుడు భావార్థమును వ్యక్తము చేయుటకు పద్యములను వ్రాయుచు శతకమాలికలను గూర్చుచుందురు. శతకమాలికల యందలి భావకుసుమములు రమ్యముగ నున్నను భావానుసంధానమునందు కళానైపుణము గోచరము గాకుండును. విషయార్థ విస్ఫురణమునందు పూర్వాపర సందర్భములు కొన్ని సమయములందు తక్కువగ నుండును. ఏ పద్యమున కాపద్యమే భావార్థమును దెలుపుచుండును. ముఖ్యముగ నిది నీతిశతకములందు స్పష్టముగ గనిపించుచుండును. అన్నమయ్య సర్వేశ్వరశతకమునందు నీమార్గము నవలంబించిన విధమును పద్యములు దెలుపుచున్నవి. సద్భక్తి చిత్తశుద్ధి తీర్థమహిమ శివయోగానందము పంచాక్షరీ ప్రభావము మున్నగు విషయార్థములను దెలిపెడి పద్యము లొక క్రమనిర్ణయము లేకయే కలిసియున్నవి. భావార్థములను శీర్షికలుగ విడదీయుట యసాధ్యముగ నున్నవిధమును విమర్శనము దెలుపగలదు.

అన్నమార్యుఁడు ముక్తికి పరిశుద్ధమైన భక్తియోగము సాధన మనియును ముఖ్యముగ భూతసేవాపరమైన జంగమభక్తియోగము మూలసాధన మనియును సర్వేశ్వరశతకమునందు నిరూపించెను.

మ. ధరణిం గర్మవిధాన భక్తి విభవ
ధ్యానోత్తమజ్ఞానముల్
వరుసం బేర్కొన నాల్గుయోగములు త
త్త్వం బొందు నీభక్తి వి
స్తరబాహ్యక్రియ లెల్లఁ బొల్లు లగుటం
దద్భక్తియోగంబు తాఁ
బరగం దక్కిన మూఁడుయోగములకుం
బ్రాణంబు సర్వేశ్వరా. 65

మ. అమరంగా ధన మిచ్చి కాతురు మహీ
యప్రీతిఁ బ్రాణంబుఁ బ్రా
ణము నర్థంబును నిచ్చి కాతు రభిమా
నంబు న్విశేషించి మా
నముఁ బ్రాణంబును నర్థము న్విసఁగి స
న్మానంబుగా నుత్తమో
త్తమచారిత్రులు భక్తిఁ గాతురు ప్రసా
దం బంది సర్వేశ్వరా. 66

మ. తమరంగార్చనకంటె జంగమము సౌం
దర్యంబుగాఁ గొల్చు టు
త్తమ భక్తస్థితి లింగజంగములఁ దా
న్సామ్యంబుగాఁ జేత మ
ధ్యమ భక్తస్థితి లింగపూజ నధికుం
డై జంగమోపాసనా
ధముఁడై యుండుట భక్తియం దధి కని
ష్కృత్యంబు సర్వేశ్వరా. 129

అన్నమాచార్యుడు చిత్తశుద్ధిలేని "బకవేషార్చనలను" "తీర్థారాధనములను" "తర్కములను" నిరసించిన విధము బాహ్యవేషములు భక్తిస్థానము నాక్రమించిన విధమును విశదము చేయుచున్నది. చిత్తశుద్ధిలేని శివపూజాదులను వేమనయోగి పరిహసించినటులె నా పూజాదులు జెట్టవానివిద్య లని అన్నమయ్య సత్యార్థమును దెలిపెను.

మ. ఒనరం జిత్తము శుద్ధిలేనినరుం డు
    ద్యోగంబునం గోరి చే
  సినపూజావిభవంబు సువ్రతములున్
    శీలంబులు న్మంత్ర సా
  ధనముల్ తీర్థములుం దపంబులును వ్రీ
    డం జెట్టవాం డభ్యసిం
  చిన శస్త్రాస్త్ర కళావిధంబు లగుం జ
    ర్చింపంగ సర్వేశ్వరా. 120

మంత్రజపము చిత్తలయమును జేసి మోక్షమును గలుగంజేసెడివిధ మీ క్రిందిపద్యమునందు స్వానుభవపూర్వకముగను కవి వర్ణించెను.

మ. క్రమసంయుక్తి మనంబు బుద్ధియు నహం
    కారంబుం జిత్తంబు నా
  యమలాంతఃకరణంబు సత్వరచతు
    ష్కావాప్తిం దీర్చి పం
  చమవర్ణంబుగ నాత్మం గూర్చి కడువాం
    ఛన్ యోగి పంచాక్షరీ
  సుమహామంత్రముతోడ నైక్యపదవిన్
    శోభిల్లు సర్వేశ్వరా. 121

చిత్తశుద్ధిని గలిగి భక్తియోగాభ్యాసమును జేయుచు సద్భక్తులు విగ్రహమును బూని కర్మక్షయమును జేసి కైవల్యపదమును జేరెడివిధమును అన్నమాచార్యుడు బాగుగ నీపద్యమునందు వివరించెను.

మ. వెదకం బోలు దశప్రభంజనములన్
    శిక్షన్ సుషుమ్నంబునం
  గుదియంబట్టి చలింపకుండ శశి న
    ర్కుం గట్టి భావన్మన
  స్సదవస్థానమునందు నిస్తులమి సం
    స్థావ్యంబు గాం జేసి తా
  హ్వానయానందరసాబ్ధిం దేలు శివయో
    గీంద్రుండు సర్వేశ్వరా. 48

మ. కలయం గాష్ఠయుగంబుం గూర్చి తరువం
    గాం బుట్టు తత్సాధనం
  బుల రెంటిన్ దహియించువహ్నిగతిం దా
    బొల్పొందం గాయంబు సం
  ధిల సత్కర్మములో మథింపంగ భవ
    చ్చిద్భక్తిసద్వహ్ని యు
  జ్జ్వలమై కాయముం గర్మముం జెఱుచుం
    దత్త్వం బెన్న సర్వేశ్వరా. 81

మ. పరుసం బైకొని వచ్చుకర్మముల ము
    న్వారించి మాయామల
  జ్వరము ల్దాల్చి యపారఘోరతర సం
    సారాబ్ధి లంఘించి శీ
  కరసూక్ష్మాంగ విచిత్రకంచుకము వీం
    కం బుచ్చి పోవైచి తాం
  బరమవ్యోమము సొచ్చు నీయచలస
    ద్భక్తుండు సర్వేశ్వరా. 112

అన్నమాచార్యుడు సర్వేశ్వర శతకమునందు శివార్చనమునకును కైవల్యప్రాప్తికిని విధ్యుక్తములైన నిగమాగమ మార్గములను మంత్రతంత్రసాధనములను వ్యక్తము చేసెను. సత్యదయాశౌచయుక్తమైన సద్భక్తియోగమే ముక్తిసాధనమని ప్రతిపాదించెను.

మ. భవదీయార్చన సేయుచోం బ్రథమపు
    ష్పం బెన్న సత్యంబు రెం
  డవ పుష్పంబు దయాగుణం బతివిశి
    ష్టం బేకనిష్ఠ సమా
  త్మసంపత్తి తృతీయపుష్ప మది భా
    స్వద్భక్తి సంయుక్తి యో
  గవిధానం బవి లేనిపూజలు మహిం
    గైకోవు సర్వేశ్వరా. 92

భక్తి శతకములు సామాన్యముగను ఇష్టదేవతాస్తవమయములై యుండును. కృతి కర్తలు తమ యిష్టదేవతలను రూపవిలాసవైభవములతోం జిత్రించి భక్తిరసానందము ననుభవించుచు భక్తహృదయములందు భక్తిరసోదయమును గలుగజేయుదురు. శివశతకము, కృష్ణశతకము, రామతారకశతకము, నారాయణశతకము, కాళహస్తిశతకము మున్నగు శతకములందు కృతికర్తలు వారి యిష్టదేవతలను రూపలీలావైభవములతో స్తోత్రముచేసి భక్తిరసావేశము ననుభవించి లోకమునకు భక్తిమార్గమును బోధించిరి. పరశివారాధన పరమైన సర్వేశ్వర శతకమునందు నామరూపలీలాతీతుడైన సర్వేశ్వరుని భావారాధనము విశేషముగ నున్నది. ఇష్టదేవతాస్తవపరములైన భక్తిశతకములకును సర్వేశ్వరస్తవపరములైన

భక్తిశతకములకును భాగవత గుణాభివర్ణనమునందు గల విభేదము నకు సర్వేశ్వర శతకము లక్ష్యముగ నున్నది.

పరమేశ్వరుడు సర్వమునకును నీశ్వరుడే కాక సర్వము పరమేశ్వరుడే యని 'సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ' యను మహావాక్యము ప్రతిపాదించెడి తత్త్వార్థమునే అన్నమయ్య ఈ శతకమునందుఁ బ్రతిపాదించి సర్వేశ్వర శతక నామమును సార్థకము చేసెను. సర్వేశ్వరుడు సకల భూతములందు లోపలను వెలుపలను సముద్దై వెలుగుచుండును. భక్తులు విశ్వమునం దంతటను తమ్ముగాని జగమును గాని చూడక కేవలము పరమేశ్వరుని సందర్శించుచు బ్రహ్మానందము ననుభవించుచుందురు. ఈశ్వరవ్యతిరిక్తమైన దుర్వ్యవసాయములను గాంచునపుడు వినునపుడు వర్ణించునపుడు లోకము జెవిటియును మూగయునై శివభక్తుడు చరించును. శివభక్తుడు సర్వత్ర సర్వేశ్వరుని జూచుచు సర్వేశ్వరత్వమును బడయు విధము నీ పద్యములు తెలుపుచున్నవి.

మ. వెలి వీక్షించిన నీ స్వరూపము మహా
విస్పష్టమై యాత్మలన్
వెలి భావించిన నీ స్వరూపము మహా
ప్రవ్యక్తమై దృష్టులన్
దలపం జేకొని యున్న నీ యుపరిత
ధ్యానంబునం జేసి తా
గలనైన న్శివయోగి తమ్ము జగముం
గానండు సర్వేశ్వరా. 49

మ. భవికిన్ భక్తి మహాత్మ్య మంకురితమై
పాటిల్ల భక్తుండు దాం
భవ మాత్రుండగు భక్తి పుష్పితముగా
దప్పక్తుం డాత్మేశుడై
సవిశేష స్థితిఁ దోఁచు భక్తి సఫలో
త్సాహంబునం బొందగా
నవికల్పక్రియ నంత భక్తుడును నీ
వై యుండు సర్వేశ్వరా. 52

సర్వేశ్వరశతకము, హృద్యమైన శైలిని, ప్రౌఢమైన భావములను, భక్తిజ్ఞాన వైరాగ్యబోధకములైన కల్పనలను గలిగి అన్నమారాధ్య కవీశ్వరుని శివభక్త హృదయమును దెలుపుచు శతక వాఙ్మయమున కలంకారముగనున్న విధము నీ క్రింది పద్యము దెలుపుచున్నది. శతక విమర్శన మన్నమారాధ్యుని పాండిత్యమును నిగమాగమ పురాణానుభవజ్ఞానమును పరిశుద్ధస్వభావమును నిశ్చలశివభక్తిని జ్ఞానవైరాగ్యసంపత్తిని విశదము చేయుచున్నది. శతకము శివభక్తి పరమైనను కాలాంతరమునందు గనుపట్టెడి యన్యదేవతా దూషణము గనిపించదు.

మ. అమితానందనవ్యసనాసముల ని
న్నర్చింపుచో గద్యప
ద్యము లూహించి నుతింపుచో వివిధ
గీతవ్రాతము ల్పాడుచో
నమృతాహారము లిచ్చుచో నిపుణతై
యాటాడుచో నందు శ
త్తము సద్భక్తియు నీవు చేకొను
పదార్థం బిల్ల సర్వేశ్వరా. 78

పాఠభేదములు

ఈ శతకమును అచ్చువేయునపుడు ఆంధ్రసాహిత్యపరిషత్తు వారి అచ్చుప్రతిలోని పాఠము చొప్పుననే మూలము కూర్పబడినది. కాని పాఠసౌష్ఠవము గల చోటుల ఇతర పుస్తకములలోని పాఠములే చేర్పబడినవి. ప్రాచ్యలిఖిత భాండాగారము వారి వ్రాతప్రతుల తోను వావిళ్లవారి అచ్చుప్రతితోను సంప్రతించి పాఠభేదములు మూలముక్రింద నుదాహరింపబడినవి. వీనిలో పాఠభేదముల నుదాహరించునప్పుడు పరిషత్పాఠములకు (ప) అనియును, ప్రాచ్యలిఖితభాండాగారము పాఠములకు (ప్రా) అనియును వావిళ్లవారి పాఠములకు (వా) అనియును సంజ్ఞలు వేయబడినవి. వీనిని చదువరులు గమనింపగోరెదము.

వ్రాతప్రతులు

ప్రాచ్యలిఖితభాండాగారమునందు ఈ గ్రంథమునకు అయిదు వ్రాతప్రతులు గలవు. అవి వరుసగా (1) 11—2—22, (2) 13—4—3, (3) 13—10—19, (4) 13—3—35, (5) 14—13—17. అను సంఖ్యల పుస్తకములు. ఇందులో 2, 4 పుస్తకములు అసమగ్రములు, కాగితపు ప్రతులు. 3, 5 గ్రంథములు సమగ్రములు, చాలవరకు పరిశుద్ధములగు గ్రంథములు. ఇవి వ్రాతను బట్టి మిగుల ప్రాచీనము లయినవని పేర్కొనదగినవి కూడనై యున్నవి. సాహిత్యపరిషత్తు భాండాగారమునందు మూడు ప్రతులు గలవు. ఆ ప్రతుల ననుసరించియే సాహిత్యపరిషత్తువారి ప్రతిముద్రితమై పాఠభేదములను గలిగియుండుటం జేసి ఆ వ్రాతప్రతుల నిచట ప్రత్యేకముగ పేర్కొనలేదు. మొత్తముపైన ముద్రణకాలమునందు, పైని పేర్కొనబడిన ప్రతులన్నియును గూడ మాకు చాల తోడ్పడియున్నందున ఆయా గ్రంథముల రక్షకుల యెడల చాల కృతజ్ఞతం జూపుచున్నాము.

శ్రీకృష్ణశతకము

శ్రీకృష్ణశతకము దేవకీనందన శతక మని నామాంతరము గలిగి యాంధ్రదేశమునందు విశేషమైన వ్యాపకమును గలిగియున్నది. ఇంతవరకును ముద్రించిన ప్రతులయందును వ్రాతప్రతులయందును పాఠములందును పద్యముల సంఖ్యయందును భేదములు గలవు. అడయారు ప్రతియందు 116 పద్యములు గలవు. వావిళ్లవారి యచ్చుప్రతియందు 101 పద్యములు గలవు. కాలక్రమమున మూలమునందే మార్పులు గలిగినటు లూహింపదగియున్నది. దేవకీనందన శతకము నెవరు రచియించినదియును నిర్ణయించుటకుఁ దగిన యాధారములు గనిపింపవు. మహాకవి తిక్కనసోమయాజులు దేవకీనందన శతకమును శ్రీకృష్ణాంకితముగ భారత రచనానంతరము రచియించె నను ప్రతీతి చిరకాలము నుండియును వ్యాపకమునం దున్నది.

'అరయన్ శంతనుపుత్రుపై విదురుపై నక్రూరుపైఁ గుబ్జపై......' యను పద్య మా శతకమునందలి దను ప్రతీతియును గలదు. తిక్కన రచియించిన కృష్ణశతకము గనిపించుట లేదు. దేవకీనందన శతకమే కృష్ణశతక మని నిర్ణయించుటకును నాధారములు గనిపింపవు. తిక్కన భారత రచనకును దేవకీనందన శతక రచనకును భావములందును భాషయందును శైలియందును సాదృశ్యము గనఁబడదు. భీష్ముని ముఖమునను తిక్కన చేసిన శ్రీకృష్ణస్తవమునకును కృష్ణశతకమునందలి శ్రీకృష్ణస్తవమునకును గల భేదము సంశయనివారణమును చేయఁగలదు. జ్ఞానహృదయసంపన్నుఁడైన తిక్కనసోమయాజి భక్తిరసపూరితమైనను జ్ఞానహృదయము లేక శృంగారభక్తిపరమైన దేవకీనందన శతకమును రచియించుట యసంభవము. విరాటపర్వాదిని తిక్కన వ్రాసిన యీ క్రింది పద్యము తిక్కన హృదయమును దెలుపుచున్నది.

ఉ. వైదికమార్గనిష్ఠ మను
వర్తనముం దగ నిర్వహించుచు
న్భేదము లేని భక్తి మతి
నిర్మల వృత్తిఁ జేయుచుండి ము
క్త్యాది నిరంతర స్మరణ
తత్పరభావము కల్మి నాత్మ సం
వేద్యమునుఁ బొంది కావ్యరస
ముం గొనియాడుచు నుందు దేవయున్ 15

శాంతిపర్వమునందు భీష్ముఁడు చేసిన శ్రీకృష్ణస్తవమును తిక్కన హృదయమును విశదము చేయుచున్నది.

మ. యదువంశంబున వాసుదేవుఁ డనఁ గ్రీ
డార్థంబు జన్మించి దు
ర్మద దైత్యావలిఁ గూల్చి పార్థునకు సా
రథ్యంబు త్రైలోక్యస
మ్మద మారంగ నొనర్చి దేవముని స
మ్మానోద్ధతిం భూభరం
బు దొలంగించిన చక్రి నంబుదవినా
థుం గొల్తుఁ గృష్ణాఖ్యునిన్. 47

పరమపవిత్రమైన తిక్కన హృదయమునకును దేవకీనందన శతకకర్త హృదయమునకును సంబంధ ముండఁజాలదు. దేవకీనందన శతకమునందుఁ గల శృంగార వర్ణన లీ విషయ విచారము ననవసరము చేయుచున్నవి. తిక్కన పాండురాజును గోళకుఁడని వర్ణించియుండఁడు. తిక్కన కవిత్వము నంతయును గాలించినను గనఁబడని దోషములు — భావములు — గల దేవకీనందన శతకమును తిక్కన కవీంద్రుఁడు రచియించి యుండఁడు.

శ్రీ వంగూరు సుబ్బారావుగారు శతక కవుల చరిత్రము నందు దేవకీనందన శతకమును వెన్నెలకంటి జన్నయ్య వ్రాసెనని యూహించి కవిచరిత్రమును విపులముగ వ్రాసిరి. పేమరాజు జక్కన తన విక్రమార్క చరిత్రమునందు 'పరమ హృద్యంబైన పద్య శతంబున దేవకీతనయు విశేయుఁ జేసె' నని వ్రాసియుండుటయే యీ యూహకుఁ గారణము. జక్కన కవి 1410—1422 ప్రాంతములందు విక్రమార్క చరిత్రను వ్రాసినటులు కవుల చరిత్ర యందుఁ దెలుపబడినది. జక్కయ్య విక్రమార్క చరిత్రమును దేవరాయ మంత్రియైన సిద్దన్న కంకితముగ నొసఁగెను. సిద్దన్నయు జన్నయ్యయు దేవరాయ మహారాజునకు మంత్రులుగ నున్నటులు జక్కయ తన విక్రమార్క చరిత్రమునందుఁ దెల్పెను. జన్నయ్య 1406—1422 ప్రాంతములందు నివసించి యున్నటులు కవుల చరిత్రమునందుఁ దెలుపఁబడినది.

సాహిత్య పరిషత్తు గ్రంథాలయమునందును అడయారు గ్రంథాలయమునందును గల ప్రతులందు 'కవిరక్షశేషుఁ డావోది యై భువిఁ గావించిన యట్టి కృష్ణశతకంబున్' అను పాదములు గల పద్యములు గలవు. దీనియందు 117 సంఖ్య గల పద్యము. ఈ పద్యములు కవిరాక్షసుఁడు దేవకీనందన శతకమును రచియించినటులు స్ఫురింపఁ జేయుచున్నవని సుబ్బారావుగారు వ్రాసిరి. ఈ కవిరాక్షసుఁ డెవఁ డైనదియును పద్యములు దేవకీనందన శతక కర్తృత్వమును నిరూపించుచున్నవనియును నిర్ణయించుట కాధారములు గనిపింపవు. ఈ పద్యములు కొన్ని ప్రతులయందు లేవు. కవిరక్షశేషుఁ డనుటకే కవిరక్షశేషుఁడని శతకకర్త వాడి యుండవచ్చును. కవిరక్షశేష పదమునకు కవిరాక్షసుఁ డను నర్థమును గ్రహించుట కవసరము గనఁబడదు. రక్ష రక్షక పదములు సమానార్థములుగ నున్నవి. కవిరాక్షసుఁడు 1000—1300 నడుమ నున్నటులు కవుల చరిత్రమునందు పంతులుగారు వ్రాసిరి. కవిరాక్షసుఁడు దేవకీనందన శతకమును వ్రాసినటులు నిదర్శనములు లేవు. శతకము ప్రాచీనము దైనను కర్తృత్వమును కాలమును నిర్ణయించుటకుఁ దగిన సాధనములు గనిపింపవు. తెలియని విషయములం దూహలును కల్పనములును నిరుపయోగములు. పండితు లీ విషయమును పరిశోధింతురుగాక.

కాలము

శతకకర్తను నిర్ణయించుట సాధ్యము గానపుడు శతకకాలమును నిర్ణయించుటయును సాధ్యముగాదు. తిక్కన 1220—1300 ప్రాంతములందు నివసించినటులు వీరేశలింగము పంతులు గారును నితరపండితులును నిర్ణయించిరి. దేవకీనందన శతకము తిక్కన తరువాతి దని శతకభావార్థము తెలుపుచున్నది. అప్పకవి తన లక్షణ గ్రంథమునందు దేవకీనందన శతకమునందలి 32 వ పద్యమును దేశనిత్య సమానవిశ్రాంతికి లక్ష్యముగ నుదాహరించెను.

మ. చతురంభోధివరీతభూవలయరా
జాసీకకోటీరరం
జితమాణిక్య విరాజమానపదరా
జీవుండు ధర్మాత్మజుం
డతిదారుణ్యముతోడ మత్స్యపతికా
ల్యాపింపఁడే నీదు శా
శ్వతకారుణ్యము గల్గు నంతకును గృ
ష్ణా దేవకీనందనా! 32

అప్పకవి తనలక్షణగ్రంథమును (1656—ఆగస్టు 4) శా. శ. 1578—వ మన్మథనామ సంవత్సర శ్రావణ బ॥ 10 గురువారమునాఁడు వ్రాయఁబూనుకొనెను. అప్పకవి కాలమునాఁటికే ప్రచారముగల దేవకీనందశతకము పదియాఱవ శతాబ్దియందుఁగాని యంతకుఁ బూర్వముగాని రచియింపఁబడియుండును. వెన్నెలకంటి జన్నయ్యకృతమైనచో 1420 ప్రాంతమునను రచియింపఁబడియుండును. కాని ఈ శతకమునందలి శృంగార భక్తిరస సమ్మిళితములైన వర్ణన లీశతకకాలమును పదునైదవ శతాబ్ద్యంతమునకు నడుపునని తోఁచుచున్నది. నారాయణశతకమునకును దేవకీనందన శతకమునకును గల పోలికలును కాలనిర్ణయమును జేయుటకుఁ దోడ్పడవు. నారాయణశతక కర్తృత్వమును సందియములతోఁ గూడి యున్నది. ఇట్టి యసందర్భస్థితియందు కాలనిర్ణయమును జేయుటయును సాధ్యముగాకున్నది.

శైలి

శతకశైలి సరళముగను హృద్యముగను నున్నది. శైలియందు వ్యాకరణాదిదోషములు గలవు. మాలాతనిన్, చుట్టూ, ఎట్టూ, చుట్టూ, కొలిచేదిన్, విహరించే మొదలగు వాడుకప్రయోగములు గలవు. సంస్కృతసమాసములను గల్పించుటయందుఁ గొన్ని వ్యాకరణ దోషములును గొన్ని యతిదోషములును గలవు. సంస్కృతాంధ్ర పదములు గలిపి శైలి సులభగ్రాహ్యముగ నున్నది. కొన్ని పద్యము లందు దీర్ఘసమాసములును గలవు. "హాలాహాల శిరోధివాళి నయనో ద్యద్భీమ ధూమధ్వజ జ్వాలాభీల కరాళ రూక్ష విష విశ్వావేష్ట కృష్టాంబు దంభోళిభాస్వర కాళియస్ఫుటఫణా భోగాగ్ర మధ్యంబునన్"

అని యొక్క దీర్ఘసమాసమును నుపయోగించెను. సామాన్యముగ పద్యము లర్థస్ఫురణమునకుఁ దగిన పదజాలమును గలిగి శ్రావ్యముగ నున్నవి. శైలియందును రచనయందును వృషాధిపశతకమునందును సర్వేశ్వరశతకమునందును వ్యక్తమగుచున్న శబ్దార్థాలంకారములును శాస్త్రగమపాండిత్యమును గనఁబడవు. శతకమునందు వ్యంగ్యార్థము గల శృంగారవర్ణనలు గలవు. ఈ క్రింది పద్యములు శతకశైలిని దెలుపఁగలవు.

శా. ముద్దుల్ గార్చినలాగొ వేగ మవిలో
మన్నించి గాండీవికిన్
బుద్ధుల్ సెప్పినలాగొ మోదరస ము
ప్పొంగన్ యశోదమ్మకున్
ముద్దుల్గా నటియించులాగొ వరుసన్
ముచ్చేళలన్ వేడుకన్
వద్దన్ మెక్కి రహించులాగొ ధరఁ గృ
ష్ణా దేవకీనందనా! 24

మ. కాలిచేదిన్ వగలేకనే నడిగితే
కోపించు టేలేకనే
చెలువం బెచ్చుట కోకనే విభవముల్
చేకూరుటల్ రూకనే
బలవంతుం డగు మూకనే సతి చెడున్
ప్రాణేశుఁ గైకోకనే
జలదశ్యామల శంఖచక్రధర కృ
ష్ణా దేవకీనందనా! 42

శా. ఏలా విద్యలు సెంపు రూపవిభవం
బేలా కులీనత్వమున్
శీలత్వంబును నేల యేటికి సయు
క్తి యేల బాహాబలం
బేలా చాతురి వాక్పాటవము వి
శ్వాసంబు లేకుండినన్
జాలిం బొందినఁ గల్గునే సిరులు కృ
ష్ణా............... 55

శతకార్థము

ఈ శతకమునకు మకుటము — కృష్ణా దేవకీనందనా! దేవకీనందన శతకము విష్ణుభక్తిపరములైన శతకములందు ప్రసిద్ధమైన శతకము. భాగవతభక్తి శివ కేశవ భక్తి స్వరూపింపాది దేవతాభక్తిగను నానాదేవతాభక్తిగను బరిణమించిన విధమును భక్తిశతకముల చరిత్రము విశదము చేయుచున్నది. సంస్కృతవాఙ్మయము నందలి స్తోత్రములే యాంధ్రవాఙ్మయమునందలి శతకరూపమును దాల్చినను నాంధ్ర శతకములకుఁ గల వ్యక్తిత్వమును శతకవాఙ్మయ విమర్శనమువలన విశదమగుచున్నది. పండ్రెండు పదుమూఁడవ శతాబ్దులందు దక్షిణభాగమునందు శైవవైష్ణవమతములకు సంరంభము గలిగిన విధమును శ్రీరామానుజాచార్యుల చరిత్రము విశదము చేయుచున్నది. శివభక్తులయొక్క కాషాయాంబరములు వైరాగ్యబోధనలు భిక్షాటనములు ప్రపంచ వ్యవహార మగ్నమైన ప్రజాహృదయమునకు సహ్యము గాకుండెను. భగవల్లీలాపరములై ప్రవృత్తిపరములైన విశిష్టాద్వైత సిద్ధాంతములు ప్రజాహృదయము నాకర్షించినవి. దివ్యములైన వైష్ణవ విలాసములకు సంసార ప్రవృత్తియందు సమన్వయము గలిగినది. భక్తి లాసములందు శృంగార విలాసములకు స్థాయిభావము గలిగినది. శృంగారములు భోగములు కైంకర్యములు వైష్ణవభక్తికి లక్షణములైనవి. వైష్ణవభక్తిమార్గముచే శివభక్తియును నవలంబించినది. కాలాంతరమునందు మహమ్మదీయ క్రైస్తవమతములతో భాగవత భక్తికిఁ గలిగిన సంరంభమునందు భక్తిరసమునకును శృంగార రసమునకును వియోగము గలిగినది. ఈ వియోగము వర్తమాన భక్తిశతకముల వాఙ్మయమునందు గోచరంబగుచున్నది.

భక్తిరసమును శృంగారరసముతో మేళవించినపుడు భక్తి తరంగములందు సౌందర్య రసము ప్రసరించినది. శ్రీమద్భాగవతము నందు హృద్యముగ వర్ణింపఁబడిన భక్తిశృంగార రసలీలలు కాలాంతరమునను భౌతిక శృంగారరసముగఁ బరిణమించి విషయ వాసనలు భక్తుల దృష్టిని విశేషముగ నాకర్షించినవి. పదుమూఁడవ శతాబ్దియందు వెలసిన భాగవత శృంగారరసము పదునైదవ శతాబ్దియందు కాముక శృంగారరసముగఁ బరిణమించినది. శ్రీ కృష్ణశతకములు శృంగార శతకములు పుట్టి విజృంభించినవి. లీలాశుకుఁడు శ్రీకృష్ణకర్ణామృతమునందు వర్ణించిన శ్రీకృష్ణ పరమాత్ముని శృంగారలీలలు దేవకీనందన శతకమునందును శృంగారశతకములందును కాముక శృంగార లీలలుగఁ బరిణమించినవి.

దేవకీనందన శతకమునందుఁ బ్రత్యక్షముగ నున్న కాముక శృంగారవర్ణనలీ శతకము వైష్ణవభక్తి వ్యాపనమునందు రెండవ యుగమునకుఁ జెందుచున్నటుల నిర్ధారణ చేయుచున్నవి. శతకకర్త తన సంకల్పమునందు విశ్వలీలావిలాసవిహారియైన బాలగోపాల కృష్ణమూర్తి నుపాసింప నెంచినను జన్మసంస్కారము మనోవృత్తిని విషయవాసనలకు మరల్చినది. సంభావనయందు దివ్యమందరలీలలును ననుభవమునందు విషయలోలతయును గోచరం బగుచున్నది. శ్రీ కృష్ణమూర్తిని కొంటెదేవరనుగ వర్ణించిన 1, 2, 13 పద్యములందును 15, 22, 114 పద్యములందును కాముక శృంగార వాసనలు విశదమగుచున్నవి. శతకమునందు 67-వ పద్యమునందు స్త్రీల శీలవిరసనమును 70, 71 పద్యములందు రాజుల శీలవిరసనమును గలవు. శతకము సంసార

వాసనాయుక్తమైన ప్రవృత్తిని సూచించుచున్నను భక్తప్రాదయు ములు వెల్లడిచేయుచున్న విధమును పద్యములు దెలుపుచున్నవి.

శ్రీ శంకరాచార్యుల స్తోత్రములు కృష్ణకర్ణామృతము సర్వేశ్వరశతకము బద్దెనీతులు మొదలగు గ్రంథములు శతకకర్తకు భావసంగ్రహణమునకు తోడ్పడినవి. భజగోవింద స్తవమునందు చెప్పబడిన —

శ్లో. బాలస్తావ త్క్రీడాసక్త
స్తరుణ స్తావ త్తరుణీసక్తః।
వృద్ధస్తావ చ్చింతా సక్తః
పరే బ్రహ్మణి కోపి న సక్తః॥ భజ॥

పై శ్లోకము దేవకీనందన శతకమునందలి 83 వ పద్యము పోలియున్నది. సర్వేశ్వర శతకమునందలి

మ. సురలం స్మర్త్యసమంబుగా మను బాలస్
శోభిల్ల బృందారకో
త్కరముంగా మను సల్పు సల్పని ఘనుం
గాఁ బుణ్యపాపాలిచేఁ

తిరుగన్వ్యాయము నీ మహామహిమ శ్రీ
తిం బద్మజాండంబునం
దరయన్ జీవులం నింద్రజాలములుగా
వాడింతు సర్వేశ్వరా! 12

పై పద్యమును నీ శతకమునందలి 46 వ పద్యము పోలియున్నది. దీనియందలి 71, 72, 73 పద్యములు బద్దెనీతి సుమతిశతకమునందలి పద్యములను బోలియున్నవి. శ్రీకృష్ణకర్ణామృతమునందలి బాలగోపాలుని లీలావర్ణనముల యనుకరణము దేవకీనందన శతకమునం దంతటను గలదు. కృష్ణకర్ణామృతము నందలి—

శ్లో. ఆన్దోళితాగ్రభుజ మాకుల నేత్రలీలం
మార్ద్ర స్మితార్ద్ర వదనామ్బుజ చన్ద్రబిమ్బమ్।
శిఞ్జానభూషణశతం శిఖిపిఞ్ఛమౌళిం
శీతం విలోచనరసాయన మభ్యుపైతి. 70

శ్లో. భవనం భువనం విలాసినీ శ్రీ
స్తనయ స్తామరసాసనః స్మరశ్చ।
పరిచార పరమ్పరా మహేన్ద్రా
స్తదపి త్వచ్చరితం విభో విచిత్రమ్. 102

శ్లో. మృదుక్వణన్నూపురమన్థరేణ
బాలేన పాదామ్బుజ పల్లవేన,
అనుక్వణన్మఞ్జులవేణుగీత
మాయాతి మే జీవిత మాత్తకేళి. 77

మున్నగు శ్లోకములందలి భావములు దేవకీనందన శతకము నందలి 4, 5, 16, 18, 25, 26 ఇత్యాది పద్యములందు ప్రతిబింబించుచున్నవి. తొంబదియవపద్యమందలి ఉన్నావన వర్ణన శివానందలహరిలోని భావమును స్ఫురింపజేయుచున్నది. కవి పూర్వ గ్రంథములనుండి భావములను సంగ్రహించి విస్తరించి వ్యక్తము జేసి రచనాచాతుర్యమును విశదము చేసెను.

శ్రీకృష్ణభక్తిభరిత మైన దేవకీనందన శతకమునందు గల విశేషము నాంధ్రమునందు మైన యీ చాటుపద్యము విశదము చేయుచున్నది.

మ. అరయన్ శంతనుపుత్రుపై విదురుపై
నక్రూరుపైఁ గుబ్జపై
నరుపై ద్రౌపదిపైఁ గుచేలునిపయిన్
నందవ్రజ స్త్రీలపైఁ
బరఁగం గల్గు భవత్కృపారసము నా
పైఁ గొంత రానిమ్ము మీ
చరణాబ్జంబుల నమ్మినాఁడ హరి కృ
ష్ణా దేవకీనందనా! 92

శ్రీకృష్ణుఁడు యాదవవంశమునందు జన్మించి పాండవులను యాదవులను నుద్ధరించి ధర్మసంరక్షణమును జేసెను. భక్తప్రియుఁడైన శ్రీకృష్ణభగవానుఁడు పాండవుల నాపత్సముద్రమునుండి తన కృపాసాగమరిచే నుద్ధరించెను. గోపీగోపకుల నానందసాగరంబున నోలలాడించి లోకప్రియుఁడుగ మెలంగెను. మహాభారతమునందును శ్రీమద్భాగవతమునందును విఖ్యాతమైన భాగవతభక్తిని దేవకీనందన శతకముఖమునను శతకకర్త సంబోధించెను. సంసార ప్రవృత్తియందు శృంగారలీలలు దుఃఖోపశమనమును సౌఖ్యానందమును గలుగఁజేయుటకు సులభసాధనములుగ నున్నవి. జీవేశ్వర సంబంధమునందును భక్తమాహేశ్వరలీలలందును సువ్యక్తమగు పరమభక్తిస్వభావము నాయికానాయకులచేష్టలందు గోచరంబగు శృంగార భక్తిభావమునను భక్తులు సంభావించుచుందురు. విశ్వేశ్వరుఁడు విశ్వమునకు తల్లియనియును తండ్రి యనియును సంభావించునటులు నాథుఁడనియును సంభావించుటయును భక్తిపారవశ్యమునకు సాధనము.

భక్తిభావములందు ఆధ్యాత్మికపరములైన శృంగారలీలలు మోక్షమునకును ఆధిభౌతికపరములైన శృంగారలీలలు బంధనమునకును మూలము లగుచున్నవి. శృంగారలీలలకు కరుణారసము బీజముగ నున్నది. జగన్మోహనుని కరుణారసము సంసారప్రవృత్తియందుఁ బిపీలికాదిబ్రహ్మపర్యంతమును శృంగారవిలాసములందు వ్యక్తమగుచున్నది. విశ్వప్రవృత్తియందు కరుణారసానుభవమున కనన్యమైన భక్తియె సాధనముగ నున్నది. విశిష్టమైన భగవద్భక్తియందు శృంగారకరుణారసము వ్యక్తముగాఁగలవిధమును భారత భాగవతేతిహాసములు బోధించుచున్నవి. పాండవవిజయము రాధామాధవవిహారములు గోపగోపీలీలావిలాసములు మనోహరమైన భక్తిశృంగారకరుణరసవిలసితములై పరమార్థమును బోధించుచున్నవి. భక్తవత్సలుని కరుణాస్వరూపుని శృంగారమూర్తిని దేవకీనందనుని శ్రీకృష్ణుని సంబోధించిన దేవకీనందనశతకము హృద్యమై ఆంధ్రప్రజాదరణమునకుఁ బాత్రమైనది. కవి దీనహృదయముతో భక్తితత్పరుఁడై శృంగారపరమైన భక్తిశతకమును శ్రీకృష్ణునకర్పించి శతకవాఙ్మయమునందు ప్రతిష్ఠను శ్రీకృష్ణప్రసాదమును బడసెను.

మ. శరణాగత్యనుకూల భక్తజనర
క్షా సత్కృపాసేవ్య స
త్కరుణాపూరసుధారసంబు గల శృం
గారంబు మీమూర్తియుం
దరణోపాయ మెఱుంగలేని కలుషా
ధారున్ నను దావక
స్మరణాధీశునిఁ జేయ మ్రొక్కెదను గృ
ష్ణా! దేవకీనందనా!

పాఠ భేద ము లు

ఈ శతకమును ముద్రించుటకు ముందుగా ఈ క్రింద కనబఱచిన వ్రాతప్రతులతో సంప్రతించుకొన్నామని కృతజ్ఞతతో తెల్పుచున్నాము.

వ్రాతప్రతులు:— (1) (సం॥ 1679 గలది) బంటుపురుషోత్తముఁడు, అనువారిచే రుధిరోద్గారి సం॥ ఆషాఢ శు 1 సోమవారమున వ్రాయబడినది. పరిషత్తులోని ప్రతితో సరిచూడబడినది. (2) (సం॥ 1640)—రెండవకృతి. ఓరియంటల్ లైబ్రరి ప్రతి 13—4—29. ఖర సం॥ ఆషాఢ శు 5. వ. సం॥ 1707. (3) అ. ఈ చిన్నముతో అచ్చటచ్చట నున్న పాఠభేదములు అడయారు లైబ్రరీలోనివి.

శ్రీ రఘువీర శతకము

శ్రీ రఘువీరశతకమునకు జానకీనాయకశతక మను నామాంతరమును మకుటము సూచించుచున్నది. వ్రాతప్రతులందు జానకీనాయకశతక మనియును గలదు. అచ్చుప్రతు లన్నియును రఘువీరశతక నామమునే వాడినవి. కవి శతకమునకు రఘువీరశతక నామకరణమును చేసినటులు అరువదియైదవపద్యము తెలుపుచున్నది. పద్యాంతములందు జానకీనాయకా! యని సంబోధించుటచే జానకీనాయక నామము రూఢియైనది.

శా. తారుణ్యోదయ యొంటిమిట్టరఘునా
థా నీకు నేఁ బద్యముల్
మూఱుం జెప్పెద మూరు పేరు వెలయన్
నూత్నంబుగా నంత నా
నోరుం బావన మౌను నీకరుణఁ గాం
తున్ భక్తి నన్నుం దయన్
రా రమ్మందురు గారవించి రఘువీ
రా జానకీనాయకా.

శతకమును వ్రాసినకవి శతకమునందు తన కులగోత్రములను వంశనామములను దెలుపలేదు. కృతినిర్ణయము నితరగ్రంథముల యాధారమున పండితులు చేసిరి. అయ్యలరాజ వంశజుడైన రామభద్రుడు సకలనీతిసార సంగ్రహమును శ్రీకృష్ణదేవరాయలవారి యాజ్ఞానుసారముగ రచియించినటులు గ్రంథమునందు గలదు. రామాభ్యుదయమును గొబ్బూరి నరసింహరాజున కంకితము నిచ్చెను రామాభ్యుదయమునందాశ్వాసాంతగద్యములు రఘువీర శతకనామముం బేర్కొనుచున్నవి.

"ఇది శ్రీమదొంటిమిట్ట రఘువీరశతక నిర్మాణకర్మఠ జగదేకఖ్యాతిధుర్యాయ్యలరాజ తిప్పయ్యమనీషి పర్వతాభిధానపౌత్ర క్క

యార్య పుత్ర పరిశీలిత సమిద్ధ రామానుజ మతసిద్ధాంతమర్మ ముమ్మిడి వరదరాజాచార్య కటాక్ష వీక్షాపాత్ర హృదయపద్మాధిష్ఠిత శ్రీరామభద్ర రామభద్ర కవి ప్రణీతంబైన రామాభ్యుదయంబునందు—"

అయ్యలకవియు భాస్కరకవియు వ్రాసిన రెట్టమతశాస్త్రమునం దీ గద్యము గలదు:—

"శ్రీరఘునాయక దయాలబ్ధ పారస్వతులును రఘువీరశతక నిర్మాణకర్మఠ రాయకవి తిప్పనార్యపాలకులు మదీయాశ్రితులును"

అయ్యలరాజు తిప్పనచి
వాగ్గణేః బర్వతరాజు రామభ
ద్రయ్యను భాస్కరాగ్రణిః బ్రి
థానవరుం డగుకొండధీశునిన్
జయ్యనః దిమ్మయప్రభుని
సత్కవితారచనాధ్యుఃడైన మా
యయ్యలరాజవంశజాల
వాదికవీంద్రుల సన్నుతించెదన్. (పంచవింశతి)

పై గద్యపద్యములు రఘువీరశతకకర్త అయ్యలరాజవంశజుడని తెలుపుచున్నవి. అయ్యలరాజ వంశజుడైన త్రిపురాంతకుడే రామభద్రుండని నిర్ణయించుట కీగద్యము పద్యము లుపకరింపవు. క్రీడాభిరామపీఠికయందు గల యీ క్రిందిపద్యము నందియును దీప్తి తిప్పయ్యను నిర్దేశించుచున్నదని శ్రీ వంగూరి సుబ్బారావు గారు శతకకవుల చరిత్రమునందు వ్రాసిరి. ఈపద్యము తంజావూరు రఘువీరశతక ప్రతిలో నున్నదని కొందఱు చెప్పుచున్నారు. ఈ ప్రాంతములందు గల ప్రతులలో నీపద్యము కన్పించుట లేదు.

చ. అతులప్రౌఢిమ మీఱు రాయకవి య
య్యలరాజు సత్పుత్రుఁ డం
చితభక్తిన్ త్రిపురాంతకుండు రచియిం
చెన్ తెనుఁగ పద్యంబులన్
శతకం బొక్కటి దీని నీవు విని యా
చంద్రార్కమై నిల్పు ప
ద్వతకన్యామత యొంటిమిట్ట రఘువీ
రా జానకీనాయకా. (క్రీ. రా.)

క్రీడాభిరామ పీఠికయందును, తంజావూరి ప్రతియందునుగల పై పద్యము రఘువీర శతక కర్తృత్వమును నిర్ణయింపజాలదు. త్రిపురాంతకు డొకశతకమును రచియించెననియును నయ్యది రఘువీర శతకమనియును నిర్ధారణచేసినను ఆరఘువీరశతకమే ఈరఘువీర శతకమని పై పద్యము నిర్ధారణచేయజాలదు. రంగరాట్ఛందాది గ్రంథములందు పుత్తేటి రామభద్రుని రఘువీరశతకమునం దిందలి పద్యము లుదాహరింపబడినపుడు రామభద్రుడు రఘువీరశతకమును రచియించినటులు తెలియుచున్నది. రామాభ్యుదయ గద్యయును రామభద్రుడు రఘువీరశతకమును రచియించినటులు నిర్ధారణ చేయుచున్నది. పరోక్షమైన సాధనములు సందిగ్ధముగ నున్నపుడు రఘువీర శతక పరిశీలనము విషయనిర్ధారణమున కెంతప్రయోజనకరమో పరిశీలింపదగియున్నది.

ఈశతకమునందలి రెండవపద్యమునందు కవి తా నితర కావ్యములను వ్రాసినటులు దెలిపెను. రామభద్రుడు వ్రాసిన కావ్యములు గలవు. తిప్పయ్య వ్రాసిన కావ్యములు గనుపింపవు. రామభద్రుడు కృష్ణదేవరాయల నాశ్రయించినటులును రాయలకు గృతి నిచ్చినటులును సకలకథాసారసంగ్రహము తెలుపుచున్నది. రామభద్రుడు పేదఱికము ననుభవించినటులు శతకమునందలి 18, 34 పద్యములు చాటుచున్నవి. రామభద్రుడు పరవైష్ణవమతము నవలంబించినటులు రామాభ్యుదయమునందలి గద్య తెలుపుచున్నది. రఘువీర శతకమునందలి 23, 67, 46 పద్యములు పరవైష్ణవ మత స్వీకారమును జాటుచున్నవి. రఘువీర శతకకర్త రఘువీర నామమును బెట్టుకొనినటుల 46—వ పద్యము తెలుపుచున్నది.

శా. నీపాదోదక మౌదలం దదుముకొం
టిన్ గొంటి నాలోనికిన్
నీ పళ్లెంబు ప్రసాదముం గుడిచితిన్
నీ పేరునుం బెట్టితిన్
నీ పెన్ముద్రలు దాల్చితిన్ భుజములన్
నీ వింక నన్నేగతిన్
బ్రాపై ప్రోచెదొ కాని వూని రఘువీ
రా జానకీనాయకా.

ఈ పద్యార్థము రామభద్రున కన్వయించునుగాని త్రిపురాంతకున కన్వయింపదు. రామభద్రుడు 'ఆంధ్రభాగవత కర్త నభినుతించి' యని రామాభ్యుదయమునందు పోతనామాత్యుని సంస్మరించెను. ఈ శతకమునందు భాగవత పద్యములను నారాయణశతక పద్యములను బోలిన పద్యములు గలవు.

మ. వరహారీ కుచకుంభపాళికలపైఁ
బాదాబ్జయుగ్మంబుపై
గిరిమూలంబులపైఁ గపోలతటిపైఁ
గంఠంబుపైఁ గొప్పుపైఁ
బరువుల్ వాఱెడు నా తలంపులు మిమున్
భావింపఁగాఁ జేసి వ
ర్వరపాథీశ్వర సన్నుఁ బ్రోవు రఘువీ
రా! జానకీనాయకా!

మ. అడిన్ శ్రీపతి కొప్పుపైఁ దనువుపై
నంసోత్తరీయంబుపైఁ
బాదాబ్జంబులపైఁ గపోలతటిపైఁ
బాలిండ్లపై మాత్మను

బ్రాదం బొందు కరంబు క్రిందగుట మీ
  దై నాకరం బుంట మేల్
గాదే! రాజ్యము గీర్తియున్ సతతమే?
  కాయంబు పాపాయమే.

[భాగ. స్కం. 8, ప. 592]

రఘువీరశతకమునందలి 107, 109, పద్యములకును నారాయణశతకమునందలి 12, 17, పద్యములకును పోలిక గలదు. రామభద్రుడు 1509—1575 ప్రాంతములందును రామభద్రుని తాత తిప్పయ్య 1460 ప్రాంతములందును నివసించి నటుల శ్రీయుత వావిలకొలను సుబ్బారావు గారును వంగూరి సుబ్బారావుగారును నిర్ధారణచేసిరి. భాగవతమును రచియించిన పోతరాజు కాలము 1450 ప్రాంతమునందు నిర్ణయింపబడుచున్నది. సమకాలికు లైన తిప్పయ్యకును పోతన కును భావానుకరణము సాధ్యముగాదు. ఏబది యేండ్ల తరువాతను నివసించిన రామభద్రున కిది సాధ్యము. మహానుభావుడైన భాగవతకర్త రఘువీర శతకము ననుకరించి వ్రాసెననుట సంభావ్యముగాదు. రఘువీర శతకకర్తయే భాగవతమును నారాయణ శతకమును ననుకరించుట సంభావ్యము. మహానుభావుడైన పోతన ననుకరించుట సామాన్యుల కలవిగాదు. సామాన్యుల యనుకరణము లసాధారణముగ నుండునని యనుకృతములైన భావములును పోకడలును విశదము చేయుచున్నవి. పండితులు స్వాభిమానమును వదలి గ్రంథపరిశోధనము జేసి రఘువీర శతకకర్త తిప్పయ్యయో రామభద్రుడో నిర్ణయించి సత్యమును వెల్లడి చేయుదురుగాక! కవి అయ్యలరాజ వంశజుడు. నియోగి బ్రాహ్మణుడు. ఆపస్తంబ సూత్రుడు. కాశ్యపగోత్రజుడు. రామానుజ మతస్థుడు. ఒంటిమిట్టయందు వెలసిన శ్రీరఘురామునికి భక్తుడు.

శైలి

రఘువీరశతకపు శైలి ధారాళమైన ప్రవాహము గలిగి శ్రావ్యముగ నున్నది. శబ్దార్థాలంకారములు పొందికలు భావములు రచనలు ప్రౌఢములు గాకయును సామాన్యముగ నున్నవి. భాగవతమునందువలె నేకార్థమును దెలుపు వివిధపదజాలము వాడినను దానియందుగల మాధుర్యమును రసోదయమును నిందు గానబడవు. నిథమునకు కవిప్రయోగములు నిదర్శనములు.

'హత్యాదిదోషంబులన్ వేవించున్ విదళించు ద్రుంచు దునుమున్ వెంటాడు నంటుంబడున్, రాము ద్రోచు వడంచు నొంచు రఘువీరా! జానకీనాయకా!' శబ్దాలంకారములు 33, 92 పద్యములందు జూడనగును. రచనమునందును మాటలందును కొన్ని నాడుక ప్రయోగములును సామాన్యములైన భావములును నున్నను పద్యరచనయును భావసంధానమును వైష్ణవభక్తి భరిత

ముల్లై అనుభవసిద్ధములై రఘువీరశతకను భక్తిశతకములందు ప్రవిష్టను బడసినది. ఈ కవి ఇతర కావ్యముల రచియించి నటులు 2—వ పద్యము తెలుపుచున్నది. ఆ పద్యమును వమ స్వయము చేయగలవిధము పైన జర్పింపబడినది. శైలిని జూపుటకు స్థలాంతరమునం దుదాహరింపబడిన పద్యములుగాక నీ క్రింది పద్యములును వుదాహరింపబడుచున్నవి.

మ. వకృపాలోకన! నందగోపుని తనూ
జాతుండవై గొల్లవై
పకలక్షోణుల నేలినాడవట, మిం
చం గశ్యపబ్రహ్మగ
న్నకుమారుండవ మిన్నుముట్టి కుఱుచై
నాడేల నాడేల నే
రక దానంబుగ వేడుకొంటి రఘువీ
రా! జానకీనాయకా!

మ. శరణంబన్నను మాటమాత్రమున వి
శ్వద్రోహితోఁబుట్టుకున్
గరుణాపూర విలోకనం బొదవ లం
కారాజ్య సింహాసన
స్థిరపట్టం బొనరించినాఁడ వట యే
దేవుండు నీ సాటి యు
ర్వరలోనన్ భవరోగదూర! రఘువీ
రా! జానకీ నాయకా!

మ. నిను నారాయణమూర్తిగాఁ దలఁచుచున్
నీదండ నాఁడండకా
వన వాచంయము లెల్లఁ జేరి కొలువన్
వారిం గృపం జూచుటల్
వనధిం గట్టుట రావణుం దునుముటల్
వర్తింతు రామావతా
ర నిరూఢాకృతి నిన్ను నౌర రఘువీ
రా! జానకీ నాయకా!

ఈ శతకమునందలి 50—వ పద్యము సర్వేశ్వరశతకము నందలి 87, 88 పద్యములను బోలియున్నది. సర్వేశ్వరశతకము నందలి భావము గంభీరముగ నున్నది. రఘువీరశతకమునందలి 57—వ పద్యమునందును సర్వేశ్వరశతకమునందలి 46—వ పద్యమునందును దెలిపిన "భ్రమరకీటన్యాయ" భావము రెండు శతకములకును గల భేదదృష్టికి నిదర్శనము.

భా వా ర్థ ము

రఘువీరశతకమునకు మకుటము — రామా ! రాఘవ! రామభద్ర! రఘువీరా! జానకీనాయకా! శతకమకుటమునందు కవి శ్రీరాముని జానకీనాయకా! యని సంబోధించుటచే జానకీనాయక శతక మనుటకు వీలున్నను రఘువీరశతక నామకరణమునే కవి చేసెనని శతకము తెలుపుచున్నది.

శా. తారుణ్యోదయ! యెంటిమిట్టరఘువా
ఢా! నీకు నేఁ బద్యముల్
మూఱుం జెప్పెద నూరుఁ బేరు వెలయన్
మూర్తంబుగాఁ నంత నా
కోరుం బావన మౌను నీకరుణఁ గాం
తున్ భక్తిన న్నందఱున్
రా రమ్మందురు గారవించి రఘువీ
రా! జానకీనాయకా!

ఈ పద్యము శతకనామమును కవిహృదయమును విశదము చేయుచున్నది. భక్తులు భగవంతుని వారి వారి సంస్కారమున కను రూపమగు సంకల్పమున కనుకూలముగ భజించుచుందురు.

శ్లో. చతుర్విధా భజంతే మాం జనా స్సుకృతినో ర్జున,
ఆర్తో జిజ్ఞాసు రర్థార్థీ జ్ఞానీ చ భరతర్షభ!
(గీ. అ. 7. శ్లో. 16.)

లోకమునందు పుణ్యాత్ములు 1. దుఃఖార్తులుగను 2. జిజ్ఞాసువులుగను 3. అర్థార్థులుగను 4. జ్ఞానులుగను భగవంతుని భజింతురు. భక్తులందు జ్ఞాను లుత్తము లైనను దుఃఖార్తులును నర్థకాములును నధికముగ నుందురు. రఘువీరశతకకర్త కర్ణాటకరాజాల నాశ్రయించి కృతుల నిచ్చినను గౌరవముగాని ధనము గాని పొందలేదు. వృష్టలాధీశ్వరుడైన శ్రీ రఘువీరస్వామికి కృతి నిచ్చి పావనుడై గౌరవమును సన్మానమును నానందమును బొంద గలిగెను. రాజులకు కృతి నిచ్చుటయందు గల యనౌచిత్యమును కవి యీ క్రింది పద్యమునందు దెలియజేసెను.

మ. పసిఁడిం జూచి మహాప్రదాత యని వీ
ధత్వాతి కుత్సాంగు నిన్
బ్రసవాస్త్ర ప్రతిమానరూపుఁ డనుచున్
బందం బ్రియం బంద శ
త్రుసమూహాంతకుఁ డంచు నెప్పుడు నర
స్తోత్రంబు గావించు నీ
రసుఁడన్ నిన్ను నుతింపనేర రఘువీ
రా! జానకీనాయకా!

మ. అడిగేవిద్యకు లోను చేసితివి న
న్నా దంత యా దంత శే
కడియాసల్ గొనుచుం దురాత్మకుల నే
వర్ణించుచున్నాఁడ ; నె
న్నఁడు రక్షించెదొ నీవు నన్నుబలె నె
న్నం బేదవా ? యేల యా

అడిఁ బెట్టేవు? రమావిహార? రఘువీ
రా! జానకీనాయకా!

“నిధి చాలసుఖమా? శ్రీరాముని సన్నిధి చాలసుఖమా!” యనుకీర్తనయందు త్యాగరాజు మనోహరముగ కీర్తనము చేసిన భావమునే కవి రఘువీర శతకమునందును బాడెను. ఆత్మనిరసనము రాజనిరసనము అర్థాపేక్ష మోక్షాపేక్ష మొదలగు భావములు కవి యనుభవించిన హృదయ సంతానమును దెలుపుచున్నవి. ఆత్మేశ్వరుడైన శ్రీరామమూర్తికి కవి యాత్మార్పణమును జేసి కృతార్థుడైనను శతకమునందు తన్మయత్వమును దెలిపెడి భక్తిరసానుభవము ప్రత్యక్ష మగుటలేదు.

భక్తిశతకముల చరిత్రమునందు రఘువీరశతకము నవీన మార్గము నవలంబించినది. సర్వేశ్వర వృషాధిప కృష్ణశతకాదులందు కవులు సంకీర్తనము చేసిన యిష్టదైవములు శ్రుతిశాస్త్రపురాణాగమ ప్రసిద్ధులై వ్యాప్తినొందిన యవతారమూర్తులు. ఆబాలగోపాలము సతతము సంస్మరించెడి శ్రీరామకృష్ణాదుల మహిమ వాత్సల్య విభవాది లీలలను కవులు సంకీర్తనముచేసి భక్తిరసావేశమును వారు బొందుచు నితరులకు భక్తిరసావేశమును గలుగజేయుచుందురు. రఘువీరశతకమునకు నాయకుడు శ్రీమద్రామాయణమునందు వాల్మీకి దివ్యముగ జిత్రించిన శ్రీరామమూర్తియే యైనను ఒంటిమిట్టయందు వెలసిన రఘురాముడు. అవతారమూర్తియైన శ్రీరామమూర్తి ఒంటిమిట్ట రఘురామమూర్తిగ వెలసెను. స్థలదేవతాపరములైన శతకము లిపుడు వందలకొలదిగ గనుపించుచున్నవి. స్థానికమగు దైవభక్తి గాఢమైన భక్త్యావేశమునకు గారణంబైనను సంకుచితమైన దైవభక్తియై పరదైవ దూషణముగ నయితము పరిణమించుటకు హేతువైనది.

రఘువీరశతకము భక్తిశతక చరిత్రమునందు మఱొక విశేషమును దెలుపుచున్నది. ప్రజలకు శివకేశవాదులవలె శ్రీరామకృష్ణులును నిష్టదైవములు. వేణుగానప్రియుఁడైన గోపాలకృష్ణునివలె సీతాలక్ష్మణసహితుడైన శ్రీరామచంద్రుడును పరదైవము. వేణుగోపాలుని రసలీలలు శ్రీరాముని రసపరిగ్రహణము రసానుభవానందమునకు లక్ష్యములు. భోగత్యాగములు భక్తిజ్ఞానములు కర్మధర్మములు రసానుభవమునందు సమత్వమును బొందుచున్నవి. యమునాతీరమునందలి బృందావనవిహారములు—కావేరీతీరమునందలి శ్రీరంగకైంకర్యములు—వైష్ణవభక్తివిలాసములు. రాధామాధవుల మాయాశృంగారలీలలు సీతారాముల మానవప్రేమలీలలు భక్తిరసాశ్రయములు. భక్తిరసాశ్రయములైన భాగవత రామాయణములు భక్తిప్రభావమును మనోహరముగ వర్ణించుచున్నవి. విశ్వమయుఁడైన గోపికావల్లభుడును, ఆత్మారాముడైన సీతాపతియును భక్తత్రాణపరాయణులు. భోగమూర్తియైన శ్రీకృష్ణుని లీలలును త్యాగమూర్తియైన శ్రీరాముని లీలలును దివ్యావతార మహిమలను బోధించుచున్నవి. ఆంధ్రహృదయము ఈయుభయవైష్ణవమూర్తుల భక్తియోగైక్యమును వెల్లడి చేయుఁ గలిగినది. భక్తిరసామృతభరితమైన భాగవతమును రామకథామృతభరితములైన రామాయణమును కావ్యములు శతకములు భక్తిజ్ఞానసమ్మిళితమైన యాంధ్రహృదయమును దెలుపుచున్నవి. దేశమునందలి గ్రామగ్రామమునందును నెలకొన్న శ్రీ రామాలయములు, రామభజనలు, రామోత్సవములు, రామనామ పారాయణములు, రామకోటులు శ్రీరామభక్తివ్యాపనమును తెల్పుచున్నవి. ఆ వ్యాపనమునే రఘువీర శతకము తెలుపుచున్నది. ఆంధ్రహృదయమునకు శ్రీభద్రాద్రిరాము డిష్టదైవము. మనోహరమైన శ్రీరామనామమును మధురాక్షరములతో కవులు గాయకులు పండితులు పామరులు కీర్తించి యాంధ్రహృదయ స్వరూపమును సువ్యక్తము చేసిరి. శ్రీ రఘువీర శతక మాంధ్రావనియందు శ్రీరామభక్తివ్యాపనమునందలి యొక ఘట్టమును సూచించుచున్నది.

శ్రీవైష్ణవమత సంప్రదాయ వ్యాపనమునందీ శతకము వేఱొక ఘట్టమును దెలుపుచున్నది. శ్రీరామానుజాచార్యులు పదునొకండవ శతాబ్దియందు స్థాపించిన శుద్ధవైష్ణవము పదునైదవ శతాబ్దికి వీరవైష్ణవముగ బరిణమించినది. వైష్ణవభక్తికి బాహ్యలక్షణములు ప్రమాణములైనవి. త్రిపుండ్రధారణము చక్రాంకితములు తీర్థప్రసాదములు తులసీమాలలు భక్తచిహ్నములై వైష్ణవభక్తిరస ప్రవాహమును శుష్కింపఁజేసినవి. మతరహస్య సంప్రదాయములు నిర్జీవకళలై సదాచారములు దురాచారములైనవి.

శా. నీ పాదోదక మౌదలం దిడుమఁకొం
టిం, గొంటి నాలోనికిన్,
నీ పళ్లెంబు ప్రసాదముం గుడిచితిన్,
నీ పేరునుం బెట్టితిన్,
నీ పెన్ముద్రలు దాల్చితిన్ భుజములన్,
నీ వింక న న్నేగతిన్
బ్రాపై ప్రోచెదొ కాని వూవి, రఘువీ
రా! జానకీనాయకా!

విశ్వవ్యాపకుడైన భగవంతునకు రూపావరణములు స్థలావరణములు గలిగినవి. పండితపామరుల దృష్టి యాంతరంగిక లక్ష్యమునుండియును సాధనము నుండియును మఱలి బాహ్యలక్ష్యమందును సాధనములందును లగ్నమైనది.

శ్రీరామభక్త పరాయణుండైన రఘువీరశతక కర్తకును నీ వాసన సోకినది. చిత్తము శ్రీరాముని చింతనమును గోరుచున్నను భక్తిని బాహ్యవేషధారణము లాకర్షించినవి.

చిత్తము “రామా! రాఘవ! రామభద్ర! రఘువీరా! జానకీనాయకా!” యనుచు మహాక్రందనమును జేయుచున్నను హృదయగ్రంథులు వీడి శ్రీరామభక్తిరసానుభవము చేయుట దుర్లభమయినది. సర్వేశ్వర వృషాధిప నారాయణ కాళహస్తీశ్వర దాశరథీ

ప్రభృతులగు శతకములందు గల భావశుద్ధి మతావేశము భక్త్యావేశము తత్త్వసందర్శనము రఘువీరశతకమునం దరుదుగ గన్పట్టుచున్నది.

చిత్తవృత్తికిని సంసార ప్రవృత్తికిని భక్తిరంగమునం దైక్యము గలుగలేదు. కవి దురభిమానమును వదలి ముక్తికి ప్రతిబంధకములైన మలిన మనోవృత్తులను వ్యక్తము చేసెను. ఈ చిత్తవృత్తుల నాకర్షించిన కాంతా కనకాదుల భ్రాంతిని నివృత్తి చేసి ముక్తి నొసంగుటకు శ్రీ సీతారాముని—కోదండరాముని— ఒంటిమిట్ట రఘురాముని — కవివర్యుడు — కొలిచి కొనియాడి—కీర్తికాముడై—జన్మమును సఫలము చేసెను.

శా. మోక్షాపేక్ష జనించె నాకు నిది యే
   మో కాని యీ జన్మమం
దక్షీణోదయ ముక్తి కివ్వ నొడయం
   డా పుణ్యుడే చెప్పెదో
దక్షారిస్తుత నీవె కర్త వంటే
   దక్షుల నీవే నమున్
రక్షించేవో యెఱుంగ జెప్ప రఘువీ
   రా! జానకీనాయకా!

ప్రతులు

రఘువీర శతకమును బ్రహ్మశ్రీ వావిలకొలను సుబ్బారావు గారును, వావిళ్ళ వారును, కనుపర్తి మార్కండేయశర్మ గారును ముద్రించిరి. సుబ్బారావుగారు పెద్దపీఠికను వ్రాసిరి. శ్రీ వంగూరు సుబ్బారావుగారు శతక కవుల చరిత్రమునం దీ శతక విషయము లను విపులముగ విమర్శించిరి. సాహిత్యపరిషత్పుస్తకాలయమునం దును ప్రాచ్యలిఖిత పుస్తక భాండాగారమునందును వ్రాతప్రతులు గలవు. ఈ శతక ముద్రణమునం దీ ప్రతు లన్నియును నుపయోగపడినవి. ఇందలి పాఠభేదములు వానినుండియే తెలుపబడినవి.

శ్రీ నారాయణ శతకము

శ్రీ నారాయణ శతకమును పరమభాగవతోత్తముండు పోతనామాత్యుండు రచియించినటులు ప్రతీతి గలదు. ఆ ప్రతీతిని సమర్థించుటకు సరియైన యాధారము లింతవఱకును చిక్కలేదు. పోతరాజు వీరభద్ర విజయమును భోగినీదండకమును నారాయణ శతకమును శ్రీ మద్భాగవతమును రచియించినటులు వాడుక గలదు. వీరభద్ర విజయమును భోగినీదండకమును పోతన రచియించినదియును లేనిదియు ఇంకను నిర్ధారణ కాలేదు. పోతన రచియింపలేదను నభిప్రాయమే బలీయముగ నున్నది. ప్రస్తుత మా విషయవాదము నారాయణశతకమున కవసరము గాదు. నారాయణ శతకమును వెల్లంకి తాతంభట్టును కస్తూరి రంగయ్యయును పేర్కొనిరి. అందువలన నిది ప్రాచీనశతక మని తెలియుచున్నది. ఆంధ్రప్రజాముఖస్థమై సుప్రసిద్ధమై గంభీరమైన నారాయణ శతకమునందలి ఈ క్రింది మత్తేభవృత్తము

మ. ధర సింహాసనమై నభంబు గొడుగై
   తద్దేవతల్ భృత్యులై
వరమామ్నాయము లెల్ల వందిగణమై
   బ్రహ్మాండ మాగారమై
సిరి భార్యామణియై విరించి కొడుకై
   శ్రీగంగ సత్పుత్రియై
వరుస న్నీఘనరాజసంబు నిజమై
   వర్ధిల్లు నారాయణా.

భావములందును భాషయందును శైలియందును భాగవతపు రీతులను గలిగి పోతన కర్తృత్వమును సకల విధములను స్ఫురింపజేయుచున్నది.

నారాయణశతకమునకును భాగవతమునకును పద్యముల నడకయందును భాషయందును భావములందును భాగవతభక్తియందును శైలియందును గల సాదృశ్యము పోతనరచనము సమర్థించుచున్నది. ఈ శతకకర్తృత్వవిషయమునను ఇతర కర్తల బాధ లేనపుడును పోతనకర్తృత్వమును సంగీకరించుట యుక్తముగ

మున్నది. నారాయణశతక కర్తృత్వమును పోతనకు నిరూపించుట సులభమైనను విషయనిర్ణయమును సహేతుకముగఁ జేయుట దుర్లభముగ మున్నది. పోతన కాలనిర్ణయము స్థలనిర్ణయము దురవగాహమై దురభిమానమునకు మూలమైనది. ఆంధ్రహృదయప్రియుఁడును శ్రీమద్భాగవతకర్తయును నైన పోతనామాత్యుని నివాసస్థలవిషయమునను కాలవిషయముననుు నిజము తేలక భేదాభిప్రాయములు ప్రబలియున్నవి. ఓరుగల్లు ఒంటిమెట్టవాద మందఱకును దెలిసిన విషయము. ఏకశిలానగర నామమును దాల్చిన యోరుగల్లు ప్రాంతమే పోతన్నకు నివాసస్థల మనుభావము పండితాదరణమును బొందినది. పోతన యింటిపేరును నొనగూర్చిన బమ్మెరగ్రామము ఓరుగల్లునకు సమీపముననే గలదు. పండితులు బాగుగ విషయాన్వేషణమును జేసి సత్యమును వెల్లడిచేయుదురుగాక!

క ర్తృ త్వ ము

శతకమునందు కవి తన కులగోత్రనామములను దెలుపలేదు. దేశమునందు పదిపండ్రెండు ప్రతు లున్నవి. శతకాంతమునందు ముద్రింపబడిన గద్యము తాళపత్రప్రతులందు లేదు. ఇది రెండు కాగితపు ప్రతులలో మాత్రము వేఱుసిరాతో వ్రాసియున్నది. ప్రతులను వ్రాసినవారు పోతన భాగవతగద్యమునే శతకాంతమునందు వినికిడివలననో యూహవలననో చేర్చియుందురని యూహింపదగియున్నది. దేశమునందు వివిధప్రాంతములందుగల ప్రతులును కాలక్రమమున నేర్పడిన యనంతమైన పాఠభేదములును శతక వ్యాపకమునకును గౌరవమునకును నిదర్శనములు. నారాయణ శతకమును పోతనామాత్యుఁడు రచియించినటులు ప్రతీతిగలదని గద్యము తెలుపుచున్నను కర్తృత్వమును నిరూపణము చేయుట కిది చాలదు. దీనియందలి 98—వ పద్యమునందు "కృపకుం బాత్రుఁడనయ్య ధర్మపురి లక్ష్మీనాథ నారాయణా!" యని కవి నారాయణమూర్తిని సంబోధించెను. ఈ పాదమునందలి భావార్థము విషయనిర్ణయమును జేయుటకు గొంత యుపయోగించుచున్నది.

ధర్మపురి సుప్రసిద్ధమైన స్థలము. మంథెన కాళేశ్వరము ధర్మపురి నిజాము రాష్ట్రమునందలి ఓరుగల్లున కనతిదూరమున గోదావరీతీరమునందు గలవు. కాళేశ్వరము మహాకవి భవభూతికి జన్మస్థాన మని ఇటీవలి పరిశోధనలు తెలుపుచున్నవి. ప్రాచీన కాలమునందును నీప్రాంతము మహాకవులకును పండితులకును నివాసస్థానముగ నుండెను. శేషప్పకృతమైన నృసింహశతకము ధర్మపురి నృసింహస్వామిని సంబోధించుచున్నది. ఈ గ్రామము లిప్పటికిని వేదశాస్త్రప్రవీణు లైన బ్రాహ్మణోత్తములకు నివాసస్థలముగ నున్నవి. ధర్మపురియందు లక్ష్మీనారాయణాలయము గలదు. శతకకర్త ధర్మపురియందు ప్రతిష్ఠింపబడిన శ్రీ లక్ష్మీనారాయణుని సహజముగ స్తోత్రము చేసియుండును. ఈ పాదార్థ మోరుగల్లు వాదమునకును పోతరాజ కర్తృత్వమునకును బలము నిచ్చుచున్నది. ఏకశిలానగరమునకు సమీపమున నున్న ధర్మపురి నారాయణశతక కర్తకు నివాసస్థలమైనపుడు భాగవతకర్తకును నారాయణశతకకర్తకును సంబంధమును గల్పించుట కవకాశములు గలవు. ఈ సంబంధము రెండు గ్రంథములను బరిశీలించినపుడు స్థిరపడుచున్నది. భాగవతమునకు హృదయమైన వైష్ణవభక్తి నారాయణశతకమునకును హృదయమై భాషయును భావములును శైలియును నేక కవి హృదయమును స్ఫురింపఁజేయుచున్నవి. ఆ దృష్టితో నారాయణ శతకమును బరిశీలించునపుడు పోతరాజునకు కర్తృత్వము నారోపించుట కవకాశములు గనిపించుచున్నవి.

నారాయణశతకమునందు వైష్ణవశతకములందు సామాన్యముగ గనఁబడెడి దశావతార వర్ణనములకంటెఁ బెద్దగ శ్రీకృష్ణావతార వర్ణన మిరువది పద్యములందు ప్రత్యేకముగ గలదు. కృష్ణావతార వింశతియందలి భావములును భాషయును శ్రీమద్భాగవతమునందలి కృష్ణావతారఘట్టమును స్ఫురింపజేయుచుండును. పోతన శ్రీమద్భాగవత రచనారంభమునందును శ్రీమన్నారాయణ కథాభివర్ణనమును జేయఁ బూనుకొనినటులు ప్రారంభించెను. ఇదియును బోతన కర్తృత్వమున కుపపన్నముగ నున్నది.

శ్రీయుత వంగూరి సుబ్బారావుగారు "పోతరాజు నారాయణ శతకమునందు భాగవతార్థమును బీజరూపముగ వర్ణించినాఁ డనియును భాగవతమునందు బీజములను పల్లవింపజేయ నుద్దేశించినటులు సూచించినాఁ డనియును" శతకకవులచరిత్రయందు వ్రాసిరి. నారాయణ శతకమునందలి 45, 46, 47, 48 49, 50, 51 పద్యములందును నితర పద్యములందును గల "భావింతు, వర్ణింతు, జర్చింతు, వీక్షింతు, మన్నింతు, జూతు" పదములకు వర్తమానార్థమునకు బదులు భవిష్యదర్థమును గల్పించిరి. ఈ యూహ వారి సిద్ధాంతమున కనుకూలముగ నున్నను నిశ్చితార్థమును నిర్ణయించుటకు జాలకున్నది. రెండు గ్రంథములకును మూలమైన భాగవత హృదయభావైక్యము నారాయణ శతకమును భాగవతమును రచియించిన పోతనకృతి యని యూహింపదగి యున్నది.

రెండు గ్రంథములకును గల భావైక్యమును బాంధవ్యమును జూపుటకు కొన్ని పద్యము లుదాహరింపబడుచున్నవి.

శా. ధాత్రవాతము నంబుజాసనుఁడ వై
పుట్టింతు విష్ణుండవై
ప్రీతిం బ్రోతు హరుండవై చెఱుతు ని
ర్భేద్యంబ వై త్రైగుణో
పేతుండై పరమాత్మవై నిలుతు వీ
పెం పెవ్వరుం గాన ర
జ్జాతోద్భూత సుజాత పూజితపదా
బ్జ శ్రీశ నారాయణా. 24

మ. శరణొందన్ ద్రుపదాత్మజుం డయి రమా
ధీశుండు విశ్వంబు న

ధీరతన్ విశ్రి కృపాకటాక్షమున ర
క్షించున్ సమస్త ప్రజో
త్కర సంహారము సేయునప్పుడు హరాం
తర్యామి యై యంతయున్
హరియించుం బవమందు మేఘముల మా
యం జేయు చందంబునన్.
భా. ద్వి. వ. 276

మ. వటుగర్భాంతరగోళభాగమున నీ
బ్రహ్మాండభాండంబు ప్ర
కటవివ్యాద్భుతలీల దాల్చి జనితా
కల్పాంత మంభోధిపై
వటపత్రాగ్రముఁ జెంది యొప్పిన మిము
న్వర్ణింపఁగా శక్యమే
నిటలాక్షాంబురుహాసనాదులకు నో
నిర్వాణ నారాయణా. 27

మ. మును కల్పాంతమునందు గుక్షి నఖిలం
బున్ దాఁచి యేకాకివై
జనలోకోపరి లోకవాసులును యు
ష్మత్తత్త్వ మార్గంబు చిం

తనముం జేయ బయోధియందు నహిరా
ట్తల్పంబునం బవ్వళిం
చిన నీ రూపము నేఁడు చూపితివి ల
క్ష్మీనాథ దేవోత్తమా. భా. చ. వ. 199

మ. దళదిందీవర నీలనీరద సము
ద్యద్భాసితాకార శ్రీ
లలనాకౌస్తుభ చారువక్ష విబుధ
శ్లాఘ్యోద్భవస్థాన కో
మలనాభీ చరణారవింద జనితా
మ్నాయాద్యగంగా లస
జ్జలజాతాయతనేత్ర నిన్ను మదిలోఁ
జర్చింతు నారాయణా. 22

మ. త్రిజగన్మోహన నీలకాంతితను వు
ద్దీపింపఁ బ్రాభాత నీ
రజ బంధుప్రభ మైన చేలము పయిన్
రంజిల్ల నీలాలక
వ్రజసంయుక్త ముఖారవింద మతిసే
వ్యంబై విజృంభింప నా
విజయుం జేరెడు వన్నెకాఁడు మదిఁ నా
వేశించు నెల్లప్పుడున్. భా. ప్ర. వ. 218

మ. పరమంబై పరతత్త్వమై సకలసం
పత్సారమై భవ్యమై
సురసిద్ధోరగయక్షపక్షిమునిర
క్షోహృద్గుహాంతస్స్ఫుర
ద్వరసుజ్ఞానసుదీపమై శ్రుతికళా
వ్యాపారమై సిద్ధమై
పరిలెడెప్పుడు నీదునామ మమరున్
సత్యంబు నారాయణా. 34

మ. అధికాఘౌఘతమోదివాకరము నై
యద్రీంద్రజాజిహ్వకున్
సుధయై వేదవినూత్నరత్నములకున్
మాత్రాభిధానంబు నై
బుధసందోహ మనోహరాంకురము నై
భూదేవతా కోటికిన్
విధియై నీ బహునామరాజి వెలయున్
వేదాత్మ నారాయణా. 35

మ. పరుఁడై యీశ్వరుఁడై మహామహిముఁడై
ప్రాదుర్భవస్థాన సం
హరణ క్రీడనుఁడై త్రిశక్తియుతుఁడై
యంతర్గత జ్యోతియై

పరమేష్ఠిప్రముఖామరాధిపుల కుం
ప్రాపింపరాకుండు దు
స్తర మార్గంబునఁ దేజరిల్లు హరికిం
దత్త్వార్థినై మ్రొక్కెదన్. భా. ద్వి. ప. 58

మ. వర దుగ్ధాబ్ధి తరంగ డోలికలలో
వైకుంఠలోకంబులో
వెరవొప్పార నయోధ్యలో మథురలో
వ్రేపల్లెలో ద్వారకా
పురిలో నాడెడుభంగి నాడుమదిలో
భూరిప్రసన్నాననాం
బురుహం బొప్ప నటించు టొప్పును సితాం
భోజాక్ష నారాయణా. 59

మ. అల వైకుంఠపురంబులో నగరిలో
నామూల సౌధంబు దా
పల మందార వనాంతరామృత సరః
ప్రాంతేందుకాంతోపలో
త్పల పర్యంక రమావినోది యగు నా
పన్న ప్రసన్నుండు వి
హ్వల నాగేంద్రము పాహి పాహి యన గు
య్యాలించి సంరంభియై. భా. అ. ప. 95

మ. నిను వర్ణింపనివాఁడు మూఁగ మదిలో
నీ సత్కథాలాపముల్
విని మోదింపనివాఁడు చెవ్డు మరి నిన్
వేఁడన్ మనోవీథినిన్
గని పూజింపని వాఁడు నాశకరుఁడా
కర్మక్రియారంభుఁడై
తనలోఁ గానని వాఁడు నీచమతి పో
తత్త్వజ్ఞ నారాయణా. 94

మ. నిను వర్ణింపని నీచబంధమతి దా
నిర్భాగ్యుడై మూఢుడై
పెనుదైన్యంబులఁ గోరి తా మనమునం
బ్రీతిన్ సుశీలంబుగా
వనలం బాఱిన భూతియందు వెలయ
న్నాజ్యాహుతుల్ వ్రూని వే
ల్చినచందంబున వ్యర్థమై తనరు మూ
చ్ఛిద్రూప నారాయణా. 95

మ. నిను వర్ణింపని జిహ్వదాఁ బదటికా ?
నీలాభ్ర దేహాంగకా
నిను నాలింపని చెవ్లు దా బదటికా ?
నీరేజ పత్రేక్షణా !
నినుఁ బూజింపనికేలు దాఁ బదటికా ?
నిర్వాహక క్ష్మాతలా !
నినుఁ జింతింపని యాత్మ దాఁ బదటికా ?
నిర్వాణ నారాయణా. 96

చ. హరి భజియించు హస్తములు
హస్తము లచ్యుతుఁ గోరి మ్రొక్కు త
చ్ఛిరము శిరంబు చక్రధరుఁ
జేరిన చిత్తము చిత్త మిందిరా
వరుఁ గను దృష్టి దృష్టి ముర
వైరి నుతించిన వాణి వాణి యు
క్షరు కథ లాను కర్ణములు
కర్ణములై విలసిల్లు వో భువిన్.
భా. ద. ప. 965

శా. రాణించెం గడు నంచు నీ సహచరుల్
రాగిల్లి సోలంగ మీ
వేణుక్వాణము వీనులం బడి మహో
వీథుల్ బయల్ ముట్టఁగా
ఘోణాగ్రంబులు మీఁది కెత్తుకొని లాం
గూలంబు లల్లార్చి గో
శ్రేణుల్ చిందులు ద్రొక్కియాడుటలు
నేఁ జర్చింతు నారాయణా. 50

మ. నవమాధుర్యము గల్గు కృష్ణు మురళీ
నాదామృత స్యందముల్
చెవులం జొచ్చి హృదంతరాళముల భా
సిల్లన్ సవత్సంబులై
యువిదా మేపులకుం దొలంగి మృగగో
యూథంబు లుత్కంఠతో
దివికిం గంఠము లెత్తి లోవదలుఁ బో
దేహేంద్రియ వ్యాప్తులన్. భా. ద. ప. 1127

మ. మమతన్ మోములు మీఁదికెత్తుకొని రో
మంథంబు సారించి వ్రా
త్కమలాగ్రంబులఁ గృష్ణు నిల్పి మురళీ
గానామృత శ్రేణి క
ర్ణములం గ్రోలుచు మేత మాని గళితా
నందాశ్రులై చిత్రితో
పమలై గోవులు చూచుచున్న వవిగో
పద్మాక్షి వీక్షించితే. భా. ద. ప. 788

శా. వన్నుల్ మీఱఁదికి కౌఁగిలింప నడుమున్
జవ్వాడఁ గందర్పసం
పన్నాఖ్యంబు నటింపఁ జూడ్కిఁ గలికి
భారంబు లాటాడఁగా
విన్నాణంబుల నొప్పు గోపికలు గో
బృందంబుతో వచ్చు వి
పన్నుల్ గన్నుల ముంచి గ్రోలుటలు నే
వర్ణింతు నారాయణా. 46

మ. స్తనభారంబున డస్సి క్రుస్సి యుపదై
జవ్వాడు మధ్యంబుతో
జనితస్వేదములోఁ జలత్కబరితో
స్రస్తోత్తరీయంబుతో
వనజాక్షిణ గూడఁ బాటి తిరిగెన్
వారించుచున్ వాకిటన్
మనదేహాగేంద్రమనంబులున్ వెనువెంటం
గా లేని లీలారతుల్. భా. ద. వ. 370

శతకార్థము విమర్శించెడి సందర్భమున మీ విషయము మఱల విమర్శింపబడును.

పోతనామాత్యుఁ డారువేలనియోగి బ్రాహ్మణుఁడు. కౌండిన్యస గోత్రుఁడు. శివభక్తుఁడైన బమ్మెర కేసన లక్కమాంబల తనయుఁడు. ఓరుగల్లునకు సమీపమునందు గల బమ్మెర నివాసస్థానముగ యుండెను.

కాలము

శ్రీమద్భాగవత కర్తయైన బమ్మెర పోతనామాత్యుని కాలమును నిర్ణయము చేయుటయును సులభసాధ్యము గాదు. కవుల చరిత్రమునందు పోతరాజు క్రీ. శ. 1405 ప్రాంతమునందు జననమొంది శ్రీనాథునకు సమకాలికుఁ డైనటులు వ్రాయఁబడినది. భాగవతపీఠికయందు పోతరాజు 1378 ప్రాంతమునందు జనన మొందినటులు వ్రాయబడినది. సాహిత్య పత్రికయందు పోతరాజు 1390 ప్రాంతమునందు నివసించినటు లూహింపఁబడినది. వంగూరి సుబ్బారావుగారు శతకకవుల చరిత్రమునందు 1480–1520 ప్రాంతమునందు పోతరాజు నివసించియుండునని యుక్తియుక్తముగ నిర్ణయించిరి. ఈ కాలనిర్ణయముల పరిశీలన మీ శతక సందర్భమునందు దుర్లభము.

నారాయణశతకమునందు వైష్ణవమతవ్యాపనమునందు నిర వైష్ణవమును వర్ణించెడి పద్యములు తక్కువగ నున్నవి. రామానుజ మతవ్యాపనమును సూచించెడి భావములును తక్కువగ నున్నవి. రఘువీరశతకమునందుగల వైష్ణవసంప్రదాయములు నారాయణశతకమునందు గనఁబడవు. పోతనామాత్యుని తరితండ్రులు శివభక్తులని భాగవతమునందు పోతన వర్ణించెను. భాగవతరచనకాలమునందు శైవమత మోరుగల్లు ప్రాంతమునందు ప్రబలియున్న విధమును చరిత్రము విశదము చేయుచున్నది. ఈ కారణములవలనను నారాయణశతకము వైష్ణవమతవ్యాపనమునందు మొదటియుగమునకే చెందియున్నటులు నిర్ణయ మగుచున్నను తగిన యాధారములు లేకపోవుటవలనను కాలనిర్ణయము చేయుట కష్టసాధ్యము. నారాయణ శతకకర్త పోతనామాత్యుఁడు శతకమును భాగవతమునకు బూర్వమే రచియించె నని యంగీకరించినపుడు శతకము పదునాలవశతాబ్దియందు రచియింపబడినటు లూహింపదగియున్నది.

శైలి

శతకశైలి భాగవతశైలివలె మనోహరముగ నున్నది. భాగవతమునందువలె మహాప్రవాహమును గలిగి శైలి రసవంతమై కర్ణపేయముగ నున్నది. శతకము శబ్దార్థాలంకారములతో నిండి భాగవతశైలిని సంస్మరింపజేయుచున్నది. భావములు భాగవతభక్తి భరితములై భక్తిరసావేశమును గలుగజేయుచున్నవి. భాగవతరచనమునందువలె పద్యములు సంస్కృతాంధ్రపదమిశ్రితములై పండిత పామరాదరణమును బొందుచున్నవి. పద్యములందు గల పదలాలిత్యము ధారాప్రవాహము మంజులస్వరము మహాకవిహృదయమును వ్యక్తము చేయుచున్నవి. భావములును భాషయును నన్యోన్యానుకూలతను గలిగి పండిత హృదయమును వ్యక్తము చేయుచున్నవి. శతకమునందలి 5, 61 పద్యములు కవీశ్వరునకు వేదపురాణ శాస్త్రములందు గల పరిచయమునకు నిదర్శనములు.

శతకమునందలి యనేకపద్యము లేకభావమును భిన్నభిన్న జాలముల ముఖమునను హృద్యముగఁ దెలుపగల ప్రజ్ఞకు నిదర్శనములై యున్నవి.

మ. ఒకర న్మక్తికిఁ ద్రోవ పుణ్యములకుం
బుట్టిల్లు వైరాగ్యంబునం
దునికిస్థాన మదిష్టభోగములకు
న్నుత్పత్తి యే ప్రొద్దునన్
ఘనపాపంబులవైరి షడ్రిపులకున్
గాలావసానంబు మీ
వినుతాంఘ్రిద్వయ పద్మసేవన గదా
విశ్వేశ నారాయణా. 36

మ. నిరతానంద వియోగులై విరసులై
నిర్భాగ్యులై నీచులై
కరుణాహీనమనస్కులై కఠినులై
కష్టాత్ములై నష్టులై
పరుషవ్యాధినిబద్ధులై పతితులై
భగ్నాంగులై ముగ్గురా

దరియుం మిమ్మొగి నాత్మయం దిడనివా
రబ్జాక్ష నారాయణా. 79

శబ్దాలంకార ప్రయోగములు శతకమునం దంతటను గనుపట్టుచున్నవి. భావరూపకల్పనలయందు శతకశైలి శ్రీకృష్ణకర్ణామృతము సర్వేశ్వరశతకము శివానందలహరీమహిమ్నాది స్తోత్రములు భాగవతము మొదలగు గ్రంథములశైలిని బోలి గంభీరముగను మనోహరముగను నున్నవిధము నీ క్రిందిపద్యములు తెలుపుచున్నవి.

మ. లలితంబైన భవత్తనూ నవలస
ల్లావణ్య దివ్యామృతం
బలుఁ గుల్కొందఁ గటాక్షకుడ్యములుగా
నందంద గోపాంగనల్
దలఁపు ల్పాదులు గట్టి కందళితమా
త్మస్త్రీలు వాటింతు రా
వెలఁతల్ తీవెలు చైత్రవిస్ఫురణనా
నీయొప్పు నారాయణా.

మ. విదితామ్నాయనికాయఘాతములకో
విజ్ఞాన సంపత్కళా
స్పదయోగీంద్ర మనస్సరోజములకో
బ్రహ్మేంద్రదిక్పాలక
త్రిదశవ్రాతకిరీటరత్నములకో
దీపించుచున్నట్టి నీ
పదపద్మంబులు భావగేహమున నే
వరింతు నారాయణా.

శా. పేలం గోలయుఁ గూటచిక్కము నొగిం
గీలించి నెట్టెంబుగాఁ
బీలీపింఛముఁ జుట్టి చెన్నడుమునం
బింఛావళిం గట్టి క
ల్యాలంకారకదంబగుచ్ఛమధుమ
త్తాళిస్వనం బొప్ప నీ
వాలం గాచినభావ మిట్టి దని నే
వర్ణింతు నారాయణా.

నారాయణశతకకర్త కావ్యకళావిదుఁ డని శతకరచన విశదము చేయుచున్నది. శతకమును ప్రాకృతశతకముల సంప్రదాయము ననుసరించి వివిధశీర్షికల క్రిందను విభజించి విషయావగాహనమును సులభము చేసినవిధము తుది పద్యము తెలుపుచున్నది.

శతకమును 1. ఆదిదశకము 2. అవతారదశకము 3. దివ్యరూపదశకము 4. నామప్రభావదశకము 5. కృష్ణావతారవింశతి 6. జ్ఞానవింశతి 7. మోక్షవింశతి యను శీర్షికల క్రిందను విభజించి విషయపరిజ్ఞానమును సులభమునుచేసి కవి తన కళానైపుణ్యమును సువ్యక్తము చేసెను. ఇతర భక్తిశతకములందును భగవంతుని నామరూపమహిమాదుల వర్ణనము లున్నను నారాయణశతకమునందు వలె విషయవిభాగము స్పష్టముగఁ గనబడదు. శైలి సంస్కృతాంధ్రపదమిశ్రితమై భాగవతభావగర్భితమై శబ్దార్థాలంకారరంజితమై సరళగతిశోభితమై రసవంతముగ నున్నను పోతనామాత్యుని భాగవతశైలితో దులదూగజాలదు.

భావార్థము

నారాయణ శతకమునకు మకుటము:—నారాయణా! పురుషార్థప్రదమైన యష్టాక్షరీమంత్రము వైష్ణవమంత్రరాజము. నారాయణశతకకర్త నారాయణ మంత్రోపాసకుఁ డని శతకార్థము విశదము చేయుచున్నది.

మ. కలుషౌఘవినాశకారి యగుచుం
గైవల్యసంధాయి యై
సరి నొప్పారెడు మంత్రరాజ మగు నీ
నామంబు ప్రేమంబుతో
నరు లెన్నెన్ని వాక్కునం బొరయరే
నన్నిము ఘోరాత్మయుం
వెలయుం భూరుహకోటరం బదియు సూ
వేదాత్మ నారాయణా.

నారాయణశతకము పరిశుద్ధమైన వైష్ణవభక్తిని బోధించుచున్నది. శ్రీకృష్ణుని శృంగారలీలలందును శ్రీమన్నారాయణుని నిర్గుణస్థితియందును పరిశుద్ధమైన వైష్ణవభక్తి వైష్ణవభక్తులకు ప్రత్యక్షమగుచున్నది. వాసుదేవు నెవ రేరీతిని గొలుచుచున్నారో వారల కారీతిని గోవిందుఁడు ప్రత్యక్ష మగుచుండును.

మ. ఇల నెవ్వారిమనంబులం దెలుక దా
నెంతెంత గల్గుండు నా
కాలందిం జెంది వెలుంగుచుందువు నెసన్
గోవింద నీ రూపులన్
సలిల ప్రాంబుమితంబులై సరసిలో
నంభోరుహంబుల్ దగన్
విల నొప్పారెడు చంద మొందె నెపుడు
న్నీలాంగ నారాయణా.

భగవద్భక్తికి మూలసాధనము చిత్తసమర్పణ మనియును చిత్తశుద్ధిలేని బాహ్యభేషజములు నిరర్థకములనియును నారాయణశతకము బోధించుచున్నది. ఆ బోధ శతకమునం దంతటను గోచరం బగుచున్నది.

మ. తపముల్ సత్క్రతు పంచయజ్ఞఫలముల్
దాన క్రియారంభముల్

జపము ల్పుణ్యసుతీర్థ సేవఫలముల్
సద్విప్ర విజ్ఞానముల్
ఉపవాస వ్రతధర్మశీలఫలముల్
నొప్పారు ని న్నాత్మలో
నుపమింపంగలవారికిం గలవు వే
యు న్నేల నారాయణా.

చిత్తశుద్ధిని గలిగి శ్రీమన్నారాయణుని సేవించి తరించుటకు సదాచారము ముఖ్య సాధనము. సదాచారవర్జితుని కైన జప నియమాదులు కొంగ జపములై భాగవత భక్తి కైంకర్యమునకు నిరుపయోగములుగ నుండును.

మ. సతతాచారము సూనృతంబుఁ గృపయున్
సత్యంబునున్ శీలమున్
అతిశాంతత్వము చిత్తశుద్ధికరమున్
నధ్యాత్మమున్ ధ్యానమున్
ధృతియుం ధర్మము సర్వజీవహితముం
దరారంబు గాకుండ స
మ్మతికిం జేరువ మీనివాసనుఖమున్
మానాథ నారాయణా.

నారాయణశతకము వైష్ణవపదము సర్థించుచున్నను విశిష్టాద్వైతసిద్ధినేకాక అద్వైతసిద్ధిని సయిత మర్థించుచున్నది. జ్ఞానవింశతియందును మోక్షవింశతియందును నీభావము వ్యక్తమగుచున్నది. నారాయణశతకమునందు బీజరూపముననున్న యీభావము భాగవతమునం దన్ని ఘట్టములందును గోచరంబగుచున్నది.

మ. నరిఘోరాంధక బోధకారణ విష
త్సంసారమాలిన్యముం
బరమానంద సుయోగనిర్మల లస
ద్భస్మంబుపై నూఁది యా
నిరతజ్ఞానసుకాంతి దర్పణమున
న్నిస్సంగుఁడై తన్నుఁ దా
నరయుం గాంచినవాఁడు నిన్నుఁ గనువాఁ
డబ్జాక్ష నారాయణా.

నారాయణశతకము మోక్షప్రాప్తికి సాధనములైన కర్మమార్గమును జ్ఞానమార్గమును భక్తిమార్గమును ఉపదేశించుచున్నను శతకమునకు భక్తియే హృదయముగ నున్నది. కవి "నే నీ దాసుఁడ నీవు నాపతివి నిన్నేకాని యొండెవ్వరిన్ ధ్యానింపం బ్రణుతింపను" అని శ్రీమన్నారాయణున కాత్మసమర్పణమును జేసిన విధమును శతకము విశదము చేయుచున్నది. కవి సంబోధించిన నారాయణుడు కాలాంతరమునను మెరసిన వ్యక్తి నారాయణుడు గాక విశ్వమయుడైన యాదినారాయణుడు. ఆదినారాయణుఁ డవ్యక్తుడు దివ్యాత్ముడు వేదాత్ముడు నిత్యాత్ముడు భూతాత్ముడు దోషఘ్నుడు కర్మఘ్నుడు. ఆదినారాయణమూర్తి విశ్వలీలా విహారములందు భిన్నరూపములను ధరించి లోకము నుద్ధరించుచుండును. వామనుని భయంకరలీలలందును శ్రీ కృష్ణుని శృంగారలీలలందును నారాయణ స్వరూపము భాగవతోత్తములకు గోచరంబగుచుండును. ఈ భావమునే కవి నారాయణశతకమునందు సువ్యక్తము చేసినను శతకమునందు శ్రీ కృష్ణుని శృంగారలీల లధికతరాదరణమును బడసినవి.

పోతరాజునకు శ్రీమన్నారాయణమూర్తి శృంగారమూర్తి, చారుకరుణామూర్తి సద్భక్తిమందారమూర్తి. భగవంతుని శృంగార విభూతులు విశ్వమును భాగవతమయముచేయుచు గారుణ్యామృతమును చరాచర ప్రపంచమునందును ప్రత్యక్షముచేయుచుండును. బాలగోపాలుని మురళీగానము గోవర్ధనమునకును గోబృందమునకును గోపాలురకును గోపాంగనలకును బ్రహ్మానందమును గలుగ జేసినది. కవి నారాయణశతకమునందు త్రికరణశుద్ధిగ విశ్వమయుడైన భగవంతుని గొనియాడి పరమార్థమును బొందగలిగెను. కవి చిత్తశుద్ధిగల భాగవతశ్రేష్ఠుడనియును, లౌకికసంపదల నారాధించి విఫలమనోరథుడైన విరాగి కాఁడనియును శతకార్థము దెలుపుచున్నది. నారాయణశతకమునందు భాగవతమునందు ప్రత్యక్షముగనున్న యద్వైతసిద్ధి పరిస్ఫుటము గాకపోయినను విశుద్ధమైన భాగవత హృదయము సర్వత్ర గోచరంబగుచున్నది. నారాయణశతకమునం దాంధ్రహృదయ లక్ష్యములైన భక్తిజ్ఞానయోగములు మనోహరముగ సంయోగమును బొంది భక్తిశతకములం దీశతకమునకు బ్రతిష్ఠ గలిగినది. కవి మమతాహంకారములను విసర్జించి యార్త హృదయముతో నారాయణోపాసనమును జేసి కైవల్యపదమును జేరి జన్మసాఫల్యమును గాంచిన విధమును ఈ శతకము భక్తులకు జూపుచున్నది.

మ. మమతాకార వికారసంపద మహా
మత్తాళిలో నంధకా
రనుచే ముక్తికి నేగుమార్గ మెఱుఁగన్
రా దింక నాలోనికిన్
విమలాపాంగ దయాదివాకరు నెసన్
వీక్షింపగాఁ జేయుమీ
కమలానంద విహారవక్షలలితా
కంజాక్ష నారాయణా.

పా ఠాం త ర ము లు

ఈ శతకమును ముద్రించునప్పుడు చెన్నపురిలోని ఆంధ్ర సాహిత్య పరిషత్కార్యాలయమునందలి వ్రాతప్రతులతో సంప్రతించి పాఠాంతరములను గైకొంటిమి. కావున సర్వదా వారి యెడల విందులకు కృతజ్ఞతఁ జూపుచున్నారము.

" సెర్లోఒక సిన్న బెడ్డేస్తే అలపుట్టి సెరువు సివరికంటా
పోత్తోంది - సూడుమావా - మనందరం సెర్లో నీరంటోళ్లం!
ఒక్కబొట్టు కదిత్తే నీరంతా కదులుద్ది!
మంచి మడిసిని కొడితే వూరందరికీ తగులుద్ది!
నిన్ను కాదని వూరు బతకలేదు. వూర్ని కాదని నువ్వూ పోలేవు
ఎందూరం పోయినా సెర్లో సేపలా ఈ సెర్లోనే!
యాడకి పోయినా ఈ మడుసులతే!
మంచోళ్లూ సెడ్డోళ్లూ అని విడిగా వుండరు మావా
మంచీ సెడ్డా కలిస్తేనే మడిసి"

తెలుగు
సినిమా
చరిత్రలో
ఇది
'సాక్షి'
నామ
సంవత్సరం

నిర్మాతలు సురేష్ కుమార్ శేషగిరి రావు
సంగీతం కె.వి. మహదేవన్ కెమెరా పి.ఎస్. సెల్వరాజ్
రచన ముళ్లపూడి వెంకటరమణ దర్శకుడు బాపు
శ్రీ సారథీ స్టూడియోస్

NVKR

శ్రీ కాళహస్తి శతకము

శ్రీ కాళహస్తి సుప్రసిద్ధమైన శివక్షేత్రము. సువర్ణముఖీ తీరమునందు కొండలనడుమ నలరారుచు నీక్షేత్రము యాత్రికుల నాకర్షించుచున్నది. ఈ క్షేత్రపురాణమునకు సంబంధించిన సన్నివేశములు సాలెపురుగు పాము ఏనుగుల యుదంతము క్షేత్రమాహాత్మ్యము నందు రమ్యముగ వర్ణింపబడినది. పృథివ్యప్తేజోవాయ్వాకాశలింగ రూపములను దాల్చిన యీశ్వరుడు కాళహస్తియందు వాయులింగముగ వెలసినటులు స్థలపురాణము వర్ణించుచున్నది.

శ్లో॥ శ్రీశైలం కాశి కేదారం కాళహస్తిం చ పట్టిసమ్
పంచక్షేత్రాణి యే స్మృత్వా మహాపాతక నాశనమ్.

ఈ నాటిశ్లోకము శ్రీ కాళహస్తిక్షేత్రపు ప్రసిద్ధిని విశదము చేయుచున్నది.

శ్రీ కాళహస్తీశ్వరశతకము శివభక్తిపరమైన శతకములందు మంచిస్థానము గల శతకము. శతకకర్త ధూర్జటికవి యని ప్రతీతి కలదు. కాదనువారును గలరు. "ధూర్జటికవి పాకనాటి యాజువేల నియోగి భారద్వాజగోత్రజుడు. ఆపస్తంబసూత్రుడు. కాళహస్తివాసుడు. శివభక్తుడు" అని శ్రీ వీరేశలింగము పంతులు గారు కవుల చరిత్రమునందు ధూర్జటికవిప్రణీతంబైన శ్రీ కాళహస్తి మాహాత్మ్యమునందలి ప్రమాణముల ననుసరించి వ్రాసి యుండిరి. శ్లోకప్రతీతి యిటుల యున్నను శతకమునందుమాత్రము కర్తృత్వాదికములను నిర్ణయించుటకు సాధనంబు లేవియును లేవు. కస్తూరిరంగకవి అనేదయొకడు తన రంగరాట్ఛందమునందు దీని యందలి 114—వ పద్యము నుదాహరణముగను గైకొని ధూర్జటి కవి కాళహస్తీశ్వరశతకమును పేర్కొనెను.

శా. నీకుం గాని కవిత్వ మెవ్వరికి నే
నీనంచు మీఁదెత్తితిన్
చేకొంటిం బిరుదంబు కంకణము ముం
జేఁ గట్టితిం బట్టితిన్
లోకుల్ మెచ్చ వ్రతంబు నాతనువుకీ
లున్ నేర్పులుం గావు ఛీ!
ఛీ! కాలంబులరీతి దప్పెదుఁ జుమీ
శ్రీ కాళహస్తీశ్వరా! 114

వాడుకనుబట్టి శతకకర్త ధూర్జటియని యంగీకరించినను నిర్ణయమును సమర్థించుటకు దగిన యాధారములు గనుపట్టవు. ధూర్జటికవి ప్రణీతంబులైన రెండు గ్రంథములను పోల్చినను నిసంశయ మింతవఱకును తేలలేదని పండితుల మతము. పరిశోధకు లీవిషయ విమర్శనమునుచేసి శతకకర్తను నిర్ణయింతురు గాక! కాళహస్తి చరిత్రమును ధూర్జటివంశ చరిత్రమును నిందు లకు సాధనంబులు గాగలవు.

కా ల ని ర్ణ య ము

మహాకవి యైన ధూర్జటి శ్రీ కృష్ణదేవరాయల సమకాలికుడు. ఈ కవివంశజుడు కుమారధూర్జటి తన రచనావళి యందు ధూర్జటి నిటులు ప్రస్తుతించెను;

మ. పంగా గంగాలహరీతరంగ సమశీం
ఛ్రత్ప్రాశితాంచత్కృతా
ఘం [illegible] బావవిభ్రమకృష సరరా
డ్గంభీరకోటీరవి
స్ఫుటరత్నద్యుతిపాటలీకృతపదాం
భోజాతు సర్వజ్ఞ ధూ
ర్జటిఁ గొల్చెద నస్మదీయకులక
ర్తన్ భక్తి రంజిల్లఁగన్.

కవులచరిత్రమునందు ధూర్జటికాలము 1530 ప్రాంతము లందు నిర్ణయింపబడినది. ధూర్జటియే శతకకర్తయైన గ్రంథము నా కాలమునకు చెందినదగును.

శైలి

శతకశైలి రసవంతమై సరళమై హృద్యమై యున్నది కాళహస్తీశ్వరునిస్తోత్ర పరములైన శతకములు 1. కాళహస్తిలింగశతకము, 2. కాళహస్తిశతకము (రఘునాథకృతము), 3. కాళహస్తీశ్వరశతకము (నాగపూడి కుప్పుస్వామయ్యకృతము), 4. తిమ్మయ్య, 5 వీరాపాడుడు మొదలగు శతకములున్నను నీ శతకమువలె నితర శతకములు జనాదరణమును బడయలేదు శతకకర్త పండితుడు, రసజ్ఞుడు, శివభక్తుడు శతకమునందలి 49, 51, 65, 77, 114 పద్యములు కవికర్త ప్రతిభను వెలువుచున్నవి. కవి తన చిత్తసంక్షోభమును దాపక ఆర్తహృదయవేదనను ఆర్తత్రాణపరాయణుండైన కాళహస్తీశ్వరునకు నివేదించెను. పద్యములు భక్తిరసావేశ భరితములై భక్తులచిత్తముల నాకర్షించుచున్నవి. భాష సంస్కృతాంధ్రపదముల సమ్మేళనము నుచితరీతిని గలిగి సుబోధ్యముగనున్నది. వర్ణనలు సామాన్యములైనను రసవంతములై హృదయరంజకములుగ నున్నవి. క్వచిత్తుగ గ్రామ్యప్రయోగము లున్నను రచన కావ్యసరణిని గలిగి పండితహృదయమును దెలుపుచున్నది. గులాము, పేచి, అంతా, పూనందేమిటి, తీర్థాలు, మొదలగు ప్రయోగము లున్నను రచన రసవంతమై పాండిత్యమును దెలుపుచున్నది. భావార్థ వివారణ సందర్భమునం దుదాహృతములైన పద్యములు శతకశైలిని దెలుపుటకు జాలియున్నను మఱికొన్ని పద్యము లిచట నుదాహరింపబడుచున్నవి. కవి శివానందలహరి సర్వేశ్వరశతకము మొదలగు గ్రంథములందలి భావములను గ్రహించినటులు పద్యములు దెలుపుచున్నవి.

మ. దినములం జిత్తములో సువర్ణముఖరీ
తీరప్రదేశామ్రకా
ననమధ్యోపలవేదికాగ్రమున నా
నందంబునం బంకజా
సన నిష్ఠన్నినుఁ జూడఁగన్న సదిపో
సౌఖ్యంబు లక్ష్మీవిలా
సిని మాయానటనల్ సుఖంబు లగునే
శ్రీకాళహస్తీశ్వరా. 35

మ. పవి పుష్పంబగు నగ్ని మంచగు నకూ
పారంబు భూమిస్థలం
బవు శత్రుం డతిమిత్రుఁడౌ విషము ది
వ్యాహారమౌ నెన్నఁగా
నవనీమండలిలోపలన్ శివశివే
త్యాభాషణోల్లాసికిన్
శివ! నీనామమె సర్వవశ్యకరమౌ
శ్రీకాళహస్తీశ్వరా! 45

శా. పాలుం బువ్వయుఁ బెట్టెదం గుడువరా
పాపన్న రా! యన్న నే
లేలెమ్మన్న నరంటిపండ్లుఁ గొని
తేలేకున్న నే నొల్ల నం
చేలాలింపరె తల్లిదండ్రు లపు డ
క్కెళ్ళ దెచ్చి వాత్సల్యసం
క్తి న్శ్రీలావసనంబుఁ గడుపరా
శ్రీకాళహస్తీశ్వరా. 52

శా. అధివ్యాధులు దీపనాడులు కళ
త్రాపత్యముల్ చాలఁగా
బాధల్ పెట్టఁగ నిప్పుడమ్ములను బో
వన్యాంతుం డేపుగా
వేధర్మం బని కర్మఁజేసితివి న
న్నేతీఁ బీడించు నా
తే పేరుల్ నిను గొల్వనుండఁగదరా
శ్రీకాళహస్తీశ్వరా. 133

భా వా ర్థ ము

శతక మకుటము :— శ్రీకాళహస్తీశ్వరా! శ్రీకాళహస్తి మాహాత్మ్యమునం దీమకుటార్థము రమ్యముగను వర్ణింపబడినది. స్వయంభవమైన లింగమునకు సాలెపురుగును పామును ఏనుగును కన్నప్పయును జేసినయుపచారములనుబట్టి యీపేరు గలిగినటులు పురాణగాథ గలదు. కావ్యము కవిహృదయభావావేశమును తెలుపుచున్నను మానవప్రవృత్తిని ద్యోతకముచేయుచు జనాదరణమును బడయుచున్నది. నిత్యజీవితానుభవమునందు మానవులకు గావ్యములు సుఖదుఃఖానుభవములను ప్రత్యక్షముచేయుచు పురుషార్థములను బడయుటకు సాధనంబు లగుచున్నవి. ఈ శతకకర్తకు సంసార తాపత్రయానుభవము వైరాగ్యమును గలుగజేసి మోక్షకాంక్షను బుట్టించినది. కవి ఆకాలపు కవులవలె రాజాశ్రయమును జేరియుండు రాజుల నేకారణమువనో విశేషముగ నిరసించెను. శతకమునందుగల "రాజాధమ శ్రేణీద్వారము" "రాజామాత్యులు" "రాజకీటకములు" "నృపాలాధముల్" "లోకకంటకులు" "అధములు" "భూభృత్పుండా ఖులు" "రాజామాత్యులు వారి సేవ నరకప్రాయంబు" మొదలగు ప్రయోగములు రాజనిరసనమును సూచించుచున్నవి. దీనియందలి 14, 49, మొదలగు పద్యములు కాముక చిత్తవృత్తిని, 36, 69, 134 పద్యములు బాంధవద్వేషమును దెలుపుచున్నవి. కవికి యౌవనమునందు సమ్మోహనమునకు గారణంబులైన కామినీ కనకంబులు కాలాంతరమునందు వైరాగ్యమునకు సాధనంబులైనవి. భోగములు యోగమునకు సాధనంబులైనవి. కవి యౌవన దశయందు కామపరతంత్రుడైనను కాలక్రమమునను కర్మపరిపాకమున మోక్షార్థియైనటులు శతకార్థము విశదము చేయుచున్నది. తప్పులనుజేయుట మానవ స్వభావము. త్రికరణశుద్ధిగను పశ్చాత్తాపమును బొంది చిత్తమును శివార్పణము చేయుట ముక్తికి మార్గము. కాళహస్తీశ్వర శతకమునం దీ భావార్థములను నీ క్రింది పద్యములు విస్పష్టము చేయుచున్నవి.

శా. సంతోషించితిఁ జాలుఁజాలు రతిరా
జద్వార సౌఖ్యంబులన్
శాంతిం బొందితిఁ జాలుఁజాలు బహురా
జద్వార సౌఖ్యంబులన్
శాంతిం బొందెదఁ జూపు బ్రహ్మపదరా
జద్వారసౌఖ్యంబు ని
శ్చింత శ్శాంతుండ నౌదు నీకరుణచే
శ్రీకాళహస్తీశ్వరా! 62

రతిరాజద్వార సౌఖ్యంబులు రాజద్వార సౌఖ్యంబులు బ్రహ్మజ్ఞానమునకు సాధనంబులైనవిధమును పైపద్యము తెలుపుచున్నది.

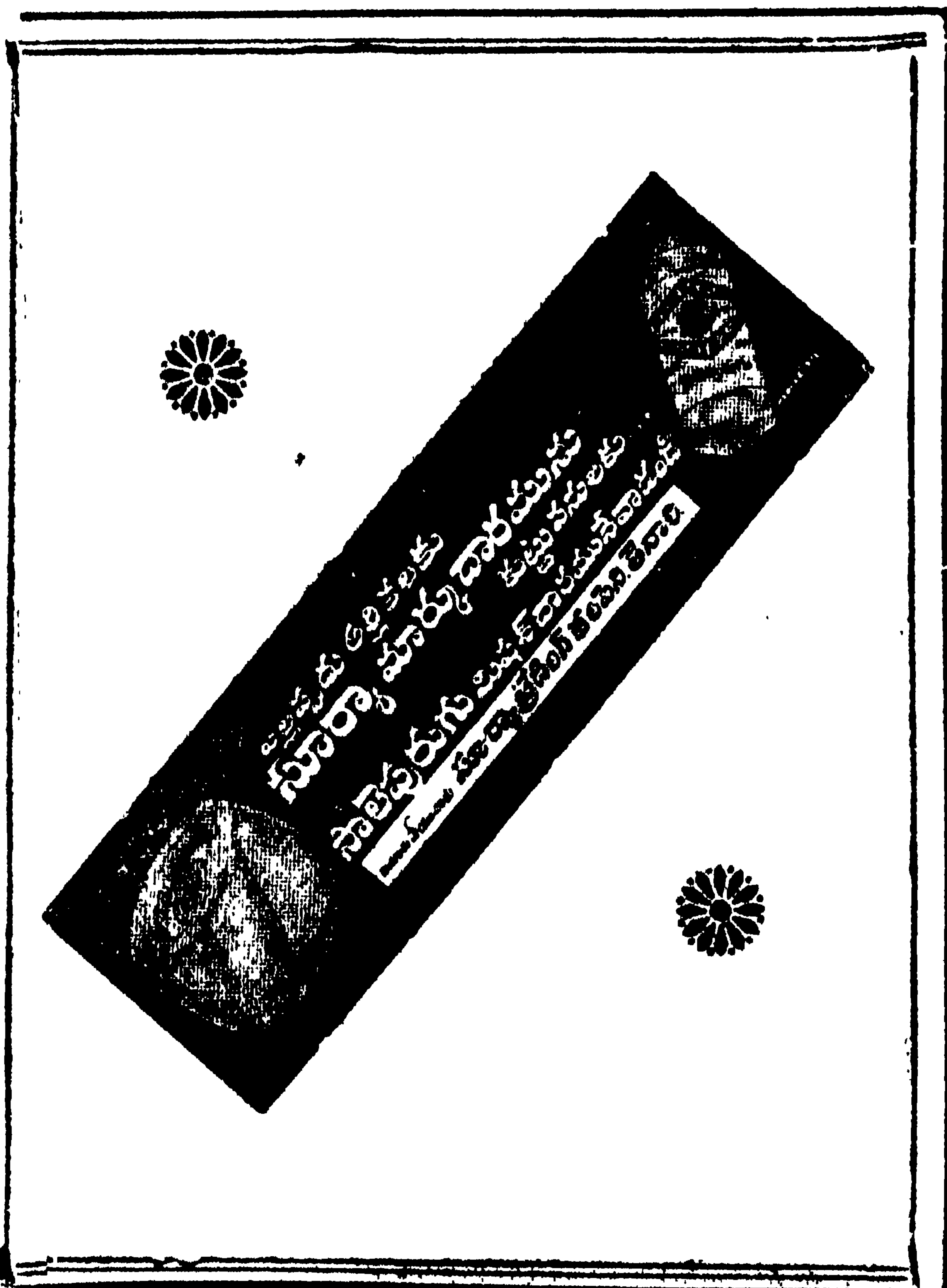
మ. అయవారై చరియింపవచ్చుఁ దనపా
దాంభోజతీర్థంబులన్
దయతోఁ గొమ్మనవచ్చు సేవకుని వ
ర్థప్రాణదేహాదు లం
స్వీయము నాసొమ్మనవచ్చుఁ గాని పిడుల
న్నిందించి నిన్నాత్మ ని
ష్క్రియతం గానఁగరాదు పండితులకున్
శ్రీకాళహస్తీశ్వరా! 73

శ్రీరంగనీతుల నెన్నింటినైనను జెప్పవచ్చును నిష్కామ చిత్తముతో నీశ్వరుని గొల్చుట దుర్లభము.

మ. వెనుకం జేసిన ఘోరదుర్దశలు భా
వింపంగ రోతయ్యెడున్
వెనుకన్ముందర వచ్చు దుర్మరణము
ల్వీక్షింప భీతయ్యెడు
న్నను నేఁ జూచియు నా విధుల్దలఁచియు
న్నాకే భయంబయ్యెడుం
జెనకుం జీకటి నాయెఁ గాలమునకున్
శ్రీకాళహస్తీశ్వరా! 76

కవి తన పాప కార్యములకు పశ్చాత్తాపమును బొందిన విధమున నీ పద్యము నిదర్శనము.

శా. లేవో కానల కందమూలఫలముల్
లేవో గుహల్ తోయముల్
లేవో యేఱులఁ బల్లవాస్తరణము
ల్లేవో సదా యాత్మలో
లేవో నీవు విరక్తుల న్మనప జా
లిం బొంది భూపాలురన్

సేవ ల్సేయఁగఁబోదు రేలొకొ జనుల్
శ్రీ కాళహస్తీశ్వరా! 46

రాజసేవానిరసనమును వైరాగ్యానందమును పై పద్యమునందు పరిస్ఫుటము చేయబడినది.

శా. రోసీరోయదు కామినీజనుల తా
రుణ్యోరుసౌఖ్యంబులన్
పాసీపోయదు పుత్రమిత్రజన సం
పద్భ్రాంతి, వాంఛాలతల్
కోసీకోయదు నా మనం బకట! నీ
కుం బ్రీతిగా సత్క్రియల్
చేసీచేయదు దీని త్రుళ్లణఁపవే
శ్రీకాళహస్తీశ్వరా! 32

తృష్ణావేగమును సంహరించి చిత్తశాంతిని ప్రసాదించుట కీశ్వరుని వేడుచున్నాడు.

శా. జాతు ల్సెప్పుట సేవసేయుట మృషల్
సంధించు టన్యాయ్యవి
ఖ్యాతిం బొందుట కొండెకాఁడగుట హిం
సారంభకుం డౌట మి
థ్యాతాత్పర్యము లాడు టన్నియుఁ బర
ద్రవ్యంబు నాశించి యా
శ్రీ తా నెన్నియుగంబు లుండఁ గలదో
శ్రీ కాళహస్తీశ్వరా! 100

మ. మది ని న్నెమఱకుండు వారలకు గా
మక్రోధముల్ ముక్తిసం
పద లీపోవుట తెల్లమయ్యె నవివా
భావైక విజ్ఞానసం
పదలై పం జిలుకాడ వీవనుచు న
న్మార్గంబునం భక్తరా
జి దివారాత్రులు చెప్పఁగా విని మదిన్
శ్రీకాళహస్తీశ్వరా! 122

మ. కడుపే పట్టఁగలేక లోకముల కా
కంబట్ట మారూరి వెం
బడి నింటింటఁ గడుంగడుం గృపణతం
బైత్యం బపేక్షించి వేఁ
డెడి విష్కారణ దుఃఖవృత్తిఁ బడుచుం
డెందంబునం నిన్ను దకా
రెదు నన్నుం గరుణింపరాదఁగదె! యో
శ్రీకాళహస్తీశ్వరా! 141

మానవులు భగవంతుని సేవించుచు గామితార్థములను బడయుచురని శ్రీకృష్ణ భగవానులు గీతయందు వివరించిన భావము లకు శతకములు ప్రమాణములుగ నున్నవి.

శ్లో. చతుర్విధా భజంతే మాం జనా స్సుకృతినోఽర్జున!
ఆర్తో జిజ్ఞాసు రర్థార్థీ జ్ఞానీ చ భరతర్షభ!

భగవద్భక్తులందు మోక్షకాములైన జ్ఞాను లుత్తములు. మోక్షకామియైన శతకకర్త శ్రీ కాళహస్తీశ్వరుని త్రికరణశుద్ధిగను స్తోత్రముచేసి భక్తిరసానందమును భక్తులకు సాక్షాత్కారము చేసి శివసాయుజ్యమును బడయఁగలిగెను.

మ. అడుగన్ బద్మజాకల్పముల్ బ్రదుకఁ బ
ద్మాధీశ్వరత్వంబు వి
న్నడుగన్ నాసవవైభవం బడుగ లో
కైకాధిపత్యంబు నే
నడుగన్ నీచరణాంబుజాతయుగళీ
ధ్యానంబు నా కిమ్ము పే
ర్మిడుచింతల్ దిగద్రావివైతు నిడునే
శ్రీ కాళహస్తీశ్వరా. 138

పా ఠ భే ద ము లు

ఈ ప్రతిని సిద్ధముచేయుటయం దీ క్రింది యైదు ప్రతులు సంప్రదింపబడినవి. అందు మొదటి మూడును చెన్నపురి ప్రాచ్య లిఖిత పుస్తకభాండారమునందలి 10—3—21, 11—2—25, 11—2—27 నంబరులు గలవి. నాలవది వావిళ్ళవారిచే 1911 సంవత్సరమున ముద్రిత మయినది. ఐదవది మంజువాణివారిచే ముద్రితమయినది. వీనికి వరుసగా 'ల. అ. ఇ. వా. మం.' అను సంకేతాక్షరము లుపయోగింపబడినవి. శతకమునందు నం 141 పద్యముల సంఖ్య ప్రక్షిప్తమును సూచించుచున్నది. పద్యములు 46, 92 సమానార్థమును దెలుపుచున్నవి. ఇట్టి పద్యములు మఱికొన్ని గలవు. క్రమక్రమమున ననుకరణ పద్యములు క్రొత్తవి గ్రంథమునందు బ్రవేశమును బొందినవిధమును గ్రంథపరిశీలనము విశదీకరించుచున్నది.

దాశరథి శతకము

శ్రీ రామభక్తి పరములైన శతకములందు దాశరథిశతక మాంధ్రహృదయ రంజకమైన శతకరత్నము. ఆంధ్రభాషామాధుర్యమును రామదాసభక్తి మాధుర్యమును భద్రగిరి శ్రీరామభక్తి మాధుర్యమును దాశరథీశతకమునందు సమ్మేళనము నొంది శతక ముఖండమైన భక్తిరసానందమును శ్రీరామభక్తులకుఁ బ్రత్యక్షము కావించుచున్నది. దాశరథీ శతకవ్యాపన మీశతక మాంధ్రహృదయా దరమును బడసినవిధమును విశదము చేయుచున్నది. ఒకటి రెండు తరముల కిందట బాలురకు దాశరథీశతకమును రుక్మిణీకల్యాణమును బడులందు జదివించుట యాచారముగ నుండెడిది. అక్షరాస్యులైనను గాకపోయినను "శ్రీ రఘురామ చారుతులసీదళదామ" యని తమనోటిని పావనముచేయుట విద్యాభ్యాసమునకు లక్ష్యముగ నుండెడిది. ఆంగ్లవిద్యా ప్రభావ మాంధ్రహృదయమును వ్యత్యస్తము చేసినది. యేట్సువర్గము కటాక్షమువలన బడులు విరసములైన "కాకి కుక్క" కథలను పాటలను గఱపుచున్నవి. సరసమైన "పరమదయానిధే పతితపావననామ హరే యటంచు"నను మధురాక్షరములను గఱపెడి బడులు మచ్చునకైనను గనఁబడకున్నవి. ఇంతటితో నీ యుపాఖ్యానమును జాలించి ప్రస్తుతాంశమును గూర్చి చర్చించుట కర్తవ్యము.

క ర్తృ త్వ ము

ఈ శతకమునందు గ్రంథకర్త తన కులగోత్ర నామాదు లను 102, 103 పద్యములందుఁ దెలియఁజేసెను:—

ఉ. అల్లన లింగమంత్రిసుతుఁ
డత్రిజగోత్రజుఁ డాదిశాఖ కం
చెర్లకులోద్భవుం డనఁ బ్ర
సిద్ధుఁడనై భవదంకితంబుగా
నెల్లకవుల్ నుతింప రచి
యించితి గోపకవీంద్రుఁడన్ జగ
ద్వల్లభ నీకు దాసుఁడను
దాశరథీ కరుణాపయోనిధీ.

కంచర్ల గోపన్న ప్రథమశాఖాబ్రాహ్మణుఁడు. ఆత్రేయసగోత్రజుఁడు. లింగన్న కామాంబల తనయుఁడు. రామానుజమతస్థుఁడు. భట్టరార్యశిష్యుఁడు. నిజాము రాష్ట్రమునందుఁగల నెలకొండపల్లెయందుఁ బుట్టినవాఁడు. అక్కన్న మాదన్నలకు మేనల్లుఁ డను ప్రతీతియును గలదు.

రామదాసు నామమునఁ బ్రఖ్యాతుఁడైన గోపన్నచరిత్రము రామదాసుచరిత్రమునందు సవిస్తరముగఁ గలదు. గోపన్న బాల్యము నుండియు శ్రీరామునిఁ గొలుచుచుండెను. కబీరదాసువలనఁ దారక మంత్రము నుపదేశము నొందెను. శ్రీరామకైంకర్యమునకుఁ దన పాత్రంతయు వినియోగించెను. బంధుమిత్రుల బలవంతమువలన అక్కన మాదన మంత్రులను జేరి భద్రాచలసమునకుఁ దహసీలుదారు పదవిని బడసెను. తాలూకాసిస్తు దస్తులను శ్రీ భద్రాద్రిరాముని కైంకర్యమునకు వినియోగించి పండ్రెండు సంవత్సరముల కారాగృహవాస దండనము ననుభవించెను. ఆ కాలమునందు రామదాసుచేసిన శ్రీరామసంకీర్తనము రామదాసు కీర్తనలుగ దేశమునం దంతటను వెలసినవి. శ్రీరాముఁడు తానీషాకు సొమ్మునుఁ జెల్లించి రామదాసును విడిపించెను. రామదాసు భద్రాచలరాముని సేవించుచుఁ బరమపదము నొందెను.

కాలము

గోపన్న కాలనిర్ణయమును జేయుటకుఁ దగినయాధారములు గనిపింపవు. తానీషాయుదంతమును అక్కన్న మాదన్నల బంధుత్వ మును నమ్మినయెడల నీతఁడు 1630 – 1680 ప్రాంతములందు నివసించియుండును. అక్కడి శాసనములును రామదాసు 1630 ప్రాంతములందు నివసించినటులు నిరూపించుచున్న వని మద్దాల గురుబ్రహ్మశర్మగారు శ్రీ వంగూరి సుబ్బారావుగారికి వ్రాసియుండిరి. పరిశోధకులు విషయాన్వేషణమును జేసి కాలనిర్ణయమును జేయవలసి యుందురు.

శైలి

శైలి ధారాళమై మధురముగ నున్నది. భాష సంస్కృతాంధ్ర పదసంకలిత మై సులభగ్రాహ్యముగ నున్నది అంత్య ప్రాసములు ముక్తపదప్రాసములు శబ్దాలంకారములు గలవు. సర్వేశ్వర, వృషాధిపశతకములందుఁ గల నిగమాగమశాస్త్ర వైదుష్య మీశతకము నందుఁ గనబడదు. రామతారకశతకమునందుఁ గల వేదాంతభావ ములును గనిపింపవు. భక్తిరసప్రవాహము శతకమునం దంతటను గలదు. వాడుక ప్రయోగము అచ్చటచ్చట గన్పట్టుచున్నను బద్య ములు రసవంతములై సలక్షణముగ నున్నవి. మూఁడవ పద్యము నందు "దుర్వ్యసనముఁ జెంది కావ్యము దురాత్ముల కిచ్చితి మోస మయ్యెను" యని వ్రాయుటవలన నితరకావ్యములను వ్రాసిన ట్లూహింపఁదగియున్నను నా కావ్యములు గనిపించుటలేదు. శతకమును సంప్రదాయానుసారముగ దశకవిభాగముఁ జేసినటులు వర్ణనలు విభాగములు సూచించుచున్నను శతకమంతయుఁ గలిసి మిశ్రితమై యుండుటవలన కవిహృదయానురూపమైన విభజనము దుస్తరముగ నున్నది. ఇందలి 39, 64, 84 పద్యములు శివానందలహరిలోని 14, 27, 7 శ్లోకములను, 100, 101 పద్యములు సర్వేశ్వర శతకమునందలి పద్యములను బోలియున్నవి. ఇతర స్తవములను శతకములనుబోలిన పద్యము లనేకములు గలవు. శైలిని దెలుపుటకు కొన్ని పద్యము లుదాహరింపఁబడుచున్నవి:—

ఉ. రంగదరాతిభంగ ఖగ
రాజతురంగ విపత్పరంపరో
త్తుంగతమఃపతంగ పరి
తోషితరంగ దయాంతరంగ స
త్సంగ ధరాత్మజాహృదయ
సారసభృంగ నిశాచరాబ్జమా
తంగ శుభాంగ భద్రగిరి
దాశరథీ కరుణాపయోనిధీ.

చ. 'పరమదయానిధీ పతిత
పావననామ హరీ' యటంచు సు
స్థిరమతులై సదా భజన
సేయు మహాత్ముల పాదధూళి నా
శిరమునఁ దాల్తు మీ రటకు
జేరకుఁ డంచు యముండు కింకరో
త్కరముల కానఁ బెట్టునట
దాశరథీ కరుణాపయోనిధీ.

ఉ. చిక్కనిపాలపై మిసిమిఁ
జెందిన మీఁగడ పంచదారతో,
మెక్కినభంగి నీ విమల
మేచకరూపసుధారసంబు నా
మక్కువ పళ్లెరంబున స
మాహితదాస్య మనేటి దోయిటన్
దక్కె నటంచు జుఱ్ఱెదను
దాశరథీ కరుణాపయోనిధీ.

చ. పసరకి చిక్కె మైనసకు
వాచవికిం జెడిపోయె మీను తా
వినికికిఁ జిక్కెఁ జిల్వ కను
వేదుఱుఁ జెందెను శెల్ల తావిలో
మసికి నశించె నాకుఁ దర
మా యిరుమూఁటిని గెల్వ నైదు పా
ధసముల నీవె కావఁ దగు
దాశరథీ కరుణాపయోనిధీ.

ఉ. భూపకులప్రదీప మణి
భూషణ కాంతికలాప భండనో
ద్దీపితదివ్యచాప జగ
దీడ్యదురాప మహాప్రతాప సం
తాపితవైరిభూప విగ
తప్రకటాఖిలపాప పుణ్యసం
స్థాపనరూప భద్రగిరి
దాశరథీ కరుణాపయోనిధీ.

భావార్థము

ఈ శతకమునకు మకుటము:—భద్రగిరి దాశరథీ కరుణాపయోనిధీ. భద్రాచలము సుప్రసిద్ధమైన శ్రీరామక్షేత్రము. శ్రీ సీతారామలక్ష్మణులు వనవాసమును భద్రగిరిప్రాంతములందే చేసి యుందు రనియును నాసికప్రాంతములందుఁ జేసియుండరనియును కొమర్రాజు లక్ష్మణరావు పంతులుగారు నిర్ణయించిరి. ఈ నిర్ణయము వలన భద్రగిరి ప్రాచీనమైన క్షేత్రమని విశద మగుచున్నది. ఆంధ్ర దేశమునందలి శివక్షేత్రములందు శ్రీగిరియును శ్రీరామక్షేత్రము లందు భద్రగిరియును దుర్గమము లైన సుప్రసిద్ధక్షేత్రములు. శ్రీగిరి భద్రగిరి క్షేత్రములు దుర్గమము లైన పర్వతారణ్యా

వ్యాతవములై కృష్ణాగోదావరీతీరముల నలంకరించిన పుణ్యక్షేత్రములు. ఈ క్షేత్రయాత్రలు దురారాధ్యములైనను మనోహరములై భక్తుల నాకర్షించుచున్నవి. శివరాత్రికి శ్రీశైలమునకును శ్రీరామ నవమికి భద్రాద్రికిని వేనవేలు భక్తులు గుంపులు గుంపులుగ భగవన్నామస్మరణమును జేయుచు దుర్గమారణ్యములందుఁ బయనము చేయుట మనోహరముగ నుండును. యాత్రికులు గుంపులుగుంపులుగఁ బయనముచేయుచు మఠములందు వనభోజనములను జేయుచు గిరికాంతారముల నడుమను భజనలను జేయుచు శివరామకీర్తనలను బాడుచు యాత్రసుజేయుట మనోహరముగ నుండును.

భక్తవత్సలుడైన భద్రగిరీశ్వరుని ప్రభావము దాశరథీ శతకమునకు హృదయము. రామదాసు శ్రీరాముని త్రికరణశుద్ధిగను సేవించి దుఃఖమును జయించి సుఖమును బడసెను. గోపరాజు రామదాసైన విధమును దాశరథీశతకము హృద్యముగను విశదము చేయుచున్నది. శ్రీరామభక్తి దుఃఖనివృత్తిని జేసి సుఖప్రాప్తిని గలుగజేయఁగలవిధమును రామదాసు చరిత్రము వ్యక్తము చేయుచున్నది. రామదాసనామము భాగవతభక్తులకుఁ బర్యాయపదముగను బరిణతి నొందినది.

శ్రీరామభక్తి వైష్ణవభక్తివికాసమునందు బాహ్యలక్షణ చిహ్నముల కధికమైన ప్రాముఖ్యము నొసంగక జ్ఞానమార్గమున కధికమైన ప్రాముఖ్యము నొసంగుచున్నది. శ్రీరామానుజ యామునాచార్యు లుపదేశించిన శుద్ధవైష్ణవము పదునేడవ శతాబ్దియందు వీరవైష్ణవముగను బరిణమించినది. ఆంతరంగికభక్తి మాటుపడి బాహ్యలక్షణములు ప్రబలినవి. పంగనామములు తులసిపూసలు ప్రబలినవి. పదుమూఁడవ శతాబ్దియం దుదయించిన భక్తియుగము పదునేడవ శతాబ్దిని బాహ్యచిహ్నములందు లీనమై నిజస్వరూపమును గోల్పోయినది. దాశరథీశతకమునందలి గోపన్నకృతమైన స్వీయవర్ణనమే ఈ విషయమును రుజువు చేయుచున్నది.

ఉ. పట్టితి భట్టరార్యగురు
పాదము లిమ్మెయి నూర్ధ్వపుండ్రముం
బెట్టితి మంత్రరాజ మొడఁ
బెట్టితి నయ్యమకింకరాళికిం
గట్టితి బొమ్మ నీచరణ
కంజములందుఁ దలంపునెట్టి పోఁ
దిట్టితిఁ బాపపుంజముల
దాశరథీ! కరుణాపయోనిధీ.

ప్రజాదృష్టి బాహ్యలక్షణములందు లగ్నమై యున్నను గోపన్నదృష్టి శుద్ధమైన రామభక్తియందు లగ్నమైన విధమును దాశరథీ శతకము విశదము చేయుచున్నది. ఆంధ్రదేశమునందు ద్రవిడ దేశమునందు లేని యొక విశేషము గనుపించుచున్నది. శ్రీరామభక్తి దేశమునందు మూలమూలలను వ్యాపించియున్నది. శ్రీరామభజనలు రామమందిరములు గ్రామములకు జీవకళలుగ నున్నవి. ప్రజలు కులవివక్షలేకను బ్రాహ్మణబ్రాహ్మణేతరులు కలిసి దీపారాధనముజేసి రామభజనను జేయుచు గ్రామసంకీర్తనమును జేయుట పరిపాటిగ నున్నది. ముఖ్యముగను గ్రామోత్సవసమయములందుఁ బ్రజలు రామభక్తిపరవశులై భజనలను జేయునపుడు చూచిన వారల కాంధ్రదేశమునందు శ్రీరామభక్తి వ్యాప్తిని గాంచిన విధము విశదము గాగలదు.

ముప్పదేండ్లకుఁ బూర్వము రామదండు మహాప్రవాహమువలె వెలిదేశమును భక్తిరసమునందు ముంచినది. ఆంధ్రరత్న దుగ్గిరాల గోపాలకృష్ణయ్య గారు శ్రీరామకైంకర్యమునకును దేశకైంకర్యమునకును రామదండును స్థాపించుటకుఁ బ్రయత్నములను జేయుచున్నారు. రామభజనలందుఁ బాడెడి కీర్తనలు విశేషముగను రామదాసుకీర్తనలుగ నుండును.

రాగము—నాథనామక్రియ, ఏకతాళము

కోదండరామ కోదండరామ
కోదండరామ కోదండరామ॥
నీదండ నాకు నీవెందుఁ బోకు
వాదేల నీకు వలదువరాకు ॥కో॥
శ్రీరామ మమ్ముఁ జేపట్టుకొమ్ము
ఆదుకో రమ్ము ఆరోగ్య మిమ్ము ॥కో॥
జయరఘువీర జగదేకశూర
భయదనివార భక్తమందార ॥కో॥
మణిమయభూష మంజులభాష
రణవిజయఘోష రమణీయవేష ॥కో॥
ఏల రావయ్య యేమంటినయ్య
పాలింపవయ్య ప్రౌఢి గనవయ్య ॥కో॥
తల్లివి నీవె తండ్రివి నీవె
జాతియు నీవె దైవము నీవె ॥కో॥.........

రాగము—నాథనామక్రియ, ఆదితాళము.

ఏమిరా రామా నావల్ల నేర
మేమిరా రామా॥
ఏమిరామ యీలాగు కష్టము
నీమహిమో నా ప్రారబ్ధమో ॥ఏ॥
కుండలిశయన వేదండరక్షక
ఖండతేజ నా యండనుండవే ॥ఏ॥
పంకజలోచన శంకరనుత నా
సంకట మార్పవె పొంకముతోను ॥ఏ॥
మందరధర నీ సుందరపదముల
విందిరేశ కనుఁగొందుఁ జూపవే ॥ఏ॥

దీన మొకమేడుగ ఘనముగా గడపెడి
తనయుని మీరటు దయతో దయలేదా ॥ఏ॥
సదయహృదయ నీ మృదుపదములు నా
హృదయ కమలమున వదలక నిల్పర ॥ఏ॥
రామరామ భద్రాచల సీతా
రామదాసుని ప్రేమతో నేలవె ॥ఏమి॥

రాగము కళ్యాణి, ఆదితాళము

నను బ్రోవు మని చెప్పవే సీతమ్మ
నను బ్రోవు మని చెప్పవే॥
నను బ్రోవుమని చెప్పు వారిజాక్షమణి
జనకుని కూతుర జనని జానకమ్మ ॥నను॥
ప్రక్కను జేరుక చెక్కిలి నొక్కుచు
చక్కగ మరుకేళి చొక్కియుండెడివేళ ॥నను॥
లోకాంతరంగుడు శ్రీకాంత నినుగూడి
యేకాంతమున నేకశయ్యనున్న వేళ ॥నను॥
అద్రిజావినుతుడు భద్రగిరీశుడు
నిద్రమేల్కొనువేళ నెలతరో బోధించి ॥నను॥

రాగము శంకరాభరణము, చాపుతాళము

కంటి నేడు-మా రాముల
కనుగొంటి నేడు॥
కంటి నేడు భక్తగణముల పాలి మా
వెంట భద్రగిరి నంటియున్న వాని ॥కంటి॥
చెలువొప్పుచున్నట్టి సీతాసమేతుని
కొలువుదీరిన మన కోదండరాముని ॥కంటి॥
కస్తూరి తిలకము ఘనసీలగాత్రము
కరుణారసము గురియు కందోయి గలవాని ॥కంటి॥

ఈ భద్రాద్రి రామకీర్తనలు భక్తిజ్ఞాన సమ్మిళితమైన యాంధ్ర హృదయ జిజ్ఞాసకు నిదర్శనములుగ నున్నవి. శ్రీరామభక్తి పరిపూరితమైన శ్రీ త్యాగరాజ కీర్తనలును ఆంధ్రహృదయేశ్వరుడైన శ్రీరామచంద్ర సంకీర్తనమును మనోహరముగ జేయుచు రామభక్తి వ్యాపనమును నిరతము చేయుచున్నవి.

రాగము సారంగ, ఆదితాళము

ప. ఏమి దోవ బల్కుమా ఇకను నే
నెందు పోదు శ్రీరామ ॥ఏమి॥
అ. రామదాసువలె నైతే సీతా
భామ మందలించును నీతో తన ॥ఏమి॥

చ. పట్టి గట్టి కరమున శరచాపము
బట్టి మూలబలమును రావణాసుల
గొట్టి నిల్చి నాడు త్రిమూర్తులు కోరి నుతింపగ
నట్టి వారికెదురు బల్కు రాజుకు
పట్టియనగ నీకు నాదుపై దయ
బుట్టు కారణం బేమి దెలిసె వర
భోగశయన త్యాగరాజనుత తన ॥కేమి॥

దాశరథీశతకమునకు భావార్థము శ్రీ రామదాస నామరూప ముల మహిమమును ఆంధ్రహ్యాదయమూర్తియైన శ్రీ రామమూర్తి పైంకర్యముగ నున్నది. శతకభావార్థమును దెలుపుట కీ క్రింది పద్య ముదాహృతము.

ఉ. భూపలలామ రామ రఘు
పుంగవ రామ త్రిలోక రాజ్యసం
స్థాపన రామ మోక్షఫల
దాయక రామ మదీయపాపముల్
పాపి దయన్ను రామ నను
బ్రోచుటకై సరియ్యు రామ నీ
చాపము నాకు బద్రమౌ
దాశరథీ కరుణాపయోనిధీ.

రంగశాయి శతకము

శ్రీ రంగశాయి శతకము శ్రీవైష్ణవభక్తి భరితములైన శతకములందు విశేషప్రచారముగల శతకము. శతకకర్తయొక్క కులగోత్ర నామములనుగాని కాలమునుగాని నిర్ణయించుట కేవిధ మైన యాధారములును శతకమునందు గనుపడవు. శతకమునందు స్వేశ్వరస్తుతిగాని కవిస్తుతిగాని కవి చేసియుండలేదు. కాని శతకమునకుగల ప్రచారమును, నితరాధారములును శతకము 1600—1700 కాలమునకు జెందినటులు ద్యోతకము చేయు చున్నవి. శ్రీమద్భాగవత శ్రీకృష్ణ కర్ణామృత నారాయణశతకాదులందలి పద్యభావముల పోకడ లిందుంటంజేసి వాని తరువాతిదని నిర యమగుచున్నది. శ్రీవైష్ణవము వీరవైష్ణవముగను మారినకాలమునకు శతకకర్త చెందియున్నటు లీ క్రిందిపద్యము తెలుపుచున్నది.

చ. తిరముగ శంఖచక్రములు
దిర్మణియున్ దిరుచూర్ణమున్ హరి
స్మరణము పుణ్యభాగవత
మానితభక్తియు నిత్యకృత్యమై
పరగంగ బూర్ణగోష్ఠియును
బాగుగ గల్గంగజేయు వాజన
ద్ధారితుండు రంగశాయి మన
పాలఁగలండు విచార మేటికిన్. 93

కవి పుణ్యదయులను పేర్కొనునపుడు మహాపహారిణిని పేర్కొనుటవలన నాప్రాంత నివాసి యని యూహింపదగియున్నది. మహాప హారిణియని నెల్లూరుజిల్లాలో నొక కాలువ గలదు. శతకకర్త యొక్క యూరు పేరు కాలము తెలియకపోయినను శతకము కాంధ్రవాఙ్మయమునందు స్థిరప్రతిష్ఠ గలవిధమును శతకప్రచారము విశదము చేయుచున్నది.

శైలి

రంగశాయిశతక శైలి సంస్కృతాంధ్రపదమిశ్రమమై ధారాళమై పండితపామరజనులకు సమానార్థమై యున్నది. కొన్ని పద్యములు ఆంధ్రపదమయములైనవియును కొన్ని సంస్కృత పదమయములైనవియు నున్నను సుభయభాషాపదప్రయోగమును సామాన్యముగ శతకమునందు గనబడుచున్నది.

చ. కలుషములేలు దాలు తెలు
గంటిహరిన్ ధరియించుమేలు దా
సుల వెలుగొందుకేలు నిల
సొంపుదు మ్రొక్కల చేలువాలు సొం
దలుబొందు చొక్కపుట
రంపెపవాయుని యాలు గల్గ న
ట్లలదుండు రంగశాయి మన
పాలఁగలండు విచార మేటికిన్. 78

శతకమునందు శబ్దాలంకారములును అంత్యప్రాసలును ముక్త పద గ్రస్తరచనలును సామాన్యముగ గనుపడుచున్నను శైలి ధారాళ ముగ నున్నది. శ్లేషపద ప్రయోగమునందు కవికిగల యభిరుచిని శతకములోని పద్యములు దెలుపుచున్నది.

ఉ. అరికినల్లుడై పిదప
నల్లునికిం దగ దానె యల్లుడై
యారికి దండియై
మామమామకే దెండ్లికుమారుడై సదా
యారిమునిందు చెల్లెలికి
నైపతి లోకముల బ్రోచునట్టి గో
పాలుడు రంగశాయి మన
పాలఁగలండు విచార మేటికిన్ 101

చ. సరసరకీ మహీమహారి
నందన నందన రాజరాజరాట్
శరశరజున్మ మున
సామజ సామజ గర్వసర్వ హా

వరస సరస్సరోజ ఘన
పారస పార సుకీర్తిమండలా
ధరణుఁడు రంగశాయి మన
పాలగలండు విచార మేటికిన్. 91

ఉ. నల్లని మేనిచాయయును
నల్లనికంఠము గల్గు నల్లుఁడున్
నల్లని కల్వరేకులను నవ్వు
కనుంగవఁజూచు భార్యయున్
నల్లని చేలదేవరఘు
నంబుగఁ దోడయియున్న దైత్యహృ
ద్భల్లుఁడు రంగశాయి మన
పాలఁగలండు విచార మేటికిన్ 58

చ. హరినివహంబుభాతి
విశదాండజమండలి శీల దేవతా
కరిగతి నుగ్రశైలముల
కైవడి పన్నగరాజచండ ము
ద్ధరతర తారకావలి వి
ధంబునఁ గీర్తిఁ జెలంగు సర్వభూ
ధరణుఁడు రంగశాయి మన
పాలఁగలండు విచారమేటికిన్. 89

కని చేసినవర్ణనలనే తిరిగితిరిగి చేసినవిధమును రామావ
తార వర్ణనలు విశదము చేయుచున్నవి.

ఉ. హాళిని దాటకం దునిమి
యాగము గాచి యహల్యఁ బ్రోచి సీ
తాలలన న్వరించి రణ
దర్పిత రావణ కుంభకర్ణ దై
త్యాలిని ద్రుంచి రాజ్యము
నయంబుగ నేలిన రామచంద్ర భూ
పాలుఁడు రంగశాయి మన
పాలఁగలండు విచార మేటికిన్. 28

పై పద్యములోని భావములనె 64, 87 పద్యములు తిరిగి
వర్ణించుచున్నవి. శైలి కొంతవరకు శబ్దాలంకారభూయిష్ఠమై
క్లిష్టముగనున్నను రసవంతమై ధారాళమై సరళముగ నున్నది.
మకుటమునందు యతిస్థానమున పా వర్ణముండుటవలన, వాల్గవ
పాదారంభమునం దా పవర్గ సవర్ణమయిన హల్లును నంతస్థమైన
స్వరమును జేర్చుటయందుగల క్లేశమును పద్యపాదములు విశదము
చేయుచున్నవి.

భా వా ర్థ ము

రంగశాయి శతకమునకు మకుటము:—“.....రంగశాయి
మనపాలఁ గలండు విచారమేటికిన్.”

శ్రీరంగక్షేత్రాధీశుడు శ్రీరంగనాయకుడు భక్తరక్షణభార
మును వహించుచుండగను భయములేదని మకుటమునందు కవి
తనకును భక్తులకును నభయమును చాటుచున్నాడు.

శ్రీరామానుజాచార్యులవారి నివాసమును వారి శిష్యుల నివాస
మును శ్రీరంగక్షేత్రమునకు దక్షిణదేశమునందలి క్షేత్రములందు
ప్రఖ్యాతిని గలుగజేసినవి. శైవులైన చోళరాజులు వైష్ణవమత
మును స్వీకరించి శ్రీరంగాదిక్షేత్రములను మహావైభవ సమన్వితము
చేసి వైష్ణవభక్తుల నాకర్షించిన విధమును దివ్యమైన దేవాలయ
ప్రాకారములును నిత్యకైంకర్యములును కల్యాణమహోత్సవములును
నేటికిని విశదము చేయుచున్నవి. శ్రీమద్రామానుజకృతమైన
శ్రీరంగాష్టకము శ్రీరంగమాహాత్మ్యమును దెలుపుచున్నది :

శ్లో. సప్తప్రాకారమధ్యే సరసిజముకులో
ద్భాసమానే విమానే
కావేర్యోర్మధ్యదేశే ఫణిపతిశయనే
శేషపర్యంక భాగే,
నిద్రాముద్రాభిరామం కటినికటశిరః
పార్శ్వవిన్యస్తహస్తం
పద్మాధాత్రీకరాభ్యాం పరిచితచరణం
రంగనాథం భజేఽహమ్.

వటపత్రశాయియై యవ్యక్తముగనున్న నారాయణుడు
శ్రీరంగశాయియై వ్యక్తమై భక్తుల మనోభీష్టములను సఫలము
చేయుచున్నాడు. శ్రీరంగేశుడు పూలరంగడును కస్తూరిరంగడునునై
భక్తులను రక్షించినవిధమును శ్రీరంగక్షేత్రమాహాత్మ్యము విశదము
చేయుచున్నది. శ్రీరంగక్షేత్రము కావేరి కొలరూనుల నడుమను
వెలయుచున్న సుక్షేత్రము. శ్రీ వైకుంఠఏకాదశికి నానాప్రాంతముల
నుండియును లక్షలకొలది యాత్రికులు శ్రీరంగేశుని సేవించుట
కేతెంచి స్వామిని సందర్శించి కైంకర్యమును జేయుచుందురు.
శ్రీరంగనాయకులు భక్తుల యభీష్టముల నొసంగెడి విధమును
కవి యిందు వర్ణించెను.

ఉ. రంగనికేతనాంతర వి
రంతరశేషసుఖోపవిష్టుఁడై
యంగనతో సిరంగపుర
మం దొగి నిల్వఁగఁ గోరి స్వర్ణ ర
త్నాంగద ముఖ్యభూషణము
లార్యులకున్ గృపసేయు భృత్య భీ

పొంగుడు రంగశాయి మన
పాలఁగలండు విచార మేటికిన్. 52

ఉ. అంగభవాది దేవతల
కన్నను జక్కనివాఁడు సర్వదా
ముంగిటి పెన్నిధానము స
మోయని మ్రొక్కెడువారిఁ గాచు శ్రీ
రంగపురీశ్వరుండు రవి
రాజవిలోచనుఁ డుల్లసత్కృపా
పొంగుడు రంగశాయి మన
పాలఁగలండు విచార మేటికిన్. 7

శ్రీరంగేశుడు నిజభక్తులను బ్రోచిన పురాణగాథ లనేకములు గలవు. అగాథలం దొకటి 86 వ పద్యమునందు వర్ణింపబడినది.

చ. వలపులఁజిక్కి లోనయిన
వాఁడొక వారవధూటి కోరఁ గో
వెలఁ గల పైఁడిగిన్నెఁ గొని
వేడుక నిచ్చిన వారి నిద్దఱన్
దలవరు లాఁగిపట్టుకొని
ధర్మసభన్ డగ నేఁగి సాక్షిగాఁ
బలికిన రంగశాయి మన
పాలఁ గలండు విచారమేటికిన్.

శ్రీ మహావిష్ణువు భిన్నావతారములందు భక్తులను సంరక్షించిన విధమునను శ్రీరంగస్వామియును తనను రక్షించుటకు దనపాల గలడని కవి భక్తిభరితమైన చిత్తప్రవృత్తితో శతకమును రచియించిన విధమును పద్యములు పరిస్ఫుటము చేయుచున్నవి. శతకమునందు దశావతారాదివర్ణనలు నారాయణశతకమునందువలె నున్నను నారాయణ శతకమునందువలె విభాగములు విస్పష్టముగను గనుపడవు. శ్రీ రంగశాయి శతకమునందు సర్వేశ్వరాది శతకములందువలె తత్త్వవిచారముగాని నీతిధర్మనిర్ణయములుగాని కనుపడవు. శతకమునందు జ్ఞానమార్గముకంటెను భక్తిమార్గమునకు ప్రముఖత గలదు. ఈ మార్గావలంబనము విశిష్టాద్వైత సిద్ధాంతమున కనురూపముగ నున్నది.

శతకకర్త శ్రీరామానుజాచార్యులు ప్రతిపాదించిన విశిష్టాద్వైత సిద్ధాంతమునే శతకమునందు సువ్యక్తము చేసెను. భాగవతోత్తములు భగవత్ప్రసాదముననె తరింపగలరను సిద్ధాంతమును పురాణేతిహాసములందలి సుప్రసిద్ధ గాథల సాధనమునను కవి హృదయరంజకముగను వర్ణించి భక్తిశతకములందు శ్రీరంగశాయి శతకమునకు స్థిరప్రతిష్ఠను గల్పించిన విధమును శతకప్రచారము చాటుచున్నది. కవి శ్రీమన్నారాయణుని భక్తిపూర్వకముగను భజించి ధన్యుడైన విధమునను శ్రీరంగేశుడు పాతకులను ధన్యులను జేయుటకు దోడ్పడుగాత!

చ. తనువు చరంబు పుత్ర ...
దార ధనాదుల నమ్మరాదు నె
మ్మనమున సంతసిండు
దయఁమాలిన వాఁ డిదె మేలెఱింగి భూ
జనవరులార మీ హృదయ
సారసమధ్యమునందు విల్చుఁడీ
వనివడి రంగశాయి మన
పాలఁగలండు విచారమేటికిన్. 84

చ. క్షితిని ననేకకమార్గములఁ
జెందక మర్త్యుఁ డెఱింగి నీవె నా
గతియని పాదపంకజయు
గంబును జిత్తములోన నిల్పి సం
తతమును నాశ్రయింప నతి
ధన్యునిగా నొనరించు వా రమా
పతియగు రంగశాయి మన
పాలఁగలండు విచారమేటికిన్. 15

శ్రీ రామతారక శతకము

శ్రీరామతారకశతక మాంధ్రహృదయేశ్వరుడైన శ్రీరామమూర్తిని సంకీర్తనము చేసెడి శతకములందు మనోహరమైన శతకము. శతకకర్తయొక్క కులగోత్రనామాదులను నిర్ణయించుటకు దగిన యాధారములు గనుపట్టవు. శతకమునందలి 23—వ పద్యమునందు "యేపుణ్యవశమున నీజన్మమెత్తితో విప్రదేహంబిప్పు విమలచరిత" యనియును, 82—వ పద్యమునందు "మంత్రి కార్యానులోచన నాచరించు" ననియు నుండుటంజేసి కవి నియోగి బ్రాహ్మణు డని యూహింప దగియున్నది. కవి కొంతపాండిత్యము గలిగి లౌకికవ్యవహారలంపటుడై వార్ధక్యమువఱకును జీవించినటులును వార్ధక్యమునందు భక్తినిరతుడైనటులును పద్యములు తెలియజేయుచున్నవి. కవి లోకానుభవముగల శ్రీరామభక్తు డని పద్యములందలి జాతీయములును లోకోక్తులును విశదము చేయుచున్నవి. భాషను బట్టి కవి యుత్తరాంధ్రభాగమునందు నివసించునటు లూహింపదగియున్నది. భావములు, భాష త్యాగరాజకీర్తనలను సంస్మరింప జేయుచుండును. కవి శతకమును వార్ధక్యమున భక్తిపరిపక్వదశయందు రచియించినటులు పద్యములు తెలుపుచున్నవి.

కాలము

శతకమునం దంతటను త్యాగరాజకీర్తనలందలి భావములు భాష గనుపట్టుచున్నవి. 'మధు శర్కరా క్షీర దధి ఘృతంబులంకం పె

రామనామామృతరసము లిపి' 'కౌసల్యసుతరామ' మొదలగు పద్యములందలి భావములు త్యాగరాజానంతరము శతకకర్త శతకమును రచించినటు లూహింపదగియున్నది. త్యాగరాజస్వామి క్రీ. శ. 1687 సంవత్సరమున జన్మించి క్రీ. శ. 1767 ప్రాంతమునందు శ్రీరామసాన్నిధ్యమును జేరెను. శతకము 1800 ప్రాంతమునందు రచింపబడియుండును.

శైలి

శైలి తేటతెలుగుమాటలతో నిండి సులభముగను శ్రావ్యముగను నున్నది. వ్యాకరణబద్ధమైన వాడుక భాష సామాన్యముగ వాడబడినది. వాడుక ప్రయోగములు చాల గలవు. "చదువువారికి ఇంపుగా నుండు"నని కవియె వ్రాసియున్నాడు. పద్యములు తెలుగు బాసకు సహజమైన మృదుమధుర మంజుల ధ్వనులతో నడచుచు, వినులకు విందును గొలుపుచు, చిత్తమున కానందమును గలుగ జేయుచున్నవి. మధురమైన రామతారకమూర్తిని త్రికరణశుద్ధిగ నాశ్రయించిన భక్తునకు వాగాడంబరము సాధ్యము గాదు. క్లిష్టమైన ప్రాసనియమములు పదజాలములు దీర్ఘసమాసములు భక్తిరస ప్రసరణమునకు ప్రతిబంధకములు. బరువైన సీసములు రసబిందువులవలె గంతులువైచుచు పరువిడుచున్నవి. అప్రయత్నముగ ప్రాసమును భాషయును [illegible] హృదయానందమును గలుగ జేయుచున్నవి.

శతకమునందలి లోకోక్తులు శైలి కలంకారములుగ నున్నవి. "కోటివిద్యలు నవియెల్ల కూటికొఱకు", "కొన భేదించి యెలుకను గొనగవలెనె", "శాస్త్రవిద్యలు చదివిచెప్పగవచ్చు", "కోటికి పడగెత్తి గొల్వఁబుచ్చగవచ్చు", "భయముతోనైనను భక్తినైన", "సిరుగట్టినమూట విరిచినట్లు", "గొడ్డుగోవుల పాలు గొసరినట్లు", "అంధునిచేతికి నద్దంబు నిచ్చిన", "కుంటివాని కక్క గుఱ్ఱంబు నిచ్చిన", "కుక్క నక్కల కూడి కూయు వింత", "దీనుం కల్పం దిక్కు వింత"; శతకమునందు గల యిట్టి లోకోక్తులు పద్యములను రసవంతములుగ చేయుచున్నవి. శైలి తెలుగుపదములతో నిండి సామాన్యులకు సయితము శతకార్థము సులభగ్రాహ్యముగ చేయుచున్నది. శైలికి పరమార్థమైన రసోదయము శతకమునందంతటను ప్రత్యక్షమగుచు శతకము శ్రీరామభక్తిరసావేశమును గలుగజేయుచున్నది. శైలిని దెలుపుటకు కొన్ని పద్యము లుదాహరింపబడుచున్నవి.

సీ. పాపాత్ముడైనను నా మనంబున నిన్నుఁ
        దలఁచి సేవించెదఁ దండ్రివనుచు
నాపాలధన మని నమ్మి యుప్పొంగుచు
        దండ మర్పించెద దాత వనుచు
నాలోను నీవని నవ్వుచుఁ గేరుచు
        రంజిల్లుచుండెద రాజ వనుచు
నాకును గురుఁడవై నాతప్పు లెన్నక
        కాచి రక్షింపఁగఁ గర్త వనుచు
పెంచి పోషించి కాపాడ పెద్దవనుచు
పుత్రవాత్సల్య తండ్రికి పుట్టినట్లు
కృపకుఁ బాత్రునిగాఁ జేసికొనుము దేవ
రామతారక దశరథ రాజతనయ. 19

సీ. శ్రీరాఘవా యని యొకసారి దలఁచిన
        దుఃఖదోషము లన్ని దొలఁగిపోవు
ఒసఁగ రెండవసారి యోరాఘవా యన్న
        బహుభోగభాగ్య సంపదలు గల్గు
వెలఁగి మూఁడవసారి శ్రీ రాఘవా యన్న
        ముక్తుఁడై వైకుంఠమున వసించు
రమణ నాల్గవసారి రామచంద్రా యన్న
        నతనిఋణస్థుఁడ వయ్య నీవు
అల్పసంతోష సులభుఁడ వగుదువయ్య
యెలమి యాజీవపర్యంత మరయు నిమ్ముఁ
దలఁచువారికి నాపద లొదలఁగుచుండు
రామతారక దశరథ రాజతనయ. 41

సీ. చిన్నిముద్దులయన్న చిన్నారిపొన్నారి
సురభూజమా రామ సుందరాంగ
నన్నుఁగన్నయ్య నీ కెన్న నమ్యుఁడఁగాను
నవ్వులుసేయకు నాగశయన
దిక్కుమాలిననన్ను దేవర ప్రోవుమీ
చక్కనివాఁడ చక్రపాణి
అక్కఱతో నన్ను నాదరింపుము వేగ
విక్కంబు నీవాఁడ నీలవర్ణ
యనుచు వేఁడితి రక్షింపు మరసి నన్ను
వెంచలేదని నీమది నెంచవలదు
కరుణఁజూడుము నామీఁద కామజనక
రామతారక దశరథ రాజతనయ.

సీ. తెలిసితెలియఁగలేరొ తెలివినే యెల్లరో
మాయలఁబడి లోకమమతతోడ
రామభూపాలుని రమ్యాక్షరంబులు
నేవేళనైనను నెవ్వఁడైన
పనిసేయువేళైన పనిలేనివేళైనఁ
జనువేళనైనను జదువునైన
భయమునొందైనను భ్రమతోడనైనను
గలుగక యందుల కలిమినైన
పరమకల్యాణ పరిపూర్ణ భద్రమూర్తి
నెన్నఁదొంగను గోపాల విభుని ఘనుని
బుద్ధిఁ దలఁచిన ఘనులకుఁ బుణ్యపదవి
రామతారక దశరథ రాజతనయ.

సీ. అంధునిచేతికి నద్దంబు నిచ్చినఁ
జూచునా తనమోముసుందరంబు
కుంటివానికి నెక్క గుఱ్ఱంబు నిచ్చిన
నెక్కునా తనశక్తి నెన్నఁడైన
షండుకు యౌవన సతి గట్టనేనియుఁ
గామంబు దీర్చునా కాంక్ష దీర
అల్పున కొకవేళ నర్థంబు గలిగినఁ
దెలివితో నిచ్చునా తెగువతోడ
తన్నుఁ దెలిసికొనక తనశక్తి యెఱుఁగక
ధరణిసంపద లన్నియు తనవటన్న
లేదు లాభంబు తన కొక లేశమైన
రామతారక దశరథ రాజతనయ.

సీ. మూఢుఁడు మూర్ఖుఁడు ముచ్చటాడఁగ వింత
దీనుల కల్పుల దిక్కు వింత
కోతి కోణంగులు గూడియుండఁగ వింత
కుక్క నక్కలఁ గూడి కూయ వింత
కోపితోఁ గుటిలుండు కూరిమిజేయుట వింత
కపటఘాతకు లెపుడు కలయ వింత
మంత్రులతో మంత్రి మచ్చరించుట వింత
కీడు మే లెఱుఁగని కీర్తి వింత
యెంతవారికి లబ్ధంబు లంతగాక
అన్న కావఁగ నేర్తురె యధము లెల్ల
కల్గు సుజ్ఞానిసంగతి ఘనత యశము
రామతారక దశరథ రాజతనయ. 87

భావార్థము

53 శ్రీరామతారకశతకమునకు మకుటము: రామతారక దశరథ రాజతనయ! ఆంధ్రభాషయందలి భక్తిశతకములయందు శ్రీరామభక్తిపరములైన శతకములు అధికముగ గలవు. భక్తిజ్ఞానవైరాగ్యభావములు సమరసభావమును బొందిన ఆంధ్రహృదయమునకు సీతావల్లభుడు ప్రియదేవత. ఆంధ్రహృదయేశ్వరుడైన శ్రీరామచంద్రుని రామతారక శతకమునందు కవి సంకీర్తనముచేసి కృతార్థతను గాంచెను. మానవులను సంసారపాశములనుండి రక్షించి విముక్తులను జేయుటకు రామతారక మంత్రము పరమసాధనముగ నున్నది. తారకమంత్రములందు వాల్మీకి రామదాసాదులను తరింపజేసిన శ్రీరామతారకమంత్రము తెలుగుదేశమునందు ప్రజాసామాన్యమునందు విశేషవ్యాపనమును గాంచిన మంత్రరాజము. శతకకర్త ముక్తిప్రదాయకుడైన శ్రీరాముని త్రికరణశుద్ధిగను గొలిచి కృతార్థుడైన విధమును శతకము విశదము చేయుచున్నది. "అపరాధి
66 నపరాధి నని మ్రొక్కి యాశ్రయించితి మిమ్ము నక్షమేయ", "పాతకుడ నన్ను రక్షించు పరమపురుష", "ఇంత కాలంబునను నిన్ను నెఱుగలేక వృద్ధిబొందితి...విశదముగను", "దిక్కుమాలిన నన్ను దేవర ప్రోవమి", "ద్రోహి శరణంటె నను గావు దొడ్డఘనత", "అగణితంబైన కలుషంబు లణగజేసి నిర్మలాత్మునిగా జేయు నిగమవేద్య" ఇత్యాది భావములు కవి హృదయమునందు గలిగిన గాఢమైన భక్తిని దెలుపుచున్నవి. కవి సామాన్యమానవులవలె జీవితమును విషయవాసనలతో గడపి వార్ధక్యదశయందు శ్రీరామభక్తిపరిపక్వమైనపుడు భక్తిపరుడై శతకమును రచియించినట్లు శతకార్థము విశదము చేయుచున్నది. కవికి జీవయాత్రకు ఫలమైన భక్తిజ్ఞాన వైరాగ్యములును మోక్షకాంక్షయును గలిగి శ్రీరాము నాశ్రయించి తరించిన విధమును శతకము విశదము చేయుచున్నది.

రామతారకశతకమునకు భక్తి హృదయమైనను జ్ఞానవైరాగ్యబోధలు సందర్భానుసారముగ శతకమునందు జేర్పబడినవి. కవికిగల
70 జ్ఞానప్రతిపత్తి నీ క్రింది పద్యములు విశదము చేయుచున్నవి.

సీ. హరి రామ నీవు నా యంతరంగమునందు
సాక్షివై యుండుట సత్యమైన

పాపనం బాయును పింతభారిక మెత్త
కాయంబు జలములఁ గడుగనేల
మపకార ముడిగిన మానుష కర్మముల్
వేధించి వేల్పుల వేడనేల
విత్త క్షీణం బైన వీడును గర్వంబు
మోహంబు లుడిగిన మోక్ష మిదియె
నిన్ను యీరీతి నిజముగా నిలుపవలయు
మనసు దృఢమైనఁ జాలదా మాయ గెల్వ
భ్రాంతు లుడిగిన బ్రహ్మంబు బట్టబయలు
రామతారక దశరథ రాజతనయ. 7

సీ. దేహంబు విడిచెడు దినము తా నెఱుగఁడు
కర్మంబు వచ్చుట గానలేఁడు
మూఁడవస్థలలోన మునిఁగి తేలఁగలేఁడు
అర్వురుశత్రుల నణఁపలేఁడు
మగువలురములందు మమత మానఁగలేఁడు
వాడు నీఁ డనువల్కు వదలలేఁడు
అభిమాన రహితుఁడై యాశ లుడుగలేఁడు
యుంచుక హరిమాయ యెఱుఁగలేఁడు
కన్నులందును బ్రహ్మంబుఁ గనఁగలేక
బుద్ధిహీనులకడ కేగి పొందుచేసి
యుదరభరణంబు గానక యుర్విలోన
రామతారక దశరథ రాజతనయ. 26

భక్తిసాక్షాత్కారమునకు మనోనిగ్రహము మూలమని తెలిపిన భావములు భక్తుల కాదరణీయములు.

సీ. నీటి యెఱుంగవు నిందకు నోడవు
చంచలం బెప్పుడు చెడ్డగుణము
వాయువేగముకంటె వడిగలవాఁడవై
పాఱెద వెప్పుడు పడుచుతనము
పేరు వేఱొక్కటి పిలుచుట యొక్కటి
చేరుపకర్మంబు చెప్పలేవు
పుత్రమిత్రాదులే పుణ్యలోకం బని
సద్గతి యెఱుఁగవు జడుఁడ వగుచు
మనసు ఈరీతి వర్తించు మందమతివి
వడచి నరకంబు కేగుట నయమె నీకు
ముందు తెలియక విహరించి మోసపోక
రామతారక దశరథ రాజతనయ. 27

సీ. పంకజాక్షునిపూజ పలుమాఱు సేయక
పరదైవములపూజ పాడి యగునె
విష్ణుసంకీర్తన శ్రేయుల విడకయే
పరుల మెచ్చుట నీకు బ్రాతి యగునె
శేషశయనునిఁ జాలఁ జెలఁగి కీర్తింపక
పరులఁగీర్తించుట భవ్య మగునె
నారాయణస్మరణ నమ్మకయుండక
పరదైవములస్మరణ పాటి యగు
మనస! నీకెంత బుద్ధియు మతియు లేదు
తలఁపవే రామమంత్రంబు తలఁపులోన
తలఁచితే మోక్ష మిచ్చును తథ్యమరయ
రామతారక దశరథ రాజతనయ. 78

కవి విశిష్టాద్వైతమతాచార్యులు ప్రతిపాదించెడి శాంత, దాస్య, సఖ్య, వాత్సల్య, మధుర భావములను శ్రీరామమూర్తిని సాధించి సేవించిన విధమును పద్యములు విశదము చేయుచున్నవి.

సీ. నా ముద్దులయ్యను నా దేవదేవుని
నా పిన్నయన్నను నా మురారి
నా రత్నమును పట్టి నాబంగరయ్యను
నా విధానము రాము నాదివిష్ణు
నాకూర్మికోరిని నా బ్రహ్మతంత్రిని
నా రఘురాముని నాదుహరిని
నా మనోనాథుని నానోముఫల మైన
నా జానకీధవు నా మహాత్ము
వెదకి కీర్తించి ప్రార్థించి వేఁడుకొనిన
సఖిలసంపద లిప్పుడు సమరినట్లు
తప్పుత్రోవఁ బోయిన ధర్మ మగునె
రామతారక దశరథ రాజతనయ. 50

శ్రీ త్యాగరాజకృతులవలె రామతారకశతకమును రామనామ ప్రభావమును హృద్గతముచేసి శ్రీరామభక్తులను తరింపజేయుటకు మనోహరముగ నున్నది. ఆంధ్రదేశమునందు చాటువులుగ వ్యాపకము నందున్న పద్యములు ప్రజలకు శతకముపట్ల గల యాదరమును విశదము చేయుచున్నవి.

సీ. ఓసి పాపకయైన యొక్కసారైనను
తెలిచి తెలిపకయైన వేడ్కనైన
హా రామ హా కృష్ణ హా యచ్యుతా యని
భయముతోనైనను భక్తినైన
ప్రేమతోఁ బుత్రుల పేరుపెట్టుకయైన
వనతటాకము లుంచి వాంఛనైన
భువిలోనఁ గీర్తికిఁ బిరము గట్టైనను
చిలుకను బెంచైనఁ జెలిమినైన

నీదునామంబుఁ బలుకుటు నిఖిలసుఖము
గలిగి వర్ధిల్లుపురుషుఁడు ఘనత మెఱయు
జన్మకర్మంబు లతనికిఁ జెప్పనేల
రామతారక దశరథ రాజతనయ. 5

సీ. ఆవేళ యమునిచే నాయాసపడలేక
వెఱచి యిప్పుడె మిమ్ము వేఁడికొంటి
అపరాధి నపరాధి నపరాధి నని మ్రొక్కి
యాశ్రయించితి మిమ్ము నప్రమేయ
శరణన్నమాత్రాన శంక లన్నియు మాని
భయనివారణ మాయె భజనచేత
వింతసులభుఁడ వని యెఱిఁగిన నిన్నాళ్ల
యేమతియుందువా యెఱుఁగనైతి
తెలిసె మీకృప నాకును తేటపడెను
మర్మమెఱిఁగితి నీకీర్తి మహిమ వింటి
గట్టు దాఁటితి నీవు నా గతి యటంటి
రామతారక దశరథ రాజతనయ. 1

పాఠభేదములు

ఈ శతకము నైదారుప్రతులతో పరిశీలించి పాఠభేదములను జేర్చితిమి. అందు 'అ. ఆ. ఇ.' అను సంకేతములుగల ప్రతులు చెన్నపురియందలి ప్రాచ్యలిఖిత పుస్తకభాండాగారమున వరుసగా 13–8–19, 10–11–22, 13–8–20 నెంబరులు గలవి. 'వా' అను ప్రతి వావిళ్లవారిచే ముద్రితమైనది. తక్కినవి ఇతర ముద్రిత ప్రతులు. 'ఆ' ప్రతిలో 11 పద్యములు, 'ఇ' ప్రతిలో 3 పద్యములు క్రొత్తవి దొరికినవి. వానిని గ్రంథాంతమున జేర్చితిమి.

శ్రీ రామచంద్ర శతకము

శ్రీరామచంద్ర శతకము భక్తిశతకములందు ప్రౌఢమైన శతకము. భావములు, భాష, నిర్మాణవిధానము, కావ్యరచనా విధానమునుబోలి కవీశ్వరుని నిర్మాణదక్షతను విశదము చేయుచున్నది. సుకవిస్తోత్రము, కుకవినిరసనము, కులవంశాది వివరణము, శతక విభాగము, రచనావిధానము కావ్యనిర్మాణపరిణతిని ద్యోతకము చేయుచున్నవి. రామచంద్ర శతకకర్త పైడిపాటి వేంకటనృసింహము. ఆరువేల నియోగిబ్రాహ్మణుడు. లక్ష్మీపతికవికిని వేంకమాంబకును జ్యేష్ఠపుత్రుడు. శతమర్షణ గోత్రజుడు. యజుర్వేదశాఖీయుడు. నెల్లూరుమండలమునందలి పైడిపాడు కరణముల వంశీకుడు. కవి రచియించిన నృసింహవిలాసమునందును, మన్నారు కృష్ణశతకమునందును, రామచంద్ర శతకమునందును కులగోత్ర వంశాదులను వివరముగను దెలియజేసెను.

మ. సుగుణాఢ్యుండయి పైడిపాటి కులద
క్షుండై మహాపౌత్త్ర వా
దు గురుండై శతమర్షణాఖ్యమునిగో
త్రుండై యజుర్వేదివాఁ
డగు లక్ష్మీపతి సత్కవీంద్రునకుఁ బు
త్రశ్రేష్ఠ్యుఁడన్ నావశం
బగున ట్లున్నతి నిన్ను వేంకట నృసిం
హాఖ్యుండ నీవాఁడ భ
ద్రగిరీంద్రస్థిత, నన్నుఁ గైకొను ముపేం
ద్రా, రామచంద్రా, హరీ!

కాలము

వేంకట నృసింహకవి మేనల్లుడు అయ్యలరాజు నారాయణకవి 1800 ప్రాంతమందు నివసించినటులు కవులచరిత్రమునందు గలదు. కావున ఈ నృసింహకవికాలము 1750 ప్రాంతమై యుండును.

శైలి

శైలి ధారాళమైనను ప్రబంధశైలినిబోలి నారికేళపాకమున నున్నది. కవి "మాణిక్యప్రతతింగూర్చిన హారపంక్తి గతి గీర్వాణాంధ్ర శబ్దంబులన్ శతకగ్రంథ మొనర్చి నీ కొసఁగెదన్" అని వ్రాసినను గీర్వాణశబ్దము లధికముగను గలదు. కావ్యోన్నతి దశకము నందు కవి తన కావ్యప్రశంసను బాగుగ జేసినవిధము నీపద్యములు తెలుపుచున్నవి.

మ. సకల శ్రీకలితంబనేరథవ్యునన్
శార్దూలమత్తేభనా
మకవిక్రీడిత వాజాలం బొనఁచి న
వ్యశ్లేషప్రాంచద్భక్తి కా
ర్ముక బాణంబుల వర్గమూతు సువమా
రుక్మ ధ్వంజబున్ సము
త్సుకతం బూన్చితి దాని నెక్కి యట మ
త్పుణ్యేతరోత్క్రాంత కం
టకులం ద్రుంపుము నన్నుఁ గైకొను ముపేం
ద్రా, రామచంద్రా, హరీ!

శా. దివ్యక్ష్మాజము సర్వపుష్పఫలవం
క్తిం బొల్చిన ట్లోష్ఠ్య ఫ
ల్య వ్యాపార రసోపమాన పదశ
య్యాలబ్ధి సిద్ధించు త
త్కావ్యం బెవ్వరు విన్న నౌనని శిరః
కంపంబు గావించరే

క్రవ్యాదాంతక, నన్నుఁ గైకొను మహేం
ద్రా, రామచంద్రా, హరీ!

రామచంద్రశతకము భద్రాద్రి రామతారక శతకము వలెను, రామతారక శతకమువలెను భక్తిరసావేశమును వ్యక్తముచేయక పాండిత్యమును వ్యక్తము చేయుచున్నది. శతకములను లాక్షణికులు కావ్యములనుగ పరిగణింపక పోయినను ఈ శతకమును కావ్యముగ నిర్మించిన విధము శతకమునందు గల కావ్యోన్నతి దశకము విశదము చేయుచున్నది. కవి శతకరచనయందును విభజనయందును నిర్మాణకౌశలమును విశదము చేసెను.

మ. స్తుతి, కావ్యోన్నతి, దాససంగతి, మనో
దుర్వృత్తి, సంసార స
ద్గతి, మాయాకృతి, తత్త్వసంతతి, యభే
దఖ్యాతి, దీనావన
స్థితి, సర్వేశదశావతారనుతి, కిం
చిన్నతి, నా నొవ్వ న
ద్భుతరీతిం గృతి రుద్రసంఖ్య దశకం
బుల్ నమ్మతిం దానినా
యత కారుణ్యత నన్నుఁ గైకొను మహేం
ద్రా, రామచంద్రా, హరీ!

శైలి శబ్దాలంకారములను నర్థాలంకారములను నార్యోక్తులను గల్గి పండితహృదయమును దెలుపుచున్నది. సందర్భానుసారముగను కవి ప్రయోగించిన "మర్కటకిశోరన్యాయము, మార్జాలలీలా కిశోరన్యాయము, గర్భగతముక్తాశుక్తిచందము" మొదలగు ప్రయోగములు పాండిత్యమును లోకానుభవమును విశదము చేయుచున్నవి. శైలి క్లిష్టమైనను భావశుద్ధిగలిగి పాఠకుల చిత్తము నాకర్షించుచు విషయావబోధన కనుకూలముగ నున్నది. దీనత్రాణదశకమునం దుపమాలంకారమును, అవతారదశకమునందు ఉత్ప్రేక్షాలంకారమును, నీతిదశకమునం దంత్యప్రాసమును వాడినవిధము కవిపాండిత్యమును విశదము చేయుచున్నది. శైలి కఠినమే నను ధారాళమై యలంకారశోభితమై శ్రీరామభక్తిని వ్యక్తముచేయుట కనుకూలముగ నున్నది.

భావార్థము

మకుటము: నన్నుఁ గైకొను మహేంద్రా, రామచంద్రా, హరీ! శ్రీ భద్రాచలవాసియైన శ్రీ రామచంద్రుని ఈ భక్తి జ్ఞాన వైరాగ్యభావములతో నారాధించి పురుషార్థమును బడసినవిధమును శతకము విశదము చేయుచున్నది. దాసవృత్త దశకారంభమునందు కవి తన సంగతి నిటులు శ్రీరామచంద్రునకు విన్నవించుచున్నాడు :

శా. శ్రీ విశ్వేశ్వర, యాత్మవార్తలు ధరి
త్రీ భర్తకున్ వంది తా
గ వారం బొనరించి తెల్పుగతి నో
కస్వామివా నీ కికన్
నా వృత్తాంతము విన్నవింతుఁ జెవిసిం
డం జిత్తగింపం దగున్
దైవగ్రామణి, నన్నుఁ గైకొను మహేం
ద్రా, రామచంద్రా, హరీ!

మానవులు ధర్మార్థకామరూపంబులైన పురుషార్థత్రితయంబె కోరి చేసెడి దుష్కార్యము నీతిదశకమునందు బాగుగ వర్ణింపఁబడినవి. మానవులు ధనార్థులై చేసెడి యవినయకార్యము [illegible]మునందు వర్ణింపబడినవి.

మ. పతివీథిన్ శునకంబునై ఖరిఁ బ్రతి
గ్రామంబుఁ గాకాకృతిం
బతిగేహంబు బిడాలముంబలె నిదీ
ర్ఘం బొచ్చి వర్తింపుమన్
బతిమర్త్యాధమునిం బిశాచముఁబలెన్
బాధింప విత్తార్థమై
పతిదుష్కర్ముని నన్నుఁ గైకొను మహేం
ద్రా, రామచంద్రా, హరీ!

కవి తన ఐహికాముష్మిక దాసవృత్తిని స్వీకరించినవిధమున వర్ణించుచున్నాడు.

శా. శాంతస్వాంతము గల్గి యింగిత మతిన్
సత్సంగతిం గోరి యే
కాంతగ్రంథముఁ జూడనోపక నిహ
వ్యాపార విద్యాపరి
భ్రాంతిన్ మూఢుఁడనైతి మర్కటకిశో
ర న్యాయతన్ నిన్ జగ
త్కాంతు న్వీడని నన్నుఁ గైకొను మహేం
ద్రా, రామచంద్రా, హరీ!

మనోవృత్తి దశకమునందు సంసారబంధకారణమునకు మూలమైన సంకల్పప్రభావమును బాగుగ వర్ణించెను.

శా. శ్రీనాథా, సకలేంద్రియంబులు మనో
వృత్తిం బ్రబోధంబులై
దానిం గూడనివాఁ డబోధము లగున్
ధారాధరంబుల్ జగ
త్ప్రాణాధీనము లైనరీతి నది భా
సిల్లున్ సర్వసంకల్పమూ
లానుష్ఠానము నన్నుఁ గైకొను మహేం
ద్రా, రామచంద్రా, హరీ!

సంసారదశకమునందు సంసారమహార్ణవమును దాటగల సాధనములను బాగుగ వర్ణించి మోక్షసాధనమును విశదము చేసెను.

శా. సారంభోనిధిఁ బోల్ప నీడగునె సం
సారం బపారం బనా
ధారం బైనను దుస్తరత్వము నహో
తత్వంబు వాటించి ము
న్నారోపించిరొ పీని కాద్యు లుపమే
యత్వోపమానత్వముల్
ధారాళం బని నమ్మఁ గైకొను మహేం
ద్రా, రామచంద్రా, హరీ!

మాయావాదశకమునందును, తత్త్వదశకమునందును, వేదాంత సిద్ధాంతములను, యోగమార్గములను సంక్షేపముగను వివరించి మోక్షమార్గమును విస్పష్టము చేసెను.

మ. విమలాత్ముండగు రాజయోగివరుఁ డ
న్వేషించు భ్రూమధ్యభా
గమునన్ లోన మనస్కముద్రను జిదా
కాశంబునం దైక్యమొం
ద మనస్తత్వముఁ జేర్చి వెన్నెలబయల్
దర్శించు నద్వైతుఁడై
యమనస్కం బిది నమ్మఁ గైకొను మహేం
ద్రా, రామచంద్రా, హరీ!

తత్త్వదశకమునందు మోక్షసాధనములైన తారకయోగము, హఠయోగము, సాంఖ్యయోగము, రాజయోగము, కర్మయోగము, జ్ఞానయోగము మొదలగు యోగలక్షణములను సంక్షేపముగను వివరించి కవి తన మోక్షాభిలాషను విశదము చేసెను. అభేదదశమునం దద్వైతసిద్ధి సాధనమును కైవల్యాకాంక్షను విశదము చేసెను.

శా. బ్రహ్మైవాహ మటంచుఁ దెల్పు నిగమ
గ్రంథాంత వాక్యంబులన్
బ్రహ్మజ్ఞాన్యాది విశ్వసించి శమమొ
ప్పం దామె పీవంచుఁ జి
ద్బ్రహ్మానందముఁ బొందుచుండుదు జగ
దత్యప్రసిద్ధంబుగా
బ్రహ్మేంద్రార్చిత, నమ్మఁ గైకొను మహేం
ద్రా, రామచంద్రా, హరీ!

దీనత్రాణదశకమునందును, అవతారదశకమునందును, నీతి దశకమునందును సాధుసజ్జనులను శ్రీమన్నారాయణుడు రక్షించెడి విధమును నీతిప్రవర్తన విధానమును బాగుగ వర్ణించి శ్రీరామభక్తులకు సంతరణ సాధనమును విశదము చేసెను. ఈ మూడు దశకములును అభేదదశకమునకు పూర్వముంచిన నిర్మాణ విధానము బాగుండియుండును. శ్రీరామచంద్ర శతకకర్త వేంకటనృసింహకవి, శతకమునందు మానవ జీవితమునకు పరమావధియైన మోక్షమును సాధించుటకు మానవులకు గల సాధన సంపత్తిని వ్యక్తముచేసి విద్యా ప్రయోజనమును సఫలము చేసెను. కవి మానవులు సహజమైన సంసారయాతన ననుభవించినను విన్నమహృదయముతో మానవ స్వత్వమైన బ్రహ్మత్వమును బడయుటకు బొందిన హృదయవేదనను శతకము విశదము చేయుచున్నది.

మ. ప్రతిపీఠిన్ శునకంబు నైఖరిఁ బ్రతి
గ్రామంబుఁ గాకాకృతిం
బతిగేహంబు బిడాలముంబలె విధి
ర్వం బొల్చి వర్తింపుచున్
బతిమర్త్యాధమునిం బిశాచములలెన్
బాధింతు వితార్థమ
ప్రతిదుష్కర్మునిఁ నమ్మఁ గైకొను మహేం
ద్రా, రామచంద్రా, హరీ!

శా. దేహావరణంబుచేత నదువ
ద్భేదంబుచే జీవనం
దోహంబున్ నిను వేఱుగాఁ దలఁతు రెం
దున్ భేదవాదప్రియుల్
వ్యాహారార్థము లర్థిభేదములఁ జే
యన్ శక్యమే ముక్తుఁడా
సోఽహంబన్నను నమ్మఁ గైకొను మహేం
ద్రా, రామచంద్రా, హరీ!

రామచంద్రశతకమునందు వేంకటనరసింహకవి విశదముచేసిన భావార్థమును పాఠకులు గ్రహించి కావ్యప్రయోజనమును సార్థకము చేసి కృతార్థులగుదురు గాత!

[శతకమంజరి, ద్వితీయసంపుటము పీఠికలు - 1926]

శ్రీ వంగూరి సుబ్బారావుగారి సేవ

శ్రీయుత వంగూరి సుబ్బారావుగా రాంధ్రవాఙ్మయమునకు జేసిన సేవకు గృతజ్ఞతను దెలుపుట కీ గ్రంథ పీఠికను వ్రాయ బూనితిని. గతసంవత్సరమునం దాంధ్రవాఙ్మయ సేవాపరాయణులైన శ్రీయుతులు కొమఱ్ఱాజు లక్ష్మణరావుగారు, లచ్చారావుగారు, సుబ్బారావుగారు పరమపదించుట యాంధ్రలోకమునకు గలిగిన దురదృష్టము. సుబ్బారావుగారు ప్రభాతము, వేమన, ఆంధ్ర క్షత్రియులు, వసంతలేఖలు, ఆంధ్రవాఙ్మయచరిత్రము, శతకకవుల

చరిత్రము, మొదలగు గ్రంథములను వ్రాసి యాంధ్రవాఙ్మయము నందు స్థిర ప్రతిష్ఠను బడసిరి. సుబ్బారావుగారి మిత్రులకును ఆంధ్రభాషాభిమానులకును వారి యకాలమరణము విచారము గలుగ జేసినది. ఆంధ్రభాష నిజసేవాపరాయణులు లేకను తన ప్రతిభను గోల్పోవుచున్న సమయమునందు సేవాపరాయణుల నిర్యాణము భాషాభిమానులకు విచారకారణ మగుచున్నది. సుబ్బారావుగారి గుణములందు మాతృభాషాభిమానమును ఆత్మగౌరవాభిమానమును గణనీయములు. ఆంధ్రనామస్మరణము సుబ్బారావుగారి కావేశమును గలుగజేయుచుండెడిది. ఏ ప్రాంతములకు బోయినను సుబ్బారావుగా రాంధ్రుల ప్రతిష్ఠను సమర్థించుట కధికోత్సాహమును గనుపరచు చుండిరి. పూనా, కలకత్తానగరములందు జరిగిన పరిశోధక మహా సభలయం దాంధ్రుల వ్యక్తిత్వమును బ్రతిపాదించుటకు జేసిన ప్రయత్నములు వారి యాంధ్రత్వాభిమానమును విశదము చేయుచున్నవి. అధికారప్రాపకములుగల ద్రావిడ ప్రముఖుల పన్నుగడలను బ్రతిఘటించి యాంధ్రశాఖలను స్థాపించి యాంధ్రవ్యక్తిత్వమును వ్యక్తము చేసిరి. ఈ యాంధ్రత్వాభిమానము వారి గ్రంథములందును జీవితవిధానమునందును బ్రత్యక్షమగుచున్నది. ఈ యభిమానము వలన సుబ్బారావుగారికి బ్రతికూలానుకూలపక్షములు నేర్పడినవి. సుబ్బారావుగారి యాత్మగౌరవాభిమానము వారి జీవితమునందలి వ్యక్తిత్వమునకు కారణమైనది.

ఆంధ్రదేశమునందు సారస్వతజీవనము దురారాధ్యముగ నున్నది. సరస్వతీ ప్రసన్నులకు లక్ష్మీప్రసన్న మపురూపముగ నున్నది. సరస్వతీదేవి నుపాసించుటయే సంపదగను గట్టుకొనినవారలకు లక్ష్మీకటాక్షము దుర్లభముగ నున్నది. శ్రీమంతులను, రాజులను, మహారాజులను నాశ్రయించినను సరస్వతీదేవి నుపాసించుట కవకాశములు లేవు. పూర్వయుగములం దట్టి సేవ కవకాశము లుండినను ఘాలి కాదంబరమయమైన కలియుగమునందు బొత్తిగా నవకాశములు లేవు. ఈ కారణము వలననే సుబ్బారావుగారివంటి భాషాసేవకులకు సారస్వతజీవనము దుర్లభమై అకాలమృత్యువు సంప్రాప్తమైనది. సుబ్బారావుగారు పిఠాపురమునందును జెన్నపురియందును జీవయాత్రను గడుపుచున్నప్పుడు వారికి గలిగిన యసంతృప్తి వారి యకాలమరణమునకు మూలము. పిఠాపురమునందు బ్రతిభావంతులైన శ్రీయుత పానుగంటి లక్ష్మీనరసింహారావుపంతులుగారికి బ్రియశిష్యులై రచనాకౌశలమును బడసిరి. శ్రీయుత చెలికాని లచ్చారావుగారి యాదరణపోషణముల క్రింద నాంధ్రపరిశోధక మహామండలిని స్థాపించి దాని నిర్వాహణమునందపారమైనశక్తిని గనుపరచిరి. ఆంధ్రపరిశోధక మండలియందు లభించిన యనుభవము వేమన, యాంధ్రవాఙ్మయ చరిత్రము, శతక కవుల చరిత్రము మొదలగు రచనలకు దోడ్పడినది.

సుబ్బారావుగారి మేధాశక్తియందు సంభావనాశక్తి విశేషము. పరిశోధనలం దొక విషయము గనుపడినపుడు పరమోత్సాహభరితులై కావ్యసిద్ధాంత నిర్మాణముల కుపక్రమించుచుండిరి. ఈ యూహాశక్తియే సుబ్బారావుగారి వ్యక్తిత్వమును స్థాపించి ఖండనమండనములకును దూషణభూషణములకును గారణమైనది. ఆంధ్రక్షత్రియులు, వేమన, ఆంధ్రవాఙ్మయచరిత్రము, శతకకవుల చరిత్రము, వసంతలేఖలు మొదలగు గ్రంథములు సుబ్బారావుగారి యూహాశక్తిని విశదము చేయుచున్నవి. వీరు సామాన్యవిషయాధారమున మహానిర్మాణములను జేసి పండితుల ఖండనమండనములకు బాలగుచుండిరి. ఆంధ్రవాఙ్మయచరిత్ర పీఠికయందు శ్రీయుత కట్టమంచి రామలింగారెడ్డిగారు వ్రాసిన భావము లీవిషయమును స్పష్టము చేయుచున్నవి.

"వాఙ్మయ చరిత్ర సంఘశాస్త్రసంబంధిగా వ్రాయబడి యుండుట శ్లాఘనీయమైన విశేషము. అనేకస్థలముల సుబ్బారావుగారు నూతనయోజనముల బ్రయోగించి క్లిష్టార్థములకు నవ్యము సద్భుతభంగి కల్పించియున్నారు. ఇవి మొత్తముమీఁద వెఱ్ఱియూహలకుఁ జేరినవిగాక విమర్శనాపద్ధతి ననుసరించిన దృఢసిద్ధాంతములుగా నున్నవి." రామలింగారెడ్డిగారు వాఙ్మయచరిత్ర పీఠికయందు వ్రాసిన భావములు శతకకవుల చరిత్రమునకును నన్వయించుచున్నవిధము శతకకవులచరిత్ర పఠనము విశదము చేయుచున్నది.

బ్రహ్మశ్రీ వేదము వెంకటరాయశాస్త్రిగారి గ్రంథమునకు పీఠికను వ్రాయుట కనుగ్రహించిరి; కాని, కారణాంతరములవలన నా పని సంభవముగాలేదు. గ్రంథము ముద్రితమై పది మాసములైనను, పీఠికకై ప్రచురణము నిలిచినది. సుబ్బారావుగారు ముద్రితమైన కాగితములను నాతావున కంపి పీఠికను వ్రాసి ప్రచురింపుమని కోరుచుండిరి. కాని, నే నట్టిసాహసమునకు బూనుకొనలేదు. సుబ్బారావుగారి ప్రోద్బలముననే నేను శతకములను బ్రత్యేకముగ కవుల చరిత్రములుగల పీఠికలతో బ్రచురించుటకు బూనుకొంటిని. వృషాధిప, సర్వేశ్వర, నారాయణ, రఘువీర, కాళహస్తీశ్వర, దాశరథీ శతకములు మొదలగు పదిశతకములను పీఠికలతో బ్రచురించితిని. సుబ్బారావుగారు జీవించియున్నప్పుడు నేను పీఠికను వ్రాయుటకు నిరాకరించియును వారి మరణానంతరము గ్రంథపరిచయమునకు పీఠికవ్రాయుట యవసరమై పూనుకొని నందులకు పండితులు మన్నింతురుగాక!

సుబ్బారావుగారి ప్రయత్నఫలమును, నా కృతజ్ఞతను వెల్లడి చేయుటకే పీఠికను వ్రాయుటకు బూనితిని. సుబ్బారావుగారు గ్రంథమునకు 44 పుటల ప్రవేశవ్యాసమును వ్రాసి శతకవాఙ్మయ చరిత్రము నాంధ్రలోకమునకు బరిచయము చేసిరి. గ్రంథము 540 పుటలను గలిగి భావగర్భితముగ నున్నది.

ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు పురాణములు, కావ్యములు, ప్రబంధములు, శతకములు, నవలలు, నాటకములు మొదలగు వ్యక్తిత్వము

భరణీ పిక్చర్స్

మద్రాసు. 26

గత రెండు దశాబ్దములుగా

రత్నమాల
విప్రనారాయణ
లైలామజ్ను
చింతామణి
ప్రేమ
వరుడు కావాలి
చండీరాణి
బాటసారి
చక్రపాణి
వివాహబంధం
గృహలక్ష్మి

మొదలైన అత్యున్నత తెలుగు చలన చిత్రములను నిర్మించి, అశేష ఆంధ్ర ప్రజానీకానికి సమర్పించి, వారి ఆదరాభిమానములను చూరగొనిన మేము "కీ. శే. శ్రీ. దేశోద్ధారక కాశీనాథుని నాగేశ్వరరావు పంతులు" గారి శతాబ్ది కారణముగా, ప్రత్యేక సంచికను వెలువరచి, ఆంధ్రప్రజానీకమునకు సమర్పించు "ఆంధ్రపత్రిక" వారికి మాహృదయపూర్వక అభివందనములను సమర్పించుచున్నాము.

గల విభాగములు గలవు. ఆ విభాగము లన్నియును ప్రత్యేక పరిశ్రమ నపేక్షించుచున్నవి. ఆ విభాగములందు శతక వాఙ్మయ మొకముట్టముగ నున్నది. ఆంధ్రశతకములు ప్రాకృత సంస్కృత గ్రంథముల పరిణామములైనను ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వమును గలిగి యాంధ్రలోకాదరణమును బడసినవి. శతకవాఙ్మయము పండిత పామరులకు ప్రియతరమైనను, లాక్షణికుల యాదరణమునకు విశేషముగ పాత్రము గాలేదు. లక్షణగ్రంథములను వ్రాసిన యప్పకవి యనంతామాత్యాదులును, కవుల చరిత్రను వ్రాసిన వీరేశలింగము పంతులుగారును శతక వాఙ్మయము నాదరించియుండలేదు. ఆ లోపమును దీర్చుటకు సుబ్బారావుగారీ గ్రంథమును రచించి నటులు వారి పీఠిక విశదము చేయుచున్నది.

శతకవాఙ్మయ మాంధ్రభాషయం దపారముగ నున్నది. సుబ్బారావుగారు 600 శతకములను జూపినటులు వ్రాసియున్నారు. ఇంకను బరిశోధన చేయవలసిన శతకము లనేకములు గలవు. ప్రస్తుతము గనుపడుచున్న శతకములందు పాల్కురికి సోమనాథ విరచితమైన వృషాధిపశతకము ప్రాచీన శతకము. ఇది పండ్రెండవ శతాబ్దికి జెందినది. అప్పటినుండి నేటివరకును శతకరచన లవిచ్ఛిన్నముగ గనుపడుచున్నవి. ఆంధ్రభారతకాలమునుండియు నవిచ్ఛిన్న జీవితముగల శతకవాఙ్మయ మాంధ్రవాఙ్మయ పరిశోధకులకును భాషాభిమానులకును నాదరణీయముగ నున్నది. ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు శతకవాఙ్మయ స్థానమును ప్రయోజనమును నిర్ణయించుటయే శతకకవుల చరిత్రమునకు బ్రయోజనము. కావ్యప్రయోజనము నిర్ణయించుటయందు పండిత ప్రయోజనములను గ్రంథబాహుళ్యమును రసాత్మకమునుబట్టి నిర్ణయించుట యాచారమైనను కేవలము రసపోషణ మూలముననే యాదరణమును బడసిన కావ్యములు గలవు. మేఘసందేశము చిన్నదైనను కావ్యముగ బరిగణింపబడుచున్నది. "రసాత్మకమైన వాక్యము" కావ్యమనియును; "రమణీయార్థ ప్రతిపాదకమైన శబ్దము" కావ్యమనియును,

"శ్లో. నిర్దోషలక్షణవతీ సరీతి ర్గుణభూషితా,
సాలంకార రసానేక వృత్తి ర్వా క్కావ్యనామభాక్."

కావ్య మనియును, లాక్షణికులు వ్రాసియున్నారు. ఆంధ్ర లాక్షణిక గ్రంథకర్తలు శతకములను జాటుప్రబంధములందు జేర్చిరి. చిన్న కోట పెద్దన్నగారు శతకములను క్షుద్రకావ్యములందు జేర్చిరి. శతకముల కావ్యవిభాగమును నిర్ణయించుటకు గావ్యప్రయోజనమును నిర్ణయించుట సమంజసము. మమ్మటాచార్యుడు నిర్ణయించిన కావ్యప్రయోజన మాదరణమును బడసినది:—

శ్లో. కావ్యం యశసేఽర్థకృతే వ్యవహారవిదే శివేతరక్షతయే,
సద్యః పరనిర్వృతయే కాంతాసమ్మితత యోపదేశయుజే.

కావ్యప్రయోజనము రసౌచిత్యమూలమున స్వాంతాభావమును గలుగజేయుట యైనను నయ్యది పురుషార్థసిద్ధికి సాధనము గావలయును. పద్యభేదమును సంఖ్యనుబట్టి కావ్యస్వరూపమును నిర్ణయించుట ప్రయోజనకరముగాదు. భావానుసంధానము లేని పద్యముల సముదాయము కావ్యముగ బరిగణింపబడదు. భావానుసంధానముగల మేఘదూతము చిన్నదైనను కావ్యముగ బరిగణింపబడుచున్నది. రసౌచిత్యముగల భావగీతములును గావ్యవిభాగములుగ బరిగణింపబడుచున్నవి.

సుబ్బారావుగారు శతకములు భావగీతములను బోలి యా వాఙ్మయశాఖకు జెందినవని నిర్ణయించిరి. ఆంగ్లవాఙ్మయరీతుల లక్ష్యముతో శతకవాఙ్మయరీతిని బరిశీలించినపు డీ నిర్ణయము యుక్తముగ దోచినను నీ పోలికయును నిర్ణయమును నసంగతములు. భావగీతములకును శతకములకును బోలిక యుండదు. భావగీతములందు కవి ప్రకృతిస్వరూపముల గుణసౌందర్యములనుగాని మనోభావములనుగాని మనోహరముగ వర్ణించుచు భావవికాసమును గలుగజేయును. భావగీతములు గలుగజేయు భావవికాసము మానసికానందమును గలుగజేసినను నాత్మానందమును గలుగజేసి పురుషార్థమునకు బ్రయోజనకరము గాదు. శతకములు భావగీతముల కతీతమైన యాత్మానందమును గలుగజేయుచు పురుషార్థమును బడయుటకు సాధనములుగ నున్నవి. శతకములు సామాన్యముగను భక్తిశతకములుగ నున్నవి. పురుషార్థమునకు బరమావధియైన మోక్షప్రాప్తి శతకమునకు బ్రయోజనము. కవులు ధనకనకవస్తువాహనముల నర్థించుచు ప్రబంధాదులను వ్రాసినను మోక్షకాములై శతకములను వ్రాయుచుండిరి. కవులు చిన్నతనమునందు శతకములను, పెద్దతనమునందు కావ్యాదులను రచియించి రనుట యనుభవమునకు విరుద్ధముగ నున్నది. ధూర్జటి ధనార్థియై శ్రీ కాళహస్తి మాహాత్మ్యమును, మోక్షార్థియై శ్రీ కాళహస్తీశ్వరశతకమును రచియించిన విధమును గ్రంథములే తెలుపుచున్నవి. శతకముల రచనావిభాగములును నీ యర్థమును బరిస్ఫుటము చేయుచున్నవి. నారాయణశతకమునందుగల శతకవిభాగము శతకప్రయోజనమును దెలుపుచున్నది.

"రమణీయంబుగ నాదిమంబు నవతా,
రము సేన్ భవద్దివ్యరూ
పము నామామృతమున్ దలంప దశక
ప్రాప్తయ్యె కృష్ణా సదా
లము సజ్ఞానము మోక్షమున్ ద్వివిధ సం,
ప్రాప్తిన్ శతాంత్యాఖ్యకా,

స్వము సమర్పించితి మీ పదాబ్జములకున్
వైకుంఠ నారాయణా!

(వా. శ. ప. 101) శతకకవుల చరిత్ర పుట: 125

శతకము 1. ఆదిదశకము 2. అవతారదశకము 3. దివ్యరూపదశకము 4. నామదశకము 5. కృష్ణావతారదశకము 6. జ్ఞానవింశతి 7. మోక్షవింశతి యని ఏడుభాగములుగను విభజింపబడినది. శతకము భగవదవతార వర్ణనములతో నారంభమై మోక్షాపేక్షతో నంతము నొందుచున్నది. శతకములందు గామమాత్రాత్మకమైన కథలు వర్ణనాదులు లేకపోయినను భాగవతాత్మకమైన కథలు వర్ణనలు గలవు. భాగవతపరములైన పద్యములందు గల పరమేశ్వర లీలా విలాసముల వర్ణనలు భావగీతభావవర్ణనముల కతీతమై వ్యక్తిత్వమును భక్తిరసావేశమును గలుగజేయుచున్నవి. భావగీతములు ఐహికానందమును, శతకము లాధ్యాత్మికానందమును గలుగజేయుచున్నవి. ప్రాచ్యసంస్కారపరములైన శతకములకును, పాశ్చాత్యసంస్కారపరములైన భావగీతములకును సామ్యత్వము దుర్ఘటము. భక్తి జ్ఞాన వైరాగ్య బోధకములైన శతకము లాంధ్రభాషాభూషణములై పండితపామరజనులకును బాలబాలికలకును బఠనార్హములుగ నున్నవి.

రసానుభవము కావ్యమునకు ప్రయోజనము. నవరసము లందును శృంగార కరుణరసములు ప్రధానములు. శృంగార కరుణ రసములు కామపరములైనపుడు బంధనమునకును, దైవపరములైనపుడు మోక్షమునకును మూలము లగుచున్నవి. శృంగారకరుణామూర్తియైన భగవంతుని శృంగారకరుణా లీలావిలాసము లనంతములు. అనంతమైన శృంగారకరుణా విలాసముల యానందానుభవమున కనన్యమైనభక్తి సాధనముగ నున్నది. అనన్యమైన భక్తిపారవశ్యానందమును వర్ణించుటకు శతకములు యోగ్యములుగ నున్నవి. కవు లిష్టదేవతాప్రార్థనము బహువిధములను జేసి తరించుటకు శతకము లుత్కృష్టసాధనములు. సర్వేశ్వర శతకము, కృష్ణశతకము, నారాయణశతకము, రామతారకశతకము, దాశరథీశతకము, కాళహస్తీశ్వరశతకము మొదలగు శతకములందలి యీశ్వరస్తవములు భక్తిరసానందమును గలుగజేయుచు ముక్తిమార్గమును గలుపుచున్నవి. కవులు తమతమ గ్రామములందు వెలసిన పరమేశ్వరావతారములను శతకరూపమున ప్రార్థనచేయుచు గవిత్వమును సార్థకము చేయుచున్నారు. భక్త్యాహ్లాదయావేశమును దెలిపెడి శతకము లనేకము లాంధ్ర భాషయందు గలవు. శతకముల పరిశీలనమాంధ్రహృదయ వికాసమును భాషావికాసమును విశదము చేయుగతి విధమును సుబ్బారావుగారు గ్రంథమునందు విశదముచేసిరి. గ్రంథము శతకవాఙ్మయము వృద్ధినొందిన విధమును జక్కగ వివరించినది. శతకములందు భక్తిశతకములే కాకను నీతి హాస్య శృంగారశతకములును గలవు. పండ్రెండవ శతాబ్దియందు భక్తిభావముతో నారంభమైన శతకవాఙ్మయము పదునేడవ శతాబ్దియందు శృంగారరూపమును దాల్చినది. శతకకవుల చరిత్రము మతసిద్ధాంతములందును సంప్రదాయములందును సాంఘిక వ్యవస్థలందును గలిగిన మార్పులను విశదముచేయుచు నాంధ్రహృదయ పరిణామమును నిరూపించుచున్నది.

గ్రంథము నాలుగు భాగములు గలిగి 200 శతకకవుల చరిత్రను గలిగియున్నది. ప్రథమభాగమునందు 1150–1500, ద్వితీయ భాగమునందు 1500—1700, తృతీయ భాగమునందు 1700—1800, చతుర్థభాగమునందు 1800—1900 వరకును జీవించిన శతకకవుల చరిత్రములు గలవు. శతకకవుల జీవితములందలి సుబ్బారావుగారి నూతనాన్వేషణములు వారి పరిశోధనసామర్థ్యమును విశదముచేయుచున్నను గ్రంథబాహుళ్య మనవసరముగ గలిగినది. సుబ్బారావుగారి గ్రంథరచనాసక్తివలన బునరుక్తిదోషమును నిర్నిమిత్తమైన బాహుళ్యమును గలుగుచున్నవి.

శతకకవుల చరిత్రము ఆంధ్రవాఙ్మయ చరిత్రమువలె నాంధ్రవాఙ్మయమునకు సుబ్బారావుగారు సమర్పించిన నూతనాలంకారము. గ్రంథము సుబ్బారావుగారి రచనాసామర్థ్యమును బరిశీలనాకౌశలమును విశదముచేయుచు నవవిధానమును సూచించుచున్నది. అయిదారు వందల శతకములను నితరగ్రంథములను బరిశీలించి విషయమును సమన్వయముచేసి వ్రాయుటయందు గల పరిశ్రమను బండితులు గ్రహింపనోపుదురు. నూతన రచనయందును గల్పనయందును లోపములు సహజముగ గనుపడుచుండును. భావికాలమునందు శతకకావ్యాభిమాను లీ లోపములను సవరింపనోపుదురు. ఆంధ్ర విద్యావంతులకు జిరపరిచితమైన సుబ్బారావుగారి శైలి, రచనాసామర్థ్యము, నితర గుణములును జర్చించి వర్ణించుట యనవసరము. ఆంధ్రవాఙ్మయసేవకై జీవితమును సమర్పించిన శ్రీయుత వంగూరి సుబ్బారావుగారి కృతికి చిరంజీవిత్వమును వారి యాత్మకానందమును విశ్వకళ్యాణమూర్తి విశ్వేశ్వరు డనుగ్రహించుగాత!

[శతకకవుల చరిత్రము పీఠిక—1924]

నీతినిధి

శ్రీ నీతినిధి ఆంధ్రగ్రంథమాలయం దొక కుసుమము. గ్రంథ మాంగ్లగ్రంథమున కనువాదము. సుప్రసిద్ధ గ్రంథకర్తలు బ్రహ్మజ్ఞానసంపన్నులు శ్రీయుత వేటూరి ప్రభాకరశాస్త్రులుగా రనువాదకులు. గ్రంథోదంతము మూలగ్రంథమునందున్న విధమున నిందుఁ బొందుపఱుపఁబడినది. నీతినిధికిఁ టీకను వ్రాయఁబూనుట భాస్కరునిఁ గరదీపికలతోఁ జూపఁబూనునటు లుండును. అయినను నియతమైన బాధ్యతయే యీ ప్రయత్నమునకుఁ గారణము. అంతయును బంగారమైయున్నపు డేరి కోరి మెఱుఁగులను నిరూపించు టసాధ్యము గదా!

పూర్వకాలమునుండియు భరతఖండము బ్రహ్మజిజ్ఞాసువులకు నిలయము. బ్రాహ్మణ క్షత్త్రియాదులు తపోనిష్ఠాగరిష్ఠులై బ్రహ్మజ్ఞానమే జీవయాత్రకు ఫలమని గ్రహించుచుండిరి. ఆ బ్రహ్మజ్ఞులం దొకరీ గ్రంథమును సంస్కృతభాషయందు రచియించిరి. "సంస్కృతగ్రంథము త్రివిష్టపమును జేరి త్రివిష్టపభాషారూపమును దాల్చినది. త్రివిష్టపభాషనుండి చీనాభాషానువాదమును బడసినది. చీనాభాషనుండి యాంగ్లభాషాంతరీకరణమును బొందినది." ఇయ్యది చస్టరుఫీలు ప్రభువునకు చీనానుండి గ్రంథకర్త వ్రాసిన యుదంతము. ఇందుఁ గొంత సత్యమున్నను, గ్రంథరచనయందు గ్రంథకర్తభావములు విశేషముగఁ జేరియున్న విధమును గ్రంథపరిశీలనము విశదముచేయుచున్నది. క్రైస్తవమతసంప్రదాయములు, పలస్తీను ఈజిప్టు అరాబియాభివర్ణనములు, సముద్రోపమానములు భారతీయ బ్రహ్మజ్ఞానసంప్రదాయములకుఁ బ్రతికూలముగను, క్రైస్తవమతసంప్రదాయముల కనుకూలముగను నున్నవి. క్రైస్తవమతాభినివేశము, పాశ్చాత్యసంస్కారము గ్రంథమునందలి భావసాంకర్యమునకుఁ గారణమై యుండనోపును. గ్రంథము ప్రాచ్యవిజ్ఞానసంజాతమైనను, పాశ్చాత్యవిజ్ఞానసంజాతమైనను లేక యుభయవిజ్ఞానసముద్భవమైనను గ్రంథరాజమై యాంధ్రభాషాయోష కొక యలంకారముగ నుండఁగలదు.

జీవయాత్రకు నీతి సాధనము; పురుషార్థము ఫలము. నరుఁడు నీతిసాధనమునఁ జతుర్విధపురుషార్థముల నారాధించుచు నారాయణపదమును నధిష్ఠించుచున్నాఁడు. మానవులకు ధర్మార్థకామమోక్షములు కరతలామలకము లయ్యును దురారాధ్యములుగ నున్నవి. వేదములు, ప్రస్థానత్రయమును, దర్శనములు, శాస్త్రములు, పురాణేతిహాసములు, సద్గ్రంథములు, కావ్యములు, నాటకములు, నవలలు, సూక్తులు, పద్యములు పురుషార్థసిద్ధికిసాధనముల ననంతరూపముల నుపదేశించుచున్నవి. ఆ సత్యోపదేశములను నిత్యజీవనమునందు సమన్వయముచేసి పురుషార్థమును బడయఁగలవిధమును నీతులు తెలుపుచున్నవి.

వివిధమతములకును మోక్షవిషయమునందు భేదాభిప్రాయము లున్నను నీతివిషయమునందు భేదాభిప్రాయములు లేవు. సత్యము, శౌచము, శమము, దమము, దయ, వైరాగ్యము, త్యాగము మున్నగు సద్గుణముల నన్నిమతములును శ్లాఘించుచున్నవి. అహంకారము, కామము, క్రోధము, లోభము, మోహము, మదము, మాత్సర్యము మున్నగు దుర్గుణముల నన్ని మతములును నిరసించుచున్నవి. దుశ్చింతలను, దుర్భాషలను, దుర్గుణములను, దుష్కార్యములను బాపి సచ్చింతలను, సద్భాషలను, సద్గుణములను, సత్కార్యములను బొందఁగల విధమును నీతినిధి సులభముగఁ దెలుపుచున్నది. జీవయాత్రను స్వర్గయాత్రను జేయఁగల నీతిధర్మములను నీతినిధి విశదముచేయుచున్నది. సుఖప్రాప్తికిని దుఃఖనివృత్తికిని మూలాంకురములైన నీతిధర్మములను నీతినిధి సుగమము చేయుచున్నది.

నీతినిధియందు రెండు భాగములు గలవు. ప్రథమభాగమునం దేడును ద్వితీయభాగమునం దైదును అధ్యాయములు గలవు. ప్రతి అధ్యాయమునందును మానవులకు భిన్నావస్థలం దవసరమైన నీతులు వివరింపఁబడియున్నవి. సంసారప్రవృత్తియందు, భిన్నావస్థలందు మానవుల కనుష్ఠానయోగ్యములైన నీతిధర్మము లీ చిన్ని పొత్తమునందుఁ జక్కఁగ నమర్పఁబడియున్నవి. సంఘజీవనమునందుఁ బతులకు, సతులకు, తల్లులకు, బిడ్డలకు, చుట్టములకు, రాజులకు, ప్రజలకు వలయు నీతిధర్మము లిందు వివరింపఁబడియున్నవి. మానవులు సకలావస్థలందును స్వధర్మనిర్వహణముఁ జేసి తరించుటకు నీతిమార్గము శరణ్యము. నీతిధర్మపరాయణులు సుఖదుఃఖములను, లాభనష్టములను, జయాపజయములను, కీర్త్యపకీర్తులను బాటింపక స్వధర్మనిర్వహణమును జేసి కృతకృత్యులగుచున్నారు. స్వధర్మనిర్వహణమునకు సకలధర్మములందును నాత్మధర్మము ప్రధానము. జీవయాత్రయందు మానవధర్మమును సార్థకము చేయుటకు నిత్యమైన యాత్మధర్మమువలెను అనిత్యములైన దేహేంద్రియమనోధర్మములు ప్రయోజనకరములు గావు.

నిత్యమైన యాత్మధర్మారాధనమును జేయుటకు సాధనములైన నీతిధర్మములను ఆత్మానుభవముగల మహానుభావులు నిర్ణయింప సమర్థులు. నిత్యమైన పరతత్త్వము సర్వత్ర వెలుఁగుచున్నను నప్రత్యక్షముగ నున్నది. ఇంద్రియగ్రామ మనిత్యమైన విషయవాసనలందు లగ్నమై పండితులనుగూడఁ బరవశులను జేయుచున్నది. అహంకార చతుష్టయము, జ్ఞానేంద్రియములు, కర్మేంద్రియములు విషయవాసనలనుండి మరలుటకును బరమాత్మలయందు లయమును బొందుటకును నీతిమార్గము సాధనముగ నున్నది. మానవధర్మనిర్వహణమునకును, పురుషార్థసిద్ధికిని సాధనభూతములైన నీతిధర్మములతో నిండియున్న నీతినిధి సకలజనులకును—పండితపామరులకు, స్త్రీపురుషులకు, బాలవృద్ధులకు—పారాయణయోగ్యముగ నున్నది. నీతినిధి బడులందును గృహములందును అనుదినము చదువఁదగిన పుస్తకమైయున్నది. నీతినిధి ప్రతిమనుజునకును వెంటనుండఁదగిన ధర్మమిత్రము. ఆంధ్రమహాజనులు నీతినిధిని బఠించి యందలి పరమార్థమును గ్రహించి శ్రీయుత ప్రభాకరశాస్త్రిగారి సంకల్పమును సార్థకము చేయుదురుగాక!

[నీతినిధి పీఠిక—1928]

బ్రహ్మదేశము - ఆంధ్రదేశము

అస్మద్దేశీయ సోదరులు నా పట్లను గల వాత్సల్యమును గనుపరచుట కేదో ప్రమేయమును గల్పించుకొని నన్నీ దివ్యమైన బ్రహ్మదేశమున కాహ్వానించి సన్మానము చేసినందుల కనేక వందనములను సమర్పించుచున్నాను. కాని ఈ గౌరవసన్మానములు వ్యక్తిపరమైన గౌరవసన్మానములు గావనియును, ఆంధ్రమాతకు జేసిన గౌరవమనియును, స్వజాతీయ గౌరవమనియును ఆత్మవిశ్వాసగౌరవమనియును నేను నమ్ముచున్నాను. ఆత్మవిశ్వాసము, ఆత్మగౌరవము పరులవిశ్వాసగౌరవములందు ప్రత్యక్ష మగుచున్నవి. మాతృదేశము నుద్ధరించుట కుదయించిన ప్రబోధము వివిధప్రాంతములకును సహజముగను వ్యాపించి అన్యోన్యాశ్రయము వలనను సాహచర్యము వలనను స్వజాతీయాభ్యుదయము సాధ్యమగుచున్నది. నేను మీ యాహ్వానమునకు విఘ్నములను గలుగజేసి మీ యుత్సాహమునకు భంగము గలుగజేసినందులకు మన్నింపగోరెదను. ఒక యుగమునందు సాహసధైర్యవిజ్ఞానములకు ప్రసిద్ధిని బడసిన ఆంధ్ర హృదయము వర్తమానకాలమునందు సంకుచితమై నిర్వీర్యమై స్వీయ ప్రయోజనములకును పరప్రయోజనములకును నిరర్థకమైనది. ద్వీపాంతరములందు సంచారమును జేసిన యాంధ్రులకు సముద్రయానము ధర్మవిరుద్ధమై భయభ్రాంతులకు గారణంబగు ఆంధ్రజాతీయ జీవయాత్రయందు విచిత్రాధ్యాయము గదా! నాయాగమనమునకును నీ సంకుచిత స్వభావము కొంత ప్రతిబంధకమై యుండును. ప్రయాణసౌకర్యములు లేకను మృత్యువు సన్నిహితముగ నుండెడి యుగమునం దాంధ్రహృదయమునకుండిన పాటవము సకల సౌకర్యములు గల వర్తమానకాలమునందు లేకుండుట కాలప్రభావము గదా! మానవహృదయ మున్నత పదప్రాప్తికి జేయగల త్యాగమును స్వల్ప ప్రయోజనములకు జేయు ప్రపంచావృతమైన సందిగ్ధస్థితియం దాంధ్రులను స్వధర్మనిర్వహణమును జేయుటకు శక్తిసామర్థ్యములను గలిగియుండుటకు మహాసంకల్పమును జేసి ఆత్మసంస్మరణమును జేయుట కార్యసిద్ధికి పరమసాధనంబుగ నుండగలదు.

ఆంధ్రదేశము మానవకల్యాణమునకు సాధనభూతములైన ప్రకృతిసంపదలతో దనరారుచు ప్రజాదరణమునకును పోషణమునకును పాత్రముగ నున్నది. దేశవైశాల్యము, దేశస్థితి, సహజసంపదలు, ప్రకృతివిలాసములు పురుషార్థముల బడయుట కనుకూలముగ నున్నవి. గౌతమీ కృష్ణవేణీ తుంగభద్రాది జీవనదులు గలవు. శ్రీగిరి, భద్రగిరి, సింహాద్రి, శేషాద్రి, వేదాద్రి మొదలగు పుణ్యగిరులు గలవు. వ్యాపారవాణిజ్యముల కనుకూలమైన సముద్రతీరము సాగరనదీ సంగమములు గలవు. సారవంతమైన భూమి గలదు. ప్రజాపోషణమున కనుకూలమైన పరిశ్రమలు పాడిపంటలు గలవు. ప్రజలకాత్మోపలబ్ధికి సాధనములైన సాహసధైర్యములు, త్యాగపరాక్రమములు, వివేకపరిజ్ఞానములు గలవు. ఆంధ్రులలోని మాంధ్రత్వమునకును విశ్వశ్రేయస్సునకు వినియోగపడిన విధము నాంధ్రుల గతించిన ప్రాభవము విశదము చేయుచున్నది. నిత్యమును మననము చేయుచుండెడి పరిమిత సంకల్పమును మరచి విశాలమైన సంకల్పము చేసి కామితార్థములను బడయుటకు తరుణ మాసన్నమైనది.

ఆంధ్రులజాతి ఆదిమవాస స్థలము వివాదగ్రస్తమైన విషయములు. వేదయుగమునాటికి కృష్ణాగోదావరుల నడుమను ఆంధ్రులు నివాసస్థలములను గల్పించుకొని నలుదిశలను నాంధ్రత్వ వ్యాపనమునకు బూనుకొనిరి. ఆంధ్రు లాదికాలమునుండియును విదేశయాత్రలను జేయుచు విదేశ స్వదేశ సౌభాగ్యముల నభివృద్ధి చేసిన విధమును ప్రాచీనాంధ్రచరిత్రము విశదము చేయుచున్నది. ఆంధ్రదేశమునకును బర్మాదేశమునకును నాదికాలమునుండియును గల సంబంధమీ విషయమును స్పష్టము చేయుచున్నది. ఆదియుగమునందు ఆంధ్రబ్రాహ్మణులు సహజసంపచ్ఛోభితమైన యీదేశమునకు బ్రహ్మదేశనామకరణమును జేసియుందురు. చీనులును ఇతరులును గ్రామనామకరణమును జేసినను బ్రహ్మదేశనామమే స్థిరమైనది.

ఆంధ్రరాజులు క్రీస్తుశకమునకుపూర్వము 200 ఏండ్లును, క్రీస్తుశకము తరువాతను 200 ఏండ్లును భరతఖండమునందు విశేషభాగము నప్రతిమానమైన వైభవముతో బాలించిరి. పాటలీపుత్రమునుండి కాంచీపురమువరకును, నాసికనుండి ధాన్యకటకము వరకును ఆంధ్ర సామ్రాజ్యము వ్యాపించి ప్రపంచేతిహాసములం దొక మనోహరమైన సాహిత్యాధ్యాయమును నిర్మించుటకు దోడ్పడిరి. శ్రీముఖ శాతకర్ణుడు శాలివాహనవంశ స్థాపకుడై ఆంధ్ర సామ్రాజ్య వ్యాపనముతోను ఆంధ్రసాహిత్య వ్యాపనమును సాధ్యము చేసెను. ఆంధ్ర రాజులు వైదికమత పరిణామములయిన బ్రాహ్మణమతమునకువలెనే బౌద్ధమతమునకును, సంస్కృత భాషకు వలె ప్రాకృత భాషకును, కృషికివలెను వాణిజ్యమునకును, విజ్ఞానమునకు వలెను శిల్పమునకును పోషణయొసంగి సువిశాలమైన యాంధ్రాభ్యుదయమునకు సాధకులైరి.

అద్భుతములైన అమరావతి సాంచిస్తూపములు, ధరణికోట, ఉజ్జయిని విద్యాపీఠములు, బృహత్కథా శాలివాహన సప్తశతులు, మొయిసిల పట్టణము, కూడూరు ధరణికోట మొదలగు రేవులు, ఆంధ్ర రాజుల నాణెములు, శాసనములు, శాలివాహన శకము సర్వతోముఖమైన ఆంధ్రాభ్యుదయమును సంస్మరింపజేయుచున్నవి. ఆంధ్ర రాజుల కాలమునందువలెనే పల్లవ చాళుక్య గజపతి విజయనగర రాజ్యముల కాలములందును ఆంధ్ర వీరులును పండితులును స్వదేశ,

విదేశములందు స్వీయప్రతిభను మానవధర్మాభ్యుదయమునకై వినియోగించి జీవయాత్రను సఫలము చేసిరి. ఆంధ్రాభ్యుదయమునకు దేశపరిమితియందును విజ్ఞానోపార్జనమునందును, వ్యాపారపరిశ్రమలందును, ప్రజావికాసమునందును భిన్నకాలములందు హెచ్చుతగ్గులేర్పడినను ఆంధ్రప్రవృత్తి అవిచ్ఛిన్నముగను నేటికిని వెలయుచున్నది. ఆంధ్రరాజుల కాలమునందు పాటలీపురమునుండి కాంచీపురమువరకును పడమటి కనుమలనుండి తూర్పుతీరమువరకును ఆంధ్రావని వ్యాపించినది. పల్లవ చాళుక్య కాకతీయుల కాలమున నాంధ్రావని సంకుచితమైనను వీర్యవంతమై వర్ధిల్లినది. శ్రీకృష్ణదేవరాయల కాలమున నాంధ్రావని కటకమునుండి మధురవరకును కల్లికోటనుండి శ్రీకాకుళమువరకును వ్యాపించి ఆంధ్రాభ్యుదయమునకు సకలవిధములను వినియోగపడినది. మహమ్మదీయ విజృంభణముతో నాంధ్రప్రతిభ స్తంభించుట కువక్రమించినది. బ్రిటీషు సామ్రాజ్య విజృంభణము నాటనుండి ఆంధ్రాభ్యుదయమును పాటుచున్నను సంకల్పమును క్రియాశక్తిని స్తంభింపజేసినవి. స్వదేశమునందు ప్రతిపత్తియును సాధనసంపత్తియును లేని ఆంధ్రులు విదేశములందు కష్టముల ననుభవించుచున్న తమ సోదరుల యుద్ధరణమునకు దోడ్పడజాలరు. న్యాయముగను తరింపజాలనివారితరులను తరింపజేయుట సాధ్యముగాదు. సాధ్యమైనంతవరకైనను ఆంధ్రమహాజనులు దేశాంతరులైన సోదరులపట్లను నిర్లక్ష్యభావమును నిరాదరణ స్వభావమును బూని స్వధర్మనిర్వహణమును జేయకుండుట పరమవిషాదమును గలుగజేయుచున్నది. ఆత్మావలంబనము లేకను పరావలంబనులైన ప్రజలకు విషాదస్థితి సహజస్థితిగ నున్నది. విషాదయోగపరవశమైన యాంధ్రలోకమును స్వధర్మ నిర్వాహణ పరాయణము జేయుట సకలాంధ్రులకును అవతిక్రమణీయమైన ధర్మమైయున్నది. ఇట్టి స్వధర్మస్వరూప స్వభావములను నిరూపించుటకును నిర్ణయించుటకును ఆంధ్రోద్యమ మారంభమై ఆంధ్రులకు ప్రత్యభిజ్ఞానమును గలుగజేయుటకు వినియోగపడుచున్నది.

ఆసేతుహిమాచలము వ్యాప్తమైన భరతఖండమున నాంధ్రులు వ్యాపించియున్నారు. భరతఖండమునందు గల 33 కోట్ల ప్రజలందును ఆంధ్రులు 2,35,43,000 కలరు. భారతభూమియందు వ్యాప్తములైన భాషలందు హిందీభాషను 9.7 కోట్లు, బెంగాలిని 4.9 కోట్లు, తెలుగును 2,36,01,000 మంది, అరవమును 1.8 కోట్లు మంది మాటలాడుచున్నారు. తెలుగు మాటలాడెడివారి సంఖ్య 1911—1921 పది సంవత్సరములలో 100 కి 2 వంతునను అరవము మాటలాడెడివారి సంఖ్య 100 కి 4 వంతునను పెరిగినది. హిందూదేశమునందలి ప్రధాన స్థానములందు గల యాంధ్ర జనసంఖ్య నీ క్రిందిపట్టిక తెలుపుచున్నది.

భారతదేశములో నాంధ్ర భాషను మాటలాడువారు

		మొత్తము
అండమానులు, నికోబార్	...	385
అస్సాము	...	29,733
బెంగాల్	...	24,513
బీహార్, ఒరిస్సా	...	14,211
బొంబాయి	...	138,771
బర్మా	...	155,519
మధ్య రాష్ట్రములు, బీరార్	...	1,02,095
కూర్గు	...	1,082
మదరాసు	...	16,101,728
పంజాబు	...	260
సంయుక్త పరగణాలు	...	500
బరోడా సంస్థానము	...	168
బెంగాలు సంస్థానములు	...	539
బొంబాయి సంస్థానములు	...	13,974
బీహారు, ఒరిస్సా సంస్థానములు	...	5,836
మధ్య ఇండియా ఏజెన్సీ	...	1,140
మధ్య పరగణాల సంస్థానములు	...	13,691
గ్వాలియరు సంస్థానము	...	200
హైదరాబాదు సంస్థానము	...	6,017,341
మదరాసు సంస్థానములు	...	57,480
మైసూరు సంస్థానము	...	921,468
పశ్చిమోత్తర పరగణా	...	667
	మొత్తము	23,601,301

అన్ని ప్రాంతములందును ఆంధ్రులు వ్యాప్తమును గాంచుచున్నారు. బర్మాయందు 1921 జనాభా లెక్కల ప్రకారము 152,508 ఆంధ్రులు గలరు. ఈ సంఖ్య ఇప్పటికింకను హెచ్చినదని యూహింపవచ్చును. చెన్నరాష్ట్రమునందు గల 4,2,7,94,155 జనులందును 1,61,43,796 ఆంధ్ర భాషను మాటలాడువారు గలరు. తెలుగు మాటలాడెడివారి సంఖ్య యభివృద్ధిని జెందుచున్న విధము నీ లెక్కలు తెలుపుచున్నవి. ఆంధ్ర దేశమున నారంభమైన ఆంధ్రోద్యమము వివిధ ప్రాంతములందును జీవయాత్రను చేయుచున్న యాంధ్రులయందు స్వభాషాభిమానమును, స్వజాతీయాభిమానమును, స్వదేశాభిమానమును గలుగజేయుటకు వినియోగపడుచున్న విధమును స్వల్పకాలమునందును పరిస్థితులననుసరించి పరమోత్సాహముతో నిర్వహింపబడుచున్న యాంధ్రమహాసభలు విశదము చేయుచున్నవి. ఈ సుందర

మైన రంగూనునందును సమావేశమైన ఆంధ్ర మహాసభ యొక్క స్వర్ణోత్సవమునందును బర్మాయందును నాంధ్రహృదయములం దుత్తరించుచున్న ప్రత్యభిజ్ఞానమునకు నిదర్శనముగ నున్నది.

బర్మా దేశము — ఆంధ్రులు

బర్మాదేశమునకును ఆంధ్రదేశమునకును గల సంబంధ మతిప్రాచీనమని యుభయదేశ చరిత్రలు విశదము చేయుచున్నవి. బర్మా నామధేయము భారతీయ సంబంధమైన బ్రహ్మ పదజన్యమని కొందరును మంగోలియా సంబంధమైన బ్రాన పద జన్యమని కొందరును తలంచుచున్నారు. బర్మాయందు హిందూమతము వ్యాప్తి గాంచకపోయినందున బర్మాపదము బ్రహ్మపదజన్యము గాదనుటకు కారణము గాజాలదు. బ్రాహ్మణు లాదియుగమునందే బర్మాదేశమునకు బోయినటులు నిదర్శనములు గలవు. బంగాళాఖాతమునకు రెండు ప్రక్కల నున్న ఆంధ్ర బర్మా దేశములకు సంబంధ సాహచర్యములు సహజముగను గలుగుచుండును. ఆంధ్ర రాజుల కాలమునందును పాండ్యరాజుల కాలమునందును బర్మా సింహళము జావా మొదలగు ప్రాంతములు కాంధ్రుల వర్తక వ్యాపారమునకును బౌద్ధమత వ్యాపనమునకును వెడలినటులు అమరావతి సాంచిస్తూపములందలి చిత్రములు తెలుపుచున్నవి. బర్మా దేశమునకు బౌద్ధమతము మగధదేశమునుండియే విశేషముగను వ్యాపించినదని యూహింపదగియున్నది. ఆంధ్రదేశమునందు క్రీస్తు శకారంభమునందు బౌద్ధమతము స్థిరప్రతిష్ఠను బడసినది. బౌద్ధ మత ప్రచారకుల మతాభిమానమును ఆంధ్రుల నౌకాయాత్రలును బర్మాయం దాంధ్రుల ప్రవేశనివాసములకు వినియోగపడినవి. సోనుడు ఉత్తముడు అను బౌద్ధసన్యాసులు సువర్ణభూమియందలి గోలనగరమునందు క్రీ. పూ. నాల్గవ శతాబ్దమునందు దిగినటులు శాసనములు తెలుపుచున్నవి. వేంగిలిపియందుగల తెలైంగు శాసనములు క్రీస్తు తర్వాత నాల్గవ శతాబ్దమునకు జెందినవి గలవు. ఆ శాసనములు దక్షిణ హిందూస్థానమునందు బౌద్ధమత వ్యాపకమును తూర్పుతీర వ్యాపారమును తెలుపుచున్నవి. ఆ శాసనములందు గల బౌద్ధ గురుపరంపరలందు కాంచీపురమునకు సమీపమున అశోకచక్రవర్తి కట్టించిన భద్రతీర్థ మఠమునందు ధమ్మపాలుడు నివసించినటుల దెలుపబడినది. బుద్ధఘోషుని బౌద్ధ గ్రంథములకు విశుద్ధమగ్గటీకను వ్రాసిన ధమ్మపాలుడు వాని యనంతరము జీవించియుండును. బుద్ధఘోషుడు తాటనుకు వ్యాఖ్యాన పిటకములను, ధర్మశాస్త్ర గ్రంథములను తీసికొనివచ్చినటులు శాసనములు తెలుపుచున్నవి. దక్షిణభాగమునందుగల పెగూయందును తెలింగులు రాజ్యస్థాపనమును జేసినటులు శాసనములు దెలుపుచున్నవి. పురాతన వస్తుశాస్త్రపరిశోధకుడు డ్యూరోయిసెల్లుగారు 1927 వ సంవత్సరమునందు ప్రాచీనప్రోముప్రాగను శిథిలములందు గనుగొనిన శాసనము లీ విషయమును సమర్థించుచున్నవి.

ప్రోము, శ్రీక్షేత్ర మను నామాంతరము గలిగి టిబెటు—బర్మా ప్రజల సంయోగము వలన గలిగిన ప్యూ జాతికి చిరకాలము రాజధానిగ నుండెను. ఇచ్చటను 6 వ శతాబ్దమునకు సంబంధించి బౌద్ధస్తూప గర్భమునం దమూల్యమయిన వస్తుసముదాయము బయల్పడినది. స్తూప గర్భమునందు అశ్వత్థ వృక్ష విరాజితమైన వెండి పెట్టె గలదు. స్తూపోపరిభాగ పార్శ్వము లందు శాసనములు గలవు. ఆ శాసనములు ప్యూ పాలి భాషలందు వేంగి లిపిని బోలిన లిపియందు గలవు. అందలి చిత్రముల రూప విలాసములును దక్షిణ హిందూస్థానము నందలి ప్రజలను బోలియున్నవి. స్తూపాంతర్భాగమునందు 20 బంగారు రేకుల పుస్తకము గనుపడినది. ఆ రేకులందు అభిధమ్మమునుండియును వినయపిటకమునుండియును ప్రవచనములు పాలిభాషయందు వ్రాయబడినవి. శాసనముల లిపి ఏడవ శతాబ్దమునందలి వేంగి లిపిని బోలియున్నది. ప్రాచీనమైన ప్రోము రాజ్యమునకు గూడ విజ్ఞాన సంస్కారములు ఆంధ్ర తీరముల నుండియే సంప్రాప్తమైనటులు శాసనముల స్వరూప స్వభావములు వేంగి లిపి రాజుల నామములు విశదము చేయుచున్నవి.

ఈ స్థితియంతయును 11-వ శతాబ్దమునందు సంపూర్ణముగ మారినది. మాతృదేశమునందు పోషణ సహాయములు లేక తైలంగుల బలము క్షీణించినది. బర్మా ప్రజల కితర జాతులను తమ జాతియందు లీనము చేసుకొనగల శక్తియును తైలంగుల విలయమునకు వినియోగపడినది. అన్రవతుడు 11—వ శతాబ్దము నడుమను తైలింగుల నోడించి బర్మా రాజ్యమును ప్రతిష్ఠించెను. పదునెనిమిదవ శతాబ్దము నడుమను తైలింగ రాజులు ఆవాను తగులబెట్టి స్వతంత్రులైనను, అలంగుపయా రాజు తైలంగులను తిరిగి నిర్జించి బర్మా రాజ్య స్థాపనమును జేసెను. కాలక్రమమునను బర్మా రాజ్యము భారతీయ రాజ్యములవలెను బ్రిటిషు సామ్రాజ్యాంతర్భాగమై స్వాతంత్ర్యమును బడయుటకు పరితపించుచున్నది.

నేని పురాణశ్రవణమును బర్మా దేశమునకును ఆంధ్రదేశమునకును చిరకాలాగతంబైన సంబంధ సాహచర్యములను సంస్మరించుటకు జేసినను ఈ యితిహాస మొక పరమార్థమును బోధించుచున్నది. దూరదేశాగతులైన పాలక జాతులు వారెంత బలవంతులైనను బహుజనుల నడుమను వారి వ్యక్తిత్వమును సంరక్షించు కొనజాలకను స్వదేశీయులతో గలసిపోవుట సంభవించుచున్నది. బాహుబల స్థాపితమైన రాజ్యధ్వజము కాలప్రవాహమునందు బడిపోయినను ఆత్మబలాపాదితమైన ధర్మధ్వజము జితజేతల సంయోగ సాహచర్యములకు మూలాధారమై స్థిరముగను జేయుచున్నది.

వర్తమాన బర్మాదేశము — విదేశీయులు

బర్మాదేశము 2,33,707 చదరపు మైళ్ల విస్తీర్ణమును 1,32,12,192 ప్రజలను గలిగి సహజసంపదలలో విరాజిలు

చున్నది. చదరపు మైలునకు 57 ప్రజలు గలరు. ప్రజలకు ప్రధాన వృత్తి వ్యవసాయము. వ్యాపార పరిశ్రమ లతివేగమునను వ్యాపించి పనివాండ్ర యవసర మేర్పడినది. వడ్లమరలు, మట్టినూనెగనులు, కలపమరలు, గనులు, పరిపంటలు, గమనాగమనయానములు, పొగ యోడలు, రైలుబండ్లు మొదలగు పరిశ్రమలకు శిక్షితులైన పనివాండ్రును శిక్షితులుకాని పనివాండ్రును కావలసియున్నారు. ఈ పరిశ్రమల యుపయోగార్థము ప్రతియేటను భారతీయులు బర్మా దేశమునకు వలసపోవుచున్నారు. 1919—24 సంవత్సరము లలో బర్మాలో ప్రవేశించిన వారిసంఖ్య 20,88,848; బర్మానుండి తిరిగివెళ్లిన వారిసంఖ్య 16,92,362. ఆరేండ్లలో 3,96,486 మంది బర్మాయందు నిలిచిపోయిరి. బర్మాయందు జీవనోపాధిని గడించుటకు వచ్చెడివారియందు చాలమంది తిరిగివెళ్లవలయుననెడి సంకల్పముతో వచ్చుచుందురు. అక్టోబరు, నవంబరు, డిశంబరు మాసములందు బర్మాకు వెడలుటయును మార్చి, ఏప్రిలు, మేయి మాసములందు తిరిగి స్వదేశమునకు బోవుటయును సామాన్య విషయము. వచ్చెడివారిలో కొలదిమంది నిలిచిపోవుటయును సంభవించుచున్నది. ఇటులు నిలిచిపోవుటకు గారణములు భిన్నములై యుండును. ఏకొలదిమందియో అదృష్టవంతులై స్థిరమైన వృత్తిని సంపాదించి సంసారులై యుండవచ్చును. కొందరు నిస్సహాయులై భారతీయులకు సహజమైన కర్మసిద్ధాంతమును నమ్మియుండవచ్చును. వ్యయప్రయాసములతో గూడిన సముద్రప్రయాణము కొందరికి ప్రతిబంధకము గావచ్చును. ఏది కారణమైనను కొంతమంది పనివాండ్రు బర్మాయందు నిలిచిపోవుట సహజము. కృష్ణాగోదావరి జిల్లాలకు రైలుబండ్లనిండా ఊదుపు కోతల కాలములందు మెట్టప్రదేశములనుండి పనివాండ్రు వలుపు రాకపోక లీ విషయమును విస్పష్టము చేయుచున్నవి. రాకపోకలు సుకరమైన స్థలములందు లాభమున్నను లేకున్నను స్వస్థలములకు జేరుట సహజము. ముఖ్యముగా నీ స్వభావ మాంధ్రులయందు జీర్ణించినది. స్వస్థానవేషభాషాప్రియులైన ఆంధ్రు లింతదూరదేశమునకు వచ్చుటకు గారణము పొట్టకూటికి గాని మడిమాన్యములను సంపాదించుటకు గాదని దేశపరిస్థితులు తెల్లముచేయుచున్నవి. ప్రజ లర్ధాన్నముతో నైనను స్వస్థలము అందుండ గోరుదురు, పరస్థలములకు వెడలగోరరు. 'జననీ జన్మభూమిశ్చ స్వర్గాదపి గరీయసి' యను ధర్మము శ్రీమంతులకన్నను నిరుపేదల కధికతరముగను వర్తించుచున్నది. శ్రీమంతులు స్వదేశమునందు సొగయోడలయందును విదేశములందును సకలసౌఖ్యముల ననుభవింపగలరు. నిరుపేదల కన్నిచోట్లను పుట్టుగతులు లేవు. అన్నాతురులై స్వస్థలమును విడిచి పరదేశములకు వలసపోయెడి దీనుల నాదరించి రక్షించుటకు బదులు వారిని నిందించుటయును పరిహసించుటయును హేయముగ జూచుటయును నాచారమైనది. ఈ యధర్మాచారమును మార్చుటకు ప్రపంచ మనుభవింపనున్న మహాదుఃఖవేదనకు చిహ్నములు ప్రపంచమునందంతటను పొడకట్టుచున్నవి. ఈ స్వల్ప చిహ్నములు ప్రళయాకారమును దాల్పకపూర్వమే యుపశమింపజేయుట యధికారులకును, సంపన్నులకును, విద్యావంతులకును పరమధర్మమైయున్నది.

బర్మా అభ్యుదయము

బర్మా అభ్యుదయము బర్మాజాతివారికి వలెను నితరులకును నవసరమైన విషయమై యున్నది. ప్రపంచమునందు దేశ వికాసమును ప్రజావికాసమును పరస్పరాశ్రయములై వెలయుచున్నవి. సకలదేశములందు సంపదలను వికసింపజేయుటకు ప్రజాసంపద సాధనంబై యున్నది. మానవసౌభాగ్యమునకు సాధనములైన వ్యవసాయాభ్యుదయమునకును పరిశ్రమాభ్యుదయమునకును నవసరమైన ప్రజాసంపద బర్మాయందు కొరతవడియున్న విధమును బర్మా పరిస్థితులు విశదము చేయుచున్నవి. బర్మాయందు గల జనసంపద బర్మా ప్రజలకు ప్రియమైన వ్యవసాయ పరిశ్రమను వికసింపజేయుటకే చాలకున్నది. సారవంతమైన విశాలమైన దేశము ఫలవంత మగుటకు మానవవ్యవసాయము నపేక్షించుచున్నది. వర్తమాన పరిమితపరిస్థితులందును వ్యవసాయ నిర్వాహణమునకు విదేశీయుల సహాయ మవసరం బగుచున్నది. పరిశ్రమల యభ్యుదయమునకు విదేశీయుల సహాయ మత్యంతావసరమైన విధమును దేశపరిస్థితులు విశదము చేయుచున్నవి.

బర్మాయందలి ప్రధాన పరిశ్రమలో

వడ్లమరలందు	37,553	పనివాండ్రు
కొయ్యమరలందు	10,450	,,
పెట్రోలియం పరిశ్రమయందు	10,912	,,
రైలు పరిశ్రమయందు	4,405	,,

పనిజేయుచున్నటులు 1924 సంవత్సరము ఫ్యాక్టరి రిపోర్టు తెలుపుచున్నది. ఈ పనివాండ్రయందు

	బర్మాజాతి,	హైందవులు,	చైనీలు
సామాన్యులు	69,977	13,423	56,339	2842
శిక్షితులు	17,222	5924	9545	1,055

పనిజేయుచున్నను బర్మావారి సంఖ్య తక్కువగా నున్నది. 100 కి 19 వంతున సామాన్యులగు పనివాండ్రయందును 100 కి 24వంతున శిక్షితులైనవారియందును బర్మా ప్రజలు గలరు. బర్మాయందు పరదేశాగతులైన పనివాండ్రయందు భిన్నజాతుల వివరము:

	సామాన్యులు	శిక్షితులు
హిందుస్థాని మహమ్మదీయులు	874	235
హిందుస్థానులు	7202	1498.
బెంగాలులు, చిటగాంగుమహమ్మదీయులు	8912	3885
ఉత్కళులు	10701	897
ఆంధ్రులు	21959	1874

తమిళులు	630	462
చీనులు	2842	1055
ఇతరులు	718	391

ఆంధ్రుల సంఖ్య సామాన్యపనివాండ్రయం దధికముగానున్నను శిక్షితులైన వారియందు తక్కువగా నున్నది. ఇటీవల చీనావారి సంఖ్య విపరీతముగను వృద్ధిని పొందుచున్న విధమును గణించిన 18 ఏండ్ల లెక్కలు విశదము చేయుచున్నవి. బర్మా ప్రజలకు నగరవాసమునందును యంత్రాలయములందును నభిరుచి లేనపుడు విదేశీయుల మూలమునను దేశవికాసమును జేయించుట ధర్మము గాని విదేశీయాక్రమణ భయముచేతను దేశవికాసమును స్వీయ వికాసమును స్తంభనము చేయుట వివేకముగాదు. స్వల్పసంఖ్యాకులైన విదేశీయ కార్మికులు విశేషసంఖ్యగల బర్మాజాతిని ముంచివేయ జాలరు. వచ్చినవారిలో చాలమంది స్వదేశమునకు మరలి పోవుచున్నారు. శేషించినవారు బర్మాజాతితో నైక్యమును బొందుచున్నారు. రెండు విధములను బర్మా దేశాభ్యుదయమునకును జాతీయాభ్యుదయమునకును లాభము గలుగుననియును నష్టము గలుగదనియును సర్ మార్గను వెబ్బుగారును గ్రంథముగారును చేసిన హితోపదేశమును బర్మా జాతీయవాదులు గ్రహించుదురు గాక! బర్మా చరిత్ర మిందులకు నిదర్శనముగ నున్నది.

కార్మికుల స్థితి

బర్మాయందు పరదేశాగంతుకులైన కార్మికుల స్థితిగతులు దుర్భరముగ నున్నవిధమును భిన్నపక్షములవారును సంగీకరించుచున్నారు. ఈ దుర్భరస్థితికి గారణములను నిరూపించుటయందును నివారణోపాయములను గల్పించుటయందును, భేదాభిప్రాయములు విమర్శకుల సంస్కారానురూపముగను బయలుదేరుచున్నవి. అవివేకులు దళారులమాయమాటలను నమ్మి బర్మాయందు బంగారము పడియున్నదని భ్రమపడి దూరస్థమైన బర్మాయాత్రకు బూనుకొనుచున్నారు. పొగయోడయందు కాలుపెట్టినతోడనే కష్టము లారంభమగుచున్నవి. సంకుచితమైన స్థలము, గుంపులు, సముద్రవ్యాధి, దుర్గంధ నివాసము, సంకుచితాహార విహారములు చిత్తోద్వేగమునకు స్వస్థలోన్మూలనమునకును గారణంబులగుచున్నవి. రంగూనునందోడ నుండి దిగినతోడనే దుర్గమారణ్యము నందువలెను నగరారణ్యమునందు భయభ్రాంతులు గలుగుచున్నవి. పనివాండ్రు కాంట్రాక్టు పద్ధతిమీద పోయినను స్వతంత్రించి పోయినను పారిశ్రామిక జీవయాత్రకును నగరవాసమునకును సహజమైన కష్టములన్నియును ప్రత్యక్షమగుచుండును. నగరమునందలి నాలుగంతస్తుల సౌధము కన్నను పల్లెటూరియందు పూరిగుడిసె నివాసయోగ్యముగనుండును. పనివానికి లభించెడి రూ 20 ల వేతనములో ఖర్చులు. కమీషను అద్దె అన్నము పోను మిగులునది అల్పమైయున్నది. మిడుమిక్కిలి సంసారనిగ్రహములేని పనివాండ్రు దురభ్యాసములకును దుష్కార్యములకును లోనై దుర్బలులును దుర్మార్గులును నగుచున్నారు. 'రంగము పోయి రోగము సంపాదించినా'డను సామెత సార్థకమగుచున్నది. ఈ దురవస్థకు కారకులు బర్మా ప్రభుత్వమైనను, యంత్రాలయ యజమానులైనను మేస్త్రీలైనను అవివేకులైన పనివాండ్రైనను దుస్స్థితిని బాపవలసిన బాధ్యత యందరిమీదను గలదు. తప్పులను దిద్దుట ప్రయోజనకరముగాని తప్పులనెన్నుట ప్రయోజనకరము గాదు. బర్మా యభ్యుదయమునకు ప్రస్తుత పరిస్థితులకు విదేశీయ కార్మికుల సంయోగసాహచర్యము అత్యంతావసరములని గతకాలానుభవము విశదముచేసినది. బర్మాయందు నివాసములను గల్పించుకొనిన విదేశీయులు గలరు. ప్రతియేటను విదేశీయులు ముఖ్యముగను ఆంధ్రులు కొన్ని ఋతువులందు ప్రవేశించుచు తిరిగి పోవుచున్నారు. ఆగంతుకులు తమకును వలసదేశ క్షేమమునకును వినియోగపడగల విధమును దేశహితైకపరాయణులు నిర్ణయింపవలసి యుందురు. ఆ నిర్ణయములకు స్వదేశాభిమానమును స్వజాతీయాభిమానమును ప్రతిబంధకము గాక సాధకముగ నుండగలదు.

పరాక్రాంత జాతీయాభిమానము

పాశ్చాత్యరాజ్యములు వ్యాపింపజేసిన పరాక్రాంతమైన జాతీయాభిమానము ప్రపంచమునందు మహాక్షోభమును గలుగజేయుచున్న విధమును ఐరోపా మహాసంగ్రామము విశదము చేసినది. ప్రకోపితమైన జాతీయాభిమానము "మాయింటికి వస్తే నాకేమి తెస్తావు, మీ యింటికి వస్తే నాకేమి యిస్తావు" అనెడి సామెతను పోలి యున్నది. స్వార్థాపేక్షతో కూడిన జాతీయాభిమానము సంకుచితమై స్వజాతీయ ప్రయోజనములకును విజాతీయ ప్రయోజనములకును ప్రయోజనకరము గాదు. వ్యక్తులందువలె జాతులందును పరహితము ప్రపంచకల్యాణమున కుత్తమ ధర్మమైయున్నది. ఆ ధర్మావలంబనమునకు బ్రహ్మదేశము సకల విధములను దగియున్నది. ప్రజల యానందౌదార్య స్వభావములు జాతీయధర్మమును విశాలతరము చేయుటకు వినియోగపడుచున్నవి. జాతీయధర్మమును మతావరణము నతిక్రమించి విశాలమైనది. బర్మాదేశసంప్రదాయముల నారాధించెడి భిన్నమతములవారును జాతులవారును బర్మాజాతియం దైక్యమును బొందుచున్నారు. భిన్నజాతీయులైన షైయులు, తైలంగులు, మంగోలియనులు మొదలగువారు బర్మాజాతియందు గలసిపోయిరి. ఆ మార్గము వర్తమానకాలమునందును నవలంబింపబడుచున్నది. బౌద్ధమతము సంకుచితమైన కులావరణము నంతరింపజేసి విశాలమైన జాతీయావరణమును గల్పించుచు మానవ ధర్మావరణమునకు

సాధనంబగుచున్నది. స్త్రీల స్వాతంత్ర్యము ప్రజాప్రియత్వము, వ్యయసాయపరాయణత్వము జీవయాత్రను రసవంతము చేయుచు ప్రజాస్వామ్యధర్మమును సఫలము చేయుచున్నది. ప్రజలకు వ్యవసాయవృత్తియందుగల యభిమానాదరణములు బర్మాజాతి కపూర్వమైన ప్రతిపత్తిని గలుగజేయుచున్నది. ఉత్తమమైన జాతీయధర్మప్రతిష్ఠాపనము జేయుట కవకాశము లుండియును సంకుచితమైన జాతీయలక్ష్యమును ప్రయోజనమును నారాధింపగోరుట కాలప్రభావమైయున్నది. పరాధీనమై సేవకవృత్తియే ప్రధానమైన దేశములం దిట్టి భయోత్పాతములు సహజముగను గలుగుచుండును. బర్మాజాతీయవాదులకు విదేశీయుల పోటిభయము ఉద్యోగములందు గలుగవచ్చునుగాని ప్రజలకు ప్రధానవృత్తియైన వ్యవసాయమునందును యూరపియనుల వశమునందున్న పరిశ్రమలయందును గలుగజాలదు. భారతవర్షమునకును బర్మాకును వియోగమున కన్నను సంయోగమునకు గారణము లధికముగ నున్నవి. స్వపరిపాలనముగల భారతీయ సంయుక్త సామ్రాజ్యమునందు స్వతంత్రరాజ్యముల సంయోగ సాహచర్యలు పరస్పరక్షేమమునకు సామ్రాజ్యక్షేమమునకు సాధనభూతములు గాగలవు. ముఖ్యముగాను భారతీయ సంప్రదాయాచారములను, భారతీయ విజ్ఞానమును, బౌద్ధమత ధర్మమును, త్రైలింగ సంస్కారమును పూర్వవిధమునను మేళవించిన బర్మాజాతి స్వప్రయోజనములకును, భారత జాతీయ ప్రయోజనములకును, ప్రపంచ ప్రయోజనములకును కలిపియుండుట భగవత్సంకల్పము. బర్మాజాతీయవాదు లనవసరమగున భయమును బాపి బర్మాస్థితికి మూలాధారమైన మహాసంస్కారమునకు తిలోదకములను సమర్పింపకుందురు గాక!

బుద్ధభగవానుడు బోధించిన త్రివిధ ధర్మములకును విశాలార్థమును గల్పించుటకు తరుణము ప్రపంచ చరిత్రమునందు సమకూడుచున్నది. మానవులు వ్యక్తిరూపమునను, సంఘరూపమునను జాతిరూపమునను తాము తరించుటకును నితరులను తరింపజేయుటకును ధర్మమును, సంఘమును, బుద్ధదేవుని, శరణు పొందవలయును. శరణ్యమార్గమును సార్థకము చేయుటకు బర్మాదేశమును జాతియును బ్రహ్మసంపదలతో దగియున్నది.

ఆంధ్రోద్యమము

ఆంధ్రులకును బర్మా ప్రజలకును క్రీస్తుశకము పూర్వము నుండియును సంబంధ మవిచ్ఛిన్నముగా వచ్చుచున్నది. ఆంధ్రరాజులు నావికులు బౌద్ధసన్యాసులు త్రైలింగరాజులు తెలుగు కర్షకులు బర్మా దేశాభ్యుదయమునకును తెలుగు దేశాభ్యుదయమునకును పాటుపడినవిధము నుభయదేశచరిత్రలును విశదము చేయుచున్నవి. పూర్వము విజ్ఞానభాగ్యములను ప్రసాదించిన యాంధ్రదేశమిపుడు కర్మకారులను సమకూర్చుట కాలప్రభావము గదా! బర్మాయందు 1,60,000 ఆంధ్రులు నివసించుచున్నటులు 1921 జనాభాలెక్కలు తెలుపుచున్నవి. వీరందరును సామాన్యముగను కూలిపనులను జేయుటకై వెడలియుండిరి. ఒక రంగూను నగరమునందే 60,000 మంది కలరు. రంగూనునందలి ప్రధాన పరిశ్రమలు తెలుగువారిమీద నాధారపడియున్నవి. వడ్లమరలందు టేకుమరలందును, ఓడల యెగుమతి దిగుమతులందును, రిక్షాలయందును తెలుగువారే పనిజేయుచున్నారు. నిజముగా రంగూనుయొక్క అభ్యుదయము ఈ పనివాండ్రమీద నాధారపడియున్నను వీరి యోగక్షేమములకు తగిన యేర్పాటులను యజమానులును, అధికారులును జేసియుండలేదు. భిన్నప్రాంతములనుండి తాత్కాలికముగను కాలయాపన జేయుటకు వచ్చెడి పనివాండ్రయందు సంయోగసాహచర్యములు లేవు. ఎవరి దోవను వారు పోవుచున్నారు. వీరికి తగిన నివాసములను కల్పించుట మొదటి పనియైయున్నది. ఒక చిన్న గదియందు 20, 30 మంది నివసించుటవలనను అనారోగ్యమునకు అవినీతికిని గారణంబగుచున్నది. క్రొత్తనగరమునందు వారి ప్రవర్తనను జూచెడివారు లేనందునను దురభ్యాసములు గలుగుచున్నవి,

వీరియందు విద్యావివేకములను పెంపొందించుట కాంధ్రసేవాసంఘము చేయుచున్న సేవ ప్రశంసనీయము. రంగూనునందలి పనివాండ్రకును వారి పిల్లలకును రాత్రి దివ పాఠశాలలను స్థాపించి విద్యావివేకములను వ్యాపింపజేయుచున్న సేవాసంఘమున కాంధ్రులు కృతజ్ఞులుగ నుండవలయును. కాని చాలినంత ద్రవ్యమును, సాహచర్య సహకారము లేకను సేవాసంఘము పూనిన కార్యక్రమము బాగుగ జరుగకుండుట సంతాపకరము. రంగూనుపురమునందుగల యాంధ్రమహాజనులును, మాతృస్థానమునందుగల మహాజనులును వీరి ప్రయత్నములకు సకలవిధములను దోడ్పడి స్వధర్మ నిర్వహణమును జేయుదురు గాత!

నా మిత్రులు ఆవటపల్లి నారాయణరావుగారు "కార్మిక పత్రిక"ను ప్రకటించియును, "బర్మాయందలి హైందవ కార్మికులు" అను చిన్ని పుస్తకమును ప్రకటించియును, నితర విధములను సేవ జేయుచు కార్మికులయందు సంచలనమును గలుగజేయుచున్నందులకు వారు వందనీయులు. ఇతర మహాజనులును వారి శక్తిసంస్కారముల కనురూపముగను జేయుచున్న సేవ కాంధ్ర మహాజనుల కృతజ్ఞతకు పాత్రులు. కాని చేయుచున్న పనిని చేయవలసిన పనితో పోల్చునపుడు భయభ్రాంతులు గలుగుచున్నవి. సాహసహృదయసంపన్నులైన ఆంధ్ర యువకులు తరుచు రంగూను నగరమునందును నితర ప్రాంతములందును గలరు. వారి యుత్సాహమును, సంయోగమును, కార్యదీక్షయును సాధింపజాలని కార్యము లేదు. జీవయాత్రను గడపుటకు నానాప్రాంతములనుండి వచ్చిన, భిన్నవృత్తుల నవలంబించుచున్న, భిన్నాదర్శములుగల, భిన్నసంస్కారములుగల ప్రజలయందు భేదాభిప్రాయము లుండుట సహజము. ఆ భేదాభిప్రాయములను, సమరసభావముతోను, సాహచర్య ప్రవృత్తితోను, సానుభూతితోను సమన్వయముచేసి కార్యదీక్షను వహించుట మానవధర్మము. సంయోగమువలనను గలుగగల శక్తికి మితిమేరలు లేవు. ఆత్మశక్తిని మరచి స్వదేశమునందును, విదేశములందును కష్టపరంపరల ననుభవించుచున్న యాంధ్రమహాజనులను రెండు కోట్ల యాంధ్రుల శక్తిసామర్థ్యములను సంస్మరించి ఆత్మోద్ధరణమునకును మానవకల్యాణమునకును దీక్షను బూన వేడుచున్నాను. ఆపత్సమయమునం దన్ని భేదములును సహజముగ సంతరించుచున్నవి. ఒక యాంధ్రునికి గలిగిన యాపద యాంధ్రులందరకును గలిగినదని భావింపవలయును. యజమానులైనను, పనివారలైనను, విద్యార్థులైనను, విద్యావిహీనులైనను, శ్రీమంతులైనను, నిరుపేదలైనను, బ్రాహ్మణులైనను, ఆదిమాంధ్రులైనను, ఆంధ్రులనియును, మానవులనియును సంభావించుటయును, కార్యదీక్షను బూనుటయును మన యంతర్గతమైన శక్తివికాసమునకు సాధనంబుగ నున్నది. ఒక యుగమునందు తైలింగులు బర్మాకు ప్రసాదించిన సాహసపరాక్రమములను, విజ్ఞానమును, మతధర్మములను, అక్షరామ్నాయమును వర్తమాన యుగమునందు నవీనరూపములు దాల్చుచున్నవి. ప్రపంచమునం దంతటను కర్మకారుల యభ్యుదయ మతివేగముగను వ్యాపించుచున్నది. ఇంగ్లాండునందు కార్మికపక్షము పాలించుచున్నది. సోవియటు రుష్యాయందు కార్మికుల సమాజస్వత్వములు సంపూర్ణవిజయమును బొందినవి. రంగూను పురమునందును కార్మికులబలము విజయధ్వజమును సహజముగ స్థాపింపగలదు. మనుష్య నిర్మితములైన సకల యంత్రతంత్రములకును మానవశక్తియె మూలాధారముగ నున్నది. ఆశక్తిని సమీకరించి నిరూపించి యుపయోగింపవలసిన భార మాంధ్రమహాజనులమీదను గలదు. ముఖ్యముగ నుత్సాహపూరితులును విశాల హృదయులును, సేవాపరాయణులును నైన యువజనులీ భారమును వహింపవలసి యున్నారు. ఆంధ్రయువకులు చూపిన సేవాపరాయణత్వము, శాంతము, శిక్షణ విధానము విజయచిహ్నములుగ నున్నవి.

ఆంధ్రోద్యమ నిర్వాహకులు విదేశములందు కష్టముల ననుభవించుచు నాంధ్రధ్వజమును పోషించి ప్రకటించుచున్న దేశీయ సోదరుల కభయము నొసంగి స్వధర్మనిర్వహణమును జేయుటకు వేడుచున్నాను. సోదరులారా! తాము నాయెడల చూపిన భక్తికిని ప్రేమకును వందనములు సమర్పించుచు నయ్యవి వ్యక్తిగతములు కావని యవి ఆంధ్రత్వమున కనియును గ్రహించుచు, పరమేశ్వరుని తమకు యోగక్షేమములను ప్రసాదించుటకు వేడుచున్నాను.

[ప్రథమ రంగూను ఆంధ్రమహాసభ
అధ్యక్షోపన్యాసము--1929]

గ్రంథాలయోద్యమము

నన్ను అధ్యక్షులుగ ఎన్నుకొనినందులకు కృతజ్ఞుడను. పద్యములు, శ్లోకములు చదివినవారికి కూడ కృతజ్ఞుడను. కాని అందుగల అతిశయోక్తులను నే నంగీకరించను. భవన నిర్మాణమును గూర్చి నా మిత్రులు సూచించినారు. భవననిర్మాణము భగవదాయత్తము. ఈశ్వరసంకల్పానుసారముగ సర్వకార్యములు సానుకూలమగును. రామమోహన గ్రంథాలయమును నా మిత్రులు సూరి వెంకటనరసింహశాస్త్రి, అయ్యంకి వెంకట రమణయ్యగారలు స్థాపించినదాదిగ నాకుకూడ వారితోపాటు గ్రంథాలయోద్యమమునందు సంబంధము గలదు. గ్రంథాలయోద్యమము కొంత ఉపకారము చేసినది. విజ్ఞానము ప్రబోధము యీ యుద్యమమువలన లభించినవి. విజ్ఞానమునంతను ఒకచోట చేర్చుట గ్రంథాలయోద్యమము లక్ష్యమునం దుంచుకొనినది. గ్రంథాలయముయొక్క ఉపయోగమును గ్రహించగల అధికారినికూడ యీ యుద్యమము తయారు చేయవలె. అందులకు తగిన గ్రంథాలయ పాలకు డుండవలయును. ప్రజల విజ్ఞానాభివృద్ధి మన కవసరము. అందులకు గ్రంథాలయము లత్యవసరములు.

అసహాయోద్యమము వచ్చినపిమ్మట మనము రాజకీయరంగమున ప్రవేశించినాము. ఇచట ప్రవేశించుటవలన గ్రంథాలయోద్యమము వెనుకబడినను మంచిదని నా అభిప్రాయము. మనము 400 యేండ్ల క్రింద మన సంప్రదాయమును వదలినాము. మఱచిపోయినవానిని మరల కావలయు ననుచున్నాము. 400 ఏండ్లు సంఘర్షణ జరిగిన పిమ్మట వెంటనే సాహచర్యము లభించుట దుస్తరము. అందులకు సరిపూర్ణ స్వాతంత్ర్యము మనకు లభించవలయును. మన ప్రజ్ఞ బయల్పడుటకు స్వతంత్ర ముండితీరవలయును. మన మనసు సంపూర్ణముగ బానిసత్వమునం దున్నవి.

గాంధీమహాత్ముడు స్థిరప్రజ్ఞుడు. ఆయన చూపిన అసహాయ మార్గము మనము అవలంబించి స్వతంత్రులము కావలయును. స్వతంత్రతలేనిది యేకార్యమును సాధింపజాలము. పోతన కైవల్యప్రాప్తికి భంగము వచ్చునని ఎవరికిని కృతినీయలేదు. స్వతంత్రబుద్ధి మనకు లభించనిది, మనము స్వతంత్రులము కాజాలము. ఈ ఉద్దేశ్యముతో ప్రాజ్ఞులెల్లరు యీ యుద్యమమున చేరినారు. దానితో గ్రంథాలయోద్యమమునకు దెబ్బతగిలినది. అసహాయోద్యమమునకు సంపూర్ణవిజయము చేకూరలేదు. కాని అందువలన మనము నిరుత్సాహము చెందనక్కఱలేదు. క్రమేణ వచ్చిన వికాసమే సరియైన వికాసము. అట్లగుటంజేసి అసహాయోద్యమ ఫలితముకూడ స్థిరముగ నుండగలదని నమ్ముచున్నాను. స్వరాజ్యము వచ్చునరికి మనము దాని [illegible]ల అధికారము పొందవలసియున్నది. వర్తమాన ప్రయత్నములకు పూర్వప్రయత్నములకు సాహచర్యము కుదుర్చవలయును. భిన్నత్వమున ఏకత్వము సిద్ధించవలయును. పూర్వపు విజ్ఞానము పునరుద్ధరించబడవలయును. ఇట్టి ఆశయములతో ఈ గ్రంథాలయము స్థాపించబడి పనిచేయుచున్నది. ప్రయోజనము స్థాపించిన వారి ఆశయములనుబట్టి యేర్పడును. సంపూర్ణ పరిజ్ఞానము గలవారు గ్రంథాలయ పాలకుడుగనుండు టవసరము.

మనము ఆంధ్ర వాఙ్మయ చరిత్రను పరిశీలించితిమేని యే యుగమునందైనను మతము వేదాంతము మనల నాకర్షించినట్లు విదితమగుచున్నది. ఐదేండ్లనుండి ఆంధ్ర వాఙ్మయ చరిత్రను తయారుచేయుచున్నాను. 12000 అచ్చు అయినట్టివి, 15000 అముద్రితములయినట్టియు గ్రంథములు గలవు. ఈ వాఙ్మయమును బట్టి చూచితిమేని ధర్మమువిూద, మతమువిూద ఆంధ్రులకు అభిలాష మెండుగనున్నట్లు స్పష్టపడుచున్నది. పెద్దన మనుచరిత్రయందు ధర్మజ్ఞానముల సమన్వయమును కుదిర్చినాడు. భక్తిజ్ఞానముల సమ్మేళన మొనర్చినాడు. సజీవులైన ప్రజలలో భాషయందు మార్పుజరిగి తీరును. అయితే పూర్వాపరసందర్భముల ననుసరించి మార్పు అవసరము. భావసంశుద్ధిగల వాఙ్మయ నిర్మాతలు భాషను సంస్కరించగల అధికారులైయున్నారు. అంతియేగాని ఏకొద్దిగనో తెలుగును చదివి భాష సంస్కరించగలుగుదు మనుట సరియైన పనికాదు. ఏది ఎట్లున్నను సంపూర్ణ స్వరాజ్యము సిద్ధించినగాని సంపూర్ణ నిర్మాణశక్తి మనకలవడదు. మన ప్రబంధకర్తలు 300 ఏండ్లనుండి గుడ్డిగ ప్రాతమార్గముల ననుసరించుచున్నారు. అస్వతంత్రతయే యిందులకు కారణము. మనము స్వతంత్రులమైనచో పూర్వాచారము వదలి నూతన వికాసమును సృష్టించ గలుగుదుము.

గ్రంథాలయమును గూర్చి యొక్కమాట చెప్పుచున్నాను. గ్రంథాలయమును సోషల్ క్లబ్బుగా మార్చకూడదు. రెంటి ఆశయములు వేర్వేరు. గ్రంథాలయమునందు పత్రికాపఠనము గ్రంథపరిశీలన, సంఘసేవ, దేశసేవ ప్రధానకార్యములు. కృష్ణా వరదల సందర్భమున రామమోహన గ్రంథాలయ మొనర్చిన సేవ ప్రశంసనీయము. ఈ భవనము పూర్తికాలేదని కొందరు చెప్పిరి. త్రివిక్రమరావుగారు పాశ్చాత్యదేశమునందలి గ్రంథాలయములకు గల మహాసౌధములను వర్ణించిరి. పదిమందిచేరి యీ పనినిచేయుదమనే స్థిరసంకల్పమున్నచో పూరిగుడిసెయైనను సరిపోవును. సత్సంకల్పము అవసరముగాని మహాసౌధము కాదు. వర్తమాన కాలమున దేశము, సంఘము, వాఙ్మయములకు సేవచేయుట మన విధియైయున్నది.

[విజయవాడ రామమోహన గ్రంథాలయం 18-వ వార్షికోత్సవం అధ్యక్షోపన్యాసం—1929]

తంజాపురాంధ్రనాయకరాజులు

అనంతమైన కాలము ప్రవాహమునందు కల్పములు, మన్వంతరములు, యుగములు, ద్వీపములు, ఖండములు, సామ్రాజ్యములు దృశ్యాదృశ్యములగుచు నిత్యమైన ధర్మాభ్యుదయమునకు వినియోగించుచున్న విధమును ప్రపంచేతిహాసము అనంతముఖములను బోధించుచున్నవి. చరిత్రమునకు నామరూపవిలసితములైన దేశకాల పాత్రములు విషయములైనను దేశకాలపాత్రముల కాధార భూతమైన ధర్మము హృదయముగ నున్నది. జీవరహితమైన దేహమువలెను ధర్మరహితమైన చరిత్రాంశములు విశ్వశ్రేయస్సునకు నిరర్థకములు. ప్రపంచ చరిత్రను మాతృ ధర్మలక్ష్యముతో నవలోకింపవలసిన విధమును హెచ్. జి. వెల్సుగారు విశదీకరించిరి:—

"చరిత్రకారులు సామాన్యముగను గొప్పపండితులు: వారు సాధారణముగను అసంగతవిషయములపట్లకన్నను స్వల్ప ప్రమాదములపట్లను పట్టుదలను జూపుచుందురు: వారు అనుపపన్న ప్రయోజన నిర్ణయముకన్నను, అసత్యతిథి నిర్ణయము గలుగజేసెడి పరిహాసఖండనమునకు భయపడుదురు. చరిత్రకారుని లక్ష్యము కాలనిర్ణయమునందు లగ్నమగుట సహజమైనను సామాన్యపాఠకుల కిట్టి విషయములం దభిరుచి గలుగజాలదు.........విశాలమైన రాజకీయార్థిక మత సాంఘిక విషయములందు పాఠకుల చిత్తవృత్తిని లగ్నముచేయుట చరిత్రకు ప్రయోజనము...... నెపోలియను మహత్త్వ మర్థరహితము నాసురమునైన మూఢవిశ్వాసము............విశ్వశ్రేయస్సునకు సాధనములైన 'శాంతం, శివం, సుందరం' ధర్మముల యభ్యుదయావతరణములు చరిత్రకు పరమార్థములు. ప్రపంచమునందు లక్షలమంది రాజులు, మహారాజులు, రారాజులు, చక్రవర్తులు పుట్టి గిట్టిరి............ వారియందు ధర్మదీక్షాపరాయణుండైన అశోకచక్రవర్తి పరంజ్యోతి వలెను ప్రకాశించుచున్నాడు."

ధర్మాభ్యుదయావతరణములేని రాజచరిత్రములు జీర్ణసామ్రాజ్యముల చరిత్రములవలెను కాలప్రవాహమునందు జీర్ణములైనవి. బలపరాక్రమముల లక్ష్యములకు నిలయములైన రాజచరిత్రములును ధర్మలక్ష్యమునకు సాధనభూతమైన విధమును విశదము చేయుట చరిత్రకు పరమార్థము. ఈ పరమార్థమును చరిత్రవిషయములందు ప్రతిబింబింపజేయుట చరిత్రలకు ప్రయోజనము.

శ్రీ కురుగంటి సీతారామయ్య (ఎమ్. ఏ.) గారు తంజావూరు సరస్వతీ మహాలు పుస్తకాలయమునందు ఉపద్రష్టలుగ నున్నారు. ఆ పదవియందు వారుచేసిన పరిశ్రమ ఈ 'తంజావూరాంధ్రనాయక రాజ చరిత్రము' రూపమునను ఆంధ్రగ్రంథమాలయందు పదునేడవ కుసుమముగను ప్రకటింపబడినది. సీతారామయ్యగారు మొదటను ఆంధ్రవిశ్వవిద్యాలయపక్షమున నిందలి విషయములను ఉపన్యాసరూపమునను వ్యక్తముచేసిరి. స్వదేశాభిమానము, స్వభాషాభిమానము, స్వజాత్యభిమానము ప్రబలముగను ప్రవర్ధమానంబగుచున్న వర్తమానసమయమునం దాంధ్రనామ సంస్మరణ సంకీర్తనము లాంధ్రుల కత్యంతోత్సాహదాయకములుగ నుండుట సహజము. ఆంధ్రుల దక్షిణదేశ దండయాత్ర లాంధ్రాభ్యుదయమునకును, భారతీయ సంస్కార సంరక్షణమునకును నుపకరించిన విధము నీ గ్రంథము విశదము చేయుచున్నది.

అంతర్ముఖపత్రమునందు గ్రంథకర్త నిర్దేశించిన
'య దద్యతే బుధ్యతే య చ్ఛ్రూయతే
శతతమి సా తనూ ర్మే బభూవ'

అను వేదవాక్యము వెల్సుగారు ప్రతిపాదించిన పరమార్థమునే ప్రతిపాదించుచున్నది. విశ్వశ్రేయస్సునకు నామరూప విలసితమైన ప్రపంచము నిరంతరము పునరావృత్తమగుచు ధర్మాభ్యుదయము గలుగుచున్నది. కాలగర్భమునందు సామ్రాజ్యము లస్తమించినను, పార్థివులు అదృశ్యులైనను కాలాత్మపరమైన ధర్మ మవిచ్ఛిన్నముగను విశ్వశ్రేయస్సునకు వినియోగపడుచున్నది.

భరతవర్షమునందు దక్షిణోత్తరభాగములకు సంఘర్షము చిరకాలానుగతము. వింధ్యాద్రికి దక్షిణమునన్నున్న పీఠభూమి మానవులకు ప్రాచీన వాసస్థలము. దక్షిణాపథమునం దుదీచ్యాగతులకును, దాక్షిణాత్యులకును సంప్రాప్తములైన సాహచర్య సంఘర్షణములు భారతీయ విజ్ఞానధర్మాభ్యుదయములకు వినియోగపడిన విధము భారతీయేతిహాసములం దజ్ఞాతాధ్యాయముగ నున్నది. ఈ యజ్ఞాతాధ్యాయమునందు విశేషభాగ మాంధ్రులకు సంబంధమును గలిగియున్నది. దండకారణ్య ప్రాంతవాసులైన యాంధ్రు లీభారమును వహించుచుండిరి.

ఆంధ్రరాజ్య మాదియుగమునందు శకయవనాదుల విజృంభణము నరికట్టిన విధమునను మధ్యయుగమునందు విజయనగర సామ్రాజ్యము మహమ్మదీయ విజృంభణము నరికట్టినది. దక్షిణభాగమునందు భారతీయ సంస్కార సంరక్షణమునకును, ఆంధ్రాభ్యుదయమునకును విజయనగర సామ్రాజ్యమును, సామ్రాజ్యాంతర్భాగములును వహించిన భారము పండితులకు పరిశోధనార్హముగ నున్నది.

విజయనగర సామ్రాజ్య విధ్వంసానంతరము దక్షిణాపథము, ముఖ్యముగ నాంధ్రావని, యనుభవించిన దుఃఖవేదనకు జీర్ణ విజయనగరము ప్రత్యక్షప్రమాణము. మహమ్మదీయ విజృంభణము, మహారాష్ట్ర విజృంభణము,పాశ్చాత్య విజృంభణము దక్షిణదేశమును 1565 సంవత్సరానంతరము సంక్షోభక్షేత్రముగను పరిణమింపజేసిన విధమును దేశ చరిత్రము వేయిముఖములను ప్రత్యక్షము చేయుచున్నది. ఆ సంక్షోభ మహాక్షేత్రమునందు తంజ రాంధ్రనాయకరాజ్యము సుక్షేత్రమై కొంతకాలము సంక్షోభమును ప్రతిఘటించుచు స్వదేశవిజ్ఞానసంస్కారములను సంరక్షించిన విధము నీ గ్రంథము సందర్భానుకూలముగను తెలుపుచున్నది.

చోళపాండ్య రాజ్యములు దక్షిణదేశమునందలి ప్రాచీన రాజ్యములు. ఈ రాజ్యములు పదునాల్గవ శతాబ్దాంతమునందు విజయనగర సామ్రాజ్యాంతర్భాగములైనవి. చోళపాండ్యరాజులు ప్రాచీనకాలమునుండియును కావ్యకళాశిల్పపోషకులు. విజయనగర ప్రతినిధులైన నాయకరాజులును చోళపాండ్యరాజుల మార్గము నవలంబించి తంజనగర మధురానగరముల గౌరవప్రతిష్ఠలను వృద్ధిచేసిరి. తంజాపురరాజులు సామ్రాజ్యపాశబద్ధులై సామ్రాజ్యాధికారమును గౌరవించుచుండిరి. భారతీయ దౌర్భాగ్యమునకు మూలబీజమైన పరస్పర కలహములు, తంజాపుర మధురరాజ్యములకు సహజావస్థలు. కేంద్రాధికారము ప్రబలముగ నున్నను ఉంతఃకలహములను దీర్చుట కేంద్ర ప్రభుత్వమునకు సాధ్యమైనను నయ్యది శిథిలమైనపుడు దేశమంతః కలహములకు నిలయమై దుఃఖభూయిష్ఠము గాగల విధమును జీర్ణ సామ్రాజ్యముల చరిత్రములు సహస్రముఖములను ప్రత్యక్షము చేయుచున్నవి. జీర్ణవిజయనగర సామ్రాజ్యచరిత్ర నీ పరమార్థమును బోధించుచున్నను వర్తమాన రాజ్యాంగ నిర్మాణ సమస్యకును కేంద్రరాష్ట్ర ప్రభుత్వాధికార నిర్ణయము క్లిష్టమై దేశ ధర్మారాధనము దురారాధ్యముగ నున్నది.

తంజాపురాంధ్రనాయకరాజ చరిత్రమును సూక్ష్మరూపమున నీపరమార్థమును ప్రదర్శించుచున్నది. నాగమనాయకుడు 1528 ప్రాంతమునందు శ్రీకృష్ణదేవరాయల యాజ్ఞానుసారముగను పాండ్యరాజునకు సహాయమును చేయుటకు బోయి చోళరాజును జయించి పాండ్యునకు రాజ్యము నిచ్చుటకు బదులు తానే పాండ్యరాజ్యమునకాధిపత్యమును వహించెను. నాగమనాయని సుతుడు విశ్వనాథనాయకుడు రాయలవారి యాజ్ఞానుసారముగను తండ్రి నోడించి పాండ్యరాజ్యమును చంద్రశేఖరపాండ్యున కిచ్చెను. చంద్రశేఖరుని యనంతరము విశ్వనాథనాయకుడును ఆయన వంశమువారైన తిరుమల నాయకాదులును మధురరాజ్యము నేలుచు స్వాతంత్ర్యమును బూనుచుండిరి. విశ్వనాథనాయకుడే తంజాపుర రాజ్యమున కధిపతి యైనటులు ముఖ్య కొంతరభి వ్రాయబడుచున్నారు. సీతారామయ్యగారీ యభిప్రాయమును ఖండించుచు తంజాపురాంధ్రరాజచరిత్రము నిటులు నిర్ణయించుచున్నారు.

అచ్యుతదేవరాయలు క్రీస్తుశకము 1535 ప్రాంతములందు తనతోడి యల్లుడగు చినచెవ్వప్పనాయకుని తంజాపురము రాజధానిగ గల చోళరాజ్యమున కభిషిక్తుని చేసినటులును, చెవ్వప్పనాయకుని పుత్రుడు అచ్యుతనాయకుడు 1561—1614 వరకును, పౌత్రుడు రఘునాథనాయకుడు 1614–1633 వరకును నీ చోళరాజ్యమును పాలించినటులును సహేతుకముగా మిషనరీల లేఖలు, శాసనములు, గ్రంథములు మొదలగు నాధారములతో గ్రంథకర్త నిర్ణయించుచున్నారు. రఘునాథనాయకుని శౌర్యప్రతాపములను 1616 సంవత్సరమునందు జరిగిన తోపూరుయుద్ధము విశదము చేయుచున్నది.తోపూరు విజయము దక్షిణదేశ సంక్షోభమును 40 ఏండ్లకు కట్టినను చిరకాలసంవర్తితంబులైన విలయబీజముల ఫలము కాలక్రమమున పరిపక్వమై ఫలించినది. విజయరాఘవనాయకుడును, నాతని సంతతివారును నీ ప్రళయ ఫలము ననుభవించిరి.

గ్రంథమునందు మధుర తంజాపుర రాజ్యముల ఉద్భవనిర్గమనములకును, వంశావళులకును, పరస్పర కలహములకును, కేంద్రాధికారమునకుగల సంబంధములు సందర్భానుసారముగను జర్చింపబడినవి. ఈ రాజ్యములందు సహజముగను ప్రతిష్ఠితమైన ప్రళయబీజములకు మహమ్మదీయ విజృంభణము, మహారాష్ట్రవిజృంభణము, పాశ్చాత్యవిజృంభణము దోహదంబు నొసంగి సర్వసంహారమునకు వినియోగపడినవిధమును దక్షిణదేశ చరిత్రము విశదము చేయుచున్నది. దక్షిణదేశరాజ్యముల చరిత్రము 17, 18 శతాబ్దములందు దుఃఖభూయిష్ఠమై అంధకారబంధురముగ నున్నది.

తంజాపురాంధ్ర రాజచరిత్ర మాంధ్రచరిత్రమునందే కాక, దక్షిణహిందూరాజ్య చరిత్రమునందును మధ్యయుగమునందు చరమాధ్యాయము. ఈ చరమాధ్యాయమునందు రఘునాథనాయకుని పరిపాలనమును, గోవిందదీక్షితుని మంత్రిత్వమును సకల విధములను శ్రీకృష్ణదేవరాయల చరిత్రను స్మరింపజేయుచున్న విధము నిటులు గ్రంథమునందు దెలుపబడినది:—

"ఈ చరిత్రమునకు రఘునాథుడు నాయకమణి. ఈయనను కృష్ణరాయలతో నన్ని విషయములలో బోల్పవచ్చును. లక్ష్మీ సరస్వతు లిద్దరును తంజనగరము తమకు రాజధానిగా చేసికొని నిరంతర నృత్యము గావించిరి. ఆంధ్రభాషామతల్లికి ముద్దుకుమారుడై, యాంధ్ర కవితావధూటికి ప్రేమాస్పదుడైన నాయకుడై యీయన వరలెను... విద్యానగరమున కృష్ణరాయభోజుని కాలమున నాంధ్ర

కవితావధూటి యెట్లు పల్లకిలో నూరేగింపబడెనో యట్లే రఘునాథుని కాలమున శారద ధ్వజాధిరాజచిహ్నములతో వరలెను."

చోళనాయక మహారాష్ట్ర మహమ్మదీయ బ్రిటిషు ప్రభుత్వముల సమరములకును, ద్వైతాద్వైత విశిష్టాద్వైత సంవాదములకును, హిందూమహమ్మదీయ క్రైస్తవమత సంస్కార పరివర్తనములకును రంగస్థలముగను పరిణమించిన తంజాపురము వర్తమాన కాలమునందును విజ్ఞానస్థానముగను వెలయుచున్నది — చిరకాలాగతమైన రాజకీయమతసాంఘికార్థికాది సంస్కారములు వర్తమాన యుగమునందును రాజకీయములందును, పారస్పత్యమునందును, కళలయందును, శిల్పమునందును, ప్రజాశీలమునందును గోచరించుచు ధర్మప్రతిష్ఠకు సాధనంబగుచున్నవి. తంజాపురమునందు స్థాపితమైన సరస్వతీ మహలు గ్రంథాలయము తంజాపుర ప్రాచీనవైభవదైన్యములను ప్రత్యక్షముచేయుచు సకల కర్మలకును నాధారభూతమైన విజ్ఞానవిజయమును సువ్యక్తము చేయుచున్నది. నామ రూప విశిష్టములైన రాజ్యములు, కోటలు, గుళ్లు, గోపురములు, మిద్దెలు, మేడలు, మసీదులు, చర్చిలు జీర్ణము లగుచున్నను నామరూపాధిష్ఠితమైన విజ్ఞాన మప్రతిహతముగను, సజీవమైన కావేరీ ప్రవాహమువలెను, ప్రవహింపగల విధమును జీర్ణమందిరస్థములైన జీర్ణగ్రంథములు స్ఫుటము చేయుచున్నవి.

నాయకరాజచంద్రుడు రఘునాథనాయకుడు కాలధర్మమును పొందినను రఘునాథాభ్యుదయాది కావ్యనాటకములును, గ్రంథాలయమును సజీవముగ నున్నవి. అప్పయదీక్షితులు, గోవిందదీక్షితులు గతించినను వారి గ్రంథములు విలసిల్లుచున్నవి. గ్రంథాలయమునందు గల సంస్కృతాంధ్ర తమిళ కర్ణాట మహారాష్ట్రాది గ్రంథములును, చిత్రపటములును, రాజులను, రాజ్యములను సంతరించినను వానికి ప్రయోజనమైన విజ్ఞానవిజయమును విశదము చేయుచున్నవి.

శ్రీ సీతారామయ్యగారి గ్రంథాలయాధారమున తంజాపురాంధ్రనాయక చరిత్రమును రచించి సరస్వతీ మహాలు గ్రంథాలయ ప్రయోజనము నాంధ్రలోకమునకును, పండితబృందమునకును వ్యక్తముచేసి వారి ధన్యవాదములకు పాత్రులగుచున్నారు. తంజావూరాంధ్రనాయకచరిత్ర రచనయందు గ్రంథకర్తలక్ష్యము సంప్రదాయసిద్ధమైన మార్గము నవలంబించుచున్నది. వెల్సుగారు తెలిపినటుల వంశావళులు, విజయములు, కాలనిర్ణయములు చరిత్రపరిజ్ఞానమున కవసరములైనను మానవాభ్యుదయమునకు విశేషప్రయోజనకరములు గావు.

గ్రంథాలయమున కుపద్రష్టయైన సీతారామయ్యగారు తమ లక్ష్యము నాంధ్రరాజ్యస్థాపన చరిత్రలక్ష్యమునకువలెనే యాంధ్ర సాహిత్య చరిత్ర రచనకు మరల్చి ఆంధ్రసాహిత్య చరిత్రయందీ యజ్ఞాతాధ్యాయమును సువ్యక్తము చేయుదురుగాక.

శ్రీకృష్ణదేవరాయల యాస్థానమునందు పెద్దనాదుల హస్తములందు వర్ధిల్లిన ఆంధ్రసాహిత్య ప్రవాహము తంజాపురాంధ్ర రాజ్యము నందును ప్రవహించి నాయక రాజ్యమును సారవంతము చేసినది. స్త్రీలు, పురుషులు సంగీత సాహిత్యములందు ప్రావీణ్యమును గడించి రాజసమ్మానము బడసిన విధమును పరిణయములు, విలాసములు, రత్నాకరములు, కావ్యములు, చరిత్రములు గ్రంథములు విశదము చేయుచున్నవి. చోళపాండ్య రాజ్యములందాంధ్రనాయక రాజ్యస్థాపన మాంధ్రప్రజా సంస్కారముల వ్యాపనమునకు పనియోగపడిన విధమును శిల్పకళాసాహిత్యములు విశదము చేయుచున్నవి. శ్రీరామభక్తి భరితములైన సంగీత సాహిత్యనిధులైన త్యాగరాజ కృతులు తంజాపురాంధ్రరాజ్యస్థాపనమున కమూల్య ఫలముగ నాచంద్రార్కము వెలయుచున్నవి.

గ్రంథము సప్రమాణముగ నుండుటకుగాను మూలగ్రంథమునందును, అనుబంధములయందును ముద్రితములైన దీర్ఘప్రమాణములు గ్రంథబాహుళ్యమునకు కారణములు.

ఆంధ్రవిశ్వవిద్యాలయ నిర్వాహకులు విస్మృతమును, విహార గ్రస్తమును నైన తంజాపురాంధ్రరాజ్య చరిత్రము నుపన్యాసములను చేయుటకు సీతారామయ్య గారికిని, తమ్మూలమున నాంధ్రాభ్యుదయమునకును అవకాశములను గల్పించినందుల కభివంద్యులు. ఆంధ్ర గ్రంథమాలయం దీగ్రంథమును ముద్రించి గ్రంథమాలా ప్రయోజనమును విస్తరింపజేయుటకు సహాయభూతులైన శ్రీయుత సీతారామయ్యగారి కభివందనములు.

[తంజాపురాంధ్రనాయకరాజ చరిత్రము
తొలిపలుకు—1932]

సాహిత్యతత్త్వము

సాహిత్యతత్త్వ విచారణ మహితము, అనాహతము, అగాధము. సాహిత్య మవ్యక్తమునకు సువ్యక్తమైన పురుషార్థము. సాహిత్యము నిత్యమైన సచ్చిదానందానుభవమునకు, దేశకాలపాత్ర విలాసకల్పితమైన రసానందానుభవమునకు సాధనము. సాహిత్యరసానందము విశ్వధర్మము, విశ్వాధారము, విశ్వేశ్వర విలాసము. పిపీలికాది బ్రహ్మపర్యంతముగల జీవజాలము లాత్మానందానుభవమున కనవరతము విశ్వసాహిత్యోపాసనము జేయుచున్నవి. సాహిత్యోపాసనమునకు సాధకసాధనములు వేరైనను సాధ్యము సమానము. సాహిత్యోపాసనమునందు భాషలు, భావములు, దేశములు, కాలములు, పాత్రలు, రసములు భిన్నములైనను ప్రయోజనము మాత్రము విశ్వాధారమైన రసానందము సమానము. సాహిత్యోపాసనమునకు సాధనములైన కర్మ కళాయోగ శాస్త్రాద్యంగములందు సారస్వతము ప్రధానాంగము. అవ్యక్తమునకు ప్రథమవ్యక్తస్వరూపమైన శబ్దము సాహిత్యాంగములందు సారస్వతాంగమునకు ప్రధానస్థానమును గల్పించుచున్నది. అనంతమైన సాహిత్యతత్త్వవిచారము నొక చిన్న పుస్తకమునందు సంగ్రహించుటకు శ్రీయుత జొన్నలగడ్డ సత్యనారాయణ మూర్తిగారు చేసిన ప్రయత్నము సకల జనాదరణమునకు పాత్రముగ నున్నది.

భారతీయ సాహిత్యము వైదికయుగమునందువలెను వర్తమానకాలమునందును శాఖోపశాఖలుగను పరిణామమును పొందుచున్న విధము సాహిత్యతత్త్వజ్ఞుల విచారాదరణములకు దగియున్నది. వైదిక లౌకిక సారస్వతములు భిన్నసాహిత్యరూపములను పురుషార్థమునకు వినియోగపడగల విధమును ప్రాచ్య పాశ్చాత్యసాహిత్య పరిశోధనలును ప్రాచీనాధునాతన సాహిత్యపరిశోధనలును బోధించుచున్నవి. జగన్మోహనమునకు ప్రకృతి పురుషుల సమాశ్రయము బీజము. పరమాణుపర బ్రహ్మముల లీలావిలాసముల దాత్మానందమునకు సాధనములను సరసముగను కల్పించుటకు సాహిత్యాచార్యులు సమర్థులు. సాహిత్యాచార్యులకు సంభావనాకల్పనలు ప్రతీచీ సంస్కార సంజాతమైన ప్రవృత్తిపరమైనను, ప్రాచ్యసంస్కార సంభవమైన నివృత్తిపరమైనను పరమార్థ మాత్మానందానుభవము. అనిత్యములైన దేశకాల పాత్రావరణములందు నిత్యమైన సచ్చిదానందానుభవమును సాహిత్యము సాధ్యముచేయుచున్నది. యవన రోమక బ్రిటిషు భరతవర్షములు, వంగాంధ్ర రాష్ట్రములు, త్రేతాద్వాపర కలియుగములు, సీతా సావిత్రి డెస్డిమోనాదులు, సీతారాములు, రాధామాధవులు, ఉమామహేశ్వరులు కావ్యమహాప్రపంచమునందు రసతరంగములు. ప్రకృతి సంభవములైన దేశములు, యుగములు, భాషలు, భావములు, పాత్రలు, సంప్రదాయాచారశీలములు సాహిత్యోపాసకుల హృదయములందు రసానందమును గలుగజేయుచు పురుషార్థమునకు సాధనము లగుచున్నవి.

సాహితీగోష్ఠి, కైలి

సాహితీగోష్ఠి బ్రహ్మసంకల్పమువలెను బ్రహ్మాండవ్యాప్తము. మహాకవులు బ్రహ్మసంపన్నులు. బ్రహ్మసంపన్నులు సర్వత్ర కావ్యకళా విలాసములను సందర్శించుచు బ్రహ్మానందమును గలుగజేయగల విధమును కావ్యములు కవిత్వతత్త్వము వ్యక్తము చేయుచున్నవి. మానవ సంకల్పమునకు బ్రహ్మత్వమువలెను సాహితీగోష్ఠికిని బ్రహ్మత్వము సాధ్యము. బ్రహ్మమయమైన ప్రకృతి రంగములందు సకల సాహిత్యకళా విలాసములందును బ్రహ్మానందము బ్రహ్మజ్ఞులకు సాధ్యము. బ్రహ్మానందమునకువలెను భావానందమునకును రసావరణ నిరయ మసాధ్యము. మహాకావ్యములవలెను భావకావ్యములును రసానందానుభవమునకు నియత సాధనములు. రసానందానుభవమునకు ప్రతిబంధకము సంకల్పముకాని భావముకాదు. దేశావృతమైన విషాదమ్మయందు కావ్యాభ్యుదయమునకు భావార్థ నిర్ణయము నిరర్థకము. భావార్థపరిణామమునందు శైలియును సహజ పరిణామమును పొందుచున్నది. ఆంధ్రసాహిత్య పరిణామమునందు భావశైలీ పరిణామవిమర్శనము సాహిత్యోపాసకుల యాదరణపాత్రము గావలసిన విధమును శ్రీ సత్యనారాయణమూర్తిగారి యీ భావములు విశదము చేయుచున్నవి.

"భావప్రకాశమునకు సముచితమైన భాష సాధనము కదా. భాషా గమనికకు వ్యాకరణ సూత్రము లవసరములే. కవి కట్టు త్రాళ్లుకాక, పట్టుదారములట్లు మృదులములై, అనురాగ సూత్రములట్లు అదృశ్యములై యుండవలెను. తెలుగక్షరములు ముత్యములవంటివి. ముత్యపుసరములోని దారము వెలుపలికి తోచనట్లు తెలుగులోని లక్షణసూత్రములు బట్టబయలు కానప్పుడే తెలుగుశైలి చక్కనిదై యుండును. పద్యములను, ఉరితాళ్లను తెలుగమ్మకంఠమునుండి పండితులు తొలగించుట పాడి. ఆంధ్రభాష ప్రపంచమున ద్వంద్వయుద్ధమునకు తొడచరచియున్న ఇరుపక్షములవారును తమదోసములను గుర్తించి ఉత్తమసారస్వతోద్దేశములకు తోడ్పడుసూత్రములను శాసించునట్లు నిరువురు చేతులు కలుపుకొని, విశ్వవిద్యాలయముల సాహాయ్య మందవలెను. ఇట్లొనరించిరేని, ఎన్నెని బాధలు తొలగిపోవును. వాడుకమాట సంగీక

తింపని విశ్వవిద్యాలయాములును, వాడుక మాటలనే అంగీకరించు గ్రంథాలయములును, విఱుగుడు మాటలను త్రుంపుడుమాటలను కాంక్షించు భాషాసమితులును, వాడుకమాటలవి చెప్పి వంకరమాట లను దెచ్చి సింహాసనముపై గూర్చుండఁబెట్టి చుట్టును రామ భజనముచేయు అపూర్వ భాషాభక్తులును పెడమొగములను బెట్టు కొనక, ఒకరి మొగము లనొకరు పరికించుకొని, వెక్కిరింతలకును పండ్లపటపటలకును, కారుమాటలకును, కన్నెఱ్ఱలకును స్వస్తి చెప్పి, సామ్రాసిల్లియున్న భాషాపతికి శాంతియు, నానందమును ప్రసాదించిరేని, దారి తెన్నులేక అల్లాడు పాఠకులును, విద్యార్థులును ధన్యులగుదురు."

భా వ నా వే శ ము

సాహిత్యమునకు భావనాశక్తి కీలకము, హృదయము. పరమాణువునుండి పరబ్రహ్మము వరకును వ్యాప్తమైన విశ్వమునందు సాహిత్యోపాసకులకు దివ్యవిభూతులు సర్వకాలసర్వావస్థలయందును ప్రసన్నము లగుచున్నవి. శాంతశివసుందరవిలాస విలసితములైన విశ్వమునందు సాహిత్యోపాసకులకు స్వీయభావనానురూపముగను దివ్యభూతులు గోచరంబగుచున్నవి. భావనాశక్తి ప్రకృతి విలాసములకు షోడశ కళాన్యాసమును ప్రాణప్రతిష్ఠను కల్పించి విశ్వసాహిత్య స్వరూపమునను, ధర్మార్థ కామమోక్షములనను గ్రహించుచున్నది. దైవాసురయుద్ధము, క్షీరసాగరమథనము, హాలాహలామృతోద్భవములు, లక్ష్మీసుదర్శన ప్రభవములు, మోహినీ విలాసములు భావనాశక్తి ఫలములైన సాహిత్యపరిణామములు. గౌరీ శంకర కైలాస విహారములు, రాధామాధవ బృందావన విహారములు, గోపాలకృష్ణ లీలలు గోపాలవిలాసములు, ఏసు, బుద్ధ త్యాగవిలాసములు పరమార్థప్రదములైన సాహిత్యోపాసముల పరిణామములు. సచ్చిదానందాత్మకమైన సాహిత్య పరిణామమున కాత్మపరిణామము ప్రమాణము. ఆత్మభావనాశక్తి విశ్వమునం దంతటను సత్యజ్ఞానానందమయమైన ఆత్మసందర్శనమును జేయుచు రసానందాత్మకము లైన సాహిత్య కావ్యకళారూపమునను పురుషార్థ పరిణామమును పొందుచున్నది. సాపేక్షమైన సాహిత్యరసానందానుభవము నిరపేక్షమైన ఆత్మానందానుభవమునం దైక్యమును పొందుచున్నది. సాహిత్య తత్త్వవిచార మీపరమార్థమును దృష్టాంత సిద్ధాంతరూపమునను విశదము చేయుచున్నది. సత్యనారాయణమూర్తిగారు 'భావనావేశము' 'భావనాపరిశీలనము' శీర్షికల క్రిందనుజేసిన సాహిత్యతత్త్వమీమాంస విశాలమై సాహిత్యోపాసకులకు సమాదరణీయముగ నున్నది. గ్రంథమునందలి యుదాత్తాశయముల నీక్రింది వాక్యములు తెలుపుచున్నవి:—

“కన్నున్నగాని శిల్పము నెరవేరదు, జీవమున్నగాని శిల్పము సార్థకముగాదు. ఈ జీవమును ఆ కన్నును భావనాపరిశీలనముల మేలుగీములు. అద్భుత సృష్టికివి, కళాసృష్టికివి, భావ్యదాశయ తుష్టికివి సుధామయ, ఆనందమయ, ఆలోకమయ అనంత జీవనమునకు తలిదండ్రులైన భావనాపరిశీలనముల ప్రసన్నత నేమఱట ఎటి వారికి?”

మాతృభాష

సాహిత్యమునకు సారస్వతము మకుటము. సాహిత్యాంగములైన లలితకళలు నృత్యగీత వాద్యాదులు సాహిత్య నిర్మాణవిధానములకు సాధనములైనను భావప్రకాశమునకు మూలాధారమైన భాష సాహిత్య తత్త్వమునకును, తత్త్వవిచారమునకును సాధనము. అవ్యక్తమైన ప్రణవనాదముతో నారంభమైన సాహిత్యము భావార్థకళాసంకీర్ణము మునను సువ్యక్తమగుచున్నది. అవ్యక్తమైన బ్రహ్మమునకు శబ్దము సువ్యక్తస్వరూపము. సాహిత్యమునకు కీలకమైన భావమునకు శబ్దమక్షరసుందర స్వరూపము. భావశబ్దార్థ కళల యోగానుభవము సాహిత్యము. సారస్వతాభ్యుదయమునకు సహజమైన భావములువలెను సహజమైన భాషయును మూలాధారము. ప్రపంచమునం దెచ్చటను సారస్వత తత్త్వవిచారమునందు హిందూస్థానమునందువలెను మాతృభాషాభిమానాక్రందనము చేయవలసిన దురదృష్టము కలుగలేదు. పారతంత్ర్యము ననుభవించెడి ప్రజలకు పరావలంబనము నందుగల యభిమానాదరణములు స్వావలంబన స్వయంసహాయము లందు దుర్లభములు. శ్రీ సత్యనారాయణమూర్తిగా రీవిషయమై చేసిన విమర్శనము నాంధ్రభాషాభిమానులందరును గమనించుట విధేయము:

“వంగీయుల హృదయశక్తివి, ద్రవిడుల మేధాశక్తివి మనయందు దిముడ్చుకొనియుండియు, మనలను మనము గుర్తించుకొనక స్వీయసముద్ధరణమును కాంక్షింపక, సాహిత్యవృద్ధియందియే జాతీయవృద్ధి గోచరించునని యెఱుగక ఆత్మవిస్మృతులమై పడియుంటిమి. మన భాషయా? ప్రాచ్య ఇటాలియన్ అని ప్రసిద్ధి వడసిన భాష యయినది. అనేక శతాబ్దములకు మున్నే విజయనగరాదుల సంపదనందు నెగడియుండిన భాష మనయది! సౌందర్య మాధుర్యములకు పెన్నిధానము కాఁదగినదని నిరూపించిన భాష మనయది! నేడు మూలఁబడియున్న భాషయు మనయదియే! ఏల? విగ్రహములు చేతఁ బట్టుకొని, మూటలు బిగించుకొని, భాషావధిని నిలిచియున్న పండిత ప్రకాండులే యుత్తర విధాయకులు. కాఁబట్టి సార్వమైన గమనికను ఈనాని భాషను గుఱించి చర్చించుటయే వాక్కు ఎక్కడిది శక్తి యెందు సిద్ధాంతమేది! తెలుఁగులందు నిలిచిన తెలుఁగు సర్వాంగసుందరియై ఎట్లు చూపట్టును? నేటియాంధ్ర భాషయోన ముందులకు జరుగును? ఆంధ్రహృదయమందలి సహజశక్తి విజృంభింపవలెననిన, ఆంధ్రసాహిత్యము పునరుద్ధరణము నందవలెననిన ఆంధ్రభాష స్వాతంత్ర్య మందితీరవలెను. వంగసీమయందువలెనే మనసీమయందును భాషావిప్లవము తలసూపవలెను. శతాబ్దములకు ముందు శిలాగ్రంథములందు చెక్కఁబడిన లక్షణసూత్రములును, వ్యాకరణ నియమములును నేటి కాగితములందు పునర్ముద్రణమొందినంతనే తమరాతిరూపును, తమకఠినమనమును మార్చుకొనునా? భాషాస్రోతమునకు ఆనకట్టయగుటకై వ్యాకరణము నిర్మింపఁబడదు. అట్లది నిలిచెనేని, దీనిని దెగఁగొట్టుటకు కాలవిలంబనము కారాదు.”

మాతృభాష, వాడుకభాష, గ్రాంథికభాషల విషయములను సాహిత్యగోష్ఠి, భావనావేశము, నాటక లలిత కళల విషయములను సత్యనారాయణమూర్తిగారు చేసిన విమర్శనలు సాహిత్య భాషా కళాభిమానుల యాదరణపాత్రములు. ఆంధ్ర వాఙ్మయాభ్యుదయాభిమానులందరును శ్రీ సత్యనారాయణమూర్తిగారు వారి సాహిత్యోపాసనానుభవపూర్వకముగను రచించిన సాహిత్యతత్త్వ విచారము నాదరించి సాహిత్యోపాసనము జేయుదురుగాత!

శ్రీ సత్యనారాయణమూర్తిగా రాంగ్లాంధ్రవంగ సారస్వతము లందు పరిశ్రమచేసిన విద్యావంతులు, సాహిత్యోపాసకులు. వివిధ నాటకాదిన సారస్వతములును, ప్రాచ్యపాశ్చాత్య సారస్వతములును, సంస్కృతాంగ్లాంధ్ర సాహిత్యములును, ఆధ్యాత్మికాధిభౌతిక సాహిత్యములును ప్రకృతివిలసితములైన సత్యశివ సుందర విలాసములను మహాకవులు సంకల్పించి, సందర్శించి, నిర్మించి రసానందమును గలుగఁజేయఁగల విధమును వివరించుచున్నవి. వ్యాస వాల్మీకి కాళిదాసాది మహాకవుల కావ్యములవలెను, మిల్టన్, షేక్స్పియర్, హోమర్, డాంటె, గెతె, టెలన్ మొదలగు మహాకవుల కావ్యములును, శాంత కావ్యములవలెను దుఃఖాంతకావ్యములును, మహాభారతములవలెను సామాన్యభావగీతములును, రసాస్వాదనమునకు నిర్విరామముగ నుపయోగపడుచున్న విధమును శ్రీ సత్యనారాయణమూర్తిగారు ఈ గ్రంథమునందు బాగుగ విమర్శించిరి. భారతీయ సాహిత్యమునకు చతుర్విధ పురుషార్థములందును ఏకమైన మోక్షము పరమార్థమైన విధమునను, విశ్వసాహిత్యమునకును విశ్వమైన ఆత్మజ్ఞానానందము పరమార్థమైన విధమును నిరూపించుటను శ్రీ సత్యనారాయణమూర్తిగారు చేసిన ప్రయత్నము సాహిత్య మీమాంసకులకు విచారయోగ్యముగను నున్నది.

[సాహిత్య తత్త్వవిచారము పీఠిక—1937]

కావ్యాత్మ

ఆత్మానందము సకలవిద్యార్థులకును పరమార్థము. ఆనందమునకు జ్ఞానమాధారము. జ్ఞానమునకు సత్యము శక్తి. సత్యమునకాత్మ కింకరము. సచ్చిదానందాత్మకమైన పరమార్థానందానుభవమునకు విశ్వహృదయ సౌందర్య విలాసములు నిత్యసాధనములు. పిపీలికాది బ్రహ్మపర్యంతమును గల జీవజాలములు విశ్వవ్యాప్తములైన కళాసాహిత్యముల యాధారమునను నాత్మరసానందము ననుభవించుచున్నవి. సాహిత్యకళోపాసకు లాత్మసంకల్ప సంస్కారానుభవరూపముగ ననంతములైన కావ్యకళలను సంకల్పించి, ధ్యానించి, సందర్శించి, నిర్మించి, ఆత్మరసానందానుభవమున కధికారు లగుచున్నారు.

ప్రకృతి పురుషలీలావిలాస సంభవమైన విశ్వరసానందానుభవమునకు కావ్యము లుత్తమసాధనములు. కావ్యములు కవుల సంకల్పసంస్కారానురూపములు. మహాకవులు రసోపాసకులు రససిద్ధులు రసానుభవజ్ఞులు. కావ్యార్ణవసంభవములైన యనంత కావ్యములు కవుల సంకల్ప జ్ఞాన క్రియాశక్తుల కనురూపములుగను ఆత్మరసానందానుభవమునకు సాధనము లగుచున్నవి. అనంతమైన కావ్యపరిణామ పరిజ్ఞానమునకు కావ్యతత్త్వ విమర్శయును, కావ్యాత్మ నిర్ణయమును సాధనములు. చిరకాలరసానుభవ సంవర్ధితములైన కావ్యసంప్రదాయ సంకేతములును, భాషాలంకార విశేషములును, రసవిభేదములును కావ్యాత్మ పరిజ్ఞానమును దుర్ఘటము చేయుచున్నవి. అవ్యక్తమైన బ్రహ్మానందమును కావ్యములు భావ భాషాలంకార రసానందానుభవపరమైన ఆత్మానందానుభవప్రమాణమునను సువ్యక్తము చేయుచున్నవి. కావ్యాత్మ స్వరూపస్వభావములను నిర్ణయించుటకును, గ్రహించుటకును బెజవాడ వాస్తవ్యులు శ్రీ శేట్లూరి వేంకటరాఘవయ్యంగారు రచియించిన 'కావ్యాత్మ' వినియోగపడుచున్నది.

అతిప్రాచీనమైన సంస్కృత సాహిత్యమునందు కావ్యాలంకార శాస్త్రములు వికాసమును పొందిన విధము నపారమైన శాస్త్ర గ్రంథములు విశదము చేయుచున్నవి. ప్రాచీనమైన దేశమునకువలెను సాహిత్యకళాశాస్త్రములకును భరతనామము సార్థకముగ నున్నది. భరతముని ప్రారంభించిన కావ్యవిమర్శ క్రమపరిణామమును పొంది కావ్యాత్మ జిజ్ఞాస కవకాశములను గలుగజేయుచున్నది. అనంతమైన కావ్యాలంకారశాస్త్ర పఠనాభ్యాసము సామాన్యులకు దుర్ఘటము. భావభాషాలంకార రసయోగానందాత్మకమైన కావ్యాత్మ విశ్వసాహిత్యమునందు సర్వత్ర మహాకవులకు, కళాభిజ్ఞులకు, పండితులకు ప్రత్యక్షమగుచున్నది. పరమాణువు మహామేరువులందును, పిపీలిక పరబ్రహ్మలందును కవులు రసానందానుభవమును కల్పించి, సందర్శించి ప్రత్యక్షము చేయుటకు సమర్థులు. కావ్యాచార్యులు కావ్యములను పరిశీలించి వ్రాసిన శాస్త్రగ్రంథముల సారాంశమును 'కావ్యాత్మ' సుబోధకముగను విశదము చేయుచున్నది.

భరతుడు, భామహుడు, మమ్మటుడు, విశ్వనాథుడు, దండి, హేమచంద్రుడు, దీక్షితుడు, వామనుడు, జగన్నాథుడు మొదలగు కావ్యాలంకారశాస్త్రజ్ఞులు వ్రాసిన కావ్యవిమర్శ శ్రీగ్రంథమునందు వివిధాధ్యాయములందు సుబోధములుగ వివరింపబడినవి. కావ్యము లనంతములైన శబ్దార్థాలంకార శోభితములు, గుణరీతిబద్ధములు, ధ్వని సాధనములు, రసాత్మకములు. కావ్యపరిణామమునందు కావ్యాత్మ రసపరిణామమును పొందిన విధమును గ్రంథము పరిస్ఫుటము చేయుచున్నది. గ్రంథమునందలి యీ క్రింది వాక్యములు కావ్యాత్మ సంకల్పమునకు మనోహర నిదర్శనములు:—

"కావ్యసౌందర్యము కేవలబాహ్యము, అస్థిరమునైన దానిపై గాక ఆంతరంగికము, ఆనందదాయకము నైన ఆత్మతత్త్వముపై నాధారపడి యుండును. అందువలన 'డెందమున కనువైన రసము లొలుకు భావమే కావ్య' మని భరతుడును, 'సువర్ణమయాలంకార విశేష భూషితమైన వాక్యమే కావ్య' మని భామహుడును, 'శబ్దార్థముల జంటయే కావ్య' మని రుద్రటుడును, 'ఇచ్చవచ్చిన తలపుల మొలక లెత్తజేయజాలు నీటు గులుకు మాటలకూరుపే కావ్య'మని దండియు, 'మంచి గొనముల నెంనగు మేలిపదముల పొందికయే కావ్య' మని వామనుడును, 'ఇంపుసొంపుల ముంపుచు క్రొత్త వింతకోరికల నన లెత్తగా పలువు పలుకు నుడికారముం గల పలుపు తలపే కావ్య' మని ఆనందవర్ధనుడును, 'సొరజాణతనపు మురిపెముల గురియు ముద్దుముద్దుల మాటయే కావ్య' మని కుంతకుడును, 'సరసమైన వాక్యమే కావ్య' మని విశ్వనాథుడును, 'అందమును జిందు భావమును బొందుపరచుటచే నెరయు మెరయు పదమే కావ్య' మని జగన్నాథుడును వచించిరి."

సాహిత్యపరిణామమునకు శాంతసుందరశివాత్మకములైన భావార్థాలంకారములు, పదార్థాలంకారములు, ధ్వని గుణాలంకారములు నియతసాధనములైనను రసాత్మయె కావ్యాత్మ యని కావ్య మీమాంస సువ్యక్తము చేయుచున్న విషయమును పండితపామరులు గ్రహించుట కావ్యోపాసనకు పరమార్థము.

ఆంధ్రగ్రంథమాలయందు కావ్యాత్మను 26 వ ప్రచురణముగను సమకూర్చి గౌరవించినందులకు శ్రీయుత శేట్లూరి వేంకటరాఘవయ్యంగారికి నిర్వాహకులు కృతజ్ఞులు. 'కావ్యాత్మ' ఆంధ్ర లోకాదరణ పోషణములను, ముఖ్యముగను విద్యార్థిపండితాదరణమును గలిగి వర్ధిల్లుటకు భగవంతు డనుగ్రహించుగాక!

[కావ్యాత్మ పరిచయవాక్యములు—1935]

అనుభవసారము

పాల్కురికి సోమనారాధ్యుడు అనుభవసార కృతికర్త: గోడగి త్రిపురారి కృతిపతి: 234 పద్యములుగల పద్య కావ్యము. సోమనాథుడు కాకతీయ రాజ్యమునందలి పాలకురికి యందు జననమునొంది కర్ణాటకదేశమునందలి కలికె యను గ్రామమున సిద్ధిని బొందినటులు నిర్ణయింపబడుచున్నది. పాలకురికి యందు సోమనాథ లింగమును, దేవాలయము నేటికిని కలవు. సమాధులపైని లింగప్రతిష్ఠాపనము చేసి, యారాధించెడి ఆచారము నేటికిని హిందూమతము నందే కాక ఇతర మతములందును గలదు. సోమనాథు డారాధ్యబ్రాహ్మణుడు. అతనితల్లి శ్రియాదేవి, తండ్రి విష్ణు రామదేవుడు, విద్యాగురువు కట్టకూరి పోతదేవుడు, కవితాగురువు కరస్థలి విశ్వేశుడు అని బసవపురాణము నందును, తండ్రి బసవేశుడు, గురువు లింగార్యుడు అని పండితారాధ్య చరిత్రయందును, సోమనాథుడు వ్రాసెను. అనుభవ సారమునందు ఇట్లు గలదు:—

"క. భృంగిరిటిగోత్రుఁడను గురు
లింగతనూజుండ శివకులీనుఁడ దుర్వ్యా
సంగవివర్జితచరితుఁడ
జంగమ లింగ ప్రసాద సత్పాత్రుండన్.

దీనివలన కొందరు సోమనాథుడు జంగమకులజు డని నిర్ణయించిరి. కాని, అనుభవసారమందు 'వేదోక్త నిరూఢిని పురాణ రహస్య నియుక్తిని' అనియును, పండితా రాధ్యచరిత్రయందు 'చతుర్వేదపారగురుడను' అనియును వ్రాయుటయును, సోమనాథభాష్యమందు గాయత్రీమంత్ర ప్రకరణమును చేర్చుటయును, చతుర్వేదసారసూక్తులను వ్రాయుటయును, సంబంధబాంధవ్యములును బ్రాహ్మణ కులసంభవమును సూచించుచున్నవి. 'పాలకురికి పతితుడు' అను ధూర్తవిప్రనిందయే బ్రాహ్మణకులజననమునకు నిద ర్శనము. సోమనాథు డారాధ్యబ్రాహ్మణకులమున పుట్టినను కాలక్రమమున బసవేశ్వర భక్తుడై కులగోత్రాభిమాన మును వదిలి, బసవకులమును బసవగోత్రమును స్వీకరించి ప్రమథగణపరమైన భృంగిరిటి గోత్రమును స్వీకరించి యుండును. సోమనాథుడు 1160 నుండి 1230 వర కును జీవించియుండును.

సోమనాథ విరచితములైన కృతు లనేకములు గలవు. బసవ పురాణము, పండితారాధ్యచరిత్రము, అనుభవసారము, చతుర్వేదసారసూక్తులు, చెన్నమల్లు సీసములు, వృషాధిపశతకము తెలుగు గ్రంథములు: సోమనాథభాష్యము, బసవపంచగద్య, శ్రీరుద్రభాష్యము, నమస్కారగద్యము, అక్షరాంకగద్యము, ప్రపంచక్రపకార గద్యము, అష్టకము, ఉదాహరణయుగ్మము సంస్కృత గ్రంథములు: బసవరగడ, గంగోత్పత్తిరగడ, శ్రీ బసవాఖ్య రగడ, శ్రీ సద్గురురగడ కన్నడ గ్రంథములు.

సోమనాథుడు సంస్కృతాంధ్రకర్ణాటక భాషలందును వేదవేదాంగములందును మతసంప్రదాయాచారములందును మహాపండితుడు. ఆంధ్రకావ్యరచనయందును ప్రజాసామాన్య మునకు మతరహస్యములను వెల్లడిచేయుటయందును గల యుత్సాహమును బసవేశ్వర పండితారాధ్య చరిత్రలును అనుభవసారమును వెల్లడి చేయుచున్నవి. సోమనాథుని కవిత్వము జానుతెనుగున ద్విపదపద్యములందు విరచితమై జనసామాన్యమున కుపయోగపడగలవిధమును బసవపురా ణము, పండితారాధ్యచరిత్రము, అనుభవసారము మొదలగు నవి తెలుపుచున్నవి. నన్నయకును, తిక్కనకును నడుమ కాలమందు వర్ధిల్లిన సోమనాథు డాంధ్రవాఙ్మయమునకును, విజ్ఞానమునకును, మతసాంఘికాచార సంస్కరణ సంరక్షణ ములకును చేసిన మహోపకారము నతని గ్రంథములు విశదము చేయుచున్నవి.

శ్రీ శంకరాచార్య విరచితమైన అపరోక్షానుభూతి ఆచార్య స్వాములవారి అద్వైతానుభవమును వివరించు చున్నట్లు, సోమనాథ విరచితమైన అనుభవసారము వీర శైవమతసారమును వివరించుచున్నది. శ్రీ శంకరాచార్యులు జైన బౌద్ధమతములను ఖండించి వైదికమతోద్ధరణ మొనర్చినను ప్రజాసామాన్యమునందు వర్ణాశ్రమధర్మకర్మ పరమైన వైదికమతవ్యాపనము దుస్తరమైనది. బసవేశ్వ రుడు ప్రజాసామాన్యమునందు మానవధర్మపరమైన దైవ భక్తిని వ్యాపింప జేయుటకై శైవదీక్షాపరమైన వీర శైవమత వ్యాపనమునకు పూనుకొనెను; వైదికమతాను ష్ఠానమునకు దురారాధ్యమైన కర్మమార్గమునకు బదులు

సులభమైన భక్తిమార్గము నవలంబించెను. బసవేశ్వరుడు స్వయముగ బ్రాహ్మణకర్మములను విడిచి శివదీక్షను స్వీకరించెను. బసవేశ్వరు డవలంబించిన మార్గమును సోమనాథుడు విస్తరింపజేసినవిధమును అతనిగ్రంథములు విశదము చేయుచున్నవి. అనుభవసారమందలి యీ పద్యములు అతని సంకల్పమును తెలుపుచున్నవి.

క. అనుభవసారం బనగా
 మనసిజహరు శుద్ధభక్తిమార్గము వేదో
 క్తనిరూఢి బురాణరహ
 స్యనియుక్తిని విన్నవింతు నది యె ట్లనినన్.

క. అర్థార్థము వ్యవసాయము
 అర్థము జంగమహితార్థ మదియును సద్భ
 క్త్యర్థము సద్భక్తియు ము
 క్త్యర్థం బటు గాన వలయు వ్యవసాయ మిలన్.

క. చేయునెడ భక్తిపరులకు
 న్యాయార్జిత మైనయట్టి యరకానికి న
 న్యాయార్జిత మగు మాడలు
 వేయును సరిగావు భక్తివిధిఁ ద్రిపురారీ.

క. అసమ గురు లింగ జంగము
 ప్రసాదభక్తస్థలముల బరిపూర్ణంబై
 యెసఁగు లసత్కావ్యము నీ
 కసలార నభీష్టదాయి యగుఁ ద్రిపురారీ.

జైనబౌద్ధమతములు శిథిలముచేసిన వైదిక మతాచారములను శ్రీ శంకరస్వాము లుద్ధరించినను ప్రజాహృదయమునందు వైదిక కర్మానుష్ఠానము వ్యాపకమును గాంచుట దుర్లభమైనది. వైదికమతపరిణామమైన దైవభక్తిని జనసామాన్యమునం దుద్ధరింప జేయుటకు భక్తిమార్గము శరణమైనది. బసవేశ్వరుడు, రామానుజులు శైవవైష్ణవ మతముల మూలమున భక్తిమార్గమును వ్యాపింపజేసి హిందూ మతమును పదకొండు పన్రెండు శతాబ్దములందు దక్షిణదేశమునం దుద్ధరించిరి. అనుభవసారమునందు బసవేశ్వరభక్తుడైన సోమనాథుడు వీరశైవ సిద్ధాంతములను సుగమము చేసెను. అనుభవ మనగా శివానుభవము.

ఆదియుగమునందు కర్మపరమైన వైదికమతము తదనంతరము జ్ఞానపరమును భక్తిపరమునై పరివర్తనమును పొందినది. భక్తిపరమైన వైదికమతపరిణామమునకు శైవమతపరిణామము లక్ష్యముగ నున్నది.

శైవము

వైదికమంత్రోపస్థితుడైన రుద్రుడు వేదాంతమునందు శివస్వరూపపరిణామమును బొందుచు సర్వవ్యాపకుడై 'శివోఽహం' తత్త్వమును వ్యక్తము చేయుచున్నాడు. శివుడు యజ్ఞపురుషుడు. శివుడు సగుణనిర్గుణ పరబ్రహ్మము. శివుడు హిమాచలమునందు గౌరీశంకరుడు, రామేశ్వరమునందు రామలింగేశ్వరుడు, కాశ్మీరమునందు మహాదేవుడు, మధురయందు సుందరేశ్వరుడు, చిదంబరమునందు నటరాజేశ్వరుడు, సౌరాష్ట్రమునందు సోమనాథుడు, శ్రీశైలమందు మల్లికార్జునుడు, కాశియందు విశ్వేశ్వరుడు. దేశావృతములైన శివాలయములు శైవమతవ్యాపనమును తెలుపుచున్నవి. శైవులు లింగరూపమున శివలింగమును పూజించుచు శివోత్కర్షను జేయుచున్నారు. అథర్వశిఖయందలి 'ఈశ్వర శ్శివ ఏవచ...శివ ఏకో ధ్యేయః శివ శ్శఙ్కరః', స్కందోపనిషత్తునందలి 'జీవ శ్శివ శ్శివో జీవ స్సజీవః కేవల శ్శివః' మొదలగు వాక్యములు శివోత్కర్షను దెలుపుచున్నవి. శైవులు శివాలయములందును, పీఠములందును స్వీయాంగములందును లింగములను ప్రతిష్ఠించి పూజింతురు. అద్వైతమతస్థాపకులు శ్రీ శంకరస్వాములు పీఠమునందు లింగార్చనను చేయుట కుపక్రమించిరి.

శివలింగము

అవ్యక్తము నిర్గుణము, నిరాకారము, నిరహంకారము, నిరవద్యము. అవ్యక్తమును అనంతములైన నామరూపభావములను విశ్వమంతయును సంభావించుచు ప్రసవించుచు వ్యక్తముచేయుచున్నది. ఆకాశలింగము, వాయులింగము, తేజోలింగము, అబ్లింగము, పృథ్వీలింగము, అవ్యక్తమునకు వ్యక్తస్వరూపములు. వ్యక్తమైన లింగస్వరూపములందు పార్థివలింగము, సగుణనిర్గుణరూపము లను గలిగి పూజాపాత్రమైనది. లింగము మహత్తునకు బీజచిహ్నము. శైవాగమములు షడక్షరీమంత్ర రూపపరముగ నిరూపించుచున్న లింగ మాకాశాది పంచభూతములందును గోచరం బగుచున్నది.

లింగధారణము

శివలింగమును వర్ణ వివక్ష లేక సకలవర్ణములవారును పూజించుచున్నారు. బ్రాహ్మణులు దేవతార్చనలందును, సకలవర్ణముల వారును దేవాలయములందును శివలింగమును బూజించుచున్నారు. లింగధారులు లింగమును స్వీయాంగ

ములందు ధరించుచు లింగధారి బ్రాహ్మణులు జంగములు వీరశైవులు మొదలగువా రగుచున్నారు. లింగధారణము బాహ్యార్థమును గలిగి వీరశైవమున కపూర్వమైన ప్రతిష్ఠను గలుగజేసినది.

సీ. లింగార్చనక్రియాసంగతి శృంగార
 రసమును నద్భుతరసము దోఁప
వసయంబు జంగమార్చనజేయుచో శాంత
 రసము భయానకరసము దోఁప
సంసారసంపదల్ చర్చించుచో హాస్య
 రసమును భీభత్సరసము దోఁప
దుష్టేంద్రియంబులఁ దూలించుచో రౌద్ర
 రసమును నతివీరరసము దోఁప
నెల్లజీవరాశియెడలను గారుణ్య
రసము దోఁప భక్తిరమణఁ బరఁగు
నవరసైకరసికుఁ డవివేకదూరుండు
భక్తుఁ డొక్కరుండె ప్రస్తుతింప.

వీరశైవము

వీరశైవము కర్మపరమైన వైదికమతమును, జైనబౌద్ధములను ప్రతిఘటించుటకు నేర్పడిన వైదికమతము. వీరశైవమునకు ప్రధానదీక్ష లింగధారణము. లింగధారణమునకు గర్భము, కరము, ఫాలము, కంఠము, శిరస్సు, వక్షస్స్థలము ముఖ్యస్థానములు. లింగధారు లందఱును జాతిమత కులభేదములు లేని శివభక్తులు. బ్రాహ్మణులు, క్షత్రియులు, వైశ్యులు, శూద్రులు, పంచములు మొదలగు నన్ని వర్ణములవారును వీరశైవులై కులభేదములను నిరసించినవిధమును వీరశైవమత చరిత్రమును, సిద్ధాంతములును విశదముచేయుచున్నవి. కర్మమార్గమును నిరసించుచున్న విధమును వీరశైవ సిద్ధాంతములు విశదము చేయుచున్నవి. అనుభవసార మీ విషయమునే సంగ్రహముగ దెలుపుచున్నది.

చ. అవిరళ లింగపూజయు ని
 రంతర సద్గురు భక్తియుక్తియున్
సవినయ జంగమార్చనయు
 సత్యము శౌచము సచ్చరిత్రయున్
దవిలి ప్రసాదసేవయును
 దానొడఁగూర్పక వట్టిమాటలం
దవునె యుదాత్తభక్తి సుగు
 ణాకర త్రికరణ (?) దొనళీకరా.

క. భూతియు రుద్రాక్షలు న
 త్యాదత బహువేషరచన లవి తొడవులె నం
 ప్రీతిగ భక్తునకును బ్ర
 ఖ్యాతిగ సద్భక్తి తొడవుగాక మహాత్మా.

వీరశైవమునకు బాహ్యమునందువలెను అంతరంగము నందును లింగధారణము బీజముగ నున్నది. వైదికమతము నందలి దేవతార్చనము, వేదాంతమునందలి తత్త్వార్థము జైన బౌద్ధమతములందలి సంఘారాధనము, వివిధమతము లందలి కర్మారాధనము వీరశైవభక్తియందు సంయోగమును బొందినవి. వీరశైవులు జాతి కులగోత్రభేదములు లేక జంగమ లింగములకు శరణాగతు లగుదురు.

క. ఈకుల మాకుల మనక ని
 రాకులమతి వాలకొరత ఒరయుర భక్తా
 ఏకము శివుఁ గని కొలిచినఁ
 జేకొనఁడే వాంఛితార్థ సిద్ధి మహాత్మా.

క. శివగర్భులు శివజన్ములు
 శివగోత్రులు శివకులజులు శివపిజ్ఞానుల్
 శివశాసనధరులఁ యొం
 దు వేరె కులమింకను వెదుకుదురె త్రిపురారీ.

లింగస్వరూపుడైన సాధకుడు శివలింగ స్వరూపులైన జంగమ భక్తుల తీర్థప్రసాదములను గైకొని శ్రీ గురుకటాక్షమునకు బాత్రుడై ప్రకృతి మమకారాహంకారకల్పితములైన భేదావరణములను విడిచి గురులింగైక్యమును బొందుచున్నాడు. సకలమతములకును లక్ష్యము జంగమసేవ. జంగములైన ప్రాణులకు సుఖమును గలుగజేయుటయే ఈశ్వర పూజాఫలమని మతములన్నియును బోధించుచున్నవి. లింగధారులైన జంగమభక్తులను జాతిమత భేదములను విసర్జించి పూజించు మానవ సోదరత్వమును స్థాపింపగల విధమును అనుభవసారము బోధించుచున్నది.

సీ. సహజసజ్జనశివాచారనిర్మ్లని
 యుక్తి జంగమభక్తి భక్తిపథము
అంగగుణేతరలింగైకనిష్ఠాప
 రత్వంబు మాహేశ్వరస్థలంబు
సతతబాహ్యాంతరార్పితలింగవికచనా
 స్వాదనసుఖము ప్రసాది వెళవు
స్వప్రాణలింగ లింగప్రాణమధన (?)
 తీవాంతరము ప్రాణలింగిలం

అసుఖలింగ పరవశానోన్యగర్భవి
స్ఫురణనిత్య సత్య శరణపదము
తా ననంగలేని తత్త్వంబు లింగైక్య
మివియు షట్స్థలంబు లీశ్వరాంశ.

ఉ. జంగమభక్తి లింగపరి
చర్యల మీరుట యుత్తమంబు
తజ్జంగమలింగపూజ లవి
సామ్యము సల్పుట మధ్యమంబు మున్
జంగమలింగపూజ యెడ సల్పక
లింగము గొల్చుచున్కి యె
న్నంగఁ గనిష్ఠ మౌట శర
ణ్యప్రణిపత్తియె ముఖ్య మెమ్మెయున్.

జీ వ యా త్ర

జీవక్షేత్రమందు వ్యక్తావ్యక్తములకు ధర్మప్రతిష్ఠ సమకూర్చుటకు భగవద్భక్తి పరమ సాధనముగా నున్నది. జీవయాత్రను దేవయాత్రగ జేయఁగలవిధమును వైదిక మతధర్మము లనంతముఖముల నిర్దేశించుచున్నవి. దేహ ధారుల కవ్యక్తమును గ్రహించుట దుర్లభము. అవ్యక్తము వ్యక్తముద్వారా గ్రాహ్యమగుచున్నది. జీవ యాత్రను విషయాత్రగా జేయక శివయాత్రగ జేయు టకు జ్ఞానేంద్రియకర్మేంద్రియములు మనోబుద్ధిచిత్తా హంకారములు గురులింగజంగమార్చనలందు భక్తిపర వశములు కావలయును. జీవయాత్రను దేహయాత్రా ర్థముగాక శివయాత్రార్థము చేయవలసిన విధమును అనుభవసారము తెలుపుచున్నది. జీవయాత్రను కైవల్య యాత్రను జేయుటకు బాహ్యలింగధారణమును, అంతర్లిం గధారణమును ఉపయోగపడఁ గలవిధమును వీరశైవాగమ ములు బోధించుచున్నవి. ఈ పరమార్థము అనుభవ సారమునందు సోమనాథుడు విశదము చేసెను.

సీ. పుట్టియుఁ బుట్టక పుట్టు మహత్వంబు
కలిగియుఁ గలుగక కలుగు గుణము
పాసియుఁ బాయక పాయు వివేకంబు
చేసియుఁ జేయక చేయు బెడఁగు
ముట్టియు ముట్టక ముట్టించు జతురత
పొందియుఁ బొందక పొందు సుఖము
తలచియుఁ దలచక తలఁచెడు తత్త్వంబు
మఱచియు మఱవక మఱచు బదము
లెక్కలేనిచోట లెక్కలేనిశబ్దంబు
రెండులేని మొదలు నిండియున్న
అరయు బొరయులేని యానందనీరధి
తఱుచు శరణు నెళవు తరమె పొగడ.

క. తెలియుటయె యొఱుక కోర్కులు
పొలియుటయే సుఖము సుకృతబుద్ధియె గతి దా
వలచుటయె పరముఁ బాయక
తలఁచుటయె సమాధి పరమతత్త్వం బనఘా.

క. నిర్భయులకు నిష్క్రియులకు
దౌర్భాగ్యద్వైతులకు వృథావాదులకున్
దుర్భావకులకు దాసవు
నర్భవ సుఖరాశి గలదె నారయపుత్రా.

సా ధ న సా ధ్య ము

జీవుడు జీవయాత్రయందు శివమును బొందు టయే జీవయాత్రా ప్రయోజనము. "అహంబ్రహ్మాస్మి", "తత్త్వమసి", "శివోఽహమ్", "సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ" ఇత్యాది మహావాక్యార్థములను వీరశైవము జీవ యాత్రయందు సార్థకము చేయుచున్నది. లింగధార ణము జంగములందు ద్వైతభావమును పోగొట్టి అద్వైత భావమును వ్యక్తము చేయుచున్నది. విశ్వ మంతయును శివుడు జీవము ప్రకృతి, ఆత్మ జీవము దేహము, గురువు లింగము జంగము, భావలింగము ప్రాణలింగము ఇష్టలిం గము, లింగశరీరము సూక్ష్మశరీరము స్థూలశరీరము, నాదము బిందువు కళ మొదలగు త్రిపుటీరూపమున గోచర మగుచున్నది. సాధకుడు చిన్మయదీక్షితుడై లింగధారణను బొంది పంచభూతములను దశేంద్రియములను అంతః కరణచతుష్టయమును వేధించి సాధ్యమును జేరుటకు వీర శైవ ప్రతిపాదితములైన సాధనములను అనుభవసారము విశదముచేయుచున్నది. వీరశైవము షడక్షరి 'నమ శ్శి వాయ ఓమ్' మూలమునను మూలాధార స్వాధిష్ఠాన మణి పూరక అనాహత విశుద్ధ ఆజ్ఞాచక్రస్థానములందు భక్త మహే శ్వర ప్రసాది ప్రాణ శరణ ఐక్యస్థలములందు ఆచార గురు శివ చర సత్య ప్రసాద మహాలింగములను సాక్షాత్కారము చేసి సదాశివైక్యమయ మయిన సాయుజ్యమును గలుగ జేయగల విధమును విశదము చేయుచున్నది. ఆ సాధన మును సోమనాథు డనుభవసారమునందు సంక్షేపముగ విశదము చేసిన విధమును గ్రంథావలోకనము వెల్లడి చేయుచున్నది.

[ఆంధ్రవిజ్ఞానసర్వస్వము, ద్వితీయసంపుటము-1934]

ఏకభాష: ఏకలిపి

దేశభాషా వ్యవహారములం దుత్తరభాగమునకును దక్షిణదేశమునకును భేదమున్నను అనాదిసిద్ధమైన భారతసంస్కారము భారతదేశమును బలవంతమైన భౌతికపాశములచేతనుగాక ధర్మయుక్తమైన జ్ఞానపాశములచేతను బంధించుచున్నది. విశాలదృష్టిగల మహర్షులు విజ్ఞానపాశముచేతను భారతవిషయాంగములను బంధించి విశాలమైన భరతఖండమునందు భావైక్యమును గల్పించిరి. సంస్కృతభాష వేదశాస్త్రములు పురాణాగమములు మతాచారములు సమానప్రయోజనములు నానాప్రాంతములందుగల భారత హృదయములను బంధించుచున్నవి. భాషలు వేరైనను భావములు సమానమైనవి అన్యోన్య విశ్వాసము సులభము. వంగ మహారాష్ట్ర ఘూర్జర కర్ణాట కాంధ్రాదిభాషలు వేరైనను సామాన్య సంస్కారము భేదభావము నంతరింపజేయుచు సహజబాంధవ్యమును పోషించుచున్నది. సామాన్య సంస్కారముగల ప్రజలకు సామాన్యభాషా ప్రయోగము సుకరముగ నున్నది. సామాన్య సంస్కారములేని ప్రజలకు సామాన్య భాషా ప్రయోగము దుష్కరముగ నుండును. సామాన్య సంస్కారముగల భారత ప్రజలకు స్వదేశీయమైన హిందుస్థానిభాషను నేర్చుకొనుట యందుగల సౌకర్యములు విదేశీయమైన యాంగ్లభాష నభ్యసించుట యందు గలుగవు. సామాన్య సంస్కారమునకు తోడుగ భాషాబాంధవ్యమును హిందూస్థాని భాష భరతఖండమునకు సామాన్య భాషనుగ జేయుటకు దగియున్నది.

ఈ యనుకూల పరిస్థితులను వినియోగించి హిందీ సాహిత్య ప్రచారమును హిందీభాషాప్రచారమును జేయుటకు 1910వ సంవత్సరమునందు పండితమదనమోహన మాలవీయగారి యధ్యక్షత క్రిందను కాశీనగరమునందు గూడిన హిందీ సాహిత్య సమ్మేళనసభ నేడాంధ్రదేశమునందు గూడుట విచిత్రముగ దోచును. ఈ విచిత్రమునకు నితర విచిత్రములకువలె గాంధిమహాత్ముడు కారణభూతుడు. హిందీసాహిత్యసమ్మేళన ముపక్రమించిన కార్యమునకు గాంధి మహాత్ముడు సహజపరిణామమును బోధించెను.

హిందుస్థానిభాష భారతభూమికి సహజముగ సామాన్యభాషయై యున్నది. ఈ భాష సులభముగను దేశమునందంతటను తెలియుచున్నది. 7 కోట్ల మహమ్మదీయులును 10 కోట్ల హిందూస్థానులును 8 కోట్ల యితరులును......కోట్ల ప్రజలు దీనిని గ్రహింపగలరు. ముప్పదిమూడుకోట్ల ప్రజలయందును 25 కోట్ల ప్రజలకు సామాన్యముగ దెలిసిన హిందుస్థానిభాషను భారతరాష్ట్ర భాషనుగ భగవానుడె చేసెను. బ్రిటిషు ప్రభుత్వము కోట్లకొలది రూప్యములను వ్యయముచేసి150 ఏండ్లు పాటుపడియును 100 కి 9మంది మాత్రమే ఆంగ్లభాషను నేర్చినవారు గలరు. వీరైనను నీభాషను విజ్ఞానలాభమునకు గాకను నుద్యోగ లాభమునకు నేర్చుకొనుచున్నారు. నిరంతరము స్వదేశప్రయాణమున కాంగ్లేయులు సంసిద్ధముగ నున్నప్పుడు ఆంగ్లభాషకును విజ్ఞానమునకును వ్యాపకము గలుగదు. ముప్పదిమూడు కోట్ల భారతీయులందు 25 కోట్ల ప్రజలకు హిందుస్థానిభాష సహజముగ నర్థమగుచున్నది. నాలుగువందలేండ్లు భరతఖండమును బాలించిన మహమ్మదీయ సోదరులకీభాష మాతృభాషవలె నున్నది. ఇంకను 1000 ఏండ్లు గడచినను ఆంగ్లభాష ఎన్నటికిని రాష్ట్రభాష గాజాలదు. ఆంగ్లేయులు భారతభూమిని భాగ్యభోగముల కేర్పడిన పాడియావునుగ జూచుచున్నారుగాని ధర్మారాధనమున కేర్పడిన ధర్మక్షేత్రముగ జూచుటలేదు. సంచులనుగట్టి యాంగ్లభాషను రాష్ట్రభాషను జేయుటకు జేసెడి ప్రయత్నము లన్నియును నిరర్థకములై భారతబంధనమునకు దోడ్పడుచున్నది. పాశ్చాత్యసంసర్గము భారతజీవనప్రవాహమును సంకుచితము చేసినది. భాషయందును భావములందును విజ్ఞానమునందును స్థితిగతులందును పరాధీనస్థితి యేర్పడినది. మన లక్ష్యమంతయును మనకు దెలియని విదేశీయభాషమీదను విదేశీయ సంస్కారమునందును నిలిచి మన బ్రతుకే దుర్భరమైనది. మిల్టను బైరనాదులమీదను గల యభిమానము మహానుభావులైన పోతన తులసీదాసాదులమీదను లేదు. ఇల్లు ఒళ్లు గుల్లయై ఇరువదేండ్లు శ్రమపడి సాధించిన భాషయును విజ్ఞానమును నాత్మోద్ధరణమునకు గాకను ఆత్మబంధనమునకు దోడ్పడుచున్నది.

పరాధీనస్థితిని ప్రతిక్షణమును సంస్మరింపజేయుచు దురారాధ్యములైన భాషాసంస్కారము లాత్మోద్ధరణమునకు దోడ్పడుట దుర్లభము. దేశోద్ధరణమున కాత్మసమర్పణము చేసిన లోకమాన్య తిలకును లోకమాన్యుని గాంధిమహాత్ముని మహాపరాధులనుగ నిర్ణయించిన సంస్కార మాత్మోద్ధరణమునకు నిరుపయోగము. ఈ సత్యమును బాగుగా గ్రహించిన గాంధిమహాత్ముడు హిందీభాషను రాష్ట్రభాషనుగ జేయుటయందుగల యవసరమును గ్రహించి కార్యాచరణమునకు బూనుకొనెను. కాంగ్రెసు వ్యవహారములందు నిరాటంకముగ వెలుచున్న యాంగ్లభాషను దిగద్రోచి హిందీభాషను

సింహాసనము నెక్కించి దాని కర్తృత్వము నొసంగి భారత జాతీయ జీవనమునందు నూతన శకమును నిర్మించెను. జాతీయ జీవనిర్మాణము స్వల్పసంఖ్యాకులైన యాంగ్లవిద్యాసంపన్నులనుండి బహుసంఖ్యాకులైన ప్రజాముఖమును జేరినది. దేశమునం దంతటను హిందీభాషాభ్యాసముమీద నభిలాష గలిగినది. హిందీ సాహిత్య వ్యాసనమునకై కంకణమును గట్టుకొనిన సాహిత్య సమ్మేళన నిర్వాహకులు చెన్నపురియందు కేంద్ర కార్యాలయమును స్థాపించి దక్షిణ ప్రాంతమునందు హిందీ ప్రచారమునకు తోడ్పడిన విధమును నాంధ్రదేశమందలి హిందీప్రచారము విశదము చేయుచున్నది. హిందీప్రచారమున కాంధ్రదేశమునందు ప్రభుత్వావలంబనముగాని ప్రజాదరణముగాని విశేషముగ లేకపోయినను యువజనోత్సాహము వలనను ప్రచారకుల యుత్సాహమువలనను ముఖ్యముగ శ్రీయుతులు హరిహరశర్మ హృషీకేశశర్మగారుల పూనికవలనను హిందీప్రచార మతిత్వరితగతిని వ్యాపించినది. ఆంధ్రదేశమునందు వ్యాపించిన విధమువను ద్రవిడ కర్ణాటక దేశములందు వ్యాపింపలేదు. హిందీ సాహిత్య సమ్మేళనమువారు చెన్నపురియందలి కేంద్రస్థానముద్వారా చేసినసహాయ మాంధ్రదేశమునందు హిందీప్రచార వ్యాప్తమునకు గొంత దోడ్పడినది. అందుల కాంధ్రులపక్షమున కృతజ్ఞతను దెలుపుచున్నాము. ఇకముందును హిందీ సాహిత్య సమ్మేళనమువా రాంధ్ర హిందీ కార్యాలయమునకు పూర్వమువలెనే సహాయము జేయుదురని నమ్ముచున్నాను. ఆంధ్రదేశమునందు హిందీ ప్రచారము స్వయంసహాయముమీదనే యాధారపడియున్నది. ప్రజల విరాళములే ఈ యుద్యమము నింతవరకును పోషించినవి. ముందును నీ యుద్యమము నధికతరోత్సాహముతో నాంధ్రులు పోషింపవలసి యుందురు.

ఆంధ్రయువజనములందు హిందీ ప్రచారమునెడ్ల గల యభిమానమే ఈ విశేషాధివేశనమునకు కారణము. భరతఖండమునందలి సహజమైన భాషాప్రయుక్త రాష్ట్ర విభాగములను బ్రిటీషు ప్రభుత్వ మత్యాచారముచేసి దేశభాషలను శుష్కింపజేసినది. మూడు నాలుగు దేశభాషలు కలిసియున్న రాష్ట్రమునం దేభాషకును పోషణము లేక అన్ని భాషలును క్షీణించినవి. రాజకీయపరిజ్ఞానము గల కాంగ్రెసు దేశమునందలి సహజమైన భాషాప్రయుక్త భాషావిభాగములను నవలంబించి ప్రజాజీవనమున కుత్తేజము గలుగజేసినది. ప్రజలు మాతృభాషాముఖమున వ్యవహారక్రమమును నడుపగల విధము బోధ్యమైనది. అన్ని వ్యవహారములకును నాంగ్లభాషయే సాధనమను పెడ్డభావ మంతరించినది. ఆంధ్రదేశమును వేరు కాంగ్రెసు ప్రాంతముగను నంగీకరించుటవలననే ఆంధ్రదేశమునందు కాకినాడయందు కాంగ్రెసు గూడుటయును హిందీ సాహిత్య సమ్మేళనము గూడుటయును సాధ్యమైనవి. ప్రత్యేక స్థితియును రాజకీయ వ్యవహారములందు గలిగిన ప్రయోజనములను సఫలము చేయుటకుగాను హిందీ ప్రచారమునకు ప్రాంతిక కార్యాలయమును స్థాపింపవలయునను సంకల్పము గలిగినది. ఆంధ్రదేశమునందు ప్రాంతిక కార్యాలయమును స్థాపించుటవలనను హిందీప్రచార మధికవేగముగ జరుగుట నిశ్చయము. ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వము గలిగి స్వయంపోషణమున కర్హమైన ప్రాంతములందు ప్రత్యేక కార్యాలయములను నేర్పరచుటయును వ్యవహారధర్మము. ఆ సంబద్ధ కార్యాలయమును పోషించుటకు హిందీ సాహిత్యసమ్మేళనము కొంత సహాయమును జేసినను భారతమంతయును నాంధ్రులమీదనే యుండునని యాంధ్రులు గ్రహించి పాటుపడవలసియుందురు

హిందీప్రచారమును జేయుటయందు సాహిత్యసమ్మేళనము విషయమున కొన్ని సంశయములు గలుగుచున్నవి. హిందీ సాహిత్య వ్యాసనమునకును హిందీ వ్యాసనమునకును సన్నిహిత సంబంధమున్నను రెండు విధములైన వికాసములును నుత్తరప్రాంతము లందువలె—దక్షిణప్రాంతములందు సాధ్యము గాదు. ఆంధ్రదేశమునందు హిందీ ప్రచారము వ్యవహారార్థ మవసరమగుచున్నదిగాని సాహిత్య వ్యాసార్థ మవసరమగుటలేదు. సాహిత్యము మాతృభాషయైన ఆంధ్రభాషాముఖముననే జరుగవలసియున్నది. ఈ లక్ష్యము దిగ్భ్రమ చేయుటవలనను గలిగిన యనర్థపరంపరలను ఆంగ్లభాషాప్రచారము విశదము చేసినది. ప్రజలయందు సహజరీతిని విజ్ఞానవ్యాసనము దుర్లభమైనది. ఆయనర్థజాలములందు తిరిగి చిక్కువడకుండుటకై ఆంధ్రదేశమునందలి హిందీప్రచార కార్యాలయము శ్రద్ధను వహింపవలయును.

హిందూ మహమ్మదీయ సమ్మేళనమునకును భారత జాతీయైక్యమునకు, స్వధర్మనిర్వాహమునకును స్వాతంత్ర్యస్థితికి సాధనమైన హిందీప్రచార విషయమై మహాసభయందు విషయాన్వేషణము చేయబడి సాధనలు నిర్ణయింపబడును. గాంధిమహాత్ముడు జాతీయైక్యమునకు సాధనము, హిందీ మూలాధారమని చెప్పియుండెను. మహాత్ముని నిర్బంధకాలమునను వారి యుపదేశముల నాదరించుచు మన ధర్మమును నిర్వహించి దేశమోక్షమునకు పాటుపడుట మనవిధిగ నున్నది. దేశభక్తుడును త్యాగమూర్తియును విద్యాసంపన్నుడునునైన శ్రీయుత సేట్ జమనాలాలు బజాజాగారి యాధిపత్యముక్రిందను హిందీ సాహిత్య సమ్మేళన సమావేశము జయప్రదముగ జరుగుటకు భగవంతుని వేడుచు ఆంధ్రదేశపక్షమునను మా స్వాగతంబును గైకొని లోపభూయిష్ఠమైనను భక్తియుక్తమైన యాతిథ్యమును స్వీకరించి మమ్ము కృతార్థులను చేయుటకును మిమ్ములను వేడుచున్నాను.

భారతవర్షమున ఏకజాతీయత నేర్పడవలెనని ఏకభాషయును ఏకలిపియును గూడ ముఖ్యము లవసరము. ఏ లిపిలో అన్నిశబ్దములును సరిగా వ్రాయుటకు వీలగునో ఆ లిపియే ఏకలిపిగా నుండదగినది. అట్టి లిపి నాగరిలిపి యొక్కటియే యని నా అభిప్రాయము. హిందువులు సంస్కృతమునతోపాటు ఉరుదుభాషను, ముసల్మానులు ఉరుదుభాషతోపాటు సంస్కృతమును (నాగరిని) అభ్యసించి భాషాప్రచారమొనర్చి హిందీ ఉరుదుభాషల పరివృద్ధి నొందింపవలెనని గాంధి మహాత్ము డాదేశించెను. దక్షిణాపథమున నివసించుచున్న మనము హిందీ సంస్కృతభాషల నభ్యసించుటకు నాగరిలిపి గూడ నభ్యసించి మేలుపొంద వలయును. ఇష్టమున్నవారు ఉరుదుభాషను గూడ నభ్యసింపవచ్చును.

[అఖిలభారత హిందీసాహిత్య సమ్మేళనము (కాకినాడ)
అహ్వానసంఘాధ్యక్షోపన్యాసము—1924]

అపరోక్షానుభూతి

అపరోక్షానుభూతి శ్రీ శంకరాచార్య విరచితమైన 144 శ్లోకముల వేదాంత గ్రంథము. శంకరుల జన్మస్థానము కేరళమునందుగల కాలటి. శంకరుడు నంబూద్రి బ్రాహ్మణ వంశజుడు. తండ్రి శివగురువు: తల్లి ఆర్యాంబ. శంకరుని కాలనిర్ణయమునందు క్రీ. పూ. 509 నుండి క్రీ. శ. 786 వరకును నున్నటులు ప్రాచ్య, పాశ్చాత్య పండితు లందు భేదాభిప్రాయములు గలవు. బౌద్ధమత విధ్వంస కుడును, షణ్మతోద్ధారకుడును నైన శంకరుడు బౌద్ధ మతవ్యాపకులైన అశోక, బుద్ధఘోష, నాగార్జునాదుల కనంతరమునందు నివసించినటులు విశ్వసింపదగియున్నది. క్రీస్తుశకానంతరము కొన్నిశతాబ్దముల యనంతరము నివ సించియుండును. శంకరులు 32 ఏండ్లు మాత్రము జీవించినటులు ప్రతీతి గలదు.

అద్వైతమతస్థాపనాచార్యులైన శంకరాచార్యుల నపరశంకరులుగను స్మార్త హిందూ బ్రాహ్మణులు పూజిం చుదురు. శంకరస్వాములు హిందూమతోద్ధరణము చేసిన మహానుభావుడు. ప్రపంచమునం దవతరించిన మతా చార్యులలో, బుద్ధివైభవమునందును, పాండిత్యమునం దును, హేతువాదమునందును శంకరాచార్యుల ప్రతిభ నిరుపమానము. ప్రస్థానత్రయమునకు వ్రాసిన భాష్య ములు, వేదవేదాంగశాస్త్ర పురాణేతిహాసములందు, శంక రుల పాండిత్యమును విశదము చేయుచున్నవి.

ఈశాది దశోపనిషద్భాష్యములు, శ్వేతాశ్వతరోప నిషద్భాష్యము, నృసింహపూర్వోత్తరతాపిన్యుపనిషద్భాష్యము, బ్రహ్మసూత్ర శారీరకమీమాంసాభాష్యము, భగవద్గీతా భాష్యము, సనత్సుజాతీయభాష్యము, లలితా త్రిశతి భాష్యము, ఆపస్తంబీయాధ్యాత్మ పటలభాష్యము, విష్ణు సహస్రనామభాష్యము, వివేకచూడామణి, సర్వవేదాంత సిద్ధాంత సారసంగ్రహము, ఉపదేశసాహస్రి, దక్షిణా మూర్తిస్తోత్రము, పంచీకరణము, మనీషాపంచకము, భజ గోవిందము, స్వాత్మనిరూపణము, ఆనందలహరి, సౌందర్య లహరి, శివానందలహరి, శివ భుజంగస్తోత్రము, అపరో క్షానుభూతి, ప్రపంచసారము, మహావాక్యదర్పణము, శత శ్లోకి, ప్రబోధసుధాకరము, వేదాంతసారము, వేదాంత డిండిమము, కావ్యవృత్తి, ఆత్మబోధము, ఆత్మానాత్మ వివేకము, హరిమీడేస్తుతి, విజ్ఞాననౌక, జీవన్ముక్తా నందలహరి, ప్రశ్నోత్తరరత్నమాల, పంచీకరణము, పంచ దశీవ్యాఖ్యానము (బ్రహ్మ విద్యావిలాసము), సిద్ధాంత బిందువు (దశశ్లోకి), గాయత్రీభాష్యము, అద్వైతాను భూతి, కౌపీనపంచకము, సాధనపంచకము, నిర్గుణమానస పూజ, భగవన్మానసపూజ, శివాపరాధ క్షమాపణస్తోత్రము, త్రిపుర సుందరీ స్తోత్రము, ఆత్మపూజ, ఆర్తత్రాణ నారాయణాష్టదశక స్తోత్రము మొదలయిన శంక రాచార్యకృత గ్రంథము లించుమించుగా పెద్దవి,చిన్నవి నూట యేబది వరకును గలవు. భజగోవింద శివానందలహరి మనీషాపంచకాది శ్లోకము లాచార్యస్వాముల ప్రతిభకును అద్వైతసిద్ధికిని నిదర్శనములు.

శ్రీ శంకరాచార్యులు కాంచీపురమునందు "ఓమ్ తత్సత్" నిర్దేశమైన ఇంద్ర సరస్వత్యాచార్య నామమున యోగలింగమును, కామకోటిపీఠమును, శృంగేరియందు "అహం బ్రహ్మాస్మి" నిర్దేశమైన భారతీ మాంతాచార్య నామమున భోగలింగమును, శారదాపీఠమును, బదరి కాశ్రమమునందు "అయ మాత్మా బ్రహ్మ" నిర్దేశమైన గిరిస్వామి నామమున ముక్తిలింగమును, పూర్ణగిరిపీఠమును, ద్వారకయందు "తత్త్వమసి" నిర్దేశమైన ఆశ్రమిస్వామి నామమునను కలికపీఠమును, జగన్నాథమునందు "ప్రజ్ఞా నం బ్రహ్మ" నిర్దేశమైన అరణ్యస్వామినామమున విమల పీఠమును స్థాపించి మహావాక్యార్థములను నామరూపము లను సువ్యక్తము చేసినటులు ప్రతీతి కలదు. శంకరా చార్యులు దేశవ్యాప్తమైన నిగమాగమోక్తాచారపరమైన

పూర్వమీమాంసను ఉత్తర మీమాంసా రూపమునను జ్ఞానపరముచేసి వేదాంతమున కపూర్వమైన పురుషార్థమును సమకూర్చిన విధమును శంకరాచార్యుల సిద్ధాంతములు బోధించుచున్నవి.

అపరోక్షానుభూతియందు శంకరప్రతిపాదితమైన అభ్యాససాధ్యమైన వేదాంతసారము గలదు. పరమార్థ పరిజ్ఞానమునకు జిజ్ఞాస పరమసాధనముగ నున్నది. నే నెవడను? ప్రపంచ మెటులు కలిగినది? దాని కర్త యెవరు? ఉపాదానకారణ మేది? అను ప్రశ్నలు విచారమునబడును.

కోఽహం కథ మిదం జాతం
కో వా కర్తాఽస్య విద్యతే,
ఉపాదానం కి మస్తీహ
విచారః సోఽయ మీదృశః.

'అహం' దేహేంద్రియాదులు, భూతాదులు కావను బుద్ధి జ్ఞానమువలన గలుగుచున్నది. తదనంతరము 'అహం' నిత్యమైన యాత్మయని నిశ్చయింపబడుచున్నది. 'నేను' ఏకమును, సూక్ష్మమును, జ్ఞాతమును, సాక్షియును సత్యయును, అవ్యయమునునైన ఆత్మకాని దేహము కాదు.

అహ మేకోఽపి సూక్ష్మం చ
జ్ఞాతా సాక్షీ సదావ్యయః,
త దహం నాత్ర సన్దేహో
విచారః సోఽయ మీదృశః.

ఈ యధ్యాసమువలనను 'అహం' నిత్యమైన బ్రహ్మ పదార్థముగ నేర్పడుచున్నది.

"నేను" శమమును, శాంతమును, సచ్చిదానంద లక్షణమును గలది. నేను నిర్మలుడను, నిశ్చలుడను, అనంతుడను, శుద్ధుడను, అజరుడను, అమరుడనునైన బ్రహ్మమను. అన్నరూపమైన దేహము నేను కాదు. బుధులు దీనినే జ్ఞాన మందురు.

బ్రహ్మైవాహం శమ శ్శాన్తః
సచ్చిదానన్దలక్షణః,

నాహం దేహో హ్యసద్రూపో
జ్ఞాన మిత్యుచ్యతే బుధైః.
నిర్మలో నిశ్చలో నన్తః
శుద్ధోఽహ మజరోఽమరః,
నాహం దేహో హ్యసద్రూపో
జ్ఞాన మిత్యుచ్యతే బుధైః.

స్థావరజంగమాత్మకమైన ప్రపంచమున కంతకును ఆత్మధ్యాస గలిగినపుడు దేహాధ్యాస పోయి బ్రహ్మధ్యాస గలుగుచున్నది.

స్వర్ణవికారములైన వస్తువులందు నామరూపము లనిత్యములును స్వర్ణత్వము నిత్యమును నైనటులు, బ్రహ్మత్వమునుండి కలిగినవాటికి బ్రహ్మత్వము నిత్యము.

సువర్ణా జ్జాయమానస్య
సువర్ణత్వం చ శాశ్వతమ్,
బ్రహ్మణో జాయమానస్య
బ్రహ్మత్వం చ తథా భవేత్.

బాహ్యసాధనములయిన సకలవృత్తులను విడిచి బ్రహ్మత్వమును పొందుటకు పూర్ణయోగాభ్యాస మవసరము.

భావవృత్తి భావములను, అభావవృత్తి అభావములను కలుగ జేయునటులు బ్రహ్మవృత్తి పూర్ణయోగపరమైన బ్రహ్మత్వమునకు సాధనము.

భావవృత్త్యా హి భావత్వం
శూన్యవృత్త్యా హి శూన్యతా,
బ్రహ్మవృత్త్యా హి పూర్ణత్వం
తథా పూర్ణత్వ మభ్యసేత్.

నిద్రనుండి మేలుకొనిన తరువాతను కలలు లేనటులు, బ్రహ్మజ్ఞానము కలిగిన తరువాత నీ దేహేంద్రియాదు లసత్తగుటవలన ప్రారబ్ధము లేదు.

తత్త్వజ్ఞానోదయా దూర్ధ్వం
ప్రారబ్ధం నైవ, విద్యతే,
దేహాదీనా మసత్త్వా త్తు
యథా స్వప్నో విబోధతః.

దీనియందు 91 నుండి 142 శ్లోకములందు 1. యమము, 2. నియమము, 3. త్యాగము, 4. మౌనము, 5. దేశము, 6. కాలము, 7. ఆసనము, 8. మూలబంధము, 9. దేహసమత్వము, 10. దృష్టిస్థితి, 11. ప్రాణాయామము, 12. ప్రత్యాహారము, 13. ధారణము, 14. ఆత్మధ్యానము, 15. సమాధి అని 15 యోగాంగములును బాహ్యాంగములు గాక అభ్యంతరసాధనములు గావలసిన విధము వ్యక్తము చేయబడినది. త్యాగ లక్షణము పరమార్థమును తెలుపుచున్నది.

త్యాగః ప్రపఞ్చ రూపస్య
చిదాత్మత్వావలోకనాత్,
త్యాగో హి మహతాం పూజ్యః
సద్యో మోక్షమయో యతః.

ప్రపంచ రూపమును విడిచి ఆత్మావలోకనము త్యాగము. అనుసంధానకాలమునందే మోక్షమయ మగుటచే త్యాగము మోక్షమున కుత్తమసాధనము.

ఈ యంగములతో గూడిన రాజయోగము పూర్ణయోగము, మోక్షసాధనము. కర్మపరమును బాహ్యసాధనమునైన హఠయోగాభ్యాసము ప్రారబ్ధమునకు మూలము.

ఏభి రఙ్గైః సమాయుక్తో
రాజయోగ ఉదాహృతః,
కిఞ్చిత్పక్వకషాయాణాం
హఠయోగేన సంయుతం.

బౌద్ధమతవ్యాపనము సంకుచితమైన కర్మకాండను శిథిలము చేసినది. విశ్వావృతమైన కర్మము ధర్మస్వరూపమును దాల్చినది. కర్మము, ధర్మము బుద్ధియోగమునందు శరణు పొందినవి. పరిమితమును సాపేక్షమునునైన బుద్ధియోగము, బుద్ధధర్మమును నిరపేక్షమైన ఆత్మధర్మాభ్యుదయమునకు నిరర్థకము చేసినది. మతములు, సంఘారామములు, విహారములు, ధర్మమును బాహ్యసాధనములందు లగ్నము చేసినవి. శంకరాచార్యులు సాపేక్షములైన కర్మయోగమును, సన్న్యాసయోగమును,బుద్ధియోగమును నిరపేక్షమైన ఆత్మయోగమునందు వేదాంత రూపమున సమన్వయము చేసి సనాతనమైన వైదికమతము నుద్ధరించి ఆచార్యపదము నధిష్ఠించెను .

అపరోక్షానుభూతి శంకర ప్రతిపాదితమైన అద్వైత వేదాంతసారము నధ్యాససాధనమునను, తర్కవితర్కములతోను నిమిత్తము లేకుండ సుగమము చేయుచున్నది.

[ఆంధ్రగీర్వాణసర్వస్వము, ద్వితీయసంపుటము—1984]

స్త్రీలు - రంగస్థలము

వర్తమానకాలమున నాటక ప్రపంచమున అలజడి జనించినది. అది స్త్రీలు–రంగస్థలిని గూర్చిన విషయము. ఈ విషయమున ధైర్యముతో శ్రీయుత బళ్లారి రాఘవాచార్యులుగారు ముందంజవేసిరి. ఇది ధర్మమా, అధర్మమా యని మనవారు తర్జనభర్జన జేయుచున్నారు. స్త్రీలు స్త్రీవేషధారణ జేయవలెనని భరతాచార్యులే జెప్పియున్నారు. శ్రుతిస్మృతులకు ఎవరిష్టము వచ్చిన వారు నర్థముల జెప్పుచున్నారు. నాటక రచన, అభినయము తెలిసిన వెనుకగదా అవి ఎవ రభినయింప వలయునది దెలవలసినది! చిత్రకారు డత్యుత్తమమైన చిత్రమును వ్రాయును. శాస్త్రజ్ఞాన మతని కుండనిది ఆ చిత్తరువు శోభాయమానముగా నుండదు. కళలోని కళాభినివేశము దేశమునందు వ్యాపింపవలెను. కళాభివృద్ధి గానిది దేశ మభివృద్ధి గాదు. మనుష్యు డతీతుడు కావలెననిన సుందరకళల నభ్యసించవలెను. ఏదయిన పని గావలెనంటే మనిషి శిక్ష పొందవలెను. దానికి తగిన సామర్థ్యమతని యొద్ద నుండవలెను. లేకపోయిన అతడు ఆధునిక విద్యాభ్యాసమువలె చెడును. వర్తమానకాలమున మనము చేయవలసిన దేమన ఆంధ్రుల కన్నిటియందును అభినివేశముండవలెను. మనకు తగినటుల యింకా కళ అభివృద్ధి కాలేదు. నాటక కళకు పూర్వము గౌరవ ముండెడిదికాదు. ఇప్పుడిప్పుడే కొంచెము గౌరవవంత మగుచున్నది. నా చిన్నతనమున నాటకము జూడబోయినను మా తండ్రిగారు నన్ను దండించెడివారు. మనము మన సంప్రదాయాచారమున కతీతముగా నడుచుచున్నారము. రాజమహేంద్రవరములోని చిత్రకళాశాలవారు నూతన ఫక్కి త్రొక్కుచున్నారు. మనము పురాణ నాటకముల నాడుచున్నాము. కొన్ని సమయములందు మనము మన ఆదర్శముల భిన్నము జేయుచున్నాము. మనకు ఆంధ్రత్వము కావలెనంటే స్వకమైన నాటకరచన గావలె. మన మభివృద్ధి గావలెనంటే నవీన సృష్టికి మనము యిష్టపడవలెను. నవీన భావములు సృష్టించవలసిన యవసరము గలదు. భావవికాసము లేనిది నిత్యజీవనము సుఖప్రదముగ నుండదు. ఆతీరున నాటకరంగములు, కళాభివృద్ధియు గావలెను. స్త్రీలు ఏ తీరున పాల్గొనవలెనో పురుషు లేతీరున మెలంగవలెనో మనము దెలిసికొనవలెను. మన మన్ని విషయములలోను పరాధీనులముగానే యున్నాము. ఈ విషయమున గూడ మనము పూర్వాచారపరాయణులమై యుండుట సమంజసముగాదు. స్త్రీల యాందోళన పూర్తిగా సాగుచున్నది. ఇరువది సంవత్సరములనుండి స్త్రీలు సఫ్రజిస్టు ఆందోళనజేసి విజయులైరి. అట్టి యాందోళనవలనయే మన దేశములో స్త్రీలకు రాజకీయముగా లాభించినది. స్త్రీలోక మీ తీరున నభివృద్ధి నొందుచున్నది. ఒక చోట స్త్రీలు జేసిన యాందోళన యితరచోటులందున్న స్త్రీలకు సహాయభూతమయ్యెను. వారి సహాయము కళాభ్యుదయమున కెటుల సహాయమయ్యెనో గమనింపవలసియున్నది.

నాటకవేషము అస్వాభావికముజేయుట సమంజసము గాదు. స్వాభావికముగా స్త్రీలయందు రాజసము, సాత్వికము గాన్పించును. పురుషులందు స్వాభావికముగా వేరుగుణము లుండును. అవయవాభివృద్ధిలో తప్ప స్త్రీలు పురుషుని కేగుణమునందును తీసిపోరు. ఈ కళయందు తారీమిస్సాకి ప్రతిభ గాంచిరి. వారికి యెంతో గౌరవము గలదు. వారి గౌరవము మన ప్రవర్తనములో నున్నది. పూర్వమునుండి సంగీతాభినయములకు ఒక సంఘముండెను. ఇప్పుడది విడిచిపెట్టబడి క్రమక్రమముగా వేశ్యలు దేవదాసీలు వారి వృత్తుల విసర్జించుచున్నారు.

రసోదయముజేయు కళను వృద్ధిజేయవలెను. భావాభివృద్ధి కావలెనంటె మన యుపయోగమునకై ఎవరెవరి కే కళయం దభినివేశముగలదో ఆ కళయందు వారిని ప్రవేశపెట్టవలెను. సులోచన మున్నగు విఖ్యాతనటులు నృత్యమునం దనయన విస్ఫురణము గలదని చెప్పిరి. సంగీత సాహిత్యములు దేవత్వ మొసగును. స్త్రీలు నాటకరంగముపై కిప్పుడిప్పుడే వచ్చుచున్నారు. వారిని మనము నిరుత్సాహులజేయుట మంచిదిగాదు.

జ్ఞానేంద్రియముల ద్వారా రసగ్రహణము చేయవలెను. ప్రపంచములో శుద్ధసత్త్వము గాని, శుద్ధచెడు గాని లేదు. దాని మిశ్రమమును మనము జూతుము. ప్రపంచమే మిశ్రమము. శ్రేయస్సు కవి సంకల్పములో నున్నది. స్త్రీలు నాటకరంగస్థలముపై నుండుట కనువగు విధమున నతడు నాటక విరచనకు కడంగవలెను. శ్రేయస్సు చూచువారలలో లేదు. రంగస్థలిపైకి వచ్చిన స్త్రీలు చెడుదు రందురు. అది లాభము లేదు. వారికి స్వేచ్ఛ నొసగి మన మా విషయమును జూడవలెను. ప్రపంచములో నిన్ని నాటకము లెందుకు వ్రాయబడవలె నందురు? నాటకము లెన్నియైనను వ్రాయబడవచ్చును. ఎవరో కొందరే యెందుకు వ్రాయవలెను? ఎట్టివిగా నుండినను భయము లేదు. మంచిదే నిలుచును గాని చెడు నిలువదు.

[ఆంధ్ర నాటక కళాపరిషత్తు తృతీయ దిన సమావేశాధ్యక్షోపన్యాసము—1929]

శ్రీ వేంకటశాస్త్రిగారు

ధన్యమయినది. ఆంధ్రదేశము ధన్యమయినది. జీర్ణప్రాయముగ నుండిన యాంధ్ర కవితా సామ్రాజ్యము నుద్ధరించి దేశము నందు నలుగెలంకుల విజయపతాకను ప్రతిష్ఠించి, యాంధ్రకవితకు శకపురుషు లనదగిన నిక్కంపు కవిసార్వభౌమునకు, సంకల్పించిన షష్టిపూర్తి మహోత్సవాభ్యర్థనను సర్వలక్షణ సంపన్నముగ, మహా వైభవముతో నిర్వహించి సకలాంధ్రప్రపంచము కృతకృత్యమైనది. శతావధాను లొసరించిన మహోపకృతికిని, వారియందుగల అనూన గురుభక్తికిని ఆంధ్రుల ఈయర్హణ యుక్తమై వెలసినది. ఆంధ్ర ప్రపంచ మీతెఱగున తన కర్తవ్యమును నిర్వహించి ధన్యత గన్నందుకు విశ్వభారతి సంతసించినది. కామితఫలప్రదాయిని, దేవి, కామేశ్వరి యీ మహనీయునకు ఇతోధికాయురారోగ్యముల నొసంగి, తెలుగు కవితకు మఱింత సొంపుపెంపులను గూర్చునట్లు అనుగ్రహించుగాత మని యాశంసనము.

ఈ షష్టిపూర్తి మహోత్సవముతో బాటుగనే, శ్రీ వేంకటశాస్త్రిగారి-- కాదు కాదు, తిరుపతి వేంకటకవుల, మాయానేత్రములకు వీరొక్కరే సాక్షాత్కరించుచున్నారు — శాశ్వతస్మృతిచిహ్నముగ వీరి రచనల నన్నింటిని సంపుటములుగ ప్రచురించుటకును, ఆంధ్ర విశ్వకళాపరిషత్తున బహుమతి పతకము నేర్పాటు చేయుటకును నిరయింపబడినది. ఇవి రెండును అచిరకాలములోనే వారి శిష్యులు ప్రశిష్యులు, తత్పరంపరలోనివారు, అభిమానులు--ఈ వరుసకు రానివారు నున్న—అందరి యాదరమున రూపుగొని తిరుపతి వేంకటకవుల శాశ్వతస్మృతిచిహ్నమయి వెలయగలదు. ఆంధ్రభారతికి ఈడురాని సేవ సల్పి శాస్త్రిగారు ధన్యులయినారు. అట్టి మహనీయునకు ఉడుత భక్తిగ పూజగావించి తెలుగు మాగాణము ధన్యమయినది.

ఆంధ్రహృదయమునందును దేశావృతమైన ప్రత్యభిజ్ఞానముదయించినది. దేశము నందంతటను దివ్యజ్ఞానము లుత్పన్నములై ఆత్మసంస్మరణము గలిగినది. జిడ్డు కృష్ణమూర్తిగారి యవతార మాంధ్రుల ప్రత్యభిజ్ఞానమునకు నిదర్శనము. ఆచారావరణ పాశబద్ధమైన హృదయమునందు జ్ఞానకాంతులు ప్రసరించినవి. వసంతమ్మగారిగురుత్వము వసంతోదయము గలుగజేసినది. దేశమునందు సాహిత్యోపాసకులు, కళోపాసకులు, కర్మోపాసకులు, ధర్మోపాసకులు, సంస్కర్తలు, సత్యాగ్రహులు బయలుదేరి ఆంధ్రహృదయావరణమును వికాససంతతము చేసిరి. ఆంధ్రహృదయాంతరాళములందు స్తంభితమైన సంభావనాశక్తి, రసగ్రహణశక్తి, ఉత్సాహశీలము బహిర్గతము గుట కుపక్రమించినది. గతకాలోదంత మీ పరిణామమును విశదము చేయుచున్నది. సాహిత్యవికాసమునకు శ్రీ తిరుపతి వేంకటేశ్వర కవులు చేసిన మహోపకారము దేశావృతమైన కావ్యనిర్మాణములు విశదము చేయుచున్నవి. గతవారమునందు బందరునందు శ్రీ వేంకట శాస్త్రిగారి షష్టిపూర్తి ఉత్సవసందర్భమునం దాంధ్రలోకము చూపిన యుత్సాహానందములు వారి యాత్మసంస్మరణమునకు నిదర్శనములు. దేశమునం దుత్పన్నములైన కావ్యములు, కళలు, సంస్కరణమార్గములు, జాతీయసంస్థాపనలు ప్రజాహృదయమునం దుదయించిన ప్రత్యభిజ్ఞానమును వెల్లడిచేయుచున్నవి. ఆత్మవిశ్వాసమునకు సాధనమైన నిర్మాణకార్యవిధానమునం దాంధ్రులు చూపిన శక్త్యుత్సాహములు నిందాస్తోత్రములకు పాలైనను ప్రజాసంకల్పమునకు నిదర్శనములు. వేంకటశాస్త్రిగా రుపక్రమించిన భావకావ్యములు పల్లవించి ఫలించి ఆంధ్ర స్వాతంత్ర్య హృదయమునందు ప్రతిబింబించుచున్నవి. సత్యాగ్రహోద్యమ మాంధ్రహృదయమునకు సహజమైన ఆత్మవిశ్వాసమును వికసింపజేసినది. ప్రపంచ పరిణామమునందు ధర్మప్రతిష్ఠ అదృష్టరూపమునను సకలార్థములను నిర్ణయించి నిరూపించుచున్నది. వర్తమాన సందిగ్ధసమయమునందు ధర్మప్రతిష్ఠ ధర్మరాజమైన అహింసాధారమునను ప్రతిష్ఠితము గావలసియున్నది. శ్రీమతి వసంతమ్మ సంస్మరణము, గాంధిమహాత్ముని వర్ధంత్యుత్సవము, వేంకటశాస్త్రిగారి షష్టిపూర్తి ఉత్సవము, దేశావృతమైన ప్రబోధము, ప్రజల యాత్మవిశ్వాసమును సువ్యక్తము చేయుచున్నవి. గాంధిమహాత్ము డుపక్రమించిన త్యాగప్రస్థానము ప్రపంచమునం దపూర్వమైన ధర్మసంచలనమునకు వినియోగపడుచున్నది. ఆంధ్రులును ధర్మమహోదయ సమయమునం దాత్మవిశ్వాసమును గలిగి, ఆత్మశక్తి నారాధించి ధర్మనిర్వహణమును జేయుటకు భగవదనుగ్రహము గలుగుగాత!

[భారతి, సాభిప్రాయ విశేషములు - అక్టోబరు, 1933]

సర్ పిట్టి త్యాగరాయ శెట్టిగారు

కీర్తిశేషులైన గోఖలే గారను మహాశయు డొక చిన్ని సూక్తిముగ ప్రకటించెను 'పరుల స్థితియందున్నట్లు ఊహింపుము' (Put yourself in his place). పరుల శీల స్వభావములను ఖండించువారలకీ గ్రంథార్థము జ్ఞానోదయమును గలుగజేయగలదు. పరుల స్వభావమును గనుగొనుట దుష్కరము. స్వీయ స్వభావ సంస్కారముల ననుగమించియు పరుల గుణావగుణములను నిర్ణయించుట లోకమునందు పరిపాటియైనది. పరుల స్థితియందు తానున్నప్పుడు వారికిగల సాధకబాధకములను గ్రహించుట సాధ్యమగును. కీర్తిశేషులైన సర్ పిట్టి త్యాగరాయ శెట్టిగారి జీవిత విశేషార్థమును విశదము చేయుచున్నది. స్వార్థాడంబరములు లేకను 73 ఏండ్లు జీవయాత్రను గడిపి ప్రజాగౌరవమునకు పాత్రులైన త్యాగరాయ శెట్టిగారు ధన్యులు. త్యాగరాయశెట్టిగారి స్వాతంత్ర్యము, సేవాపరాయణత్వము, స్వసంఘాభిమానము, కార్యదీక్ష నాల్గును వారి కొసంగెను బ్రాహ్మణేతరోద్యమ నాయకత్వము. దురభిమానము లేకుండుట సంతాపకరముగ నున్నది. త్యాగరాయ శెట్టిగారి స్వాతంత్ర్య ప్రియత్వమునందును, స్వసంఘాభిమానమునందును, కులస్తుల యభిమానమునందును వారి మహత్వమునకు మూలమైన బ్రాహ్మణేతరోద్యమ నాయకత్వ బీజములను గలవు.

త్యాగరాయశెట్టిగారు పిన్నవయసుయందు కృతార్థులయ్యును ఉద్యోగముల నపేక్షించెడు ఆంగ్లవిద్యావిశారదులయ్యును కులవృత్తిని, వేషభాషాచారములను, విసర్జింపక వానిని గౌరవించి నాయకత్వమునకు పాత్రతను గడించిరి. ప్రభుత్వోద్యోగమె పరమార్థమని నమ్మిన దేశమున దేబదేండ్లకు బూర్వము పట్టపరీక్షయం దుత్తీర్ణులైన త్యాగరాయ శెట్టిగారు ప్రభుత్వోద్యోగ స్వర్ణపాశబద్ధులుగాకుండుట వారి విశాలహృదయమునకు నిదర్శనముగ నున్నది. ప్రభుత్వోద్యోగులం దిట్టుల దేశభక్తులకు గలిగిన విరసభావము శెట్టిగారి కేబదేండ్లకు బూర్వమె కలుగుట వారి యుదారప్రవృత్తిని విశదము చేయుచున్నది. ప్రభుత్వోద్యోగములను విరసించియును నిరంతరోద్యోగపరాయణులై జీవితాంతమును సేవాదీక్షను వహించి యుద్యోగ వ్యామోహమునందు మునిగిన విద్యాధికులకు సేవావిధానమును విశదముచేసిన త్యాగరాయశెట్టిగారు శ్లాఘ్యులు. స్వదేశ వ్యాపార పరిశ్రమలను, ముఖ్యముగను నేత పరిశ్రమలను ఉద్ధరించుటకు విశేష వ్యయప్రయాసములకులోనై శెట్టిగారు చేసిన కృషి వారి కార్యదీక్షను చాటుచున్నది. త్యాగరాయ శెట్టిగారి విశాల జీవితము బ్రాహ్మణేతరోద్యమ నాయకత్వమున కర్తృతను గలుగజేసినది. కులాభిమానమునకును, మతోద్యోగాభిమానమునకును, విద్యాభిమానమునకును నిలయమైన దక్షిణదేశమునందు త్యాగరాయశెట్టిగారు బ్రాహ్మణేతరోద్యమరూపమునను జీవిత పరమార్థమును విశదము చేసిరి. విద్యాకులోద్యోగాభిమానములు దేశీయ రంగములను సంకుచితము చేసినవి. సంఘమునందు కులాభిమానము ప్రబలినది. విద్యాక్షామము మితిమీరినది. ఉద్యోగార్జనము పరమార్థమైనది.

ఆంగ్ల విద్యాసంస్కారములచే సంక్రమించిన యుదార భావ త్రయమును నిర్మూలనము చేయుట కాంగ్లవిద్యాసంస్కారులైన త్యాగరాయ శెట్టిగారు సకలంభములను ధారపోసిరి. గాంధి మహాత్ముడు త్యాగశీలుడని సాధించినవాని ప్రయోజనము త్యాగరాయ శెట్టిగారు స్వార్థపరిత్యాగము ... లాభాపేక్ష ... శెట్టిగారి ప్రయత్నములు నిరర్థకములు, ... మానుటకును గారణమైనను ... సంఘములందు పూర్వవృద్ధికి సాధనములయిన ఉదాత్త భావములను గలుగజేసి దేశాభ్యుదయమునకు దోహదమొసగెను. ఉన్నతాదర్శములను స్వప్రయోజనపరాయణత్వము ప్రబల వ్యామోహాంధకారములు తలయెత్తుట సహజము. వ్యవహారములయందు ... ప్రబలిన రాగద్వేషాదులచే శెట్టిగారి ... యనవలదు. వివిధ సంఘములవారు, జాతి మత భేదములు లేకను త్యాగరాయ శెట్టిగారికి సమర్పించుచున్న స్తోత్రాంజలులు వారి మహత్వమును విశదముచేసినవి.

వేలమంది నడుమను త్యాగరాయ శెట్టిగారి స్వరూపాకారములు ప్రత్యేకముగ వ్యక్తమగుచుండెను. ఒకసారి చూచినవారు వారిని తిరిగి గురుపట్టుచుండిరి. తెల్లనిబట్టలు, చందన నిర్మాల్యము, సౌమ్యమైనను నుత్సాహభరితమైన స్వభావము, మందహాసము, సాధుశీలము, కార్యపరత్వము, విద్యాసంపదలు, స్వాతంత్ర్యేచ్ఛ, సేవాభిలాష సర్. పిట్టి త్యాగరాయ శెట్టిగారికి చెన్నపురియందును నితరప్రాంతములందును నఖండగౌరవమును నొడగూర్చుటకు గారణంబులైనవి. త్యాగరాయ శెట్టిగారి జీవిత పరమార్థోపదేశములను సార్థకము చేయుటకు బ్రాహ్మణేతరులును బ్రాహ్మణులును వారిమాటలను చేతలను జేయుటకు పనిబూని సార్థకమైన సంస్మరణ ప్రతిష్ఠాపనమును చేయుచు కృతార్థులగుదురు గాక!

[భారతి, సాక్షిప్రాయ విశేషములు - జూన్, 1925]

శ్రీ జిడ్డు కృష్ణమూర్తిగారు

బ్రహ్మజ్ఞానసమాజము లౌకికవిభూతివ్యామోహబద్ధమైన వర్తమానయుగమునందు ముఖ్యముగాను హిందూస్థానమునం దాంగ్లవిద్యావంతుల లక్ష్యమును హిందూమతోన్ముఖము చేయుటకు వినియోగపడినది. ప్రభుత్వోద్యోగులైన విద్యావంతుల లక్ష్యము హిందూమతమునకు మరలినది. పాశ్చాత్య సంస్కారము గల గురువుల లక్ష్యమును సహజముగను లౌకికవిభూతు లాకర్షించినటు లాధ్యాత్మిక ప్రయోజనము లాకర్షించలేవు. కర్నలు ఆల్కాటు బ్లావెటుస్కీగార లుపక్రమించిన గురుసంప్రదాయపరంపరలు లెడుబీటరు వసంతమ్మగారలకు సంక్రమించినవి. వీరి గురుత్వమునందు బ్రహ్మజ్ఞానమును దివ్యవిభూతులును, మహాత్ములును నావరించినవి. సమాజబృందమునందు ప్రసాదస్వీకారము మహాత్ములు ప్రబలినవి. ఆంతరంగిక బృందమునకును సామాన్య సమాజమునకును గురుశిష్యభావములును సమాన సంస్కార లక్ష్యములును దుర్లభములైనవి. పీఠాధిపతులైన గురువులకును, జిజ్ఞాసువులైన శిష్యులకును భావభేదము లుదయించినవి. ప్రాచ్య తారక సంఘమునకు గురువైన కృష్ణమూర్తిగారికి మహాత్ములు, పూజాపురస్కారములు, రహస్యములు దుస్సహములైనవి. కృష్ణమూర్తిగారు తారక పీఠాధిపత్యమును పరిత్యజించి గురుపీఠాధిపత్యమును నిరాకరణ చేసిరి. ప్రాచ్యబ్రాహ్మణ సంస్కారము, పాశ్చాత్య విద్యా సంస్కారము కృష్ణమూర్తిగారియందు నవీనరూపమును దాల్చినవి. శ్వేతగురువులకు శిష్యులైన వృద్ధహిందువుల కాత్మవిశ్వాసము లేకను మహిమలు, మంత్రములు, రహస్యదీక్షలు శరణ్యములైనవి.

జ్ఞాన భాస్కరుని సమక్షమున నజ్ఞానమూలమైన రహస్యాచారముల కవకాశములు గలుగజాలవు. కృష్ణమూర్తిగారి జ్ఞానసందేశ మాచారాభిమానాధికారబద్ధమైన వర్తమాన హిందూహృదయమునకు భయభ్రాంతులను గలుగజేసినను, తత్త్వజ్ఞుల కాదరణీయముగ నున్నది. కృష్ణమూర్తిగారు నారిబోధలందు శిష్యుల సంతాపహరణమును జేయుటకు నెమకట్టినను అజ్ఞానాభిమానపరాయణులైన సనాతన ధర్మసంస్కారుల కభిరుచి గలుగకున్నది. శ్రీకృష్ణుడు గీతాశాస్త్రమునందు బోధించిన "ఉద్ధరే దాత్మనాత్మానం" అని ఆత్మోద్ధరణ భావమునే కృష్ణమూర్తిగారు కరమతలను విడిచి బోధించినను ఆదరణమును బడయకున్నది. పూర్ణయోగానందము ననుభవించుటకు గ్రంథములు, తంత్రములు, గురువులు, ఆచారములు, విశ్వాసములు, రహస్యములు సాధనములు గావనియును, ఆత్మోపలబ్ధియే సాధనమనియును కృష్ణమూర్తిగారు శాస్త్ర శంఖారావమును పూరించి విశ్వశ్రుతిని మేళగించి చేయుచున్న దివ్యబోధలు జిజ్ఞాసువుల కాదరణయోగ్యములు గాకున్నను విచారయోగ్యములుగనైన నున్నవి.

తత్త్వజ్ఞులును, శాంతిప్రియులును జేసెడి సత్యధర్మ హితోపదేశములు సనాతనాధునాతనాచారాభిమానులకు జిజ్ఞాసకు బదులు కోపావేశములకు మూలము లగుచున్నవి. నిజము నిష్ఠురములకు మూలము. స్వభావము, స్వధర్మము, స్వార్థము నిత్యసత్యాశ్రయములు గాకను అనిత్యములైన దేశకాల పాత్రాశ్రయములై ప్రజ్ఞావాదపరమైన స్వాభిమానాశ్రయము లగుచున్నవి. స్వాభిమానాశ్రయము నిత్యమైన శాంతిమయమగు జీవనమున నభిమానావరణములను గల్పించుచు విశ్వజీవనశక్తుల నవరోధించుచున్నది. అభిమాన మజ్ఞానాస్పదమై జ్ఞానమయమైన పూర్ణజీవనమునకు ప్రతిబంధకముగ నున్నది. జ్ఞానమయమగు నభిమానావరణములను జ్ఞానాగ్ని మూలమునను దగ్ధము చేయుటకై దేశీయ ప్రముఖులను పండితులును, పామరులును ధర్మవ్యాజమునను ప్రతిఘటించుట యాచారమైనది. అధికారులు ప్రజలను, అగ్రజులు అంత్యజులను, గురువులు శిష్యులను, ధనవంతులు నిర్ధనులను, పండితులు పామరులను, బలవంతులు దుర్బలులను, వృద్ధులు యువకులను స్వార్థమునకై వినియోగించుట ధర్మమైనది. ఈ యాచారధర్మ ప్రతిఘటనము విచిత్రాభిప్రాయములకు మూలమగుచున్న విధమునకు జిడ్డు కృష్ణమూర్తిగారు, గాంధిమహాత్ముడు, సోవియటు నాయకులు, కార్మికులు, అవర్ణులు పొందుచున్న నిందాస్తోత్రములు పరమప్రమాణములు.

[భారతి, సాభిప్రాయ విశేషములు—జనవరి, 1933]

శ్రీ దామెర్ల రామారావుగారు

దైవనిర్ణయములు మానవులకు దుర్గ్రాహ్యములు. అనంతములైన మనోరథములు క్షణకాలమునందు భగ్నము లగుచుండును. ఆశలు నిరాశలగును. భావిపరిస్థితు లంధకారబంధురముగ గనుపడును. కాని జగన్నాటక సూత్రధారుని యాదేశానుసారముగను ప్రపంచప్రవృత్తి యథాప్రకారము సాగుచుండును. వ్యక్తిస్వరూపము లంతర్హితమైనను సంకల్పితభావము భిన్న రూపములను దాల్చి వృద్ధిని బొందుచుండును. సంచితమైన విజ్ఞానమవిచ్ఛిన్నముగను లోకహితార్థము వినియోగపడుచుండును. లోకహితార్థ మవతరించెడి భావపరంపరల వికాసమునం దంతర్హితమైన వ్యక్తిస్వరూప మమరత్వమును బడసి విరాజిలుచుండును. జనన మరణములు స్వరూపములందు భేదభావమును వ్యక్తముచేసినను స్థిరమైన భావపరంపరలు వ్యక్తిస్వరూపమును స్ఫురింపజేయుచుండును. మానవకల్యాణమున కొక తృణమునైనను సమర్పించిన వ్యక్తు లల్పాయుష్కులైనను కృతార్థులు. ప్రతిభాశాలురైన వ్యక్తులు మృతినొందినను వారి ప్రతిభయందె చిరంజీవత్వమును గలిగియుండి జన్మసాఫల్యమును విశదము చేయుదురు. జగన్నాటక సూత్రధారుని లీలావిలాసములు విషాదపూరితములై సామాన్యదృష్టి కగ్రాహ్యములైనను భగవన్నిర్ణీతమైన లోకకల్యాణమునకు వినియోగపడుచున్నవి.

మాఘమాసపు భారతియందు దామెర్ల రామారావుగారి ఛాయాపటమును ప్రచురించునపుడు పుష్యమాసపు భారతియందు రామారావుగారి మరణసంకీర్తనము జేయవలసిన యవసర మచింత్యముగ నుండెను. మాఘ శుద్ధ త్రయోదశినాడు (6—2—25) రామారావు స్వర్గస్థులై బంధుమిత్రాదులను కళాభిజ్ఞ బృందమును విచారసాగరమునందు ముంచిరి. అల్పవయస్సునందె రామారావుగారు సువ్యక్తము చేసిన చిత్రకళాప్రావీణ్యము, వారిసౌజన్యము, వారికళారాధన తత్పరత్వము, వారి యకాలమరణము వలనను విచారమును గలుగజేసినవి. పత్రికలయందు వారి యకాలమరణమును దెలుపుచు వ్యాసములు పద్యగీతములు ప్రచురింపబడినవి. వారి నివాసస్థానమైన రాజమహేంద్రవరమునందు స్మరణ చిహ్నమును నెలకొలుపుటకు మహాసభ గావింపబడినది. అల్పవయస్సునందె యన్వర్థముగను కీర్తిశేషులై కళాకోవిదుల మన్ననలకు పాత్రులైన రామారావుగా రాంధ్రకళాప్రపంచమునకు చిరసంస్మరణీయులుగ నుండగలరు. రాజమహేంద్రవరమునం దేర్పడిన యుపసంఘ ముచితమైన స్మారక చిహ్నము నేర్పరచుటకు దయామయుడైన పరమేశ్వరు డనుగ్రహించుగాత!

రామారావుగారు బొంబయి కలకత్తానగరములందు చిత్రకళాభ్యాసమును జేసినను వారి చిత్రములం దనిర్వచనీయమైన రససౌందర్యము గోచరం బగుచున్నది. పరమేశ్వర స్వరూపము "శివం శాంతం సుందరం" స్వభావములందును స్వరూపములందును ప్రత్యక్షమగుచు మానవులకు దమయం దప్రత్యక్షముగనున్న దైవవిభూతిని ప్రత్యక్షముచేయుచు దుఃఖనివృత్తికిని సుఖప్రాప్తికిని సాధనంబగుచున్నది. పరమేశ్వరుని సచ్చిదానంద స్వభావమును విశ్వరూపములందు కవులు సందర్శించుచు వర్ణించియును, గాయకులు వినుచు పాడియును, చిత్రకారులు చూచుచు చిత్రించియును, తత్త్వజ్ఞులు గనుగొనుచు బోధించియును దుఃఖనివృత్తికిని సుఖప్రాప్తికిని దోడ్పడుచున్నారు. భగవంతుని సౌందర్యవిభూతిని ప్రత్యక్షముచేయుచు నానందరస పరవశత్వమును గలుగచేయుట కాత్మానంద దాయకమైన రూపప్రపంచమును చిత్రకళాభిజ్ఞులు దివ్యరచనలను చిత్రించుచు విశ్వకల్యాణమును జేయుచున్నారు. ప్రాచీ ప్రతీచుల సంసర్గము భారతసంస్కారమున కితరరంగములందువలె చిత్రకళారంగమునందును ప్రతిబంధకముగను బరిణమించినది. ప్రభుత్వాదరణమునకు పాత్రమైన రూపారాధనము వికసించి భారతసంస్కారమునకు సహజమైన భావారాధన మస్తమించినది. చిత్రకళయందు సర్వాంగసౌష్ఠవమునకు ప్రతిభ ప్రబలి భావసౌష్ఠవమునకు ప్రతిభ క్షీణించినది. పాశ్చాత్యపండితులు పాశ్చాత్యదృష్టికి పరిపాటియైన యంగపోషణమును చిత్రకళయం దధికతరముగను వ్యాపింపజేసిరి. సౌందర్యమున కాధారభూతమైన లావణ్యవిన్యాసము క్షీణించి పుష్టివిన్యాసభావము ప్రబలినది. ప్రబోధ సమయమునందు వంగరచనయందు ప్రతిఘటన ముదయించినది. చిత్రకళాభిజ్ఞులు నందలాలు బోసు, అవనీంద్రనాథ ఠాకూరు ప్రభృతులు పుష్టివిన్యాసమునకు పదచ్యుతిని గలుగజేసి లావణ్యవిన్యాసము నధిష్ఠింపజేసిరి. వంగచిత్రవైఖరియందు భావవిన్యాసము ప్రబలినను లావణ్యసౌష్ఠవసంయోగమునందు విచిత్రవైఖరి యేర్పడినది. ఈ వైఖరియందలి గుణదోషముల విషయమునను ఖండనమండనము లెట్లున్నను భారత చిత్రవిన్యాసమునకు ప్రాణకళయైన భావారాధన ముద్ధృతిని బడసినది. రామారావుగారు భారతసంస్కారమునకు పరిపాటియైన భావారాధనవిన్యాసము నవలంబించియును రూపవిన్యాసమునందు నయిత ముద్ద

రణమార్గము నవలంబించి చిత్రకళా విన్యాసమునందు భారతసంస్కారమునకు సహజమైన యాధ్యాత్మిక స్వభావమును పరిస్ఫుటము చేయుటకు ప్రయత్నించిన విధమును రామారావుగారి చిత్తరువులు విశదము చేయుచున్నవి. రామారావుగారు చిత్రపటములను ప్రత్యక్ష ప్రమాణములను జూచి యారంభమునందు చిత్రించినను క్రమముగను వా రామార్గమును వదిలి సంకల్పనిర్మాణ విధానము నవలంబించు చుండిరి. రామారావుగారు అజంతా చిత్రవిన్యాసమును లక్ష్యమునంగైకొని వారి చిత్రములందలి రూపరేఖాలంకార విధానములం దజంతా విధానము నవలంబించిరి. రామారావుగారి చిత్రము లనయవవిస్ఫురణమును బ్రకటించుచున్నను దివ్యవిభూతులను స్మరింపజేయుచుండును. పరమేశ్వర విభూతులైన శాంత శివ సుందరభావములు చిత్రములందు సహజరీతిని ప్రత్యక్షమగుచుండును. గత సంవత్సరమునందు భారతి యందు బ్రచురించిన గౌరీశంకరుల చిత్రమునుజూచినను, ఇతర మానవ దేవతాచిత్రములను జూచినను నీభావము పరిస్ఫుటమగుచున్నది. ఫాల్గుణమాస సంచికయందు ప్రచురించిన అజంతా చిత్రపటము రామారావుగారి లక్ష్యమును విశదము చేయుచున్నది. రామారావుగారు లావణ్యసౌష్ఠవములకును మానవదివ్య విభూతులకును భావరూపములకును సహజమైన సంయోగమును గలుగజేయుటకు యథాశక్తిని చిత్రకళాదేవి నుపాసించి కృతకృత్యులైరి. కళోపాసకులైన రామారావుగారి యకాలమరణము చిత్రకళాభ్యుదయమున కుత్తేజమును గలిగించి రామారావుగారికి సాయుజ్యప్రాప్తి గలుగుటకు భగవంతు డనుగ్రహించుగాత!

[భారతి, సాభిప్రాయ విశేషములు—మార్చి. 1925]

గాంధి మహాత్ముడు

లోకము నాకర్షించిన రెండవ విషయము గాంధిగారి నిరపరాధ నిరోధక సైన్యము. 1864–వ సం. మొదలు బ్రిటిషు సామ్రాజ్యమునందలి యధినివేశ స్థలములకు హైందవులు కూలి పనులకై నిర్బంధకపద్ధతులకు లోబడి పోవుట యాచారమైనది. నిర్బంధకపద్ధతులకుఁ గట్టుబడి ప్రతియేటను వేలకొలఁది కూలి వాండ్రు పోవుటయును వారచట అష్టకష్టముల ననుభవించుటయును సంభవించుచున్నది. ఇట్టి కష్టములు దక్షిణాఫ్రికాలోని భారతీయుల కధికములైనవి. వానిని నివారించుటకై గాంధిగారు నిరపరాధక నిరోధకసైన్యమును నిర్మించిరి. ఆ సైన్యపరాక్రమము నిర్భేద్యము. స్త్రీలును పురుషులును చిన్నలును పెద్దలును పరమోత్సాహ సంపన్నులై త్యాగవ్రతమును స్వీకరించిరి. మానరక్షణమునకై ధనమును సుఖమును ప్రాణమును సమర్పింప సంసిద్ధులైరి. నిరాయుధులును నిరాహారులును దౌర్జన్యము నెదిరించి విజయము నొందిరి. ఆ విజయము లోకమున కాదర్శము గాఁగలదు. విజయమునకు త్యాగము మూలము. పరిత్యాగశీలుర కసాధ్య మసంభవము. శూరులు ధీరులు ధర్మాత్ములు త్యాగాత్ములు. గాంధిగారు త్యాగసంపన్నులు. భారతీయుల మానరక్షణమునకై గాంధిగారు పడిన కష్టములు దుర్భరములు. వారు ధనసౌఖ్యములను గోల్పోయిరి, దారాపుత్రాదుల వియోగమును సహించిరి, కారాగృహవాసమును స్వర్గవాసమువలె స్వీకరించిరి. నాయకుల పరమోత్సాహము సైనికులను సైనికుల పరమోత్సాహము జనులను నావరించుట సహజము. ఒక గాంధిగారి త్యాగ మెంతటి యుత్సాహమును గలిగించినదియు తెలిసియున్నది. ఆ యుత్సాహము నిరపరాధనిరోధక సైన్యమునకేకాక భరతఖండమున కంతకును వ్యాపించినది. జనులు శక్తికొలఁది సోదరభారతీయుల సహాయమునకై తోడ్పడిరి. హైందవ జాతీయ నిర్మాణమునకు దక్షిణాఫ్రికాలోని యాందోళనము దోహదంబు నొసంగి దానిని బలపఱచినది. సుప్రసిద్ధార్య నాయకుల వలె గాంధిగారు పూజ్యులై భారతీయుల హృదయపీఠముల నలంకరింపఁగలరు.

రాజప్రతినిధి శ్రీ హార్డింజి ప్రభువుగారు చూపిన సానుభూతియును సంస్తవనీయము. శ్రీ వారు నిరపరాధనిరోధమును శ్లాఘించి హైందవుల కుత్సాహమును బోథాగారికి సంతాపమును గలిగించిరి. హిందూదేశపరిపాలకుల పెద్దదలయును బ్రిటిషు ప్రభుపాలకుల సానుభూతియును దక్షిణాఫ్రికా సమస్యను నిర్ణయించుటకుఁ దోడ్పడుట సంతృప్తికరము. కాన్పూరునగరములో జరిగిన యల్లరులందుఁ బట్టుపడినవారలను మన్నించి హార్డింజి ప్రభువుగారు మహమ్మదీయుల మన్ననలకుఁ బాత్రులయిరి. దేశమంతయును శాంతి గలిగి యొప్పుచున్నది. కాని వంగదేశమునం దపుడపుడు రాజకీయహత్యలు దలచూపుచుండుట సంతాపకరము. ఇట్టిహత్యలు వర్తమానకాలాందోళనమునకు సహజాంగములుగఁ బరిణమించుట కాం మహిమగ నెంచఁదగియున్నది. వంగయువకుల దౌర్జన్యము నింద్యమే కాని, వారి సేవానిరతియు శ్లాఘ్యము. వఱదలు గలిగినపుడు యువకులు చూపిన సాహసధైర్యములును సేవాపరాయణతయును సర్వజన శ్లాఘనము నొందినవి. పరశుభ్య దౌర్జన్యఫలమైన స్నేహలతా ప్రాణత్యాగము మూలమూలలను ప్రమోగుచు సంఘమునకు మహాజాడేమువలె భయమును గలిగించినది. సంఘాభిమాను లీ మహోపద్రవమునుండి సంఘమును గాపాడుటకు యత్నింప వలయును.

[ఉగాది సంచిక ప్రస్తావన. 1914]

గాంధిమహాత్ముని సంచారము

జాతక కథలు సిద్ధార్థుని విజయయాత్రల సతిరమణీయముగను వివరించుచున్నవి. గౌతమబుద్ధు డేయూరికి బోయినను వేలకు వేలు ప్రజలు శ్రీమంతులు సామాన్యులు, పండితులు పామరులు, బ్రాహ్మణులు బ్రాహ్మణేతరులు మూగుచు బుద్ధదేవుని సందర్శించుచు కృతార్థులైనవిధమును గాంధిమహాత్ముని విజయయాత్రలు సంస్మరింపజేయుచున్నవి. లోకోపకారార్థ మవతరించిన మహానుభావులు, బంధువులు, స్వాములు, గురువులు, దేవులు. దుఃఖభూయిష్ఠమైన సంసారప్రవృత్తియందు దుఃఖోపశమనమునకును సుఖప్రాప్తికిని సాధనంబులను బోధించెడి మహానుభావుడు, ప్రత్యక్షమైన పరదేవత. గౌతమబుద్ధు డనిత్యములైన రాజ్యమును, భార్యాపుత్రాదులను, భాగ్యభోగములను బరిత్యజించి లోకకల్యాణమున కాత్మసమర్పణమును జేసి శాశ్వతానందమును బడసినవిధమునను గాంధిమహాత్ముడు సర్వసంగ పరిత్యాగమునుజేసి లోకహితార్థ మాత్మసమర్పణమునుజేసి లోకారాధ్యతను బడయగలిగెను. గాంధిమహాత్ముడు దేశమును ప్రజలను నావరించిన దుఃఖమును తనదుఃఖమునుగను సంభావించుచు పాపపరిహార్థ మాత్మసమర్పణమును జేయుచు లోకప్రియత్వమును బడయుచున్న విధమును మహాత్ముని దక్షిణదేశ సంచారము విశదము చేసినది. శ్రీకృష్ణభగవానులు గీతాశాస్త్రమునందు దెలిపినటులు మహాత్ముడు సర్వత్రసమత్వమును వహించుచు నిందాస్తోత్రములను

పరిగణింపకను ధర్మారాధనమును జేయుచు లోకోద్ధరణమును జేయు చున్నాడు.

'సమోఽహం సర్వ భూతేషు
న మే ద్వేష్యోఽస్తి న ప్రియః
యే భజన్తి తు మాం భక్త్యా
మయి తే తేషు చాప్యహమ్.'

మహాత్ముడు వారిని సందర్శించిన ప్రజలకు జాతిమత కుల గౌరవ భేదభావములను పాటింపకను స్వధర్మారాధన మార్గమును బోధించి సమత్వసిద్ధిని విశదముచేసెను. మనీషాపంచకమునందు శ్రీ శంకరస్వాములు బోధించిన వేదాంతార్థమును గాంధిమహాత్మ డనుష్ఠించుచు తత్త్వార్థమును నిత్యజీవనమునందు ప్రజలకు సువ్యక్తముచేసి స్వీయమాహాత్మ్యమును విశదముచేసెను. గోచిపాత రాయని ధర్మరాజ్య ప్రాభవము నాక్షేపించినవారు సయితము సంద ర్శన సంకీర్తనముచేయుట యవసరంబైనది. శ్రీమంతులు నిరు పేదలు, బ్రాహ్మణులు పంచములు, వృద్ధులు బాలురు, స్త్రీలు పురుషులు, వారి మనోభీష్టములను గాంధి మహాత్మునియందు సందర్శించి యానందపరవశత్వమును బడయగలిగిరి. మమకారాహం కారపరాయణులకు గాంధిమహాత్ముని యుపదేశాచరణములు సంతృప్తిని గలుగజేయకపోయినను ధర్మాత్ములకు పరమానందమును గలుగ జేసినవి. గాంధిమహాత్ముని సందర్శించి వారి పవిత్రోపదేశముల విను గలభాగ్యమె భాగ్యము. గతమాసాంతమునం దీభాగ్యమును బడసిన దక్షిణదేశవాసులు ధన్యులు.

ప్రజా స్వాగతము

వేనవేలు ప్రజలు మహాత్మునకు స్వాగతంబు నొసంగి వారికిగల యవ్యాజభక్తి విశ్వాసములను సహస్రముఖములను విశదముచేసిరి. మహాత్మునకు చెన్నపురినుండి కన్యాకుమారి వరకును ప్రజలు మహోత్సవములను జేసి మంగళహారతులను సమర్పించిరి. ప్రజలు గంటలకొలదికాలము వారిని జూచి యానందించుటకు వేచియుండిరి. తిరువాన్కూరు మహారాణియును ప్రజలును నొసంగిన సత్కారా తిథ్యములు మహాత్ముని ప్రతిభ వృద్ధిని బొందుచున్న విధమును విశదము చేసినవి. చెన్నపురియందలి ప్రజలు చూపిన యుత్సాహమును మహాత్ముని ప్రతిభను విశదము చేసినది. శ్రీ మహారాణి విషయమై మహాత్ముడు 'యంగు ఇండియా' పత్రికయందు వ్రాసిన సంకీర్తన మును శ్రీమంతులు మననము చేయుదురుగాత! చెన్నపురి కార్పొరేషను సమర్పించిన స్వాగతపత్రము మహాత్ముని ప్రతిభాశయ మును విశదము చేసినది. పంచములు పంచమోద్ధారకుడనియును, రాజ్యాంగాందోళకులు స్వరాజ్యోద్ధారకుడనియును, స్త్రీలు స్వాతంత్ర్య ధర్మోద్ధారకుడనియును, విద్యార్థులు గురువరేణ్యుడనియును, ప్రజ లవతారపురుషు డనియును, భావించి యారాధించిరి. బుద్ధి జాడ్యముగల యభిమానాంధులు దివ్యప్రభావమును జూడజాలకుం డుట వారి ప్రారబ్ధకర్మఫలముగాని ప్రజల యుత్సాహలోపము గాదు. గాంధిమహాత్మ డనవరతము చేసెడి సత్యాహింసాధర్మములు ప్రజా పాలకుల దృష్టి నుచితరీతి నాకర్షించి గాంధిమహాత్ముని సంచారమున కనురూపమైన ఫలమును భగవంతుడు ప్రసాదించుగాత!

మహాత్ముని యుపదేశములు

విజయమునకు మూలమైన ధర్మసంకల్పము మహాత్ముని యుపదేశములకు మూలబీజము. సకల మతసారమును సనాతనమును నైన 'సత్యాన్నాస్తి పరో ధర్మః' 'సత్యమేవ జయతే నానృతం' ధర్మము లను మహాత్ముడు సంపూర్ణమైన జీవనవిధానమునకు సమన్వయము చేయుటకు జేయుచున్న ప్రయత్నములను ప్రపంచదృష్టి నాకర్షించినవి. సత్యవ్రతానుష్ఠానమున కాధారమైన యహింసాధర్మము హింసా పూరితమైన వర్తమాన యుగము నుద్ధరించుట కవసరమైనది. ఆయవసరమున కనురూపముగను భారతసంస్కారమునకు పరిపాటి యైన యహింసాధర్మమును పునరుద్ధారణ చేయుటకు గాంధి మహాత్ముడు ఖద్దరు యోగసాధనము నుపదేశించుచున్నాడు. అహింసాయోగాభ్యాసమునకును, మానవధర్మారాధనమునకును, దుఃఖ నివృత్తికిని, స్వరాజ్య సంపాదనమునకును ఖద్దరు యోగసాధమును మహాత్మ డుపదేశించుచున్నను, ప్రజలదృష్టి జయజయధ్వానము లందు లగ్నమైన విధమునను ఖద్దరునందు లగ్నముగాకుండుట ప్రారబ్ధకర్మఫలముగ నున్నది. గాంధిమహాత్ముడు తన సంచారమునం దన్ని సందర్భములందును ఖద్దరు యోగము నుపదేశించెను. మహాత్ముడు తిరిగి రెండుమూడుమాసములకు దక్షిణదేశ సంచారమునుజేయుట కేతెంచుచున్నాడు. అప్పటికైనను మహాత్ముడు ప్రార్థించునటులు ప్రజలు ఖద్దరుధారణమును జేయుచు సత్యాగ్రహదీక్షార్హతను బడయుదురని విశ్వసించుట కవకాశములు గన్పట్టుకున్నవి. సభావేదికలయందు గంభీరోపన్యాసములను జేసెడి నాయకులకే చిత్త శుద్ధి గలుగనపుడు జనసామాన్యమును నిందించుట యనుచితము. ప్రజలు గాంధిమహాత్ముని సందర్శించుటకు జూపిన యుత్సాహమునం దొకపాలైనను కార్యాచరణమునందు జూపిన మహాత్ముని సంచారము సార్థకమై భారతమాత ధన్యతను బడయగలదు. ప్రజోత్సాహ మపారముగను వ్యక్తమగుచున్నను నిరంకుశ ప్రభుత్వమునకు ప్రబో ధోదయము గలుగకను నధికార దౌర్జన్యము యథేచ్ఛగను నేలు చున్నది. ప్రజలకు గాంధిమహాత్ముడు కోరునటులు ప్రతిఘటన సామర్థ్యము గలుగనంతవరకును భారతమాతకు తరుణోపాయము దుర్లభముగ నున్నది.

[భారతి, సాభిప్రాయ విశేషములు—ఏప్రిల్, 1929]

మహాత్ముని స్వీయచరిత్రము

మమకారాహంకారభరితమైన ప్రపంచమునందు సత్యాన్వేషణము సత్యవ్రతము దురారాధ్యములు. ఆబాలగోపాలము స్వీయాభిప్రాయములను సమర్థించుటకు విచిత్ర తర్కమును వ్యక్తము చేయుచు తమతప్పులను దాచుచుందురు. మహాత్ములు నిర్భయముగ సత్యము ననువదించుచు కష్టనిష్ఠురములకు లోనయ్యెడివిధమును సత్యవ్రతుల చరితములు విశదము చేయుచున్నవి. గాంధిమహాత్ముడు వ్రచురించుచున్న స్వీయచరిత్రము జిజ్ఞాసువులకు సత్యాన్వేషణ విధానమునకు సాధనముగ నున్నది. మహాత్ముడు ఆమరలు లేక బహిరంగము చేయుచున్న స్వీయచరిత్రాంశములు వారి వినయవిధేయతలను సత్యశీలమును విశదము చేయుచున్నవి. మమకారావరణమును విడిచి ధర్మావరణమును జేరుటకుగల ప్రతిబంధకములను గాంధిగారి స్వీయచరిత్రము తెల్లముచేయుచున్నది. కర్మయోగమును జ్ఞానయోగమును ధర్మక్షేత్రమునందు సమన్వయము చేయగల విధమును మహాత్ముల చరిత్రములు చాటుచున్నవి. సత్యవ్రతారాధనమున కభిమానవిరహితమైన మహాత్యాగము పరమసాధనమని గాంధిగారి చరిత్రము విశదము చేయుచున్నది. త్యాగారాధనము స్వార్థవిరహితమైన సేవావిధానమునందు నిరంతరము గోచరంబగుచుండును. లాభాలాభములను పాటింపక నిష్కామసేవను జేయునపుడు పురుషార్థమును బడయుటకు సకలావస్థలయందును మానవుల కవకాశములు గలవని మహాత్ముని స్వీయచరిత్రాంశములు తెలుపుచున్నవి. నిష్కామ సేవమజేయుటకు పండితులకు—పామరులకు, శ్రీమంతులకు—దరిద్రులకు, యోగులకు— భోగులకు, సాధువులకు—శూరులకు వారి స్థితిగతులకు దగిన యవకాశములు గలవు. ఉన్నయవకాశమును వినియోగించుట వివేకముగాని లేనియవకాశములకు శోచించుట వివేకము గాదు.

గాంధిమహాత్ముడు గత సంవత్సరమునందు దేశసంచారమును విడిచి సబర్మతి సత్యాగ్రహాశ్రమమునందు తంతుకారసంఘాభివృద్ధికి కాలమును వినియోగించెను. దేశమోక్షమునకు రాజ్యాంగాందోళనమే సాధనమని నమ్మెడివారికి మహాత్ముని విశ్రాంతి యసంతృప్తిని గలుగజేసినను సహాయనిరాకరణ సిద్ధాంతమును నమ్మినవారల కసంతృప్తిని గలుగజేయజాలదు. తాము తరింపక యితరులను తరింపజేయుటకు బూనుకొనుట యనుచితము. గతించిన సంవత్సరమున విశ్రాంతి సమయమునందు గాంధిమహాత్ముడు తంతుకార సంఘాభ్యుదయమునకు తన యావచ్ఛక్తిని వినియోగించెను. గౌహతి కాంగ్రెసు ముగిసినవెంటనే మహాత్ముడు దేశసంచారమున కుపక్రమించి, నిర్మాణ కార్యవిధానమును, ముఖ్యముగ ఖద్దరు నిర్మాణమును వ్యాపింపజేయుటకు పాటుపడుచున్న విధమును వారిసంచారము విశదము చేయుచున్నది. వంగ బీహారురాష్ట్రములందును, బీరారు మహారాష్ట్ర దేశములందును వేలకొలది ప్రజలు మహాత్ముని సందర్శించి ఖద్దరు నిధికి కానుకల నర్పించిరి. ప్రజలకు గాంధిమహాత్మునియెడ గలభక్తివిశ్వాసములు నిలిచియున్న విధమును సుస్వాగతములు, జనసమూహములు విశదముచేయుచున్నవి. గాంధిమహాత్ముని సంస్మరణము, సందర్శనము, స్వరాజ్యలక్ష్యమును ఖద్దరును ప్రజలకు హృద్గతము చేయుచున్నవి. స్వరాజ్యసంపాదనమునకు ప్రజలకృషి సాధనముగాని ప్రభుత్వ కటాక్షము సాధనము గాదు. ప్రజల యుత్సాహము తాత్కాలికముగాక స్థిరతరముగ నుండుటకు జనారాధ్యమైన సులభసాధనము గావలసియున్నది. ఆ సులభసాధనము ఖద్దరు రాటములందు గోచరంబగుచున్నది. ఖద్దరు ధారణము, రాటము స్వరాజ్యచిహ్నములుగ గ్రహింపబడుచున్నవి. ప్రజాసామాన్యమునకు స్వరాజ్యప్రయోజనము చేతలవలన గ్రాహ్యమైనటులు సిద్ధాంతముల మూలమున గ్రాహ్యము గాజాలదు. తంతుకార సంఘము ఖద్దరు మూలమున ప్రజలయందు స్వరాజ్యలక్ష్యమును వ్యాపింపజేయుచున్న విధమును ఖద్దరు వ్యాపనము తెలుపుచున్నది.

[ఉగాది సంచిక ప్రస్తావన - 1929]

మహాత్ముని జీవిత సందేశము

సత్యంవద। ధర్మంచర। స్వాధ్యాయాన్మా ప్రమదః। ఆచార్యాయ ప్రియం ధన మాహృత్య ప్రజాతంతుం మా వ్యవచ్ఛేత్సీః। సత్యాన్న ప్రమదితవ్యం। ధర్మాన్న ప్రమదితవ్యం। కుశలాన్న ప్రమదితవ్యం। భూత్యై న ప్రమదితవ్యం। స్వాధ్యాయ ప్రవచనాభ్యాం న ప్రమదితవ్యం। దేవపితృకార్యాభ్యాం న ప్రమదితవ్యం। మాతృదేవో భవ। పితృదేవో భవ। ఆచార్యదేవో భవ। అతిథిదేవో భవ। యాన్యనవద్యాని కర్మాణి। తాని సేవితవ్యాని। నో ఇతరాణి। యాన్యస్మాకగ్ం సుచరితాని, తాని త్వయోపాస్యాని। నో ఇతరాణి॥

యే కే చాస్మచ్ఛ్రేయాగ్ంసో బ్రాహ్మణాః। తేషాం త్వయా సనేన ప్రశ్వసితవ్యం। శ్రద్ధయా దేయం। అశ్రద్ధయా దేయం। శ్రియా దేయం। హ్రియా దేయం। భియా దేయం। సంవిదా దేయం। అథ యది తే కర్మవిచికిత్సా వా వృత్తవిచికిత్సా వా స్యాత్॥

యే తత్ర బ్రాహ్మణా స్సమ్మర్శినః। యుక్తా ఆయుక్తాః। అలూక్షా ధర్మకామా స్స్యుః। యథా తే తత్ర వర్తేరన్। తథా తత్ర వర్తేథాః। అథాభ్యాఖ్యాతేషు। యే తత్ర బ్రాహ్మణా స్సమ్మర్శినః। యుక్తా ఆయుక్తాః। అలూక్షా ధర్మకామా స్స్యుః। యథా తే తేషు వర్తేరన్॥

తథా తేషు వర్తేథాః। ఏష ఆదేశః। ఏష ఉపదేశః। ఏషా వేదోపనిషత్। ఏత దనుశాసనం। ఏవ ముపాసితవ్యం। ఏవ ము చైత దుపాస్యం। స్వాధ్యాయ ప్రవచనాభ్యాం న ప్రమదితవ్యం। తాని త్వయోపాస్యాని విచికిత్సావస్యా తేషు వర్తేరన్॥

ప్రపంచ కల్యాణమునకై మహాత్ములకారణముగను సర్వసంగ పరిత్యాగమును జేయుచు ప్రజారాధనమునకు పాత్రులగుచున్నారు. సామాన్యులకు స్వప్రయోజన పరాయణత్వము సహజమైనటులు మహాత్ములకు పరహిత పరాయణత్వము సహజశీలము. సామాన్యులకు పశుబలము పరిపాటియైనటులు మహాత్ముల కాత్మబలము సహజమగుచున్నది. సామాన్యులకు భోగ మారాధ్యమైనటులు మహాత్ములకు త్యాగ మారాధ్య మగుచున్నది. సామాన్యుల కాగ్రహము సహజముగ గలుగునటులు మహాత్ములకు నిగ్రహము సహజముగ గలుగుచున్నది. సామాన్యులకు బాహ్యవిషయములు ప్రమాణమైనటులు మహాత్ముల కాత్మవిషయములు ప్రమాణము లగుచున్నవి. ఒకనికి తనలాభము, తనవారి లాభము; రెండవవానికి మానవ లాభము, విశ్వలాభము. సామాన్యుల యాచరణము సంరంభమునకును, మహాత్ముల యాచరణము శాంతికిని సాధనము లగుచున్నవి.

మహాత్ముల యాచరణములు సామాన్యుల కాదర్శములై పురుషార్థసిద్ధికి సాధనము లగుచున్నవి. మహాత్ముల యాచరణములు భిన్నసంస్కారములుగల జనులకు వారు తలచినటులు గోచరంబగుచుండును. దైవసంపన్నులు వారి భక్తులకు వారి కోరికల కనురూపముగను ప్రత్యక్షమగుచు ధర్మాభ్యుదయమును జేయుచున్నారు. శ్రీకృష్ణుడు, బుద్ధుడు, క్రీస్తు మొదలగు దైవసంపన్నులు ధర్మాభ్యుదయమును జేసిన విధమును ప్రపంచ చరిత్ర సహస్రముఖములను చాటుచున్నది. గాంధిమహాత్ముని దివ్య చరిత్రమును ఆ మహనీయుల దివ్యచరిత్రమును సంస్మరింపజేయుచున్నది. తైత్తిరీయోపనిషత్తునందు శిక్షావల్లి తెలుపుచున్న సత్యధర్మాదేశోపదేశానుశాసనములు గాంధిమహాత్ముని గురుత్వమున కనురూపముగ నున్నవి.

గాంధిమహాత్మునకు 60 ఏండ్లు నిండినవి. దేశమునందంతటను అక్టోబరు మాసాదిని జయంత్యుత్సవములు జరుపబడినవి. ఆ యుత్సవములందన్నిపక్షములవారును, మతములవారును, జాతులవారును గాంధిమహాత్ముని గుణసంకీర్తనమును జేసిరి. అన్నవస్త్రదానములను జేసిరి. సభలను, సంకీర్తనలను జేసిరి. గీతములను బాడిరి. బోధనలను జేసిరి. సంచికలను ప్రచురించిరి. ఖద్దరును విక్రయించిరి. ఈ మహోత్సవము లన్నియును ధర్మసంస్మరణమును గలుగజేయుచున్నవి.

గాంధిమహాత్ముడు శ్రీనివాసశాస్త్రి గారికి నైతికచక్రవర్తి; డాక్టరు సుబ్బరాయనుగారికి సంస్కరణప్రియుడు; సత్యమూర్తి గారికి రాజ్యాంగ ధురీణుడు; హోమ్సుగారికి మానవసేవా పరాయణుడు; రోమెయిను రోలెండుగారికి ధర్మమూర్తి; సరోజినిదేవిగారికి త్యాగసంపన్నుడు; లోకమునకు శాంతిదూత; భారతీయుల కవతారమూర్తి. సర్వాత్మస్వరూపుడైన భగవంతు నెవ్వ రేవిధముగ నారాధించెదరో వారల కావిధమున ననుగ్రహించుచున్నాడు.

శ్లో. యే యథా మాం ప్రపద్యన్తే తాం స్తథైవ భజా మ్యహమ్,
మమ వర్త్మానువర్తన్తే మనుష్యాః పార్థ ! సర్వశః.

గీత. అ. 4., శ్లో. 11.

వర్తమానకాలమునందు లోకమునందంతటను ధర్మఘోష ప్రతిధ్వనిల్లుచున్నది. ఆస్తికులు నాస్తికులు, నిరంకుశాధికారులు స్వరాజ్యకాములు, సంగ్రామకాములు శాంతిప్రియులు, పూర్వాచారప్రియులు సంస్కరణప్రియులు, పండితులు పామరులు ధర్మప్రతిజ్ఞలను జేయుచున్నారు. స్వార్థమునకును పరార్థమునకును, భోగమునకును త్యాగమునకును, దైవసంపదలకును అసుర సంపదలకును ధర్మప్రవచనములను ధర్మరాజులు చేయుచున్నారు. అధికారానధికారులు చేయుచున్న ధర్మప్రవచనములు ప్రజలకు మహాసంభ్రమమును గలుగజేయుచున్నవి. కర్తవ్యము మాత్రము దుర్గ్రాహ్యముగ నున్నది.

రాజ్యాంగ విశారదులు స్వరాజ్యము పరమధర్మమని చాటుచున్నారు. ఆర్థిక విద్వాంసులు భౌతికభాగ్యములు ధర్మార్థములని నమ్ముచున్నారు. సాంఘికసిద్ధాంతులు సంఘ సంస్కరణము పరమప్రయోజనమని ఉద్ఘోషించుచున్నారు. మత ప్రియులు మత సంరక్షణము పరమార్థమని ఘోషించుచున్నారు. ఆచారప్రియులు పూర్వాచారసంరక్షణమే ప్రధానధర్మమని వాదులాడుచున్నారు. అసుర బలప్రియులు సంగ్రామ సన్నాహములు కల్యాణసాధనములని సమర్థించుచున్నారు. వృత్తమునందలి వలయమునందన్నిస్థలములును భిన్నమై కేంద్రమునకు సమానదూరమునందున్నను, కేంద్రముమాత్రము స్థిరముగ నున్నది. కేంద్రధర్మాధారములేని ప్రత్యేక ధర్మములు నైమిత్తిక ధర్మములైనను, నిత్యధర్మములు గాజాలవు. వర్తమాన విషాదదశయందు ధర్మసంరంభమునందు సంశయములను దీర్చి నిత్యమైన ధర్మోపదేశములను చేయగల ధర్మాత్ములు ధన్యులు. అట్టి ధర్మాత్ములందు గాంధిమహాత్ముడు లోకాదరణమును బడయుచున్నాడు. వారి లోకాదరణమునకు వారి ఆత్మధర్మారాధనమె మూలముగనున్నది.

ధర్మరాజునకు భీష్ముడుత్తమధర్మ మాత్మధర్మ మను విషయమును విశదము చేసెను.

తే. "విను మనేకవిధంబుగా విస్తరిల్లు
ధర్మములయం దొకండును దలప నిష్ఫ
లంబు లే దాత్మవేదోపలంబి యైన
ధర్మ ముత్తమ మండ్రు తత్త్వజ్ఞు లధిప."

గాంధిమహాత్ము డాత్మకథయందు ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యముతో జేసిన ధర్మనిర్ణయము భీష్ముడు ధర్మరాజునకు జేసిన ధర్మనిర్ణయమున కనురూపముగ నున్నది.

"నా ప్రయోగములం దాధ్యాత్మికము అనఁగా నైతికధర్మములు; ధర్మమున కర్థము నీతి; ఆత్మదృష్టితో ఏనీతి పాలింపఁదగినదో అది ధర్మము.........నేను తటస్థుఁడనై, అభిమాన రహితుఁడనై ఈ కథను వ్రాయఁగలిగితినేని ప్రయోగ మార్గానుగాము లగు నితరుల కిందు దారి బత్తెము దొరకఁగలదు.

నేను కేవలము సిద్ధాంతములను అనఁగా తత్త్వములను గూర్చి వ్రాయఁదలంచితినేని ఆత్మకథను వ్రాయను. కాని యీ సిద్ధాంతములనుండి బయలుదేఱిన కార్యముల యితిహాసమును వ్రాయఁగోరుచున్నాను. కావుననే యీ ప్రయత్నమునకు సత్య ప్రయోగమని మాఱుపే రుంచితిని. ఇందు సత్యముకన్న భిన్నము లనఁబడు అహింసా బ్రహ్మచర్యాదినియమములును, వీని ప్రయోగములును రాఁగలవు. కాని సత్యమే నా కన్నిటికన్న దొడ్డది. మఱియు. దీనియందు పెక్కువస్తువుల సమావేశము కలదు. అసత్యము స్థూలముగా వాక్సత్యమే కాదు: భావసత్యముకూడ. అసత్యము కేవలము నా కల్పనాగతసత్యమే కాదు: అది స్వతంత్రము, చిరస్థాయి; అనఁగా సాక్షాత్పరబ్రహ్మము.

వందలు వేలు ప్రమందుదురుగాక! సత్యమునకే సదా జయముగుఁగాక! అల్పాత్ముల ప్రమాణముచే సత్యముయొక్క ప్రమాణము పీసర పోవకుండుఁగాక!

నేను నిండు నమ్మికతో ఎవనిని నాయూర్పు నిట్టూర్పుల కెలికగా తలంచుచుంటినో, మఱియు ఎవని యుప్పుంగల్లు నేను తినుచుంటి ననుకొనుచుంటినో, అలవానికి నే నింతవఱకును దవులనే యుంటినను నీ చింత ప్రతిక్షణము నన్ను తొలుచుచున్నది. దీనికి కారణము వావికారములే యని నాకుఁ దెలియును. కాని వీని నింతవఱకు నిర్మూలము చేయఁజాలకున్నాను."

ఆధ్యాత్మికధర్మము నిత్యమై సకలధర్మముల కాధారభూతముగ నున్నది. సత్యాన్వేషణమునకును, ధర్మాన్వేషణమునకును ఆత్మార్పణము చేయుచున్న గాంధిమహాత్ముని జీవయాత్ర మానవులకు సంకీర్తనయోగ్యముగ నున్నది. జీవయాత్రను సత్యాన్వేషణమునకై ఆహుతిచేయుచున్న మహాత్ముని పావనచరిత్ర మల్పాత్ములకు ధర్మాన్వేషణమునకు సాధనభూతముగ నున్నది.

శ్రీకృష్ణుడు విజయున కాత్మసాక్షాత్కారమునకు కర్మయోగము నుపదేశించెను. బుద్ధభగవానుడు దుఃఖనివృత్తికి విశుద్ధజీవనమును, జీవకారుణ్యమును లోకమున కనుగ్రహించెను. ఏసుక్రీస్తు మానవ తరణమునకు ప్రేమతత్త్వమును, త్యాగసాధనమును ప్రసాదించెను. ఆ మహాత్ములు లోకోద్ధరణమును, నాత్మోద్ధరణమును నాత్మధర్మసాధనముననే చేసినవిధముననే గాంధిమహాత్ముడును నాత్మధర్మసాధనమున లోకోద్ధరణమును, నాత్మోద్ధరణమును జేయుచున్నాడు. ప్రపంచము ధర్మముమీద నాధారపడియున్నది.

ధర్మము, భౌతికము, నైతికము, ఆధ్యాత్మికములను రూపములను విశ్వమును ధరించుచున్నది. విశ్వము ధర్మముమీద నాధారపడియున్నది. పాశ్చాత్యదేశములందు భౌతిక ధర్మప్రవృత్తి ప్రవర్ధమానమై ఆధ్యాత్మిక ధర్మప్రవృత్తిని స్తంభింపజేసినది. భారతదేశమునం దాధ్యాత్మిక ధర్మప్రవృత్తి నిద్రావస్థపాలై భౌతిక నైతిక ధర్మప్రయోజనములకు నిరుపయోగమైనది. భారతీయుల కాత్మసంస్కరణము దుస్తరమై జాతికధర్మమును దురారాధ్యమైనది. శ్రీకృష్ణు డుపదేశించిన కర్మయోగము, బుద్ధదేవు డుపదేశించిన అహింసాధర్మము భారతవర్షమునకు దూరస్థములైనవి. ధర్మనిరీక్షణము నిత్యమైన ఆధ్యాత్మిక ప్రయోజనములనుండి అనిత్యములైన భౌతికప్రయోజనములకు మరలినది. అనిత్యమైన భౌతికప్రయోజనములను సమకూర్చుటకైనను సంకల్పము, సంస్కారము, సాధనసంపత్తి స్తంభించినవి. స్వల్పప్రయోజనములు మహాఫలములైనవి. సకలవ్యవస్థలందును ఆత్మావలంబన మంతర్ధానమై, పరావలంబనము పరమప్రమాణమైనది.

ఇట్టి విషమదశయందు భారత దేశోద్ధరణమునకు గాంధిమహాత్ముడు కార్యరంగమునందు చేరుట భారతదేశ సౌభాగ్యమునకు శుభచిహ్నముగ నేర్పడినది. విద్యావంతులు, విద్యార్థులు, పండితులు, పామరులు, శ్రీమంతులు సామాన్యులు, స్త్రీలు పురుషులు, బాలురు బాలికలు గాంధిమహాత్ముని యుపదేశముల ననుసరించి ఆత్మపరిశోధనమును జేసికొనుట కుపక్రమించిరి. గాంధిపేరు మూలమూలలను వ్యాపించినది. శ్రీ రామనామ సంస్మరణమువలెనే గాంధినామ సంస్మరణమును ప్రజలు చేయుచున్నారు. గాంధి సంచారములందు లక్షలకొలది ప్రజలు పాదాక్రాంతులై ఖద్దరు నిధికి కానుకలను సమర్పించుచున్నారు. ఆంధ్రదేశ సంచారమునందు ప్రజలు చూపిన భక్త్యుత్సాహములు గాంధిమహాత్ముని మాహాత్మ్యమును సహస్రముఖముల చాటుచున్నవి.

గాంధిమహాత్ముడు వర్తమానయుగమునందు భారత సంస్కారమునకును, విజ్ఞానమునకును అవతారమూర్తియై వెలయుచున్నాడు. గాంధిమహాత్ముడు కర్మయోగి, విరాగి; మహాదాత, యాచకుడు; జ్ఞాని, ఉద్యోగి; నాయకుడు, అనుచరుడు; సత్యవాది, ప్రియవాది; స్వాతంత్ర్యప్రియుడు, నియత కర్మారాధకుడు; ఆంగ్లభాషాపండితుడు, హిందీ ప్రచారకుడు; మానవ సేవకుడు, స్వదేశవ్రతపరాయణుడు,

సద్గుణసంపన్నుడైన గాంధిమహాత్ముడు కేవలము భారత నాయకుడే గాక లోకనాయకుడు, లోకోత్తరపురుషుడు. హిందువులు, మహమ్మదీయులు, క్రైస్తవులు, బౌద్ధులు, పాశ్చాత్యులు, ప్రాచ్యులు మహాత్ముని గుణశీలముల నారాధించుచున్నారు. గాంధిమహాత్ముడు విస్మృతియస్థితియందు నిద్రించుచున్న భారతీయులను మేల్కొలిపి ఆత్మసహాయమును నేర్పిన మహాయోగి.

ఉద్ధరే దాత్మనాఽఽత్మానం నాత్మాన మవసాదయేత్,
ఆత్మైవ హ్యాత్మనో బన్ధు రాత్మైవ రిపు రాత్మనః.

గీత: అ. 6, శ్లో. 5.

ఆత్మవిశ్వాసమును, ఆత్మసహాయమునే సహాయ నిరాకరణ యోగము, సత్యాగ్రహయోగము. సత్యాగ్రహయోగము మహత్తరమైన ఆత్మయోగము. ఇమ్మహాయోగాభ్యాసమును సకలజనులు చేసి కామితార్థములను బడయుటకు రాటము, ఖద్దరు పరమసాధనములుగ నున్నవి. రాటము దరిద్రనారాయణులకు కామధేనువు. శ్రీమంతులకు యోగచక్రము. రాటమును, ఖద్దరు ధారణమును భారతీయుల కాత్మశక్తిని ప్రసాదించుటకు పరమసాధనములుగ నున్నవి. సర్వజనసౌలభ్యమైన స్వారాజ్యసాధనము నారాధించి గాంధిమహాత్ముని సంకల్పమును సఫలముచేయుట భారతీయులకు పరమధర్మముగ నున్నది. గాంధిమహాత్ముని షష్టిపూర్త్యుత్సవ సమయమునందైనను ఖద్దరు దీక్షను బూనుట గాంధినామసంస్మరణమునకు ప్రయోజనము. కర్మయోగములేని జ్ఞానయోగము జీవయాత్రను జేయుటకైనను ప్రయోజనకరముగాదు. దేహయాత్ర చేయజాలనివా రాత్మయాత్రను చేయజాలరు. ఆత్మయాత్రను జేయుటకై గాంధిమహాత్ముడు పూనిన మహాదీక్షలో శతాంశమైనను భారతీయులు పూనినయెడల ముప్పదికోట్ల భారతీయులకు దుర్లభమైన కార్యము గనబడదు.

భౌతిక బలాభిమానధర్మముల కభ్యస్తమైన లోకమున కాత్మబలమునందు విశ్వాసము గలుగుట దుర్ఘటము. ప్రపంచప్రవృత్తియం దాగ్రహము సులభము, నిగ్రహము దుర్లభము. ప్రవృత్తియందు కర్మ కనురూపమైన ఫలము గలుగుచున్నది. హింసకు ఫలము హింస. ప్రేమకు ఫలము ప్రేమ. ప్రపంచ విలయమునకు మూలమైన హింసాధర్మమును లోక మారాధించి హింసాఫలము ననుభవించుచున్నది. గాంధిమహాత్ముడు త్రికరణశుద్ధిగను అహింసాధర్మము నారాధించుచున్న విధమును వారి జీవయాత్ర విశదము చేయుచున్నది. బుద్ధభగవానుడు 2,500 ఏండ్లకు పూర్వము ప్రసాదించిన యుత్తమధర్మమును గాంధిమహాత్ముడు లోకకల్యాణమునకై పూరించుచున్నాడు. ఆ పవిత్రధర్మవ్యాపనమును జేసి ప్రపంచమునందు శాంతిని స్థాపించుట మహాభాగ్యము. ఇట్టి మహోదయ సమయమునందు జనన మొందుటయును, లోకోత్తరపురుషుడైన గాంధిమహాత్ముని సాంగత్య సంభాషణ సంసేవన లాభములను బడయుటయును, లోకకల్యాణమునకై ఉడుతభక్తిచందాన గాంధిమహాత్ముని దీక్షను సఫలము చేయుటయును మహాభాగ్యముగ నున్నవి. ఈ మహోదయానందము ననుభవించుట కధికారమును బడయుటకు, భారతీయులు ఖద్దరును, సత్యమును అహింసాధర్మమును సేవించుటకు, భగవదనుగ్రహము గలుగుగాత!

ఆ. దంతియడుగులోనఁ దక్కిన జంతుచ
యంబు నడుగు లెల్ల నడఁగియుండు
నట్లు ధర్మకోటు లన్నియు లో నగు
నిద్ధగుణ యహింస కింత నిజము.

సకలధర్మములును అహింసాధర్మమునం దిమిడి యున్నవి. ఒరులు తన కెన్ని చెడుగులను జేసినను నితరులకు చెడుగు జేయకుండుట సగము ధర్మము. ఇట్టి పరమధర్మమె అహింసాధర్మము. ఈ పరమధర్మ స్వరూపము మహాత్ములకు ప్రత్యక్షమై సామాన్యులకు సులభగ్రాహ్యముగ మున్నది. ఉత్పన్నమైన ఆత్మధర్మమును నుద్ధరించి భారతవర్షమును, లోకమును నుద్ధరించుటకు గాంధిమహాత్ముడు చూపుతున్న మహాత్యాగము వారికమరత్వమును గల్పించుచున్నది. ఆత్మమాహాత్మ్యమును ప్రత్యక్షముగ సందర్శించుచున్నవారైనను, ఆత్మప్రపత్తిని బడయుటకు గాంధిమహాత్ము డవలంబించిన దీక్షావిధానము ననులంబించి పురుషార్థమును సార్థకము చేయుదురు గాత! భగవంతు డాత్మబల సంపన్నుడైన గాంధిమహాత్మునకు లోకకల్యాణమునకై ఆయురారోగ్యముల నొసంగి కాపాడుగాత!

[భారతి సాహిత్యాయ విశేషములు — అక్టోబరు, 1929.]

సత్యాగ్రహ ప్రస్థానము

ప్రపంచచరిత్రయందును, హిందూదేశచరిత్రయందును శుక్ల సంవత్సర ఫాల్గున శుద్ధద్వాదశి బుధవారము పర్వదినముగ పరిగణింపబడగలదు. గాంధిమహాత్ము డానాడు ప్రాతఃకాలమునందు సత్యాగ్రహాశ్రమమును వదలి సత్యాగ్రహదళముతో సత్యాగ్రహప్రస్థానము నుపక్రమించెను. గాంధిమహాత్ముడు పూనిన సత్యాగ్రహప్రస్థానము బుద్ధదేవుని సంసార పరిత్యాగమును, శ్రీరాముని వనవాస స్వీకారమును, ధర్మరాజాదుల యరణ్యాజ్ఞాతవాసమును సంస్మరింపజేయుచున్నది. సత్యాగ్రహప్రస్థానారంభమునందు మహాత్ముడు చేసిన హితోపదేశములు లోకమునందలి శాంతికాములకును, స్వాతంత్ర్యప్రియులకును సత్యాన్వేషులకును ధర్మనిర్వహణ మార్గమును బోధించుచున్నవి. ప్రపంచమునందు ధర్మాధర్మ సంరంభమునందు 'యతో ధర్మ స్తతో జయః' అని గాంధారి దుర్యోధనునకు జేసిన సత్యోప

దేశము సఫలమగుచున్నది. సుపరిపాలనముకన్నను స్వపరిపాలనము శ్రేష్ఠమని రాజ్యాంగ విశారదు లందఱును అంగీకరించుచున్నారు. పారతంత్ర్యము సకలానర్థములకును మూలమగుచున్నది. భారతీయ సంస్కారమున కపరిచితులైన పాశ్చాత్యాధికారులు భారతీయులకు రాజ్యాంగశిక్షణమునకు గురువులు కాజాలరు. సామ్రాజ్యాభిమానమునకును జాతీయాహంకారమునకును, ప్రభువులైన బ్రిటిషు రాజ్యాధికారులు స్వరాజ్యశిక్షణమునకు గురుత్వము వహించుట కలలోని వార్త. అనుదినమును క్షీణించుచున్న భరతవర్షమునకు స్వరాజ్యావసరమును రాజ్యాంగవేత్త లందఱును అంగీకరించుచున్నారు. దేశమునకు స్వతస్సిద్ధములైన కులభేదములు మతభేదములు జాతిభేదములు స్వరాజ్య సంపాదనమునకును, సత్యాగ్రహప్రస్థానమునకును ప్రతిబంధకములు గాజాలవు. స్వార్థపరులైన నిరంకుశాధికారులవలె, స్వార్థపరాయణులైన భారతీయ నాయకులును పూర్ణ స్వరాజ్యాశయమును సత్యాగ్రహప్రస్థానమును నిందించుటయును నిరసించుటయును సహజము. శౌకతాలీగారి మతాభిమానము, సంఘాభిమానము, వారిని సత్యాగ్రహప్రస్థానమునందు విముఖులను జేయుట సహజము. సత్యాగ్రహప్రస్థానమునకు మూలాధారము ధర్మనిరీక్షణముగాని వ్యక్తుల భేదాభిప్రాయములు గావు. గాంధిమహాత్ముని సత్యాగ్రహప్రస్థానము ప్రపంచదృష్టిని ధర్మనిరీక్షణమునందు లగ్నము చేయుచున్నది. స్వాతంత్ర్యసంపాదనమునకు పశుబలము మూలమను సిద్ధాంతమును నిర్మూలముజేయుటకు మహాత్ము డుపక్రమించిన సత్యాగ్రహప్రస్థానము ధర్మబలమును ప్రతిపాదించుచున్నది. ఖద్దరుబట్టలు, కదుళ్ళు, ఏకులు, స్వరాజ్యసంపాదనము జేయుట హాస్యాస్పదముగ గనుపట్టినను ధర్మబలవిజయము కాలక్రమమున వ్యక్తము కాగలదు. దేశమునందంతటను గాంధిమహాత్మునిపట్ల ప్రజలు చూపుచున్న యాదరగౌరవములు సత్యాగ్రహ విజయమునకు శుభసూచనలుగ నున్నవి.

గాంధిమహాత్ముడు సత్యాగ్రహదళముతో సత్యాగ్రహాశ్రమమును వదలి శాసనోల్లంఘన ప్రస్థానము నారంభించిన శుభదినము లోకమునందంతటను పర్వదినముగ పరిగణింపబడగలదు. అహమదాబాదు పట్టణమునందు వేలమంది ప్రజలు శ్రీరామచంద్రమూర్తి అరణ్యవాసమునకు వెడలినప్పుడువలెను విచారాక్రాంతులై నాలుగు మైళ్ళ దూరమువఱకును గాంధిమహాత్ము ననుసరించిరి. స్థావరమైన సత్యాగ్రహాశ్రమము జంగమాశ్రమముగ మాఱినది. సత్యాగ్రహయాత్ర సత్యాగ్రహ సత్రయాగ రూపమును దాల్చినది. గాంధిమహాత్ముడు సత్యాగ్రహదళముతో విశ్రమించెడి స్థలములు పుణ్యక్షేత్రములై వెలయుచున్నవి. వేలకొలది ప్రజలు మార్గమునందును శిబిరములందును మహాత్ముని సందర్శించి కృతార్థులగుచున్నారు. ప్రజలు కానుకలను మంగళహారతులను సమర్పించుచున్నారు. గ్రామోద్యోగు లుద్యోగములను విసర్జించుచున్నారు. శ్రీరామసంకీర్తనలు, ప్రార్థనలు, గీతాపఠనము ధర్మోపదేశములు నియమములు శాంతి సమరప్రభావమును విశదము చేయుచున్నవి. వందలమంది ప్రజలు సత్యాగ్రహప్రస్థానమునందు జేరుట కుత్సాహమును జూపుచున్నారు. దుర్బలుడైన గాంధిమహాత్ముడు 61 వ ఏటను పరమోత్సాహముతో పూర్ణస్వరాజ్య సంపాదనమునకై చేయుచున్న సత్యాగ్రహప్రస్థానము నిరంకుశదుర్గమునందు నయితము సంచలనమును గలుగజేసినది. ప్రపంచదృష్టియంతయును శాంతిసంరంభమున కాదర్శముగనున్న సత్యాగ్రహప్రస్థానమునందు నాయకుడైన గాంధిమహాత్మునియందును లగ్నమగుచున్నది. దేశవ్యవహారము లతివేగముగ నడుచుచున్నవి. డిసెంబరు 31 వ తేదిని లాహోరు కాంగ్రెసు, కాంగ్రెసు లక్ష్యము వెంటనే పూర్ణస్వరాజ్యస్థాపనమని నిర్ణయించినది. జనవరి 26 వ తేదిని దేశమునందంతటను వేనవేలు సభలను జరిపి లక్షలమంది భారతీయులు పూర్ణస్వరాజ్యప్రకటనను జేసిరి. ఫిబ్రవరి మాసాంతమునందు కాంగ్రెసు కార్యనిర్వాహక సంఘము సత్యాగ్రహప్రస్థానమును నిర్ణయించినది. మాసాంతమునందు గాంధిమహాత్ముడు రాజప్రతినిధి కంత్యసందేశమును బంపి మార్చి 12 వ తేదిని సత్యాగ్రహప్రస్థానము నుపక్రమించెను. ధర్మబలమునకును ఆత్మవిశ్వాసమునకునుగల ప్రతిభను గాంధిమహాత్ముడు భారతీయ సోదరులకును నిరంకుశవర్గమునకును ప్రత్యక్షము చేయగలిగెను. భారతీయులు సందేహవ్యామోహములను విడిచి ఆత్మవిశ్వాసమును గలిగి స్వధర్మారాధనమునుజేసి కృతకృత్యులగుదురు గాక!

[ఉగాది సంచిక ప్రస్తావన—1930.]

గాంధియుగము

ప్రపంచవ్యాప్తములైన గాంధిమహాత్ముని 63—వ వర్ధంత్యుత్సవములు గాంధి యుగోదయమును పరిస్ఫుటము చేసినవి. ఆత్మవిస్మరణము చేసిన ప్రపంచమున కాత్మసంస్మరణమును జేసిన మహాత్ముడు నవయుగావతరణమును జేయుచున్న విధము ప్రపంచమునకు విస్మయమును సంభ్రమమును గలుగజేయుచున్నది. ప్రపంచేతిహాసములు దైవబలమును ఘోషించుచున్నను అసురబలము మహాసంభ్రమమును గలుగజేయుచున్నది. ప్రపంచేతిహాసము లనవరతము హిరణ్యాక్ష హిరణ్యకశిపు నృసింహావతారముల నారాధించుచున్నవి. ఆత్మవిజయమును ప్రతిపాదించిన ప్రహ్లాద ధ్రువ బుద్ధదేవ క్రైస్తవాదుల యితిహాసములు విస్మృతములై భౌతికాభిమానము ప్రబలినది. మతసంస్థలు, సాంఘికవ్యవస్థలు, రాజ్యాంగములు, సాహిత్యములు, శాస్త్రములు, కళలు, ధర్మములు భౌతికసంప్రదాయత్తములైనవి. మానవలక్ష్యము నిత్యమైన ధర్మమునందును సత్యమునందును సంకుచితములై అనిత్యములైన భౌతికసంపదలందు విశ్వవ్యాపకమును గాంచినది. సర్వసంహారమును జేసిన

ఐరోపామహాసంగ్రామానంతరమునందు ప్రపంచమునకు ధర్మసంస్మరణమును, ఆత్మవిశ్వాసమును గలుగలేదు. దైవదత్తములైన మహాశక్తులు సుందోపసుందోపాఖ్యానమువలె నాత్మవినాశనమునకు వినియోగపడుచున్నవి. ప్రపంచావ్యాప్తమైన ప్రళయావస్థయం దాత్మవిశ్వాసము జాతులకును, సంఘములకును, వ్యక్తులకును, దుర్లభముగ నున్నది. పాశ్చాత్య సంస్కారము భారతీయ సంస్కారమును సకలావరణములందును స్తంభనము చేసినది. చైతన్యమయమైన భారతీయ సంస్కారము జడప్రాయమైనది. పారతంత్ర్యము, సర్వదారిద్ర్యము బాహ్యాభ్యంతర యోగములను దుర్లభము చేసినది. భారతీయులకు భుక్తియును, ముక్తియును దుర్లభములైనవి. ఆత్మవిశ్వాస మంతరించి విధిబలము సకలవ్యవస్థలందును వేదవాక్యమైనవి. ఆత్మయందు విశ్వమును, విశ్వమునందు విశ్వేశ్వరుని, విశ్వేశ్వరునందు లీలాప్రపంచమును సందర్శించిన మహర్షుల సంతాన మిపుడు మాయాప్రలోపహతమై, ఆత్మోద్ధరణమునకును, ప్రపంచోద్ధరణమునకును నిరుపయోగముగా నున్నది. సమ్మోహావస్థయందు మునిగియున్న భారత సంతానమునకును ప్రపంచమునకును నాత్మసంస్మరణము చేసిన గాంధిమహాత్ముని వర్ధంత్యుత్సవములు దుఃఖమయమైన లోకమునకు బ్రహ్మానందదాయకములైనవి.

యుగారపు నావరించిన మహాప్రళయావస్థ యుపశమించుట కాత్మసంస్మరణ మత్యంతావసరమైనది. పాశ్చాత్యశాస్త్రపరిశోధనలు సుఖరూపములను దుఃఖదాయకంబులుగను నున్నవి. రాజ్యాదాయము మారణసాధనములకును, ప్రజాదాయము మద్యపానమునకును నిరంతరభోగారాధనమునకును వినియోగపడునపుడు రాజ్యములును, సంఘములును, వ్యక్తులును నిత్యమైన ధర్మాధారరహితములై వినాశమును బొందుట ప్రకృతి ధర్మము. ప్రపంచేతిహాసములును, ప్రవృత్తియును నిట్టి మహాదృశ్యములలో నిండియున్నను పాశ్చాత్యపండితులకును, రాజ్యతంత్రజ్ఞులకును జ్ఞానోదయము గలుగకుండుట దురదృష్టము. పాశ్చాత్యరాజ్యములు స్వయముగ నాత్మహత్యను జేసికొనుట పాశ్చాత్యసంస్కారమునకు సహజఫలమైనను నిర్బంధముగను ప్రాచ్యరాజ్యముల కాత్మహత్యను చేయుట యధర్మము. ప్రకృతిసిద్ధములైన సుఖదాయకములైన భౌతికసంపదలతో లోకము నిండియున్నను కృత్రిమసంపదలను గల్పించుకొని ఆత్మనాశనమునకు బూనుకొనుట ప్రపంచము నావరించిన దురదృష్టము. విశ్వధారణమునకును పురుషార్థమునకువలెను మూలాధారము శాంతియును ధర్మమును గాని సంక్షోభమును నర్థకామములును గావు. విశ్వమంతయు ననంతముఖములను బోధించుచున్న యీ పరమార్థము కృత్రిమరూపములను దాల్చి పరమానర్థములకు మూలముగనున్నది.

వివిధమతములవారును వారి మతధర్మములను మతాచార్యులు ప్రతిపాదించిన నిత్యమైన ఆత్మధర్మార్థము వినియోగించకను నశ్వరములైన భౌతిక ప్రయోజనములకై వినియోగించుచు సంక్షోభాంకురములను నభివృద్ధి జేయుచున్న విధము భయంకరముగ నున్నది. జాతీయాహంకారము, మతాహంకారము, ధనాంధకారము, కులాభిమానము, విద్యాభిమానము, దేశాభిమానము మానవలక్ష్యము ననిత్యములైన బాహ్యప్రయోజనములకు వినియోగపడునటులు నిత్యమైన ఆభ్యంతర ప్రయోజనములకు వినియోగపడకున్నవి. అభిమానారాధన మాత్మవిస్మరణమునకును పరపీడనమునకును వినియోగపడుచు మహాసంక్షోభమునకు సాధనం బగుచున్నది. ఈ మహాసంక్షోభమయమైన ప్రళయావస్థ ననుభవించుచున్న ప్రపంచమునందు శాంతిస్థాపనమునకై ఆత్మశక్తిని, ఆత్మధర్మమును ప్రపంచమునకు వ్యక్తముచేయుట కవతరించిన గాంధిమహాత్ముని వర్ధంత్యుత్సవములు జాతిమతకుల దశాభేదములు లేకను సకలజనులకును నాచరణయోగ్యములుగ నున్నవి. గాంధిమహాత్ముడాత్మసంయమయోగమును కర్మయోగమును అహింసాధర్మమునం దేకస్థాయియందు విశ్వశ్రుతియందు సమ్మేళనమును జేసి ఆత్మోపలబ్ధిని బొందగలవిధమును వారి పవిత్ర జీవయాత్రయందు లోకమునకు పరిస్ఫుటము చేయుచు లోకమునకు మార్గదర్శకులై ధన్యవాదములకు పాత్రులుగ నున్నారు.

గాంధియుగధర్మము

శ్రీ కృష్ణపరమాత్ముడు కురుక్షేత్రమునందు విజయున కాత్మవిజయమునకు జేసిన ధర్మోపదేశమునె గాంధిమహాత్ముడు భారతీయుల కాత్మవిజయమునకు జేయుచున్నాడు. గోపాలనందనుడు గీతామృతము ననుగ్రహించుటకు విజయుడు నిమిత్తమాత్రుడైనటులు గాంధిమహాత్ముడు లోకమునకు సత్యాగ్రహము ననుగ్రహించుటకు భారతీయ పూర్ణస్వరాజ్యము నిమిత్తకారణముగ నున్నది. పురుషసూక్తప్రతిపాదితమైన ఆత్మసంస్కారమునకు సంతానమైన భారతీయులు సత్యాగ్రహ సంస్కారము నారాధించుటకును నుపదేశించుటకును నధికారులుగ నున్నారు. గత సంవత్సరమునందు సత్యాగ్రహ సమరమునందు బాలబాలికలు, యువతీయువకులు, వృద్ధులు, పామరపండితులు, సామాన్యసంపన్నులు బలిదానము చేసిన విధ మాత్మవిజయమును పరిస్ఫుటము చేసినది. వేలకొలది శాంతిసైనికులు ఖద్దరు దీక్షావస్త్రధారులై నిర్బంధమందిరములందు కల్యాణమందిరములందువలె నాత్మానందము ననుభవించిరి. భారతీయాత్మవిజయమునకై ప్రాణమానధనములను సమర్పించిన యపూర్వేతిహాసము పాశ్చాత్యసంస్కారులకు భయసంభ్రమములను గలుగజేసి జిజ్ఞాసకు గారణంబైనది. ఈ జిజ్ఞాస గాంధి—ఇర్విను

కంధికిని, గాంధి విజయధ్యానములకును, గాంధిజయంత్యుత్సవములకును మూలముగ నున్నది. గాంధివారము భరతవర్షమునే కాక ప్రపంచము నంతను గాంధిధర్మమయము చేసినది. ఆసేతుహిమాచలమును సర్వత్ర వ్యాప్తములైన మహోత్సవములు, నగరసంకీర్తనములు, భజనలు, అన్నదానములు, అర్చనాభిషేకములు, సభలు, సంబోధనలు, ప్రతిజ్ఞలు, మహాసంచలనములు భారతీయుల కాత్మసంస్మరణము గలిగిన విధమునకు నిదర్శనములు. భారతీయులకు గలిగిన యాత్మసంస్మరణము ప్రపంచమున కంతకును నాత్మసంస్మరణమును గలుగజేయుటకు సాధనముగ నున్నది. గాంధిమహాత్ముని ఆత్మశక్తి క్రైస్తవమత గురువులకును, రాజ్యాంగపండితులకును నాత్మపరీక్షకు సాధనం బగుచున్నది. అసురసంపదారాధనయందు లగ్నమై తరణోపాయమును గానలేకను పరితపించుచున్న ప్రాచ్యపాశ్చాత్య ప్రపంచముల కాశాకాంతులు గోచరంబగుచున్నవి. ఆంగ్లరాజ్యతంత్రజ్ఞులు గాంధిమహాత్ముడు బ్రిటీషురాజ్యమున కవతరించిన పరమశత్రువని నిందించినను మతగురువులు శాంతిస్థాపనమున కవతరించిన ఏసుక్రీస్తని శ్లాఘించుచున్నారు. భరతవర్షమునందువలెనే గ్రేటు బ్రిటనునందును లక్షలకొలది ప్రజలు గాంధి సందర్శనమును జేయుచు కృతార్థులగుచున్నారు. గాంధి వర్ధంత్యుత్సవములు పురుషసూక్త ప్రతిపాదితమైన ఆత్మస్వరూపమును, ఆత్మశక్తిని భారతీయులకు సంస్మరింపజేసినవి. భారతీయులు చిరకాలము విస్మరించిన యాత్మశక్తి నుద్ధరించి పూర్ణస్వరాజ్యమును, లోకశాంతిని బడయుటకు భగవంతు డనుగ్రహించుగాక!

ఆత్మశక్తి

ప్రపంచ వృత్తియందు సకలశుభములను బడయుటకును స్వీయతరణము మూలాధారముగ నున్నది. "స్వయం తీర్ణః పరాం స్తారయతి" యను ధర్మము సర్వత్ర వెల్లుచున్నది. దుర్బలమైన పారతంత్ర్యబాధయందు మునిగియున్న భరతవర్షమునకు జీవయాత్ర నయితము దుర్లభముగనున్న విధమును రాజ్యాంగములు, వ్యాపారవాణిజ్యములు, ఆర్థికనిర్ణయములు, సామాన్యవ్యవహారములు విశదము చేయుచున్నవి. లండనునందు రౌండుటేబిలు సమావేశము నందును, సిమ్లాయందు సామ్రాజ్యశాసనసభయందును, నితరరాజ్యాంగములందును మాటలయందును వాదనలయందును గల పటుత్వము కార్యములందు లేదని నిత్యానుభవము సువ్యక్తము చేయుచున్నది. గర్భదారిద్ర్యమునందు మునిగి పన్నులభారముక్రిందను క్రుంగి నాశనమగుచున్న దేశమునందు క్రొత్తపన్నులను వేయుటయును, భాగ్యస్థితికి లక్ష్యమైన బంగారు వెండి ప్రచారమునకు ప్రతిబంధకములను గల్పించుటయును, వాగ్బంధనము చేయుటయును బ్రిటీషుపరిపాలనము గలుగజేయుచున్న జడత్వమునకు నిదర్శనములుగ నున్నవి. గ్రేటు బ్రిటనునందు జరుగుచున్న రాజ్యాంగార్థిక సంక్షోభము పాశ్చాత్య సంస్కారము గలుగజేసిన మహాసంక్షోభమును, ప్రపంచశాంతికిని స్వరాజ్యప్రాప్తికిని నారాధనయోగ్యమైన సద్ధర్మస్థాపనారాధనావసరమును విశదము చేయుచున్నవి.

లోకకల్యాణమునకును భారతీయ స్వరాజ్యప్రాప్తికిని సత్యాగ్రహధర్మమును ప్రతిపాదించి ఆ ధర్మమును నిత్యజీవనమునందు సార్థకము చేయుచున్న గాంధిమహాత్ముని పవిత్రమైన జీవిత విధానము భారతీయులకువలెను సకలజనులకును నారాధనయోగ్యముగ నున్నది. సత్యాగ్రహమున కాత్మశక్తిపరములైన సత్యము, నిగ్రహము, అహింసాదిధర్మములు విజయమును బొందగల విధమును గాంధిమహాత్ముని దిగ్విజయము లోకమునకు పురుషసూక్తము వలెను పరిస్ఫుటము చేయుచున్నది. ఆత్మవిజయమును భారతసంస్కరణము వేలయేండ్ల క్రితమునవే గీతార్థమునందును పరిస్ఫుటము చేసినది. ఆత్మవిజయమును, ప్రపంచకల్యాణమును అనాసక్తియోగరూపమునను నిత్యజీవయాత్రరూపమునను ప్రత్యక్షముచేయుచు భారతీయులకును ప్రపంచమునకును నాత్మశక్తిప్రభావమును సవిశదము చేయబూనిన గాంధిమహాత్ముని సంకల్పమును సార్థకము చేయుటకు విజయుని సంతతియులైన భారతీయులు కర్మయోగపరాయణులై ఆత్మవిజయమును స్థాపించెదరుగాక!

శ్లో. నష్టో మోహః స్మృతిర్లబ్ధా
త్వత్ప్రసాదాన్మయాఽచ్యుత,
స్థితోఽస్మి గతసందేహః
కరిష్యే వచనం తవ.

[భారతి సాభిప్రాయ విశేషములు—అక్టోబరు, 1931]

సత్యాగ్రహాశ్రమ విచ్ఛేదము

ఓ ధర్మమా! నీ మహిమ విచిత్రము. నీ సందర్శనమునకు సబర్మతి సత్యాగ్రహాశ్రమనివాసము సాధనమో, సబర్మతి జెయిలు నివాసము సాధనమో సామాన్యులకు తెలియకున్నది. ప్రవృత్తియందు భోగత్యాగములకుగల సంరంభము ధర్మసంస్థాపనమున వినియోగపడుటయును, విచిత్రముగ నున్నది. సుఖప్రాప్తియును, దుఃఖనివృత్తియును జీవయాత్రకు సహజములైనను పరమార్థములు గావు. ధర్మనిర్వహణమునందు దుఃఖానుభవమును సుఖనివృత్తియును పరమార్థములుగ గనుపడుచున్నవి. సుఖదుఃఖములు జీవయాత్రయందు ధర్మనిర్వహణమునను సమానార్థకములు. గాంధిమహాత్ముడు ధర్మనిర్వహణమునకై సబర్మతి సత్యాగ్రహాశ్రమమును పరిత్యాగము చేసిన మహాత్యాగోదంతము ప్రపంచేతిహాసములం దపూర్వముగ నున్నది. సత్యాగ్రహ పరిత్యాగము గాంధిమహాత్మునకు గలుగజేసిన హృదయసంతాపమును గాంధిమహాత్ముని దివ్యవాక్యములు వ్యక్తము చేయుచున్నవి:—

"1915 సం. హిందూదేశమునకు వచ్చిన క్రొత్తలో సత్యాగ్రహ ఆశ్రమమును నిర్మించితిని. సత్యాన్వేషణమే ఆశ్రమ— ఆదర్శము. ఆశ్రమవాసులందరు సత్యము, అహింస, బ్రహ్మచర్యము, జిహ్వాచాపల్యమును స్వాధీనపఱచుకొనుట, దరిద్రనారాయణసేవ, ధైర్యసాహసములు, అస్పృశ్యతా నిర్మూలన ప్రచారము, స్వదేశి (ముఖ్యముగా ఖద్దరు) మున్నగు ఆదర్శముల నన్నింటిని మతాచారముగ పాటించి, ఉదర పోషణము చేసుకొందురు. ఆశ్రమ స్థలమును 1916 సం. లో కొంటిని. పనుల నన్నిటిని ఆశ్రమవాసులే చేసుకొనుచున్నారు. ఖద్దరు, పశుపోషణ వ్యవసాయము, శాస్త్రరీత్యా పారిశుధ్యము చేయుట, విద్యాభ్యాసము మున్నగునవి ఆశ్రమవాసులు నేర్చుకొనునవి. ఆశ్రమములో 107 మంది ప్రస్తుతము గలరు. (పురుషులు 27, స్త్రీలు 31, బాలురు 12, బాలికలు 22.) ప్రస్తుతము చెరసాలలోనున్నవారిసంఖ్య యిందు చేర్పలేదు. ఆశ్రమము వెలుపల పనిచేయుచున్నవారి సంఖ్యగూడ యిందు చేర్పలేదు. ఇప్పటివరకు ఖద్దరు, పరిశ్రమలో 1000 మంది తయారైరి. వీరందరు నాకు తెలిసినంతవరకు ప్రజానిర్మాణ కార్యక్రమ నిమగ్నులై యుండిరి. ఆశ్రమము రిజిస్టరైనది. ట్రస్టునందు సక్రమముగానే యున్నది. మిత్రులనుండి విరాళము లను స్వీకరించుచున్నాము. ఇది కేవలము విద్యావ్యాపకమునకే వినియోగపడుచున్నది. జీతము లేకపోవుటయేగాక, విద్యార్థులకు భోజనము పెట్టి, కట్టుగుడ్డలనుగూడ యిచ్చుచున్నారు. ఆశ్రమ స్థిరాస్తి రు. 3,50,000. చరాస్తి రు 3,00,000 ఆశ్రమము రాజకీయమునందు పాల్గొనుట లేదు.

సత్యాగ్రహోద్యమమునకు జనకుడనగు నేను అత్యధిక త్యాగము చేయవలసిన ఆవశ్యకత యిపుడు కల్గినది. ఏది నాకు ప్రియాతమమో, ప్రాణసమమో, దేని నేర్పఱచుటకు 18 సం. నుండి నేనును, ఆశ్రమవాసులును, నిరుపమానశక్తుల వినియోగించి పనిచేసితిమో అట్టి ఆశ్రమమునే నే నిపుడు త్యాగము చేయుచున్నాను. ఈ ఆశ్రమమునకు సంబంధించిన ప్రతి పక్షి, పశువులలో ప్రత్యేక పవిత్ర చరిత్ర గలదు. ఈ ఆశ్రమమునకు సంబంధించిన వస్తువులన్నియు ఒక గొప్ప కుటుంబమునకు చెందినవే. వెనుక పనికిమాలిన బీడుగానున్న ప్రదేశము, మనుష్యుల కృషివలన ఒక పెద్ద ఆరామ క్షేత్రమైనది. ఇట్టి ఆశ్రమమును చిల్చివేసి యిచట జరుగుచున్న బహువిధములగు కార్యములను విరమింపవలసి వచ్చినప్పుడు మేము అశ్రుజలపూరిత నేత్రులము కాకుండ మండజాలము. దీనినిగూర్చి ఆశ్రమవాసులగు స్త్రీపురుషులతో చాలాసార్లు సంభాషించితిని. ప్రస్తుతము దీనిని విరమించుటకు వారందరు సమ్మతించిరి.

సత్యాగ్రహమింతలో ముగియునటుల లేదు. అందువలన కాని ఫలితముల నన్నిటిని అనుభవింపవలసి యుండునని ఊహింపక తప్పదు. ఆ కారణమున ఆశ్రమమును విరమింప నిశ్చయించితిమి. కాని ఆశ్రమముసొత్తునంతను ప్రజాహితమునకే వినియోగింపవలెనని మా కోరిక. నగదును, చరాస్తుల నన్నిటినిగాని కొన్నిటినిగాని సకరపఱచుకొన గోరినయెడల వాటిని నేను ప్రజలలాభమునకు నా సూచనల ప్రకారము వినియోగింపబూనిన మిత్రులకు సకరపఱుపగోరెదము."

సత్యాగ్రహాశ్రమమును విచ్ఛేదము చేయుటయందు మహాత్మునకు గలిగిన హృదయ సంతాపమును, పూర్వోదాహృతములైన సత్యవాక్యములు సకలజనులకును పరమ విచారమును గలుగజేయుచున్నవి. పదునెనిమిదేండ్లు శ్రమపడి పోషించి పెంచిన యాశ్రమమును నిర్మూలము చేయుట సామాన్యులకు సాధ్యముగాని విషయము. ప్రాణసమానమయినదైనను నిస్సంగత్వమును నిస్పృహయును దేహధారులకు దుర్లభము. సన్న్యాసాశ్రమమును స్వీకరించియును మహాశ్రమములను నిర్మించి మమకారము బూనుట ప్రపంచమునందు పరిపాటియైన విషయము. సత్యాగ్రహమునకై వినియోగపడని సత్యాగ్రహాశ్రమనిర్వహణము సత్యాగ్రహనాయకుడైన గాంధిమహాత్మునకు నిరర్థకమేకాకను దురారాధ్యమును.

సత్యవ్రతపరాయణుడైన మహాత్మునకు సత్యధర్మ నిర్వహణమునకు సంసారము, ఉద్యమములు, ఆశ్రమములు సాధనములు కాని పరమార్థములు గావు. సామాన్యులకు సాధనములు గ్రాహ్యమైనటులు సాధ్యములు గ్రాహ్యములు గావు. సాధ్యములకు నిరర్థకములైన సాధనములను విసర్జించుట మహాత్ములకు సులభము. మహాశ్రయములను సత్యము నారాధించుటకు ప్రతిబంధకములను నిగ్రహించుట మహాత్ములకు పరమార్థము. సత్యాగ్రహ నిర్వహణమునకు ప్రతిబంధకమైన సత్యాగ్రహాశ్రమమును విచ్ఛేదము చేయుటయందు గాంధిమహాత్ము డవలంబించిన త్యాగ వ్రతానుష్ఠానము ప్రపంచమును సందంటటను భయసంభ్రమములను గలుగజేసినది.

* * *

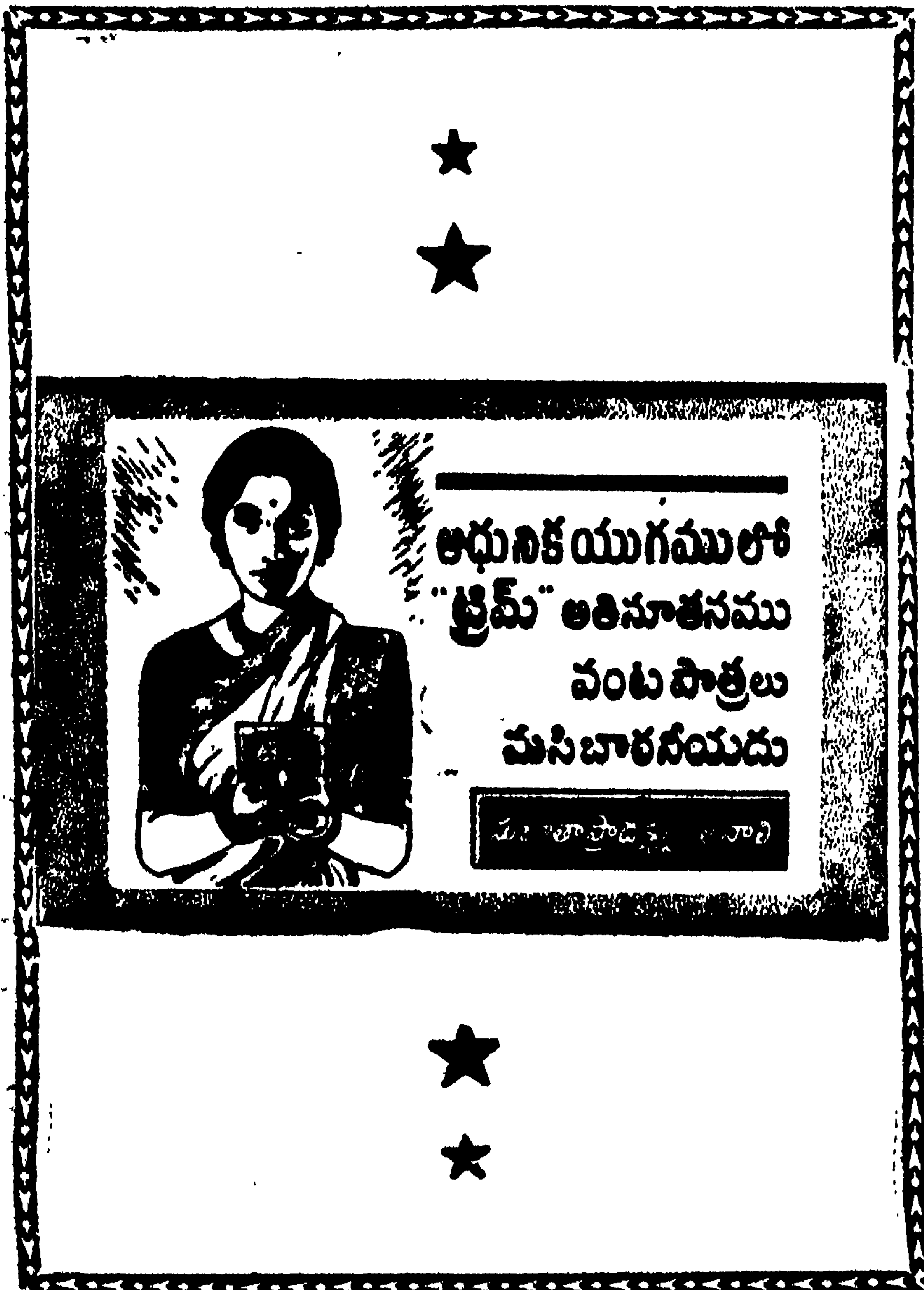
గాంధి మహాత్ముని సత్యాగ్రహాశ్రమత్యాగము బుద్ధదేవుని రాజ్య సంసారత్యాగమును విస్మరింప జేయుచున్నది. గౌతమబుద్ధుడు దుఃఖనివృత్తికిని, ఆత్మోపలబ్ధికిని సంసారమును, రాజ్యమును విసర్జించెను. గాంధిమహాత్ముడు సత్యవ్రతపరాయణమైన ధర్మ నిర్వహణార్థము శ్రమపడి పోషించి పెంచిన సత్యాగ్రహాశ్రమమును తృణప్రాయముగను విధ్వంసము చేయుట త్యాగోదంతములందు దివ్యోదంతము. వర్తమాన సమయమునందు సత్యాగ్రహోద్యమమునందు సత్యాగ్రహాశ్రమ పరిత్యాగము విషాదాధ్యాయముగను గోచరం బగుచున్నను కాలాంతరమునను దివ్యాధ్యాయముగను వెలయుగలదు. సత్యనిర్వహణమునకై సోక్రెటీసు విషపానముచేసిన ఇతిహాసమువలెను,

మానవ పోషణమునకై ఏసుక్రీస్తు శిలువను ధరించిన యితి హాసము రీతిని గాంధిమహాత్ముని త్యాగమును కాలాంతరమునందు ధర్మేతిహాసమునందు పరంజ్యోతివలెను ప్రకాశింపగలదు.

*　　*　　*

ఏసుక్రీస్తు అశ్వశాలయందు పుట్టినరీతిని ధర్మము నిర్బంధాశ్రమములందు, బీభత్సపరిస్థితులందు తేజోవంతమగుచున్నది. పంచమహాపాతకులకును వాసస్థలములైన చెరసాలలు మహాత్ములకు నిర్బంధవాసస్థలములగుట ప్రపంచావృతమైన దురదృష్టము. అనిత్యమైన బాహుబలమునకుగల ప్రతిష్ఠ రాజ్యాంగములందు ఆది కాలమునుండియును నిత్యమైన ధర్మబలమునకు గలుగకున్నది. రోమక సామ్రాజ్యము క్రీస్తుమత విధ్వంసనమున కుపయోగించిన పశుబల ప్రయోగమునే వర్తమానకాలమునందు 1933 సంవత్సరముల యనంతరము రాజ్యాంగములు వినియోగించుచున్నవి. శిక్షాస్మృతియందు సత్యసంకల్పములును, ధర్మనిర్ణయములును దండనార్హము లగుచున్నవి. సత్యసంహారమునకును, ధర్మాదరణమునకును నధికారముచేసెడి ప్రయత్నము లసహ్యములైనను సదుపయోగము లగుచున్నవి. అధికార భయావృతమైన ప్రపంచపరిస్థితులందు ధర్మాభయములను స్థాపించుటకు ప్రపంచ మనుభవించిన దుఃఖవేదనను ఘోరసంగ్రామములు, మతకలహములు, సాంఘిక సంరంభములు, వ్యాపారార్థిక సమరములు వేనోళ్లను బోధించుచున్నను జ్ఞానోదయము దుస్తరముగ నున్నది. సంరంభమయమైన ప్రపంచోదంతములందు గాంధిమహాత్ము డుపక్రమించిన మహోద్యోగోదంతము అసురబలనిరసనమునకును, దైవబల సంవర్ధనమునకును, ధర్మపరమైన శాంతిస్థాపనమునకును పరంజ్యోతివలె వినియోగపడుటకు భగవదనుగ్రహము గలుగు గాక!

[భారతి సాభిప్రాయ విశేషములు—ఆగష్టు, 1933]

మహాత్ముని కర్మధర్మయాత్రలు

గతించిన సోమవాసరమునను దేశమునం దంతటను జాతి మత కుల దశాభేదములు లేకను మహాత్ముని 65—వ వర్ధంత్యుత్సవములు మహావైభవముతో జరుపబడినవి. ఆటలు, సభలు, సంకీర్తనములు, సంభాషణములు, వినోదములు, వ్యాఖ్యానములు, వివాసములు మొదలగునవి గాంధిమహాత్ముని మహత్త్వమును విశదము చేసినవి. మహాత్ముని జీవితమునం దెవరు సంభావించినటులు వారికి ఆత్మస్వరూప విశ్వాసములు గోచరించినవి. స్త్రీలు, బాలబాలికలు వారి గాఢభక్తిని వ్యక్తము చేసిరి. పండితులు ధర్మోపదేశములను చేసిరి. పామరులు మంగళహారతులను సమర్పించిరి. ధనికులు ద్రవ్యమును సమర్పించిరి. జనులందరును జాతి మత కులభేదములను విడిచి ధర్మమూర్తికి మంగళగీతములను పాడిరి. ఈ మహోత్సవములు మహోదయసాధనములను ప్రపంచమునకు కరతలామలకము చేయుచున్నవి. గాంధిమహాత్ముని జీవయాత్రయందు కర్మజిజ్ఞాస, ధర్మజిజ్ఞాస, బ్రహ్మజిజ్ఞాస ఆత్మార్థమైన స్థాయిభావమునందు లగ్నములై పూర్ణయోగ ప్రభావమును లోకమునకు సువ్యక్తము చేసినవి. మహాత్ముని కర్మధర్మయాత్రలు ప్రజాలక్ష్యమును అర్థకామారాధనములందు లగ్నము చేసినటులు ధర్మానుష్ఠానమునందు లగ్నము చేయకున్నవి. గాంధిమహాత్ముడు స్వరాజ్యకాములకు రాజ్యాంగనాయకుడు; సంఘసంస్కర్తలకు సంస్కరణపరాయణుడు; మతప్రవర్తలకు బ్రహ్మజ్ఞుడు; కర్మయోగులకు కర్మప్రియుడు; ధర్మజ్ఞులకు ధర్మాత్ముడు; శాంతికాములకు అహింసాదీక్షాపరాయణుడు; సత్యకాములకు సత్యాత్ముడు. గాంధిమహాత్ముని పట్ల ప్రజలకు బాహ్యలక్ష్యము గలిగినటు లాత్మలక్ష్యము గలుగకున్నది. ఆత్మసాధనరహితములైన బాహ్యసాధనములు పురుషార్థికసిద్ధికి నిరర్థకములని మహాత్ముని ధర్మోపదేశము లనవరతము వ్యక్తముచేయుచున్నవి. ఆపరమార్థమును లోకమునకు వ్యక్తము చేయుటకై గాంధిమహాత్ముడు పూనిన కర్మానుష్ఠానము లోకమునకు కర్మానుష్ఠానమునకును, ధర్మానుష్ఠానమునకును పరమలక్ష్యముగ నున్నది.

గాంధిమహాత్ము డొక సంవత్సరము సత్యాగ్రహ ప్రస్థానమును విరమించిరి; సబర్మతిని సత్యాగ్రహాశ్రమమును హరిజనాశ్రమమును జేసిరి; నవజీవన ముద్రణాలయమును నిర్మూలనము చేసిరి. అర్థకామారాధనమునకై ప్రపంచ మవలంబించిన మార్గమును ధర్మా

సాధనమునకై మహాత్ముఁడవలంబించుచున్న విధము వర్తమాన విషాద పరిస్థితులందు ప్రపంచమునకు ధర్మోపదేశము జేయుటకు దగియున్నది. ధర్మమునకు ఆత్మగతమైన త్యాగము సాధనమైనటులు బాహ్యములైన అర్థకామములు సాధనములు గావు. బాహ్యసాధనములందైనను నిష్కామకర్మ యోగమువలెను కామకర్మయోగము సాధనము గాదు. గాంధిమహాత్ముఁడు పూనిన కర్మయోగానుష్ఠానము సామాన్యులకు సాధ్యము గాకపోయినను బాహ్యకర్మానుష్ఠానమునందైనను వ్యవసాయ పరాయణత్వము దుర్లభమైనది. గాంధిమహాత్ముని మహాత్యాగప్రస్థానము భారతీయులకువలెను సకల ప్రపంచమునకు కర్మయోగపరాయణమైన ధర్మయోగాభ్యాసమునకు మార్గదర్శకము గావలయును. ప్రపంచ పరిణామమునకు గాంధిమహాత్ముని ధర్మయోగానుష్ఠానము వినియోగపడగల విధమును ప్రజానాయకులు గ్రహించుటకు మహాత్ముని 65—వ వర్ధంత్యుత్సవములు సకలవిధములను వినియోగపడుచున్నవి. కీర్తిశేషులైన శ్రీమతి వసంతమ్మగారి జీవితము నీపరమార్థమునే భిన్నమార్గమునను సువ్యక్తము చేయుచున్నది.

[భారతి సాభిప్రాయ విశేషములు—అక్టోబరు, 1933]

గాంధిమహాత్ముఁడు—సనాతన ధర్మము

వైదికమతపరిణామము హిందూమత ప్రవాహమున కపూర్వమైన శోభనువలెను కళంకమును గలుగజేసినది. పూర్వమీమాంస పోయి ఉత్తరమీమాంస మతప్రవృత్తియందు వ్యాపకమునందున్నను మృతప్రాయములైన పూర్వ మీమాంసాపరములైన యాచారవ్యవహారములు జీవప్రవాహమును స్తంభింపజేసినవి. కర్మస్థానమును జ్ఞానము, జ్ఞానస్థానమును భక్తియును నాక్రమించి, భాగవతభక్తి దేశమునందంతటను వ్యాపకమునందున్నను నిర్జీవమైన కర్మకాండను హిందూమతమున కాధారముగను నిర్ణయింపగోరుట నిరుపయోగము. కర్మకాండను జైనబౌద్ధమతములును, ద్వైతాద్వైత విశిష్టాద్వైత మతములును, మహమ్మదీయ క్రైస్తవమతములును, పరప్రభుత్వములును కాలక్రమమునను నిరుపయోగము చేసినవి. బ్రహ్మసూత్రములు, ఉపనిషత్తులు, భగవద్గీతలు జ్ఞానమును కర్మస్థానమునను ప్రతిష్ఠించినవి. భాగవతభక్తి భక్తిని జ్ఞానస్థానమునను ప్రతిష్ఠించినది. హిందూమత వాహినియందు కర్మ జ్ఞాన భక్తి వైరాగ్యయోగ వాహినులు సంగమించి హిందూమతము కూలంకషముగ ప్రవహించుచున్నను పంకకలంకితమై జీవరక్షణ ప్రయోజనములకు నిరుపయోగమే కాకను హానికరముగ నున్నది.

దురదృష్టవంతు లెల్లపుడును దురదృష్టవంతులుగను, పాపు లాజన్మాంతము పాపులుగను, దరిద్రులు దరిద్రులుగను, అజ్ఞాను లజ్ఞానులుగను నుండవలయునని శాసించెడి సనాతనవర్ణాశ్రమ ధర్మములు మానవజీవిత ప్రయోజనములకు నిరర్థకములు. అస్పృశ్యతానివారణము నిత్యమైన ధర్మమునకు విరుద్ధము కాదనియును, ఒకవేళ ధర్మవిరుద్ధమైనను నివారించుటకు మతాచార్యులు ప్రయత్నించినా రనియును, వెనుక ప్రయత్నింపకపోయినను నిపుడు ప్రయత్నించుట ధర్మవిరుద్ధము గాదనియును ప్రాజ్ఞు లంగీకరింపగలరు. జీవమైన ప్రజాజీవనమును స్తంభింపజేసి నిర్జీవమైన యాచారాభిమానముల నారాధించుట మరణసాధనముగాని జీవన సాధనము గాదు.

వర్తమాన స్వాతంత్ర్య యుగమునందు వ్యక్తి స్వాతంత్ర్యమును నిరోధించుట మానవధర్మ సంస్థాపనమునకు ప్రతికూలము. స్వాతంత్ర్యము నభిలషించెడి సవర్ణు లవర్ణులకు స్వాతంత్ర్యమును నిరోధించుట యధర్మము. సకల ప్రజాసంస్థలయందును అవర్ణులకు ప్రవేశమును గల్పించుట సవర్ణుల కలంఘనీయమైన ధర్మము. దేవాలయాది ప్రవేశమునకును శాసననిర్మాణమును చేయుట ధర్మవిహితముగాని ధర్మవిరుద్ధము గాదు. ధర్మశాస్త్రములందు దేవాలయ ప్రవేశము ప్రతిషేధింపబడలేదని పండితాభిప్రాయమును ప్రబలుచున్నది. అఖండమైన హిందూసంస్కారము దేశకాలపాత్రల కనురూపముగను మారినవిధము హిందూధర్మ శాస్త్రములు, పురాణేతిహాసములు విశదము చేయుచున్నవి.

పూర్వము మహర్షు లవలంబించిన ధర్మమార్గమును వర్తమాన కాలమునందును సవర్ణు లవలంబించుట ధర్మము, వివేకము. జీవములేని సంఘమునందు జీవప్రతిష్ఠాపనమును జేయుటకు నిర్జీవములైన యాచారవ్యవహారముల నతిక్రమించి సజీవమైన యాచార వ్యవహారముల నవలంబించుట ప్రయోజనకరము. ప్రాజ్ఞులు ధర్మాధర్మవిచారణ చేసి ధర్మారాధనమును జేయుటకు బూనుకొనుట వివేకము. కాని నిందలకును దూషణలకును బూనుకొనుట వివేకము గాదు. స్వభావసిద్ధమైన ధర్మమునకు స్వార్థారోపణమును జేయుట, భ్రష్టత్వము నాపాదించుట యసంగతము.

అస్పృశ్యతా నివారణమునకును రాజకీయ సంస్కరణములకును సంబంధము లేదు. ఇది నూతనము గాదు. స్వామి దయానందుడు, వివేకానందుడు, రామకృష్ణుడు మొదలగు హిందూమత సంస్కర్తలీ ధర్మారాధనమున కిదివరకే పూనుకొని యుండిరి. ఒకవేళను రాజకీయమునకు సంబంధమున్నను నింద్యముగాదు. వర్తమానయుగము రాజకీయ యుగము. రాజకీయ సంబంధములేని ప్రజాజీవనము వర్తమానకాలమునందు దుర్లభము. ఆర్థిక నైతిక సాంఘిక వైజ్ఞానికాది విషయములందు రాజకీయసంబంధ మలంఘనీయముగ నున్నది. మతమునకును, రాజకీయమునకును సంబంధము కొన్నిదేశములం దప్రతిహతముగ నున్నది. చేష్టారహితమైన పారతంత్ర్యభాగ్యము ననుభవించుచున్న హిందూస్థానమునందు మతఘోష సందర్భాసందర్భములు లేకను బయలుదేరుట యాచారమైనది. దైవభక్తిపరాయణుడును త్యాగమూర్తియునైన గాంధిమహాత్ముడు హిందూమత విప్లవమునకు పూనుకొనినటు లారోపణచేయుట యన్యాయ్యము. ఆచారాభిమానావృతమైన హృదయమునందు స్వాతంత్ర్యపరమైన జ్ఞానకాంతులు ప్రసరింపజాలవు. హిందూమతాభిమాను లందరును మతాచార్యులు పూర్వమే ప్రసరింపజేసిన జ్ఞానకాంతులను ప్రసరింపజేసి హిందూ సంఘమును, హిందూమతమును, మానవధర్మమును, గాంధిమహాత్ముని సంకల్పమును, దేశసౌభాగ్యమును గాపాడుట పరమ ధర్మము.

[భారతి సాభిప్రాయ విశేషములు—జనవరి, 1933.]

సవర్ణులు - అవర్ణులు

మానవులందు ప్రపంచవ్యవహారములయందు ప్రకృతిసిద్ధము లయిన భేదములు గుణకర్మవిభాగాదులవలనను గలుగుచున్నవి. గుణకర్మవిభాగములు దేశకాలపాత్రాధారములు. దేశకాలపాత్రాధారములును, గుణకర్మసంజాతములునైన జాతిమతాది భేదములును, వర్ణాశ్రమ భేదములును అనిత్యములును, సాపేక్షములునుగాని శాశ్వతములును, నిరపేక్షములును గావు. ప్రవృత్తివలనను గలిగిన భేదముల నతిక్రమించి యాత్మోన్నతిని బడయుటకు సకల మానవులును సమానాధికారులు. సమానాధికారులైన తోడిమానవులను ధర్మబాహ్యులను జేయుట కేవలము దైవధర్మబహిష్కారణము. జన్మవలనను గలిగిన పరిస్థితులను నతిక్రమించి పురుషార్థములు బడయుటకు సకలజనులును నధికారులను పరమార్థమును హిందూమతేతిహాసములు వేనోళ్లను బోధించుచున్నవి.

వేదములు, వేదాంగములు, ధర్మశాస్త్రములు, పురాణకావ్యేతిహాసాదులు సత్యాన్వేషకులకు పరమార్థమును పరిస్ఫుటము చేయుచున్నవి. హిందూమత పరిణామమునందు కర్మమార్గము, జ్ఞానమార్గము, భక్తిమార్గము సర్వసమత్వసర్వాత్మత్వపరమైన పూర్ణయోగమునందు పరిపక్వమును బొందినవి. అద్వితీయమును, నఖండమును నైన పూర్ణయోగార్థమును ప్రస్థానత్రయాది మతగ్రంథములు బోధించుచున్నవి. ప్రవృత్తియందు జీవ మనవరత మభివృద్ధి నొందుచున్నవిధమును సొంతమైన జీవితచరిత్రము సువ్యక్తము చేయుచున్నది. జీవుడు జననము సంక్రమింపజేసిన ధర్మసంస్కారమునకు కర్తయైనటుల హర్తయును. అవ్యయమైన ఆత్మ, సాపేక్షములైన వర్ణాశ్రమాది సంస్కారముల నతిక్రమించి, నిరపేక్షమైన మోక్షమును బడయుచున్నది. అట్టి యాత్మోన్నతికి సకలజనములును, జాతిమతకులాదిభేదములు లేక, సమానాధికారులు. హిందూమత పరమార్థమైన 'తత్త్వమసి' 'సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ' ఇత్యాది మహావాక్యార్థములను విస్మరించి జడప్రాయమైన ఆచారధర్మారాధనపరాయణమైన మతమునందు హిందూమత పరమార్థమును గ్రహించుట సకలజనులకును పరమధర్మము. ప్రవృత్తియందు సంచలనము జీవధర్మము; నిశ్చేష్టత విలయమరణచిహ్నము.

శ్లో॥ చాతుర్వర్ణ్యం మయా సృష్టమ్
గుణకర్మ విభాగశః,
తస్య కర్తార మపి మాం
విద్ధ్యకర్తార మవ్యయమ్.
(భగవద్గీత)

మనుజులు, గుణకర్మవిభాగాదులు కల్పించెడి స్థితిగతులం కరణమునకువలె నకరణమునకును, ధర్మాధికారులు. మనుజులకు కరణాకరణ సామర్థ్యము లేనపుడు పురుషార్థసిద్ధియే దుష్ప్రాప్య మగుచున్నది. నిరుద్ధభారతము మానవధర్మపరమైన హిందూమత పరమార్థమును తేటతెనుగున పద్యరూపమునను హృద్యముగను బోధించుచున్నది.

గాంధిమహాత్ముని యుపదేశాదేశములు ప్రజాలక్ష్యమును హరిజన సమస్యయందు లగ్నము చేసినవి. మహాత్ముని ధర్మదీక్ష అవర్ణులందును సవర్ణులందువలెను మహాసంచలనమును గలుగజేసినది. హిందూస్థానమునం దంతటను హరిజనోద్ధరణమునకు ప్రచండమైన ప్రయత్నములు జరుగుచున్నవి. ఇతర రాష్ట్రములందువలెను ఆంధ్రరాష్ట్రమునందును హరిజనోద్ధరణమునకై ప్రబలప్రయత్నములు జరుగుచున్నవి. ఆంధ్రక్షేత్రమునందు హరిజనోద్యమాంకురము లిదివరకె తలయెత్తి వర్ధిల్లుచున్నవి.

సంస్కరణప్రియులైన శ్రీమంతులు, పండితులు, గ్రంథకర్తలు, కవులు, భక్తులు, మతాభిమానులు హరిజనోద్ధరణమునకు వారి విద్యావివేకసంపదలను వినియోగించినవిధమును ఆంధ్రదేశేతిహాసములు విశదము చేయుచున్నవి. సంస్కరణోద్యమునకు శ్రీయుత వీరేశలింగము పంతులుగారు పితామహులు; రఘుపతి వేంకటరత్నము నాయుడుగారు గురువులు; శ్రీ పిఠాపురము మహారాజాగారు రాజపోషకులు; చిలకమర్తి లక్ష్మీనరసింహము పంతులుగారు, మంగిపూడి వేంకటశర్మగారు మొదలగు కావ్యకర్తలు మంగళాశీర్వాదకులు; గూడూరు రామచంద్రుడు, వేమూరి రాంజీరావు, నల్లపాటి హనుమంతరావు, దిగుమర్తి హనుమంతరావు, తల్లాప్రగడ ప్రకాశరావు, నరసింహశర్మ, వెల్లంకి కృష్ణమూర్తి గారులు మొదలగువారు హరిజనసేవకులు. శ్రీయుత రాయుడు గంగయ్య, కమతము షణ్ముఖము, నరాలశెట్టి దేవేంద్రుడు, సుంద్రు వెంకయ్య, భాగ్యవర్మరెడ్డి, పాకేటి గురువులుగారు మొదలగు హరిజన నాయకులును స్వసంఘాభ్యుదయమునకు పాటుపడుచున్నారు.

ఆంధ్రావనియందు హరిజనోద్యమ వ్యాపనమునందు శ్రీయుత మంగిపూడి వేంకటశర్మగారి కృతి "నిరుద్ధభారతము" హరిజన సమస్యయందు పండితపామర హృదయమును లగ్నము చేసినవిధమునకు గ్రంథమునకు గలిగిన గౌరవప్రాపకములు ప్రమాణములు.

విశుద్ధభారతము! — భారతీయులందు హరిజను లత్యంతము విరుద్ధులు. భారతధర్మరక్షణమునకు విరుద్ధు లవిరుద్ధులు గావలసిన యవసరమును దేశకాలపరిస్థితులు సువ్యక్తము చేయుచున్నవి. అగ్రజధర్మపరాయణమైన భారతధర్మము దేశమునకును ధర్మమునకును దేవునకును నవర్ధదాయకమును, నన్యాయమును, నవమానకరమును. వేంకటశర్మగారు విరుద్ధభారతమునందు హరిజనుల పరివేదనమును, సవర్ణుల యపరాధములను, నుభయుల ధర్మనిర్వహణమార్గమును రసవంతముగ వర్ణించిన పద్యావళి రసానందమును గలుగజేయుచున్నది. శర్మగారి శీలమువలెను కావ్యశైలి యును, మృదువుగను, సరళముగను, సరసముగను నున్నది. ప్రతి పద్యమును భావగర్భితమైన దైన్యదృశ్యము, భక్తిదృశ్యము, కరుణాదృశ్యము, మహత్త్వదృశ్యము సాంగోపాంగముగ చిత్రించి నటులు కల్పింపబడి భావప్రపంచమునందు సంభ్రమమును గలుగ జేయుచున్నది.

సవర్ణులకు ప్రార్థనము సౌమ్యముగను, భావగర్భితముగను నున్నది :

ఉ. మాలల గోల భాగవత
మా, మరి భారతమా, వినంగ మా
కాలము పోవుటే ఫలము
కా కిక పుణ్యమ ! పూరుషార్థమా !
"మాల లటంచు జేర్కొనిన
మాత్రనె పాపము వచ్చు" నంచు బ్రా
హ్మ్యాలక, వీర లీ బయిసి
మాలిన దీనుల వాలకింపుడీ !

ఉ. వేదవిభాగమున్ జలిపె
విశ్వము సర్వము బ్రస్తుతింప : న
ష్టాదశపత్పురాణములు
శక్తిమతిన్ విరచించె ; నవ్వలో
కాదరణీయమైన యితి
హాసము భారతమున్ రచించె : న
ట్లాదరు పంకసంభవము
నొందెను వ్యాసుడు నిమ్న జాతుడే.

మ. పరజన్మం బిది యుత్తమం బనుచు నా
నాదేశవిద్వాంసులున్
వరుసన్ రూఢి యొనర్పినట్టిపలుకున్
వ్యర్థంబు గావించి యి
ట్లరరే ! మద్దిమృగాలు మానవులు వి
య్యాం బందుచున్నారు ; భూ
సురులారా ! దయఁజూచి పుల్కసులకున్
శుద్ధత్వమున్ నేర్పరే !

చ. మనువున క్రవతిన్, ఋషి
మండలికెల్లను నగ్రముక్కి, చె
క్కని మన వేదశాస్త్రముల
ఖ్యాతికి దెచ్చిన మత్స్య, ధర్మవున్
జనులయి వచ్చె గన్న మత
కర్తలకీర్తి కళాకళంక మీ
యనుచితవృత్తి బోవిడిచి
యార్య లఖండయంశంబు నొందరే.

సీ. సుపలేదు సుమండి ! కడజాతివారింట
భోజనంబులు సేయు బోలు ననుచు
పలుకలేదు సుమండి ! పంచమజాతితో
స్నేహంబు శ్రేపొద్దు సేయు డనుచు
చెప్పలేదు సుమండి ! చేరి మాలలతోడ
బొందుగా వియ్యంబు లందు డనుచు
ఆడలేదు సుమండి ! యంత్యవర్ణాలను
విందువేడ్కలకు రావింపు డనుచు

తే. ఆర్యవరులార ! సహభోజనాదికములు
సహజపద్భావసంపద సమము గావు !
ఐకమత్యంబు సమకూర్చి యలరజేయు
సానుభూతియె యున్నంటిసరి సుమండి !

సీ. పోయుకున్నది మిమ్ము పోయునట్టులు మమ్ము
భూమతమకు దీవి భూమిదేవి
మీకు వెన్నెల గాచి మాకు గాయుటలేదె
చలువలవరసీమ చందమామ
మీమీదనే కాని మామీద వీవదే
సరససౌరభశాలి చల్లగాలి
వెలుగు వేడియు మీకు గలిగించి మా కీదె
భవ్యసౌఖ్యకరుండు భాస్కరుండు

తే. కురిసి మీపైని మాపైని గురియుచున్న
సకలసస్యావనసుకీర్తి జలదమూర్తి
దైవసృష్టికి బక్షపాతంబు లేదు ;
సృష్టి నీక్షించి తెలియరే ! శిష్యులార !

అవర్ణులకు జేసిన హెచ్చరికయును సంబోధనమును వారి వికాసమునకు సాధనముగ నున్నది.

ఉ. పంచములార ! యంతరిత
భవ్యగుణోత్కరులార ! సక్రితో
దంచిత శక్తులార ! యున
మర్త్యులి ! మీరలు ! గోష్ఠిమందలో

పంచితమై చరించు నెల
వ్యాఘ్ర కిశోరము రీతి బూర్తిగా
పంచితు లైతి రాత్మ బల
వైఖరి నెంచుడు ! మేల్కొనుం డి.కన్.

సీ. టవి లేదనుచు మమ్ము జూడరా దందురా
పరిశుభ్రతను మాకు గఱపరాదె !
పరమమూర్ఖులు మీరు పనికిరా రందురా
తెలివితేటలు మాకు దెలుపరాదె
వన్యజంబుల మీరు సాటిరా రందురా
మహితబుద్ధులు మాకు మప్పరాదె
కరము నీచులు మీరు కలియరా దందురా
నెఱతనంబును మాకు నేర్పరాదె !

తే. అతిదరిద్రు లగుట రోతు మందు రేని
సిరి గలుగు మార్గములు మాకు జెప్పరాదె !
భూతదయ యుంచి, పటు సానుభూతి నించి
శ్రేయములు గూర్పరయ్య ! దేశీయులార !

సీ. త్రాగుబోతు లటంచు దప్పెంచబోదురా
మద్యపాయు లింకెంతమంది లేరు !
గొడ్డుమాంసము దినే మడ్డివా రందురా
మాంసభక్షకు లెంతమంది లేరు !
నీచంబు లెఱుగని నీచుల మందురా
మావంటివా రెంతమంది లేరు !
నిత్యసేవకు లంచు నిరసింతు మందురా
మందభాగ్యు లింకెంతమంది లేరు !

తే. ఉచితరీతిని భాషించు నొప్పిదంబు
లేనివా రని మన్నింపరేని, యితర
మనుజులం దట్టివా రెంతమంది లేరు !
మమ్ము జాల్కొనజేయు మూలమ్ము గలదె !

సీ. మము మీరు వెలివేసి మన్నింప కుంటచే
మాలిన్యటను మేము చేరవలసె
పరిశుద్ధతను మాకు గఱపకుండుటచేత
మాలిన్యమున మున్గి తేలవలసె
చదువు చెప్పక మమ్ము వదలివేయుటవల్ల
నజ్ఞానకూపమం దణగవలసె
నీతు లేమియు మాకు నేర్పకుండుటచేత
దుర్నీతిలో బడి దొర్లవలసె

తే. మన మతంబున గల ధర్మ మర్మములను
జెప్పనికతాన నన్యులం జేరవలసె
కలసి చేదోడు వాదోడుగా మెలంగు
మ మ్మిటు లుపేక్ష సేయ నేమమ్ము గలదె !

సీ. మాకు మీరు మతంబు మప్పకుండినను మీ
మతమె మా మత మంచు మదిని దలచి
వెలివేసి మీ రెంత వెలువరించుచు నున్న
ప్రశాంతమును మిమ్మె యనుసరించి
అదయులై మ మ్మెంత యణగద్రొక్కుచు నున్న
నుద్ధరించెద రంచు బుద్ధి నమ్మి
చదువిక దున్ప్రాజ్ఞానాంధుపందు ద్రో
సినను మా గురు లంచు సేవచేసి

తే. మేము మిము వీడకున్నాము మేకలట్లు
కటికితనమున మమ్మిట్లు గాసిబెట్ట
తగవుగా, దింక మాకు విద్యల నొసంగి
దయ యొసంగగ బ్రోవరే దాతలార !

సీ. కాపురంబులు చేయగా జాట్టుగుడిసెలే
కాని లోగిళ్లు లెక్కకును లేవు
చెలగి కట్టంగ మాసిన చింపిగుడ్డలే
కాని వల్వలు కొంచమైన లేవు
త్రావంగ మాకల జావయు, గంజియే
కాని యన్నమును శాకములు లేవు
సొగసుగా దాల్ప గాజులు, బూసపేరులే
కాని బంగరుసగల్ లేశ లేవు

తే. పంట పండింపగా మారివారిచేత
కాని సొంతంబు లెందును గానరావు
అకట ! మా ఘోర దారిద్ర్య మొకరికైన
జాలి పుట్టింపదాయెనా ? శ్రీలులార !

దిగంత విశ్రాంతమైన ధర్మఘోష వ్యాసయుగమునందు వలెను గాంధి నవయుగమునందును బధిరశంఖారావముగ నున్నది. సనాతనులును సంస్కరణ ప్రియులును హిందూమహాధర్మబోధను నీకృతియందు దెలిపినటులు ప్రశాంతచిత్తులై యనుభవించి కర్మయోగారూఢు లగుదురుగాత !

శా. ఇందా లెల్ల పడద్రిపేసుకొని వ
ద్యావంబు నౌదార్య మిం
పొందన్ సర్వసమత్వ మాచరణచే
బోధించి సర్వప్రజా
బృందాలన్ వడిలో నిముడ్చుకొనుచున్
ప్రేమించుచున్ గందులున్

[illegible]
విన్నప్ప మున్నంవఁగా
హిందూదేశము మద్ద రింవఁగదవే !
హిందూమహాధర్మమా !

సీ. ఆ బుద్ధదేవుఁ డీ ట్లవతరించె నటంచు
బౌద్ధసంఘము సదా ప్రణుతిసేయు
జీసుండె యెహూవాపున జనియించె నిజ మంచు
క్రైస్తవసంఘము కెల్ల సన్నుతింప
ఆ యేసునాథుఁ డీ ట్లవతార మెత్తెనఁ
డనుచు క్రైస్తవసంఘ మభినుతింప
ఆదినారాయణునంశచే నుదయించె
నవు నంచు సకలహిందువులుఁ గొలువ
తే. అఖిలదేశాలవారు మహాత్ముఁ డనఁగ
సకలధర్మస్వరూపుండై యడరు గాంధి
తగవుఁ దప్పఁ డధర్మంబుదారిఁ బోఁడు
కినియఁ డాతనిహితబోధ వినుఁడు ! మనుఁడు !

ఉ. ఆరయ హిందుదేశమున
నైదవభాగము [illegible]
వ్వారు గదా ! నిరంతరము
నైచ్యపుభావముతోఁ జూచినన్
వారలు వైర మూని మన
పై నిః మతాంతరులై, ద్విధాత్వ మీ
పారఁ జరించినన్ మరల
భారతవర్షము వృద్ధిఁ జెందునే !
సీ. మాల మాదిగలును మనవంటి మనుజులే !
వారి ప్రాణము మన ప్రాణ మొకటె !
సర్వావయవములు సర్వేంద్రియములును
సర్వమానవులకు సమముగాదె !
నీర మాహారము నిద్రయు మనకును
వారికిఁ గూడ నావశ్యకములె !
వారల దేహంబువలె మన దేహంబు
రక్తమాంసాదుల రాశి యగును !

తే. మోదఖేదాలు, సుఖదుఃఖములును, మరియుఁ
పుణ్యపాపాలుఁ, గలిమిలేములును సరులె!
ఉభయులకు హెచ్చులొచ్చు లే మున్న వింక?
మనసు వైశాల్యంబు నెనసి క్రమ్మ ఆడుగాక!

మ. మనదేశంబున జన్మమెత్తి మనకా
ర్యంబున్ సదా కోరి తా
మనయంబున్ మన సంఘవృద్ధికయి దా
స్యం బోవఁగాఁ జేయుచున్
మన దైవంబులఁ గొల్చుచున్ మన మతా
మ్నాయప్రకారంబుగా
మనుచున్నన్ మనదేశసోదరులె యు
న్మాటన్ విచారింపమే!

విరుద్ధ భారతమునకు రెండుకూర్పులు ముగిసినవి. అందరి రసవంతములైన పద్యము లాంధ్రావనియం దంతటను వ్యాపకము నొందినవి. పట్టణములందును, పల్లెలందును, సభలయందును, సమాజములందును, నిందలిపద్యములను ప్రాచీనపద్యములనువలెను చదువుట పరిపాటియైనది. ఈ విఖ్యాత గ్రంథమునకు మూడవ కూర్పునకు. ఆంధ్రలోకమునకు చిరపరిచితమైన గ్రంథమునకు, చిరపరిచితుడైన గ్రంథకర్తకును పరిచయవాక్యములను వ్రాయుట యసమంజసము. శ్రీయుత వేంకటశర్మగారిమీదను, విరుద్ధ భారతము మీదను, విషయముమీదను గల గౌరవాదరణములు నన్నీ చర్విత చర్వణమునకు పురికొలిపినవి.

ఆంధ్రలోకము, సుపరిచితమైన విరుద్ధభారతమున కాదర స్వాగతంబుల నొసంగుగాత! భగవదనుగ్రహమునను వాంధ్రాభ్యుదయమును, మానవధర్మాభ్యుదయమును కూడుగాత!

[విరుద్ధ భారతము పరిచయ వాక్యము—1933]

పూర్ణపురుషుడు

శ్రీ కాశీనాథుని నాగేశ్వరరావు పంతులుగారు

శ్రీ నోరి నరసింహ శాస్త్రి

1

మహాపురుషులు – పూర్ణపురుషులు

"ఓం పూర్ణ మదః పూర్ణ మిదం
పూర్ణాత్పూర్ణ ముదచ్యతే
పూర్ణస్య పూర్ణమాదాయ
పూర్ణ మే వావశిష్యతే."

మహాపురుషు లనదగినవారు చాలా అరుదుగా ఉంటారు. విశేషమహాత్త్వము ఏ ఒక్క అంశలో చూపినా, అట్టివారిని మహాపురుషు లనవచ్చును. ఆ అంశలో వారు లోకానికి మార్గదర్శకులుగా ఉంటారు. మహాకవులు, మహాస్థపతులు, శిల్పులు, చిత్రకారులు, ఉత్తమ వాగ్గేయకారులు ఈ కోవలోని వారే. ఏ శాస్త్రములోనైనా విశిష్టమైన మార్గము చూపినవారందరూ మహాపురుష శబ్దవాచ్యులే. క్షణక్షణమూ నూతన వికాసము పొందుతున్న ఆధునిక విజ్ఞానశాస్త్రములో కొత్త కొత్త మెట్లువేసిన గెలిలియో, న్యూటను, మెండలీను, డార్విను, మార్కోని, ఐన్‌స్టీన్, పాశ్చర్, ఇత్యాదు లెందరో మహాపురుషు లనదగినవా రున్నారు. చార్వాక దర్శనమంటూ ఒకటి గ్రంథరూపంగా ఇప్పుడు మనకు లభ్యము కాకపోయినా, చార్వాకుడు కేవల పురాణపురుషుడు కాడు. అతడు "శరీరము పృథివ్యాపస్తేజోవాయువు లనే నాలుగు భూతములనుండి, సురాబీజములనుండి మదశక్తి పుట్టినట్లు, ఉద్భవించిన చైతన్యమే; దేహముకంటె వేరుగా ఆత్మ అనేది లేదు; వేదములు, అగ్నిహోత్రాది కర్మలు పౌరుషమూ బుద్ధీ లేనివారి కోసము పుట్టిన బ్రదుకు తెరువులు; బ్రదికినన్నాళ్లు అప్పుచేసి ఐనా సుఖంగా బ్రదుకవలె, ఈ శరీరము బూడిద ఐన తర్వాత మళ్లీ ఎట్లా వస్తుంది?" అని నిర్భయముగా చాటిన నాస్తిక దర్శన కర్త. అటువంటి చార్వాకుడు నిస్సందేహముగా మహాపురుషుడే! ఎంతో జననాశనానికి కారకులైనారని నేడు లోకము నిందించుట పరిపాటియైన హిట్లరు, ముసోలినీవంటి నియంతలు కూడా మహాపురుషులు కాదనడము మన అల్పత్వాన్నీ, అజ్ఞానాన్నే ప్రదర్శిస్తుంది. మిక్కిలి ఊర్జస్వంతమైన సత్త్వము ఎవరిలో ఉన్నా వారిని మహాపురుషు లనడమే ధర్మము. రావణకుంభకర్ణులు హిరణ్యాక్ష హిరణ్య కశిపులవంటి పురాణ పురుషులుకూడా మహాపురుషశబ్దవాచ్యులే!

మహాపురుషులలో వెలిగిన మహాత్త్వము మంటగా మండి లోకాన్ని దహించినప్పుడు వారిని గర్హిస్తాము; అట్లుకాక అది దివ్యజ్యోతియై లోకాన్ని చల్లబరచి కల్యాణకరమైన మార్గములో నడిపించినప్పుడు, అట్టివారిని పూజిస్తాము. అంతేకాని రెండురకాలవా పురుషులను ప్రస్తావించక ఉండలేము. వారంత గొప్పవారు కనుకనే, కావ్యములు కాంతా సమ్మితముగా ఉపదేశించునని కావ్యమర్మజ్ఞు లంటూ, అవి 'రామాదివత్ వర్తితవ్యం, న తు రావణాదివత్' అని శ్రీరాముని నామము స్మరించిన వెంటనే రావణుని పేరు స్మరించక తప్పలేదు.

మహాపురుషులకు వారికి అభిమానపాత్రమైన విషయములో ఎంత అతిశయమున్నా, తక్కిన విషయాలలో వారు అతిసామాన్యులుగా ఉండవచ్చు. ఆధునిక విజ్ఞానానికి మూలపురుషుడని పాశ్చాత్యులు ఉద్ఘోషించే ఆర్కిమిడీసు "బాతు"లో స్నానంచేస్తూ ఉండగా, నీటిలోవేసిన వస్తువుల భారాన్నిగూర్చిన సిద్ధాంతము స్ఫురించగానే, ఆనందపరవశుడై ఉన్నవాడున్నట్లుగా దిగంబరుడై వీధి వెంట పరుగెత్తి వెళ్లినాడంటారు. నెపోలియనువంటి మహావీరునికి రాత్రులు పిల్లి అంటే భయమట. ఒకరాత్రి తన గదిలో అల్లరిచేసిన పిల్లికి భయపడి దానిని పిస్తోలుతో కాల్చగా గురి తప్పినదట. ఇంగ్లండును రక్షించిన నెల్సనుపేర లండనులో ట్రఫాల్గరుస్క్వేరు నిర్మించి గౌరవించారు; కాని ఆయన వ్యక్తిగతమైన అవినీతిజీవితము కూడా జగద్విదితమే. అలెగ్జాండరు మద్యపానమత్తుడై ఉన్న సమయములో, అతని విజయాలకు నిజముగా కారకులైనవారు అతని సేనాధ్యక్షులే అని ఉద్ఘాటించినందుకు, క్లీటసు అనే తన పెంపుడు సోదరుణ్ణి, పైగా తనకు పలుమారులు ప్రాణరక్షణచేసిన ప్రాణదాతను శూలముతో పొడిచి చంపివేసినది చరిత్ర ప్రసిద్ధము.

మహాపురుషులు, మహాత్ములు తమ మార్గములో ఎంత మహాత్త్వము కలవారైనా, ఇతర విషయాలలో పసివారివలె ఉండడముకూడా కద్దు. సినీమారంగములో చార్లీచాప్లిను యుగపురుషుడు. గాంధిమహాత్ముడు ఇంగ్లండు వెళ్లినప్పుడు వారిని దర్శించడానికి చార్లీచాప్లిను అనుమతి కోరగా, మహాత్ముడు "ఎవ రాయన?" అని అడిగినట్లు పత్రికలలో చదివినాము. పైగా అవి చార్లీచాప్లిను ప్రతిష్ఠ శిఖరాగ్రము అధిష్ఠించిన రోజులు! షా వలె పెంకితనముగా మాట్లాడేవాడు కాడుగదా మహాత్ముడు! అది చదివినప్పుడు మాబోంట్లకు "ఈ అజ్ఞానమునకు" మహాత్మునియందు గౌరవము శతగుణముగా అతిశయించినది. అట్టిది మహాత్ములలో రాణిస్తుంది.

మహాత్ముడు విద్యార్థిగా ఉండగా తాను పాఠ్యగ్రంథాలే కాని ఇతర ఇంగ్లీషు పుస్తకాలు చదవలేదని ఆత్మకథలో వ్రాసుకొనినారు. ఐనా ఆయన ఇంగ్లీషు శైలిలో పటుత్వము తేటదనమూ అనితరసాధ్యమైనవికదా! రాజకీయ నాయకుడైన తర్వాతనైనా ఆయన చేసిన ఆర్థిక రాజకీయ గ్రంథపఠనముకూడా చాలా తక్కువే. ఐనా కార్యరంగములోకి దిగినప్పుడు, ఆయన బుద్ధి కర్తవ్యమును సులువుగా గ్రహించి, అత్యంతములకు సూటిగా దాని

బాణమువలెనే ప్రసరించి భేదించేది. ఆయన ఉప్పుసత్యాగ్రహము ప్రారంభించినప్పుడు ప్రపంచములోని ప్రసిద్ధ రాజకీయార్థికవేత్తలు అది ఒక వెర్రిఊహగా వర్ణించి నవ్వినారు. కాని దాని మహత్తర పరిణామము చూచినతర్వాత, ఆ గ్రాంథిక పండితులు తామే వెర్రివాళ్లమని గ్రహించి, తమ సిద్ధాంతసూత్రాలు మార్చుకొన్నారు. మహాపురుషుల చర్యలే ఆ విధంగా ఉంటవి. అట్లా కొత్తదారులు తొక్కినవారు కనుకనే వారు మహాపురుషులు !

కాని పూర్ణపురుషులు అటువంటివారు కారు. వారికి ఏదో ప్రత్యేకాంశములో అపరిమితమైన శక్తి మహాపురుషులకువలెనే ఉండడము అసంభవముకాదు కాని అసాధారణము. అందువల్ల పూర్ణపురుషులు ఉత్తమ విషయా లన్నిటిలో మహాపురుషులు పెట్టిన ఒరవడిలో వారి అడుగుజాడలలో నడుస్తారు. దేదీప్యమానమై మిరుమిట్లు కొలుపుతూ ఏకముఖంగా ప్రసరించే వెలుగువలె వారు వెలుగకపోవచ్చును. వారి ఆత్మలోని వెలుగు సర్వతోముఖమై ఎల్లప్పుడూ ప్రజ్వలిస్తుంది. ఆ వెలుగు ఎప్పుడూ చల్లదనమే కలిగిస్తుంది, తపింపచేయదు; కల్మషాన్ని హరిస్తుంది కాని దాన్నికూడా బాధపెట్టకుండా తొలిగిస్తుంది. వారి ప్రతిభ సమస్త విషయాలను స్పృశిస్తుంది, స్పృశించిన దాని నల్లా ఉజ్జీవింపజేస్తుంది, లోకకల్యాణకరమైన మార్గములో ప్రవేశపెడుతుంది. అట్టివారే పూర్ణపురుషు లనదగినవారు !

పూర్ణపురుషుల ప్రజ్ఞ విశ్వవిస్తారముగా వ్యాపించడానికి సర్వసామాన్యముగా సాహిత్యము పునాదిగా ఉంటుంది. సాహిత్య స్వభావమే ఎన్నిటినో కూర్చుకుని ఏర్పడడము. సాహిత్య శబ్దము లోనే కూడిఉండడము, హితముగా మనిఉండడము ద్యోతిత మవుతుంది. కవికి సాహిత్యవేత్తకు చతుష్షష్టికళలలో జ్ఞాన ముండవలెనని మమ్మటభట్టాది సాహిత్యతత్వజ్ఞాలు నిర్ధారణ చేసినారు. సాహిత్యమునుండి వారల దృష్టి సంగీతమువిూదికి, నాట్యము, చిత్రకళ, శిల్పము, స్థాపత్యము మొదలగు లలితకళలు అన్నిటివిూదికి మళ్లుతుంది.

ఈ విధంగా లలితకళ లన్నిటివిూదను నిష్ఠమైనవారి బుద్ధి, లలితకళల ఆవిర్భావానికి మూలమూ, వాని ప్రవర్తకత్వానికి ధ్యేయమూ ఐన మానవసంఘమువిూదికి తిరుగుతుంది. వారు కష్టమూ బాధా ఎక్కడ కనబడినా చూచి భరించలేరు. చూచి జాలిపడి కన్నులు అవలికి త్రిప్పుకుని ఊరుకోలేరు. సర్వవిధాలా ఆర్తులఆర్తి తొలగించడానికి పూనుకుంటారు. అన్యాయము ఎక్కడఉన్నా, సరిచేయడానికి యత్నిస్తారు. అజ్ఞానము బహురూపాలుగా లోకాన్ని ఆవరించి వారికి కనిపిస్తుంది. అజ్ఞానాంధకారంలోకి తమ ఆత్మలోనుంచి కాంతిరేఖలు ప్రసరింపజేసి వెలిగిస్తారు. ఉన్నతాదర్శాలు కలవాళ్లు వారికి తటస్థపడితే, వారిని దేవాలయంలో దేవుణ్ణి పూజించినట్లు పత్రం పుష్పం ఫలం తోయం సమర్పించి కృతకృత్యులమయినా మనుకోరు. అట్టివారి ఆదర్శసిద్ధికి యథాశక్తిగా తోడ్పడి, వారికి అనుయాయులైనట్లే అనుసరిస్తూ, తమతోపాటు ఇతరులను అనుసరింపజేస్తారు.

సాంఘికసేవ వారిని తరుచుగా రాజకీయాలలోకి లాగుతుంది. కాని వారి రాజకీయాలు అధికార పదవులకు ప్రాకులాడేవి, తమవారికి మాత్రమే మేలుకూర్చేవి, కావు. అవి విశ్వమానవ కల్యాణానికి దోహదముచేసే రాజకీయాలు !

మహాపురుషుల బుద్ధి పరిమితవ్యాప్తి కలది కావచ్చును; వారు కఠినులూ నీతిబాహ్యులూకూడా కావచ్చును. పూర్ణపురుషుల బుద్ధి కాని ప్రవృత్తికాని అట్టిదోషముల కెన్నడును పాల్పడదు. దానికి ముఖ్యమైన కారణము అనేక జన్మలలో చేసిన పుణ్యఫలమంతా వారి కీజన్మలో ప్రారబ్ధకర్మగా మూర్తీభవించడమే. నీచములు అవినీతి కరములు లోకవిద్విష్టములు ఐన కార్యములవంకకు వారి ప్రవృత్తి ప్రసరింపదు. అట్టివాటి వ్యామోహమునుండి ప్రయత్న పూర్వకముగా తమ బుద్ధిని మళ్లించుకొనవలసిన అవస్థ వారి కీ జన్మలో అవసరములేదు. ఆ భ్రాంతులూ, వాటిని నిగ్రహించడమూ, పూర్వజన్మలలోనే సాధనచేసి ఈ జన్మ ఎత్తినవారు ! ఆత్మలోని అవినీతిని నిగ్రహించుకొనడానికి ఈ జన్మలో వారు శక్తివ్యయముచేయ నవసరములేని పుణ్యపుంజము మూర్తీభవించిన వారు పూర్ణపురుషులు ! గీతలో ఆత్మసంయమ యోగమనే ఆరవ యధ్యాయములో, అర్జునుడు "యోగసాధన చేసియు మనశ్చాంచల్యముచే సిద్ధిపొందలేనివాని గతియేమి ?" అని ప్రశ్నింపగా, శ్రీకృష్ణభగవానుడు, "కల్యాణకృత్తు ఎన్నడును దుర్గతిని పొందడు నాయనా ! పుణ్యలోకములలో కొంతకాలము గడిపి సదాచారులైన సంపన్నుల యింట పుట్టును. లేక ధీమంతులైన యోగుల కులమునందే జన్మించును. అట్టి జన్మ దుర్లభతరము. అపైన నతడు పూర్వజన్మ జ్ఞానమును పెంపొందించుకొనుచు, తిరిగి యోగసిద్ధికొరకే యత్నించును.

"పూర్వాభ్యాసేన తేనైవ
హ్రియతే హ్యవశోఽపి సః,
జిజ్ఞాసు రపి యోగస్య
శబ్దబ్రహ్మా తివర్తతే.

ప్రయత్నా ద్యతమానస్తు
యోగీ సంశుద్ధ కిల్బిషః
అనేక జన్మ సంసిద్ధ
స్తతో యాతి పరాం గతిమ్ !"

అని అభయ మిచ్చినాడు. ఇందులో 'శబ్ద బ్రహ్మాతివర్తతే' అనే పదబంధానికి పూర్వాచార్యుల వివరణ లిచ్చి నాగేశ్వరరాయలు క్లుప్తముగా "కర్మయోగి ఆత్మయోగి" అని వివరించినారని గమనింపదగినది.

పూర్ణపురుషు లైనవారి బుద్ధి సాహిత్యమూలముగా ఆరంభమై, కర్మయోగములో ప్రవృత్తమై, ఆత్మయోగముగా

పరిణమిస్తుంది. అప్పుడే వారికి పూర్ణపురుషత్వము సిద్ధిస్తుంది. అందువల్లనే వారి సర్వప్రయత్నములు సర్వతోముఖముగా ప్రసరిస్తవి. ఆత్మవిద్య సాధన చేసేవారికి ప్రాప్తమయ్యే ఉత్తమసిద్ధి సర్వాత్మ భావము. శ్రీ శంకర భగవత్పాదులు తమ శ్రీ దక్షిణామూర్తి స్తోత్రములో ముఖ్యముగా ప్రతిపాదించినది సర్వాత్మభావమే. దాని ఫలశ్రుతి యిట్లున్నది:

> "సర్వాత్మత్వ మితి స్ఫుటీకృత మిదం
> యస్మా దముష్మిన్ స్తవే
> తేనాస్య శ్రవణా త్తదర్థమననాత్
> ధ్యానాచ్చ సంకీర్తనాత్,
> సర్వాత్మత్వ మహావిభూతి సహితం
> స్యా దీశ్వరత్వం స్వతః
> సిద్ధ్యే త్తత్పున రష్టధా పరిణతం
> చైశ్వర్య మవ్యాహతమ్."

సర్వాత్మ భావము సిద్ధించిన పురుషుడు ఆబ్రహ్మస్తంబపర్యంత మైన సమస్త సృష్టిలో ఆత్మనే దర్శిస్తాడు. ఆత్మనే అంతటా చూచేవారికి మోహశోకా లుండవు. "తత్ర కో మోహః కః శోక ఏకత్వ మనుపశ్యతః" అని ఈశావాస్య మనుచున్నది. అట్టి వారికి "ఆత్మవత్ సర్వభూతాని" భాసిస్తవి. దీనినే జర్మను తత్త్వవేత్త కాంటు నీతిశాస్త్రము (Ethics) మూలసూత్రముగా సంతరించినాడు. అదియే మహాభారతములో ధర్మపథముల కన్నిటికి పరాయణముగా వక్కాణింప బడినది. ఆ పద్యమే శ్రీ నాగేశ్వరరాయలు ఆంధ్రపత్రికకు ఒరవడిగా గ్రహించి సంపాదకీయము శిరోభాగమున అలంకరించేట్లు చేసినారు.

> "ఒరు లేయవి యొనరించిన
> నరవర, యప్రియము తన మనంబున కగు, దా
> నొరులకు నవి సేయకునికి
> పరాయణము పరమధర్మ పథముల కెల్లన్."

సర్వాత్మ భావము కార్యరూపము ధరించినప్పుడు ఏ విధంగా ఉండునో ఈ పద్యము వర్ణిస్తున్నది.

సర్వభూతములందు ఆత్మభావము ప్రకాశించిన వారికి ప్రకృతి సిద్ధముగా సర్వభూతములయందు ప్రేమ, దయ, నిండియుండును. ఎవ్వరియందును శత్రుభావ ముండక అంతటా మైత్రియే ప్రసరించును. ఇతరుల కోపములు వారు సులభముగా గ్రహింపగలరు; కాని వాటిని కఠినముగా నిందింప బూనుకొనక, మృదువుగా సరిచేయుదురు. హింస వారి స్వభావమునకే విరుద్ధము కనుక అహింస అభ్యాసము చేయకయే వారికి సిద్ధించును. సత్యమే వారికి భాసించుచుండుటచే, వారు సత్పథమునుండి ఎన్నడు తొలగరు. వారలు హిమాచలమువలె ధీరోన్నతులు, మహోదధివలె శాంతగంభీరులు. వారు లోకమంతటిని తమ కరుణాపాంగములో విలోకింపగలరు, సమస్త లోకాంచలము లను చల్లగా స్పృశింప గలరు!

అన్నిశాస్త్రములలో మాకు ప్రవేశ మున్నది, అన్ని విద్య లలో మాకు నైపుణ్య మున్నది, అని ప్రదర్శించుకొనుటకు వివిధ మార్గములలో కొంచెమైనను సాధన చేయువారున్నారు! అట్టి వారిని ఆంగ్లములో "Jack of all Trades" (జాక్ ఆఫాల్ ట్రేడ్సు) అని అంటారు. అట్టివారిని శ్రీ కాశీ కృష్ణాచార్యులవారు "చిల్లర దుకాణము" అని చమత్కరించేవారు. అట్టివారికిని పూర్ణపురుషులకును ఏమాత్రము పోలిక లేదు. ఛాందోగ్యములో ఉద్దాలకుడు "త మాదేశ మప్రాక్ష్యో యే నాశ్రుతగ్ం శ్రుతం భవ త్యమతం మతం అవిజ్ఞాతం విజ్ఞాతమ్" అని శ్వేతకేతువును ప్రశ్నించెను. ఏది తెలిసికొన్నచో సర్వము తెలియునో, ఇక తెలిసి కొనవలసినది ఉండదో ఆ వస్తువు తెలిసికొన్నావా, అని ఆ ప్రశ్న తాత్పర్యము. ఆ వస్తువు దర్శనభాగ్యమే కొంతయినా ఉన్నవారే పూర్ణపురుషులు.

కాబట్టి మహాపురుషులకంటె కూడా పూర్ణపురుషులు అరుదు! పూర్ణపురుషులై యుండికూడా ఏదో ఒక విషయములో నైనా మహాపురుషత్వముకూడా సాధించినవారు ఎన్నడోకాని జన్మించరు. శ్రీ కాశీనాథుని నాగేశ్వరరాయలు మహాపురుషత్వము కూడా సాధించిన అసాధారణ పూర్ణపురుషుల కోవలోనివారు!

బిరుదములు ప్రతాపనామములు. అవి సార్థకములైనప్పుడు ఆ వ్యక్తుల స్వరూపమును సూత్రప్రాయముగా ప్రదర్శించును. ఆంధ్ర విశ్వవిద్యాలయమువారు వారి కిచ్చిన కలాప్రపూర్ణ పట్టము వారి పూర్ణపురుషత్వమును లాంఛనప్రాయముగా సూచించు నది. 1924 లో జరిగిన ఆంధ్ర మహాసభలో వారికి ఏకగ్రీవ ముగా నిచ్చిన దేశోద్ధారక బిరుదము వారి పూర్ణపురుషత్వమునే నిర్ధారించును. ఇక వారికి మహాత్ము డిచ్చిన విశ్వదాత బిరుదమో, దాతృత్వములో వారికున్న మహాపురుషత్వమునుకూడ ఉద్ఘాటించును. నాగేశ్వరరాయలు చేసిన మహత్కార్యము లెన్నో ఉన్నవి. ఐనా వారి పేరెత్తగానే, అందరికీ ముందుగా స్ఫురించేది వారి దాతృత్వము. వారు కరు డు శిబివంటి మహాదాతల కోవలోని వారు. లక్షలు దానముచేసిన శ్రీ నాగేశ్వరరాయలు శివైక్యము పొందేనాటికి, వారికి లక్షల ఋణ మున్నదంటే వారి దాతృత్వ మహత్త్వమునే గోచరింపజేస్తుంది.

ఈ విధమైన మహాపురుషత్వ సిద్ధికల అసాధారణ పూర్ణపురుషత్వము అనేక జన్మలలో చేసిన సాధనవలననేకాని సిద్ధింపదు. భగవద్గీతను ఆచార్య పురుషులు బహువిధముల వ్యాఖ్యానించియున్నారు. నాగేశ్వరరాయలు తమ భగవద్గీత పీఠికలో ఏమన్నారు?

> "భగవద్గీతలు ప్రత్యేక మతస్థుల కేర్పడిన
> మత గ్రంథము గాకను మానవాభ్యుదయమున
> కనుకూలమైన పూర్ణ యోగశాస్త్రము."

భగవద్గీతను వారి గ్రంథము దంతటను మరల మరల పూర్ణ యోగపరముగానే వ్యాఖ్యానించుట మనము ప్రత్యేకము గమనింపదగినది. వారు గ్రంథరూపముగా వ్రాసినది ఒక్క భగవద్గీతా వ్యాఖ్యానమే. పూర్ణపురుషులు కనుకనే సర్వమత సమన్వయ రూప మైన భగవద్గీతాగ్రంథమునే వ్యాఖ్యానించుటకు వారు పూను కొనినారు. వారందులో దర్శించినదియు పూర్ణయోగమే!

2

బాల్య యౌవనములు

శ్రీ నాగేశ్వరరాయులు ప్రభవ చైత్ర బహుళ ద్వాదశి బుధవారమునాడు (1-5-1867) కృష్ణాజిల్లా ఎలకుర్రు గ్రామములో జన్మించిరి. వీరిది పండిత త్రయములో శ్రీపతి పండితుల వంశమని ప్రసిద్ధికల ఆరాధ్యబ్రాహ్మణ కుటుంబము. ఈ శ్రీపతి పండితులు శివుని పరమేశ్వరత్వము శివభక్తుల అతిశయమూ స్థాపించుటకై పట్టువస్త్రములో చంద్రనిప్పులను కట్టి బెజవాడలో ప్రదర్శించెనని బహుకాలమునుండి ప్రసిద్ధి కలదు.

నేడు ఆరాధ్య బ్రాహ్మణులలో యజ్ఞోపవీతముతోపాటు ఇష్టలింగధారణముచేసే ఆచారము నియతముగా ఉన్నది. వారికి శైవదీక్ష ఉన్నట్లే ఉపనయనాది వైదిక సంస్కారాలుకూడా ఉన్నవి. ఈ విధమైన సామరస్యము సాధించిన శైవులు, ఆంధ్రదేశములోని ఆరాధ్యశాఖవారే కాని ఇతరులు ఎక్కడను లేరనియు, ప్రస్తుతము మైసూరులో అక్కడక్కడ అట్టివారున్నను, వారు ఆంధ్రదేశమునుండి పూర్వమెప్పుడో వలసపోయిన ఆరాధ్యబ్రాహ్మణులే యనియు తద్విదులు చెప్పుచున్నారు. ఆరాధ్యబ్రాహ్మణులలో ఇష్టలింగ ధారణము పండితత్రయ కాలములో లేదనియు, తర్వాత నెప్పుడో అవలంబించిరనియు, శ్రీ కె. వి. లక్ష్మణరావుగారి వంటివారు సూచించిరి. కాని నాగేశ్వరరాయులకు ఈ యాచారము పండితత్రయ కాలములో కూడ నుండెనన్నట్లు విశ్వాసము కలదని వారి బసవపురాణ పీఠికలో కొన్ని వాక్యములవలన స్ఫురించుచున్నది.

ఏది ఏట్లున్నను, ఆరాధ్యబ్రాహ్మణశాఖలో పూర్వాచారముల యందు శ్రద్ధ, శివునియందు తీవ్రమైన నిష్ఠ, ఉన్నంత విస్తారముగా ఏ ఇతర బ్రాహ్మణశాఖలోను లేదనుట అతిశయోక్తి కాదు. ఆ నిష్ఠవలన వారిలో పెందరికో అద్భుతశక్తులు సిద్ధించెడివి. పూర్వాచారనిష్ఠ ఇతరశాఖలలోవలెనే, నేటికాలములో, వారిలో గూడ క్షీణోన్ముఖ మవుచున్నను, నాగేశ్వరరాయులు జన్మించునాటికిని పద్ధెనిమిదిన వాటికిని ఏ మాత్రమును క్షీణించి యుండలేదు.

వారి తండ్రిగారు బుచ్చయ్య అయ్యవార్లంగారు షట్కాల శివపూజాపరాయణులు. తల్లి శ్యామలాంబగారు గణార్చనాపరులైన ఖండవల్లి సోమనాథశాస్త్రిగారి కుమార్తె. ఆమె బహుకాలము సంతానము లేకుండి, తండ్రిగారితో శ్రీశైలము వెళ్లి, అక్కడ దీక్షగా మండలకాలముపాటు శ్రీశైలమల్లేశ్వరునకు ప్రదక్షిణ నమస్కారాలు చేసిన పిమ్మటనే, ఆమెకు సంతానము కలిగినది. అందులో ప్రథమ సంతానము శ్రీ నాగేశ్వరుడు. కాబట్టి వారు శ్రీశైలమల్లేశ్వరప్రసాద జనితులు!

నాగేశ్వరరాయులు జీవించియుండగా శ్రీశైలజీర్ణోద్ధారమునకు ఎంతో శ్రమపడిరి. వారి యనంతరమునకూడా ఆంధ్రపత్రికాధిపతులు శ్రీశైలాలయవృద్ధికి లక్షల నిధి సమాలుచేసి ప్యామి కర్పించిరి. ఇందుకు కారణము ఆస్తికులైన దాక్షిణాత్యులందరు నిత్యము శ్రీశైలక్షేత్రమును కాశితో తుల్యమైన మహాత్మ్యము గలదిగా భక్తితో స్మరించుచుండుట మాత్రమే కాదు. దానికితోడు వారలకు నాగేశ్వరరాయులు మల్లేశ్వరప్రసాద జనితులనే అభిమానము ప్రత్యేకముగా నుండుటే.

అట్లే వారికి బెజవాడమీద అభిమాన ముండుటకు అక్కడ దుర్గాభవనము, దుర్గకళామందిరము నిర్మించుట, మరెన్నియో సంస్థలకు సహాయము చేయుట, నేడు ఆంధ్రపత్రికకు అక్కడ ప్రత్యేక కేంద్రము స్థాపించుట — వీనికి అన్నిటికీ కారణము బెజవాడ బహువిధముల కేంద్రమగుటయే కాదు. శ్రీ నాగేశ్వరరాయులకు వారి వంశమునకు మూలపురుషు శైవ శ్రీపతి పండితులు బెజవాడవాస్తవ్యులనే విశ్వాసముండుట కూడ తోడైనది. ఒకానొక సందర్భములో, వారు తమ వంశము వారు తర్వాత ఇతర ప్రదేశములకు తాత్కాలిక నివాసార్థము వెళ్లినను, మూలస్థానము, నిజనివాసము బెజవాడయే అని స్పష్టముగా సెలవిచ్చిరి.

నాగేశ్వరరాయులు జన్మించిన వెంటనే జన్మకాలాదికము విని, వారి బంధువులలో బహు తపస్సంపన్నులై సిద్ధవాక్కులని ప్రసిద్ధికల కాళహస్తి లింగంగారనే పూజ్యపురుషుడు 'ఈ బాలుడు మహాపురుషుడు, మహోదాత్త అవుతా'డని ఆశీర్వదించిరి.

నాగేశ్వరులు తమ శైశవమాదిగా తమ వంశములోని పూర్వపురుషుల మహత్త్వములు, తాను మల్లేశ్వర వరప్రసాదమను భావము, తాను మహాపురుషుడు మహోదాత్త కాగలడని అమోఘవాక్కులు చేసిన యాశీర్వచనము వింటూ ఉన్నందున, నాగేశ్వరరాయులకు ఉన్నతాదర్శములు ఉద్భవించి స్థిరమై క్రమక్రమముగా పరిణతినొంది యుండుననుటలో ఎట్టి సందేహమును లేదు. ఉత్తమబీజము సుక్షేత్రములో పడినప్పుడు మహావృక్షముగా వివృద్ధమై పుష్పఫలాదులతో మనోజ్ఞమై తన్ను ఆశ్రయించిన పాంథులకు చల్లని నీడను ప్రసాదించును గదా!

నియమనిష్ఠలు లేనివారు ఏదీ సాధనచేయులేరు. కాని అవి కొంతకాలానికి కేవలము ఆచారాలుగా పరిణమించే ప్రమాదమున్నది. అప్పుడు వాటిని ఉల్లంఘించడమే ధర్మమవుతుంది. అట్టి ఉల్లంఘనలను మన ధర్మశాస్త్రాలు అంగీకరించే ఉన్నవి. అవి వ్యాకరణశాస్త్రములో అపవాద మాత్రాలవంటివి. ధర్మ

మనుష్యులుండడానికి కేవలాచారాలను ఎప్పుడు ఉల్లంఘించవలెనో ధర్మనిష్ఠులకే కాని తెలియదు. ఈ ధర్మసూక్ష్మము కేవల వ్యామోహాబద్ధులకుగాని కేవలాచారనిష్ఠులకుగాని తెలియదు.

పూర్వజన్మకృత పుణ్యవిశేషముచేతనే నియమనిష్ఠలు కల వంశములో జన్మ సంభవిస్తుంది. సందేహములేదు. కాని ధర్మాన్ని ఉజ్జీవింప జేయడానికై జన్మమెత్తినవారికి తమ యింటిలోని పెద్దల ఆచారాలే కొన్నివేళలలో ప్రతిబంధకాలవుతవి. తల్లిదండ్రుల కోరికలకు విరుద్ధముగా ప్రవర్తింపవలసిన సంకట మేర్పడుతుంది. కొంద రిది కఠినప్రవృత్తితో సాధిస్తారు. తనకు ఉపనయనము చేయదలచిన తండ్రి నుల్లంఘించి లేచిపోయిన బసవేశ్వరుని చర్య యిట్టివానిలోనిది. మరికొందరు ఇది పెద్దలకు చేతనయినంతవరకు తక్కువబాధ కలిగించే విధముగా సాధిస్తారు. ఈ రెండవ పద్ధతినే నాగేశ్వరు లవలంబించినారు.

పూర్వాచార పరాయణులైన తండ్రిగారికి అప్పటిలో నూతన మైన ఆంగ్ల విద్యాభ్యాసము సమ్మతము కాదు. కాని ఈ విష యములో తల్లిగారి అండవలన వారు ఆంగ్లవిద్యాభ్యాసము చేయగలిగినారు.

ఆ కాలములో ఆంగ్లవిద్యాధికులను శ్రీ కందుకూరి వీరేశలింగము పంతుల సంఘసంస్కరణోద్యమము, బ్రాహ్మమతప్రచా రము, వారి నిర్భీకవర్తన నీతి ఎక్కువగా ఆకర్షింప సాగినవి. ఆ నూతన భావాలు శ్రీ నాగేశ్వరులు హృదయములోనే అప్పటికి ఫలించి ఉన్నందున, సంపూర్ణరూపము పొందలేదు. కాని నాటకాలలో పాత్రధారణ చేయవలెననే అభినివేశము మాత్రము తండ్రిగారికి ఎక్కువ బాధయే కలిగించి యుండవలె! నాటక రంగములో ప్రవేశించినవారు తరుచుగా నీతిబాహ్యులై ప్రవర్తించు చుండుటే, నటులను పెద్దలు విటులతో కలిపి పలుకు చుండుటకు ప్రధాన కారణము. దానికి తోడు సాయంవేళలను రాత్రులందును గడ్డము చేయించుకొనుట మొదలైన అనాచార క్రియలు ఆ కాలములో ఆచారనిష్ఠ కలవారి కెంత బాధ కలి గించెడివో మన మూహింపవలసినదే!

ధార్వాడ కంపెనీవారు ఆంధ్రదేశములో నాటక ప్రదర్శన ములు చేసి వెళ్ళినతర్వాత నాటక ప్రదర్శనాభిరుచి, ముఖ్యముగా ఆంగ్ల విద్యాభ్యాసము చేసేవారిలో, పెరిగినది. నాగేశ్వరరాయలు అప్పుడు బందరులో విద్యాభ్యాసము చేస్తూ ఉండేరి. వారిని బందరు హిందూ థియేటరు ఆకర్షించినది. వారు హరిశ్చంద్రలో చంద్రమతి పాత్ర, శ్రీ కృష్ణతులాభారములో రుక్మిణిపాత్ర, ధరించి జనాకర్షణము చేసేవారట. నాగేశ్వరరాయలు పెద్దవారైనతర్వాత వారి ధీరోదాత్త విగ్రహమును ప్రదర్శించే వారి ఛాయాచిత్రాలు చూచి, వారి రూపకల్పనము చేసికొనే నేటికాలపు మనబోంట్లకు, వారు అట్టి సుకుమార పవిత్ర స్త్రీపాత్రలు ధరించి విరహించే వారంటే ఆశ్చర్యంగా ఉండవచ్చును. కాని చక్కగా భావన చేయగలవారికి వారి ప్రకృతిలో ఎంత లాలిత్యము సౌమ్యత సౌశీల్యము మూర్తీభవించి ఉండెడివో ఊహించడము సాధ్యమవుతుంది; తర్వాత సంవత్సరాది సంచికలలోనేమి భారతిలో నేమి నాట్యకళకు వారిచ్చిన ప్రచారము మనకు అవగత మవుతుంది.

ఏమైననేమి, ఈ నాటక వేషధారణము విష్ణవరులగు తండ్రిగారికి ఎంతో బాధ కలిగించి ఉండునది. పైగా వారు నాటక కంపెనీతో దేశాటనముకూడా చేసేవారు. 1885 లో జగ్గయ్యపేటకు నాటక ప్రదర్శనాలకు నాగేశ్వరులు వెళ్ళిన సమయములో తండ్రిగారికి బాగా జబ్బుచేసినది. ఆ వార్త అందినా, ప్రకటనలు ముందుగానే కంపెనీవారు చేసియున్నందున, వారు వెంటనే తండ్రిగారి సన్నిధికి రాలేకపోయిరి. కాని అదృష్టవశము చేత అవసానవేళకు కొంచెము ముందుగానైనను రాగలిగినారు. తండ్రిగారి ఆరాధనాదికము మహావైభవముగా జరిపి వారు తృప్తిపడవలసి వచ్చినది.

అదేవిధముగా వారు ముఖ్యముగా రెండు విషయాలలో తల్లిగారి కోరికలకు గూడ వ్యతిరేకముగా వ్యవహరింపవలసి వచ్చి నట్లు తోస్తుంది. ఇందుకు ప్రధాన కారణము నాగేశ్వరులు యౌవనములో ఆదర్శసిద్ధికై పూనిన దీక్షావేశమే కాని మరి యొండుకాదు. పలుగురివలె ఏదో ఉద్యోగములో ప్రవేశించి, చాలీ చాలని వేతనములో ఇంటిపట్టున కడుపులో చల్ల కదలకుండా ఉండి సుఖజీవనము చేయుచున్నామనే తృప్తిపడడము వారి కెంత మాత్రము సమ్మతము కాకపోయినది. వారి జన్మవేళలో వారి పెద్దలు సెలవిచ్చినట్లు 'మహాపురుషుడు మహాదాత' కావలెననే ఆవేశమే వారి నందులకు ప్రేరేపించి యుండవలె!

నాగేశ్వరులు ఉన్నత విద్యకు చెన్నపట్టణము వచ్చిరి. శ్రీ రెంటాల వెంకట సుబ్బారావుగారు అప్పుడు చెన్నపట్టణము లోని ఆంధ్రులలో ప్రముఖుడు. హైకోర్టు న్యాయవాది. అనేక గ్రంథాలు రచించిన మేధావి. విక్టోరియా డిపో అనే పేరుతో మందుల వ్యాపారమేకాక మరెన్నో వ్యాపారములుకూడా చేయుచుండిన సంపన్నుడు. వారు నియోగి బ్రాహ్మణులు. లింగ ధారణము చేసినవారు. వారిని స్ఫురద్రూపి బుద్ధిమంతుడు అగు నాగేశ్వరరాయలు ఆకర్షించినారు. వారు తమ మేనకోడలు రామాయమ్మగారిని వివాహమాడుమని నాగేశ్వరులను కోరినారు. శ్రీ కొండ వెంకటప్పయ్య ఇత్యాది మిత్రుల వలన తెలిసికొని

వివాహానికి నాగేశ్వరు లంగీకరించినారు. తమ ఆరాధ్యబంధువులందుల కిష్టపడరని వారికి తెలుసును. వివాహమునకు బంధువులే కాదు తల్లిగారుకూడా రాలేదు. మిత్రులే పెళ్లిపెద్దలుగా వారి వివాహము 1890 లో చెన్నపట్టణములో జరిగి పోయినది. ఆనాడది సంఘములో ఎంత సాహసకార్యమో నేటివారి కవగతము కాకపోవచ్చును. 'ధారణము' లేనివారిని అప్పటి ఆరాధ్యకుటుంబములలో భోజనాదులలో మడికి పనికిరాని వారినిగా దూరముగా ఉంచేవారనుటలో సందేహము లేదు. ఈ సందర్భములో మరొక్క విషయముకూడా గుర్తుంచుకున్నచో, నాగేశ్వరులకు సౌజన్యము, పరమత సహనము ఎంతగా ఉన్నవో స్పష్టముగా తెలియవచ్చును. ఇతర కుటుంబముల పిల్లలను వివాహమాడినప్పుడు. ఆరాధ్యులు వారికి శైవదీక్ష ఇచ్చి ధారణము చేయించిగాని శివపూజకు ఆరాధనాదులకు భోజన భాజనాదులకు యోగ్యమైనవారినిగా భావింపరు - శ్రీవైష్ణవులలో సమాశ్రయణము వలెనే! నాగేశ్వరరావుల ధర్మపత్ని ఆజన్మాంతము ధారణచేయకున్ననూ నా లామెను నిర్బంధింపలేదు.

తల్లిగారికి కుమారుడు న్యాయవాదవృత్తిలో ఉండి, ఏదో ఉద్యోగములో ప్రవేశించి, జీవనము సాగించగా చూడవలెనని కోరిక. కాని నాగేశ్వరులకు అది రుచింపలేదు. స్వతంత్రజీవనము చేయుచు విశేష ధనమార్జించి మానవకల్యాణమునకు దానిని వినియోగింపవలెనని వారి యాశయము. అందుకు వ్యాపారమే సాధనమని వారి నిశ్చయము. ఆ ఉద్దేశములో 1892 లో ముందు బొంబాయి వెళ్లినారు. తర్వాత 1894 లో కలకత్తాకు నివాసము మార్చినారు. తిరిగి 1896 లో మదరాసు వచ్చినారు. మరల రెండవసారి బొంబాయికి 1898 లో ప్రయాణమైనారు. అక్కడనే 1899 లో అమృతాంజనము వ్యాపార మారంభించినారు. నెమ్మదిగా అదియే వృద్ధిపొంది, వారి యాశయసిద్ధికి సహకరించినది. అప్పుడు వారు ఎన్ని యవస్థలు పడియుందురో మన మూహింపవలసినదే. తల్లిగారికి ఈ యవస్థ ఇష్టములేదు. కుమారుడు ఏదో చిన్నఉద్యోగములో చేరి సుఖపడవలెననియే ఆమె కోరిక. అందులో వారు ఆమె కోరిక తీర్చలేకపోయినారు. ఆమెను తమతో బొంబాయి తీసికొని వెళ్లినారు. కాని పూర్వాచార పరాయణురాలగు నామెకు ఆ మహానగర జీవనము సరిపడక స్వగ్రామము వచ్చినది. ఆమెకు జబ్బుచేసినదని తెలియగానే నాగేశ్వరులు పత్నితో కలసి స్వగ్రామము వచ్చి ఎన్నోవైద్యములు చేయించినారు. లాభములేక పోయినది. 1902 లో ఆమె దివంగతురాలైనది. నాగేశ్వరరావులు తల్లిగారి అంత్యక్రియలు మహావైభవముగా చేసి, ఆ సందర్భములో డెబ్బదిమంది మాహేశ్వరుల నర్చించిరట. ఆ విధముగా వారు మాతృఋణము తీర్చుకొనగలిగిరి.

ఆ కాలములో శ్రీ నాగేశ్వరుల బొంబాయి జీవితము చూచాయగా కొంతవరకు వారి బావగారికి వ్రాసిన ఉత్తరమును బట్టి తెలిసికొనవచ్చును. నెలకు 30 రూపాయలు జీతమువిూద ఒక జమీందారుగారివద్ద ట్యూటరు ఉద్యోగము కుదిర్చి స్వస్థలమునకు రమ్మని వ్రాసిన లేఖకు జవాబుగా నాగేశ్వరులు వ్రాసిన లేఖ అది. దాని కీ విధంగా శ్రీ గొర్రెపాటి వేంకటసుబ్బయ్యగారు భాషాంతరీకరణము చేసినారు:

"ప్రియమైన బావగారికి!

"పదిమంది చుట్టపక్కాల నడుమను ఉండడం మంచిదేకాని తొమ్మిది సంవత్సరాలనుంచి నా స్వభావానికీ ఆశయానికీ తగిన కృషిలో బాధపడుతున్నాను. ఇంకా గమ్యస్థానం చేరుకోలేదు. భగవంతుడు ఏనాడు చేరుస్తాడో తెలియదు. కాని, అంతవరకూ ఎన్నికష్టాలైనా పడదలచుకున్నాను. నా ప్రయత్నంలో గెలుస్తానా, అదృష్టవంతుణ్ణే. ఓడిపోతానా, నాపలేక బ్రతుకుతూవున్న వేలకొలది దురదృష్టవంతుల్లో ఒకణ్ణవుతాను. నా కిష్టంలేకపోయినా తప్పనిసరినిబట్టి ఒక కార్యాలయంలో పనిచేస్తున్నాను. ఎప్పుడవకాశం దొరికితే అప్పుడే దాన్ని తన్నేస్తాను ఈ ఉద్యోగం నా మనఃప్రవృత్తికి అనుకూలంగా లేకపోయినా పూర్వస్నేహమూ, లావాదేవీలనుబట్టి కొంతకాలం చెయ్యక తప్పదం లేదు.

"ప్రస్తుతం నెల 1 కి రు. 100-0-0 లు ఇస్తున్నారు. దేవుడు మేలుచేస్తే, వచ్చే సంవత్సరం మొదటినుంచీ రు. 150-0-0 లు ఇవ్వవచ్చును. నామట్టుకు నా కొక యజమాని ఉన్నా దన్నమాటేగాని నేను సంపూర్ణంగా స్వతంత్రుణ్ణే. అయినా నా కిదేమీ తృప్తికరంగా లేదు. దీనికి తోడు నా మందులు, పుస్తకాలవల్ల నెల 1 కి మరో రు. 50-0-0 లు వస్తున్నవి. ఆ వ్యాపారాన్నే వృద్ధిచెయ్యాలని నే నెంతో అభిలాషపడుతున్నాను. కాని, డబ్బు లేనందువల్ల ఎప్పటికప్పుడే వాయిదా వేయవలసి వస్తున్నది.

"మీ రిప్పిస్తామన్న ట్యూటర్‌షిప్పును రు 30-0-0ల వేతనంమీద నేనంగీకరించలేను. నాకు పైకి రావలెనని అంతులేని అపారమైన ఆశ ఆకాంక్ష ఉన్నవి. ఏదో ఒకనాడు నా కోరిక ఫలించి తీరుతుందని నా నమ్మకం. ప్రస్తుత పరిస్థితుల్లో బొంబాయికంటే మరేచోటూ నా కనుకూలంగా ఉండదు. వారిచ్చే రు. 30-0-0 లతో

శనివారపుపేటలోగానీ, మరెక్కడగాని ఉన్నా నా సుఖ స్వప్నాలన్నిటికీ నేను స్వస్తిచెప్పవలసిందే. నా జీవిత భీమాకే నేను నెల 1 కి రు. 23 లు కట్టాలి. మిగిలిన ఏడు రూపాయలతో, మిగతా అప్పు సప్పు లిలా ఉన్నా, జీవితం ఎలా గడుస్తుంది? అందువల్ల నా కది ఇష్టంలేదు. పైగా వ్యక్తిసేవ యెప్పుడూ చాలా కష్టం. రాజా మంచివాడు కావచ్చును. ఆయనను నేను తృప్తి పరచలేకపోవచ్చును. అతిరజ్ఞానంలేని, సంకుచితబుద్ధులైన జనులమధ్య అభివృద్ధి చెందడం ఇంతకంటే నాకు కష్టంగా ఉంటుంది. అందువల్ల మీ సహాయాన్ని నేను కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా తిరస్కరిస్తున్నాను.

మీ విశ్వాసి,

(సంతకం) కె. నాగేశ్వరరావు."

పై ఉత్తరమునుబట్టి అప్పటి నాగేశ్వరుల ఆర్థికపరిస్థితి యువగతమగును. సందర్భవశాత్తుగా ఆ కాలములో బొంబాయి నివాసము నేటికంటె ఎంత తక్కువ వ్యయముతో సాధ్యపడేదో, బి. ఎ. చదివినవారికి ఆంధ్రప్రాంతంలో ఏమి జీతాలు ముట్టేవో కూడా తెలియువస్తవి. కాని మన కవియస్వీ యనుస్తాలు. అందులో వారు తమ ఆశయసిద్ధికి ఎంత కఠినదీక్షతో పరిశ్రమించినారో మనము ముఖ్యముగా గమనింపదగినది. తమ ఆశయము సిద్ధింపని పక్షములో ఎంత నిర్లిప్త భావము వ్యక్తము చేసినారో కూడా గమనింపవలె. వానికి తోడు వినయముతో చెప్పినా వారికున్న దూరదృష్టి కూడా వ్యక్తమవుతుంది. అన్నిటికంటె తమయందు ప్రేమతో ఇష్టములేని విషయము వ్రాసిన తమ బావగారియందు అందులో వారు ప్రదర్శించిన సౌజన్యము, నిగ్రహము చూడవచ్చును. వారు ప్రసిద్ధులై బహుముఖముగా కార్యనిర్వహణమునకు పూనుకొనినప్పుడు వారిలో ప్రత్యేకముగా వ్యక్తమవుతూ వచ్చిన వారి సౌజన్య సౌహార్దములు ఈ లేఖ ఉద్ఘాటిస్తుంది.

వా రింత శ్రమపడి ఆర్జించిన ధనము, వారివల్ల నిరాశముగా, ఏమాత్రము కష్టపడకుండా, రావలెనని కాంక్షించుచు, వారిని మధ్య మధ్య చికాకుపెట్టిన యాచకలోకము ముఖ్యముగా చదివి మననము చేసికోదగినది!

నాగేశ్వరరాయలు తల్లిగారియు బంధువులయు మాట యీ విషయములో వినకున్నందుననే, లక్షలార్జించి దానముచేసి దేశోద్ధారకుడు, విశ్వదాత కాగలిగినారు. "నాకు అపారమైన ఆశ ఆకాంక్ష ఉన్నవి" అని వారందులో వ్రాసినది గుర్తుంచుకోవలె!

3

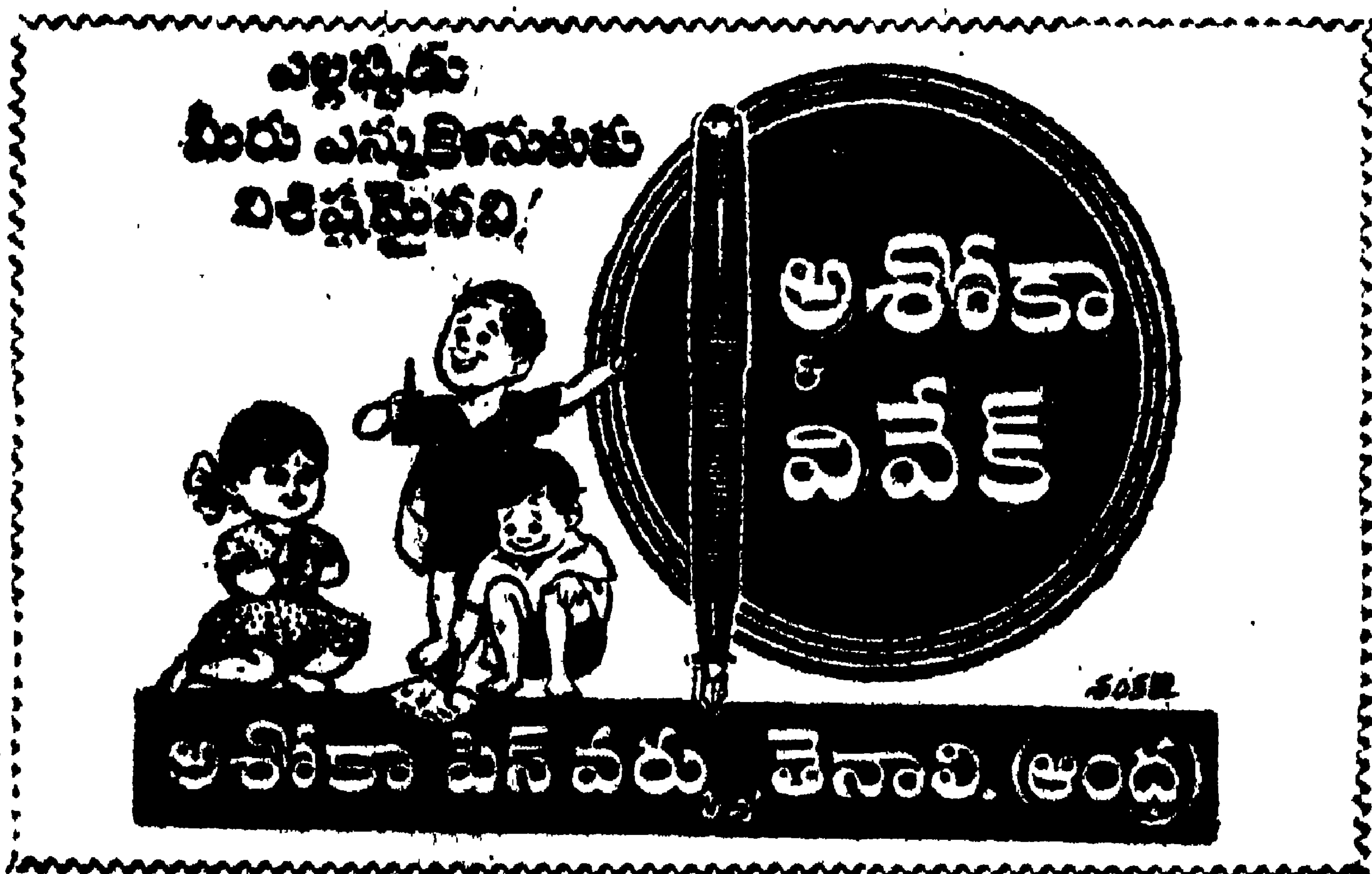
త్రివిధ యాత్రలు

వేదములు, ఇతరమతముల ధర్మగ్రంథములు, ఉత్తమ కావ్యములు తరుచుగా కొన్ని పదాలనూ వాక్య సముదాయాలనూ మరల మరల ఉద్ఘాటిస్తూ ఉంటవి. ఆ విధంగానే మహాపురుషులు పూర్ణపురుషులు మరల మరల కొన్నివిషయాలను ఉద్ఘాటిస్తూ ఉంటారు. మహాత్ముడు ఎప్పుడూ సత్యాహింసలను గూర్చి ప్రస్తావించేవారు. వారి సత్యాగ్రహము కూడా సత్యాగ్రహమే. వారట్లు చేయుటకు కారణము భాషలో వైవిధ్యము ప్రదర్శింపలేక కాదు, అవి వారి ప్రవృత్తికి మూలభూతమైన సూత్రములు గనుక! అట్టివానిలో వారిని నడిపించిన విశేషములు మనకు గోచరించును. శ్రీ నాగేశ్వరుల రచనలలో ఈ క్రింది వాక్యములు ఒకే రూపముతోగాని, రూపాంతరము లతోగాని, పునఃపునరావృత్తము లగుచుండుట గమనింపదగినది:

"జీవయాత్రను దేవయాత్రను జేయుట—జీవయాత్రను విషయయాత్రను చేయక శివయాత్రను చేయుట—జీవయాత్రను దేహయాత్రార్థము కాక ఆత్మయాత్రార్థము చేయుట—జీవయాత్రను మోక్షయాత్రను చేయుట—జీవయాత్రను కైవల్యయాత్రను చేయుట—జీవయాత్రను స్వర్గయాత్రను జేయగల నీతిధర్మములను 'నీతి నిధి' విశదము చేయుచున్నవి—స్వధర్మనిర్వాహణమునకు సకల ధర్మములందును ఆత్మధర్మము ప్రధానము—జీవయాత్రయందు మానవధర్మమును సార్థకము చేయుటకు నిత్యమైన యాత్మధర్మమువలె అనిత్యములైన దేహేంద్రియ మనోధర్మములు ప్రయోజనకరములుకావు—నరుడు చతుర్విధ పురుషార్థముల సాధించుచు నారాయణపదమును సాధింపవలయు నన్నాడు."

బుద్ధిమంతులైనవారు మననము చేసినచో, ఈ పైకొద్ది మాటలతో మానవుల కుండవలసిన ఉత్తమాదర్శములును, ఉండకూడని అధమాశయములును, నిరూపింపబడినవని గ్రహింప జాలుదురు. అవి మంత్రములవలె ఎల్లప్పుడును మననము చేయదగినవి. నాగేశ్వరులు తమ రచనలచేతనేమి, తమ యాచరణచేతనేమి, తమ జీవితమువల్లనేమి, లోకమున కనుగ్రహించిన ఉపదేశము, సందేశము ఈ మాటలలోనే ఇమిడి యున్నది. ఇందులో కూడా కొంత పదభేదము కనబడుచున్నను, అన్నిటిని సమన్వయము చేసినచో, జీవయాత్రను ముఖ్యముగా మూడుధ్యేయములతో సాగింపవచ్చునని సూత్రీకరింపబడినదని తెలిసికొనదగును. వానిలో మొదటిది పశుప్రాయుల కుద్దేశించినది. సర్వసాధారణ సహజమైన దగుటచే, వనికివచ్చినది. రెండవది మధ్యమాధికారులను ఉద్దేశించినది. మూడవది ఉత్తమాధికారుల కద్దిష్టమై వారలను ఉత్తీర్ణుల గావించునట్టిది.

మొదటిది జీవయాత్రకు దేహయాత్రకు, విషయయాత్రకు అంకితము చేయుట. సూక్ష్మముగా నిందులో రెండు భేదములు కలవనవచ్చును. అందులో మొదటిది జీవయాత్రను ఎట్లో దేహము నిలుపుకొనజాలుటతో తృప్తిపొందుట. రెండవది విషయ వాంఛలు సంపాదించుకొని, శారీరకభోగమే ధ్యేయముగా పెట్టుకుని, దాని సాధనములకై పరిశ్రమించి, ఇహలోకసౌఖ్యము అనుభవించి, తావన్మాత్రముచే తృప్తినొందుట. ఈ రెండు విధముల యాత్రలలో ఏది నికృష్టతరమో నిర్ధారించుట కష్టసాధ్యము. ఒకటిపశుప్రాయులది, రెండవది నరకయాత్రకు పాథేయము కూడబెట్టునది. ఈ రెండు విధముల యాత్రకు మూలము పశుత్వమును ఉపాసించుటే. నేడు లోకములో సర్వత్ర ప్రచలితమై బహురూపములుగా ప్రత్యక్షమగుచున్న దిదియే! ఈ ప్రవృత్తియే ఎంతో ఆకర్షకముగా ఉండి లోకవినాశహేతువైనది.

ఈ శాశ్వతస్థితిని అధిగమించుటకే లోకములో అవతరించిన మహాత్ములందరును పాటుపడినారు.

ఇక రెండవది జీవయాత్రను దేవయాత్రను చేయుట. దీనియందు ప్రవర్తించువారు కేవల విషయోపభోగములతో తృప్తిపొందరు. జీవయాత్రను లలిత లలిత మొనర్చుకొందురు. లలితకళ లందించు ఆనందము, సంగీత మనుభవింపజేసే ఆనందము, కావ్యరసాస్వాదనవేస్తే కలిగే ఆనందము, సత్కార్యాచరణము చేతను, పరోపకారముచేతను, భూతదయచేతను, నీతియుత ప్రవర్తనముచేతను, సత్యవాక్యముచేతను కలిగే ఆనందము అనుభవించుట ఈ కోవలోనివారి ధ్యేయము. ఇట్టి జీవయాత్ర నడిపేవారికి, ఈ లోకమే స్వర్గముగా భాసిస్తుంది. మరొకలోక మున్నదని విశ్వాసమున్నవారు, ఇందువల్ల దేవలోకప్రాప్తి కలుగు తుందని భావిస్తారు. వీరుచేసిన పుణ్యము క్షీణింపగా మరల మానవజన్మ నెత్తుతారని శాస్త్రాలు చెప్పుచున్నవి. కనుక ఇది మధ్యమాధికారుల నుద్దేశించి చెప్పినది.

ఈ రెండింటికి పైది జీవయాత్రను శివయాత్రను, నారాయణపదవీయాత్రను, కైవల్యయాత్రను, ఆత్మయాత్రను, మోక్షయాత్రనుగా చేయుట. ఔపనిషదులు వీనిలోకూడ సూక్ష్మ తారతమ్యాలు ఎన్నవచ్చునుగాని, నాగేశ్వరుల దృష్టిలో అట్టిభేద మున్నట్లు కనుపించదు. సర్వాత్మభావముతో వ్యవహరించే జీవన్ముక్తులను, సర్వకర్మఫలములను పరిత్యజించి భగవత్ప్రీతికరముగా నాచరణముచేసే యోగీశ్వరులను, ఉద్దేశించి చెప్పిన దీ యాత్ర. ఈ యాత్ర పునరావృత్తి రహితమైనది. సచ్చిదానంద స్వభావమైనది. దాని యతిశయమూ స్వరూపమూ అనుభవైక వేద్యమే కాని వాక్కులకూ మనస్సుకూ కూడా ప్రాపింపసాధ్య మైనదికాదు. ఈ మూడవ యాత్ర జీవయాత్రను దేవయాత్రగా చేసికొనే పుణ్యపురుషులలో ఏ కొందరు ధన్యాత్ములకో లభించు తుంది. దేవయాత్ర ఆరంభించని వారికి ఈ మూడవయాత్ర కనుచూపుమేరలోకూడా ఉండదనడానికి ఎట్టి సందేహమూ లేదు.

ఈ మూడు విధములైన యాత్రలను నాగేశ్వరులు స్వానుభవమునుండి వర్ణించినవే యనవచ్చును. కాని వారు తమ జీవయాత్రను కేవల దేహయాత్రగా సాగించిన రోజులు మనకు తెలియరావు. వారు బాల్యములో యౌవనములో ధనాభావముచేత ఎటువంటి బాధలు పడ్డారో, విశ్వదాతగానే వారిని ఎరిగిన మనకు ఊహింప సాధ్యముకాదు. వారు అప్పుడప్పుడు ప్రసంగములో బాల్య దశలో ఒకనాటి తమ యనుభవము ప్రస్తావించి, ఈ విధంగా అనేవారట. "ఆ నాటి ఉదయమే నా చేతికి ఒక్కకాసీ లభించి ఉంటే, ఇప్పుడు పదివేలు లభించినా కలుగని సంతోషము పొంది ఉండేవాడను!" విశ్వదాత ఆ స్థితిలో ఒక్కనాడైనా ఉన్నారని మనము గుర్తుంచుకోవడము అవసరము. అటువంటి అనుభవాలు సామాన్యమానవులను లోభులనుగాను, వక్రబుద్ధితో లోకమును నిందించేవారినిగాను మార్చివేస్తవి. కాని నాగేశ్వరులవంటి ధీరులను అమృత స్వరూపులనుగా పరిణమింపజేస్తవి. ఎవరైనా కష్టములో ఉండి, సహాయము కావలెనని అపేక్షిస్తే, వారి కానాటి ఉదయము తాము పడ్డ నరకబాధ స్మృతిలోకి వస్తూ ఉండవలె, తాముపడ్డ బాధ ఇతరులకు రాగూడదనే దీక్ష కలుగుతూ ఉండవలె! అందువల్ల తమకు వరవడి పుట్టినంతవరకు అప్పుచేసి అయినా అట్టి ఆర్తుల ఆర్తి నివారింపవలెననే తీవ్రవేదన ఆవేశమూ ఉండవలె. దేహయాత్ర సాగించుటకు వారనుభవించిన కష్టముల స్మృతివల్లనే, నాగేశ్వరులు విశ్వదాత అయినారు. ఎంతటి పూర్వజన్మ పుణ్యవిశేషము ఈ జన్మములో ఒక్కసారిగా ఉద్బుద్ధమైనవారికోకాని, అట్టి పరిపూర్ణ పరిణతి సాధ్యపడదు.

నాగేశ్వరుల జీవయాత్ర, దేహయాత్ర, సాగించుటే దుష్కరముగా ఉన్న కాల మున్నదని మాచాయగానైనా తెలియవస్తున్నది కాని విషయయాత్రగా సాగిన కాలము ఎంత వెదకినను కానవచ్చుట లేదు. పుణ్యజన్ములైనవారిని విషయయాత్ర ప్రలోభపెట్టలేదు. అట్టిప్రలోభములకు గురియైనవారు వానితో పోరాడి జయించి మహాపురుషులు కావచ్చునేమో కాని పూర్ణపురుషులయ్యే అవకాశము లేదు. అందువల్ల నాగేశ్వరులు తమ జీవయాత్రను విషయయాత్రకు అంకితము చేసికొన్న చిహ్నము లెక్కడా కనిపించవు.

అయితే వారి జీవయాత్ర స్పష్టముగా దేవపథమందు కైవల్యపథమందు తిరుగులేకుండా ఎప్పుడు నిలిచినదో ఆలోచింపదగినదే

4

అమృతాంజన ప్రభావము

ఈ ప్రశ్నకు సరియైన సమాధానముకొరకు విచారణ చేసేముందు మరొక్కమారు నాగేశ్వరరాయలు బొంబాయినుండి వారి బావగారికి వ్రాసిన లేఖలోని భాగాలు స్మృతికి తెచ్చుకుందాము!

"తొమ్మిది సంవత్సరాలనుండి నా ప్రకృతికి ధ్యేయానికి అనుగుణమైన కృషిచేస్తూ శ్రమపడుతున్నాను. ఇంకా గమ్య స్థానం చేరుకోలేదు. ఏనాటి కెక్కడికి భగవంతుడు నన్ను చేరు స్తాడో తెలియరాదు. కాని అంతవరకూ ఎన్నికష్టాలైనా పడడానికి నిశ్చయించుకున్నాను."

ఏమి టీ మాటల తీరు! తక్కిన ఉత్తరములో తన సంపాదన ఖర్చుల సంగతి వివరంగా ఉన్నందువల్ల పై మాటలుకూడా వ్యాపారపరంగానే సాధారణ బుద్ధులకు అన్వయించ వచ్చును. కాని ఏమాత్రము సూక్ష్మపరిశీలన చేసినా, అందులో వారి ధ్యేయమూ గమ్యస్థానమూ, దానికి భగవంతుడు చేర్చడమూ, అనే మాటలు కనువిప్పు కలిగిస్తవి. ఇంకొక అడుగువేసి చూడగల వారికి భగవంతు డెన్నటికైనా తన్నా ధ్యేయానికి చేరుస్తాడనే విశ్వాసము ప్రత్యక్షమవుతుంది. అవును, ధీరులైనవారికి శ్రీ కృష్ణ పరమాత్మ ప్రతిజ్ఞ హృదయస్థంగా ఉంటుంది: "న మే భక్తః ప్రణశ్యతి!"

నాగేశ్వరులు అప్పటికి తమ నివాసస్థానములో ఎన్నో మార్పులు చేసినారు. మొదట తంబుచెట్టి భవనములో మిత్రుల మధ్యనుండి రెంటాలవారి యింటికి. అక్కడినుండి బొంబాయికి. తర్వాత కలకత్తాకు. తిరిగి మదరాసుకు. మళ్లీ రెండవసారి బొంబాయికి. ఔషధముల వ్యాపారమేకాక జ్యోతిష శాస్త్రగ్రంథ ప్రకటనము కూడా వారు ప్రయత్నించి చూచారు. అప్పటికి ఏదీ తృప్తిగా సఫలమైనట్లు తోచదు. తిరిగి 1898 లో రెండవసారి బొంబాయి వెళ్లినతర్వాత ఏమి తంటాలు పడినారో మన కెరుకలేదు.

చివరకు అక్కడనే 1899 లో, అమృతాంజనము వ్యాపారము ప్రారంభించినారు. అదే నిశ్చయంగా నాగేశ్వరులను తమ జీవయాత్రను దేవయాత్రా మార్గములోనూ, కైవల్య యాత్రామార్గములోనూ స్థిరంగా తిరుగుముఖము లేకుండా, ముందుకు సాగింపజేసింది. మొదట మొదట వారికే అది స్పష్టముగా భాసించి ఉండకపోవచ్చును. ఈ మాటలు స్థూల దృష్టితో చూచేవారికి అతిశయోక్తిగా కనబడవచ్చును. కాని తత్త్వపరిశీలన ఏమాత్రమైనా చేయగలవారికి నాగేశ్వరులను దేవయాత్రవరులను శివయాత్రవరులను చేయించినది అమృతాంజనమే అని వ్యక్తమవుతుంది.

ఏమి టది? ధనసంపాదనకు అనుకూలించిన మందు ఆయనను శివయాత్రోన్ముఖులను చేసినదా? అవును. అమృతాంజనమే వారి సాధనా, వారి ధ్యేయమూ అన్నా పొరపాటు కాదు. ఇది అతిశయోక్తి కాదు. అత్యంతమైన స్వభావోక్తి!

నాగేశ్వరులు అంతకుముందు చాలా చాలా మందులు తయారుచేసి ప్రకటనలు చేసి చూచారు. ఎక్కువ లాభించలేదు. ఏదో ఒక శుభముహూర్తములో, ఏదో ఒక్క మందుమీద దృష్టి కేంద్రీకరిస్తే, మంచిదని వారికి స్ఫురించివది. సరిగ్గా అది 'అమృతాంజన'మై ప్రత్యక్షమైనది. ఏక్షణంలో వారా నిశ్చయం చేశారో, సరిగ్గా ఆ క్షణంలోనే, ఎన్నెన్నో జన్మాంతరాలలో వారు చేసి కూడబెట్టిన పుణ్యమంతా పుంజీభవించి, ప్రారబ్ధ కర్మ స్వరూపములో వారిలో ఉద్బుద్ధమైనది!

ఏమిది?—అవును. లోకములో ఎన్నిమందులు లేవు? మందులకు ఎన్నిపేరులు లేవు? ఆయుర్వేదౌషధాల పేరులు ఎంతో శ్రావ్యమనోహరమైనవి ఉన్నవి. అమృతశబ్దములో కూడిన నామమే వారికెందుకు స్ఫురించవలె! పూర్వజన్మ కృతపుణ్యమే అమృతస్వరూపంగా వారి వాక్కులో ఆవేశించినది. పేరులో ఏమున్నదనేవారు అవివేకులు. నామము వస్తువులకు ఏదో సంకేతము మాత్రంగానే ఉండే భాషలో పేరులో ఏమీ లేకపో వచ్చును. కాని సంస్కృతభాషలోని నామాలకు అది అన్వయించదు. అందులో ప్రతినామమూ అర్థవంతమైనది!

అమృతము అంటే కేవలము పునరావృత్తికల స్వర్గలోక వాసులు భుజించే పురాణప్రసిద్ధికల భోజనము మాత్రమే కాదు. వేదవేదాంతములు ముక్తస్థితిని అమృతశబ్దములోనే నిర్దేశిస్తూ ఉంటవి. కాబట్టి సముద్రమథనమువల్ల పుట్టగా, జగన్మోహిని దేవతలకు మాత్రమే పంచిపెట్టిన దివ్యాన్నమైన అమృతమే కాదు, అది కేవల బ్రహ్మము కూడాను! అమృతాంజన భావనే నాగేశ్వరులను దేవయాత్రకును కైవల్యయాత్రకును ఉన్ముఖులను చేసిన దనుటకు ఎటి సందేహమునూ లేదు.

కేవలం వ్యాపారబుద్ధి మాత్రమే కల వర్తకులకైతే, ఆ నామము వినిమయదారులను ఖాతాదారులను ఆకర్షించేందుకే వినియోగపడి ఉండవచ్చును. కాని నాగేశ్వరరాయల వంశములోని పూర్వపురుషులు నిష్ఠతో చేసిన శివారాధనము, వారు స్వయముగా జన్మజన్మాంతరములలో చేసి యుండిన పుణ్యమూ తపమూ ఆ నామముగా రూపొందినవి. మంత్రాలు జపించడ మెందుకు? దేవతలను పూజించడ మెందుకు? ఆ మంత్రదేవతా భావమూ ఆకారమూ మనముకూడా పొందడానికే కదా! నాగేశ్వరులు అమృతాంజన నామము జపముచేయగా, మననము

చేయగా, కీర్తించగా, విశ్వవ్యాప్తము చేయగా, వారికి అమృత మార్గము దొరకినది, అమరయాత్ర, శివయాత్ర, ప్రారంభించినారు.

'అంజనం అంటే కాటుక, తలనొప్పి మందుకు కాటుక పేరు పెట్టడ మేమిటి?' అని పెద్దలొకరు ఆక్షేపించిరని చెప్పగా, ''పేరులో తప్పున్నా మందులో లేదు'' అని శ్రీ గొర్రెపాటి వెంకటసుబ్బయ్య సరసంగా సమర్థించారు. కాని పేరులో కూడా తప్పులేదు. అంజన శబ్దము సర్వసామాన్యముగా కాటుకకే వాడుకలో ఉన్నది. కనుక ఆ చేసిన ఆక్షేపణ న్యాయమే అనే భ్రాంతి కలుగుతుంది ముందు. కాని అంజనశబ్దానికి కాటుక అనే కాక, ఇంకా ఇతరార్థాలుకూడా ఉన్నవి. 'వైద్య' నిఘంటువులో అంజనశబ్దానికి 'Ointment' అనే అర్థముకూడా ఉన్నది. 'ఆప్టే' నిఘంటువులో 'A Cosmetic ointment; Fire' అనే అర్థాలుకూడా ఉన్నవి. 'అంజ్' అనే ధాతువుకు మ్రక్షణ—మర్దనముచేయుట అనే అర్థముకూడా ఒకటి ఉన్నది. అమృతాంజన శబ్దములో కూడా దోష మేమాత్రమూ లేదు; అది సాధువు, అర్థవంతమైనది.

చెన్నపట్టణములో ఆంధ్రమహాసభలో నాగేశ్వరుల చిత్రపటము ఆవిష్కరించిన సందర్భములో మహాత్ముని ఉపన్యాసములో ఈ క్రింది వాక్యాలు మనము స్మరించదగును.

'' 'అమృతాంజనము పేర మీరు ప్రజలను మోసగిస్తున్నారు గదా!' అని నే నొకసారి ఛలోక్తిగా అన్నాను. దానికి నాగేశ్వరు లిచ్చిన జవాబిది. 'అవును మీ మాటను కాదనను. మోసమే అన, అపాయము చేయనిది. అది నయముచేసినా చేయక పోయినా, కీడు చేయనిది. అమృతాంజనము కొనే వాళ్లంతా దాని బాధా నివారణశక్తిమీద విశ్వాసముతోనే కొంటున్నారు. ఆ విశ్వాసమే వారికి గుణమిస్తున్నది. అదే నా వ్యాపారానికి మూలము. అమృతాంజనంవల్ల వస్తున్న లాభంలో ఎక్కువ భాగము ప్రజోపయోగానికే వినియోగిస్తున్నాను. ఈ వ్యాపారానికి పరమప్రయోజనము అదే!' ఈ మాటలు వినగానే నాకు నచ్చినమనిషి ఇతడు అనుకొంటిని. వారి జవాబులో సంపూర్ణమైన త్రికరణశుద్ధియు వినమ్రతయు ప్రకాశించినవి.''

అమృతాంజనం వ్యాపారము అన్నికష్టాలు అధిగమించి దేశదేశాంతరాలలో కూడా ఖ్యాతిగడించి పుష్కలంగా రాబడి కూర్చినకొలదీ, నాగేశ్వరరాయల జీవయాత్ర అమృతపథములో నిరంతర ప్రవృద్ధమైన వైభవంతో ముందుకు సాగినది.

కాబట్టి 1899 సంవత్సరము నాగేశ్వరుల జీవితములో పెద్దమలుపుగా మనము గుర్తింపవలెను. ప్రసిద్ధులైన లోకోద్ధారకు లెందరో వారి లోకోద్ధరణ యాత్ర ప్రారంభించినది ముప్పది ముప్పది మూడేళ్ల ఈడు వచ్చినప్పుడే! నాగేశ్వరుల కప్పుడు ముప్పది రెండేళ్లు!

ఆంధ్రపత్రికావతరణము

వాగేశ్వరరాయల అప్పటి నివాసస్థలము బొంబాయి నగరము. అప్పుడు భారతదేశమునకు రాజధాని కలకత్తా. కలకత్తాకు రాజకీయ ప్రాధాన్య మెక్కువ. బొంబాయి వర్తకమునకు కేంద్రము. భరతఖండము పాలించుటకు వచ్చే ఆంగ్లాధికారులంతా, ముందు బొంబాయి రేవులో దిగేవారు. అందుచేత అది యప్పుడు ఇండియా ద్వారము (Gateway of India) అనది. సైన్యాలు భూప్రయాణాలు చేసేరోజులలో భారతభూమికి దేహళియైన దేహళి (ఢిల్లీ) ప్రాముఖ్యము వహించేది దేహళి అనగా గడప, ద్వారము. నౌకాయానము ప్రాముఖ్యము వహించిన తర్వాత, బొంబాయి దేహళి స్థానముగా మారిపోవుటచేత దానికి రాజకీయముగా కూడా ప్రాముఖ్యము కలిగినది. ఆంగ్ల ప్రభుత్వమునుండి స్వేచ్ఛ పొందవలెననే సంకల్పాల కన్నిటికీ, కలకత్తా, బొంబాయి నగరాలు, అప్పట్లో కేంద్రాలుగా ఉండేవి. అయితే ఆ రెండు నగరాల ఆదర్శ స్వరూపములో ఎంతో భేద ముండేది.

కలకత్తా రాజధాని అయినందున విదేశీయ సంస్కారాలు వంగదేశములో ముందు పాదుకున్నవి. అందువల్లనే అక్కడి నుండియే బ్రాహ్మమతమూ, ఇతర సంఘసంస్కరణ సిద్ధాంతాలూ దేశమంతటా వ్యాపించినవి. ఆ కాలంలో భారతభూమిలో అంతటా పెద్ద పెద్ద ఉద్యోగాలలో ఉన్న భారతీయులంతా వంగీయులే. వంగదేశీయుల జనసంఖ్య కూడా చాలా ఎక్కువ, ఐదుకోట్లు. వంగదేశ ప్రాబల్యము అణచడానికే అప్పుడు రెండుగా విభజించారు. వంగదేశనాయకులు తమ రాష్ట్రోద్యమాన్ని స్వదేశీ ఉద్యమంగా మార్చి, భరతభూమి నంతటినీ ఉద్బోధించారు. ఆ ఉద్యమాల కన్నిటికీ, మూలము అక్కడ ఆంగ్లసంపర్కమువల్ల కలిగిన ఉజ్జీవనమే. మనదేశములో అధికారభాషగా ఉండవలసినది పారసీయా, సంస్కృతమా, ఇంగ్లీషా అనే సమస్య వచ్చినప్పుడు, ఇంగ్లీషును సమర్థించినవారిలో ప్రముఖులు సంఘసంస్కర్తలైన రామమోహనరాయలవంటివారిని మరవరాదు. ఆతర్వాత బ్రిటిషు రాజనీతి తంత్రము వంగరాష్ట్రమును ఏకముచేసి రాజధానిని ఢిల్లీకి మార్చినది. దానితో వంగప్రాముఖ్యము తగ్గినది. స్వాతంత్ర్యము వచ్చేనాటికి మరొకవిధంగా వంగదేశము రెండుగా విడదీయబడ్డది. వంగీయుల నాయకత్వము పూర్తిగా వెనుకబడ్డది.

ఇక మహారాష్ట్రములో ఉద్బుద్ధమైన స్వాతంత్ర్యేచ్ఛ, పాశ్చాత్య సంపర్కమువల్ల జనించినది కాదు. అది స్వభావసిద్ధముగా భారతీయ సంస్కృతియందు అభిమానముతో పుట్టిన స్వాతంత్ర్యేచ్ఛ. బొంబాయి రాష్ట్రానికి రాజకీయ రాజధాని బొంబాయినగరమే అయినా, సాంస్కృతిక రాజధాని పూనానగరము. భరతఖండములో అతివిస్తార భాగమును పాలించిన భారతీయులలో చివరివారు మహారాష్ట్రులు. శివాజీతో ఆరంభమైన జాతీయోద్యమము పీష్వాల ప్రభుత్వములో ఢిల్లీ సింధునదులవరకు గల భూభాగమునంతటినీ పాలింపగలుగు నంతటి విస్తృతి వహించినది. దానికి మొదటి పెద్దదెబ్బ తగిలినది 1761 లో మూడవ పానిపట్టు యుద్ధములో సంభవించిన అపజయముతో. ఆ తర్వాత కూడా వింధ్యకు దక్షిణభూమిలో మహారాష్ట్రుల ప్రాబల్యము తగ్గలేదు. ఆంగ్లేయులను చివరకు ప్రతిఘటించిన ప్రబల భారతీయులు మహారాష్ట్రులే. మహారాష్ట్రులతో నాలుగు సంగ్రామములుచేసి తుదకు 1818 కి ఆంగ్లేయులు వారిని అణచివేయగలిగిరి. మళ్ళీ 1857 లో జరిగిన స్వాతంత్ర్య సంగ్రామములో దాక్షిణాత్యులలో ఎక్కువపాలు వహించినది మహారాష్ట్రులే.

మహారాష్ట్రులంటే, ఇప్పుడు చాలామంది భావిస్తున్నట్లు, ఆ దేశములో అనాదిగా నివసిస్తున్న వారేకాదు. మహారాష్ట్రము రాజకీయ కేంద్రమైనప్పుడు, భరతఖండములో ఎక్కడెక్కడి మేధావులూ అక్కడికి చేరుకొన్నారు. వారిలో 'తెలంగ్' అని వ్యవహరించేవారంతా స్పష్టంగా తెలుగుదేశము నుండి వెళ్ళి మహారాష్ట్రులైనవారే. అట్లాగే ఇతర ప్రాంతాల వారుకూడా వెళ్ళి మహారాష్ట్రులలో కలిసిపోయినారు. మహారాష్ట్రులంటే భారత జాతీయతకు చివరివారసులు, చివరి ప్రభువులు.

రాజకీయముగా మహారాష్ట్రుల ప్రాభవము తగ్గినా, సాంస్కృతికంగా భారతభూమిని వారే పాలించారు. విద్యానగర రాజ్యము ఉజ్జ్వలప్రభలో వెలుగుతున్న రోజులలో, అక్కడ సర్వభారత సంస్కృతి కేంద్రీకృతమైనట్లే, చివరకు మహారాష్ట్రములో, అందులో ముఖ్యంగా పూనానగరంలో, భారతీయ సంస్కృతి ప్రజ్వలించింది. నిర్ణయసాగర్‌వారు అన్ని సంస్కృత గ్రంథాలు అంత నిర్దుష్టంగా అంత చౌకధరకు ప్రచురించ గలిగినారంటే, అక్కడ ఎంతమంది విద్వాంసులు నాలుగుమూలలనుండి చేరినవారుంటారో ఊహించవలసినదే. దేవనాగరలిపిలో వారు ముద్రించిన గ్రంథాలకు మూలమైన వ్రాతప్రతులు ఎక్కువ భాగము ఆంధ్రలిపిలోనివని గుర్తుంచుకుంటే విద్యానగర సంస్కృతికి ఆ నాటి మహారాష్ట్రము వారసత్వము వహించినదని అవగతమవుతుంది.

మహారాష్ట్రములో ముఖ్యముగా శివాజీ స్మరణముతోపాటు, గణపతి నవరాత్రోత్సవాల సందర్భంగానూ, జాతీయోద్యమాలు వికసించినవి. గోఖలేవంటి విద్యావేత్త, తిలకువంటి మహావిద్వాంసుడు, అక్కడి ఉద్యమాలు నడిపినవారిలో ప్రధానులు. 'కేసరి' పత్రిక స్వాతంత్ర్యసమరానికి దారితీసినది. మహారాష్ట్రదేశ నివాసము

శ్రీ కె. వి. లక్ష్మణరావుగారి విజ్ఞాన చంద్రికా గ్రంథమండలి స్థాపనకు, విజ్ఞాన సర్వస్వ ప్రచురణకు పురికొల్పినట్లే, శ్రీ నాగేశ్వరులను బహుముఖ రంగములలో దారిచూపి నడిపించుటకు కారణమైనది.

కేవలము విజాతీయమై వంగ దేశోద్భవమైన ఉద్యమానికి అంకితుడైనవాడు శ్రీ వీరేశలింగంపంతులుగారు. ఆయన ఎట్టి మహాదాశయాలతో ప్రభావితుడైనా, ఆయనకు ప్రతిపక్షులయందు అసహనమేకాక, ద్వేషముకూడా ఉండేది. ఆయన స్వదేశీయులతోనే ఎన్నో వివాదాలలోకి, కోర్టులలో దావాలలోకి కూడా దిగవలసి వచ్చినది.

నాగేశ్వరులది మహారాష్ట్రమధ్యములో ఉద్బుద్ధమైన స్వజాతీయ సంస్కారము. అది కేవలము మార్పులేకుండా, విజాతీయ విజ్ఞానజ్యోతిని చూడనని కళ్ళుమూసుకొని ఉండే అంధుల మూఢ పద్ధతికాదు. అది విశ్వవ్యాప్తమైన విజ్ఞానాన్ని సంస్కారాన్ని ప్రబోధాన్ని జీర్ణముచేసికొని, స్వాయత్తము చేసుకొని, జాతీయ సంస్కారానుగుణ్యంగా మలచుకునే సజాతీయ ప్రాణశక్తి! ఆ ప్రాణజ్యోతిని నాగేశ్వరులు మహారాష్ట్రములో దర్శించి, ఆంధ్రులకు ఆంధ్రసంస్కృతికి అనుగుణంగా దానిని వెలిగించి, మనకు ప్రత్యక్షము చేసినారు. అందువల్ల నాగేశ్వరుల ఉద్యమాలన్నీ ఆంధ్రులు స్వాగతపూర్వకంగా గ్రహించారు. వారి ఉద్యమానికి ఎక్కడా ప్రతిఘటన ఉండేదికాదు. వారి భావాలతో ఏకీభవించని వారియందుకూడా, వారికి ద్వేషముండేది కాదు. అందుకు ముఖ్యమైన కారణము వారిలో దినదిన ప్రవర్ధమాన మవుతున్న సర్వాత్మ భావమే !

నాగేశ్వరులు మహారాష్ట్ర దేశమధ్యములోనుండి ఆంధ్రదేశానికి ప్రదర్శించిన మొదటి దీపము 'ఆంధ్రపత్రిక!' అది 1908 సం. లో కీలక సం. భాద్రపద శుద్ధ చతుర్థి బుధవారమునాడు ప్రారంభమైనది. అప్పుడది వారపత్రిక. సరిగ్గా గణపతి నవరాత్రులు పూర్తిచేసుకొని, శ్రీ మహాగణపతిని ప్రసన్నులనుగా చేసికొని, ఆంధ్రపత్రికను ఆరంభించారు.

సర్వవిఘ్న వినాశకుడు గణాధిపతిని అథమపక్షము స్మరణమైనా చేయనిది, శైవులుగాని స్మార్తులుగాని, భారతీయులు ఏపనికి ఉపక్రమించరు. అప్పటికి పుట్టిన పత్రికలుకాని, తర్వాత పుట్టినవి కాని, ఆంధ్రదేశములోని పత్రికలు చాలాభాగము త్వరగానో ఆలస్యంగానో అంతరిస్తున్నవే. గణాధిపతి ప్రసాదమున్న ఆంధ్రపత్రిక, త్వరలోనే దినపత్రికయై, మరెన్నో శాఖోపశాఖలై, అచంచలంగా ఉండి, త్వరలో షష్టిపూర్తి ఉత్సవము చేసుకోబోతున్నది. ఇప్పటికీ ఆగణపతి ఆంధ్రపత్రిక ఆఫీసులో పూజలుపొందుతూ ప్రసన్నవదనుడై నిలిచియే ఉన్నాడు. భారతీయ సంప్రదాయము విడవాడని మాతనారంభమంటే అట్లాగే ఉంటుంది. ప్రారంభ శుభసమయ నిర్ణయములో అప్పుడు విశేషవైభవంతో మహారాష్ట్రములో జరుగుతూ ఉండిన గణపతి నవరాత్రముల ఛాయకూడ ఉన్నది.

నాగేశ్వరులు తమ అభిమానౌషధానికి అమృతాంజనమని పేరుపెట్టి కృతార్థులైనట్లే, పత్రికకుకూడా పరమోచితమైన 'ఆంధ్రపత్రిక' అని పేరు పెట్టడము వారి అస్ఖలితమైన దూర దృష్టికి నిదర్శనము. అప్పటికి ఆంధ్రరాష్ట్రము కావలెననే ఆలోచనకూడా ఎవరికీ తట్టియుండలేదు. తర్వాత కొద్దికాలానికే ఆంధ్రోద్యమ మారంభమైనది. అందులో ఆంధ్రపత్రిక వహించిన పాత్ర ఎంత వర్ణించినా తీరదు. ఆంధ్రోద్యమము ఆరంభించిన మొదటి రోజులలో ఆంధ్రదేశములో నాయకులెందరో ఆ ఉద్యమాన్ని ప్రతిఘటించినారని యువతరము వారికి గుర్తుచేయవలసి ఉన్నది.

ఒక్క ఆంధ్రపత్రిక పేరే కాదు. అప్పుడు ఆంధ్రదేశములో చాలాగ్రామాలకు వారానికి రెండుసార్లని పేరున్నా, నిజంగా ఒక్కసారే టపా వెళ్ళేది. సరిగా టపా వెళ్ళేరోజుకు అందేట్లుగా ఆంధ్రపత్రిక వచ్చేది. గ్రామస్థులకు అది ఒక పండుగ. మళ్ళీ వారానికి ఆంధ్రపత్రిక వచ్చేదాకా, గ్రామీణులు ఆపత్రిక మరల మరల చదివేవారు, చదవలేనివారు వినేవారు. ఆ చదవడ మెట్లా? "ఆంధ్రపత్రిక దగ్గరనుంచి అమృతాంజనం దాకా !" ఈ మాటకు ఆమూలాగ్రమూ అనే అర్థము. ఆ అర్థానికి మూలకారణము ఇప్పటి వాళ్ళకు తెలియదు. పత్రిక మొదట 'ఆంధ్రపత్రిక' అని ఉన్నట్లే, చివరిపేజీ చివరలో, చాలాకాలమువరకూ, తప్పనిసరిగా, అమృతాంజన ప్రకటన ఉండేది !

విద్యాప్రదాతలైన దేవతలు ప్రధానంగా ఇద్దరు. హయగ్రీవుడొకరు. ఆయన హేషాహేషతో వేదనాదము దిక్కులు ప్రతిధ్వనింప జేస్తాడు. రెండవ వారు దక్షిణామూర్తి. ఆయన మౌన వ్యాఖ్యతో జ్ఞానోపదేశము చేస్తాడు. తద్విదులైనవారు ఆలోచిస్తే, ఆయన శ్రీ మహాగణాధిపతి స్వరూపుడుగానే భాసిస్తాడు. నాగేశ్వరరాయలు తమ రచనలు ప్రస్తావనలు తరుచుగా ఈవిధముగా దక్షిణామూర్తికి నమస్కరించి ఉపక్రమిస్తారు.

"ఓం నమః ప్రణవార్థాయ
శుద్ధజ్ఞానైక మూర్తయే,
నిర్మలాయ ప్రసన్నాయ
దక్షిణామూర్తయే నమః."

ఇందులో ఒక వైచిత్రి ఉన్నది. ఇందులో నిర్మల జ్ఞాన శబ్దములు హయగ్రీవ ధ్యానశ్లోకములోకూడా ఉన్నవే !

ఆంధ్రపత్రికయే తర్వాత పుట్టిన అన్ని పత్రికలకూ ఒరవడి అనడంటే అతిశయోక్తి కాదు. పత్రికాప్రచురణల కష్టసుఖాలు పుట్టుపూర్వోత్తరాలూ బాగా ఎరిగిన శ్రీ నార్ల వెంకటేశ్వరరావు 'ఆంధ్రప్రభ' సంపాదకులుగా ఉన్నప్పుడు వ్రాసిన మాటలు చదివితే, ఆంధ్రపత్రిక స్థాపనలో నాగేశ్వరుం మహత్త్వము కొంత బోధపడుతుంది. వారి వాక్యాలే కొంత సంక్షేపించి ఉదాహరిస్తున్నాను.

"తెలుగు పత్రికా రచయితలకు కులపతి శ్రీ నాగేశ్వరరావు పంతులుగారు. ఈనాడు తెలుగు జర్నలిజమ్ యింత అభివృద్ధి చెందిందంటే, ముఖ్యంగా తెలుగు దినపత్రికలు అభివృద్ధిలోనికి వచ్చాయంటే, అదంతా ఆయన చలవే. 1914 లో ఆయన మొదట తెలుగు దినపత్రిక స్థాపించినప్పుడు ఆయనవద్దనున్న సాధనసంపత్తి బహు స్వల్పం. పత్రికలలో పనిచేయడానికి అనుభవజ్ఞులైన ప్రతిభావంతులు లేరు. ప్రజలైనా చేయూత ఇచ్చి తోడ్పడేట్లు ఉన్నారా అంటే, అదీ లేదు. అయితే ఈ చిక్కులేవీ ఆయనను అడ్డలేకపోయినవి. అచంచలమైన ఆత్మవిశ్వాసము ఆయనది. విజ్ఞానధనాన్ని పంచిపెట్టాలనే ఉత్సాహము, సరస్వతీపరిమళాన్ని గుబాళింపచేయాలనే ఉత్సాహం, ఆయనలో ప్రేళ్ళూరింది... పత్రికాప్రకటనలో కూడా ఆయన ఎక్కువగా తెలుగు వార్తలకే ప్రాముఖ్యం ఇచ్చేవారు. తెలుగు ప్రజా దైనందిన జీవితము ప్రతిఫలించడానికి పత్రిక దర్పణం కావాలని ఆరాటపడేవారు... నాగేశ్వరరావుగారు పత్రిక నెలకొల్పడంతోపాటు పత్రికాపఠనం కూడా ప్రజలకు అలవాటు చేయవలసి వచ్చింది. ఈ నిమిత్తం ఆంధ్రదేశంలోని ప్రతి గ్రంథాలయానికి, ప్రతిపఠన మందిరానికి రెండు దశాబ్దాలపాటు ఆయన ఉచితంగా పత్రికను పంపవలసి వచ్చింది... తన ఆదర్శం ప్రకారం పత్రికానిర్వహణ చేయటానికి అవసరమైన ప్రతిభావంతులకోసము అన్వేషించవలసి వచ్చింది. పత్రికలకు వ్యాసాలు వ్రాసేవారికి పారితోషికం ఇచ్చే ఆచారాన్ని మొదలుపెట్టింది వారే. ఇందువల్ల తెలుగు పత్రికా రచన దేశసేవ మాత్రమే కాక గౌరవనీయమైన వృత్తిగా పరిణమిల్లింది. పత్రిక సర్వాంగసుందరంగా ఉండాలంటే వివిధచిత్రాలతో ముద్రించాలి. అప్పుడే పెద్దలతోపాటు పిన్నలను విద్యాధికులతోపాటు నిరక్షరాస్యులను ఆకర్షిస్తాయి. ఈ దృష్టితో ఎన్నో వ్యయప్రయాసలకు ఓర్చి చక్కని బ్లాకులు తెప్పించేవారు."

పై వాక్యాలు దినపత్రిక జనన తర్వాత ఆంధ్రపత్రిక ఆశయాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకొని వ్రాసినవైనా అవి ఆంధ్రపత్రిక వారపత్రికగా ఉన్నప్పటి దశకుకూడా అన్వయిస్తాయి.

"ఆంధ్రపత్రిక కేవల వార్తాపత్రిక కాదు, జాతీయసంస్థ. ఆంధ్ర ప్రజానీకానికి ప్రతిబింబము. ఆంధ్రజాతికి గౌరవము కూరుస్తున్న ఉత్తమ పత్రిక. అది ఎంతటి ఉద్రేక పరిస్థితులలోనైనా లొంగదు. ఉద్రేకపరచదు. ఆలోచనా పూర్వకమైన భావాలు ప్రేరేపించి విజ్ఞానాత్మకము సాత్వికము సుస్థిరము అయిన విధానము అవలంబిస్తుంది. క్రమమైన పరిణామము కలిగి స్థిరమైన సీరిగల పత్రిక. అది ఆంధ్రుల నిత్యజీవితంతో పెనవేసుకుపోయినది." ఈ మాటలు ఒకరన్నవి కావు. చాలామంది చాలాసార్లు అన్నవి. జనమంతా ఏకగ్రీవంగా అనే మాటలు. నాగేశ్వరరాయలు ఆంధ్రపత్రిక నడిపినది ముప్పది ఏళ్లు. వారు పరమపదించిన తర్వాత ఇప్పటికి మరొక ముప్పది ఏళ్లు దాదాపుగా గడచినవి. అయినా దాని స్థాయి అట్లాగే ఉన్నదంటే, దానికి కారణము నాగేశ్వరులు స్థిరముగా నెలకొల్పిన సత్సంప్రదాయమే. ఇది ఒక్క సంపాదకీయాలలోనే కాదు. వార్తాప్రకటనంలో కూడా ద్యోతిత మవుతుంది– ముఖ్యంగా యుద్ధసమయంలో జనాకర్షకమైన వార్తలు అందుతుంటవి. అవి విశ్వాసయోగ్యమైనవని భావించనిదే ఆంధ్రపత్రిక ప్రచురించదు. తక్కిన పత్రికలు వచ్చిన అద్భుతవార్తను వచ్చినట్లుగా ప్రకటించి మరునాడే దాన్ని సరిదిద్దుకుంటవి.

ఆంధ్రపత్రికకు మొదట శ్రీ అవటపల్లి నారాయణరావుగారు, తర్వాత శ్రీ హరిసర్వోత్తమరావుగారు సహాయ సంపాదకత్వము వహించారు. తర్వాత బహుకాలము శ్రీ చల్లా శేషగిరిరావుగారు ఆ స్థానంలో ఉన్నారు. శ్రీ శేషగిరిరావుగారి మూర్తి కూడా నాగేశ్వరుల మూర్తివలెనే ధీరోదాత్తముగా ఉండేది. వారి ఆధ్వర్యవములో ఆంధ్రపత్రిక పరిణతయౌవనము కూర్చుకొన్నది. అంతకుముందు ఆంధ్రపత్రికలో ఇంగ్లీషులోనే టెలిగ్రాములు ఇత్యాదులు ప్రచురించేవారు. శ్రీ శేషగిరిరావు చేసిన సూచననే హర్షించి నాగేశ్వరులు ఆ పద్ధతి చాలించారు. "తెలుగుదేశములో పరిస్థితులు తెలిసికొనవలెనంటే, ఇంగ్లీషువారు ఆంధ్రపత్రిక చదువుకొనవలసి వస్తుంది" అని నాగేశ్వరులు సగర్వంగా అప్పుడు అనగలిగినారు.

నాగేశ్వరులు పరమపదించేనాటికి ఆంధ్రపత్రిక ఎనిమిదివందల మందికి ఉచితంగా పంపుతూ ఉండేవారట. దానివల్లనే పత్రికకు నష్టమని శ్రీ పట్టాభి లెక్కకట్టినాడట!

6

ఆంధ్రోద్యమము

శ్రీ నాగేశ్వరులు పూర్ణపురుషుడు కావచ్చును, ఎంత మహానుభావుడో కావచ్చును, కాని వారివల్ల మనకు లభించినదేమి, అనికూడా ప్రశ్నించుకోవడము న్యాయసమ్మతమే. ముఖ్యముగా ఆంధ్రజాతికి వారు తమ పురుషత్వము సార్థకముగా సర్వతోముఖమైన నిస్వార్థసేవ చేసినారు. ఆంధ్ర వారపత్రిక, సంవత్సరాది సంచికలు, ఆంధ్ర దినపత్రిక, భారతి, ఆంధ్రగ్రంథమాల, — వీనివల్ల వారు కావించిన ప్రబోధము, అనేక గ్రంథాలకు వారు వ్రాసిన పీఠికలు, ఆంధ్రప్రదేశ కాంగ్రెసుకు, మదరాసులో ఆంధ్ర సభకు, ఆంధ్రదేశమంతటా గ్రంథాలయాలకు వారు కావించిన కృషి, హరిజనోద్యమానికి, స్వాతంత్ర్య సమరానికీ, ఆంధ్రభాషా సంస్కృతుల సర్వతోముఖాభివృద్ధికి వారు ఇచ్చిన చేయూత, వారు కావించిన విస్తారదానాలు, — ఏ ఒక్కటి ఐనా చాలు, ఎవరినైనా మహోత్కృష్టస్థితిలో శాశ్వతముగా లోకారాధ్యులను చేయడానికి! మరి వారు ఇన్నిటిలో అనితరసాధ్యమైన ప్రజాసేవ చేయగలిగి ఉండడము తలుచుకుంటే అద్భుత మనిపించక తప్పదు. ఇంతసేవ చేసినా వారి వినయము ఎటువంటిదంటే, వారిని స్వీయచరిత్ర వ్రాయమని పలువు రడిగినా వా రందు కంగీకరించలేదు.

"వీరారు పాత్రులకు అపాత్రులకుకూడా దానాలు చేస్తారు. వీరి దానాలు చాలాభాగము వ్యర్థమవుతున్నవి" అని ఒక రడుగగా, నాగేశ్వరు లిచ్చిన జవాబు శాశ్వతముగా ప్రపంచచరిత్రలో నిలువదగినది: "మనము చేసే స్వల్పసహాయనికి పాత్రుడెవరో అపాత్రుడెవరో విచారణ చేసి తేల్చుకునే లోపల పాత్రభూతుడైన ఆ పుణ్యాత్ముడు నిస్సహాయుడై ప్రాణాలు వదులుతాడు!" — మన ధర్మశాస్త్రము అపాత్రునకిచ్చేదానము దాతకు పాపముకూడా కలిగిస్తుందని చెబుతుందని వారికి తెలియక కాదు. నూరుమంది అపాత్రులకు ఇచ్చినదానము వల్ల వచ్చే పాపముకంటె, ఒక్క పాత్రభూతునికి ఇచ్చిన దానము శతాధిక పుణ్యఫలప్రదమనీ, ఆర్తుడైన వానిని పాత్రాపాత్రవిచారణ చేయనవసరము లేకుండా ఆర్తిలోనుంచి ఉద్ధరించవలెననీకూడా ఆ ధర్మశాస్త్రమే ఘోషిస్తున్నదనీ, పాత్రాపాత్ర విచారణచేయవలె ననేవారికి ఏమి ఎరుక! ఈ ధర్మశాస్త్ర నిర్ణయాలన్నిటికంటె కూడా నాగేశ్వరు లిచ్చిన జవాబు ఎంతో హృదయంగమంగా ఉండి సత్యస్ఫూర్తి కలిగి ఉన్నది. ఇది క్రౌంచము చేసిన దీనారావముచేత, కేవలకరుణవేదిత్వమువల్ల అధర్మమని నిశ్చయించి మహర్షిత్వమూ, ఆదికవిపదభాజనత్వమూ ప్రాపించిన వాల్మీకిని జ్ఞప్తికి తెస్తున్నది!

వేలూరు జెయిలులో ఉండగా ఒకమారు వారితో శ్రీ శివశంకరులు, "పంతులుగారూ, మీ రింత దేశసేవ చేసినారు. మీ పేర ఏదైనా ఒక శాశ్వతచిహ్నమైనది నెలకొల్పితే బాగుంటుంది" అని సూచించినారట. ఆ మాటలకు నాగేశ్వరులు జవాబు చెప్పకుండ, ఊరికే వారు చప్పరించివేసినారట! "అప్పుడు వా రెంత నిస్సంగులో నాకు అవగతమైన" దని శివశంకరులు తమ అనుభవాన్ని తరుచుగా స్మరిస్తూ ఉంటారు.

ఇంకా ఎందరో "మీ రింతమందికి ఇన్ని దానాలు చేయకుండా అదంతా ఏదో ఒక సంస్థమీద కేంద్రీకరిస్తే మీ పేరు శాశ్వతంగా ఉంటుం"దని ఎన్నోమారులు సూచించారట. వారికీ వా రిచ్చిన జవాబు తత్తుల్యమైనదే. వారికి యశస్సుమీదకూడ కామము లేదు.

అల్పసత్త్వులైనవాళ్ళు ఏదో ఒకదానిమీద దృష్టిపెట్టుకొని దానికై సర్వవిధాల పరిశ్రమిస్తారు. వా రంతవరకు ప్రశంసాపాత్రులే. కాని అనల్పసత్త్వులూ, అపరిమిత పుణ్యమూర్తులూ ఐన పూర్ణపురుషులైనవారిని, ఒకదారిలో పరిమితము చేసికుని నడవమని చెప్పడము, ఆ సలహా చెప్పేవారి సంకుచిత భావాన్నే వెల్లడిస్తుంది.

నాగేశ్వరులు కాంక్షించకపోయినా, వారి కాంస్యవిగ్రహాలు ఆంధ్రరాజధానిలోను ఇతర నగరాంలోనూ వెలయబోతున్నవి వారి పేరుతో ఎన్నో సంస్థలుకూడా ఇప్పటికే ఉన్నవి. కాని నిజంగా సంపూర్ణంగా శాశ్వతంగా, వారిపేరుతో కాకపోయినా వారు చేసిన నామకరణంతో వారు నిలిచిఉండేది ఆంధ్రరాష్ట్రములోనూ, ఉద్బుద్ధమైన ఆంధ్ర సంస్కృతిలోనూ!

విజయనగరము 1323 లో పరరాజవశమైన తర్వాత, మళ్ళా నేటిదాకా ఆంధ్రభాష ఆంధ్ర సంస్కృతి ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వములో వెలయలేదు. విజయనగర రాజ్యము హిందూధర్మాన్ని నిలవబెట్టినప్పుడు, దానికి ఆంధ్రులు తెన్నువిధాల దోహదం చేశారు, కాని అది కర్ణాట రాజ్యనామంతోనే ఉండిపోయింది. ఆ రాజ్యము క్షీణించి దక్షిణాదిన మధుర తంజావూరు ఇత్యాది నగరాలలో ఆంధ్రప్రభువులు పరిపాలనలు సాగించినా, వారు అక్కడి ద్రావిడులలో కలిసిపోయినారు. మళ్ళా మహారాష్ట్ర రాజ్యవిజృంభణంలో ఆంధ్రులు తమ ప్రతిభ ధారపోసి తెలంగులనే పేరుతో మహారాష్ట్రులలో కలిసిపోయినారు. తర్వాత ఆంగ్లేయుల పాలనంలో రెండుగా చీలి కొంత చెన్నరాష్ట్రంలోనూ, కొంత నిజాము రాజ్యములోనూ ఉండిపోయినారు. చెన్నపట్టణము ప్రథమములో ఆంధ్రులవల్ల వృద్ధిఐన పట్టణమే ఐనా, ముందు దక్షిణదేశానికి రైలుమార్గము పడినందువల్ల, అక్కడికి తమిళులు విపరీతంగా ఎక్కువవచ్చి తమిళనగరంగా మార్చివేసుకున్నారు. ఆ స్థితిగతులలో ఆంధ్రులకు తమ ఆంధ్రత్వాన్ని ముందు స్మరణకు తెచ్చినది నాగేశ్వరరాయలు బొంబాయినుండి ప్రచురించిన ఆంధ్రపత్రిక. దానికి అనుబంధంగా అనతికాలములోనే ప్రారంభమైన సంవత్సరాది సంచికలు ఆంధ్రప్రజానీకానికి ఆంధ్రదేశాన్ని ఆంధ్రప్రముఖులను పరిచయము చేయసాగినవి. ఆంధ్రవాఙ్మయము, ఆంధ్రశిల్పము, ఆంధ్ర చిత్రకళ, ఆంధ్ర సంస్కృతి, ఆంధ్రుల చరిత్ర—ఆంధ్ర ప్రజలకు తెలిపి నవ్యోన్మీలనము చేసిన శ్రీ గురువులు నాగేశ్వరులు.

ఆంధ్రోద్యమానికి శ్రీ కందుకూరి వీరేశలింగము తండ్రి వంటివారని వాగేశ్వరులు చెప్పిరి కాని అది వినయశీలతవల్ల చెప్పినది. వారి మాటలను గీసివేయలేక శ్రీ ఉన్నవ లక్ష్మీనారాయణగారు వాగేశ్వరులను ఆంధ్రోద్యమానికి తల్లివంటివారన్నారు. కాని సత్యము చెప్పవలసినచో, ఆంధ్రోద్యమానికి తల్లి, తండ్రి, గురువు వంటివారు వాగేశ్వరులు అనడము అతిశయోక్తి కాదు. కాకతీయ రాజ్యపతనమైన తర్వాత ఆంధ్రసత్యము స్వయంగా దర్శించి ఆంధ్రప్రజలకు దాని స్వరూపము ప్రత్యక్షముచేసి ప్రదర్శించిన ఋషిస్వరూపుడు వాగేశ్వరులు!

వాగేశ్వరులకు ఎంత దూరదృష్టి ఉండేదో, వారు కార్య సాధనకు ఎంత నెమ్మదిగా నిశ్చలముగా ఉపక్రమించి సాగించేవారో, వివరిస్తే అద్భుతమనిపిస్తుంది. మొదటి ఆంధ్రమహాసభ 1913లో బాపట్లలో సమావేశమయినది. అప్పటిలో ఆంధ్రరాష్ట్రానికి ఆంధ్రులలో నాయకులే పలువురు ప్రతికూలురైనందున, తీర్మానము చేయకుండా వాయిదా వేయబడినది. ఆ వెంటనే రాయలసీమనుండి ప్రతిఘటన వచ్చినది. ఆ తర్వాత 1914 వ సంవత్సరములో జరిగిన రెండవ ఆంధ్రమహాసభలోగాని ఆంధ్రరాష్ట్రము కావలెననే తీర్మానము అంగీకరింపబడలేదు. దీనికు పూర్వమునుండియే ఆంధ్రపత్రిక లోను, కృష్ణాపత్రికలోను, దేశాభిమాని పత్రికలోను ఆంధ్రరాష్ట్రము కావలెనని ఎన్నో వ్యాసములు ప్రచురింపబడ్డవి. ఈ పత్రికలు బుద్ధిపూర్తము చేసికొన్నవే కాని నాగేశ్వరు లవలంబించిన సౌమ్యధోరణి లోని దూరదృష్టి అనుభవానికి రాదు.

ఆంధ్రపత్రిక సంవత్సరాది సంచికలు శ్రీ వాగేశ్వరుల అపూర్వసృష్టి. ఆంధ్రపత్రిక స్థాపించిన తర్వాత వారు ప్రారంభించిన కార్యములలోనెల్ల గణనీయమైనది ఈ సంచికలు ప్రారంభించుటే. మొదటి సంవత్సరాది సంచిక 1910 సం. లో సాధారణ సంవత్సరాదిన ప్రారంభమైనది. అందులో శ్రీ వాగేశ్వరులు వ్రాసిన ఈ క్రింది వాక్యములు శ్రద్ధగా గమనింపదగినవి:

"అశోకవర్ధనుని కాలములో ఆంధ్రరాజులు 30 దుర్గములను 1,00,000 పదాతులను, 2,000 అశ్వికులను, 1000 గజములను గలిగియుండిరి. కృష్ణానదీతీర మందున్న శ్రీకాకుళము వీరికి రాజధానిగా నుండెను. ఆంధ్రులు రమారమి 550 ఏండ్లు క్రీ. పూ. 300 నుండి క్రీ. శ. 236 వరకు నాంధ్రదేశమును పాలించిరి...ఓరుగంటి సంస్థానాధీశులైన గణపతిరాజులు పన్నెండు, పదుమూడు శతాబ్దములం దాంధ్రదేశమును మహావైభవముతోఁ బాలించిరి. ఈ వంశజులలోని రుద్రమదేవియును ప్రతాపరుద్రుడును ప్రసిద్ధులు...ఆంధ్రుల గత వైభవము దేశాభిమానమును బురికొల్పకపోదా? ...నా జన్మభూమి, నా మాతృభాష, నా స్వదేశము అని యుప్పొంగిపోవని దలపోయని తేజోవిహీనుఁడైన కుక్షింభరుఁ డుండునా?...దేశారాధనమునకు దౌర్జన్య మీ కాలమున నెంత మాత్రమును పనికిరాదు...దౌర్జన్య మిహపరసుఖములను బాడు చేయును. ధర్మారంభమునలన సంతరాయములు నశించి విజయము సమకూరును.

"ప్రస్తుతము తెలుగుభాషను మాటలాడు జనులు రెండు కోట్లకు మిగా గలరు. వీర లన్ని రాష్ట్రములందును వ్యాపించి యున్నారు. 1,50,00,000 తెలుగువారు బ్రిటిషు ఇండియా లోను, 50,00,000 నైజాము రాజ్యమునందును గలరు. బ్రిటిషు ఇండియాలోనివారు విశేషముగ తెలుగు మండలములలో నున్నారు. కాని రామేశ్వరమునకును, గోరక్పురమునకును, రంగూనునకును, క్వెట్టాకును నడుమనున్న పట్టణములం దెల్ల తెలుగువారు గలరు. వీరల నందర నేకీభావులుగ జేయుట కాంధ్రభాషకు శక్తిసామర్థ్యములు గలవు. భిన్నదేశములందుండు తెలుగువారి నేక దేశీయులనుగ జేయుటకు మాతృభాషయె తగిన బంధన సాధనము...

"ద్రావిడులును, మహారాష్ట్రులును, గూర్జరులును నాంధ్రులకన్న సంఖ్యాబాహుళ్యమున దక్కువగనున్నను శక్తిసామర్థ్య ములం దాంధ్రులను మించియున్నారు......దేశభాషాభ్యుదయము మన సకలారంభములకును బునాది. ఐకమత్యమునకు మూలబీజము. పారిశ్రామికాభివృద్ధికి ప్రధాన సాధనము, వాణిజ్యాభివృద్ధికి జతురోపాయము, జ్ఞానాభివృద్ధికి సరళమార్గము, పురుషార్థ సాధనమునకు జక్కని త్రోవ.....

"ఆంధ్రదేశ బాంధవులారా! మన పూర్వుల ఉన్నతస్థితిని దలపోయుడు.....దయామయుడైన సర్వేశ్వరుని నమ్మి దేశభాషా హితార్థమై పనిచేయుడు. సఫలీకృత మనోరథు లచిరకాలమున గాగలరు."

వారి సౌజన్యము వ్యవహార దక్షత గమనింపదగినవి. భాష సంగతియే చెప్పిచెప్పి తుదకు 'ఆంధ్రదేశ బాంధవులారా' అని సంబోధించిరి. సర్వతోముఖమైన ఆంధ్రాభివృద్ధికి వారెట్టి కలలు కను చుండిరో ఇందులో కానవచ్చును. అప్పటికి మహాత్ముడు రాజకీయ ములలో ప్రవేశింపలేదు. అప్పటికే వాగేశ్వరులు రాజకీయ సాధనముగా దౌర్జన్యము విడనాడవలెననియు, ధర్మ మిహపరసాధన మనియు, దయామయుడైన సర్వేశ్వరుని నమ్మిన మనోరథములు సిద్ధించుననియు ప్రబోధించుటచే, అహింసా ధర్మములు రాజకీయ సాధనములుగా ఆంధ్రదేశమునకు ముందు చాటిన 'ప్రవక్త' కూడ వాగేశ్వరులే యనిపించును.

ఆంధ్రోద్యమము దేశమంతట వేరూనిన తర్వాత నాగేశ్వరుల భాష మారిపోయినది. ఈ డొంకతిరుగుడులు లేకుండ ఆంధ్రరాష్ట్ర సాధనకే వారు ప్రబోధింపసాగిరి. తర్వాత రాయల సీమనుండి ప్రతిఘటనరాగా నాయకుల నందరిని తమ స్వభవనమైన 'శ్రీబాగ్' లో సమావేశపరచి 'శ్రీబాగ్ ఒడంబడిక' కుదిర్చి సామరస్యము చేకూర్చిరి.

వాగేశ్వరులు ఆంధ్ర దినపత్రిక మూలస్థానమును 1914 లో చెన్నపట్టణమునకు మార్చిరి. అట్లు మార్చుటకు ముందు 9-4-1913 న వెలువడిన ప్రమాదీచ సంవత్సరాది

పంచికలో "ఆంధ్ర మహాజనుల కొరకు విజ్ఞాపనము—ఆంధ్రపత్రికా కార్యస్థానమును చెన్నపురి రాష్ట్రమునకు మార్చుట—దినపత్రికగా జేయు సంకల్పము" అను శీర్షికతో విన్నవ మొకటి ప్రకటించిరి. దానిలో 'ఆంధ్రదేశమునం దిపుడు నలుదిక్కుల నూతన జీవము వ్యాపించుచున్నది...ఆంధ్రపత్రికకు కారణాంతరముల వలన నారంభదశయందు బొంబాయి ముద్రణస్థానముగా నుండుట పత్రికాభివృద్ధికి తోడ్పడినను, ఇప్పు డది ప్రతిబంధకముగా నున్నది...ఈ లోటుపాటులు లేకుండుటకును, దాని యుపయోగమును వృద్ధిపరచుటకును, చెన్నపురి రాష్ట్రమునందు ముద్రించుటయును, దినపత్రికగా మార్చుటయును, ముఖ్యమని పత్రికా నిర్వాహకులు నిశ్చయించిరి...' అనుచు ఆంధ్రదేశ బాంధవులకు ఈ ప్రశ్నావళి ప్రచురించిరి. ఆ ప్రశ్న లివి:

"(1) ఆంధ్రభాషయందు దినపత్రికను ప్రచురించుట కవకాశము కలదా? (2) దానిని ప్రచురించుటకు దగిన స్థలమెద్ది? (3) చందా ధన మెంతయుండిన బాగుండును? (4) దినపత్రికను విరివిగ వ్యాప్తి జేయుటకు దగిన యుపాయము లెవ్వి? (5) ఈ మహాత్కార్య నిర్వహణమునకు మీకున్న విశేషాభిప్రాయము లెవ్వి?"

తాము నిర్వహింపబోవుచున్న నూతనోద్యమమునకు ఆంధ్ర మహాశయుల సలహాను అర్థించుటలో, వాగేశ్వరుల ఔదార్యమేకాక, వారి నిర్వహణ దక్షతయు ప్రత్యక్షము కాగలదు. మహారాష్ట్రములోని స్వదేశ సంస్కృతులయందుండు అభిమానముతోపాటు, వర్తక కేంద్రమైన బొంబాయివారి వ్యాపారకౌశలముకూడ ఇందులో నున్నది. ఆంధ్రుల మేలుకొరకు, ఆంధ్రదేశబాంధవుల ఉపదేశము ననుసరించి దినపత్రికగా చెన్నపట్టణమునుండి ప్రచురించే ఆంధ్రపత్రికను ఆంధ్రులు అభిమానింపకుండా ఎట్లా ఉండగలరు?

ఈ ఆరేళ్లు వారపత్రికగా బొంబాయినుండి నిర్వహించిన తర్వాత వాగేశ్వరులలో ఎంతో పరిణతికూడా కలిగినదని గమనింపదగును. వారి ప్రస్తావనలలోను సమస్త రచనలలోను ఉపన్యాసములలోను ధీరగంభీరమైన ఉదాత్తశైలి ఆంధ్రభాషకు తీర్చిదిద్దినారు. అదియు నిర్దుష్టమైన ఆంధ్రములో నుండును. కాని అది వారికి ఒక్కసారిగా రాలేదు. "నాకు కొంచెము సంస్కృతమే వచ్చునుగాని ఆంధ్రము రా"దని వారు ఒకప్పుడు అన్నారని ఒకరు వ్రాసిరి. సూక్ష్మముగా వారి మొదటి రచనలు చదివినప్పుడు, వారి కప్పుడు నిర్దుష్టమైన గ్రాంథిక రచన రాలేదనిపించును. కాని ఈ ఐదేళ్లను వారు ఆంధ్రవాఙ్మయమును ఎంతమథించిరో, వారి శైలిలోను భాషలోను వ్యక్తమయ్యే పరిణతి సూక్ష్మబుద్ధులకు విశదీకరించును. ఆ తర్వాత ఇంకా చదివి చదివి అద్భుతమైన ఆంధ్రవాఙ్మయ చరిత్ర మనదగిన పీఠిక ఆంధ్రవాఙ్మయ సూచికకు వ్రాయగల పూర్ణపాండిత్యము సంపాదించిరి. ఆంధ్రపత్రిక చెన్నపట్టణమునకు మారేనాటికే వారికి ఆంధ్రభాషారచనలో కూడా ఆత్మవిశ్వాసము ఏర్పడినదని మనము గమనింపవలెను.

వాగేశ్వరుల చెన్నపట్టణ యాత్ర ఆంధ్రదేశ చరిత్రలోనే నూతనాధ్యాయానికి నాందీప్రస్తావము పలికినది. 1914 లో ఏప్రిలు 1 వ తేదీన ఆంధ్రపత్రిక దినపత్రికగాకూడా ప్రకటింపబడుట శ్రీ వాగేశ్వరుల జీవితములోనే కాక ఆంధ్రుల చరిత్రలో కూడ ప్రధాన ఘట్టము. అప్పటినుండి వాగేశ్వరుల జీవితము పరిపూర్ణ ప్రవాహమై ప్రవహించి ఆంధ్రభూమిని బహువిధ పుష్పఫల భరితను గావించి సంపన్నమై సంపన్న మొనర్చినది. ముందు వారు నివాసముగా స్వీకరించిన చెన్నపురిలో, అప్పటికి ఆంధ్రులకు లేకున్న వ్యక్తిత్వము తెచ్చిరి. చెన్నపురిలో ఏ కార్యక్రమమూ కొత్తగా తలపెట్టినా, తప్పనిసరిగా ఆంధ్రులుకూడా గణనీయులు కాసాగినారు. అప్పుడు సభలకు ప్రధాన కేంద్రమైన గోఖలేహాలులో ఏసభ జరిగినా, వేదికమీద ఆసీనులైయుండే ప్రముఖులలో శ్రీ వాగేశ్వరులు తప్పక ప్రత్యక్షమయ్యేవారు. ఆ హాలుకు వచ్చే మద్రాసు ప్రముఖుల మోటారుకారు లన్నిటిలో, ఒకవంక అనిబిసెంటమ్మది, ఇంకొకవంక శ్రీ వాగేశ్వరులది, రాచరికము ఉట్టిపడుతూ ఉండేవి!

కొంతకాలము ఆంధ్ర రచయితల రచనలు ఆంధ్రపత్రిక సారస్వతానుబంధములో ప్రచురింపబడుతూ ఉండేవి. 'సాక్షి'ని మొదట ఆంధ్రలోకానికి ఎరుకచేసినది ఆంధ్రపత్రికే.

ఆ తర్వాత శ్రీ వాగేశ్వరుల సాహిత్యసేవలో ప్రధాన ఘట్టాలు, 1924 లో వా రారంభించిన భారతి మాసపత్రిక, 1926 లో ఆరంభించిన ఆంధ్ర గ్రంథమాల! భారతి ఆంధ్ర వాఙ్మయమున ఆంధ్ర సంస్కృతికి చేసిన సేవాపోషణలు అద్వితీయమైనవి. అందులో ప్రచురించే విషయాలే కాదు, అచ్చుతీరే కాగితము, చిత్రపటములు అన్నికూడా వైభవోపేతముగా ఉండేవి. శ్రీ వాగేశ్వరుల పెంపుడు ముద్దుబిడ్డ భారతి!

ఈ విధంగా వాగేశ్వరులు సర్వతోముఖంగా ఆంధ్రోద్యమానికి కృషిచేసినా, ఆంధ్ర రాష్ట్రావతరణము వారు చూడలేకపోవుట ఒక లోటుగా కనిపించవచ్చునుగాని, అది వారికేమియు కొరతగాదు. నిష్కామకర్మపరులకు సాధనలో ఉన్న ఆనందము సంప్రాప్తిలో ఉండదు. ఆంగ్లేయపాలనలో అవలీలగా సింధు రాష్ట్రము ఉత్కళరాష్ట్రము సంపాదించుకొన్నారు. భారత స్వాతంత్ర్యముతోపాటు తప్పక ఆంధ్రరాష్ట్రము సిద్ధించునను విశ్వాసముతో, తృప్తితో, వాగేశ్వరులు కన్నుమూశారు. స్వాతంత్ర్య సిద్ధి తర్వాత ఆంధ్ర రాష్ట్రావతరణకు కలిగిన ఆటంకాలూ, ఆలస్యాలూ, వచ్చిన తర్వాత పుట్టిన బహువిధ కలహాలు చూచి బాధపడే అవస్థ వారికి కలుగకపోవుటే విశేషము, ఆంధ్ర విశ్వవిద్యాలయము మాత్రము వారు ఆనందముతో చూడగలిగినారు.

వారి దృష్టిలో ఆంధ్రరాష్ట్ర మెందుకు కావలె?

"ఆంధ్రోద్యమ స్వరూపమైన ఆంధ్ర ప్రబోధము సర్వతోముఖముగ వ్యాప్తమై ఆంధ్రాభ్యుదయమునకును భారత సర్వాభ్యుదయమునకును ప్రపంచాభ్యుదయమునకును వినియోగపడవలసి యున్నది."

పూర్ణపురుషులగు వాగేశ్వరుల ఆశయ మది!

7

సమన్వయము - దీనజన సేవారంభము

పూర్వపురుషులైనవారు ముఖ్యంగా అప్పటికి లోక వ్యాప్తంగా ఉన్న విజ్ఞానాన్ని సమన్వయపరచి, ఏకముఖము చేసి లోకానుగ్రహము చేస్తారు. ఇంతవరకు ఈ లోకంలో అవతరించిన పూర్వపురుషోత్తములలో అసమానమైన పుణ్యపురుషుడు నిస్సందేహంగా వ్యాసభగవానుడు. వ్యాసశబ్దములో విభజించుట, సంగ్రథనము చేయుటకూడా కలిసి ఉన్నవి. వ్యాసులు చేసేది గ్రంథరచన కాదు, గ్రథనము—అంటే ఉత్తమ గ్రంథమాలలకు పత్రికలకు సంపాదకులైనవారు నిర్వహించవలసిన విధి. ఆయన వేదాలు సృష్టించలేదు, విభజనచేసి ప్రయోగయోగ్యము చేసినాడు. వేదాంతాలు (ఉపనిషత్తులు) పూర్ణదృష్టిలేని సామాన్యులకు పరస్పర విరోధాలతో ఉన్నట్లు భ్రాంతి కలిగిస్తూ ఉంటే, బ్రహ్మసూత్రాలతో వాటిని గ్రథనముచేసి ఏకార్థబోధకములుగా చూపినాడు. పురాణకథలు కవీశ్వరు లెందరో రచించినవి లోకంలో బహుముఖంగా వ్యాపించి ఉంటే, వాటిని ఏదో ఒక విధంగా ప్రధానమైన 18 కోశాలుగా సంగ్రహించి, వ్యాసము చేసినాడు. వ్యాసులు స్వయంగా రచించిన గ్రంథము ఒక్కటే అని తోస్తుంది. అది నేడు లోకంలో మహాభారతమనే పేరుతో సంహితావైవిధ్యంతో ప్రచారములో ఉన్న గ్రంథానికి మూలభూతమైన గ్రంథము. దానికి ఆయనకు సమ్మతమైన నామము 'జయము!' మహాభారత పఠనానికి ముందు సంప్రదాయ విదులు ఈ శ్లోకము విధిగా పఠిస్తారు.

> "నారాయణం నమస్కృత్య
> నరం చైవ నరోత్తమమ్
> దేవీం సరస్వతీం వాచం (వ్యాసం)
> తతో జయ ముదీరయేత్."

నారాయణుని నరోత్తముని వాగ్దేవతను నమస్కరించి 'జయము' ప్రవర్తింపజేయవలె. ఇందులో విజ్ఞానముచేత నరనారాయణులు సాధించిన జయము కీర్తింపబడుచున్నది. అది ధర్మరాజు విజయమే కాదు, ధర్మవిజయము, అదేదో పుక్కిటి పురాణాలలో కల్పించి వ్రాసిన కాలక్షేపపు కథ కాదు. ఈ కాలములో వలెనే ఆ కాలములో కూడా, ఎంత ధర్మసంక్షోభము చూచి, వ్యాసభగవానుడు ఎంత ఆవేదనపడ్డాడో, ఆ గ్రంథాంతమందు ఆయన కూర్చిన ఒక్క శ్లోకము జ్ఞప్తికి తెచ్చుకుంటే మనకు కొంత తెలుస్తుంది :

> "ఊర్ధ్వబాహు ర్విరౌమ్యేష
> న చ కశ్చి చ్ఛృణోతి మే,
> ధర్మా దర్థశ్చ కామశ్చ
> స కిమర్థం న సేవ్యతే."

ధర్మమువల్లనే అర్థమూ కామమూ పొందవలె, అట్లా ఎందుకు చేయరు మీరు! అయ్యో, నా రెండుచేతులూ ఎత్తి మొత్తుకొంటున్నాను. ఒక్కరూ నన్ను ఆలకింపరేమి!— ఈ మాటలు ఒకరు కల్పనచేయగలిగినవియా? అది ప్రపంచములో మన మెరిగినంతవరకు అవతరించిన పూర్వపురుషులలో ఉత్తమోత్తముడైన వ్యాసభగవానుల సంక్షోభమే! ఆయన సంక్షోభమే ఏ లవమాత్రమైనా ఆత్మలో ఆవేశించినవారే పూర్వపురుష కోటిలోకి రాగలుగుతారు.

తర్వాత ఆస్తికులైనవారికి వేదకర్మలయందు నిష్ఠ, అధ్యాత్మవిద్యయందు నిరసనము ఉదయించినది. అట్టి సమయములో శంకరభగవత్పాదులు అవతరించి ఉపనిషత్తులకు బ్రహ్మసూత్రాలకు భాష్యాలు వ్రాసి, జ్ఞానకర్మమార్గములకు యథోచిత స్థానాన్ని వివరించే భగవద్గీతకు కూడా భాష్యము రచించి ప్రస్థానత్రయ మార్గము నిర్దేశించి, ఒకవంక యతీశ్వరులను, ఒకవంక ఇతరులను ధర్మమార్గంలో శాసించే నిమిత్తము భరతఖండానికి నాలుగు మూలలలో నాలుగు గురుపీఠాలు స్థాపించారు. మళ్ళా తురుష్కుల దండయాత్రలతో ఛిన్నభిన్నమైన భారతధర్మాన్ని ప్రజోపయోగకరంగా సమన్వయించేసి ఘటపరచిన పూర్ణపురుషుడు శ్రీ విద్యారణ్యులు! పూర్వపురుషులలో తారతమ్య వివరణ చేయుట తర్కవిచారణకు నిలవకపోవచ్చును కాని వ్యావహారిక దృష్ట్యా ఎంతో తారతమ్యముండి తీరుతుంది. ఏమైనా పూర్ణపురుషు లందరికీ మార్గదర్శకుడు వ్యాసభగవానులే! తక్కినవారంతా ఆయన అంశ ఏ లేశమాత్రమైనా ఆవేశించినవారే. పూర్వపురుషులలో ఒకరైన నాగేశ్వరులు స్వయంగా గ్రంథరచనకు పూనుకొనక సంపాదకత్వానికీ, ఇతరుల గ్రంథాలకు ప్రస్తావనలు పీఠికలు వ్రాయడానికే ఎక్కువ పరిశ్రమించడానికీ ప్రధాన కారణము వారిలో వ్యాసభగవానుల అంశ కొంత ఉద్బుద్ధము కావడమే. వా రెంతసేపటికీ సమన్వయము వైపుకే మొగ్గుచూపుతారు.

చిత్ర మేమంటే, నాగేశ్వరులు జనిమించిన ఆరాధ్య బ్రాహ్మణశాఖయే ఒక అపూర్వ సమన్వయముతో ఏర్పడిన శాఖ! 12 వ శతాబ్దములో బసవదండనాథు డవతరించిన కాలమునకు పూర్వము, శైవమతము ఉన్నదున్నట్లు సమగ్రముగా నిర్దుష్టముగా ప్రదర్శింపగల సాధనసామగ్రి ఇంకను లభ్యముకాలేదు: కాని స్థూలముగా అది రెండు విధములుగా నుండెనని చెప్పుట సత్యదూరము కాదు. ఒకటి వేదధర్మము సర్వవిధాలా ఆచరిస్తూ అచంచలమైన శివభక్తి ఉన్నవారి శైవశాఖ. అది ద్విజేతరుల యందుకంటె ద్విజులలో ఎక్కువ స్పష్టముగా ప్రవర్తితమగు

చుండెను. రెండవశైవము ద్విజేతరులయందు మాత్రమే నిష్ఠమై మహాభక్తులచే అనుష్ఠింపబడినది. వారిలో నాలుగు కులాలు లేవు. రెండే కులాలు, రెండే భేదాలు. శివభక్తులైనవారు, శివభక్తులు కానివారు. బసవేశ్వరుని తండ్రి మొదటి పద్ధతిలోని వాడు. కుమారునికి ఉపనయనము చేయుటకాతడు తలపెట్టగా, శివభక్తునికి వేదోక్త ద్విజత్వము పనికిరాదని బసవన్న రెండవ మతములో కలసి, దండనాథపదవి సంపాదించి దానికి ప్రాబల్యము తెచ్చెను. అప్పటి శైవావేశములో ఎందరో మొదటి శాఖలోని శైవులేకాక, శివభక్తులు కానివారు, జైనులు, వైష్ణవులు, మరియు నెందరెందరో శివదీక్ష గ్రహించి ఇష్టలింగధారణముచేసి వీరశైవులైనారు. అట్టివారికి ఉపనయనాదిక వైదికకర్మలేవీ పనికిరావు. యజ్ఞోపవీతధారణము చేసినవారు వారిదృష్టిలో 'త్రాటిమాలలు!' వారు దేహాంతమందు శివత్వమే ప్రాపింతురు గాన వారికి దహనసంస్కారము, ప్రేతకర్మ చేయరాదు: స్మార్త సన్యాసులకువలె అందరికీ ఆరాధనమే చేయవలె!

ఆంధ్రదేశములోని ఆరాధ్య బ్రాహ్మణులు ఈ రెండు శైవమతశాఖల ఆచారములను సమన్వయముచేసి అనుష్ఠిస్తున్నారు. వారు వేదోక్త కర్మలను కులాచారాలను వదలేదు కనుక యజ్ఞోపవీత ధారణముచేసి ఉపనయనాది పంచదశకర్మలూ అనుష్ఠిస్తారు. కాని వారికి రెండవ శైవశాఖవారికివలెనే, శివుని పరమేశ్వరతయందే నిష్ఠకలదు కనుక, ఇష్టలింగధారణముకూడా యజ్ఞోపవీత ధారణముతోపాటు చేస్తారు. దానికే 'ధారణ' మనే సంజ్ఞ వచ్చినది. వారు శైవులు కనుక శివత్వమే జన్మాంతమందు పొందుతారు కనుక ఖననముచేసి ఆరాధనమే చేస్తారు గాని, దహనము, ప్రేతకర్మ, శ్రాద్ధాదికములూ చేయరు. ఈ అంత్యేష్టి వారు వర్జించడము తక్కిన బ్రాహ్మణులకు సమ్మతము కాదు. వారు యజ్ఞోపవీతము ధరించి ఉపనయనాదిక పంచదశ కర్మలు చేయడము మాహేశ్వరులైన శైవులు అంత కంటె సహించరు. ఆరాధ్య బ్రాహ్మణశాఖ ఈ రెండు విధముల శైవాన్ని సమన్వయముచేసిన దెప్పుడో! ఆరాధ్యులు 16 వ శతాబ్దము ప్రాంతములో ఇష్టలింగధారణవ్రతము పూనినారని శ్రీ వేటూరి ప్రభాకరశాస్త్రిగారు బసవపురాణపీఠికలో సూచించినారు. పండితత్రయము కాలమునుండియే ధారణమున్నదని నేటి ఆరాధ్యబ్రాహ్మణుల విశ్వాసము. పండితారాధ్యులు బసవదండనాథునికి సమకాలికులు. "బసవేశ్వరుడు మహాశివభక్తుడని యాయన యెడల నద్భుతగౌరవమును, వైదికకర్మలను గర్హించి వర్ణాశ్రమాచారములను రూపుమాపుచున్నాడని యసంతృప్తియు గాంచిన వాడై బసవేశ్వరుని దర్శించి వాదించుటకై పోవుచుండ త్రోవలో దన్మృతివార్త వినవలసెననియు, 'భక్తిమీది వలపు బ్రాహ్మ్యంబుతో పొత్తు బాయలేను నేను బసవలింగ' యని యాతడు చెప్పెననియు ప్రతీతి కలదు."[1]

ఈ బ్రాహ్మ్యశైవముల సమన్వయము ఏ కాలములో జరిగినదైనను, అది యిప్పుడు అనుష్ఠించుచున్న ఆరాధ్య బ్రాహ్మణశాఖలో శ్రీ నాగేశ్వరులు జన్మించి యుండుట గమనార్హము. అంతేకాదు, వారి వంశమునకు మూలపురుషుడైన శ్రీపతి పండితులు బ్రాహ్మణేతరుడైన శివభక్తుని నియమము రక్షించుటకై, అతని యింట భోజనముచేయగా, బ్రాహ్మణులాయనను వెలివేసిరట. అందుపై నాయన కోపించి బ్రాహ్మణుల ఇండ్లలోని అగ్నిని ఆకర్షించి వస్త్రములోపెట్టి జమ్మికి వ్రేలాడగట్టి, వారు క్షమాపణ మర్థించినమీదట మరల ననుగ్రహించెనట. వారి పూర్వపురుషులలో మరియొకరగు గోకర్ణుడు పంచముని ద్విజునిగా జేసెనట! ఈ విధముగా శ్రీ నాగేశ్వరులు జన్మించిన శాఖయేమి, వంశమేమి, విరుద్ధమైన యాచారాలకు సమన్వయము చేసియుండెను. ఆ ప్రతీతుల నిరంతర భావనవలన నాగేశ్వరులు సర్వతోముఖమైన సమన్వయములు చేయగలిగిరి. నాగేశ్వరులు తాము జన్మించిన వంశములో మహత్వముగల పుణ్యపురుషులు ధైర్యసాహసములతో చేసిన సమన్వయమునే భావించి, దానినే అనేక రంగములకు విస్తరింప జేసినారు.

ఈ సందర్భములో మహాత్ముని హరిజనోద్యమము ప్రారంభించుటకు ఎంతో ముందుగానే, వారు హరిజనులయందు కారుణ్యముతో వారలకు కల్పించియుండిన వసతులు మనల కాశ్చర్యము కలిగింపజాలెను. అది వారు స్వగ్రామమైన ఎలకుర్రులో ప్రారంభించారు. 1911 సం.లో నాగేశ్వరులు అక్కడ వారి తల్లిగారిపేర శ్యామలాంబా ధర్మ విద్యాలయ స్థాపనముచేయుట, వారు తర్వాత అన్ని రంగములలో చేసిన అనేక ధర్మకార్యాల కన్నిటికి ప్రారంభము. అందువల్ల 1950 భారతిలో వారి ఛాయాచిత్రానికి ఎదురుగా 'ఆంధ్రజాతి పాలిటి మరువరాని మహాపురుషుడ, నాగేశ్వరరావు పంతులుగారి సంగ్రహ జీవితము' అనే శీర్షిక క్రింద వారి జీవితంలో 17 ప్రధానఘట్టాలూ సంవత్సరాలూ ఇస్తూ, 1911 లో ఎలకుర్రులో ధర్మ విద్యాలయ స్థాపనము ఒకటిగా పేర్కొన్నారు. ఆ విద్యాలయములోనే హరిజన విద్యార్థులకు ముందు ప్రవేశము కలిగించి. ఆ గ్రామములోనే హరిజనులు సరియైన ఇల్లులేక బాధపడుతుంటే సహించలేక, నాగేశ్వరులు రెండు యకరాలభూమి కొని, అందులో నాలుగు దూలాలవి సలభైయిళ్ళు వేయించి వాళ్ళకు నివాససౌఖ్యము కలిగించారు. ఇంకా ఎన్నోవిధాలుగా హరిజన విద్యార్థులకు అపారసహాయము చేసినారు. 1932 లో స్థాపింపబడిన ఆంధ్రరాష్ట్ర హరిజన సేవాసంఘానికి అధ్యక్షులై ఎంతో సేవచేశారు. నాగేశ్వరులను ఈ హరిజనుల సేవకు ముందు పురికొల్పినది, వారి పూర్వపురుషుడు గోకర్ణుడు పంచముని ద్విజునిగా చేసినాడనుస్మృతి యై ఉండవలె. తర్వాత దానిని ఉజ్జ్వలముగా చేసినది మహాత్ముని హరిజనోద్యమము. రెండిటికి మూలమైనది నాగేశ్వరుల హృదయములో ప్రకృతి సిద్ధముగా ఆర్తులయందూ దీనులయందూ పొంగులువారుచుండిన కృపారసము!

1. శ్రీ వేటూరివారి బసవపురాణ పీఠిక.

8

సమన్వయము - సాంఘిక రాజకీయములు

శ్రీ నాగేశ్వరులు భరతభూమికి, అందులో ప్రత్యేకముగా ఆంధ్రదేశానికి చేసినసేవ సర్వతోముఖమైనది. వారు సారస్వతానికీ లలితకళలకూ చేసినసేవయూ, వారి ప్రవృత్తికి మూలభూతమై వారి నావేశించిన తత్త్వచింతనను, ముందు ప్రత్యేకముగా వివరించుదుము. ఇప్పుడు వారు ఇతర రంగాలలో చేసిన అమూల్యమైన కృషిని సూచనప్రాయంగా పేర్కొందలచినాము. ఒక్కొక్కరంగములో వారు చేసిన కృషి సమస్తమూ వివరింపవలెనంటే, ఒక్కొక్క గ్రంథమే కాగలదని మనము గుర్తుంచుకుంటేచాలును, దాని మహత్త్వము మనకు కొంతయినా అవగాహనము కాదు.

ముందు వారు దేశోద్ధరణము ప్రారంభించినది పత్రికా ప్రకటనతో. వారపత్రిక, దినపత్రిక, పారిస్వతానుబంధము, మాసపత్రిక వారి సారస్వత సేవలో భాగాలేకదా. కేవల పత్రికా ప్రకటనతోకూడా వాటికి ఉత్తమస్థానమున్నది. వారు ఆరంభించకముందు పత్రికలు లేకపోలేదు, ఆంధ్రదేశములో. కాని వారు దారి చూపిన తర్వాతనే పత్రికా ప్రకటనకు స్థాయి చిక్కినది. వారు చూపిన దారిన నడచినందువల్లనే, నేడు కొన్ని దినపత్రికలూ వారపత్రికలూ నిలకడ చిక్కించుకొన్నవి. ఇతర సాహిత్య మాసపత్రికలకు, ఆంధ్రదేశ ప్రభుత్వమువారు ఈమధ్య ప్రభుత్వ ధనంతో ప్రచురిస్తున్న 'ఆంధ్రప్రదేశ్' పత్రికకు తప్ప, ఇప్పటికీకూడా గట్టిమనుగడ దక్కలేదు. వారి కృషిచేత 1908 లో ప్రారంభమైన వారపత్రిక, 1914 లో ప్రారంభమైన దినపత్రిక, 1924 లో ప్రారంభమైన మాసపత్రిక భారతి — ఈ మూడింటివి పత్రికా రచన స్థాయిలో గౌరవములో మించిన పత్రికలు నేటికీకూడా ఆంధ్రదేశములో లేవనడము అతిశయోక్తికాదు. అందుకు కారణము వాని స్థాపకులైన నాగేశ్వరులు ప్రవర్తింపజేసిన ఆదర్శప్రాయమైన సంప్రదాయమే !

వారి రాజకీయ జీవితము మహోజ్జ్వలమైనది. మొదట మొదట అది గ్రంథాలయోద్యమంగా ప్రారంభించినది. జాతీయోద్యమా లన్నిటిలో ముందు ఎక్కువవ్యాప్తి చెందినది గ్రంథాలయోద్యమమే. దానికి ఆంధ్రభూమిలో నాగేశ్వరుల అండ దొరికిన తర్వాత ఇతర రాష్ట్రా లన్నిటికంటె ఆంధ్రలో ముమ్మరంగా సాగినది. మారుమూలలలో ఉన్న గ్రామాలలోకూడా గ్రంథాలయాలు స్థాపింపబడ్డవి. వాటివల్లనే రాజకీయచైతన్యము గ్రామసీమలకుకూడా విస్తరించినది. నాగేశ్వరులు తమ పత్రికలను ప్రచురణలను ఎన్నో గ్రంథాలయాలకు ఉచితంగానో తక్కువ వెలకో పంపేవారు. ఎన్ని గ్రంథాలయసభలకో, అన్ని స్థాయిలలోను, వారు అధ్యక్షులుగా ఉండియో, ఉపన్యాసకులుగా ఉండియో, ఆహ్వానసంఘములో ప్రముఖులుగా ఉండియో కావించిన కృషి అపారమైనది. ఎన్ని గ్రంథాలయాలకు ఎంతధనము దానము చేశారో లెక్కపెట్టనలవికాదు. దేశమంతటా వారిపేర ఎన్నో దేశోద్ధారక గ్రంథమాలలు వెలసినవి. ఈ వ్యాసకర్త బి. ఏ. విద్యార్థిగా ఉన్నప్పుడు చెన్నపట్టణములో గోఖలే హాలులో జరిగిన అఖిలభారత గ్రంథాలయసభ, 1919 లో ఎంతవైభవంగా జరిగినదో స్వయంగా దర్శించే భాగ్యము పొందినాడు. ఆ సందర్భంలోనే బాలభట సమ్మేళనము, ఆంధ్రసారస్వత సభలు జరిగినవి. అవి అంత వైభవంగా జరగడానికి మూలభూతమైనవారు శ్రీ నాగేశ్వరులే.

ఈ శతాబ్దములో దేశవ్యాప్తముగ జరిగిన స్వాతంత్ర్యోద్యమ సమరంలో, స్వదేశ ఉద్యమము తర్వాత పేర్కొదగినది హోంరూలు ఉద్యమము. దాని కప్పుడు అనీబెసెంటమ్మ నేత్రిగా ఉండేది. చెన్నపట్టణంలో హోంరూలు లీగుకు శాఖ స్థాపించడానికి ప్రయత్నించగా, దానికి అధ్యక్షులుగా ఉండడానికి అందరూ జంకినారు. "సాధక బాధకాలు సహించే ధైర్యశాలి కావలెనని మీవద్దకు వచ్చినాము" అనగానే అందుకు నాగేశ్వరులు అంగీకరించి దానికైన ఖర్చంతా వారే భరింప సాగినారు.

గాంధిజీ 1921 లో సత్యాగ్రహోద్యమము ప్రారంభించక ముందు హిందీ ప్రచారోద్యమము, ఖద్దరు ఉద్యమము ప్రారంభమైనవి. భారతజాతీయతకు హిందీ ప్రాముఖ్యాన్ని గుర్తించిన ఆంధ్రముఖ్యులలో అగ్రగణ్యులు నాగేశ్వరులు. వారు హిందీ ప్రచారానికి చేసిన సహాయము విస్తారమైనది. ఆంధ్రరాష్ట్ర హిందీ ప్రచార సంఘంవారు నాగేశ్వరులు దివంగతులైన పిమ్మట, వారిపేర స్మారకనిధి సేకరించి, బెజవాడలో "శ్రీ నాగేశ్వరరావు హిందీ భవనము" నిర్మించారు.

స్వాతంత్ర్యోద్యమము తీవ్రంగా సాగుతున్న రోజులలో ఆసేతు హిమాచలము ఆదరించిన హిందీప్రచారము, స్వాతంత్ర్యము వచ్చిన యీ ఇరవై యేళ్ళలోను అంతకంతకు అనేకవివాదాలకు కోపతాపాలకు రంగస్థలము కావడము ఎంతో శోచనీయము. అందుకు మూలకారణము, హిందీ ప్రాంతమువారూ, హిందీ రచయితలూ, దినదినాభివృద్ధితో ప్రదర్శిస్తున్న అహంభావధోరణే అవడానికి సందేహములేదు. అతివాదులు దాన్ని వారి మూర్ఖత్వంగాకూడా వర్ణిస్తున్నారు. భారతరాజధాని తమ ప్రాంతంలో ఉన్న అవకాశము చూచుకొని, హిందీ ప్రాంతాలవారు అన్ని రంగాలలోను తమ హిందీ భాషాజ్ఞానము తమ స్వార్థప్రయోజనాలకు ఉపయోగించుకోడానికి చూస్తున్నారు. హిందీ రచయితలు ఏ సాహిత్యశాఖలోను వంగభాష, ఆంధ్రభాష, మహారాష్ట్రము ఇత్యాది ప్రాంతీయ భాషలు సాధించిన కళాస్థాయిని,

ఇంతవరకూ అందుకోలేదు. వారి సారస్వత సభలలో మహోజ్జ్వల గ్రంథాలుగా పొగడుకొనే గ్రంథాలు ఎక్కువభాగము ఆవేశమూ ప్రచారమూ ప్రదర్శించేవే కాని రసస్ఫూర్తిని అందుకొన్నవి అతిస్వల్పమైనవి. దేశమంతా హిందీ భాషాభిజ్ఞులు ఉండడంవల్ల అట్టివారు వాటిని మూలంలో చదివి తమ భాషలో వచ్చిన గ్రంథాలతో పోల్చుకొని చప్పరిస్తారు. వారు సంస్కృతభాష అంతా తమ సొంత కాణాచి ఐనట్లు వ్యవహరిస్తున్నారు. కాని ఇతర భాషా ప్రాంతాలలోవలెనే హిందీ ప్రాంతంలోకూడా సంస్కృత శబ్దాలెన్నో ప్రాంతీయార్థాలు సంతరించుకున్నవి. వాటిని ప్రమాణంగా తీసుకుంటే సంస్కృతభాష వికృతస్వరూపము పొందుతుందని, ఇతర భాషాప్రాంతాలలో ఉన్న ఉద్దండ పండితులు చెప్పినా వినిపించుకోరు. ఎన్నడో శూద్రకమహాకవి సంస్కృతభాషలో, శకారసకారాలను వ్యత్యస్తం చేసే పాత్రను భావించి, శకారుడనే పాత్రను కల్పించి, ఇప్పటివరకూ సామాజికులను నవ్విస్తున్నాడు. కాని హిందీప్రాంతీయులు నేడు శకారాన్ని షకారంగా ఉచ్చరిస్తేనేగాని అంగీకరించరు. శ్రీని ష్రీ అనవలె. శర్మను షర్మ అనవలె. శాస్త్రిని షాస్త్రి అనవలె! సంస్కృతంలో శ ష స ల భేదము నేటికికూడా చక్కగా పాటించే దాక్షిణాత్యులు ఇట్టివారలను అధునిక 'షకారులను'గా గేలిచేస్తారంటే వారి కర్థమే కాదు. సమస్త విషయాలలో హిందీ ప్రాంతీయులు తమ భావాలే వేదశాసనంగా భావింపవలెనని ప్రదర్శించే నిరంకుశధోరణే నేటి హిందీ వ్యతిరేకతకు ప్రధానకారణము. ఈ సందర్భములో పూర్ణపురుషుడు నాగేశ్వరులు, 1923 సం.లో కాకినాడ కాంగ్రెసు సందర్భంలో జరిగిన హిందీ సాహిత్యసమ్మేళన సభకు ఆహ్వాన సంఘాధ్యక్షులుగా ఉండి, చేసిన ప్రసంగము, నేటికే కాకుండా ముందు ముందు కూడా స్మరింప దగినది. వారు నిశితమైన సూక్ష్మపరిశీలనమే కాక, ఎంతో దూరదృష్టికూడా కలవారని ఆ ఉపన్యాసము వ్యక్తము చేస్తుంది. గందరగోళాల మధ్య, యోగిహృదయంతో సత్యస్వరూప దర్శనం చేయగలవారికే, అది సాధ్యమవుతుంది. అందులో వారన్న ఈ క్రింది వాక్యాలు నేటి హిందీ పక్షీయులు, వ్యతిరేకులూ ఉభయులూ కూడా శాంతంగా మననము చేయదగినవి.

"హిందూస్థానీ భారతభూమికి సహజమైన సామాన్యభాష... ఆంధ్రదేశమందు హిందీ ప్రచారము వ్యవహారార్థ మవసరమగుచున్నది, గాని సాహిత్యవ్యాపనార్థ మవసరమగుటలేదు. సాహిత్యము, మాతృభాషయైన ఆంధ్రభాషాముఖముననే జరుగవలసియున్నది. ఈ లక్షణమును దిగద్రోయుటవలన కలిగిన అనర్థక పరంపరలను ఆంగ్లభాషాపరిచయము విశదము చేసినది. ప్రజలలో సహజరీతిని విజ్ఞానవ్యాపనము దుర్లభమైనది. ఆ అనర్థాలు ముందు తిరిగి చిక్కుపరచకుండుటకై ఆంధ్రదేశములో హిందీ ప్రచారకార్యాలయము శ్రద్ధవహింపవలసియున్నది!"

1923 లో శ్రీ నాగేశ్వరులు ప్రదర్శించిన దివ్యదృష్టిని వ్యక్తముచేసే పై వాక్యాలు సువర్ణపట్టాలమీద ముద్రించి ప్రచారం చేయవలసి ఉన్నది. హిందీ ప్రచారసంస్థలూ పత్రికలూ పై వాక్యాలు తమ మోటోగా (Motto), ఆదర్శంగా, నిబంధనంగా, పెట్టుకొని వ్యవహరిస్తే తగాదాలు అన్నీ సమసిపోతవి. బహుభాషల సంపర్కం వల్ల ఆంగ్లభాష, సాహిత్యమూ అసమానమైనశక్తి సంపాదించుకున్నవి. అట్టి ఆంగ్లసాహిత్యమే, తన ప్రభావము భారతజాతిమీద రుద్దడానికి ప్రయత్నించడమువల్లనే, దానియందు మనకు ప్రాతికూల్యము ఏర్పడినది. మరి బాల్యదశకూడా ఇంకా వీడని హిందీ సాహిత్యము, పరిణతయౌవనంలో ఉన్న ఇతర భాషాసాహిత్యాలమీద అధికారము చలాయించబోతే, అవి సహిస్తవా? ఇంతమంది భారతీయులు దేశాభిమానంతో హిందీ అభ్యసిస్తున్నారు కాని హిందీ ప్రాంతీయులు అందులో శతాంశమైనా ఇతర భాషలు అభ్యసించడానికి ప్రయత్నమైనా చేస్తున్నారా? శ్రీ నాగేశ్వరులవంటి పూర్ణపురుషులు హిందీప్రాంతంలోకూడా జన్మిస్తేనేగాని ఈ చిక్కులు విడిపోవు. గార్డియను నాటు (చిక్కుముడి) విడదీసినవాడు జగజ్జేత అవుతాడని తెలిసి, అలగ్జాండరు సులుమాత్రంగా దాన్ని కత్తితో నరికి సాధించి జగజ్జేత ఐనాడనే కథ ప్రచారములో ఉన్నది. అతడు చేసినది విడదీయడమూ కాదు, అతడు జగజ్జేతా కాలేదు. అప్పటికి అనువుకాకుండా విస్తరించి విచ్చిపోయేస్థితిలో ఉన్న పర్షియారాజ్యాన్ని అతడు జయించగలిగినాడు. భరతఖండము వాయవ్యభాగంలో ఉన్న నగరరాజ్యాలను మహోర్భాటంతో జయించాడు. ఆ తర్వాత అప్పటి నందరాజ్య ప్రాభవము విని బెదిరిపోయిన తన సైనికులను కూడ గట్టుకోలేక వెనుదిరిగిపోయినాడు. చిక్కుముడి భేదించేవాళ్ల గతి ఎప్పుడూ ఇంతే! బలహీనులమీద నల్లేరుపై బండినడక సాధించి మహావీరులమని భ్రాంతిపడతారు. పూర్ణపురుషులు అనేక జన్మ సంసిద్ధమైన సుకృతప్రభావమువల్ల యోగదృష్టి అలవరచుకుంటారు. అందువల్ల చిక్కుముడి వచ్చినప్పుడు, వారి ఆత్మజ్యోతి దానిమీద 'ఎక్స్‌రే' వలె అంతరాంతరాలలోకి ప్రసరించి తేలికగా చిక్కువిడదీస్తుంది. దాని ప్రభావమువల్ల మెలికలూ వంకరలూ ముడులూ అన్నీ సరళత్వము పొంది సమరసభావము సమకూర్చుకుంటవి. హిందీభాషకు ఉచితస్థానము నాగేశ్వరులు ఎప్పుడో చెప్పినారు.

ఈ విధంగానే నాగేశ్వరులు ప్రవేశించిన అన్ని రంగాలలోను సామరస్యము సాధించినారు. ఖాదీ ఉద్యమములో ఉత్సాహంగా పని చేశారు. బహుకాలము ఆంధ్రరాష్ట్ర ఖద్దరుబోర్డుకు వారే అధ్యక్షులు. అప్పుడు ఆంధ్ర ఖద్దరు దేశవ్యాప్తంగా ప్రఖ్యాతి పొందినది.

మహాత్ముడు రాజకీయరంగంలో ప్రవేశించిన తర్వాత నాగేశ్వరులుకూడా సత్యాగ్రహ సమరంలో ప్రవేశించారు. అప్పుడు కాంగ్రెసుకు ప్రజలలో ఆదరమే ఉండేది, కాని ఇప్పటివలె ధనము కాని, ధనవంతులమీదనూ అధికారబలముగలవారిమీదనూ ప్రాబల్యము కాని, ఉండేవి కాదు. డబ్బులేని ఆంధ్రరాష్ట్ర కాంగ్రెసు సంఘానికి కోశాధిపతిగా నాగేశ్వరులే బహుకాల మున్నారు. కోశాధిపతిగా వారు నిర్వహించినపని ఆ సంఘము ఖర్చులకు కావలసిన ధనమునకు తమ సొంతధనమువేసి పనిపూర్తి చేయడమే—కాని మనము నేడు బహిరంగాలలో చూస్తున్నట్లు పబ్లికుకోశంలోని ధనము సొంతకోశాలకు మళ్లించడము కాదు. వారికి అధికారవాంఛ ఎప్పుడూ లేకపోయినా, తప్పనిసరియై నాలుగుసంవత్సరాలు ఆంధ్రరాష్ట్ర కాంగ్రెసు కమిటీకి అధ్యక్షులైనారు. 1936 వ సం. లో కాంగ్రెసు పార్లమెంటరీబోర్డు కృష్ణా గోదావరి మండలాలకు అభ్యర్థిగా శ్రీ నాగేశ్వరులను నిర్ణయించగానే, కాంగ్రెసు పార్టీకి ప్రత్యర్థులైన జస్టిసు పార్టీవారుకూడా పోటీకి ఎవరినీ నిలపలేదు. అందుచేత వారికి పార్లమెంటు సభ్యత్వం తేలికగా లభించినది.

1930 సం. లో చెన్నపట్టణంలో ఉప్పుసత్యాగ్రహము ముందు తలపెట్టినవారే లేకపోయినారు. ఆంధ్రకేసరి ప్రకాశం గారికే ఆధైర్యము కలిగినది. అప్పుడు రెండువారాలపాటు శ్రీ నాగేశ్వరులు చెన్నపట్టణంలో కాలినడకను తిరిగి ప్రచారం చేశారు. దానితో చెన్ననగరంలో ఉత్సాహము రేకెత్తినది. ఉప్పుసత్యాగ్రహము చేసి నాగేశ్వరులు మొదటిసారి 1930 లో కృష్ణజన్మస్థానం చేరారు. అప్పటికి వారు 63 ఏళ్లు నిండిన వృద్ధులని గుర్తుంచు కొనవలె. మళ్లా 1932 వ సం. లో ప్రభుత్వాన్ని ధిక్కరించి కృష్ణజన్మస్థానం ప్రవేశించారు. అప్పటికి వారికి 65 సం. లు. వారికి వేసిన జరిమానాక్రింద ప్రభుత్వము ఎన్నోవేల విలువగల వారి కారు కొన్ని పందలకు వేలమువేస్తే, వారి డ్రైవరు విచారపడుతుంటే అతనిని వారే ఓదార్చారట! శ్రీ నాగేశ్వరులు జీవించి ఉండగా, ఆంధ్ర కాంగ్రెసులో నాయకులమధ్య వైషమ్యాలు, పదవీ వ్యామోహాలు, కక్షలు, లేకపోలేదు కాని అవి ఎప్పుడూ రచ్చకెక్కని కావు. దాని కంతటికీ ప్రధానకారణము శ్రీ నాగేశ్వరుల వ్యక్తిలో ఉన్న అమృతప్రభావమే! అందరిమధ్యను సామరస్యము కలిగించి ఏకముఖం చేసేవారు.

శ్రీ నాగేశ్వరులు నిశ్చలమైన కాంగ్రెసువాది. అయినా, ఇతర పార్టీల నాయకులమీద వారి కెంతమాత్రమూ వైరభావ ముండేది కాదు. బ్రాహ్మణేతరోద్యమ నాయకులైన శ్రీ పిట్టి త్యాగరాయచెట్టి దివంగతులైనప్పుడు నాగేశ్వరులు భారతిలో వ్రాసిన వాక్యములు స్మరించదగినవి.

“స్వలాభాడంబరములు లేకను డెబ్బదిమూడేండ్లు జీవయాత్రను గడపి ప్రజాగౌరవమునకు పాత్రులైన త్యాగరాయసెట్టిగారు ధన్యులు. త్యాగరాయసెట్టిగారి స్వాతంత్ర్యము, సేవాపరాయణత్వము, స్వసంఘాభిమానము, కార్యదీక్ష శ్లాఘ్యములుగా గనుపడినను, బ్రాహ్మణేతరోద్యమ నాయకత్వము దురభిప్రాయములకు గారణ మగుట సంతాపకరముగ నున్నది...గాంధీమహాత్ముడు త్యాగసాధనమున సాధింపబూనిన ప్రయోజనమును త్యాగరాయసెట్టిగారు సామాన్య ప్రజాదరణమునకు పాత్రమైన లాభసాధనమునను సాధించుటకు బూనుకొనిరి. త్యాగరాయసెట్టిగారి ప్రయత్నములు నిందలకును, దురభిప్రాయములకును, దురభిమానములకును గారణంబైనను, బ్రాహ్మణేతర సంఘముల పురోభివృద్ధికి సాధనములై ఆత్మగౌరవ విశ్వాసములు కలుగజేసి దేశాభ్యుదయమునకు దోడ్పడినవి.”

(భారతి, 1925)

మరియొకచో వా రిట్లు వ్రాసిరి:— “అమృతత్వమునకు త్యాగమే పరమసాధనముగ నున్నది...త్యాగమునకు లక్ష్యము ఆత్మార్పణముగాని స్వప్రయోజనము గాదు.”

సమ్యగ్దృష్టి కలవారు కనుకనే “ఆంధ్రోద్యమ స్వరూపమైన ఆంధ్రప్రబోధము సర్వతోముఖముగ వ్యాప్తమై ఆంధ్రాభ్యుదయమునకును వినియోగపడవలసి యున్నది” అని వారు వ్రాయగలిగిరి.

(భారతి, 1935)

9

సమన్వయము — ఆంధ్ర వాఙ్మయ సూచిక

"ఆంధ్ర వాఙ్మయమునం దారంభదశయందున్న సకలా రచన మహాప్రవాహముతోఁ గూడియున్నది. ప్రపంచమంతయును బహిర్వర్తనమయమై యున్నది .... ప్రపంచ లక్ష్యము జీవయాత్రనుండి దేహయాత్రకు మరలుచున్నది. విశ్వప్రవృత్తికిని, విశ్వకల్యాణమునకును మూలమైన స్త్రీ పుంస యోగమునందు ప్రపంచలక్ష్యము లగ్నము గుచున్నది. కామప్రయోజనమున కభ్యస్తమైన స్త్రీపుంసయోగమును ధర్మపరముచేయుటకు విశ్వముపరితపించుచున్నది. ధర్మలక్ష్యము నిత్యమైన యాధ్యాత్మిక ధర్మమునందు లగ్నము గాకను, అనిత్యమైన ఆధిభౌతిక ధర్మమునందు లగ్నమగుచున్నది ... దినపత్రికలు వారపత్రికలు, మాసపత్రికలు, నవలలు, నాటకములు, కామకళా విన్యాసమయములై విషయవాసనల కాలవాల మగుచున్నవి. విషయవాసన లపారముగ అభివృద్ధిని బొందుచు నాత్మ సంస్కరణము, సందర్శనము దుర్లభ మగుచున్నవి. ఆంధ్ర హృదయమునకు సహజమైన ప్రేమ భక్తి రసములు పరిపుష్టము లగుటకును, మానవ ధర్మాభ్యుదయము సాధ్యమగుటకును సకలా రూపములైన గద్య కావ్యములను కృతికర్త లుత్తమ మార్గమునను రచియించి ఆంధ్ర వాఙ్మయ ప్రయోజనమును సార్థకము చేయుదురుగాక !"

ఆంధ్ర వాఙ్మయ సూచికకు శ్రీ నాగేశ్వరులు రచించిన పీఠికలో చివరి భాగములోని యీ మాటలు ! ఇది ప్రత్యేకము సకలా కారులను ఉద్దేశించినదే యినా, ఈ ప్రబోధము వా రన్ని శాఖల వాఙ్మయకారులను ఉద్దేశించి చేసినదే ! సరిగా మహాభారతాంతమందు వ్యాస భగవానుని ఆఘోషణమునే స్మరణకు తెచ్చుచున్నది. "ఊర్ధ్వబాహు ర్విరౌమ్యేష .... ధర్మా దర్థశ్చ కామశ్చ..."

ఏమిటి ? ఆంధ్ర వాఙ్మయ సూచిక, ముద్రితాముద్రిత గ్రంథముల పట్టికకు పీఠికలో ఇట్టి వాక్యము లేమి ! ఈ వాక్యములే కాదు. ఆ పీఠికయే నాగేశ్వరుల యనంతరమున ఆంధ్ర వాఙ్మయ చరిత్ర మను పేరుతో ప్రత్యేక గ్రంథముగా ప్రచురింపబడినది. కేతకరుగారు ప్రచురించిన మహారాష్ట్రీయ వాఙ్మయ సూచిని జూచినపుడు ఆంధ్ర వాఙ్మయ సూచిని ప్రచురింపవలె నని తమకు సంకల్పము కలుగుటయు, కొమ్మరాజువారు తమతో నేకీభవించుటతో పీఠిక ప్రారంభించి, తా మెదుర్కొన్న చిక్కులు వివరించి, అందువే నది అసమగ్రమునను, దోషభూయిష్ఠముగను మన్నదని మనవిచేసి, భగవంతునికి సహచరులకు సహకారులకు కృతజ్ఞత తెలిపి, 'ఆంధ్ర వాఙ్మయము' అను శీర్షికతో నారంభించి ఆంధ్ర వాఙ్మయ సమగ్ర చరిత్రనే వారు వ్రాసిరి. తుదకు ఈ సూచికలో 13,928 గ్రంథములు, రమారమి 6000 గ్రంథకర్తలు కలరని వివరము లిచ్చిరి. ఆతర్వాత తమ యాశయాదిక మిట్లు తెలిపిరి :

"ఆంధ్ర వాఙ్మయ స్వరూప స్వభావములను ప్రత్యక్షము చేసి వాఙ్మయ వికాసమున కవసరమైన విధానమును సారస్వతోపాసకులు నిర్ణయించుట కాంధ్ర వాఙ్మయ సూచి ప్రచురింపబడినది ... ఆది యుగమునందుఁ బండితారాధ్యమైన వాఙ్మయము వర్తమాన యుగమునందుఁ ప్రజారాధ్య మగుచున్నది ; సంస్కృత ప్రాయమైన వాఙ్మయము తెలుఁగుఁ రూపమును దాల్చుచున్నది ; వైదిక కర్మపరమైన వాఙ్మయము భక్తిపరమైనది ; పద్యాత్మకమైన వాఙ్మయము గద్యస్వరూపమును బొందుచున్నది. వాఙ్మయమునకు విజ్ఞాన వ్యాసనము, రసానందము పరమార్థములుగఁ బరిగణింపఁబడుచున్నవి. పద్యకావ్యములకుగల గౌరవప్రతిష్ఠలు గద్యకావ్యములకును వర్తమాన కాలమునందుఁ గలుగుచున్నవి...విశ్వకల్యాణమునకు నివృత్తి ప్రవృత్తి మార్గములు, జ్ఞాన భక్తిమార్గములు, సాంఖ్యకర్మయోగములు, త్యాగ భోగ యోగములు, కరుణ వీరరసములు, శాంత శృంగారకళావసములు, శాస్త్రములు కళలు, సుఖదుఃఖములు, సాధనభూతములుగ నున్నవి... విశ్వమునందు జీవయాత్రకు దుఃఖనివృత్తియు, విరతిలేయ సుఖప్రాప్తియును బరమార్థములు. ఆ పరమార్థము నాంధ్రవాఙ్మయము నమకూర్చిన విధము పీఠికయందు వివరింపఁబడినది.

"ఈ పీఠికయందుఁ గ్రొత్తవిషయములు లేవు. ఇంతవఱకును నితర పరిశోధకులు, వ్యాఖ్యాతలు తెలిపిన భావములే మరల తెలుపఁబడినవి..."

ఇట్లు ముగించుచు ఈ సూచిక ప్రకటించుటకు పరిశ్రమించిన ఐదారేళ్లలో సహాయ మొనర్చినవారికి కృతజ్ఞత తెలిపి, తుదకు, "ఆంధ్రమహాజను లిందలి గుణములను గ్రహించి ఆంధ్ర వాఙ్మయాభ్యుదయమున కీ ప్రచురణమును సాదరభావముతో నాదరించి యుపయోగింతెదరు గాత !" అని ఆశీఃప్రార్థన మొనర్చిరి.

ఈ పీఠికలో క్రొత్త విషయము లేవని వారు విన్నవించుకొన్నది వారి వినయాతిశయమునే ప్రకటించును. వారు చేసిన ఆంధ్రవాఙ్మయ సమీక్షకు ఆధారభూతములైన కేవల విషయమాత్ర వివరణలు పూర్వు లిచ్చినవే కావచ్చును. కాని నాటి నన్నిటిని సమకూర్చుటలోను, సమన్వయించుటలోను నాగేశ్వరుల కెవ్వరును మార్గదర్శకులుగా లేరు. వారు చేసిన వ్యాఖ్యానములు, భాష్యములు, ఆంధ్రవాఙ్మయమునకు ఒక్క క్రొత్త వెలుగు ప్రసరింపచేసినట్టివి. అవి యన్నియు పూర్ణపురుషులైన నాగేశ్వరుల పుణ్యమూర్తిలో నుండి స్వతంత్రముగా ఉత్పత్తిన్నవే; వారికి విశ్వసాహిత్యములోకల ఉత్తమ గ్రంథములతోగల విస్తారవిజ్ఞానములోనుండి సముద్గతమైనవే ! పూర్వాచార్యు లెవ్వరును తాము క్రొత్త విషయము చెప్ప

ఱున్నామని ప్రకటించుకొనలేదు. ఆ సంప్రదాయమే నాగేశ్వరులును అవలంబించిరి.

ఈ పీఠిక ఆంధ్రవాఙ్మయ చరిత్రమేకాదు, సమీక్షకూడను. అంతేకాక భవిష్యత్కాలమున నెట్లు పరిణామ మొందినచో విశ్వ శ్రేయము కూర్పునోకూడ ఇందులో మంచి సూచన లున్నవి. అన్నిటి లోను నాస్తవదృష్టి గోచరించును. వారి శాంత నిర్మలమైన యోగదృష్టి ఏ విషయమునందైనను లోణకక ప్రసరించుటచే, మనకు సమ్మతముకానిచోట్లకూడ, మనము పునరాలోచన చేయ వలె ననిపించునట్లుండును. సత్యమని తోచినది చెప్పుటకు వెను కాడరు, కాని నిగ్రహముతో, సాధువాక్యములతో ప్రతిపక్షులను గూడ నొప్పించని విధముగా చెప్పుదురు. సంకుచితమైన ఏయభి మానమునకును వారిలో చోటు లేదు.

ఆంధ్రకావ్యములను విమర్శించుటకు ఆంగ్లవాఙ్మయప్రమా ణముల ననుసరించుట యుక్తముకాదనుచు "సంస్కృత వాఙ్మ యాధారముల ననుసరించి వికసించిన యాంధ్రవాఙ్మయమును సంస్కృత లక్ష్యలక్షణ ప్రమాణముల ననుసరించి పరిశీ లించుట ప్రయోజనకరము....అరూఢమైన భారతీయసంస్కా రముగల పండితులు భారతీయ సాహిత్యములను విమర్శించుట కర్హులుగ నున్నారు. అట్టి యధికారులుగాని స్వదేశ విదేశపండితుల విమర్శనలు భారతీయ సాహిత్యహృదయమును గ్రహించుటకు సాధ నములు కాజాలవు" అని యుద్ఘాటించి యీ లక్ష్యముతో నీ పీఠికయందు సింహావలోకనము చేయుచున్నామనిరి.

"తెలుగు, తెనుగు, ఆంధ్రశబ్దములు సమానార్థకములుగా నిపుడు వాడుకయందున్నవి. ఈ పదములం దాంధ్రపదమే ప్రాచీనము — సమానార్థమును దెలిపెడి పదప్రయోగములందు విపరీతాభిమానము వహించుట ధీమంతుల కుచితముకాదు." అని ముందే ఉద్బోధించిరి. ఇప్పటికిని ఈ ఔచిత్యమును ఆంధ్ర ప్రభుత్వేతరులే గ్రహించినట్లు లేదు. మనది 'ఆంధ్రదేశ'ము. కాని ప్రభుత్వభాషగా ప్రాంతీయభాషాశాసనములో 'తెలుగు' శబ్ద మునే గ్రహించుట, ఆ శబ్దమునందు ప్రబలుచున్న ప్రత్యేకాభి మాన మనుటకు సందేహము లేదు. ఆంధ్రులు, ఆంధ్రభాష, ఆంధ్రప్రదేశము అని ఏకరీతిగా వ్యవహరించుట మనకేకాక ఇతర ప్రాంతములవారికిని, విదేశములకును ఎంత సౌకర్యము కలిగిం చునో కూడ వారు గ్రహించుటలేదు.

వేదకాలనిర్ణయము విషయములో, పాశ్చాత్య పండితులకు క్రైస్తవ కాలప్రణాళికయందును గ్రీకు వాఙ్మయాధిక్యమునం దును విశ్వాసముండుట సంకుచిత నిర్ణయములను చేసినట్లు, నేటి భారతీయ విద్వాంసులు అతిప్రాచీనము అని నిర్ణయించజాలమటకూడ భావ్యము కాదనుచు, "వేదకాలము 10,000 ఏండ్లకన్న, 4,000 ఏండ్లకన్న వైదిక విజ్ఞానము మానవధర్మ వికాసము నందు నిరుపమానముగా నున్నది. వైదికవిజ్ఞానము వేదాంతమును, బౌద్ధమతమును, శైవవైష్ణవభక్తిని లోకమునకుం బ్రసాదించినది', అనుచు ఉత్తమ నాస్తికదృష్టి ప్రదర్శించిరి. అట్లే తమిళులు తమిళ వాఙ్మయారంభము 12,000 ఏండ్లకుం బూర్వమని నిర్ణయింప బ్రయత్నించుటను ప్రస్తావించి, 'దామోదరం పిళ్ళగారి మాతృభాషాభిమాన మవ్యక్త సిద్ధాంతములకుం గారణంబైనది' అనిరి. దక్షిణదేశభాషలలో తమిళ కర్ణాటకములకంటె ఆంధ్ర వాఙ్మయ మాలస్యముగా రూపొందుటకు చక్కని కారణము తెలిపిరి.

"ఉత్తరదేశాగతులైన శత్రువుల నెదిరింపవలసిన భారము నంతయు నాంధ్రరాజులు వహించుచుండిరి. దేశీయ వాఙ్మయాభి వృద్ధికి సంగ్రామ పరంపరలును ప్రతికూలమై యుండియుండును."

తెలుగుభాష ద్రావిడశాఖలలో నొకటియను మతమే వారికి సమ్మతము. సంస్కృత భాషాజన్యమనువారి నుద్దేశించి, "తెలుగు నకు సంస్కృత ప్రాకృతభాషల బాంధవ్యమును బ్రతిపాదించుట వలన దాని గౌరవము హెచ్చదు. ఆంధ్రభాషా వాఙ్మయముల యౌన్నత్యమునకు స్వకీయ ప్రతిభ సాధనముగాని పరకీయ సంబం ధము కారణము కాజాలదు" అని ఉద్బోధించి, "ఆంధ్ర వాఙ్మయ మునందు సంస్కృత వాఙ్మయప్రాబల్య మధికముగ నున్నను ఆంధ్ర వాఙ్మయము తన వ్యక్తిత్వమును గలిగియే యున్నది." అని స్వభాషా గౌరవమును చాటించిరి. మరియు "ఆంధ్రు లార్యవిజ్ఞానమున కొసంగిన స్వాగతము ద్రావిడ విజ్ఞానమున కొసంగియుండలేదు" అని నిరూపించిరి.

నాగేశ్వరుల నొక్కటే బాధ వేధించుచుండెను. ఆంధ్రులు మహారాష్ట్రులకంటెను తమిళులకంటెను సంఖ్యలో నధికమైనను విద్యావ్యాసమందు వెనుకబడియున్నారని. ఆ కొదవ తీర్చుటకే వారు బహుముఖములుగా పరిశ్రమించిరి. "వాఙ్మయాభివృద్ధికి, ప్రజాభి వృద్ధి, విద్యాభివృద్ధి నిదర్శనములుగ నుండగలవు" అని వారి యాశయము.

వర్ణ సమామ్నాయమును ప్రస్తావించి "సంస్కృత భాషా సంయోగ మాంధ్రభాష కిట్టి యమూల్యమైన ప్రయోజనమును సమకూర్చినది" అని వివరించి, "సంస్కృత పదజాల మాంధ్ర భాషకు బలవీర్యముల నొసంగినది....భారతజాతీయ సంయోగమున కిట్టి సంస్కృత సంస్కారము సకల విధములను వినియోగపడు చున్నది" అని "ఆంధ్రభాషకు పరిపాటియైన తత్సమ తద్భవ పదములకు సమానాదరణమును జూపుట భావ్యముగాని ప్రత్యేక భాషాపదములకు మాత్రము పక్షపాతముమబూనుట ప్రయోజనకరము గాదు" అని ఉపదేశించిరి. ఆంగ్ల భాషాపదములను గూడ అజంత

ములుగా మార్చి తెలుగు సంస్కారమొసగి స్వీకరించి ఆంధ్రభాషను పంపన్న మొనర్చుటయే వారి కిష్టము. వారికి ఆంధ్రభాషయం దెంత అభిమానమో చూడవలె.

"ప్రాకృతభాషల సాహచర్య మాంధ్రభాష కనిర్వచనీయమైన మాధుర్యమును గలుగజేసినది...ఆంధ్రభాషయందు తమిళభాషా ధ్వనులకుం గల పారుష్యమును, సంస్కృత భాషాధ్వనులకుం గల కాఠిన్యమును బోయి సరళధ్వను లేర్పడినవి."

వాగీశ్వరులు కావ్యలక్షణమును ప్రధానముగా దానిప్రయోజన మునుబట్టియే నిర్ధారించిరి. అందువలన "'విశ్వశ్రేయః కావ్యమ్' విశ్వమునకు శ్రేయస్సు నొడగూర్చెడి గ్రంథములు మాత్రము కావ్యనామమున కర్హములై చిరంజీవితమునకుం దగియున్నవని లాక్షణికుల మతము. 'వాక్యం రసాత్మకం కావ్యం' అనుభావ మిపుడు వ్యాపనమును బొందుచున్నది. సకల వాఙ్మయములందును చిరంజీవితముగల గ్రంథములు స్వల్పముగ నున్నవి. విశ్వముయొక్క శ్రేయస్సునకు సాధనంబులైన గ్రంథములు దేశకాల పాత్రాన వచ్ఛిన్నములై లోకమునం దంతటను పూజ్యతను బడయుచున్నవి" అనుచు ప్రయోజనమునందే మొగ్గుచూపిరి.

వాఙ్మయ వికాస పరిణామములను గనుగొనుటకు (1) కాలము (2) భావము (3) రూపము (4) విషయము సాధనము లని చెప్పుచు, వానిలో కాలవిభాగము ఎక్కువ ప్రయోజనకరమని తక్కినవి స్థూలముగా ప్రస్తావించి, యుగవిభాగములతోడనే సాగించిరి.

క్రీస్తుశకము 9, 10 శతాబ్దములలో భరతవర్ష మందంతట నవయుగ మారంభమైన దనుచు నాటిస్థితి నిట్లు చక్కగా నిరూపించిరి: "సంకుచితమైన వైదిక కర్మమార్గము పండిత పామరులకు జీవయాత్రయందు విముఖత్వమును గలుగజేసినది. దుర్గమమైన జైనబౌద్ధ ధర్మమార్గము పండితపామరులకు జీవయాత్రయందు విరక్తిని గలుగఁజేసినది. ప్రజలకు జీవయాత్రయందుం గలిగిన విముఖత్వమును బోగొట్టి యనురక్తిని గలుగఁజేసి పురుషార్థసిద్ధిని బడయుటకు భక్తిమార్గము ప్రముఖమైనది."

నన్నయకు పూర్వముండిన వాఙ్మయము నశించుటకు కారణములుగా బ్రాహ్మణాభిమానమును మతకలహములును అని శ్రీ వంగూరి సుబ్బారావు నిర్ణయించినది వాగీశ్వరు లొప్పుకొనలేదు. జైన బౌద్ధపండితులు తమ తమ బోధలు తెలుగుభాషలో శిష్యులకు బోధరూపమునన్ చేసియుందురుగాని గొప్ప గ్రంథములను వ్రాయ లేదనుట నమ్మదగినదని చక్కగా సూచించిరి. కులమత ద్వేషములను రెచ్చగొట్టు ఊహాసిద్ధాంతములు పుణ్యమూర్తులైన వాగీశ్వరులకు నెట్లు సమ్మతములు కాగలవు?

ఆంధ్రమహాభారతావతరణమును గూర్చి ప్రస్తావించుచు, మహాభారతము సాంఖ్యయోగ, కర్మయోగ, జ్ఞానయోగ, భక్తియోగ ములను సమన్వయము చేసినందున నన్నయ, 'భక్తియుక్తులైన భాగవతులకు శ్రీ వల్లభుండు భక్తవత్సలుండు భవభయంబులెల్ల బాపి యిష్టార్థసంసిద్ధి కరుణతోడ జేయునట్లు' భారతమును పాఠకులకు ఇష్టార్థము లొడగూర్చునను భక్తిభావనతో, 'జగద్ధితంబుగన్' విశాలమైన విశ్వశ్రేయస్సు లక్ష్యముగా పెట్టుకొని భారతాంధ్రీకరణమున కుపక్రమించెనని వాగీశ్వరులు నిర్ధారించిరి. భక్తులైన వాగీశ్వరులకే ఇది సాధ్యము!

ఆ సందర్భములో పంచమవేదమైన భారతమునకు వైదికమత పరిణామమును ప్రతిపాదించుటకు గల శక్తి రామాయణమునకును లేదనిరి. నన్నయకాలమున పునరుద్ధృతమైన వైదికమార్గ నిష్ఠయు, పల్లవించిన భేదములేని భక్తిమార్గమును తిక్కనయందు పరిపక్వమైనది. "తిక్కన భారతరచనకు ప్రయోజనము తెనుగు బాస, తెనుగుజనులు, తెనుగుదేశము, దుఃఖనివృత్తి, మోక్షము, పరమేశ్వరసాక్షాత్కారము" అని నిర్దేశించిరి. ఆ సందర్భమునఁజే కావ్యప్రయోజనమును గూర్చి సర్వకాలములందును బుద్ధిమంతులు మననము చేయవలసిన భావములు వారు ప్రదర్శించిరి.

"కావ్యప్రయోజనము విశ్వకల్యాణము. కావ్యము రసాత్మకము. విశ్వకల్యాణము రసోదయమువలననే కలుగుచున్నది...విశ్వమంతయును రసాత్మకమై తెలియుచున్నది...దివ్యవిభూతుల రసహృదయము విజ్ఞానసంపన్నులకు మాత్రము ప్రత్యక్షమగుచున్నది...కర్మేంద్రియములు కార్యరూపమునను జ్ఞానేంద్రియములు భావరూపమునను రసానందమును గలుగజేయుచున్నవి.....విషయోపలాలితంబైన రసానందము కావ్యమునకు క్షుద్ర ప్రయోజనముగాని యుత్తమప్రయోజనము గాదు. కావ్యమునకు బరమప్రయోజనము విషయాతీతమైన రసానందము....విశ్వకల్యాణ లక్ష్యము భక్తిరసమునందు ప్రత్యక్షమగుచున్నది. అనన్యమైన భక్తిరసమునందు సకలరసములును నిమిడియున్నవి....మహాదీక్షాపరాయణులు గానివారు మహాకావ్య నిర్మాణాధికారులు గాజాలరు!"

ఆదియుగము ఆంధ్రభాగవతరచనతో నంతమొందుచున్న దనుచు, ఆకాలపు ప్రధాన కవీశ్వరులు సాధించినట్లు సంక్షేప రూపముగా సమన్వయ మొనర్చిరి.

"నన్నయ సంస్కృతసాహిత్యమున కాంధ్రసంస్కారముచేసి ఆంధ్రసాహిత్య నిర్మాణమున కుపక్రమించెను. తిక్కన దేశసాహిత్యమునకు సంస్కృతసంస్కారముచేసి ఆంధ్రసాహిత్య స్వరూపమును బరిస్ఫుటముచేసెను. పోతన భాగవతము సంస్కృతాంధ్ర సాహిత్యములను మేళవించి ఆంధ్రసాహిత్య స్వరూపస్వభావములను

పండిత పామర హృదయములకు సుగ్రహము చేసినది...భారతము ప్రతిపాదించిన కర్మమార్గము భాగవతమునందు భక్తిస్వరూపమును దాల్చినది...జీవయాత్రను, విశ్వశ్రేయస్సును సార్థకము చేయుటకు సాధనములైన నిర్గుణసగుణోపాసనలు భాగవతమునందు సమన్వయమును బొందినవని...సహజములైన శృంగారవైరాగ్యములు, సుఖదుఃఖములు...సమన్వయమును బొందగల విధమును పోతనామాత్యుడు భాగవతఘట్టములందు దివ్యతమముగ వినిర్మించి కైవల్యమార్గము ననుగ్రహించెను."

పూర్వపురుషులైన నాగేశ్వరులు స్వయముగా సమన్వయ సిద్ధాంతాచరణప్రవర్తకులని మనము గుర్తించుకొనవలెను.

పుణ్యపురుషులగు నాగేశ్వరులను, పురాణయుగసాహిత్యము ఆకర్షించినంతగా, మధ్యయుగసాహిత్య మాకర్షింపలేదు. మధ్యయుగకవుల ప్రతిభాతిశయము నొగ్గడించిరి. కాని వారి కొకటే బాధ. "సాత్త్వికశృంగారరసము అస్తంగతమై రాజసతామస శృంగారరసములు ప్రబలినవి" అని, "మహమ్మదీయప్రభువుల భోగపరాయణత్వము హిందూప్రభువులను భోగపరాయణులను జేసినది, కామారాధనము హిందూప్రభువుల నావరించినది" అని!

ఆకాలమందు పుట్టిన ఉత్తమకావ్యమైన మనుచరిత్రము ఆకాలమందు వైరాగ్యమునకు, భోగమునకు కలిగిన సంఘర్షణము ప్రదర్శించుచున్నదనుచు దానిలో "ప్రవరాఖ్యుడు ప్రకటించిన ప్రధానమైన శాంతరసమునకు గావ్యమునం దప్రధాన స్థానమును, వరూధిని వరించిన కామాయత్తమైన శృంగారరసమునకు ప్రధానస్థానమును గలిగినవి" అని విచారపడిరి.

ఈ మధ్యయుగమందు వెలువడిన కావ్యములలో 'కళాపూర్ణోదయము కథాకల్పనయందును, భావనాశక్తియందును, భాషాసౌష్ఠవమునందును, రసపోషణమునందును నిరుపమానముగా నున్నది' అని ప్రశంసించి, 'పూర్వకథయందలి రూపానుభూతికిని ఉత్తరకథయందలి భావానుభూతికిని సంయోగము కలిగినపుడు మాయారహితమైన శృంగారరసానందము కలుగుచున్నది' అని విస్తరించిరి. ఈ సందర్భములో శ్రీవిద్యోపాసనమును శ్రీచక్రరాజార్చనమును ప్రస్తావించి, అందలి నవావరణములలో, ప్రథమావరణము శృంగారరసముతో నారంభమై, నవరసములలో ప్రసరించి, నవమావరణము శాంతరసముతో పరిసమాప్తమగుట వర్ణించి, ఈ సాధనములనే సూరనార్యుడు ఇందులో నిక్షేపించె

నవి ప్రదర్శించి, 'వాగర్థములవలెనే హిరణ్యగర్భుం శృంగార కళాలీలలు సంసారప్రవృత్తియందు సర్వవ్యాపకమును గలిగియున్న విధమును కళాపూర్ణోదయము విశదము చేయుచున్న'దని యగ్గించిరి. జనము కావ్యప్రవృత్తియందు కాలానుగుణమైన కాముక శృంగారమునకు కవి దాసుడై ప్రయోజనమును సంకుచితము చేసినందుకు తమ విచారముకూడ వ్యక్తముచేసిరి.

'ఈ కాలపు కవుల ప్రతిభ మృదుమధురరచనలందు గోచరం బైనట్లు భావసంశుద్ధియందు గోచరము కాకయున్న' దనిరి. విజయనగరరాజ్యము క్షీణించినపిమ్మట కావ్యములను గూర్చి వారు, 'ప్రతిభలేని రాజ్యములవలెనే ప్రతిభలేని సాహిత్యమును వెలసినది' అని సూత్రప్రాయముగా స్వరూపము వర్ణించిరి. ఈ పీఠికలో నాగేశ్వరులకు విశ్వసాహిత్యములోని ఉత్తమకావ్యకోటిని ఆంధ్ర కావ్యము లందుకొనవలెనను తీవ్రావేదనము ఎంతగా కలదో చూడనగును.

ఆ పిమ్మట శతకముల ప్రసంగము తెచ్చి అవి 'లక్షణ గ్రంథములందు ప్రవేశమును గాంచకపోయినను ప్రజాహృదయము నందు స్థిరప్రవేశముగాంచిన' వనుచు, 'భక్తిశతకములు, నీతి శతకములు, శృంగారశతకములు ప్రజాజీవితమును రసవంతము చేయగలవిధమును శతకముల యాదరణము చాటుచున్న'దని చాటించిరి.

గేయ వాఙ్మయమును ప్రస్తావించుచు గానము 'కర్మేంద్రియములు, జ్ఞానేంద్రియములు, అంతఃకరణ చతుష్టయము ఏకస్థాయియం దాత్మానుసంధానమును పొంది బ్రహ్మానందానుభవమునకు నలభసాధన' మనుచు, త్యాగరాజ గాయకబ్రహ్మయని వర్ణించి 'శృంగార కామ కీర్తనల పరమై యథోగతిపాలైన సంగీతము త్యాగరాజ కృతులయందు భగవద్భక్తిపరమై యున్నతస్థాన మధిష్ఠించినది. వేశ్యాంగనలపాలైన గానము భాగవతోత్తముల వశమైనది' అని వర్ణించి యానందించిరి.

ఈ విధముగా సర్వతోముఖమైన ఆంధ్రవాఙ్మయమును ఈ పీఠికలో ప్రస్తావించి ప్రతిదానికిని యథోచితస్థానము నిచ్చి 'విశ్వమునందు సుశ్రుతి నిరతిశయానందమునకును, అపశ్రుతి దుఃఖమునకును మూలములగుచున్న' వని తమ యోగానుభవమును ప్రదర్శించిరి. వారి భక్తిభావము, యోగానుభవము, రసగ్రహణ దక్షత, సత్యదీక్ష, సర్వతోముఖప్రజ్ఞ దీనిలో ప్రత్యక్షమగుచున్నది. నాగేశ్వరులు శివపూజా ధురంధరుల వంశమున జన్మించినను, శ్రీరామమూర్తి ఆంధ్రహృదయేశ్వరు డనగలిగిరి. నవ్యకావ్య నిర్మాతలకు వారిచ్చిన సందేశ మిది:

''రసావేశ పరాయణమైన యువజన హృదయము ప్రజాశక్తిని సకల రంగములందును వికసింపజేసి ఆంధ్రసాహిత్య మహోదయమును జేయుటకు శ్రీ శారదాదేవి యనుగ్రహించు గాక!''

10

విజ్ఞాన సర్వస్వము - భారతి

నాగేశ్వరులకు ఎక్కువ ప్రీతిపాత్రమైనవి సాహిత్యమూ విజ్ఞానము. ఆ రెండిటికంటె విశ్వతోముఖ వ్యాప్తి కల విషయములు కానరావు. ఆ రెండిటిని ఆంధ్రదేశములో విస్తరింపజేయుటకే నాగేశ్వరులు సమస్తకార్యములందును ప్రవృత్తులైరి. జనము వారి 'భారతి' మాసపత్రిక, ఆంధ్రగ్రంథమాల, విజ్ఞానసర్వస్వము రెండు సంపుటముల పునర్ముద్రణము, సంవత్సరాది సంచికలు ముఖ్యముగా వారి సాహిత్య విజ్ఞానదీక్షకు ప్రత్యక్ష చిహ్నములుగా తెలిసినవి. అవియే వారి ముద్దుబిడ్డలు. నాగేశ్వరులు అనేక దానములు అనేకులకు అనేక సంస్థలకుచేసి విశ్వదాతలైనారు కాని యీ నాలుగింటిలో వారు చేసిన దానము నిరుపమానమైనది. వానిలో వారు పెట్టిన విజ్ఞానభిక్ష సంగతి చెప్పనవసరమే లేదు. దానితోపాటు వారు తెలియనీయకుండగ చేసిన మరొక దానమును కలదు. నిజమైన గుప్తదాన మదియే. వాటికి మూల్యము నిర్ధారించిరి. కాని ఆమూల్యము వాటికి వారు వెచ్చించిన ద్రవ్యములో దశాంశమైనా ఉండదు. మూల్యము నామమాత్రము. సాహిత్యమందు విజ్ఞానమందు ఏమాత్రమూ ఆస్థలేనివారి చేతులలో పడి వ్యర్థము కాకుండుటకు ఉద్దేశించిన మూల్యము మాత్రమే.

విజ్ఞానసర్వస్వము డెమీ ¼ సైజులో మంచి కాగితముల మీద చక్కని అచ్చుతో రెండు సంపుటములలో వెలువడినది. మొదటి సంపుటములో 600 పుటలు, రెండవదానిలో 602 పుటలు ఉన్నవి. ఏ విషయము అవగాహనము చేసికొనుటకైనను కావలసిన చిత్రపటములు, మాపులు, గ్లేజుకాగితములమీద కొన్ని, అర్టుపేపరుమీద కొన్ని అందముగా ముద్రింపబడినవి. వాటి నన్నిటిని లెక్కించి వివరించుట ఒక మహాగ్రంథమగును. విషయావగాహనమునకు కొన్నిమాత్రి ముదాహరింతును.

అమరావతీస్తూపము అను విషయము 19 పేజీ లున్నది. దానిని ప్రత్యక్షము చేయుటకై 24 పేజీలమీద అర్టు కాగిత ముపై చిత్రములు ముద్రింపబడినవి. వాటిలో మొత్తము 119 చిత్రము లున్నవి. ఒకటి వర్ణచిత్రము.

అజంతా విహారములు అనే వ్యాసము నాగేశ్వరులే రచించిరి. అది 18 పేజీలు. వానిని ప్రదర్శించుటకు 14 ప్రత్యేక పుటల అర్టుకాగితముమీద చిత్రము లున్నవి. ఇవికాక వ్యాస భాగములోనే మరి ఎన్నో బ్లాకులతో ముద్రించిన చిత్రము లున్నవి. అన్నిటిసంఖ్య మొత్తము 32. వానిలో త్రివర్ణ చిత్రములు తొమ్మిది.

అభినయము అను వ్యాసములో ఆర్టుపేపరుమీద 57 హస్తచిత్రములు ముద్రింపబడినవి.

దేశములవి, జిల్లాలవి పటము లసంఖ్యాకములు. వానిలో చాలాభాగము త్రివర్ణయుతములు.

బైండింగు గట్టిది. అంతా పూర్తిగా లెదరుతో, గిల్టు అక్షరములతో, గిల్టు ఉపరిభాగములో ఈ రెండు సంపుటములు అలంకరింపబడినవి. ఇట్టి వైభవము ఆంధ్రదేశములో అచ్చులోను, బైండింగులోను అజ్ఞాతపూర్వము. ఆ రెండు సంపుటముల వెల రు. 20/లు మాత్రమే. ఈవిధముగా దానకర్ణుడు తప్ప ప్రచురింపగలడా? ఇందులో ధనము సమకూర్చు వాణిజ్య ప్రకటనలు లేవు.

విజ్ఞానసర్వస్వము మోటో "న హి జ్ఞానేన సదృశం పవిత్ర మిహ దృశ్యతే."

"విశ్వవిజ్ఞానమూర్తికిని, ఆంధ్ర విజ్ఞానప్రపంచమునకును సమర్పితము" అది!

మన మే దానమైనను బ్రహ్మార్పణముగా చేయవలెను గావున నాగేశ్వరు లీదాన మట్లే చేసిరి.

దానికి నాగేశ్వరులు వ్రాసిన ప్రస్తావనములోని చివరి వాక్యము లివి :

"విశ్వవిజ్ఞానమూర్తియును, ఆంధ్ర విజ్ఞానప్రపంచమును, ఈ సంకల్పస్వభావమును, కార్యభారమును గ్రహించి 'విజ్ఞానమయమైన ఆత్మోపలబ్ధి'కై సకలవిధముల నీ సదుద్యమము సఫలమగుట కనుగ్రహించుగాత!"

నిజ మాలోచించినచో విజ్ఞానసర్వస్వము నాగేశ్వరుల పెంపుడుబిడ్డ! వారి సహాయము సలహా సహకారము దానికి మొదటినుండి ఉన్నను, దానిని మొదట రూపొందించినది వారి మిత్రులగు శ్రీ కె.వి. లక్ష్మణరావుగారు. నాగేశ్వరులుగారు దాని పునర్ముద్రణమును, చెప్పుకున్నను మిత్రసన్మతిగాకూడ భావించినదే. పెంపుడుబిడ్డనే వారంత వైభవముగా నలంకరించిరి.

ఆంధ్రపత్రికలు, సంవత్సరాదిసంచికలు నాగేశ్వరుల సొంత ముద్దుబిడ్డలు. ఇక భారతి వారి ముద్దుబిడ్డయో, ఉపాస్య దైవమో నిర్ధారింప సాధ్యముకాదు. భారతి ప్రారంభించినది 1924 సం. జనవరిలో. అంతకుముందే వారు 1923 లో పుణ్యతీర్థయాత్ర కావించినారు. కాశీరామేశ్వరాలతోపాటు శ్రీశైలయాత్రకూడా చేసినారు. వారు తీర్థయాత్ర శ్రీశైలయాత్రతోనే ఆరంభించియుందురు. ఆ కాలములో శ్రీ శృంగేరి

శ్రీ విరూపాక్ష పీఠాధిపతులైన శ్రీ బోధానందభారతీస్వాములవారు మంత్రశాస్త్రములో అనన్యసామాన్యమైన విద్యదనుభవములుగల సిద్ధపురుషులు. వారు పూర్వాశ్రమములో మహాగ్నిచయనాంతమైన క్రతువు లాచరించి రాజీమహాగ్నిచయములనుపేర ప్రసిద్ధులైన కర్మిష్ఠులు. వారు జ్యోతిశ్శాస్త్రము సంపూర్ణముగా మహారాష్ట్రములో పండితగురువులవద్ద శ్రీ బాలగంగాధర తిలకుతో సహపాఠులై అధ్యయనముచేసినవారు. వేదాంతాది శాస్త్రాలలో కూడా విద్వత్తుకలవారు. వారివద్ద నాగేశ్వరులు శ్రీశైలయాత్రాసందర్భములో శ్రీవిద్యలో పూర్ణదీక్ష గ్రహించినారు.

ఆరాధ్యబ్రాహ్మణశాఖలో జన్మించిన నాగేశ్వరులు శ్రీవిద్యాదీక్ష గ్రహించుట సామాన్యదృష్టికి విడ్డూరముగా ఉండుట సహజమే. అందులో స్మార్తపీఠాధిపతులవద్ద! కాని విజ మాలోచించి సహో, శ్రీవిద్యాదీక్ష శైవదీక్షకు విరుద్ధమైనది కాదు. శ్రీవిద్యామంత్రరాజముగా గ్రహించు షోడశాక్షరమంత్రముకూడా శివమంత్రరాజమే. శివశక్తికి శివాశక్తికి భేదముచేయని మంత్రవాదము. శ్రీచక్రరాజముకూడ త్రికోణాగ్రకోణము అభిముఖముగా ఉన్నచో శక్తిచక్రమగుననీ, తక్కిన రెండు కోణములు అభిముఖముగా జేసికొన్నచో అదియే శివచక్రమగుననీ ప్రసిద్ధమైన విషయమే. నాగేశ్వరులు శ్రీవిద్యాదీక్ష గ్రహించుటలో శైవ మెంతమాత్రము పరిత్యజింపలేదు. వారు పూర్ణపురుషులు గనుకనే పూర్ణదీక్షాపరులైనారు. నాగేశ్వరులకు శ్రీవిద్యయందుగల అనుభవము, పాండిత్యము వారి గ్రంథములందంతట ప్రత్యక్షమగును. వారి ఆంధ్రవాఙ్మయసూచిక పీఠికలో శ్రీచక్రరాజప్రస్తావ మున్నది. ఒకచో వామాచారగర్హణము, దక్షిణాచారప్రశస్తి ప్రదర్శించిరి. విజ్ఞానసర్వస్వములో 'అనాహతము' మీద వారు వ్రాసిన వ్యాసములో వారికి శ్రీవిద్యావిషయపరిజ్ఞాన మెంత విస్తారముగా కలదో అభివ్యక్తమగును. శ్రీవిద్యాదీక్ష గ్రహించుటలో నాగేశ్వరుల విశాల దృక్పథము వ్యక్తమగుచున్నది.

నిత్యము శ్రీవిద్యామంత్రజపము సంకల్పించిన వెంటనే గురుత్రయమంత్రములు స్మరించుట యాచారము. నాగేశ్వరుల శ్రీవిద్యాగురువులు శ్రీ బోధానందభారతి, పరమగురువులు శ్రీ సచ్చిదానందభారతి, పరమేష్ఠిగురువు శ్రీ బోధానందభారతి. జపములో గురుమంత్ర దేవతాత్మలకు ఐక్యము భావనచేయుట విహితము. నాగేశ్వరులు గురుత్రయ స్వరూపముగా భారతిని భావన చేసిచేసి ఆంధ్రులకు 'భారతి' స్వరూపముగా అనుగ్రహించినారు. ఆంధ్రకవిత్రయములో విజ్ఞానయోగీశ్వరుడై 'విజ్ఞానాత్మక వాఙ్మయ' నిర్మాతయైన ఎఱ్ఱయ భారతిని సన్న్యాసిరూపమున ధ్యానింపగలిగినాడు. ఎఱ్ఱయ శ్రీగురువులు శంకరస్వామి, గ్రామము శిన్మిదింటను నిత్యశివరాత్రివ్రతంబుగా సదాశివు నర్చించు త్రిజగదారాధ్యుడు. శ్రీనాగేశ్వరులు షట్కాల శివపూజాధురంధరులగు, ఆరాధ్యవంశములో జన్మించినవారు.

"కరకమలంబు బొసంగ బటి
కంబు కమండలువంటి కాంతి భా
సురమగు మౌక్తికంపు జప
సూత్రము దాల్చుట బ్రహ్మవాదమై
పరగిన హంసముం బిలిచి
బాలమృణాళము జూపు చందమై
సిరి తిలకింప నొప్పు బుధ
సేవితమూర్తి దలంతు భారతిన్."

నాగేశ్వరులుకూడ విజ్ఞానోపాసకుడు, భారతీ భక్తుడు ఐ 'భారతి'ని ప్రారంభించినారు. ఈ శబ్దము భరతభూమికి అధిష్ఠాత్రియైన దేవతకే కాక విజ్ఞానమూర్తియైన దేవతకు కూడా ప్రతీక. 'భారతి' ఆదర్శములను నాగేశ్వరులు ఈ విధముగా తెలిపినారు :

"భారతి నుద్ధరించి, శుభస్థితి కల్పింపవలెనను సంకల్పము భారత హృదయమందు గల్గినది. భారతి దేశభాషా రీతుల ననుసరించి బహురూపముల నెల్లెడల వెలయుచున్నది. ఆంధ్ర భారతియును, వంగ భారతియును, కర్ణాటక భారతియును భారతీయ స్వరూపములు .... ఆంధ్ర హృదయమునందు స్వకీయమైన స్వరూపభావమును నిర్ణయించి స్వధర్మము నారాధింప వలెనను సంకల్పము గల్గినది..... ఆంధ్ర భారతియును ఆంధ్ర ప్రవృత్తిని వ్యక్తము చేయుట కవతరించినది .....

"విషయావగాహనమునకు సాధనములైన ప్రాచీన మందిరములు, బౌద్ధ స్తూపములు, తామ్రశిలా శాసనములు, తాళపత్ర గ్రంథములు; కళావిచిత్రములు, వాఙ్మయ స్వరూపములు, నిగూఢములై ప్రకాశము నపేక్షించుచున్నవి. ఆంధ్ర వ్యక్తిత్వ ద్యోతకములైన అమరావతి, సాంచి మొదలగు వస్తురూపముల వైభవము అజ్ఞాతముగా నున్నవి. శాసన పరిశోధనాలయమునందు వందల కొలది శాసనములు త్రుప్పుపట్టిపోవుచున్నవి. ప్రాచ్య లిఖిత పుస్తక భాండాగారమునందును, తంజావూరు పుస్తక భాండాగారమునందును వ్రాతప్రతులు శిథిలము లగుచున్నవి. అజంతాయందలి చిత్తరువులు ప్రకాశమును గోరుచున్నవి. రసవంతమైన వాఙ్మయము పరిశీలనము కోరుచున్నది."

ఈ విధముగా నాగేశ్వరులు భారతి పత్రిక ఆశయములు తెలిపిరి. తమ యాశయములను వెంటనే ఆచరణలో పెట్టుటకు పూనుకొనిరి. భారతి సంపుటములు విజ్ఞాన సర్వస్వములుగా, రసవద్రచనల సంపుటములుగా వెలసినవి. శ్రీ నాగేశ్వరుల చేతులలో

'భారతి' ఎంత యుజ్జ్వలముగా ఉండెడిదో స్థాలీపులాకన్యాయముగా ఒక సంచిక తీసి ఉదాహరిస్తున్నాను. భారతి రెండవ సంపుటము 7 వ సంచిక చేతికి వచ్చినది.

భారతి సంపు. 2, సంచి. 7.—ఇందులో 168 పేజీ లున్నవి. త్రివర్ణ చిత్రములు మూడు (1) పార్వతి తపస్సు (2) శ్రీ కందుకూరి వీరేశలింగము (3) శ్రీ చిత్తరంజనదాసు. 16-5-25 గాలివానలో ధ్వంసమయినవానిని ప్రదర్శించే సాధారణ చిత్రాలు 10. కళ్లేపల్లి, శివగంగ, శ్రీకాకుళము దేవాలయాదుల చిత్రాలు మరి 6. ఈ 16 చిత్రాలు ఆర్టుపేపరుమీద ముద్రించినవి. గ్రంథవిమర్శనము, సాభిప్రాయ విశేషములుకాక 47 వ్యాసాదులు. వ్యాసములలో ఉదయనోదయమనే ఆంధ్ర కావ్యాన్ని గురించి మానవల్లివారిది, కృష్ణరాయల యాస్థానంలోని కన్నడ కవులు శ్రీ. లింగస్వామి సరస్వతిగారిది, వేంగీ చాళుక్యులు మల్లంపల్లివారిది, ప్రాచీనాంధ్రు లెవరు చిలుకూరి వీరభద్రరావు గారిది. ప్రాచీనాయందు భారత నాగరికత శ్రీ శరణావారిది నారాయణ తీర్థులు శ్రీ వేటూరివారిది, శ్రీ. శ్రీ చిత్తరంజనదాసు జీవిత సంగ్రహము, జైనసిద్ధచక్రము శ్రీ గన్నవరపువారిది జైనుల మత కథలు శ్రీ పంచాగ్నులవారిది. ఒకరోమనుని దేశభక్తి శ్రీ చిల్లరిగె వారిది. ఆంధ్రదేశ పర్యటన ప్రశంస శ్రీ కోటిభట్లవారిది, ప్రాచీనాంధ్ర కవిత్వ లక్షణము శ్రీ శేకుమళ్లవారిది - ఇంకా ఎన్నో వ్యాసాలు, కావ్యాలు, కథలు ఉన్నవి. సాభిప్రాయ విశేషములు నాగేశ్వరులవే. చిత్తరంజనదాసు ఆ ముందే పరమపదించినందున అంతా ఆయనను గురించే. అందులో నాగేశ్వరులు తమవలెనే దాతృత్వములో దేశసేవలో ఉత్తములైన దేశబంధుని నిర్యాణానంతరము వెంటనే వ్రాసిన మాటలు కొన్ని ముఖ్యముగా ఆద్యంతము పరిగ్రించినవి.

"స్వధర్మ నిర్వహణమునకు ప్రజలకు దాను జీవిత మాదర్శమైనది. ప్రజాహృదయమునందు నిండియున్న దాను జీవితము నిషాదముపలె నానందమును నయితము గలుగజేసినది. జీవిత పరమార్థమైన యమరత్వము సకలజనములకును వానందప్రదము గదా!"

ఇది మృత్యుభయము లేనివారేకాని అనలేనిమాట. అమరత్వము తమకును ప్రాప్యమను నిశ్చయ మున్నవారి మాట.

ఇటువంటి భారతి సంచిక వెల అర్ధ రూపాయి మాత్రమే!

నాగేశ్వరులు ఆంధ్రులకు కానుకగా ఇచ్చినవానిలో 'భారతి' ప్రధానమైనది!

భారతి సంచికలలో నాగేశ్వరులు సర్వతోముఖముగా ఆంధ్రుల వాఙ్మయ వికాసమునకు దోహద మొనర్చిరి. భారతి సంచికలు పాతవి కొత్తవి అనే భేదము లేకుండా ఏ సంచిక తీసుకుని చదవసాగినను, బుద్ధిమంతులకు ఆలోచనలు ప్రేరేచును, సాహిత్య పిపాసువులకు రసానందము చూరలిచ్చును. భారతిలో ప్రచురణము పొందడమే వ్యాసకర్తలకు, కవులకు గీటురాయిగా నిలిచినది. భారతి పుట్టిన 1924 సం. జనవరినుంచి ఆంధ్రుల సర్వతోముఖ వికాసమునకు అది ప్రధాన పత్రికగా వెలసినది. కవులు, కథకులు, నాటికాకర్తలు, విమర్శకులు, వివిధసంస్కృతి రంగాలలో వ్యాసంగముచేసే వ్యాసకర్తలు అందరికి భారతి రంగస్థలమైనది. ప్రసిద్ధులైనవారికి మాత్రమేకాదు భారతి రంగస్థలము, ఆంధ్ర కవులు, కథకులు, నాటికాకర్తలు, వివిధవిజ్ఞానరంగాలలో కృషి చేసే వ్యాసకర్తలు, తర్వాత ఎంత ప్రసిద్ధికి వచ్చినవారైనా, ముందు సారస్వతరంగములో భారతిద్వారా పరిచితులైనవారే ఎక్కువ భాగము!

శ్రీ నండూరి సుబ్బారావు 'ఎంకిపాటలు' ఇవ్వడంతో ప్రసిద్ధికి వచ్చినవి గదా! వాటిలో 'ఏనకజన్మములోన ఏవరమో నంటి' అని ప్రారంభించే గేయము మొదట భారతి ప్రకటించగానే, 'గాలి దుమారము' రేగినది. ఉభయపక్షాల వాదాలకు బహుకాలము భారతి రంగస్థలమైనది. చివరకు శ్రీ బసవరాజు అప్పారావు,—వారప్పుడు భారతికి సహాయసంపాదకులు — వ్రాసిన 'ఎంకిపాటల గాలిదుమారము' అనే వ్యాసంతో వాదోపవాదాలు సంక్షేపించారు. దాని ఫలితమేమంటే ఎంకిపాటలకు నేడు సర్వతోముఖవ్యాప్తి వచ్చినది.

శ్రీ నాగేశ్వరులు స్వీయరచనలలో ఎప్పుడూ గ్రాంథిక భాషనే గ్రహించేవారు. కాని వా రెవ్వరూ వ్యావహారికభాషలో రచించిన మంచి రచనలకు భారతిలోనేమి, సంవత్సరాది సంచికలలోనేమి, పత్రికలోనేమి స్థానమిచ్చేవారే. వ్యావహారిక మంటే శ్రీ గిడుగు రామమూర్తిగారి శిష్ట వ్యావహారికమనే నిర్వచించేవారు, అది గ్రామ్యముకాదని వారి వాదన. మరి ఎంకిపాటలో, గ్రామ్య వ్యావహారికము! దానికి కూడా శ్రీ నాగేశ్వరులు భారతిలో అప్పట్లోనే స్థానమిచ్చి గాలిదుమారం చెలరేగనిచ్చారు. వారి కెంత ముందు చూపు ఉండేదో!

శ్రీ గిడుగురామమూర్తిగారు చెన్న పట్టణము ఎప్పుడువచ్చినా, నగరంలోని పెద్దలను ఆహ్వానించి ఆంధ్రపత్రిక ఆఫీసులో వారి చేత ఉపన్యాసం చేయించేవారు. అటువంటిసభ కొకదానికి నేను బి. ఏ. విద్యార్థిగా ఉండగా, వెళ్లినభాగ్యం పొందినాను. 1919 లో దానికి శ్రీ వేపా రామేశము అధ్యక్షులు; శ్రీ వేమవరపు రామదాసు, శ్రీ అక్కిరాజు ఉమాకాంతం ఇత్యాదులు సభాసదులు.

ఆ ప్రాంతాలలోనే సాహితీసమితివారి 'సాహితి' మొదటి సంచిక వచ్చినది. దానిని ఆంధ్రపత్రికలో రెవ్యూ చేయించ

దానికి శ్రీ నాగేశ్వరులను దర్శించాను. అందులో రచనలు ఎక్కువ భాగము వ్యావహారికభాషలో ఉన్నవి. నాతో మా మిత్రులు శ్రీ వీరరాఘవస్వామి కూడా ఉన్నారు. వారెంతో ఆదరముతో మాతో మా పత్రిక కష్టసుఖాలు ప్రస్తావించారు. అట్టమీద ప్రకటన రేట్లు తక్కువగా ఉన్నవనీ, లోపలి రేట్లు ఎక్కువ అనీ సూచించి, మే మడగకపోయినా, అమృతాంజనము ప్రకటన సాహితి అట్టమీదికి ఇచ్చి, శ్రీ పండిత గోపాలాచార్యులు కూడా ప్రకటన ఇచ్చేదరని సూచించారు. ముందు చూడగా దూరోన్నతంగా ఉండే నాగేశ్వరులు యువకులను అంత ఆప్యాయతతో ఆదరించడము మమ్మలను ముగ్ధులను చేసినది. నవ్యాంధ్ర సాహిత్యరంగంలో 'సాహితి' అవతరణ ప్రధాన ఘట్టమని గుర్తించుకోవలె.

1935 వ సం.లో నవ్యసాహిత్యపరిషత్తు 4 వ వార్షిక సమావేశము కాకినాడలో శ్రీ పంచాగ్నులవారి అధ్యక్షతను జరిగినది. ఆ సమావేశమునకు శ్రీ నాగేశ్వరులు ప్రారంభకులు. మొదటి నాటికి వారు రాలేక చివరినాటికి వచ్చి రెండు గంటలు మహోపన్యాసము చేశారు. ఆ ఉపన్యాసము పూర్తి కాగానే శ్రీ శివశంకరులు ముగ్ధులై, మిత్రులతో నాగేశ్వరుల ప్రతిభను ఎంతో పొగడినారు. నాకెందుకు నేను నాజీవితంలో సాహిత్యోపన్యాసము అంత ఉదాత్తమైనదీ సంపూర్ణమైనదీ విని ఉండలేదు. ఆ సభకు కాకినాడ పెద్దలే కాక నవ్యసాహిత్యరంగాలలో కృషిచేస్తున్న పెద్దలూ పిన్నలూ ఎందరో వచ్చారు. శ్రీ శ్రీ వాణి విశాఖపట్టణం దాటి బయట వినిపించసాగినది అప్పుడే. ఆ ఉపన్యాసంలో నాగేశ్వరులు సాహిత్యము మహోన్నతాదర్శాలు వివరిస్తూ సమగ్రంగా సాహిత్యరంగాలన్నిటినీ సామరస్య సమన్వయ ధోరణిలో ప్రస్తావించారు.

శ్రీ నాగేశ్వరుల సంపూర్ణ సాహిత్యదృష్టికి 'భారతి' ప్రతీక. అందులో సాభిప్రాయవిశేషాలు శ్రీ నాగేశ్వరుల రచనలు. అందులో సాహిత్యేతర విషయాలుకూడా, ఆ మాసంలో జరిగినవి నిర్భయంగా సరసంగా సమీక్ష చేసేవారు. భారతి 2 వ సంపు. 9 వ సంచిక సాభిప్రాయవిశేషాలనుంచి ఉదాహరిస్తున్నాను. అంతకు ముందే శ్రీ సర్ సురేంద్రనాథబెనర్జి దివంగతులైరి. ఆంధ్ర విశ్వవిద్యాలయ శాసనము శాసనసభలో ప్రవేశపెట్టబడినది.

"భారతదేశ సమస్యలు విచిత్రములు: ప్రపంచాతీతములు. రాజద్రోహము రాజ సన్మానముగ బరిణమించును. దేశాభిమానము ప్రభుత్వ నిరసనమునకు పాలగును. ప్రభుత్వసేవ గౌరవలాభములకు సాధనంబగును. ప్రజాసేవ దండనంబునకు గారణంబగును...... నేటి దేశభక్తులు రేపు స్వామిభక్తులై ప్రజాకంటకు లగుచుందురు. ఈ విపరీతస్థితి పరాధీన దేశములకు సహజమైనను భరతవర్షమునందు విపరీతాకారమును దాల్చి భారత సత్వమును నిర్మూలము చేయుచున్నది...వంగదేశసింహమని ఖ్యాతిని బడసిన సర్ సురేంద్రనాథ బెనర్జీగారి జీవితవృత్తము మీ విషమ సమస్యలకు వ్యాఖ్యానముగ మున్నది...బెనర్జీగారు జీవితారంభమునందే నిరంకుశ వర్గాగ్రహమునకు బాత్రులై దండనము ననుభవించిరి ... మంత్రి పదవి బెనర్జీగారికిని వంగరాష్ట్రమునకును స్వల్ప ప్రయోజనముల నొడగూర్చినను భారతభూమికి ప్రయోజనమును గలుగజేయలేదు. అధికారస్వర్ణశృంఖలబద్ధులైన బెనర్జీగారి కధికారపదవి వాగ్బంధనము జేసినది. అధికారపాశబద్ధులైన బెనర్జీగారికి ప్రజాసేవ దురారాధ్యమైనది. అధికారప్రాపకముతో ప్రజాగౌరవము సన్నగిల్లినది. సర్ బిరుదముతో నధికారపాశబలము హెచ్చినది.

* * *

"విద్యామంత్రి సర్ పరశురామపాత్రో చిరకాలాపేక్షితమైన ఆంధ్ర విశ్వవిద్యాలయ శాసనమును సభయందు ప్రవేశపెట్టి స్వధర్మనిర్వహణమును జేసిరి...సర్ కూర్మా రెడ్డినాయుడు ఆంధ్ర పదమునకే భయపడుట విచిత్రముగా మున్నది. ఆంధ్రలోకమునకు చిరకాలాభ్యస్తమైన ఆంధ్రపదమునందుగల బ్రాహ్మణ వాసనయే యని భయము గలుగుచున్నది. ఆంధ్రపదము సంస్కృతపదమైనను బ్రాహ్మణ భయమున కవకాశము లేదని నాయుడుగారు గ్రహించవలసియుందురు."

ఈ విధముగా వ్రాసే సమర్థత మాడరన్ రెవ్యూ పత్రికాధిపతులైన శ్రీ రామానంద ఛటర్జీకే ఉండేది, శ్రీ నాగేశ్వరులకే ఉండేది. అది ఆంగ్లభాషలో ఉన్నందున కవుల స్వతంత్ర రచనలకు రంగముగా ఉండలేకపోయినది. 'భారతి' మాత్రము ఆంధ్రవాఙ్మయానికి సర్వతోముఖంగా రంగస్థలంగా ఉండగలిగినది. పూర్ణపురుషోత్తముడైన వ్యాస భగవానులను తిక్కన సోమయాజి భీష్మపర్వములో సంజయునిచేత ఈవిధంగా స్తోత్రము చేయించినాడు.

"ప్రాంశు బయోదనీలతను
భాసితు నుజ్జ్వల దండధారు బిం
గాంశుజటాచ్ఛటాభరణు
నాగమపుంజ పదార్థతత్త్వ ని
స్సంశయకారు గృష్ణ మృగ
చర్మ కృతాంబర కృత్యు భారతీ
వంశవివర్ధనుం ద్రిదశ
వందితు పాత్యవతేయు గొల్చెదన్."

ఇది సోమయాజుల సొంత స్తుతి. మూలములో సంజయుడు తనకు దివ్యదృష్టి ప్రసాదించిన పారాశర్యుని స్తుతించినట్లు ఉన్నదికాని వ్యాసవర్ణనము లేదు. ఆయన ప్రాంశువనీ, ఆగమపుంజపదార్థతత్త్వ నిస్సంశయకారుడనీ, భారతీ వంశవివర్ధనుడనీ వర్ణించినది గమనింపదగును. వ్యాసభగవానుని కళాలేశ మావేశించి పూర పురుషత్వ మందిన శ్రీ నాగేశ్వరులును 'భారతీ వంశవివర్ధను'లైనారు. వారును ప్రాంశుమూర్తులే.

11

సంవత్సరాది సంచికలు

నాగేశ్వరుం పూర్వత్వము పూర్ణముగా ప్రతిఫలించినది సంవత్సరాది సంచికలకు వారు వ్రాసిన ప్రస్తావనలలో. మొదటి రెండు సంచికలలో ప్రస్తావన శబ్దము వారు వాడలేదు. 3 వ సంచికలో ప్రస్తావనశబ్దము ఆరంభమైనది. ఆ తర్వాత నాగేశ్వరులు తమకు అభిమానపాత్రమైన గ్రంథాదులకు పీఠికలు వ్రాసినా 'ప్రస్తావన' అనే వ్యవహరించేవారు. 'ప్రస్తావన' అని అంటే నాగేశ్వరులు తమ అభిమాన ముద్ర వేసినట్లు గుర్తు. ఆంధ్రవిజ్ఞానసర్వస్వానికి, బసవపురాణానికి కూడా వారు వ్రాసినవి ప్రస్తావనలే. వారు సమగ్ర ప్రశంస చేసినప్పుడే ప్రస్తావనశబ్దము ప్రయోగించేవారని తోస్తుంది.

ఆంధ్రపత్రిక సంవత్సరాది సంచికలు ప్రారంభమైనది 1910 లో, సాధారణ సంవత్సరాదిన. అందులో నాగేశ్వరుం 'విన్నపము'లో ఇట్లున్నది :

"ఆంధ్రదేశమునందు భాషాభిమానులు, విద్యావంతులు, గ్రంథకర్తలు, సంఘసంస్కరణపరాయణులు మొదలగు పూజార్హులనేకులు గలరు. ఈ మహనీయుల సౌశీల్య సద్భావన లాంధ్రలోకాభివృద్ధికి దోడ్పడుచున్నవి. ఈ సత్పురుషుల కృతపరిచయమును దృఢపరచుటయే ఈ సంచిక ప్రధానోద్దేశము...ఈ సంచికను ప్రచురించుటకుగల సామర్థ్య మాంధ్రమహాజనుల సాహాయ్యమువలన గలిగినది...ఈ బాలపత్రికం దమ పుత్రికారత్నంబును వలె బెంచి పోషించుట కాంధ్రలోకాలంకారులైన నరనారీమణులు ప్రార్థితులు."

ఆ సంచికలో వ్యాసాదికములు 248 డెమీ ½ పేజీలు, 125 ఆర్టుకాగితములమీద చిత్రములు ఉన్నవి. ఆంధ్రపత్రిక చందాదారుల కది ఉచితము. ఆంధ్రపత్రిక చందా సం. 1 కి రు 2–2–0 లు. పత్రిక చందాదారులు కానివారికి సంచిక వెల రు 0–8–0 అర్ధరూపాయి మాత్రము. వ్యాసరచయితలు ఆ యా రంగాలలో ప్రసిద్ధులైనవారే.

ఈ విషయములో నాగేశ్వరులు ప్రదర్శించిన దాతృత్వస్వరూపము విప్పిచెప్పనేకాని తెలియనిది. సంవత్సరాదిసంచిక ఖరీదు తర్వాత రు 1/ కి మార్చబడినది. ఏమైనా అన్నీ వారి సర్వతోముఖ దాతృత్వానికి చిహ్నాలే. గుప్తదాన మెన్నిరూపాలుగా ఉండవచ్చునో వారికి తెలిసినట్లు ఇంకొకరికి తెలియదు.

పరీధావి సంవత్సరాది సంచికలో (1912) 'ప్రస్తావన' అనే శబ్దము వాడినారు. కాని తర్వాత తర్వాత ప్రత్యక్షమైన ప్రస్తావికోపన్యాసము అందులో లేదు. సంవత్సరానికి ఆదిమ దినమని, మొదటి ఋతువని అది ఆరంభమైనది. కాని అందులోనే ఆ సంవత్సరములో ప్రపంచచరిత్ర సమీక్ష ఉన్నది.

నల సంవత్సరాదిసంచికలో (1916) సృష్ట్యాది నుండి అప్పటికి కాలగణనము కలదు. అందులో తమ సంవత్సరాది సంచికల వైవిధ్యము, ప్రత్యేకత ప్రస్తావింపబడినది. మొదటి సాధారణ సంవత్సరాది సంచికలో (1910) వాఙ్మయ మత సాంఘికవ్యాసములు ప్రధానములు. రెండవదగు విరోధికృత్సంచికలో (1911(సాంఘిక మతవిషయములు ప్రధానములు. పరీధావి (1912) సంచికలో పంచమజార్జి ఢిల్లీ పట్టాభిషేకము ప్రధానము. ప్రమాదీచ (1913) లో 36 వ్యాసములలో రాజ్యాంగసంబంధమైనవి పది, 200 చిత్రపటములు. ఆనందసంచికలో (1914) 40 వ్యాసములలో భాషావిషయికమైనవి 10, మహాపురుషుల చరిత్రములు 10. రాక్షససంచిక ఆరవది (1915). అది ప్రధానముగా ప్రథమ ప్రపంచయుద్ధమునకు సంబంధించినది. అప్పటి యుద్ధతంత్రాన్ని కన్నులకు కట్టినట్లు వర్ణించినది. ఆంధ్రోద్యమానికి సంబంధించిన వ్యాసాలు కూడా చాలా ఉన్నవి. యుద్ధచిత్రాలు, ఇతర చిత్రాలు మొత్తము 360. నల సంచిక ఏడవది (1916. దానిని గూర్చి ప్రస్తావిస్తూ, నాగేశ్వరుల మాటలివి :

"లోకవ్యాప్తమైన నూతనోత్సాహ మాంధ్రప్రపంచమును సయితము ఆవరించినది. విద్యావంతులు, సామాన్యులు నూతనోత్సాహసమంచితులు. ఆంధ్రదేశాభిమానము, ఆంధ్రభాషాభిమానము, ప్రజాభిమానము ఆంధ్రప్రపంచము నావరించినవి... ఆంధ్రదేశాభ్యుదయ సూచకంబులైన బీజాంకురంబులు గోచరంబులు."

ఇది ముఖ్యముగా ఆంధ్రవ్యక్తిత్వమును ప్రదర్శించే సంచిక. ఐనా యుద్ధవిషయాలు కూడా చాలా ఉన్నవి. మొత్తము 300 పటములు. అందులో రంగుల దేశపటములు 20. ఆరాధ్యులు శివభక్తులు ఐన నాగేశ్వరులు ఈ సంచికకు శ్రీ సీతారాముల చిత్రము ముఖచిత్రముగా ప్రకటించుట గమనార్హము. దానిని గూర్చి ప్రస్తావనలో వారు వ్రాసిన ఈ క్రింది వాక్యములు ఆధ్యాత్మచింతన కల వారందరూ గుర్తుంచుకొనదగినవి.

"ము ఖ ప ట ము

"శ్లో. ఆపదా మపహర్తారం
దాతారం సర్వసంపదామ్,
లోకాభిరామం శ్రీరామం
భూయో భూయో నమా మ్యహమ్.

"శ్రీ సీతారాములు పురాణదంపతులు, లోకకల్యాణకారులు, దివ్యమంగళస్వరూపులు, అవతారమూర్తులు, ఆరాధనయోగ్యులు...

శ్రీరాముడు మహాపురుషుడు; ధీరోత్తముడు, ధర్మప్రవర్తకుడు, నిగ్రహానుగ్రహసమర్థుడు, దుష్టసంహారకుడు, శిష్టసంరక్షకుడు.. సీతారాముల పూతచరిత్రము ధర్మారాధనమునకు పరమప్రమాణము. ధర్మజ్ఞాన మతిదుర్లభము. ధర్మారాధనము దురారాధ్యము. ధర్మ మతి సూక్ష్మము, విశాలము...మహావ్యక్తుల జీవితంబులందు "తత్త్వమసి" మహావాక్యార్థ మనుభవజ్ఞాతము.. శ్రీరాముని దివ్యచరిత్రమునందు సర్వావస్థలయందును త్యాగము పరిస్ఫుటము...సేవాపరాయణులై కులధర్మమును, జాతిధర్మమును, గుణధర్మమును ఉద్ధరించుటకై ప్రయత్నించెడి స్త్రీపురుషులకు సీతారాముల దివ్యరూపదర్శనము ధర్మద్యోతకము కాగలదు...జాతీయజీవనమునందు ధర్మప్రాబల్యము నుపపాదించుటకై మంగళకారులైన శ్రీ సీతారాముల చిత్రపటము ముఖపటముగ ముద్రింపబడినది."

ఈ వచనాలు 1916 లో నాగేశ్వరులు వ్రాసినవి. అప్పటికి మహాత్ముడు భారత రాజకీయరంగములో ప్రవేశింపలేదు. ఈ మాటలు పత్రికాసంపాదకునివా, తత్త్వవేత్తయైన మతప్రవర్తకునివా ? ఆ సంవత్సర చరిత్రను సమీక్ష చేయుటలో సర్వసంపన్నత ఉన్నది. శ్రీ నాగేశ్వరులు సంవత్సరాది సంచికలకు 1910–1937 వరకు వ్రాసిన ప్రస్తావనలు చదివినచో 28 సంవత్సరముల ప్రపంచచరిత్ర, ప్రత్యేకముగా భారతజాతిచరిత్ర, అందును ఆంధ్రదేశచరిత్ర సమగ్రముగా అవగాహన మవుతుంది.

29 వ సంచిక (బహుధాన్య, 1938) లోని ప్రస్తావన నాగేశ్వరుల మామూలు ప్రస్తావన కాదు. అది వారు అవతారసమాప్తి చేస్తూ, ఆంధ్రుల కిచ్చిన సందేశము అనికాని, ఆంధ్రులవద్ద సెలవు తీసికొనుట అని గాని వర్ణించుట యుక్తము. అందులోని కొన్నివాక్యము లివి :

"ప్రపంచమంతయును శాంతిసంకల్పమును చేయుచు మహాసంగ్రామప్రయత్నములు చేయుచున్నది...

"గాంధిమహాత్ముడు శాంతిసంరంభమునందు ప్రదర్శించిన అపూర్వమైన సత్యాగ్రహసాధనమును ప్రజలు మాటలందుగాక సంకల్పమందును, క్రియలయందును చూపుటకు తపస్సును చేయుట ధర్మము...

"గతించిన సంవత్సరమునందు కాంగ్రెసునకు అఖండము, అపూర్వములైన విజయము కలిగినది. ఇది సత్యాగ్రహప్రభావము. నిరంకుశప్రభుత్వము నిర్ఘాంతపోయినది...

"1910 కీలకసంవత్సరమున మా మొదటి సంచిక ప్రచురింపబడినది. బహుధాన్య సంవత్సరమునందు 29 వ సంచిక వెలువడుచున్నది. గతించిన 30 ఏండ్లనుండియు ప్రజాహృదయమునందు గల్గిన మహాప్రబోధమును సంవత్సరాది సంచికలు దిఙ్మాత్రముగ సూచించుచున్నవి. ఆంధ్రులు సాహిత్య, కళా, మత, సాంఘికరంగములందు చిరకాలాగతములైన పూర్వాచారములను, నిర్బంధ నిర్మాణములను విసర్జించి, నవీన మార్గములను అవలంబించిన విధమును కావ్యములు, గీతములు, విమర్శనములు, పరిశోధనలు, చరిత్రాంశములు విశదము చేయుచున్నవి. సాహిత్యమునందు కల్గిన అపారమైన వికాసమును ప్రచురితములైన కావ్యములు, గీతములు విశదము చేయుచున్నవి. నవీనరచనలు ప్రజాదరణమును బడయుచున్నవి...

"ఆంధ్రాభ్యుదయమునకు పాటుపడిన సకలమహాజనులకును కృతజ్ఞతావందనములు...నా స్వల్పమైన సేవకు ప్రజలు చూపిన ప్రేమాదరణ సత్కారములకు కృతజ్ఞుడను. సచ్చిదానందపరమాత్మ సకల లోకములకును, సకల జనులకును శాంతిసౌఖ్యములను ప్రసాదించుగాక !"

ఆ చివరివి నాగేశ్వరుల తుదిరచనలోని తుది మాటలు. ఆమరణాంతము ఎట్టి పుణ్యచింతలు నాగేశ్వరుల నావహించియుండినవో అవి దివ్యవాక్కులవలె ఉద్ఘోషించుచున్నవి. ఆ వాక్యాలలో తాము సాధించిన కార్యములకు అంతర్గర్భితముగా తృప్తి కూడా ఉన్నది.

నాగేశ్వరులే ఆంధ్రోద్యమమని నేడు నాయకులు జోహారు లర్పిస్తున్నారు. అంతేకాదు. వారు ఆంధ్రోద్యమమే కాదు, పుణ్యోద్యమము, పూర్ణోద్యమము ! వారి పూర్ణపురుషత్వమునుండి ఉప్పతిలిన సమన్వయసూచన లెన్నో ఇప్పటికిని ఆంధ్రులే కాదు, భారతీయులే గ్రహింపకుండుట శోచనీయము. అట్టివానిలో భారతజాతి ముఖ్యముగా గ్రహింపవలసినవి : (1) హిందీ భాష స్థాన మేది ? (2 సాంకేతిక శబ్దములను ఏవిధముగా సమకూర్చుకొనవలెను ? (3) రాష్ట్రములకు, కేంద్రమునకు ఉండవలసిన సంబంధమేమి ? —వీనితోపాటు ఆంధ్రులు గ్రాంథిక గ్రామ్య భాషా వివాదము ఎట్లు పరిష్కరింపవలెనో వారు చేసిన సూచనలు ముఖ్యముగా గ్రహింపదగినవి. వారు ఏ సూచనలు చేసినా, దాని వెనుక సమగ్రమైన విజ్ఞానమూ, సమస్యను విడదీయుటకు సమర్థమైన యోగదృష్టి, సమన్వయించి ఉత్తమ మార్గము ప్రదర్శించుటకు శక్తి కల బహుజనస్వీకృత సుకృతమూ, నాగేశ్వరులలో మూర్తీభవించి ఉండేవి !

12

గ్రంథ పీఠికలు

శ్రీ నాగేశ్వరులు జీవితములో సాధన చేసినది పూర్ణ యోగము, సర్వాత్మభావము: లోకానికి ప్రసాదించినది సమన్వయ తత్త్వము. వారు సంప్రదాయము వదలని నవ్యతావాదులు, సత్య విష, వీడని ప్రియంవదులు, విశ్వవిజ్ఞానము అవగాహన చేసికొన్న కావ్యశిల్ప వినోదులు. వారి ధ్యేయము విశ్వశ్రేయస్సు!

వా రెన్నో గ్రంథాలకు పీఠికలు వ్రాసినారు: కొన్ని పెద్దవి, కొన్ని చిన్నవి. ఏవైనా కృతియందున్న సద్గుణాలు ప్రశంస చేసి, లోపాలు సౌమ్యంగా సూచిస్తారు. దాని స్వరూపము తూచినట్లు విలువ కట్టగలరు.

ఆంధ్రగ్రంథమాల 17 వ కుసుమము శ్రీ కురుగంటి సీతారామయ్యగారి తంజావురాంధ్ర నాయక చరిత్రము. దాని తొలి పలుకులో నాగేశ్వరుల పలుకులు :

"చరిత్రమునకు నామరూప విలసితము లైన దేశకాలపాత్ర ముల కాధారభూతమైన ధర్మము హృదయముగా నున్నది. జీవ రహితమైన దేహమువలెను, ధర్మరహితమైన చరిత్రాంశములు విశ్వశ్రేయస్సునకు నిరర్థకములు .... తంజావురాంధ్రనాయకచరిత్ర రచనయందు గ్రంథకర్త లక్ష్యము సంప్రదాయసిద్ధమైన మార్గ మవలంబించుచున్నది." — ఇక్కడ సంప్రదాయసిద్ధమైన మార్గ మంటే, కాలనిర్ణయమున కక్కువగా శ్రమపడుట.

ఆంధ్రగ్రంథమాల 6 వ కుసుమమైన నీతినిధి శ్రీ వేటూరివారి అనువాదమునకు సంపాదకీయములో శ్రీ నాగేశ్వరులు "జీవయాత్రకు నీతి సాధనము .... వివిధ మతములకును మోక్ష విషయమునందు భేదాభిప్రాయములు లేవు." ఇత్యాదిగా వ్రాసి నీతినిధి జీవయాత్రకే కాని ఆత్మయాత్రకు, నారాయణ పదము నధిష్ఠించుటకు సాక్షాత్సాధనము కానేరదని సూచించారు.

నాగేశ్వరులకు బహుకాల మిత్రులు, సంఘ సంస్కర్తలు, విద్యాధికులు, స్వాతంత్ర్యసమర యోధులు అైన ఉన్నవవారు 'మాలపల్లి' ప్రచురింపగానే, దానిని ఆంగ్లప్రభుత్వము నిషేధించినది. మాలపల్లికి తొలిపలుకు వ్రాయుచు నాగేశ్వరులు దానిని బహువిధముల శ్లాఘించిరి. "భక్తి ప్రేమలు ఇంద్రియాతీతమైన ఆత్మార్థపరాయణమైనపుడు నిరతిశయాత్మానందానుభవమును ప్రతిపాదించిన భాగవతార్థమును మాలపల్లి సందర్భానుసారముగను ప్రతిపాదించుచున్నది .... గ్రంథమందంతటను బహువిధములైన ఆఖ్యానోపాఖ్యానములతో పండితపామరజనాదరణయోగ్యముగ నున్నది. ... వాడుక భాషయందు నవరసభరితమైన కావ్యమును రచించిన లక్ష్మీనారాయణగారు ధన్యులు .... అర్థకామములు పరమార్థము నకు వలెను పరమార్థములకును వినియోగపడగల విధము మాల పల్లి చిత్రవిచిత్ర విధములను సువ్యక్తము చేయుచున్నది." ఇత్యాదికముగా ప్రస్తుతించి తుదకు, "సందర్భానుసారముగ చేసిన వర్ణ నలు, బోధలు, వ్యాఖ్యానములు జ్ఞానదాయకములైనను కావ్యరసాను సంధానమునకు ప్రతిబంధకములై కావ్యము పురాణ పరిణామమును బొందినది" అని నిర్వచించుట నాగేశ్వరుల నిర్భయ సత్యనిష్ఠకు నిదర్శనము! కావ్యస్వరూపములను భ్రమప్రమాదాలకు లోబడకుండా అట్టె పట్టివేయగల అపూర్వ శక్తి వారికున్నది.

శ్రీ మంగిపూడి వెంకటశర్మగారు రచించిన 'విరుద్ధభారతము' అని అస్పృశ్యతను ఖండించే కావ్యానికి నాగేశ్వరులు వ్రాసిన పీఠిక ఉదాత్తమైనది. అందులో వారు "ప్రవృత్తివలన గలిగిన భేదముల నతిక్రమించి యాత్మోన్నతి బడయుటకు సకలమానవులును సమా నాధికారులు. సమానాధికారులైన తోడిమానవులను ధర్మబాహ్యు లను జేయుట కేవలము దైవధర్మ బహిష్కరణము" అని ఉద్ఘాటించిరి.

శ్రీ దుగ్గిరాల రాఘవచంద్రయ్యగారు రచించిన 'అస్పృశ్య మహాపాపి యగు బ్రాహ్మణునితో సహాయ నిరాకరణ మొనర్చుము

అను గ్రంథమునకు పీఠిక వ్రాయుచు వాగేశ్వరులు, "రాఘవచంద్రయ్యగారు హిందూమతవిషయమై వారి గ్రంథమున చేసిన విమర్శలు పూర్వము కపిల, గౌతమబుద్ధాదులును చేసియుండిరి... సనాతనవర్ణాశ్రమ ధర్మపరాయణులకు ప్రజాహృదయమునందు గలిగిన ధర్మప్రబోధమును గ్రహించుటకీ గ్రంథము వినియోగపడగలదు" అని ఎంత సరసముగా వ్రాసిరో చూచినచో అద్భుతమనిపించును.

వాగేశ్వరులు తమ ఆంధ్రగ్రంథమాలలో ప్రథమ పుష్పముగా 'శతకమంజరి భక్తిసంపుటము' ప్రచురించుటలో వారికి శతకములందును, వానిలో భక్తిశతకములందును గల అభిమానము విశదమవుతుంది. గ్రంథానికి ముందు శతకవాఙ్మయాన్ని సమీక్ష చేస్తూ ఒక పీఠికే కాక, ప్రతి శతకానికి ప్రత్యేక పీఠిక కూడా వ్రాశారు. ఎంతో శ్రద్ధగా పద్యాలకు అనేక పాఠాంతరాలు సేకరించి అధస్సూచికలలో ప్రదర్శించినారు. శతక వాఙ్మయాన్ని సలక్షణంగా శాస్త్రీయ దృక్పథంతో ప్రకటించడానికి చేసిన ప్రథమ ప్రయత్నము వారిదే. అందులో 'వ్యాసులు జ్ఞానసాగరమైన భారత రచనానంతరము మోక్షప్రాప్తికి భక్తిసాగరమైన భాగవత రచనను చేసిన యితిహాసవృత్తము భక్తిప్రభావమును తెలుపుచున్నది' అని వాగేశ్వరులు వ్రాసిన మాటలవల్ల, వారిని వ్యాసభగవానుల జ్ఞానతృష్ణ, భక్తిభావము ఎంతగా ప్రభావితులను జేసినవో వ్యక్తమగును.

బసవ పురాణమునకు వారు వ్రాసిన 'ప్రస్తావము' రాయలు ⅛ సైజులో 24 పేజీలు. అది ఒక చిన్న గ్రంథమే అనదగును. అందులో భరతభూమిలో వేదములనుండి బసవేశ్వరుని వరకే కాక కొంత తర్వాతకాలమువరకుకూడ వివిధమతముల పరిణామము సూత్రప్రాయంగా సమీక్షించినారు. వేద మతము, ఉపనిషన్మతము, జైనము, బౌద్ధము, శాంకర రామానుజమాధ్వమతములు, బసవేశ్వర వీరశైవము—ఒకదానితర్వాత ఒకటి పుట్టి ఏ ఏ విధముగా ప్రయోజనములు సాధించినది వాగేశ్వరులు స్వీయ దృష్టితో సమీక్షించినారు. "వైదికమతమునందలి దేవతార్చనము, వేదాంతమునందలి తత్త్వార్థము, జైన బౌద్ధములందలి సంఘారాధనము, వివిధమతములందలి కర్మారాధనము వీరశైవభక్తియందు సంయోగమును బొందినవి" అని వారు సమన్వయించిరి. "జీవయాత్రను, విషయయాత్రను జేయక శివయాత్రను జేయుటకు సర్వకాల సర్వావస్థలయందును శివసందర్శన సంస్మరణ సంకీర్తనములు సాధనములుగ నున్నవి...జీవయాత్రను దేహయాత్రార్థముగాక ఆత్మయాత్రార్థము చేయవలసిన విధమును సాధకునకు వీరశైవము వివరము చేయుచున్నవి...,..వీరశైవాగమములందు వేదాంత మంత్రశాస్త్రముల రహస్యములు భిన్నరూపములను సమన్వయమును బొంది, భక్తియోగప్రభావమును నిత్యజీవనమునందు విస్తరింపజేసినవి." ఇట్లెన్నోవిధముల వాగేశ్వరులు వీరశైవము వర్ణించియు, "వీరశైవము తలపెట్టిన కులావరణ నిర్మూలనము దుస్తరమైనది. లింగాయతులు, జంగములు, సాలీలు, జాండ్రలు ప్రత్యేక కులమువారై, మరికొన్ని కులము లేర్పడినవి...భక్తిప్రధానమైన వీరశైవము నిర్జీవమైన యాచారసంప్రదాయబద్ధమై సాంఘిక ప్రయోజనములకును, మానవ కల్యాణమునకును నిరుపయోగమైనది" అని నిర్భయముగా ఉద్ఘాటించి, తమ సత్య నిష్ఠను, వాస్తవికదృష్టిని ప్రకటించిరి.

13

విజ్ఞానసర్వస్వ వ్యాసములు

వాగేశ్వరులు సాధించిన మహాకార్యములలో వారు కావించిన రచనలు అంతంతమాత్రము కావు. వారి రచనలు మన కిప్పుడు ప్రత్యక్షముగా కనబడుచున్నవి కొన్ని సంపాదకీయములు, గ్రంథ పీఠికలు, సంచికల పీఠికలు, భారతిలో సాహిత్యవిశేషములు, విజ్ఞానసర్వస్వములోని వ్యాసములు, భగవద్గీత వ్యాఖ్యానము మాత్రమే. వారి ఘనకార్యములలో అవి స్వల్పాంశమే కదా. ఇతరుల కవే ఘనత తేజాలయినవి. వారి రచనలన్నీ సమగ్రమైనవీ, వారి ఆదర్శజీవితములో నుండి వెలువడినందున క్రొత్త వెలుగు చూపేవీ అయియున్నవి. విజ్ఞానసర్వస్వములో వారివని (1) అజంతా విహారములు (2) అనాహతము (3 అనుభవసారము (4) అపరోక్షానుభూతి (5) అల్లమప్రభువు అనునవి స్పష్టము. వారి పేరులేకుండ వ్రాసినవి మరికొన్ని యున్నవుండును.

వీనిలో 'అల్లమప్రభువు' అనేది సోమయసేవుని 'ప్రభు లింగలీలలు' అను ద్విపదకావ్య మాధారముగా చేసికొని అల్లమ ప్రభువు దివ్యచరిత్రమును వర్ణించుచున్నది. 'అనుభవసారము' పాల్కురికి సోమనాథుడు ఆ పేరుతో రచించిన 234 పద్యములు కల కావ్యమును వివరించునది. ఈ రెండిటిలోను వారు బసవ పురాణ ప్రస్తావములో 1926 లో వ్రాసిన భరతఖండములోని మతముల పరిణామవిధానమునే సంక్షేపముగా మరల సూత్రప్రాయముగా తెలిపి వీరశైవము మహావాక్యార్థములనే సార్థకము చేయుచున్నదని సమన్వయించిరి. మరియు "శ్రీ శంకరాచార్య విరచితమైన అపరోక్షానుభూతి ఆచార్యస్వాములవారి అద్వైతానుభవమును వివరించుచున్నట్లు, సోమనాథవిరచితమైన అనుభవసారము వీరశైవ మతసారమును వివరించుచున్నది" అని తెలిపిరి.

'అపరోక్షానుభూతి' అనేది చిన్న వ్యాసము. ఆ పేరుతో ఆదిశంకరకృతి యని ప్రసిద్ధిగల 144 శ్లోకాల గ్రంథవిషయమది సంగ్రహించినది. అందులోని 129 వ శ్లోక ముదాహరించినారు.

"భావవృత్త్యా హి భావత్వం
శూన్యవృత్త్యా హి శూన్యతా
బ్రహ్మవృత్త్యా హి పూర్ణత్వం
తథా పూర్ణత్వ మభ్యసేత్"

"భావవృత్తి భావములను, అభావవృత్తి అభావములను గలుగజేయునవి బ్రహ్మవృత్తి పూర్ణయోగపరమైన బ్రహ్మత్వమునకు సాధనము" అని వివరించుటలో, అంతకుముందే వారి భగవద్గీతా వ్యాఖ్యానములో అభిమానించిన 'పూర్ణయోగ' శబ్దమును అభిమానించుట గమనింపదగినది. అట్లే వాగేశ్వరులకు త్యాగమందుకూడ నెక్కువ యభిమానము. వారందులో "త్యాగలక్షణము పరమార్థములను తెలుపుచున్నది" అని ఉపక్రమించి

"త్యాగః ప్రపంచరూపస్య
చిదాత్మత్వావలోకనాత్
త్యాగో హి మహతాం పూజ్యః
సద్యోమోక్షమయో యతః"

అని 106 వ శ్లోకము ఉదాహరించి వ్యాఖ్యానించినారు. వాగేశ్వరుల సాధనము ముఖ్యముగా త్యాగమునందును పూర్ణత్వమునందును ప్రసరించినదనుటకు పై యుదాహరణలే తార్కాణములు.

'అనాహతము' అన్న వ్యాసము వాగేశ్వరులకు మంత్ర తంత్ర శాస్త్రములందును మంత్రనిక్షేపమందును కల పాండిత్యమే కాక యోగానుభవమునుకూడ ప్రత్యక్షముచేసే గ్రంథరాజమే అనదగినది. "అనాహతచక్రము సప్తకములలందును మధ్యస్థానమునం దుండుటవలన కుండలినీశక్తి ప్రబోధమునకు విశేషావయోగమ్ముగ నున్నది...హృదయస్థానము జీవాత్మస్థానము. జీవాత్మ ప్రాణశక్తులను, భూలోకవిషయ వాసనలకు వినియోగించునదియును, సత్యలోకారోహణమునకు వినియోగించునదియును అనాహతశక్తి నిర్ణయింపగలదు" — ఇది కారణముగా చేసికొని ఈ వ్యాసములో వాగేశ్వరులు తమ బహుగ్రంథ పఠన ఫలమును, యోగానుభవమును నిక్షేపించినారు. ఈ వ్యాసములో వాగేశ్వరులు విశిష్టమైన మార్గ మవలంబించినారు. అందులో ఈ క్రిందివాక్యములు యోగుల హృదయచక్రములలో సువర్ణాక్షరములతోడను, విద్యుద్దేహంతోడను ప్రతిష్ఠించుకోవలసినది :

"పరిమితమైన శక్తిని సంతతసిద్ధముగను ప్రక్షిప్తముగ నున్న యపరిమితమైన శక్తినిగ పరిణమింపజేయుట సకల యోగసాధనములకును ప్రయోజనము...అధోముఖములును ముకుళితములును నైన శక్తి కమలస్థానము లూర్ధ్వముఖములును వికసితములును నగుసపు డనంతమైన శక్తికి సర్వవ్యాపకత్వము గలిగి సకలాభీష్టములును సిద్ధించుచున్నవి .... నాదస్వరూపమైన ఓంకారము సప్తముకమల సంస్థితమైన చిచ్ఛక్తిని విశ్వవ్యాప్తమైన చిచ్ఛక్తిని నేకస్థలియందు మేళవించి ఆత్మజ్ఞానమును సమకూర్చుచున్నవి....సకల యోగములకును శరవార్థ మాత్మజ్ఞానము. ఆత్మజ్ఞానమునకు సకలజనులకును ప్రత్యేక యోగములు సాధనములుగా నున్నను సకలజనులకును సులభసాధ్యమైన రాజయోగము సమాదరణీయముగ నున్నది. సమస్త విజ్ఞానము

సంబంధము కలిగించునట్టి వ్యాఖ్యానములను గలిగిన శ్రీ శంకరాచార్యుల రచనల యందు తెలిసిన అత్మజ్ఞానానుభవాదము ప్రశ్నలకు సమాధానముయును. ఒక కాలమునందు వ్యాస, శంకరాదుల యాదరణము బడసిన కుండలినీయోగము వర్తమాన కాలమునం దపార్థములకును, దుర్నయములకును పాల్పడి. కీమంతు శీ యోగరహస్యములను, గుణదోషములను వర్తమాన పరిస్థితుల కనురూపముగ పరిశీలించి నిర్ణయించుట విజ్ఞాన సంరక్షణ వ్యాసములకు ప్రయోజనకరము."

పూర్వపురుషోత్తములుగా సేము పేర్కొన్న వ్యాస, శంకరుల అడుగుజాడలలో నడక సాధించిన నేటి పూర్ణపురుషునకే అట్టి మాటలు తగలవు.

నాగేశ్వరులకు సంగీత సాహిత్యములలో, యోగవిజ్ఞానములలో కల విస్తార విజ్ఞానానుభవములు సూచించినాము కాని, వారికి చిత్రకళ, శిల్పములందుగల విజ్ఞానానుభూతులు ప్రస్తావించినచే కాని వారి సర్వతోముఖత్వము అనుభవానికి రాదు. వారు 'అజంతా విహారములు' అని వ్రాసిన విపులవ్యాసము దానికి ప్రతీక. అది చిత్రపటములతో ముద్రించినచో అజంతా విహారములను గూర్చిన సమగ్ర గ్రంథమే కాగలదు. అది శ్రద్ధగా చదివినవారికి అజంతా స్వరూపమంతా అచ్చుకట్టినట్లు అవగాహన కాగలదు. నా కెందుకు నేను, 'నాపిరా' వలె వ్రాయుటకు అజంతాను గూర్చిన గ్రంథా లన్నో ప్రామాణికమైనవి చదివినప్పటికీ, ఎన్నో చిత్రాలు చూచినప్పటికీ ఎక్కువగా ఉపయోగపడినది నాగేశ్వరుల వ్యాసమే. ఆ గుహలలో 1, 2, 16, 17 గుహలు ఉత్తమోత్తమమయినవని తద్విదుల సిద్ధాంతము. ఆ వ్యాసములో ఆ నాలుగు గుహలలో ఎక్కడెక్కడ ఏ ఏ చిత్రాలు ఉన్నవో, సమగ్రంగా వర్ణించినారు. ఆ వ్యాసము విచక్షణకు, సమగ్రతకు, చిత్రములకు యథోచితమైన విలువ గ్రహించినందుకు దృష్టాంతముగా ఉన్నది. ఆ గుహాలయములలోని చిత్రము లన్నిటిలో 1 వ గుహలో వెనుకను, ద్వారానికి ఎదుటిభాగానికి ఎడమప్రక్క నున్న పద్మపాణి బోధిసత్త్వుని చిత్రము వ్రాసిన చిత్రకారుడు అజంతా చిత్రకారులలో అగ్రగణ్యుడని చిత్రకళావిదుల సిద్ధాంతము. దాని సమగ్రవైభవము పటములో ప్రదర్శించేందుకు స్థలము చాలక ప్రధానభాగము మాత్రము త్రివర్ణచిత్రముగా ప్రదర్శించి దాని అతిశయము వ్యాసములో యథోచిత వైభవములో వర్ణించి నారు.

"బోధిసత్త్వుడు — పద్మపాణి : (12 వ చిత్రము) అజంతా కుడ్యచిత్రములందు బోధిసత్త్వుని చిత్రము భారతీయ చిత్రకళయం దుత్తమచిత్రముగ నున్నది...మానవ కల్పనాయుమందు బుద్ధావతారము చరమావతారము...బోధిసత్త్వ స్వరూపమునను పూర్వయోగమును అజంతాచిత్రము దివ్యముగను పరిస్ఫుటము చేయుచున్నది. బోధిసత్త్వుని దివ్యసుందరచిత్రము ప్రేక్షకుల చిత్తవృత్తిని లగ్నముచేయుచున్నది. సుందరాకారము, సాధువిలాసము, మహోచ్ఛాయ హృదయమును భక్తిభరితము చేయుచున్నవి... సురచిత కృష్ణకపిల చిత్రరేఖావిన్యాసము చిత్రమునకు జీవకళను గల్పించినవి. చిత్రకల్పనయందు ప్రధాన చిత్రప్రాశస్త్యమే కాక యితర పాత్రలను, రంగమును, పరిసరములను చిత్రించుటయందు చిత్రకారుడు చూపిన బుద్ధివైభవము, కళాధినివేశము గోచరం బగుచున్నవి. శృంగారవిలాసశోభితమైన నీలరాణి మనోహరముగ దేహసమాకారాకృతిని చిత్రింపబడినది...చిత్రకల్పన యంతయును శృంగారప్రేమమయమై ప్రకృతియందలి ఆనందస్వరూపమును మనోహరముగను ప్రత్యక్షముచేయుచున్నది. మందరాంగులు వింజామరలను వీచుచున్నారు...ఒక దిశయందు మయూర మిథునము ప్రేమామృతమును గ్రోలుచున్నది. ఒక పొదరింటియందు దంపతులు ప్రేమానందము ననుభవించుచున్నారు...కోతులు గంతులు వేయుచున్నవి...ఉద్యానవన మశోకవృక్షములతోను, పొదరిండ్లతోను, లతాగుల్మములతోను, శృంగారవిలాసమయమై యానందమును గలుగజేయుచున్నది. శృంగారరస పరవశమైన ప్రకృతి పరిస్థితులందు బోధిసత్త్వుడు నిశ్చలుడై, నిర్వికల్పుడై, ధ్యానయోగియై చరాచర ప్రపంచమువంతను ప్రేమస్రుతియందు మేళవించి ప్రశాంతవంద మూర్తియై వెలయుచున్నాడు..."

ఏమిది ? నాగేశ్వరులు బోధిసత్త్వుని అష్టసకవియై అయన యోగవైభవమును సత్యవాక్కులతో చిత్రము చేయుచున్నారా ? ఆ చిత్రవైభవము కన్నులారా చూచినవారికే శ్రీ నాగేశ్వరుల వర్ణనసంపద అవగతము కాగలదు. ఆ చిత్రవర్ణనములో నాగేశ్వరుల రసహృదయము ప్రత్యక్షమవుచున్నది. నాగేశ్వరులకు చిత్రకళయందు ఎంత విచక్షణ, అభిరుచి ఉన్నవో ఈ వ్యాసము చాటుచున్నది.

14

భగవద్గీతావ్యాఖ్య

శ్రీ నాగేశ్వరులు ప్రత్యేకముగా రచించిన గ్రంథము వారి భగవద్గీతావ్యాఖ్య. దానికి వారు వ్రాయనారంభించిన ఉపోద్ఘాతము పూర్తికాకుండగనే వారు పరమపదించిరి. అందువల్ల ఒకవిధముగా అది అసంపూర్ణమే.

వైదికమతములో వేదములు కర్మప్రతిపాదకమైనవి. వేదాంతము లనబడే ఉపనిషత్తులు జ్ఞానప్రతిపాదకమైనవి. బాదరాయణ సూత్రములు ఉపనిషత్తుల యథార్థ ప్రతిపాదన సూత్రించిన గ్రంథము. స్వకర్మయైన యుద్ధమునకు విముఖుడై అస్త్రశస్త్రము లుడిగి సన్యసింపదలచిన అర్జునుని స్వవిధియైన యుద్ధకర్మయందు ఉచితమార్గమున ప్రవృత్తుని చేయుటకై ఉపదేశింపబడిన ధర్మగ్రంథము గీత. అది జ్ఞానవిరుద్ధము లేకుండ కర్మాచరణము చేయువిధానము నుద్బోధించే ఉత్తమ గ్రంథము. అందులోని 18 అధ్యాయాలూ 18 యోగాలుగా ఉన్నవి. అర్జునవిషాదయోగముతో ఆరంభించి మోక్షసన్యాసయోగముతో అంతమవుచున్నది. అది సంభాషణరూపముగా ఉన్నది కనుక ఒకే పదము సందర్భానుసారముగా అనేకార్థాలలో ప్రయోగింపబడినది. అందువల్ల శ్రోతయైన అర్జునుడే 'కృష్ణా, వ్యామిశ్రమైన వాక్యముతో నన్ను భ్రమపెట్టుచున్నట్లున్నావు. కాబట్టి నాకు శ్రేయస్సు కలిగించే మార్గమేదో ఆ ఒక్కటే నాకు నిశ్చయించి చెప్పవలసినది' అని కృష్ణ భగవానుణ్ణి ప్రార్థించినాడు. సమగ్రముగా ఏకవాక్యత కూర్చి సమన్వయము చేయగలవారికే తప్ప అది కొరుకుడు పడని జటిలమైన గ్రంథము. పైకి ఎంత తేలికగా కనపడుతుందో, అంత కష్టసాధ్యమైన గ్రంథము. ఏదో ఒక భాగము తీసికొంటే, ఎవరు ఏమి చెప్పదలచుకున్నా, అనుకూలముగా ఉన్నట్లే కనబడుతుంది. సాంఖ్యము, యోగము, భక్తి, సన్యాసము, విజ్ఞానము, అక్షరోపాసనము, జ్ఞానము, కర్మ—ఏది ప్రధానమని చెప్పదలచినా అనుకూలమైనట్లే కనబడుతుంది కాని చిక్కువచ్చేది గ్రంథమంతటినీ ఆ దృష్టితో సమన్వయము చేయడములోనే అక్కడే భ్రాంతులూ, వాదప్రతివాదాలూ సంభవిస్తావి. సమన్వయగ్రంథాలలో ఉత్తమోత్తమమైన గ్రంథము భగవద్గీత.

ఆధునికకాలములో భగవద్గీతను ఎక్కువ ప్రచారములోకి తెచ్చినవారిలో వివేకానందులు అగ్రగణ్యులని తోస్తుంది. శ్రీ నాగేశ్వరుల పూర్ణయౌవనములో వివేకానందుల ఉపన్యాసాలు ఉత్సాహవంతులైన యువకులను ప్రభావితము చేసినవి. దివ్యజ్ఞాన సమాజమువారు, బాలగంగాధర తిలకు భగవద్గీతను ఎక్కువగా ప్రచారము చేసినారు. నాగేశ్వరులు ఆంధ్రపత్రిక స్థాపించినప్పటినుండి భగవద్గీతయం దభిమానము చూపుతూవచ్చారు. 1910వ సంవత్సరములో ప్రచురించిన మొదటి సంవత్సరాది సంచికలో 4, 5 వాక్యము లివి : "విజయాఖ్య సార్థకనామధారియైన యర్జునునకు సైతము యుద్ధారంభాంతమునందు విషాదాభిమానములు గలిగినవి. కాని శ్రీ కృష్ణుని హితోపదేశమువలన నీ విషాదాభిమాన భావనలు దొలగినవి." అప్పటి కెంతకాలమునుండియో అధ్యయనము చేసినదేకాక మరల మరల మననముచేసి క్రొత్త క్రొత్త వ్యాఖ్యానములు చదివి పండిన అనుభవముతో నాగేశ్వరులు భగవద్గీతా వ్యాఖ్యానమును 1931 లో తీరికగా జైలులో వ్రాసిరి.

నాగేశ్వరులు వ్రాయ నారంభించిన ఉపోద్ఘాతములో వారు వ్రాయదలచినదానికి ప్రాతిపదిక కనబడుచునే ఉన్నది. గీతకు త్రిమతస్థాపకులేగాక ఎందరో యోగులు, భోగులు మొదలగువారు వ్యాఖ్యానములు రచించిరనియు, ఎందరెంత వ్రాసినను ఉపనిషత్తులలో చెప్పినట్లు భగవద్విషయములు 'పూర్ణమే' శేషించియుండుననియు చమత్కరించిరి.

ఎందరెన్ని గీతావ్యాఖ్యానములు వ్రాసినను, నాగేశ్వరుల వ్యాఖ్యానము 1938 నుండి 1962 వరకు 7 మారులు ముద్రింపబడినదానినిబట్టి చూచినచో, అది మొదటినుండియు

ప్రజాదరణము పొందినట్లు స్పష్టపడుచున్నది. ప్రతి శ్లోకమునకును టీకాతాత్పర్యములేకాక సంక్షేపముగా విశేషవిషయములు వివరింపబడినవి. ఇందులో పూర్వవ్యాఖ్యాతలు భేదించువిధము సూత్రప్రాయముగా సూచింపబడినవి. ఆ వాక్యవిన్యాసములోననే వేరుగా ఖండనము లేకుండగా నాగేశ్వరులు తమ యభిప్రాయ విశిష్టతను సూచింతురు. వివాదభూయిష్ఠముచేయక ఇతరాచార్యుల మతములు సాధారణ పాఠకులకు అందుబాటులో నుండునట్లుగా సూచించుచు దీని రచన సాగినది. దీనిలో ప్రతి యధ్యాయమునకు ఆదియందు రాబోవు అధ్యాయమునకు వివరణ ముండును, అంతమందు దానిని పరీక్షచేసి రాబోవు అధ్యాయవిషయమును అవతరింపజేయుదురు. అధ్యాయాద్యంతములందు నాగేశ్వరులు చేసిన వివరణ సమీక్షలు ఈ వ్యాఖ్యానములోని విశిష్టత. ఎక్కడను వాదోపవాదము లుండవు.

ఆధునికులలో లోకమాన్యుడు కర్మయోగపరముగను, మహాత్ముడు అనాసక్తి యోగపరముగను వ్యాఖ్యానించిరని తెలుపుచు, తాము దానిని పూర్ణయోగశాస్త్రముగా సమన్వయ మొనర్చిరి. మానవాభ్యుదయమునకును, విశ్వశ్రేయస్సునకును కర్మసంస్కారమును జ్ఞానసంస్కారమును సమన్వయముచేయుట తత్త్వములకు, మతములకు, శాస్త్రములకు, కళలకు, పరిశ్రమలకు, వృత్తులకు ధర్మములకు, రాజ్యాంగములకును పరమార్థము' అని వారి భావన. "భగవద్గీతలు ప్రత్యేకమతమ్ముల కేర్పడిన మతగ్రంథము గాకను మానవాభ్యుదయమున కనుకూలమైన పూర్ణయోగ శాస్త్రము" అనిరి.

"సుకృతులైన భగవద్భక్తులు నాల్గువిధములుగ నున్నారు. 1. దానధర్మపరాయణులైన ఆర్తత్రాణపరాయణులు. 2. మానవాభ్యుదయమును సమకూర్చెడి శాస్త్రజ్ఞులు. 3. యంత్రాద్యుపకరణ నిర్మాతలు. 4. తత్త్వజ్ఞులు." ఈ పరమార్థమే భగవద్గీతయందు 'చతుర్విధా భజంతే మామ్' ఇత్యాది శ్లోకములో తెలుపబడినది. "క్రైస్తవమతమునందును, మహమ్మదీయ మతమునందును భగవదారాధనకు మొదటి మూడు విధములును ప్రధానములు. హిందూమత పరిణామమునందు నాల్గవవిధమైన జ్ఞానము ప్రధానము...సర్వమును బ్రహ్మమే యను పూర్ణయోగజ్ఞానమును భగవద్గీత నుగవాము చేయుచున్నది...శోకమోహపరవశతను కర్మసన్యాసము చేయుటకన్నను కర్మయోగమును పూనుటయే శ్రేయస్కరము. కర్మలను యజ్ఞార్థము ఫలాపేక్షలేకను చేయుటయే కర్మయోగము."

పూర్ణపురుషులైన నాగేశ్వరులు భగవద్గీతను పూర్ణయోగపరముగానే సమన్వయించిరి!

15

మహాపురుషుడు—విశ్వదాత

శ్రీ నాగేశ్వరులు మహాపురుషత్వము కూడా సాధించిన అపూర్వాపూర్వ పురుషులు అన్నాము కదా, వారు మహాపురుషులైనది ఎందువల్ల అని ప్రశ్నించవచ్చు కాని ఉత్తరము సులభంగానే ఇయ్యవచ్చు; వారి దాతృత్వంవల్ల అని. వారి దాతృత్వాన్ని గూర్చి వారితో తక్కువపరిచయ మున్నవారి మాటలు ముందు ప్రస్తావించి, ఎక్కువ సాహచర్య మున్నవారిని చివరకు ఉదాహరిస్తాను.

శ్రీ మహాదేవదేశాయి హరిజనపత్రికలో 'ఆయన కుడిచేతితో చేసిన యిచ్చినది ఎడమచేతికి తెలియకుండా ఎన్నో గుప్తదానములు చేసిన విశ్వదాత' అని వ్రాసిరి.

శ్రీ మారేపల్లి రామచంద్రశాస్త్రిగారు నాగేశ్వరులు చేసినంత సర్వతోముఖసేవ చేసినవారు ఆధునికాంధ్రులలో లేరనుచు, తెలుగు కర్ణుడని వర్ణించి, వారు చేసిన జ్ఞానదానము ప్రస్తావించి, 'దధీచి దేవతల మేలుకొరకు తన శరీర మిచ్చె, నాగేశ్వరరావు తెలుగువారి మేలుకొరకు తన సొసంగె' ననిరి.

శ్రీ పెద్దిభట్ల వీరయ్యగారు 'ఈయన చొక్కాకు జేబులు హెచ్చు' అని కనబడని జేబుల మహత్త్వము, ఉపయోగము వర్ణించిరి.

వారికి చిన్ననాటినుండి మిత్రులైన శ్రీ కొండా వెంకటప్పయ్యగారు "గుప్తదానాలు చేయుటకన్న శాశ్వతమైన దానము స్థిరసంస్థకు దేనికైనా చేయరాదా అని నే నొకసారి సూచింపగా, 'బాగానేవుంది గాని ఇతరుల కష్టంచూచి ఓర్వలేను. ఇట్లాగే ఇస్తూవుంటాను. అంతకుమించి నేనేమీ చేయలే' నని చెప్పిరి" అని అర్తిచెందినవారికి సహాయంచేసి దుఃఖము బాపుటే మోక్షసాధనమని పంతులుగారు నమ్మినా రనిరి.

వారితో ముప్పదేండ్ల పరిచయముండి 13 ఏండ్లు ఆంధ్రపత్రికా కార్యాలయంలో పనిచేసి, తర్వాత కరాచీలో సింధు అబ్జర్వరు పత్రికాధిపులైన శ్రీ కోటంరాజు పున్నయ్యగారు ఇట్లా వ్రాశారు: "తమ జీవితమునంతను పరోపకారము నిమిత్తమే వినియోగించిరి. భగవంతుని అనుగ్రహమువలన తనకు లభించిన అతులైశ్వర్యమునకు తాము ధర్మకర్తనేకాని స్వామినిగాదను నటి నమ్మకముతో పంతులుగారు తమ నిధిని ప్రకటనప్రియముగా వెదచల్లిరి...ఆంధ్రదేశములో దారిద్ర్యాంధకారములో మునిగియున్న అనేక గృహములలో పంతులుగారు దీపారాధన గావించిరి."

కృష్ణాపత్రికాధిపతులు, "నాగేశ్వరరావుగారి ఉనికి లేనిది దేశములో నే యుద్యమమును తలయెత్తలేదు, ఏ సంస్థయు పెరుగలేదు, ఏ ప్రయత్నమును బలపడలేదు. అన్నిటికిని వెనుకనుండియే దేనికిని కట్టువడక తన విశ్వదాతృత్వమును స్థిరపరచుకొనినాడు" అనిరి.

వారితో బహుకాల సాహచర్యమున్న మిత్రులు శ్రీ ఉన్నవ లక్ష్మీనారాయణగారు ఎన్నో అనుభవాలు వ్రాకుచ్చినారు. అందులో చేయిచాపిన ముసలమ్మకు మంచి మామిడిపండ్లు కొనియిచ్చినది, ఒకసారి బీదల కన్నదానము చేయడములో పప్పుకూరలతోనేకాక గంగాళాల క్షీరాన్నముతో రాజబంధువులకువలె విందుచేసి, తినేవారిని చూచి పంతులుగారు ఆనందపడ్డది చిత్రించినది రోమహర్షము కలిగిస్తుంది. నా దిచ్చిన లెక్కనుబట్టి శారదానికేతనానికి కొక్కదానికే నాగేశ్వరులు రు 15,000/- లకు తక్కువలేకుండా సహాయము చేసి ఉండవలె.

రాజకీయ బాధితులకు, కాంగ్రెసు సేవకులకు, వారి కుటుంబాల పోషణకు, బిడ్డల చదువులకు, దీర్ఘరోగుల మందులకూ, పథ్యాలకు ఎంతెంత ద్రవ్యసహాయము చేసేవారో ఉగ్గడిస్తూ, పెండ్లిండ్లకూ, ఉపనయనాలకూ నా రెంతో సహాయము చేసేవా రన్నారు. అందులో ఉపనయనాలకు ఎక్కువ అవసరము. "వడుక ఈడువచ్చిన పిల్లలు జంధ్యం లేకుండా తిరుగుతూవుంటే అసహ్యంగా ఉంటుంది" అని నాగేశ్వరు లన్నందుకు శ్రీ ఉన్నవవారికే ఆశ్చర్యమైనదట. నాగేశ్వరులకు ద్విజత్వమందు ఎంత ప్రీతి ఉండేదో ఉన్నవవారికే తెలియలేదన్నమాట!

నాను 'ఈ ఇచ్చే చిన్నదానాలన్నీ లెక్కవేస్తే లక్షలవుతవి. పెద్దదానాలయితే స్థిరంగా ఉంటవి' అని సూచించగా, నాగేశ్వరు లిచ్చిన జవాబు స్మరింపదగినది: 'అదేమోగాని పెద్దదానాలు చేయ వద్దనిగాదు. లక్షల పెద్దదానాలకంటె ఈ చిన్నవే బీదల కందుతవి, ఎక్కువ బాధానివారణాలు కూడాను. నా కిదే సంతృప్తిలో షము. ఎదుట ఎంతమందో బాధపడుతూఉంటే, అవి నివారించక, దేనికో లక్షలు ఇయ్యడం నా కెంత వచ్చలేదు.' ఇందులో నాగేశ్వరుల కారుణ్యాంతరంగము ప్రత్యక్ష మవుతుంది.

'న కంచన వసతౌ ప్రత్యాచక్షీత. తద్వ్రతమ్. తస్మాద్యయా కయా చ విధయా బహ్వన్నం ప్రాప్నుయాత్' అని తైత్తిరీయ వచనములును, 'జరయు మృతియు లేని జనుపట్టు ప్రాజ్ఞుండు, ధనము, విద్య గూర్పదలవవలయు, ధర్మ మాచరింపదగు మృత్యుచే దలవట్టి యీడ్వబడినవాడువోలె' అని భారత నిర్దేశమును, 'ఉదార చరితానాంతు వసుధైవ కుటుంబకమ్' అని రామచంద్రుడు మహర్షులకు బోధించినదియు, "త్యాగాయ సంభృతార్థానామ్" అని రఘువంశజులను గూర్చి కాళిదాసు వర్ణించినదియు ఆదర్శముగా పెట్టుకుని జీవయాత్ర దానయాత్రగా గడిపిన పుణ్యపురుషుడు నాగేశ్వరరాయలని ఉన్నవారు బహువిధాలుగా ప్రపంచించినారు. పూర్వము రాయని భాస్కరుడు గుంట సీనమూలు దిద్దేవ్వడు లా శేత్య మిచ్చి దాకు కొమ్ము ఇచ్చేవాడుకాదట. కాని నాగేశ్వరుల విషయములో అడగడమేలేదు, పెట్టడమే పని, ఏదయినా సరే పెట్టడమే వారి శాసనము—ఈవిధంగా నాగేశ్వరుల దాతృత్వము ప్రసరించినది, అన్నారు.

ఆంధ్రపత్రిక బొంబాయినుండి వారపత్రికగా ప్రారంభించినప్పుడూ, దినపత్రికగా మదరాసులో వెలసిన తర్వాతను సంపాదక వర్గములో ఉండి శ్రీ నాగేశ్వరులను బాగా ఎరిగియున్న శ్రీ ఆవటపల్లి నారాయణరావు వ్రాసినంతకంటె బాగా శ్రీ నాగేశ్వరుల దాతృత్వాన్ని ప్రత్యక్షము చేసినవారు లేరు. వారి మాటలే కొన్ని ఈ క్రింద ఉదాహరిస్తున్నాను :

"కొంచెం లోతుగా ఆలోచించి చూచినట్లయితే వారి సేవా విధానం ఒక గీత గీచి, 'దీన్ని దాటిపోగూడదు' అనే ప్రసక్తి కనిపించదు...ఆంధ్ర గ్రంథమాల అనే పేరుతో, డబ్బుపెట్టి వ్యయంగా అచ్చువేయించుకో శక్తిలేని ఎందరో కవుల, ఎందరో గాయకుల, ఎందరో పండితుల, ఎందరో విద్యాధికుల గ్రంథాలను వారు ఉచితంగా అచ్చువేయించి యిచ్చినారు...అసంపూర్తిగా వదిలిపెట్టిన ఆంధ్రవిజ్ఞానసర్వస్వముయొక్క ప్రకటనభారాన్ని మీదవేసుకున్నారు. సుమారు మూడుసంవత్సరాలకుపైగా కృషిచేసి ఆంధ్ర సారస్వతంయొక్క విషయమాలికను ప్రకటించి తరతరాల పండితులకు, విద్యార్థులకు మహోపకారం చేశారు. ఆంధ్రపత్రిక, భారతి, విజ్ఞానసర్వస్వము, ఆంధ్ర గ్రంథమాల, ఆంధ్ర వాఙ్మయ మాలిక—వీటి మూలంగా వారు చేసిన అఖండమయిన సేవను ఒక ఎత్తుగాను, దాతలుగా, అన్నదాతలుగా చేసిన సేవను ఇంకొక ఎత్తుగాను భావించవలసివుంటుంది.

"పంతులుగారి దాతృత్వస్వరూపాన్ని గ్రహించాలంటే ఆ వాడలో దుర్గావిలాసంలో ప్రొద్దున పూట, మెప్పవట్టణంలో ఆంధ్రపత్రికా కార్యాలయంలో సాయంత్రంపూటా పంతులుగారి వద్ద నిలుచుంటే సరి! శాలువలు కప్పుకొని కొందరు, ఖద్దరు టోపీలు పెట్టుకొని కొందరు, లాగులువేసుకొని కొందరు, పుస్తకాలు చేతపట్టుకొని కొందరు, కన్నీరు కారుస్తూ కొందరును, యిండ్లు కట్టుకొంటున్నామనీ, పెండ్లి చేసుకుంటున్నామనీ, పుస్తకాలు అచ్చువేసేదానికి డబ్బులేదనీ, శరణాలయాలకనీ, విద్యాలయాలకనీ, సంతర్పణలకనీ, విదేశప్రయాణాలకనీ, పుణ్యక్షేత్రాలకనీ, మ్యూజికల్ ప్రోగ్రాములకనీ— ఈవిధంగా మరియెందరోమున్నా, లోకంలో యెన్ని తరగతుల అవసరాలు, కష్టాలు, దుఃఖాలు, సుఖాలు వున్నవో అన్నితరగతుల మనుష్యులూ కనబడేవారు...అప్పుడు పంతులుగారి ఖజానాలో ఉండే విల్వనుబట్టి పనులు, పందలు పట్టుకొనిపోనివారు లేరు. ఇవ్వడం అంటేను, భోజనం పెట్టడం అంటేను పంతులుగారికి ఒకవిధమైన సంతోషం...తమ ప్రియపుత్రిక శ్రీమతి కామాక్షమ్మగారి వివాహసందర్భంలో సంచిలో చేయిపెట్టి చేతికి వచ్చినన్ని రూపాయలు పండితుల కిచ్చివేయగలిగారు..."

వారు చెప్పిన అనుభవాలలో నాగేశ్వరులు ఒకఊరు వెళ్ళినప్పుడు ఒక కుటుంబికుడు భార్యాబిడ్డలతో కళ్ళనీళ్ళతో కాళ్ళమీద పడి బ్రతుకుతెరువు చూపించమని వేడుకోగా నాగేశ్వరులు చేసిన సహాయమూ, పరీక్ష రుసుముకోసము వచ్చిన విద్యార్థికి అడిగినదానికంటె ఎక్కువ ఇచ్చిపంపడమూ స్మరింపదగినవే. కాని సాయంకాలము పనిచేసి అలసి ఇంటికి వెళ్ళబోతున్న నాగేశ్వరులను ఇద్దరు టోపీమనిషి ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చొబడి విలవవేసి, తర్వాత రమ్మని రెండుసార్లు చెప్పినా వినిపించుకోక ధాష్టీకంగా, "ఎవరు వస్తారయ్యా మళ్ళీ? నాకు యేమి పనిలేదనుకొన్నావా? ఈ భాగ్యానికి తిప్పడం కూడా ఎందుకు? ఆ యిచ్చేది యేదో యిప్పుడే యివ్వరాదా? పోతాను" అనీ, మళ్ళీ, "మీరు నాకోసమే కష్టపడుతున్నారా? ఈమాత్రానికి యిన్నిసార్లు తిప్పాలా యేమిటి? లేదని చెప్పరాదా పోతాను" అన్న మనిషికి పంతులుగారు సొంతఖర్చుకని తీసుకొనిపోతున్న డబ్బులోనుంచి కొంత యిచ్చి "క్షమించండి!" అన్న ఉదంతం తలచుకొని ఆలోచించినకొద్దీ అద్భుత మనిపిస్తుంది. ఆ ధాష్టీకం ముష్టి వెనక ఉన్న ఆర్తి నాగేశ్వరుల వెన్నవంటి హృదయాన్ని ద్రవింపజేసివుండవలె! ఎవరికైనా ఇతరులకు కోపము వచ్చేది. ఇంకా కొన్ని అనుభవజ్ఞులైనవారి మాటలు :

"ఇక వారి అన్నదానవిషయంతోను, మిత్రులఆదరణవిషయంలను ఎంత చెప్పినప్పటికిన్నీ తృప్తి తీరదు. బెజవాడలోని శ్రీ దుర్గావిలాసం ఎప్పుడూ పచ్చతోరణాలు కలిగి పెండ్లిండ్లు, పడుగులు వేడుకలు మొదలయినవాటి వాద్యాలతో మ్రోగుతూనే ఉండేది......రాష్ట్రీయ సభలు వచ్చినా హరిజన సభలు వచ్చినా యే సభలు వచ్చినా వందలు వచ్చినా వేలు వచ్చినా భోజనపు ఖర్చు ఎప్పుడూ పంతులుగారిమీదనే పడడం రివాజు అయి పోయింది......ఇక చెన్నపట్టణంలో పంతులుగారి శ్రీబాగ్ స్త్రీ పురుషుల కందరకూ అడ్డంలేని ఆతిథ్యక్షేత్రంగా వుంది.... జెయిలుకు పోయినా తమకు సహజమయిన విందులు, సంతర్పణలు బీదలకు సహాయం తప్పలేదు.....

"ఇట్లా ఆంధ్రోద్యమం, హరిజనోద్యమం, భాండాగారోద్యమం, కృత్తివెన్ను నున్నంపాడు దేవాలయాలు, శ్రీశైల సోపానాలు, భద్రాచల విద్యుద్దీపాలు, కాంగ్రెసు మొదలగువాటి కెన్నిటికో అలవికాని ఖర్చుచేస్తూ వచ్చారు....

"అధునికాంధ్రంలో నాగేశ్వరరావుపంతులుగారు చేసినంత సర్వతోముఖమైన సేవను ఎవరూ చేసినట్లు తోచదు. స్వయం కృషిచేతనే, స్వసహాయంవల్లనే ద్రవ్యాన్ని ఆర్జించారు. ప్రజోపయోగం నిమిత్తమై ఆ ద్రవ్యాన్ని ధారాళంగా ఇచ్చివేశారు." ఈ వాక్యాలన్నీ అక్షరశః సత్యమైనవి!

పై వారల కున్నంత పరిచయము నాగేశ్వరులతో మహాత్ముని కుండకపోవచ్చును. ఐనా మహాత్ముడు గనుక స్వల్పపరిచయంతోనే స్వరూపావగాహన చేసుకోగల శక్తి ఉన్నది. మహాత్ముడు స్వయంగా నాగేశ్వరులను ప్రత్యేకంగా 'విశ్వదాత' అని పేర్కొనడంకంటె నాగేశ్వరుల దాతృత్వ మహాపురుషత్వానికి వేరే తార్కాణ అనవసరము!

16

జాతకాంశము

తపస్సంపన్నులు, జ్యోతిశ్శాస్త్రంలో అనుభవ మున్నవారూ, వాక్శుద్ధి కలవారూ అయి నాకు పూజ్యమిత్రులూ అయిన శ్రీ త్రిపురారి భట్ల వీరరాఘవస్వామికి ఈ మధ్య శ్రీ నాగేశ్వరుల జాతక చక్ర మిచ్చి, ఎవరిదో చెప్పకుండా, స్థూలంగా గుణగణాలూ ఫలితాలూ చెయమని కోరగా, వారన్న మాటలు సంగ్రహంగా ఇవి :

1. సప్తమ రాజ్యాధిపతి అయిన బుధుడు నీచను పడినా, ఆ స్థానానికి ఉచ్చనాథుడైన శుక్రుడు చంద్రునితోసహా చంద్రలగ్న కేంద్రమందుండుటచేత రాజతుల్యుడు మహాధార్మికుడూ ఈ జాతకుడు!

"నీచస్థితో జన్మని యో గ్రహః స్యాత్
తద్రాశినాథోపి తదుచ్చనాథః
స చంద్రలగ్నా ద్యది కేంద్రవర్తీ
రాజా భవేత్ ధార్మికచక్రవర్తీ."

2. ధర్మస్థానాధిపతి అయిన రవి స్వోచ్చలో ఉన్నందున ధర్మాచరణ నిష్ఠ కలవాడవుతాడు!

3. షష్ఠాష్టమాధిపతులైన శుక్ర చంద్రులు ఆరూఢలగ్నమునకు ద్వాదశమం దుండుటచేతను, వ్యయాధిపతియైన కుజుడు నీచనుపడి అష్టమమందుండుటచేతను, ఈ జాతకునకు విపరీతమైన నీచభంగ రాజయోగము పట్టినది.

4. లాభాధిపతియైన శుక్రుడు చతుర్థమందు ఉచ్చలో ఉన్నందున నిరంతర దైవభక్తి కలవాడు.

5. ద్వితీయాధిపతియైన శని ద్వాదశములో ఉన్నందున సత్యనిష్ఠ, దాతృత్వము, తత్త్వచింతనము, వైరాగ్యము కలవాడు.

6. ఈ జాతకుడు ధనుర్లగ్న జాతకుడు. ఆ లగ్న జాతకులకు సాధారణమైన గుణాలు ఉంటవి. పూర్వాచార పరాయణత, వ్యవహారదక్షత, బాహ్యాడంబరమం దనిచ్ఛ, దైవభక్తి, వినయము, సౌశీల్యము, ముఖ్యముగా స్త్రీల విషయములో ఆత్మనిగ్రహమూ ఉంటవి.

7. షష్ఠాధిపతి అయిన శుక్రుడు చతుర్థమం దున్నందున ఔదార్యము, స్థానభ్రంశము, కారాగృహప్రాప్తి కలుగుతవి.

8. జన్మకాలానికి శని మహాదశాశేషము సంవత్సరానికి లోపు, బుధకేతు మహాదశలు—అన్నీకలసి 25 ఏళ్ళవరకూ జీవితము అతి సామాన్యము. శుక్రమహాదశ మధ్యలో రాజయోగ మారంభించి శుక్రదశా శేషమూ రవి చంద్ర కుజ మహాదశలు — మొత్తము 33 సంవత్సరాలు అఖండంగా యోగిస్తుంది. ఆ తర్వాత రాహు మహాదశలో క్షీణదశ ప్రారంభిస్తుంది.

ఇన్ని విన్న తర్వాత ఈ జాతకునికి మోక్షమున్నదా అని ప్రశ్నించాను. ఆయన వెంటనే, "లేదు. లేదు. దేవపూజాకారకత్వము కల శుక్రుడు ఉచ్చలో ఉన్నందున పుణ్యలోకప్రాప్తి, ఊర్ధ్వలోక ప్రాప్తిమాత్రమే" అని ఖచ్చితంగా చెప్పివేసినారు.

అది వినగానే నే నొక నిట్టూర్పు విడిచాను. పుణ్యాత్ములైనవాళ్ళు మోక్షము పొంది ఊరుకుంటే ఈ లోకాన్ని ఉద్ధరించే వాళ్ళెవరు ? శ్రీ ఉన్నవ లక్ష్మీనారాయణగారి వ్యాసములో నాగేశ్వరులది ప్రవృత్తిమార్గమని ఉద్ఘాటించారు !

"నీకు నిర్వాణసిద్ధికి అర్హత కలిగింది. నిర్వాణములో ప్రవేశించవలసినది!" అని ఇంద్రాదిదేవతలు చెప్పగా, "ఈ సృష్టిలో ఉన్న ప్రాణికోటులన్నీ నిర్వాణము పొందేదాకా, నిర్వాణములో ప్రవేశించి నిర్వాణసుఖ మనుభవించను" అని భీష్మించి ఉన్న దేవతామూర్తిని బౌద్ధులు అవలోకితేశ్వరుడని భక్తిభావముతో అర్చిస్తారు. విశ్వకారుణ్యానికి ఆ భావన అసమానమైన ప్రతీక. వైదిక మత భావనలో బ్రహ్మలోకములో ఆధికారిక పురుషులు కొందరుంటారనీ, వారు లోకసంగ్రహార్థము మధ్య మధ్య ఈ లోకములో అవతరించి తలపెట్టినకార్యము నెరవేర్చి తిరిగి బ్రహ్మలోకము చేరుకుంటారనీ, విశ్వాస మున్నది. అవలోకితేశ్వరభావన ఆదర్శవంతమైనదే అయినా, ఆయన ఈ లోకానికి చేసేది ఏమీలేదు. ఆధికారిక పురుషులు కూడా ఏదో ఒక్కసారి మన మధ్యకు వచ్చి కొత్తవెలుగు చూపి మళ్లీ తిరిగి రారు. వారు మనకు మహోపకారమే చేసినా, ఒక్కసారే చేస్తారు.

పుణ్యపురుషు లట్లా కాదు. తాము పుణ్యపాపమిశ్రమైన ఈ లోకంలో మళ్లీ మళ్లీ జన్మించి, తమ పుణ్యవాసనలచేత తోడి మానవులను పుణ్యభావోన్ముఖులనుగా చేసి, ఊర్ధ్వలోకాలలో విశ్రాంతి తీసికొని, అమరవాసనలతో మనమధ్య మళ్లీ పుట్టి మనతో కలసి మెలసి సంచరించి, మళ్లీ మన పుణ్యవాసనలను ఉద్దీపింపజేస్తూ ఉంటారు. వీరు పూర్ణపురుషులూ మహాపురుషులూ అయినప్పుడు సర్వతోముఖముగా సమర్థముగా లోకసంగ్రహము చేయగలుగుతారు. అటువంటి పుణ్యపురుషుడు శ్రీ నాగేశ్వరరావు.

ఆయన మూర్తివలెనే ఆయన ఆదర్శములుకూడా ఉన్నతమయినవి. ఆయన కరుణామృత పూర్ణహృదయాన్ని భావనచేయగా మార్కండేయ పురాణములోని విదేహరాజకథ జ్ఞాపకము వస్తున్నది.

'రాజ్యాంతే నరకం ధ్రువమ్' కాబట్టి లాంఛనంగా విదేహ రాజుకు నరకాన్ని చూపి స్వర్గానికి బయలుదేరమన్నారట దేవతలు.

అవతల నారకులంతా "ఓ పుణ్యమూర్తీ, నీవల్ల మాకిక్కడ దుర్గంధము పోయి సువాసన వచ్చింది; చీకటి తొలగి కొన్ని వెలుగు వచ్చింది; మా దాహమూ బాధా కొంత ఉపశమించినవి, నీ సాన్నిధ్యమువల్ల. మమ్ము వదలి వెళ్ళబోకు తండ్రీ!" అని ఘోషించారుట. అందుమీదట విదేహరాజు "నే నిక్కడనుంచి రాను" అని భీష్మించాడు. ఇంద్రుడు స్వయంగా వచ్చి రమ్మన్నా రానని తాను చేసిన పుణ్యఫలమంతా బాధపడే నారకులకు ధారపోసి నరకాలన్నీ ఒక్క క్షణములో ఖాళీ చేయించినాడుట. ఆ విదేహరాజువంటి కరుణాస్వరూపులు మన కీకాలంలో అవసరమైనవారు!

బౌద్ధము భరతభూమిలో పాదుకొన్న తర్వాత, బౌద్ధంలో బోధిసత్త్వ భావన వచ్చినది. వారు సద్గుణాలన్నీ పారము పొందే వరకూ ఒక్కొక్కటే సాధనచేస్తూ అనేక జన్మలెత్తుతూ, చివరకు అనేక కోటి సంవత్సరాలకు బుద్ధత్వము పొందుతారట. త్యాగము, అహింస, క్షమ- ఇత్యాది సద్గుణాలు జన్మజన్మలలో సాధనచేస్తూ తోడి మానవులకు మార్గదర్శకులయ్యేవారు బోధిసత్త్వులు. ఆ జన్మల కథలే జాతకకథలు. బుద్ధభావనకంటేకూడా బోధిసత్త్వభావన లోకోపకారకమైనది. కరుణామయులైన బోధిసత్త్వరూపులు ఎందరైనా మనమధ్య అవతరించవలసి ఉన్నది. శ్రీ నాగేశ్వరులు అజంతావిహారములు అనే వ్యాసములో పద్మపాణి బోధిసత్త్వుణ్ణిగూర్చి ఎంత తన్మయభావంతో వ్రాసినారో మనము గుర్తించుకోవలె. "అజంతాచిత్ర రచనాకల్పనకు బోధిసత్త్వని చిత్రకల్పన పరిపాకముగ నున్నది" అని "మౌనవ్యాఖ్యా ప్రకటిత పరబ్రహ్మతత్త్వం యువానమ్" ఇత్యాది దక్షిణామూర్తి స్తవ శ్లోకము వ్రాసి, బోధిసత్త్వ చిత్రకళా వైభవము బహువిధాల నాగేశ్వరులు వర్ణించినారు. బోధిసత్త్వభావన నాగేశ్వరుల నెంతో ఆకర్షించినది.

ఇప్పుడీ లోకమంతా, అనీతితో, ఐశ్వర్యమదముతో, స్వార్థపరత్వముతో, పరస్పరద్వేషముతో, ఆత్మవినాశనోన్ముఖమై కాంతివేగములో పయనిస్తున్నది. విదేహరాజువంటి కరుణామయులు, బోధిసత్త్వునివంటి ధర్మనిష్ఠులూ, ఎందరైనా ఇప్పుడు లోకములో గుమ్మాలలా అవతరించి రక్షించవలసిన అవసరమెంతయినా ఉన్నది. నాగేశ్వరులు ఆ కోవలోనివారు! అటువంటివారు భరతఖండములో అన్ని రాష్ట్రాలలోనూ, ప్రపంచమంతటా అన్నిదేశాలలోనూ ప్రతిరాష్ట్రములోనూ జనతరించవలె! లేకపోతే ఈ మానవజాతి మాత్రమే కాదు, ప్రాణికోటిలో ఏదీ కూడా ఎక్కువకాలము ఈ భూమిమీద మనిఉండేందుకు అవకాశము కానొస్తున్నట్లు కనబడడంలేదు. ఈ అకాల ప్రళయమునుంచి జీవకోటిని రక్షించేందుకు శ్రీ నాగేశ్వరులవంటి కరుణామయులు, ధర్మతత్పరులు పూర్ణపురుషులు మహాపురుషులు వందలు వేలుగా జన్మలెత్తవలె!

ఆంధ్రవారపత్రిక ప్రథమ సంపాదకీయములో నాగేశ్వరు లిట్లు వ్రాసిరి. "ప్రజలకు విద్యాభివృద్ధియు ప్రపంచజ్ఞానాభివృద్ధియు గావించుటయే మా ముఖ్యాభిప్రాయము."

ఆరేండ్ల తర్వాత ఆంధ్రదినపత్రిక ప్రారంభిస్తూ మొదటి సంపాదకీయములో పై ఆదర్శాన్నే పునరుద్ఘాటిస్తూ, "నిందా స్తోత్రములను పాటింపక శక్తికొలది యుద్దేశ నిర్వాహణమునకై నిర్వాహకులు పాటుపడిరి. ముందును ఇట్టి యాదర్శములను బోధించుటయే పత్రికోద్దేశము. శాఖాభేదములను, కులభేదములను, మతభేదములను, జాతిభేదములను గమనింపక మిత్రభావమును వ్యాపింపజేయుటకై ప్రయత్నించెదము. దైవానుగ్రహము సకలాభీష్టసిద్ధికి సాధనము" అని ఉద్ఘోషించిరి.

ఆరాధ్య కుటుంబములోపుట్టి తమ ఇష్టలింగమూర్తికి ప్రాణలింగమూర్తికి 'చేరవిడిపించి' భావలింగమూర్తియందు శివతత్త్వము పరివిష్కరించిన పుణ్యమూర్తులు శ్రీ నాగేశ్వరులు! వారి సందేశము సమన్వయ తత్త్వము. వారి ప్రతిచేతయు అమృతమయము, కృపాపరిపూర్ణము. ఆంధ్రదేశాన్ని, ఆంధ్రదేశంద్వారా లోకాన్ని ఉద్ధరించి రక్షించడానికి శ్రీ నాగేశ్వరులవంటి పూర్ణపురుషులు అవతరించడానికే, మిగిలిఉన్న కొందిమంది పుణ్యాత్ములూ భగవంతుణ్ణి ప్రార్థిస్తున్నారు!

Printed and Published for NageswaraRao Estates (Private) Ltd., by S. Radha Krishna at the Andhra Patrika Press, 6 & 7, Thambu Chetty Street, Madras-1. Editor: S. Sambhu Prasad, Phone Madras: 29766, 29767 & 21747; Hyderabad: 42703.

ఈ స్టార్టరుకు మన దేశములో గిరాకీ ఎక్కువగా ఉంది, ఎక్కువగా అమ్ముడై పోతోంది—ఎందువలన?

ఎందుకంటే, ఎల్ టి-ఎల్ 3 స్టార్టరు అమరికగా, పొగసుగా ఉండడమే కాకుండా మోటారుకు పూర్తిగా రక్షణ నిస్తుంది. ఎలాగ? ఓవర్ లోడింగ్ లేక సింగిల్ ఫేజింగ్ అయినపుడు లేక సరఫరా అయే ఓల్టేజ్ తగ్గినపుడు యీ స్టార్టరు తప్పకుండా ట్రిప్ అయి కరెంటు ఆగిపోయేలా చేస్తుంది. కనుక మోటారు కాలిపోదు.

ఎల్ టి-ఎల్ 3 ఎందుకు విశ్వాసయముగా పనిచేస్తుంది? ఎందుకంటే, ప్రతి ఓవర్ లోడ్ 'రిలే' వ్యక్తిగతముగా కేలిబరేట్ చేయబడి ఆటోమేటిక్ టెస్ట్ బెంచ్ మీద పరీక్షింపబడినది. ఇంకా, మాన్యువల్ రీ సెట్టింగ్ స్టైప్ డైప్ యీ 'రిలే' తప్పులేకుండా ఓవర్ లోడ్ ను తెలుపుతుంది.

ఎల్ టి-ఎల్ 3 స్టార్టరును గురించిన యింకొక ముఖ్యమైన అంశము ఏమిటంటే, దాని కాయిల్ ధక్కాముక్కీలకు తట్టుకోగలిగేదిగా ఉంటుంది. ఇది వాక్యూమ్ ఇంప్రెగ్నేట్ చేయబడి మరియు బేక్ చేయబడడమే కాకుండా దీనిమీద 4000 వోల్టుల ఇంపల్స్ పరీక్ష కూడ జరపబడింది. ఇటువంటి పరీక్ష ఏ యితర స్టార్టరు కాయిల్ మీద జరపబడదు.

కనుక మీ మోటార్లకు మరియు మెషీన్ టూల్స్‌కు రక్షణ కలిగించుటకు ఎల్ టి-ఎల్ 3 స్టార్టర్లనే కావాలనండి. టైప్ ఎమ్ 3 1—డైరెక్ట్-ఆన్-లైన్, రివర్సింగ్ మరియు టూ-స్పీడ్ రకములు, 7.5 హెచ్.పి. వరకు మోటార్లకు తగినవి. స్టార్ డెల్టా రకములు 15 హెచ్.పి. వరకు మోటార్లకు తగినవి.

మన దేశపు స్టార్టరు ఇది ఒక్కటే యూరోపు అంతటా మార్కెట్లలో యితర స్టార్టర్లతో పోటీలో నిలబడగలిగినది.

స్విచ్ గియర్ డివిజన్

లార్సెన్ & టూబ్రో లిమిటెడ్

పి. ఓ. బాక్స్ 278, బొంబాయి . పి. ఓ. బాక్స్ 323, న్యూ ఢిల్లీ

పోస్ట్ బ్యాగ్ 5247, మద్రాసు . పి. ఓ. బాక్స్ 619, కలకత్తా.

ఇంకా : బెంగుళూరు, ఎర్నాకుళం, అహ్మదాబాదు, లక్నో, హైదరాబాదు, భోపాల్, చండీగఢ్ మరియు రౌర్కెలా.

ORWO